

Giới thiệu Vô Thượng Long Ân

Với những ai yêu thích thể loại truyện dị giới thì Vô Thượng long ân sẽ là bộ truyện hay. Nội dung chính của truyện xoay quanh nhân vật Tề Bắc là một người sống ở địa cầu, ưa thích mạo hiểm. Trong một lần đi mạo hiểm, chui vào trong một hang đá nhặt được một khối đá hình rồng. Hắn cầm lên coi thử liền bị năng lượng khổng lồ trong đó nhập vào cơ thể, bành trướng làm cho hắn tan xương nát thịt, linh hồn xuyên qua dị giới. Linh hồn hắn nhập vào một thân thể cùng tên đang bị hãm trong tuyệt cảnh. Khối thân thể này là con của một đại gia tộc, tuy suy nhược, suốt ngày gheo gải lại ngu dốt mà pháp nhưng hắn được đại ca cùng phụ thân hết mực bảo vệ. Để sinh tồn, hắn bắt đầu tu luyện một thiên pháp quyết gọi là Thần Long Quyết không hiểu từ đâu xuất hiện trong đầu.

Thần Long Cửu Biến, mỗi biến cần một nữ tử có nguyên âm thượng hạng để điều hòa chí dương khí trong cơ thể, nếu không trong cơ thể sẽ sinh ra cực dương chi hỏa, đem thân thể hắn thiêu đốt thành tro tàn. Bởi vậy, Tề Bắc phải truy lùng nữ tử có nguyên âm thượng hạng, hơn nữa còn phải vắt óc suy nghĩ để lừa đảo các nàng. Hắn sẽ làm thế nào để luyện thành công môn thần long quyết này? Mời mọi người cùng theo dõi để tìm hiểu xem cách thức và cách làm của hắn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bỏ Mạng Tại Vong Linh Sơn Mạch

Vô Thượng Long Ân

Tác giả: Thiên Đường Bất Tịch Mịch

Chương 1: Bỏ mạng tại Vong Linh sơn mạch

Dịch: Cường Thuần Khiết

Biên: Cường Thuần Khiết

Nhóm dịch: Nòng Nọc

Nguồn: 4vn.eu

Giới thiệu:

Thần Long: Sinh vật chí dương do thiên địa linh khí tạo thành.

Long Ân: Tinh phách của Thần Long biến thành ấn ký hình rồng.

Tề Bắc là một người sống ở địa cầu, ưa thích mạo hiểm. Trong một lần đi mạo hiểm, chui vào trong một hang đá nhặt được một khối đá hình rồng. Hắn cầm lên coi thử liền bị năng lượng khổng lồ trong đó nhập vào cơ thể, bành trướng làm cho hắn tan xương nát thịt, linh hồn xuyên qua dị giới.

Linh hồn hắn nhập vào một thân thể cùng tên đang bị hãm trong tuyệt cảnh. Khối thân thể này là con của một đại gia tộc, tuy suy nhược, suốt ngày gheo gải lại ngu dốt mà pháp nhưng hắn được đại ca cùng phụ thân hết mực bảo vệ. Để sinh tồn, hắn bắt đầu tu luyện một thiên pháp quyết gọi là Thần Long Quyết không hiểu từ đâu xuất hiện trong đầu.

Thần Long Cửu Biến, mỗi biến cần một nữ tử có nguyên âm thượng hạng để điều hòa chí dương khí trong cơ thể, nếu không trong cơ thể sẽ sinh ra cực dương chi hỏa, đem thân thể hắn thiêu đốt thành tro tàn. Bởi vậy, Tề Bắc phải truy lùng nữ tử có nguyên âm thượng hạng, hơn nữa còn phải vắt óc suy nghĩ để lừa đảo các nàng.

Đây là một bộ truyện Dị Giới tranh đoạt cùng tuy mỹ nữ. Hương vị ngọt ngào ngon miệng, thơm mà không ngấy. Hoan nghênh các đạo hữu đến thưởng thức.

Một mảnh hắc vụ nhân nhặt bao phủ rừng rậm, âm lãnh mà ẩm ướt. Mỗi một gốc cây đều có hình thù kỳ quái, giống như từng con quái thú, vô cùng kinh khủng.

Bên trong khu rừng, khắp nơi đều là đầm lầy. Nếu như không cẩn thận bước đi trong này, rất dễ bỏ mạng.

- Răng rắc... Răng rắc...

Phía sau một cây cổ thụ vang lên thanh âm chói tai, giống như hai thiết bồng đang va chạm vào với nhau.

Không bao lâu, một Khô Lâu cầm cốt mâu tỏa ra ánh sáng u ám từ phía sau cây cổ thụ đi ra. Trên người Khô Lâu này mặc một bộ áo giáp rách nát, hai hốc mắt trống rỗng, lóe lên hai luồng hồng mang quý dị.

Đúng lúc này, một đạo ngân quang mỏng manh như tia chớp xẹt qua, cắt ngang đầu Khô Lâu.

Nhất thời, hồng mang trong hốc mắt Khô Lâu giống như ngọn lửa bị xối nước lạnh lập tức vụt tắt. Ngay lập tức, một khối thân thể trở thành một đồng hời cốt.

Đối diện với cây đại thụ, một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi ẩn núp hiển lộ, trên lưng đeo một trường cung đen sẫm, mặt đầy vết bẩn, một thân xiêm y rách nát. Nhưng hai tròng mắt thiếu niên thình thoảng hiện lên quang mang giống như lân điện, làm cho kẻ khác tim đập nhanh không dứt.

Nếu có người nhìn thấy thiếu niên này, chắc chắn không tự chủ được nổi da gà. Hẳn một thân lệ khí tĩnh mịch, làm cho người ta không thể cảm thụ được chút nhiệt độ của loài người.

Thiếu niên như con báo nhẹ nhàng nhảy xuống, rút ra mũi tên màu bạc trên đầu Khô Lâu, sau đó vươn hai ngón tay đưa vào hai hốc mắt đen ngòm. Không bao lâu, hắn lấy ra một hạt châu màu xanh từ bên trong.

- Ha ha, vận khí không tệ. Hôm nay đã kiếm được mười viên Vong Linh châu rồi.

Khỏe miệng Tề Bắc nở nụ cười. Kỳ quái chính là, khi hắn nở nụ cười, một thân lệ khí tịch mịch toàn bộ tiêu tán. Đôi con ngươi đầy sức sống, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, thân thiết.

- Sắp tới rồi, tìm chỗ nghỉ một đêm. Haiz, cũng không biết lúc nào mới có thể đi ra khỏi cái Vong Linh sơn mạch chết tiệt này.

Tề Bắc lầu bầu, lòng bàn chân khẽ động, lập tức nhảy lên trên một cây đại thụ. Thân hình hắn tại cây đại thụ nhảy vài cái, liền biến mất.

Ánh trăng như thủy ngân xuất hiện, Vong Linh sơn mạch bắt đầu náo nhiệt.

Khô Lâu, Cương Thi, U Linh Trùng, Thực Hồn Thú...

Ban đêm tại Vong Linh sơn mạch, chính là thiên đường của Vong Linh, là nơi ăn chơi trác táng của Tử Linh.

Một người sống mà bước chân vào đây, chẳng khác nào đi tới địa ngục.

Trong một huyết động nam thạch u ám, Tề Bắc ngồi xếp bằng, lưỡi đặt trên đỉnh hàm, khí tụ đan điền, bàn tay hướng về phía trước đặt ngang trên đầu gối.

Khói trắng nhàn nhạt từ huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của hắn tỏa ra. Cùng lúc đó, tại lỗ chân lông quanh thân hắn không ngừng rỉ ra nước bắn hôi hám đen như mực.

Bỗng nhiên, cả người Tề Bắc run rẩy, trong cơ thể phát ra mấy tiếng nổ nhẹ giòn.

Cùng lúc đó, tại lòng bàn tay trái của Tề Bắc, một đồ án Hoàng Kim Thần Long đang vận giá vũ hiện ra rõ ràng, tản ra vạn sợi hào mạng kim sắc.

Một cỗ lửa đốt nóng rực tại đan điền của Tề Bắc, một tia chân khí hung hậu căng tràn khắp kinh mạch hắn.

Trong phút chốc, Tề Bắc cảm thấy thân thể giống như biến thành một cái nồi hơi, bên trong chứa đầy chất lỏng sôi trào, muốn bùng nổ thoát ra.

- A...

Tề Bắc đột nhiên mở mắt ra, một tiếng hô to phát ra từ bên trong cổ họng của hắn.

Tiếng hô bay thẳng đến chân trời, ẩn hiện một tiếng long ngâm.

Sau một tiếng hồng, Tề Bắc cảm thấy cả người thư thái, thân thể nhẹ nhàng như một chiếc lông mao.

- Thần Long Quyết tầng thứ nhất, cuối cùng cũng thành công.

Tề Bắc lẩm bẩm nói. Tại đan điền của hắn, một đoàn nội lực hàng kim sắc chậm rãi xoay tròn. Hắn có thể cảm giác được lực lượng bành trướng trong cơ thể hắn. Thậm chí cách hơn một trăm thước, hắn còn có thể nghe được những tiếng động từ Cương Thi phát ra.

Chẳng qua là Tề Bắc lập tức cảm thấy bất hảo, một đám Vong Linh cao cấp sắp bay tới gần. Phía bên ngoài từ khí nồng nặc, từng tiếng kêu lớn do Vong Linh phát ra hòa cùng với tiếng xé gió, tạo thành một thanh âm giống như địa ngục.

Tề Bắc phóng người lên, từ trong bao tải lấy ra vô số Vong Linh châu màu sắc khác lạ, sắp thành một trận pháp kỳ lạ.

- Mặc các lập tư, bí á na.

Tề Bắc cầm trong tay một quyển sách cổ màu đen, trong miệng lẩm bẩm một loạt chú ngữ khó hiểu.

Sau khi Tề Bắc vừa đọc xong chú ngữ, trên quyển sách cổ màu đen hiện lên một phù văn ma pháp. Hơn một trăm viên Vong Linh châu trên mặt đất lập tức bể tan tành, từ khí nồng đậm bao quanh thân thể của hắn đem hắn dần dần biến mất.

Một người to lớn như vậy, cư nhiên lại tiêu thất tại chỗ.

Lúc Tề Bắc vừa biến mất, hang đá ngăn cửa động bị một cỗ lực lượng khổng lồ chấn nát. Một Khô Lâu khoác một cốt khải đen nhánh xuất hiện tại cửa động. Một tia sáng màu vàng lấp lóe trong hai hốc mắt của nó, đang quét tới quét lui tại huyết động.

- Kim quang trong hốc mắt, là Vong Linh cao cấp nhất. Chính diện đánh nhau với nó, mười ta cũng không đủ cho nó giết. Nhưng mà nhìn thái độ của nó dường như không phát hiện được ra ta tồn tại. Ma pháp tại thế giới này, quả là quá sức thần kì.

Trong lòng Tề Bắc âm thầm kêu may mắn.

Cũng không bao lâu, Khô Lâu liền phá không rời đi. Vong Linh cao cấp, đã có được trí thông minh.

Nhưng mà bên ngoài hang động, có mấy trăm Vong Linh cao thấp ngăn chặn hết lối ra.

Trời bắt đầu sáng, Vong Linh bên ngoài sơn động hiển nhiên chán ghét ánh sáng mặt trời, theo bản năng bắt đầu hướng bên trong hang động ẩn đi.

Đúng lúc này, ma lực của trận pháp ẩn thân cũng sắp hao hết.

Tề Bắc lưng đeo trường cung, tay trái cầm một thanh cốt đao, tay phải cầm một cốt mâu ngăm đen, thân hình hắn hết sức căng thẳng.

Bỗng nhiên, “Ầm” một tiếng, hơn trăm viên Vong Linh châu biến thành bột phấn.

Tề Bắc nhanh chóng xông lên, cốt đao hóa thành tia chớp đem đầu ba bộ Cương Thi trước mặt chém bay. Thân thể của hắn theo quán tính đem một Khô Lâu đụng ngã, cốt mâu trong tay phải thuận thế cắm vào trong hốc mắt của nó.

Vong Linh xung quanh vô cùng tức giận, giống như ong vỡ tổ hướng về phía Tề Bắc tấn công.

- Nhận lấy cái chết.

Tề Bắc lệ khí đầy người, quát to một tiếng. Cốt đao, cốt mâu trong tay vung lên tạo thành vô số đạo quang mang kim sắc. Những nơi đi qua, giống như chém dưa thái rau, làm cho đám xương cốt cứ đổ rào rào.

Hắn thật sự không nghĩ tới, sau khi hắn đạt đến Thần Long Quyết tầng thứ nhất, chiến lực lại có thể thăng đến trình độ như vậy.

Lực lượng của hắn, tốc độ của hắn, phản ứng của hắn, so với lúc trước phải tăng lên gấp ba.

Đặc biệt là nội lực xuyên vào cốt mâu, cốt đao lại phát ra quang mang kim sắc, sắc bén giống như thần binh thiên nhận, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Chẳng qua, Tề Bắc cũng không dám cao hứng quá sớm. Mặc dù đây đều là những Vong Linh cấp thấp, nội lực của hắn cũng mãnh liệt mệnh mông, nhưng hắn có một nhược điểm chí mạng đó là không kiên trì được quá lâu. Chỉ mấy lần công kích, cũng đã hao tổn quá nửa rồi.

Tề Bắc chạy ra khỏi huyết động, hắn không dám ham chiến, bên trong còn có năm, sáu trăm Vong Linh sinh vật. Một khi nội lực của hắn tiêu hao hết, hắn chỉ có nước quỳ xuống dùng nước bọt nói chuyện với đám Vong Linh này.

Vong Linh cấp thấp hoạt động chậm chạp, lấy tốc độ của Tề Bắc, không phí bao nhiêu sức lực liền đi ra được bên ngoài.

Tề Bắc chém đứt một đầu Cương Thi, sau đó đạp lên đỉnh đầu một Khô Lâu, cả người giống như đại bàng rơi xuống đất, thoát khỏi vòng vây của đám Vong Linh.

Tề Bắc thở phào nhẹ nhõm, hắn vất chân lên cổ một đường cắm đầu chạy.

Thình lình phát sinh dị biến, một đôi tay từ hắc từ dưới đất chui lên giữ chặt lấy hai chân Tề Bắc.

Trong lòng Tề Bắc cả kinh, cốt đao trong tay trái nổi lên một tầng kim quang nhàn nhạt chém xuống.

“Keng” một tiếng. Trên đôi tay Cương Thi chỉ lưu lại một lỗ thủng dài ba tấc. Mà cách đó không xa, bảy Vong Linh đã tiến tới, chỉ cách chưa đầy tám thước.

Tề Bắc hét lớn một tiếng, nội lực tập trung vào hai chân, dùng sức đạp một cái trên mặt đất, cả người như đạn pháo bay lên.

Một khối Cương Thi từ dưới đất bị kéo lên. Chính xác chỉ là một nửa, bởi vì Cương Thi này bị cụt nửa thân. Móng vuốt của nó vẫn bám chắc hai chân Tề Bắc.

Tề Bắc rơi xuống đất, nhìn Cương Thi chỉ còn nửa thân, nhưng trong lòng hắn vạn phần sợ hãi.

Hai mắt Cương Thi này tỏa ra u quang màu xanh biếc, toàn thân vô cùng cứng rắn, ở mi tâm của nó, có một chấm phát ra ánh sáng màu bạc. Nói cách khác, nó chính là một Vong Linh cao cấp. Vì trên trán có phát ánh sáng màu bạc, nó được xưng là Ngân Thi. Cho dù chỉ là bán thân, nhưng nó vẫn là cao cấp Vong Linh.

Ngân Thi mượn lực hai tay, nửa thân thể nhanh như tia chớp xông về phía trước, giương miệng rộng hướng bấp bùi Tề Bắc tấp tới.

Tề Bắc vùng cốt đao vỗ ngang đầu Ngân Thi, để cho cái miệng rộng của Ngân Thi trệch phương hướng, tấp một ngụm không khí.

Lúc này, Tề Bắc cắn răng, dùng sức đập mạnh một cái, đẩy hai bàn tay cứng như sắt của Ngân Thi ra khỏi đùi mình. Tuy huyết nhục tung tóe trên hai chân, nhưng hắn khôi phục được tự do. Lúc này, bảy Vong Linh chỉ còn cách hắn khoảng nửa thước. Một con Khô Lâu gần nhất đã vùng cốt nhận tấn công.

Tề Bắc bỏ nhào xuống, thân thể xoay vài vòng trên mặt đất tránh né. Sau đó hắn nhảy lên một cây đại thụ, trong tích tắc biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Chỉ cần mượn tán cây rậm rạp, với năng lực ẩn náu của hắn, trốn chạy hắn không là vấn đề.

Tề Bắc chạy được một đoạn, vừa quay lại nhìn, nhất thời con người kịch liệt co lại.

Cái con Ngân Thi chết tiệt còn nửa thân thể kia, tốc độ so với hắn còn nhanh hơn ba phần. Nó vừa đưa hai tay trông xuống đất khẽ nhảy, liền chỉ thấy huyền ảnh của nó.

Thần kinh của Tề Bắc căng thẳng đến cực hạn, tinh thần hết sức tập trung. Mỗi lần gặp phải sinh tử tồn vong, hắn đều cố gắng tập trung để tính toán cùng phân tích cách thoát thân.

- Âm...

Tề Bắc nhảy sang cây đại thụ khác. Chỗ cây đại thụ hắn vừa đứng bị móng vuốt sắc bén của Ngân Thi đánh cho gãy gãy.

Tề Bắc liều mạng nhảy qua các cành cây đại thụ. Chẳng qua là, vô luận hắn có tăng tốc hết sức, nhưng Ngân Thi vẫn dính sát phía sau hắn. Trên lưng, trên đùi, thậm chí toàn thân của hắn cũng lưu lại nhiều vết thương.

“Tình hình này xem ra không trốn thoát được nó. Nếu cứ tiếp tục, cho dù không bị nó xé thành mảnh nhỏ, những vết thương mang độc này cũng khiến cho ta vạn kiếp bất phục.”

Trong lòng Tề Bắc trầm nghĩ, vết thương trên người đã bắt đầu thối rữa, độc tố theo máu lan khắp toàn thân. Nếu không có một lớp nội tức bảo vệ lực phủ ngũ tạng, có lẽ hắn đã không thể động đậy được rồi. Tuy vậy, hắn cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Tề Bắc không chút hoảng loạn, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn lâm vào nguy cơ sinh tử tồn vong. Trong lòng hắn hiểu rõ, dưới tình huống này, nếu không giữ vững đầu óc tỉnh táo, hắn còn bị chết nhanh hơn.

Đúng lúc này, ánh mắt Tề Bắc nhìn qua một ổ Thực Thi Trùng trên cây đại thụ, trong lòng hắn khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Minh Nguyệt Công Chúa

Thực Thi Trùng ăn thịt thối trên người Cương Thi mà sống, nhưng lại không cách nào ăn da thịt Ngân Thi trừ phi...

Tề Bắc không suy nghĩ nhiều xoay người nhảy đến gần ổ Thực Thi Trùng, ngay lúc đó Ngân Thi đã công kích tới.

Động tác của Tề Bắc chậm lại một chút, sau đó hắn né tránh công kích làm thân thể mất thăng bằng ngã trên mặt đất. Ổ Thực Thi Trùng bị Ngân Thi đánh trúng nát bấy.

Ngân Thi nhanh như chớp nhào lên người Tề Bắc, mở ra cái miệng hôi thối hướng cổ họng hắn lao tới.

Tề Bắc lúc này tay phải cầm mũi nhọn của cốt mâu mạo hiểm đâm vào miệng nó. Khi Cương Thi công kích ở khoảng cách gần, đầu tiên không phải là dùng móng vuốt mà là dùng răng nanh.

Một cổ huyết tinh hôi thối từ trong miệng Cương Thi chảy ra rơi đầy trên mặt và người hắn, nhưng lúc này hắn không bận tâm.

Cương Thi trừ phi bị chặt rớt đầu, bằng không là giết không chết. Tề Bắc không cách nào giết chết nó.

Tề Bắc giết không chết nhưng Thực Thi Trùng thì có thể.

Một mảnh Thực Thi Trùng theo đó chui vào miệng Ngân Thi. Miệng của nó bị cốt mâu giữ lại, căn bản không có cách nào ngậm lại.

Ngân Thi ngoại trừ bên ngoài cứng rắn như thép nhưng bên trong lại giống như những Cương Thi khác.

Trong phút chốc Ngân Thi cùng Tề Bắc bị Thực Thi Trùng bao phủ.

Vừa mới bắt đầu, Ngân Thi còn vùng vẫy một chút, nhưng rất nhanh sau đó liền nằm im. Ngoại trừ da và xương cốt của nó, còn lại đều bị Thực Thi Trùng gặm sạch.

Sau đó Thực Thi Trùng bắt đầu rút lui về xây lại tổ.

Tề Bắc nhắm mắt nằm im không nhúc nhích, đột nhiên có mấy Thực Thi Trùng từ mũi và lỗ tai chui ra.

- Hô

Tề Bắc phun ra một ngụm trọc khí thật dài, miệng và thực quản bị Thực Thi Trùng bò qua lại bắt đầu ngứa ngáy. Hắn là người sống nên Thực Thi Trùng không ăn được, sau khi bò một vòng trong người hắn lại chui ra ngoài.

Tề Bắc đẩy cái xác rỗng của Ngân Thi sang bên cạnh, sắc mặt của hắn lúc này tái đi. Hắn thật sự cảm tạ Thực Thi Trùng, không những đem Ngân Thi gặm rỗng mà còn chén cả mấy vết thương đang bị thối rữa trên người Tề Bắc. Nếu không thì nó còn lan ra rộng hơn.

- Hy vọng cấp bậc của thi độc này thấp hơn Vong Linh Châu một chút. Nếu không ta chính là bữa tối của Thực Thi Trùng rồi.

Tề Bắc cười khổ ngồi dậy lấy ra viên Vong Linh Châu đặt vào miệng vết thương.

Vong Linh Châu không chỉ là năng lượng châu mà nó còn có công hiệu hấp thu thi độc.

Một hồi lâu, Tề Bắc nhíu mày. Đúng như hắn đoán, độc tính của Ngân Thi quá mạnh mẽ, Vong Linh Châu không thể loại bỏ hết.

Tề Bắc nhìn xung quanh một vòng, hoàn hảo là phụ cận không có Vong Linh. Nhưng Vong Linh thuộc loại vô thức đi loạn, nói không chừng sẽ có Vong Linh đi qua.

Cuối cùng Tề Bắc tập trung vào cái xác Ngân Thi bên cạnh, một tay banh rộng cái miệng nó ra.

Một hạt Châu màu bạc từ trong miệng nó rớt ra, tản ra ánh sáng bạc.

- Ha ha , trời không phụ ta.

Tề Bắc nở nụ cười, vì hắn đã tránh được một kiếp.

.....

.....

Đô thành Kim Diệp Hoàng Triều, có mười tám trục đường chính bao quanh đô thành.

Trong đó đường lớn nhất là đường nối thẳng tới hoàng cung, bên trái là các bộ ngành xử lý công việc, bên phải là phủ của các trọng thần.

Hoàng cung có mười tám Chủ Điện, 180 vườn ngự uyển, Minh Nguyệt công chúa được hoàng đế sủng ái nhất ở trong Miên Nguyệt cung.

Tám tháng trước, Vong Linh ma pháp sư đại náo nơi này đã dần dần trở lại bình thường, nhưng bên ngoài vẫn đề phòng thâm nghiêm như cũ.

Hậu viên Miên Nguyệt cung, kỳ hoa đua nhau nở mùi thơm mê người.

“Leng keng” tiếng đàn như nước chảy tràn ngập trong Miên Nguyệt Cung làm lòng người say mê đắm đuối.

Ở trong Thái Vũ Đình là Minh Nguyệt công chúa. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng ngồi ngay ngắn trước Thất Huyền cầm, mười đầu ngón tay thon nhỏ như nhảy múa trên dây đàn.

Một con chó màu trắng theo tiếng đàn chơi đùa mang bộ dáng hết sức đáng yêu.

Một lúc lâu, Minh Nguyệt công chúa đem hai tay để xuống tiếng đàn phiêu tán, nàng ngược nhìn bầu trời bằng đôi mắt tuyệt đẹp.

Lúc đó một đạo bạch quang như thiểm điện bắn qua, chú chó đang chơi đùa trong bụi cây lao ra với tốc độ khủng bố.

- Minh Nguyệt! Trong lòng con mang tâm sự của trăm vạn hùng binh a.

Đột nhiên phía sau vang lên thanh âm uy nghiêm hung hậu. Minh Nguyệt công chúa quay lại thấy Mạc Tư Đại Đế mặc bộ bách thú bào chẳng biết xuất hiện lúc nào.

Tiểu Cầu trong lồng ngực công chúa đột nhiên xông lên hai tròng mắt lóe lên điện quang, nhất thời một đạo tử sắc điện mang bắn ra hướng Mạc Tư Đại Đế uy nghiêm đánh tới.

Mạc Tư cũng không chớp mắt, đạo tử sắc điện mang cách hần mấy thước bị một đạo khí tường vô hình ngăn lại tiêu tán trong không khí.

- Độc giác ấu thú bảo vệ chủ, thật không hổ là ma thú cấp bảy. Khải Đế thu con làm đồ đệ coi như bỏ hết vốn liếng ra rồi.

Mạc Tư cười ha ha.

Minh Nguyệt công chúa xoay người lại vuốt ve sừng của Độc Giác Thú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn yêu kiều nói:

- Phụ hoàng có phải là ghen ghét hay không? Nghe phụ hoàng năm đó theo đuổi sư phụ bị ăn trái đắng.

"Khụ khụ "

Mạc Tư Đại Đế ho khan hai tiếng lập tức nói sang chuyện khác:

- Minh Nguyệt, Khải Đế có nói gì thêm lúc con đi Thông Thiên Sơn không?

- Sư phụ có nói còn một số chuyện phải làm, đại khái mất khoảng sáu tháng.

Minh Nguyệt công chúa thần nhiên nói, nhưng ngữ khí của nàng toát ra sự mong đợi.

Thông Thiên Sơn là một trong Ngũ Đại Thánh Địa, là thiên đường của Ma Pháp Sư.

- Nặc Đức gia tộc yên tĩnh cũng đã nửa năm rồi.

Mạc Tư nói.

Nói tới Nặc Đức gia tộc, đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt công chúa liền nhẹ nhàng nhú lại, tựa hồ nghĩ tới chút chuyện không vui.

- Minh Nguyệt, có phải đang trách phụ thân hứa hẹn đem con gả cho Nặc Đức Tề Bắc làm vi thiê.

Mạc Tư nói.

- Phụ Hoàng, mặc dù Tề Bắc đã cứu con một mạng, nhưng con không thích hắn.

Minh Nguyệt công chúa nhớ đến bộ dạng mê gái của Tề Bắc liền bắt mồm.

- Nặc Đức Tề Bắc đã mất tích tại Vong Linh sơn mạch tám tháng rồi. Hắn mang theo một Vong Linh pháp sư căn bản là không chống đỡ được bao lâu. Một khi Vong Linh Pháp sư chết, phé vật Tề Bắc căn bản không sống nổi. Bây giờ sợ đã sớm hóa thành bụi đất rồi. Nhưng vì phụ không làm điều đó thì không cách nào trấn an Nặc Đức gia tộc. Hiện tại ta đang bố trí thế cục, nếu không cách nào một lần đem Nặc Đức gia tộc diệt trừ thì chỉ còn cách nhẫn nhịn. Dù sao chúng ta cũng đã nhẫn nhịn tám trăm năm rồi.

Hai mắt Mạc Tư bùng lên hỏa diễm, hắn không cừu hận Nặc Đức gia tộc. Kim Diệp vương triều có được ngày hôm nay phần lớn là nhờ công lao của Nặc Đức gia tộc, nhưng lại nắm giữ quyền thế quá lớn làm cho hoàng đế bất an.

- Vạn nhất hắn trở lại thì sao?

Minh Nguyệt công chúa thở dài một tiếng. Nàng biết phụ hoàng có hùng tâm tráng trí, ngày nay Kim Diệp Hoàng Triều đang ở thời kỳ ổn định. Phía tây Thú Nhân đế quốc phân liệt nội chiến kéo dài đã ba mươi năm. Phía nam liên minh Thánh Á mới thành lập không cách nào uy hiếp được Kim Diệp hoàng triều. Phía đông người Ca Đặc đã tâm bưng bưng bị ngăn lại bởi pháo đài Hoàng Kim ở biên giới được xây dựng 500 năm trước. Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để hoàng triều nội bộ.

- Minh Nguyệt, con đề cao tên phé vật kia quá rồi. Ha ha...

Mạc Tư cười to nói. Nếu như Nặc Đức Tề Bắc có thể một mình từ trong Vong Linh sơn mạch giết đi ra ngoài khác nào tập sự Ma Pháp Sư miểu sát Vương Phẩm Pháp Sư sao.

Minh Nguyệt công chúa khẽ mỉm cười, nghĩ khả năng này khó có thể xảy ra.

- Phụ hoàng, Lão Hồ của Nặc Đức gia tộc có phải đang bị hành hạ trong Vong Linh sơn mạch.

Người Minh Nguyệt công chúa nói chính là Nặc Đức Hoài An, huynh trưởng của Nặc Đức Tề Bắc. Tám tuổi có thể giết mãnh hổ, mười tuổi trở thành sơ cấp chiến sĩ, hai mươi tuổi đã là cao cấp chiến sĩ, có thể nói đó là thiên tài chân chính. Tính khí của hắn bốc lửa nên được xưng là Nặc Đức Mãnh Hổ.

- Nặc Đức Hoài An là nhân vật nổi trội nhất trong đám thanh niên ở Đô thành. Hắn và tên phế vật kia lại là anh em có tình cảm sâu đậm. Đã suốt tám tháng rồi còn không chịu buông tha tìm kiếm Minh Nguyệt, vô duyên vô cớ nói đến hắn, chẳng nhẽ con coi trọng hắn?

Mạc Tư cười nói. Nhắc đến Nặc Đức Hoài An, trong giọng nói mang theo chút thương thức cùng tiếc nuối.

Minh Nguyệt công chúa cười nhạt, nhưng trong con mắt cao ngạo của nàng đã nói rõ thái độ của nàng là không có tuần kiệt ở trong thành được nàng coi trọng, đặc biệt là nàng sắp đi Thông Thiên Sơn.

- Phụ hoàng, bên kia nghe nói Lão Hồ cùng Đại tiểu thư Phong gia đính hôn rồi. Thụy Tuyết công chúa có vẻ buồn.

Minh Nguyệt công chúa nói, chỉ có điều Thụy Tuyết bát công chúa cảm mến Nặc Đức Hoài An.

- Haiz...

Ánh mắt của Mạc Tư thâm trầm giật mình, như đang suy nghĩ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Huyết Sắc Chương Ngự, Thần Long Biển

Một đoàn Cương Thi Khô Lâu lác lác tập trung bên cạnh một Huyết Hà, trong sông thỉnh thoảng có một số bạch cốt trôi lơ lửng theo dòng.

Cách Huyết Hà vài trăm thước, trên một nhánh cây to, Tề Bắc ngồi bên trên nhìn Huyết Hà. Bên dưới gốc cây nằm ngổn ngang chừng mười xác Vong Linh sinh vật.

- Nhiều Vong Linh sinh vật như vậy, làm thế nào xông qua? Làm thế nào vượt sông đây?

Trong lòng Tề Bắc tính toán, trên tay vân vẽ mũi tên bạc.

Huyết Hà không biết có phải là nguyên nhân do tử khí nồng nặc mà hấp dẫn ngàn vạn Vong Linh sinh vật hay không? Tề Bắc muốn vượt qua quả thực còn khó hơn lên trời.

Hơn nữa Huyết Hà rộng hơn trăm mét, hắn cũng không thể có bản lĩnh đập sóng mà đi.

Tề Bắc nhìn trái rồi sang phải, bất chợt ánh mắt sáng ngời, tay đang vân vẽ mũi tên cũng dừng lại.

Phía thượng du Huyết Hà có một ngọn núi nhô lên, trên đó Vong Linh sinh vật thừa thớt. Chỉ cần dọn dẹp hết những Vong Linh này lại dùng vỏ cây bện thành dây sau đó bắn sang phía đối diện liền trực tiếp qua sông.

Phương pháp kia tựa hồ đơn giản nhưng để sợi dây chịu được sức nặng của một người là hết sức khó khăn. Nhưng đây lại là biện pháp trước mắt duy nhất mà Tề Bắc có thể nghĩ ra.

Tề Bắc nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống không một tiếng động hướng núi đá đi tới.

Lên trên núi đá có hai Khô Lâu đang vật vờ.

Đột nhiên ngân quang mỏng manh bắn xuyên qua đầu hai con Khô Lâu, hồng quang trong hốc mắt hai Khô Lâu nhất thời dập tắt.

Tề Bắc từ sau một khối đá tảng lớn nhảy ra đến bên hai Khô Lâu rút mũi tên xuyên qua hai lỗ tai ra, sau đó kiểm tra đầu khô lâu nhưng không thu hoạch được gì.

Ngay lúc Tề Bắc muốn đứng lên, đột nhiên trong lòng thấy căng thẳng, cả người lao như tia chớp về phía trước lần một vòng, cốt mâu trong tay phi mạnh về phía sau.

- Xèo...

Ở nơi Tề Bắc vừa đứng có một mũi tên màu xanh biếc cắm ở đó, mặt đất bị độc dịch ăn mòn.

Cách đó không xa có một con Cương Thi lông xanh bị Tề Bắc phi cốt mâu xuyên qua ngực găm vào khối nhám thạch. Nó dương nanh múa vuốt vùng vẫy muốn thoát ra.

- Lục Mao Độc Cương? Thiếu chút nữa bị ám toán rồi.

Tề Bắc nằng một tiếng, xông lên một đao trực tiếp chém đầu Cương Thi thành hai nửa.

Trong chất lông màu xanh từ óc rơi ra một hạt châu màu xanh biếc.

- Lục Châu? Xem ra vận khí hôm nay không tệ.

Tề Bắc nhất thời mặt mày hớn hờ, Thanh Châu là đẳng cấp thấp nhất sau đó đến Lục Châu rồi đến Ngân Châu.

Vong Linh Châu không phải con Vong Linh nào cũng có. Cấp thấp Vong Linh có khi trong trăm con mới có được một con có Vong Linh Châu.

Tề Bắc ngoại trừ biết Vong Linh Châu có thể làm đá năng lượng cùng công hiệu trừ độc ra, thì cũng không rõ ràng lắm nó còn công dụng nào khác nữa.

Tề Bắc tiếp tục hướng phía đỉnh núi, dọc đường đi gặp phải Vong Linh đều thanh trừ.

Lúc hoàng hôn, Tề Bắc rút cục cũng leo đến đỉnh.

Hắn làm đoạn dây bằng vỏ cây, cẩn thận quan sát phía đối diện một hồi, sau đó mới đem sợi dây cột vào mũi tên và giờ cung lên nhắm.

Tề Bắc buông lỏng ngón tay, chỉ thấy dây cung ông một tiếng, mũi tên mang theo sợi dây giống như sao băng bắn về phía đối diện mắc vào một cây đại thụ.

Mũi tên vô cùng chuẩn xác đi xuyên qua hai cành cây. Tề Bắc kéo sợi dây lại làm mũi tên xoay ngang mắc vào giữa hai cành cây.

- Ha ha, ta cảm thấy quả là thiên tài. Xem ra ta có thể vượt qua Huyết Hà này không thành vấn đề.

Tề Bắc hưng phấn vùng vẫy cầm đầu dây còn lại buộc vào một khối cự thạch, cứ như vậy một cáp treo ra đòi.

Tề Bắc đem trường cung lên trên dây, hai chân nhún một chút thân, thể liền hướng phía trước vọt tới.

Nhìn xuống phía dưới chỉ chút là Vong Linh, trong lòng Tề Bắc không khỏi dâng lên chút cảm giác thành tựu.

Khi Tề Bắc trượt đến giữa Huyết Hà, từ trên nhìn xuống có thể thấy rõ toàn cảnh Huyết Hà.

Có vô số thi hài ở giữa Huyết Hà quay cuồng, bóng ma lượn lờ trên mặt sông không khác gì địa ngục.

Tề Bắc âm thầm kinh hãi, một chút thành tựu lúc đầu biến thành sợ hãi.

Mà đúng lúc này, một đạo Huyết Ảnh phá nước ra, nhanh như tia chớp hướng tới Tề Bắc đang lơ lửng giữa không trung.

Trong lòng Tề Bắc dâng lên sự sợ hãi, thân kinh căng đến cực hạn. Đạo Huyết Ảnh vừa xuất hiện, thân thể hắn theo bản năng làm ra động tác né tránh.

Huyết Ảnh bắn sát qua thân thể hắn nhưng lại cắt đứt đôi sợi dây.

Tề Bắc nắm lấy sợi dây lướt xuống dưới sát mặt Huyết Hà, lao nhanh vào bờ.

Lại có hai đạo Huyết Ảnh, một trước một sau hướng Tề Bắc lao tới, chặn đứt đường chạy trốn của hắn.

- Cùng đường rồi, vậy thì liều mạng.

Lúc một đạo Huyết Ảnh sắp đánh tới người hắn thì cốt mâu trong tay hắn đâm tới.

- Phốc phốc.

Hai tiếng vang lên, là cốt mâu đâm vào thịt..

Miệng Tề Bắc phun ra máu tươi. Mặc dù hắn làm ra động tác né tránh nhưng lực đạo lại tập trung một điểm, lực phủ ngũ tạng giống như bị một chùy đập vào làm hắn bị thương nặng.

Tề Bắc nhin đau nhìn Huyết Ảnh quán quanh hắn. Lúc này hắn mới phát hiện ra Huyết Ảnh là một cái xúc tua khổng lồ.

Lúc này xúc tua bị cốt mâu xuyên qua theo bản năng rút về Huyết Hà.

Tề Bắc bị xúc tua kéo vào trong Huyết Hà. Tề Bắc duy nhất có thể làm chính là túm chặt xúc tua, chết cũng không buông.

Lúc này chủ nhân của xúc tua dưới Huyết Hà lộ ra hình dạng.

Thì ra là một con Huyết Sắc Chương Ngự (Bạch Tuộc) khổng lồ.

Con Chương Ngự này có tám cái xúc tua nhưng chỉ còn lại có ba cái, còn năm cái khác bị chặt đứt. Trên miệng vết thương còn có thần bí cảm chế lóe lên, hiển nhiên là phòng ngừa những xúc tua này mọc lại.

Chương Ngự nổi giận đem xúc tua bị thương cuốn vào trong miệng, hẳn muốn đem Tề Bắc một ngụm nuốt vào.

Tề Bắc đành chỉ hô hấp, tay cầm cốt mâu, hai chân dùng sức đạp mạnh xúc tua một cái, cả người như ngư lôi bắn về phía đỉnh đầu Huyết Sắc Chương Ngự.

- Đi đi ku...

Trong lòng Tề Bắc rộng rãi, mũi cốt mâu tản một vòng kim mang, cả người lao vào trong mắt Chương Ngự.

Chỉ trong nháy mắt, Tề Bắc đâm mạnh vào mắt của Chương Ngự.

Huyết Sắc Chương Ngự phát điên giãy dụa, ba cái xúc tua quấy loạn làm những nơi nó đi qua đều hóa thành bụi phấn.

Một cỗ chất lỏng lục sắc phun ra ngoài dính lên những hài cốt liền lập tức hóa thành nước đặc.

Phía trên Huyết Hà, Huyết Sắc Chương Ngự kịch liệt biến động làm khói xanh bốc lên thẳng trời cao tạo thành một đám mây độc. Vong Linh hai bên bờ sông từng mảng té xuống.

Tề Bắc không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì, hắn chỉ có một ý niệm trong đầu.

Không phải là người chết chính là ta chết!

Tề Bắc càng điên cuồng hơn, cốt mâu trong tay hắn đâm loạn xung quanh làm thân thể hắn càng bị lún sâu vào.

Chui qua mắt, Tề Bắc tiến vào đầu của nó, đem cốt mâu xoắn nát bảy óc của Huyết Sắc Chương Ngự.

Rốt cục Huyết Sắc Chương Ngự nằm im thì Tề Bắc cũng toàn thân tê dại. Do ngấm mình trong óc Chương Ngự, ý thức hắn lâm vào hỗn loạn.

- Muốn chết phải không? Ta không cam lòng.

Trong lòng Tề Bắc gào thét, linh hồn từ từ chìm vào bóng tối.

Đột ngột lòng bàn tay trái Tề Bắc tản ra hào quang màu vàng, từng tiếng như rống ngâm từ chân trời xa xói truyền đến.

Mà đúng lúc này, một viên tinh huyết trong đầu Chương Ngự to gần bằng đầu Tề Bắc như bị nam châm hút vào lòng bàn tay trái của Tề Bắc.

Nhất thời một cỗ sinh mệnh lực xông ào vào thân thể Tề Bắc, mà viên tinh huyết đang nhanh chóng thu nhỏ lại, trong vòng mấy hơi thở đã thu nhỏ lại bằng nắm đấm.

Tề Bắc thất thanh kêu lên một tiếng, hai mắt tròn tròn bắt đầu thở từng ngụm hỗn hển.

- Chuyện gì xảy ra? Ta làm sao lại có thể hô hấp?

Tâm tình Tề Bắc bình ổn lại, phát hiện vẫn nằm trong đầu Huyết Chương Ngự, nhưng hắn vẫn có thể hô hấp một cách thần kỳ hơn nữa lại tràn đầy sức lực.

Sau một khắc Tề Bắc phát hiện lòng bàn tay trái có một viên Huyết Tinh.

- Đây là Huyết Chương Ngự tinh hạch?

Tề Bắc sửng sốt một chút, đem huyết tinh hạch bỏ ra. Ngay lập tức hắn không cách nào hô hấp được liền vội vàng chụp ngay lấy huyết tinh hạch.

- Bảo bối a, đại nạn không chết tất có phúc, lời này quả không sai.

Tề Bắc đem huyết tinh hạch giấu kỹ trong người, sau đó tìm đường ra.

Sau nửa canh giờ, Tề Bắc cũng từ trong đầu Chương Ngự chui ra.

Nhìn Huyết Sắc Chương Ngự không động đậy, Tề Bắc cầm cốt mâu tiếp tục đâm loạn tìm lối ra.

- A!

Lúc này Tề Bắc khiếp sợ phát hiện, đầu Huyết Sắc Chương Ngự có một dây xích kim loại màu tím cột như cột một con chó. Thảo nào Chương Ngự trọng thương như thế lại vẫn ở nguyên một chỗ, thì ra là bị cái vị cao nhân kia nhốt ở chỗ này.

Lần theo dây xích màu tím, Tề Bắc tìm tới đáy sông cách đó không xa là một địa phương hài cốt chồng chất.

Đem những hài cốt này dọn ra thấy một ma pháp trận cổ xưa, gốc dây xích ở chính giữa ma pháp trận.

Đối với ma pháp trận, Tề Bắc quả thật là một thằng ngu. Hắn suy nghĩ một lúc không ra kết quả gì liền tính toán rồi đi.

Nhưng vào lúc này, quyển sách cổ màu đen lại tự nhiên thoát ra ngoài, tỏa ra u quang nhàn nhạt. Trong Huyết Hà đồ như máu này lại đặc biệt chói mắt.

Ma pháp trận đột nhiên khởi động, tại trung tâm hiện ra một cái ký hiệu thần bí.

Trên quyển sách cổ màu đen cũng bay ra một cái ký hiệu giống như đúc.

Hai ký hiệu hợp lại một chỗ nhất thời mặt đất rung chuyển.

Trong cỗ ma pháp trận bắn ra một đạo hắc sắc kiếm quang như điện, đâm thẳng vào mi tâm Tề Bắc làm hắn hoảng sợ.

Tề Bắc căn bản không phản ứng kịp, theo bản năng đưa hai tay bắt tới.

Khí nhọn hình mũi dao cắt tay hắn làm máu tươi chảy ra, nhuộm vào thanh hắc kiếm thành màu đỏ.

Thời gian dần trôi qua kiếm quang dần thu lại vào trong hắc kiếm.

Mà Tề Bắc ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay trái nóng rực đồ án Thần Long đang gầm thét bay múa tạo thành đoạn văn tự khắc sâu vào đầu óc hắn.

- Thần Long Biển.

Thần Long Cửu Biển, là Thần Long quyết chân chính. Điểm trọng yếu của công pháp là do nguyên âm chi thể kích phát.

Tề Bắc mặc dù đạt đến Thần Long Quyết tầng thứ nhất nhưng lại không có hoàn thành Thần Long đệ nhất biến.

Thần Long do vũ trụ chí dương khí tạo thành, mà cái gọi là Thần Long Biển lại cần nữ tử có thân thể nguyên âm cực phẩm điều hòa. Nếu không trong cơ thể sẽ tạo thành cực dương chi hỏa đem linh hồn thiêu đốt.(Biên: Nó trở thành sắc lang là do dính phải cái này)

Mà mỗi khi có nguyên âm cực phẩm của nữ tử bên cạnh, dấu vết Thần Long trên lòng bàn tay trái của Tề Bắc sẽ sinh ra cảm ứng.

Mà chỉ cần chạm vào bất kỳ bộ phận nào trên thân thể nữ tử này, dấu ấn Thần Long sẽ lưu lại ấn ký trong linh hồn của nàng.

Ấn ký này không phải là ấn ký nô lệ, mà cô gái có ấn ký này sẽ bị chủ nhân ấn ký dễ dàng hấp dẫn, âm dương điều hòa vốn là chân lý của thiên địa.

Nói cách khác, Tề Bắc sau này không muốn bị cực dương chi hỏa thiêu đốt thì phải đi khắp thế giới tìm cực phẩm mỹ nữ để bò lên bụng.

Nhưng hiện tại, vấn đề là Tề Bắc lại bị thanh hắc kiếm cắt phải, tạo thành công pháp Thần Long Biển.

- Cái gì Thần Long Quyết, ta thấy đây là Dâm Long Quyết mới đúng.

Trong lòng Tề Bắc cười khổ, hưng phấn lúc tu thành Thần Long Quyết tầng thứ nhất đã sớm vứt đi.

Mà lúc này, cỗ ma pháp trận ầm ầm vỡ tan, Tề Bắc bị một dòng nước xiết cuốn về phía hạ du.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Yêu Nhiêu Quả Thực Xinh Đẹp

Hạ du Huyết Hà, nơi đây tập trung Vong Linh ít hơn so với thượng du. Chỉ lựa thừa một số ít, ít hơn rất nhiều so với thượng nguồn.

Đột nhiên một con gió nhẹ thổi qua, mang đến hơi nước tươi mát thấm vào tận ruột gan.

Gió mát thổi đến, ở ngoài thì là lẽ rất bình thường, nhưng xuất hiện ở nơi trần ngập tử khí như Vong Linh sơn mạch thì lại có vẻ thật là quý dị.

Quả nhiên, trận gió này thổi tới gần bờ Huyết Hà thì đột nhiên hóa thành từng mảnh màu xanh Phong Nhận (Đao gió), vô số Vong Linh nhất thời bị cắt ra làm bảy tám đoạn.

Cách đó không xa, ở trong rừng một thân ảnh uyển chuyển đi ra.

Là một nữ tử xinh đẹp, trên khuôn mặt ngũ quan như được khảm nạm một cách tỉ mỉ, ánh mắt dịu dàng, đôi mắt long lanh như câu hồn người khác, con ngươi của nàng có màu lam quá thật hiếm thấy.

Màu lam là màu thuộc về gam màu lạnh, khó có thể làm cho người ta có được cảm giác ấm áp, nhưng đôi mắt màu lam này lại toát ra mị lực kinh người, thật là kỳ tích.

Về ngoài của cô gái hết sức bình thường, ma pháp bảo màu xanh, rộng thùng thình, nhưng cũng không thể che lấp bộ ngực to lớn của nàng.

Ma pháp bảo phủ tới đầu gối, từ đầu gối trở xuống lại hoàn toàn trần trụi, da trắng như sữa, bắp chân trắng nõn, làm người ta nhìn thấy muốn lao lên gặm một cái.

Nàng cầm trong tay một cây pháp trượng, pháp trượng được khảm lên năm viên tinh hạch, viên ở trung tâm lớn chừng nắm tay trẻ con, tản ra sương mù màu xanh.

Nàng đi tới bên Huyết Hà, không quan tâm tới mấy viên Vong Linh châu nằm ngổn ngang. Đôi môi khẽ máy động, nàng vung pháp trượng lên một trận lốc xoáy hình thành, đem nước ở Huyết Hà cuộn cuộn hút lên cao.

Thi hài, các loại sinh vật không biết tên ở Huyết Hà, thiên kim, bảo thạch, ngọc châu khó cầu các loại đều ở trong lòng lốc xoáy mà xoay tròn.

Tay áo nữ tử bỗng bành, mái tóc tùy ý bay loạn, nhưng nàng lại đứng im bất động, ánh mắt dường như đang tìm kiếm thứ gì.

Một lúc sau, nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong con ngươi lộ ra vẻ thất vọng nhàn nhạt-

Đang tính triệt hồi ma pháp thì ánh mắt nàng đột nhiên bị hấp dẫn, nhẹ nhàng khua pháp trượng. Ở trong lốc xoáy, một thân ảnh tóc tai bù xù bị một cỗ lực lượng mạnh kéo ra.

- Ôi... Cô nương, mau giúp ta gỡ cái con cá sấu chết tiệt này ra với.

Thân ảnh vừa rơi xuống đất liền lớn tiếng kêu lên. Thì ra trên người của hắn có một con cá hình thù kỳ quái đang giương hàm răng sắc bén muốn cắn nát đầu của hắn. Trong tay hắn đang cầm một thanh kiếm chắn ngang miệng con quái ngư. Nếu không như vậy, sợ rằng hắn đã là thức ăn trong bụng con quái ngư này rồi.

Cô gái sùng sốt một chút, không ngờ tới là sẽ gặp tình huống như vậy. Nàng không nhịn được mà cười khúc khích, thanh âm như chuông bạc, cực kỳ dễ nghe. Ngay sau đó nàng đưa ngón tay ra chỉ, một mũi tên gió trong phút chốc đâm xuyên qua đầu con quái ngư.

(DG: Cô gái này tu luyện "Trảm Phong" bí cấp giống dịch ta đây)

Tề Bắc đập một cước đem con quái ngư ra khỏi thân mình, ngồi dậy hỏn hển nói:

- Đa tạ cô nương cứu giúp, cô nương... Chắc.. người thật xinh đẹp...

- Thật sao?

Cô gái nở nụ cười, vuốt ve mấy lọn tóc rủ xuống trước ngực.

- Dĩ nhiên, ta gọi Tề Bắc, không biết cô nương xưng hô thế nào?

Tề Bắc gật đầu, tay trái lạng lẽ đưa ra sau lưng nắm lại.

- Yêu Nhiều. (Yêu Nhiều là xinh đẹp)

Cô gái hứng thú nhìn về phía Tề Bắc, nhưng trong lòng thầm giật mình. Nàng phát hiện ra thiếu niên này có chút giật mình về sắc đẹp kiều diễm của nàng, nhưng cũng không bị mị lực trên người nàng làm cho nhỏ dãi, hai mắt hắn vẫn trong suốt.

- Yêu Nhiều? Ha ha, thật đúng là tên giống như người. Ma pháp của cô thật lợi hại nha, Long quyền phong vừa rồi là cao cấp ma sao? Nhất định cô là một cao cấp Ma Pháp Sư rồi.

Tề Bắc vừa cười vừa nói, tay để sau lưng nắm thành quả đấm, càng ngày càng nắm chặt

- Ha ha, ánh mắt của ngươi không tệ.

Yêu Nhiêu cười duyên, nàng đường đường Địa Phẩm Ma Pháp Sư bị tiểu tử này nói thành là cao cấp Ma Pháp Sư.

Ma Pháp Sư là nghề nghiệp cao quý, trong vạn người, khó khăn lắm mới có một người có thiên phú về ma pháp. Mà coi như có thiên phú ma pháp cũng chia thành cao thấp, rất nhiều Ma Pháp Sư, cuối cùng cả đời cũng chỉ là sơ cấp ma pháp sư mà thôi.

Các cấp bậc của Ma Pháp Sư chia thành nhiều cấp: kiến tập Ma Pháp Sư, sơ cấp Ma Pháp Sư, trung cấp Ma Pháp Sư, cao cấp Ma Pháp Sư, vương phẩm Ma Pháp Sư, Địa Phẩm Ma Pháp Sư, Thiên phẩm Ma Pháp Sư, Thánh Ma Pháp Sư.

Mà đại biểu cho cơ sở cấp bậc chiến sĩ thì chia làm: Kiến Tập Chiến Sĩ, Sơ Cấp Chiến Sĩ, Trung Cấp Chiến Sĩ, Cao Cấp Chiến Sĩ, Vương Phẩm Chiến Sĩ, Địa Phẩm Chiến Sĩ, Thiên Phẩm Chiến Sĩ, Thánh Chiến Sĩ.

- Yêu Nhiêu, có gì ăn hay không?

Tề Bắc khát vọng nhìn Yêu Nhiêu, hần suốt tám tháng ở trong nước sôi lửa bỏng, quả thực so với dã nhân còn không bằng.

Yêu Nhiêu cười một tiếng, đầu ngón tay hơi động, lương mỹ vị liền hiện ra trước mắt Tề Bắc.

Đôi mắt Tề Bắc sáng ngời, một tay ngay lập tức bắt đầu tiêu diệt chỗ thức ăn như hổ đói.

Yêu Nhiêu đứng nhìn Tề Bắc, khóe miệng mang theo tia mỉm cười. Đây quả là một thiếu niên kỳ quái, xem hần một thân lệ khí tinh mịch, tựa hồ sống ở Vong Linh sơn mạch một khoảng thời gian không ngắn. Nhưng trên người của hần không có bất kỳ tí ma lực nào dao động, cũng như dao động của đầu khí, hơn nữa là nụ cười của hần rất sạch sẽ chứng minh rằng tâm tính của hần không hề bị ảnh hưởng.

Mà chưa kể đến, thật lâu rồi không có ai cứ như vậy tự nhiên gọi thẳng tên của nàng, phải nói là không có người nào dám.

Rất nhanh, những thứ để cho nàng ăn ba ngày đã bị Tề Bắc đánh một trận gió cuốn mây tan nuốt vào bụng.

- Thoải mái quá, thì ra ăn một bữa ngon cũng là một chuyện hạnh phúc.

Tề Bắc vỗ bụng cười nói.

Yêu Nhiêu tiến lên, lấy ra một mảnh khăn gấm, nhẹ nhàng giúp hần lau thức ăn còn sót trên khóe miệng.

Tề Bắc ngàng nhiên ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt mềm mại, đáng yêu màu lam của Yêu Nhiêu, tim hần bỗng nhiên như lọt vào một đám bông, mềm mại bông bênh.

- Ngươi thật gọi là Tề Bắc sao?

Yêu Nhiêu ôn nhu hỏi.

- Dĩ nhiên, ta tên là Nặc Đức Tề Bắc.

Ánh mắt Tề Bắc có chút mê mang, trong miệng cũng là vô ý thức hồi đáp.

Nặc Đức Tề Bắc? Yêu Nhiêu liếc mắt một cái, nhìn đến cái nhẫn trong tay Tề Bắc. Thì ra tiểu tử này chính là kẻ mang dòng máu chính thống của Kim Diệp vương triều Nặc Đức.

- Ngươi tại sao lại xuất hiện ở Vong Linh sơn mạch?

Yêu Nhiêu tiếp tục hỏi.

- Bị một tên Vong Linh Ma Pháp Sư đưa đến đây. Hần ta đã chết, ta chỉ có thể một mình cầu sinh.

- Ngươi là Ma Pháp Sư hay là chiến sĩ?

- Ách... cả hai đều không phải, ta là võ sĩ.

Võ sĩ? Yêu Nhiêu ngẩn người, nàng chưa hề nghe nói tới bao giờ.

- Võ sĩ tu luyện những gì?

- Đương nhiên là võ thuật rồi-

Yêu Nhiêu cũng phát mê rồi, nếu không phải nàng có lòng tin tuyệt đối vào Ma pháp tinh thần của mình thì nàng cho rằng tiểu tử này đang đùa giỡn nàng.

- Người tu luyện thế nào?

- Người xem ta tay.

Tề Bắc mở ra bàn tay trái nói.

Yêu Nhiều vừa nhìn vừa tới, trong lòng bàn tay Tề Bắc không có gì cả, nhưng mà nàng phát hiện ra từ này tới giờ tay trái của Tề Bắc giấu ở sau lưng.

- Không có gì cả.

- Cô sờ sờ sẽ biết.

Yêu Nhiều do dự một chút, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ vào tay của Tề Bắc.

Tay trái của Tề Bắc đột nhiên nắm lại, đem bài tay nhỏ bé của Yêu Nhiều nắm trọn vào trong. Tay nàng thon mềm như nước sờ một chút muốn mềm hẳn ra.

- Cô thật là dám sờ vào sao?

Hai tròng mắt của Tề Bắc đang mê mang trong phút chốc trở nên trong suốt, nhìn Yêu Nhiều, cười hi hi.

- Người...

Yêu Nhiều kinh ngạc, thanh quang trên người chợt lóe, trực tiếp đem Tề Bắc đánh bay ra ngoài.

Nàng lại không hề phát hiện, bàn tay nhỏ bé của nàng bị Tề Bắc cầm trong nháy mắt, lòng bàn tay của hắn có kim quang hiện lên, mà ngón giữa của nàng có chút tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: U Linh

Tề Bắc ho khan từ trên mặt đất bò dậy, vẻ mặt đau khổ nói:

- Đây, Ta nói người không cần thiết phải bạo lực như vậy đâu. Người không được sự đồng ý của ta, thôi miên ta, chẳng lẽ ta không thể đùa người một chút?

Yêu Nhiều nhìn chăm chăm Tề Bắc nửa ngày, trong miệng phun ra hai chữ:

- Quái vật.

- Yêu tinh.

Khỏe miệng tề bắc mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng, tay trái để lên mũi say mê nghĩ nghĩ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Yêu Nhiều đỏ rần lên, thiếu chút nữa muốn đem Phong Nhận Thuật ra cắt tên này thành từng mảnh nhỏ.

- Trời sắp tối rồi, người có biết chỗ nào có thể trú thân không? Ta bị lạc đường, mà chúng ta gặp nhau chính là có duyên rồi đấy, người không thể bỏ mặc ta được đúng không?

Về mặt Tề Bắc cợt nhả nói.

- Ta cũng không có thì giờ rảnh rỗi giúp người. Người có thể xuất ra cái gì để ta giúp người?

Yêu Nhiều vuốt tóc, kiều mị cười nói.

- Ta có... Lấy thân báo đáp được không?

Tề Bắc mang vẻ mặt dâm đãng nói.

- Tốt, nhưng mà người có được không đó?

Yêu Nhiều phát tay một cái, một luồng gió mát đem Tề Bắc thổi lại, bay đến bên cạnh nàng. Ánh mắt xinh đẹp của nàng như trường thương đâm thẳng vào hắn, tựa hồ như muốn nhìn thấu Tề Bắc.

- Cái gì? Cô hoài nghi ta không được? Thật là buồn cười, cô thả ta ra, chúng ta liền đại chiến ba trăm hiệp.

Tề Bắc không chịu được vũ nhục la to.

(DG: Đúng quá đi chứ, con nào đứng trước mặt mình chê mình yếu thì...)

Yêu Nhiều liếc nhìn Tề Bắc một cái, đột nhiên quay đầu nhìn ra hướng Huyết Hà, vẻ mặt toát ra một tia vui mừng, sau đó chìa một ngón tay đặt lên môi hắn, hơi thở như lan nói:

- Không tin ngươi sao được, nhưng mà muốn ngươi tạm thời chịu ủy khuất một chút.

Tề Bắc đột nhiên thấy tim đập mạnh, bởi vì câu nói câu hồn, lay động đầy mị lực của Yêu Nhiều chứa đầy nguy hiểm, đây là một loại trực giác báo cho hắn biết.

- Chết!!

Tề Bắc bị trời không thể động đây, hắn đành cố gắng kiềm chút tiện nghi, đem đầu lưỡi ra liếm ngón tay ngọc của Yêu Nhiều đang đặt trên môi hắn.

Cả người Yêu Nhiều như bị điện giật, rút nhanh tay về, dịu dàng mắng một câu:

- Tên vô lại.

Yêu tinh chính là yêu tinh, mắng người mà cũng dụ hoặc như vậy.

Chỉ có điều, sau khi Tề Bắc chiếm được chút tiện nghi miệng lưỡi, cũng không cảm thấy thoải mái. Cái cảm giác nguy hiểm làm cho toàn thân hắn lông tóc đều dựng đứng.

Yêu Nhiều đặt tay gần cổ họng Tề Bắc, ngăn miệng của hắn lại, sau đó nhanh chóng móc ra một viên tinh hạch, ở quanh thân hắn nhanh chóng bố trí lên một trận pháp.

Chỉ trong nháy mắt trận pháp đã bố trí xong, ở đầu ngón tay của nàng bắn ra hai giọt máu tươi, rồi niệm mấy câu chú ngữ, trận ma pháp lóe lên huyết quang, liền vô thanh vô tức biến mất.

Rồi sau đó, Yêu Nhiều toàn thân như nước, vạn vẹo đủ kiểu, rồi chợt biến mất không thấy.

"Con hàng này, , dùng ta làm mồi nhử." Tề Bắc làm sao không hiểu Yêu Nhiều muốn làm gì, trong lòng mắng to.

Dòng nước đỏ như máu đang chảy xiết ở trong sông, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy.

Trong chớp mắt, ở phạm vi ngàn thước trong dòng sông đỏ như máu, hiện lên hàng trăm cái lốc xoáy, từng cái vòng xoáy bị phá tan, xuất hiện một cái vòng xoáy khổng lồ.

Không khí bên trong đã nồng nặc tử khí, oán khí, nhất thời nồng nặc gấp mười lần.

Âm phong giống như nước nở, như ngàn vạn tiếng gào khóc của hải tử, vang vọng tới ngàn dặm xa, làm lạnh cả người.

Nội lực trong đan điền Tề Bắc chậm rãi lưu động, phong ấn ma pháp trên người chậm rãi bị hóa giải.

Ngay lúc này, mấy trăm cái vòng xoáy nước ở Huyết Hà, từng sợi khói trong suốt như lưu ly bật ra, tập trung ở phía trên, ngưng kết thành một con đường màu vàng nhạt, xuất hiện một bóng mờ U Linh.

Hai con mắt U Linh lộ ra ánh mắt tham lam, nhìn chằm chằm Tề Bắc đang nằm im không thể động đây. Giống như Tề Bắc là món ăn ngon nhất mà nó từng thấy.

Đồng tử Tề Bắc co rút lại, không ngờ lại là võ phu U Linh.

U Linh không phải là vong hồn bình thường. Bất kể là vong hồn của người hay thú đều có Tử Thần trong truyền thuyết trông coi. Tử Thần tuyệt đối không cho phép vong hồn lưu lại trên thế gian, cho dù có vong hồn nào thoát khỏi lòng bàn tay của Tử Thần thì trong một thời gian cũng sẽ hồi phí yên diệt.

Còn những vong hồn chẳng những tránh né được bàn tay của Tử Thần, hơn nữa không bị tan biến như mây khói thì sẽ trở thành U Linh.

Tề Bắc ở Vong Linh sơn mạch tám tháng, số lần gặp U Linh có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa đều là những U Linh cấp thấp.

Còn U Linh này một bộ phận đã trở thành ngọc Lưu ly xanh biếc, dựa theo cấp bậc phân chia U Linh, U Linh này đã một chân đặt vào cảnh giới U Linh

Vương.

Bất kể là Vong Linh gì cũng chia làm Sơ cấp Vong Linh, Trung cấp Vong Linh, Cấp cao Vong Linh. Cao cấp vong linh chính là Vong Linh Vương, như là: Thi Vương, Khô Lâu Vương, U Linh Vương.

Vong Linh Vương cũng đã có trí thông minh, có thể triệu hồi ra hàng vạn, hàng nghìn Vong Linh.

Trêu chọc Vong Linh Vương, chẳng khác nào trêu chọc một chi Vong Linh đại quân.

Trước mắt, mặc dù U Linh này không trở thành Vong Linh Vương, nhưng ai dám nói nó không có một đàn tiểu đệ? Huống chi là dù không có lâu la, lính lác, thì thực lực của nó so với Tề Bắc đã là cao không với tới, Tề Bắc chỉ có thể đứng mà nhìn từ xa.

Lúc trước, Ngân Thi kia chỉ còn một nửa thân thể, thực lực chân chính chỉ có hai ba thành thực lực của Ngân Thi, tuy nhiên nó có thể đem Tề Bắc làm cho son cùng thùy tận. Nếu không phải vận khí tốt, hẳn đã lên bàn thờ từ lâu rồi.

Hơn nữa, đối với Vong Linh Ngân Thi thì sức lực chỉ là trung bình, nếu là thực lực cường đại cỡ Kim Thi, thì một khi đối mặt có thể đem Tề Bắc thịt ngay tại chỗ.

U Linh này mặc dù đối với Tề Bắc cực kỳ thêm thường nhưng cũng không lập tức nhào lên kiểm ăn, mà hẩn nhìn xung quanh vài vòng tựa như đã nhận thấy có điều gì không hợp lý.

Theo lý mà nói, mặc dù mùi của người sống với Vong Linh đúng là thuốc kích thích, nhưng cũng không thể làm cho U Linh này thêm thường tới mức như vậy, đích thị là Yêu Nhiên đã động tay động chân.

U Linh do dự liên tục, cuối cùng cũng không thể nhịn được hấp dẫn, hướng Tề Bắc đánh tới.

Mà đúng lúc này, phong ấn ma Pháp trên người đã bị nội lực của hẩn hóa giải hoàn toàn.

Đúng lúc Tề Bắc muốn né tránh, một tia máu chói mắt xuất hiện trong ma pháp trận, ma pháp trận sáng lên, đem U Linh vây lại ở trong

Tề Bắc liền nhịn xuống, đem động tác né tránh tiêu trừ. Hẩn muốn nhìn xem à yêu tinh này thực lực mạnh cỡ nào, không chừng là trai cò oánh nhau, để cho hẩn làm ngư ông đắc lợi.

- Hầm bà lẳng câu câu, ABC, XXX, %* \$####, quay tay đại pháp, thâm du bí chiêu...

Yêu Nhiều hiện ra bên ngoài ma pháp trận, tay nâng ma pháp trượng, đôi môi đỏ mọng nhanh chóng mấp máy, lấy thanh âm dồn dập mà đọc chú ngữ.

Bên trong ma pháp trận đột nhiên xuất hiện một cây roi màu đỏ như roi mây, đem U Linh quán chặt lấy bên trong.

U Linh gầm lên một tiếng sắc nhọn, Tề Bắc ở gần một bên bị chấn đến mức choáng váng, hoa mắt chóng mặt, nhưng bị ma pháp trận ngăn cách ở bên trong.

U Linh bắt đầu giãy dụa kịch liệt, trên người kim quang cùng ánh sáng Lưu Ly lóe ra không ngừng.

Một cây roi mây màu đỏ bị chấn gãy, nhưng ngay lập tức có một cây khác xuất hiện quán lấy U Linh

Tề Bắc phát hiện, mỗi một cái roi máu bị chấn gãy, nụ cười của Yêu Nhiều liền giảm, khuôn mặt thêm một phần trắng ra.

Nhưng mỗi một roi máu bị gãy thì quang mạng trên người U Linh cũng âm đạm đi một chút.

Tề Bắc nhận ra, nếu không dựa vào ma pháp trận thần kỳ này thì Yêu Nhiều không phải là đối thủ của U Linh.

Mới vừa rồi, U Linh hét lên một tiếng chói tai, rất có thể là nó triệu hoán tiểu đệ, có khả năng là gọi ra một đám Vong Linh. Yêu Nhiều nhất định phải chạy trốn chết, mà thân ở trong ma pháp trận là Tề Bắc sẽ bị Vong Linh xé thành từng mảnh nhỏ.

Hiện tại cuộc chiến đang ở thế giằng co, chờ xem ai là kẻ kiên trì tới phút chót.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xá Thân Thành Phật Ôm Mỹ Nhân

- Ha ha, nói không chừng ta còn có thể làm ngư ông đắc lợi.

Trong lòng Tề Bắc không khỏi xuất hiện ác ý. Có gan để cho hấn thể thân, thì phải chuẩn bị tư tưởng trả giá.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tàn dương cuối cùng biến mất, đã là ban đêm.

Núi Vong Linh vào ban đêm, là nơi quần ma loạn vũ.

Trong tầm mắt Tề Bắc, đã có mấy cổ Khô Lâu Cuồng Thi hướng phía Yêu Nhiều đi tới, rất nhanh chúng sẽ phát hiện nàng tồn tại.

Yêu Nhiều hiển nhiên cảm giác được nguy hiểm, nàng duỗi lòng bàn tay trắng nõn ra, trong tay xuất hiện một ... trái tim!

Đúng vậy, là một trái tim giống như được mài thành từ lam thủy tinh.

Làm người ta bất khả tư nghị chính là, trái tim này vẫn còn đang đập.

Cho dù chỉ dựa vào thị giác, cũng có thể cảm giác được trái tim này mỗi lần đập lại ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại.

Yêu Nhiều nhỏ một giọt máu tươi nhỏ vào trái tim, rồi sau đó tay phải cầm ma pháp trượng xuống đất, miệng lầm nhảm một loại thần chú khó hiểu.

Đột nhiên, huyết quang ma pháp trận giống như nham thạch sôi trào bắt đầu khởi động, sau đó một vòng một vòng đem U Linh tầng tầng bao lấy. Chỉ là, thân Tề Bắc ở trong đó, ngược lại không nhìn ra một điểm thương tổn.

U Linh phát ra tiếng kêu bén nhọn, thân thể hơi mờ kịch liệt bành trướng, rồi sau đó như khí cầu xì hơi, chậm rãi héo rũ.

Trận pháp phát ra, khuôn mặt Yêu Nhiều như giấy trắng, liên tiếp phun ra ba ngụm máu tươi, cả người co quắp tê liệt ngồi dưới đất.

U Linh biến mất trong ma pháp trận, thay vào đó là một viên ngọc Vong Linh châu một nửa màu vàng, một nửa màu ngọc lưu ly xanh biếc.

Lưỡng cường tỉ thí, xem ra Yêu Nhiều là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Tề Bắc vẫn thúc thủ chờ đợi. Hấn đã nhìn ra, Yêu Nhiều sợ rằng cũng không chỉ là Cao Cấp ma pháp sư như hấn tưởng tượng, hấn là Vương Trung ma pháp sư cường đại, thậm chí là Địa Phẩm ma pháp sư. Loại cao tăng ma pháp sư này, cho dù còn sót lại một tia ma lực, cũng có thể tiện tay miểu sát người khác.

Lúc này, cách đó không xa, hơn mười con Vong Linh đã phát hiện ra sự tồn tại của Yêu Nhiều, hướng nàng lao vọt tới.

Đúng lúc này, trong bầu trời đêm đột nhiên xẹt qua hai ngọn lửa bằng bạc.

Ngay lúc chúng đáp xuống, Tề Bắc mới phát hiện, cái gì mà ngọn lửa màu bạc, đây rõ ràng là một con Khô Lâu, trong mắt lóe ra tia sáng bạc chói mắt.

- Ngân Giáp Khô Lâu, cao cấp Vong Linh!

Trong lòng Tề Bắc cả kinh, nếu Yêu Nhiều chết rồi, hấn trốn cũng không thoát.

Trong mắt Yêu Nhiều lộ ra một tia lệ mang băng lam. Trong nháy mắt, Ngân Giáp Khô Lâu lao nhanh về phía trước, giọt nước mắt lăn đến bộ ngực nàng đột nhiên bẻ tan tành, vạn đạo phong nhận phát ra cùng một lúc, thiên địa biến sắc.

Tề Bắc cứ như vậy trở mắt nhìn Ngân Giáp Khô Lâu trong nháy mắt tan xương nát thịt, những nơi phong nhận đi qua tất cả đều hóa thành phấn vụn.

- Ưc.

Tề Bắc gian nan nuốt từng ngụm nước bọt. Nếu vừa rồi hấn làm ra hành động thiếu suy nghĩ gì, sợ rằng kết quả còn thê thảm hơn Ngân Giáp Khô Lâu.

Yêu Nhiều nhìn thoáng ra hướng Tề Bắc, con mắt tựa hồ có một tia xin lỗi. Nhưng ngay sau đó, nàng liền ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Khi Yêu Nhiều ngã xuống, trong nháy mắt ma pháp trận tiêu tán, Tề Bắc chậm chậm nhặt lên Vong Linh châu.

Tiểu yêu tinh này hao hết tâm tư chẳng phải muốn lấy viên Vong Linh châu này sao.

Động tĩnh vạn đạo phong nhận phát ra cùng một lúc khiến núi Vong Linh xôn xao. Chẳng bao lâu nữa, rất nhiều vong linh sẽ tràn đến đây.

Tề Bắc đem Vong Linh Châu cất vào túi, muốn xoay người rời đi, nhưng không đành nào bước tiếp được. Tia xin lỗi trong mắt Yêu Nhiều trước khi ngất đi luôn hiện lên trước mắt hấn, mà dấu vết trong lòng bàn tay trái cũng không ngừng lóe lên.

- Ai, ta còn là quá thiện lương mà. Mặc dù yêu tinh này lấy ta làm lá chắn, nhưng chung quy cũng không cố dòn ta vào chỗ chết. Thôi, cứu người một lần, người trả giá cao cũng không phải đơn giản như vậy.

Trong lòng Tề Bắc thầm nhủ, đem Yêu Nhiều vác trên lưng, cắn răng liền chạy đi.

Tề Bắc sinh tồn tại núi Vong Linh suốt tám tháng, bản lĩnh chạy trốn chết của hắn thì khỏi bàn. Rất nhanh, hắn liền tìm được một hoang động nhảy xuống.

Tề Bắc đặt Yêu Nhiều xuống, xếp chân ngồi bên cạnh nàng, mở tay trái lẳng lẳng nhìn đồ án Thần Long.

Thật ra thì lúc trước hắn len lén dấu tay trái ra sau, là bởi vì Thần Long đồ án trên tay có phản ứng với thân thể cực phẩm nguyên âm.

Thân thể Yêu Nhiều là cực phẩm nguyên âm, cho nên nàng dùng tinh thần ma pháp thôi miên hắn, hắn liền lợi dụng đùa bỡn nàng, gieo lên cơ thể nàng Thần Long ấn ký.

- Lạnh, lạnh quá.

Yêu Nhiều đột nhiên mê sảng nói.

Tề Bắc sờ tay Yêu Nhiều, nhưng vừa chạm vào da thịt nàng liền rung mình một cái, làm sao lạnh băng như vậy?

Có lẽ bàn tay to lớn của Tề Bắc hết sức ấm áp. Trong hôn mê, Yêu Nhiều theo bản năng nhích tới nơi ấm áp, đầu của nàng tựa vào đùi Tề Bắc, hai tay gắt gao ôm lấy hông của hắn.

Tề Bắc bị đông cứng chỉ trực sốt rét. Yêu tinh à, cũng so sánh với khối băng còn muốn lạnh hơn.

Nội lực đều không cần Tề Bắc thúc dục, tự động mạnh mẽ vận chuyển.

Cũng may Tề Bắc tu luyện Thần Long quyết vốn là chí dương tâm pháp. Bằng không, hắn đoán mình đã cùng yêu tinh này đồng thành băng rồi.

Yêu Nhiều cảm thấy từng lần ấm áp, tay chân càng thêm siết chặt, tựa hồ muốn hơi ấm này hoàn toàn bao bọc lấy nàng.

- Đã làm người tốt thì làm đến cùng. Ta xả thân thành Phật, thật quá vĩ đại rồi.

Tề Bắc dứt khoát nằm xuống, đem Yêu Nhiều ôm vào trong lòng.

Ôm Yêu Nhiều, tựa như ôm một khối hàn băng ngàn năm, Tề Bắc không hề có tâm tư xấu xa, tất cả tinh thần hắn đều nhập thần vận chuyển Thần Long quyết.

Trăng đôi sao rồi, đêm tối lui đi, mặt trời lần nữa tỏa sáng khắp bầu trời.

Yêu Nhiều mơ màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp vậy quanh, thoải mái đến nỗi làm nàng không muốn nhúc nhích.

Nàng nhớ rõ mình dựa vào năng lượng của thiên không, đem U Linh giết hết. Khi nàng đến cực hạn, sau đó lại có một Ngân Giáp Khô Lâu đột kích, bắt đắc dĩ nàng phải tế ra hộ thân lệ mạng sư phụ để lại, bên trong phong ấn một thượng phẩm ma pháp.

Rồi sau đó nàng liền hôn mê, mà hàn độc trên người nàng đã mười năm không xuất hiện hôm nay liền phát tác. Theo lý mà nói, không có sư phụ ở bên, nàng hẳn phải chết, mà tiểu tử bị nàng dùng Phong Phục thuật chế trụ khăng định cũng bị Vong Linh xé thành mảnh nhỏ.

Vừa nghĩ đến tiểu tử kia, Yêu Nhiều đột nhiên giật mình, trong đầu mơ hồ đột nhiên thanh tỉnh.

- Bang bang, bang bang...

Lòng ngực Yêu Nhiều vang tiếng tim đập vững vàng, trong mũi đầy một cỗ hơi thở xa lạ của nam tử.

Yêu Nhiều không có kinh hoàng, y phục của nàng vẫn ở trên người...

Không đứng, giữa hai chân nàng là đồ vật gì? Còn trên miệng nàng để đó một bàn tay lớn.

Yêu Nhiều đột nhiên mở mắt ra, đã niệm ma pháp trong lòng định đem nam nhân hạ lưu này bầm thây vạn đoạn.

Nhưng là, chú ngữ niệm ra, ma lực trong cơ thể trống trơn như chưa từng có.

Yêu Nhiều tâm trầm xuống, hàn độc trong cơ thể kéo dài mười ngày. Trong mười ngày này, nàng không thể động dụng một tia ma lực.

Nói cách khác, mười ngày này, nàng là người trời gà không chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ước Định Hộ Hoa Mười Ngày

Ngay lúc này, nam nhân đang ôm nàng đột nhiên lầu bầu hai câu, của nợ dần dần dựng lên ở giữa hai chân nàng, bàn tay to đè lên ngực nàng vậy nhưng không an phận, cứ ôm trọn mà bóp.

Thân thể Yêu Nhiều mềm mại cứng đờ, chợt đứng dậy đẩy Tề Bắc ra, rồi lui về phía sau nhanh như thỏ.

Tề Bắc đầu đụng trúng vách động, xoa đầu kêu:

- A, người mưu sát lão công à? Lúc cần thì quán quít ôm chặt lấy ta, xong rồi thì đá ta một cước, còn có thiên lý hay không đây?

- Là người... Người đã cứu ta???

Yêu Nhiều thấy đúng là Tề Bắc, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chẳng qua hắn làm sao giải trừ được Phong Phục Thuật, hắn rõ ràng đã bị nàng nhốt vào rồi mà.

- Nói nhảm. Ta dùng ân báo oán, không muốn so đo với người, cứu người ra khỏi hiểm nguy, xem chút nữa bị người quán chết mà hóa thành cột băng cũng không nói, giờ người vừa tỉnh dậy lại lấy oán báo ân.

Về mặt Tề Bắc đầy ủy khuất. Giờ hắn cũng không biết Yêu Nhiều đã mất đi ma lực, lo sợ nàng vì nóng giận mà đem mình phanh thây...

Yêu Nhiều hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn về bộ hạ đang ngóc lên cao vút của Tề Bắc.

- Éc, cái này là phản ứng sinh lý bình thường. Người có hiểu không á, nam nhân nào buổi sáng cũng như vậy, không trách ta được.

Tề Bắc hiện ngang lồm liệt nói.

- Tối hôm qua người có nhân cơ hội làm gì đó với ta hay không?

Yêu Nhiều nắm chặt ma trượng chia vào ngực Tề Bắc.

- Người cảm thấy ta có hứng thú làm gì đó với một cục băng không?

Tề Bắc tức giận nói.

- Không có là tốt rồi, thật ra thì bản thân ta lại hy vọng người làm một chút gì đó.

Yêu Nhiều đi đến bên cạnh Tề Bắc, tay nâng cằm hắn lên.

Nhìn bộ hạ đang phập phồng của Tề Bắc làm Yêu Nhiều cười khanh khách.

Tề Bắc cảm thấy bị phẫn, bị trêu ghẹo, đường đường nam tử hán đại trượng phu, có lẽ nào như thế. Lập tức hắn lấy một tay đẩy Yêu Nhiều ra.

Tề Bắc sùng sốt, Yêu Nhiều cũng sùng sốt "Cái này.."

- Ta không cố ý, cái này là...

Tề Bắc khoa tay múa chân một chút, tay hướng lên trời, hướng về phía bộ ngực cao vút mà chạm chạm.

Đôi mắt băng lam xinh đẹp trừng trừng nhìn theo hắn, muốn đánh chết hắn, nhưng nàng bây giờ không cách nào làm được.

Tề Bắc vốn thông minh tuyệt đỉnh, mắt đảo một vòng, đột nhiên cười hắc hắc:

- Người mất hết ma lực rồi sao?

- Ta dù coi như mất ma lực, muốn giết người vẫn dễ như trở bàn tay, người có muốn thử một lần hay không?

Yêu Nhiều dịu dàng nói, âm thanh dịu hoặc kinh người, nhưng trong lòng nàng lại có chút bất an.

- Người muốn hù ta sao, ta không chơi với người. Vong Linh Châu này trả lại cho người. Từ nay về sau, người đi Dương Quan Đạo của người, ta đi Cầu Độc Mộc của ta.

Tề Bắc ném ngọc Vong Linh lấy từ U Linh cho Yêu Nhiều rồi xoay người đi ra hướng cửa động.

- Người đứng lại!!

Yêu Nhiều quát lên, giọng nàng mặc dù mềm mại nhưng lúc này lại mang một loại uy nghiêm khiến người khác không thể kháng cự.

Tề Bắc dừng lại một chút, bàn tay hướng về sau quơ quơ rồi lại cất bước đi.

- Ngươi... ngươi không nên đi...

Yêu Nhiều mềm nhũn nói mang theo một chút cầu khẩn.

Tề Bắc dừng lại, Yêu Nhiều nhận thua làm cho tâm tính nam tử hán của hắn thỏa mãn vô cùng.

Tuyệt thế mỹ nữ, cao cao tại thượng, Địa Phẩm Ma Pháp Sư, giờ phải mềm giọng nhờ vả.

Tán gái hả, Tề Bắc vẫn có chút tâm đắc. Nữ nhân càng cao quý lại càng phải kiên cường, càng phải khí phách.

Tuy nữ nhân có cường đại hơn nữa, thì trong lòng nàng càng khát khao có một bờ vai cường tráng để tựa vào. Nếu như về võ lực không được thì ít ra tâm lý nhất định phải được.

- Hàn độc trên người ta phát tác kéo dài khoảng mười ngày. Trong mười ngày này ma lực mất hết, ta cần ngươi bảo vệ.

Yêu Nhiều mở miệng nói, trong lòng lại cảm thấy có chút khác thường. Một nữ tử lại đi cầu một nam nhân bảo vệ. Bản thân cũng thấy có chút mập mờ.

- Ngươi không phải là nữ nhân của ta, tại sao ta phải bảo vệ ngươi?

Tề Bắc xoay người cười nói.

- Lợi dụng người khác đang khó khăn không phải là hành vi của quân tử.

Yêu Nhiều nói

- Ta không phải là quân tử, ta chỉ là một nam nhân.

Tề Bắc cười nói.

- Ngươi chỉ là một đứa nhóc.

Yêu Nhiều nhìn khuôn mặt non nớt của Tề Bắc, buồn cười. Nhưng trông mắt đen thâm thúy không xứng với tuổi lại làm nàng cười không nổi.

- Bản chất của nam nhân không nằm ở tuổi tác, mà là ở chỗ này.

Tề Bắc chỉ lên ngực mình.

Lúc này, Yêu Nhiều cười, cười đến run rẩy hết cả người.

- Bản chất của nam nhân quyết định ở khả năng hấp dẫn như nhân. Mười ngày này, nếu như ngươi có thể làm ta yêu ngươi, ta sẽ làm nữ nhân của ngươi.

Yêu Nhiều đánh ánh mắt quyến rũ nhìn về Tề Bắc.

- Cái này hình như không công bằng.

Tề Bắc nhiu mày nói.

- Có khiêu chiến mới có thành tựu, nam nhân ta yêu thì phải như vậy.

Yêu Nhiều dùng đôi mắt khiêu khích nhìn Tề Bắc.

- Ngươi không cần khích ta, ta đồng ý là được.

Tề Bắc nhún nhún vai, trong vòng mười ngày để cho nữ nhân đẹp như yêu tinh này yêu hắn, cho dù có Long Thần ấn ký cũng không có khả năng, hắn đánh giá một hồi đáp ứng.

Hiện tại lúc này, đối với tu luyện chí dương tâm pháp mà sinh ra cực dương chi hỏa Tề Bắc cũng không có hiểu rõ bao nhiêu. Tuy nói rằng hắn biết nếu không cùng với cực phẩm nguyên âm hoàn hợp, thì cực dương chi hỏa sẽ đốt hắn thành tro bụi. Nhưng hắn vừa tu luyện, nên chưa ý thức được mức độ gian nan.

Yêu Nhiều thấy Tề Bắc đáp ứng, cười quyến rũ một tiếng, cả người cũng bộc lộ ra vẻ đẹp hút hồn, mắt lẳng lẳng như nước.

- Tiểu Bắc, đây là đâu?

Yêu Nhiều hỏi.

Tề Bắc?

Tề Bắc rung mình một cái, vội vàng đáp:

- Ngươi cứ gọi ta là Tề Bắc đi. Gọi Tiểu Bắc, làm ta cảm thấy ngươi giống như mẹ ta vậy.

Yêu Nhiều sững sờ, lập tức lặn ra cười đến run rẩy hết cả người.

- Ngươi kêu ta là mẹ ngươi sao? Ta thật muốn có một đứa con giống như ngươi đó.

Yêu Nhiều cười khanh khách không ngừng, cười sặc sụa đến không thở nổi, bộ ngực cao vút phập phồng liên hồi càng thêm hút lòng người.

- Con muốn uống sữa, ngươi cho không?

Tề Bắc cười quỷ dị một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm lên bộ ngực cao vút của Yêu Nhiều.

Yêu Nhiều không cười nữa, xấu hổ liếc Tề Bắc một cái, quả thật không đỡ nổi thẳng này.

Vị trí của hai người cách Huyết Hà cũng không xa. Đêm khuya, Vong Linh đi lang thang khắp nơi, Tề Bắc cũng Yêu Nhiều đi trong thời gian ngắn như vậy mà tìm được cái động này cũng là quá may mắn.

- Chỗ này không an toàn, chúng ta nên tranh thủ rời khỏi Vong Linh sơn mạch thôi.

Yêu Nhiều nói.

- Ta cũng nghĩ vậy, tối hôm qua động tĩnh cũng quá lớn, động này lại quá nhỏ, rất dễ bị phát hiện.

Tề Bắc sinh tồn ở Vong Linh sơn mạch lâu như vậy, tính cẩn thận so với Yêu Nhiều chỉ có hơn chứ không kém.

Tề Bắc đeo Trường Cung, tay cầm đao từ trong địa huyết chui ra.

Vừa đi ra, hai Cương Thi gần đó liền lao đến.

Tề Bắc không chớp mắt chém xuống một đao, hai cái đầu kêu ọt ọt rơi xuống.

Yêu Nhiều đi theo sau lưng Tề Bắc, nhìn hắn không ngừng chém giết Vong Linh mở đường mà trong lòng dâng lên một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác được bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sờ Sờ Không?

Trên một ngọn núi nằm ở phía bắc Vong Linh sơn mạch. Đỉnh núi được bao phủ bởi hơn trăm đỉnh lều màu đen như mực đóng xung quanh, tạo thành một doanh trại nhỏ.

Bốn phía thỉnh thoảng có binh sĩ mặc áo giáp màu đen, đặng đặng sát khí tuần tra xung quanh.

Nếu có người thấy, chắc chắn sẽ chấn động. Những binh sĩ này không phải là phổ thông mà chính là Hắc Giáp quân nổi danh nhất Kim Diệp vương triều.

Dĩ nhiên, mặc dù Hắc Giáp quân trên danh nghĩa là thuộc về Kim Diệp vương triều. Nhưng không ai không biết Hắc Giáp quân trên thực tế là của quân đội chỉ huy của gia tộc Nặc Đức.

Hắc Giáp quân là quân đội được hình thành từ chém giết, máu lửa. Chiến lược rất cường hãn, làm cho thế lực quốc gia khác nghe mà biến sắc.

Hắc Giáp quân với số lượng cũng không nhiều. Với một đội quân biên chế mười vạn người mà nói thì chỉ có một vạn hai ngàn Hắc Giáp quân.

Ở hơn trăm lều trại này, mỗi lều đều có bốn gã Hắc Giáp quân canh chừng nên tính ra ở chỗ này khoảng bốn trăm Hắc Giáp quân, chính là một doanh trại.

Một doanh Hắc Giáp quân như vậy đã không ít.

Quân đội bình thường, cho dù binh lực gấp mười lần tới đối chiến, cũng bị một doanh Hắc Giáp quân giết cho hoa rơi nước chảy.

Hắc Giáp quân là quân đội được xây dựng bởi gia tộc Nặc Đức, đồng thời cũng là lực lượng lớn nhất của gia tộc Nặc Đức. Các triều đại hoàng đế Kim Diệp vương triều sở dĩ không dám khai đao với gia tộc Nặc Đức, hơn phân nửa cũng vì tồn tại của Hắc Giáp quân.

Lúc này, trong trường bông chủ tướng của Hắc Giáp quân, một lồng ngực trần truồng của một thanh niên khôi ngô đang ngưng thần nhìn bản đồ của Vong Linh sơn mạch đang trải rộng ra, phía trên giăng rất nhiều đường vẽ.

Ngồi quan thanh niên này giống như được đúc ra, một thân da thịt bền chắc, thêm một hình xăm một con mãnh hổ đang gầm thét, đầu hổ ở trên cơ ngực rắn chắc như sắt thép của hắn.

Theo cơ ngực rung động, hình xăm Mãnh Hổ xem càng sống động hơn, giống như một sinh vật sống.

Hắn chính là Nặc Đức Hoài An, là đại ca của Tề Bắc, một trong ba đại thống lĩnh Hắc Giáp quân.

Trong ba mươi doanh của Hắc Giáp quân, mỗi mười doanh sẽ có một thống lĩnh. Vừa qua hai mươi tuổi không lâu, Nặc Đức Hoài An đã quyền cao chức trọng.

- Đệ đệ, người rút cuộc ở đâu? Đại ca không tin người đã chết.

Nặc Đức Hoài An nặng nề đập mặt bàn một cái. Hắn không quên được lúc sinh Tề Bắc, mẫu thân vì khó sinh nên qua đời, từng hạt lệ rơi xuống bàn tay đang nắm chặt, muốn hắn chiều cô tốt đệ đệ, khi đó hắn vền vẹn chỉ năm tuổi.

Đúng lúc này, cửa lều được nhắc lên, hai tiểu binh có chút thanh tú quá mức bụng trà đi đến.

- Thống lĩnh, ngài nên ăn một chút gì đó? Những thứ này đều do ta tự mình làm.

Nốt ruồi màu hồng điểm ở lồng mày, tiểu binh thanh tú nhẹ giọng nói, thanh âm dễ nghe, rõ ràng là thanh âm của thiếu nữ.

Nặc Đức Hoài An ngẩng đầu nhìn thiếu nữ già trang mà có chút nhức đầu.

Thiếu nữ cũng không phải người bình thường mà là công chúa của Kim Diệp hoàng triều Thụy Tuyết.

Mười ngày trước, Thụy Tuyết công chúa mang theo một nàng thị nữ chuẩn êm ra hoàng cung, chạy đến nơi Vong Linh sơn mạch nguy hiểm này mà tìm hắn.

Thụy Tuyết công chúa ngày thường tuyệt mỹ, tính tình ôn nhu, tình ý đối với hắn mọi người đều biết.

Nặc Đức Hoài An là một nam nhân huyết khí phương cương. Từ ngày tìm được ngọc bội đánh rơi của Tề Bắc, cho rằng đệ đệ đã gặp chuyện không may, hắn cực kỳ bị thương.

Lúc này Thụy Tuyết công chúa ở bên cạnh ôn nhu an ủi. Sau bao ngày hắn phải dùng tay, bỗng dưng có cô công chúa xinh đẹp theo cùng trong sơn mạch hoang vu này, chuyện gì đến cũng phải đến.

Một đêm xuân như vậy, tâm thân xử nữ của Thụy Tuyết công chúa đã bị hắn tùy ý điên cuồng mà lấy mất.

Sau khi bình tĩnh, Nặc Đức Hoài An đã biết chuyện có chút quá mức. Hoàng gia và Nặc Đức gia tộc mâu thuẫn không phải không có nhưng lại điều hoà. Huống chi, Nặc Đức Hoài An từ nhỏ đã đính hôn cùng Phong gia Đại tiểu thư Phong Nhượng Vân.

Thụy Tuyết công chúa theo hắn, vậy hôn sự giữa hắn và Phong gia Đại tiểu thư sẽ thất bại. Liên minh Nặc Đức gia tộc cùng Phong gia sẽ xuất hiện vết nứt.

Hơn nữa, nếu thành con rể của hoàng gia, Nặc Đức gia tộc như thế nào yên tâm để hắn cầm binh.

Bất quá, Nặc Đức Hoài An dám làm dám chịu. Nếu chuyện đã đến mức này, hắn cũng không trốn tránh. Chuyện này hắn đã truyền tin cho phụ thân, tin tưởng lấy mưu kế của phụ thân, sẽ nghĩ ra kế sách.

Thụy Tuyết công chúa có chút si mê nhìn thân hình cường tráng của Nặc Đức Hoài An, nhẹ đi khế tới phía sau hắn, dùng đôi bàn tay bắt đầu ấn bóp bả vai hắn.

Cứ ấn bóp một lúc, hô hấp của Thụy Tuyết công chúa đột nhiên dồn dập, hai bàn tay nhỏ bé biến thành vuốt ve.

Đã trải qua lần đầu tiên thì cái cảm giác ngọt ngào ấy đã ăn sâu vào xương tủy.

Nặc Đức Hoài An bắt được bàn tay nhỏ bé của Thụy Tuyết công chúa, trực tiếp đem nàng ôm đặt trên mặt bàn khổng lồ. Bàn tay to, thô bạo vừa vung lên đã lột Thụy Tuyết công chúa thành một con cừu trắng nhỏ. Hắn dùng khí lực cường tráng đè lên.

Tiếng thờ gấp và rên rĩ nhất thời vang lên. Mà ở một bên, thị nữ thanh tú ở bên cạnh nhìn một bức tranh xuân cung sống động.

Tại xã hội thượng lưu ở Kim Diệp hoàng triều, thị nữ đứng xem chủ tử hoan ái là việc hết sức bình thường. Đại bộ phận chủ tử căn bản không kiêng kỵ thiếp thân thị nữ.

Tác dụng của thiếp thân thị nữ vốn là làm ấm giường. Lúc chủ tử cao hứng, có thể tham gia chiến trường luôn.

Khuôn mặt thị nữ này đỏ bừng, ánh mắt buông xuống, hai tay vịn vịn trước người, tựa hồ rất xấu hổ.

Nhưng là người nào cũng không phát hiện, ánh mắt nàng buông xuống một mảnh u ám, mà cái vịn vịn trong tay nàng mơ hồ toả ra u quang màu đen.

.....

.....

Tề Bắc ôm Yêu Nhiều giống như khối băng, thân thể bị hàn khí trên người làm cho hần tê dại.

Nếu không phải nội lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hần sợ đã sớm bị hàn khí xâm nhập tâm mạch mà chết rồi.

Ôm trong ngực tuyệt thế mỹ nhân, vốn là chuyện tình vô cùng hương diệu, nhưng tình hình này cũng là lúc thống khổ nhất. Ngay cả tiểu huynh đệ cũng đông lạnh không có tri giác, có mà hương diệu cái rắm.

Đây đã là ngày thứ chín rồi, chỉ còn ngày mai là hàn độc quý dị trên người Yêu Nhiều sẽ không phát tác nữa.

Mà mỗi sáng sớm, tiểu huynh đệ vẫn vênh vào tự đắc đánh trên người Yêu Nhiều cũng làm cho Tề Bắc có chút an ủi. Tối thiểu tiểu huynh đệ coi như không chịu thua kém, không như sớm héo như những thằng khác.

Yêu Nhiều tựa hồ ngầm đồng ý cho hần mỗi sáng sớm ăn đậu hũ một chút cũng coi là một loại cảm tạ đối với hần. Về phần trong chuyện này có cảm tình hay không, mỗi khi Tề Bắc hỏi chuyện, nàng luôn châm chọc.

Sau chín ngày qua đi, dường như Tề Bắc đều vì nội lực tiêu hao quá độ mà mệt mỏi ngủ thiếp đi. Bất quá làm hần vui mừng ngoài ý muốn chính là nội lực tăng cường so với trước phải nhanh gấp mấy lần.

Tề Bắc mơ mơ màng màng tỉnh lại, đột nhiên cảm giác lòng bàn tay bao quanh một đoàn trắng mịn và ôn nhuận. Theo bản năng hần ngắt một cái, xúc cảm chột trăn về.

Tề Bắc đột nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở mắt ra. Chỉ thấy Yêu Nhiều trong ngực đang hưng hăng nhìn hần, mà tay hần không biết lúc nào trắng trợn đi vào vạt áo và đang cầm nhũ hoa của nàng.

- Sờ có sướng không?

Thanh âm Yêu Nhiều thanh âm nói nhưng lại mang theo hàn băng lạnh lẽo.

Tề Bắc nhanh như chớp rút tay về, đầu choáng choáng.

- Sờ không sướng à?

Giọng Yêu Nhiều càng lạnh hơn.

- Có, có...

Tề Bắc vội vàng gạt đầu lia lịa.

- Sờ thích sao? Có phải muốn sờ nữa hay không?

Đầu Yêu Nhiều tiến tới khuôn mặt của Tề Bắc, nhón gót lên cao. Mùi thơm như lan của nàng phun tại mũi của hần.

Tề Bắc liếc mắt, người thích sao, hần lại mặt dày mà nói:

- Xúc cảm thật tốt, mỗi ngày như vậy thì sướng rồi.

- Vậy người sờ nữa đi.

Khóe miệng Yêu Nhiều nhếch lên.

Tề Bắc thật đúng là vươn tay ra. Hừ, để cho anh sờ mà anh không dám sờ sao?

Chương 9: Cuồng Long Đầu Khí Quyết

Chẳng qua là, bàn tay của Tề Bắc vừa mới chạm vào bộ ngực của Yêu Nhiều thì nàng đột nhiên nở nụ cười, dán mặt mình vào mặt của hắn. Tai trái của hắn bỗng truyền đi một trận đau nhức. Tề Bắc đã bị Yêu Nhiều dùng hai hàm răng cắn một phát vào tai.

- Hừ, được voi đòi tiên, cần thận ta đem cái phía dưới của ngươi cắt đứt.

Yêu Nhiều ở bên tai Tề Bắc vừa cười vừa nói.

Phía dưới? Dùng miệng?

Tên vô sỉ Tề Bắc lúc này lại cứng rắn, thẳng tắp chia vào bụng Yêu Nhiều. Đó là một cây thiết côn nung đỏ, cho dù là cách hai tầng y phục, cũng làm cho Yêu Nhiều toàn thân như nhũn ra.

- Sắc lang bại hoại.

Yêu Nhiều mặt đỏ bừng, nở nụ cười đẩy Tề Bắc ra.

Tề Bắc nghe răng sò sờ tai trái, trên ngón tay xuất hiện một vết máu. Yêu tinh này, thật đúng là độc ác.

Đôi mắt đẹp của Yêu Nhiều hiện lên một tia đau lòng. Nàng ngồi chồm hổm xuống, ngọc thủ nhẹ nhàng giúp hắn xoa lỗ tai.

- Hôn một chút thì tốt hơn.

Tề Bắc tính xấu không đổi, lại trêu đùa.

Yêu Nhiều đang nhẹ nhàng xoa nắn bỗng nhiên ngọc thủ nắm lại, đem lỗ tai của hắn nhấc lên.

Tề Bắc oa oa kêu to, đau cũng không phải rất đau, nhưng hắn phải phối hợp một chút.

Yêu Nhiều liếc Tề Bắc một cái, bàn tay buông ra.

- Tiểu Bắc, ngươi tu luyện võ thuật đúng là rất thần kỳ. Đặc biệt thuộc tính của nó lại có thể khắc chế hết thầy ma pháp cùng đầu khí. Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Thực lực ngươi căn bản quá yếu, không có khả năng tự bảo vệ mình. Cho nên, nếu không cần thiết, ngươi tốt nhất không nên biểu diễn trước mặt người khác.

Yêu Nhiều đột nhiên nói.

- Bản thân ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng không thể bị người ta chửi vào mặt mà vẫn phải cúi mặt khom lưng được.

Tề Bắc nói. Qua mấy ngày thông qua khảo nghiệm của Yêu Nhiều, nội lực hắn tu luyện đều có tác dụng khắc chế ma pháp đầu khí, làm cho Yêu Nhiều vô cùng ngạc nhiên.

Yêu Nhiều duỗi tay ngọc, trên tay bỗng nhiên nhiều hơn một quyền sách.

- Đây là ta vô tình có được một quyền Cuồng Long Đầu Khí quyết. Hắn là rất thích hợp với thể chất của ngươi, ngươi thử nhìn một chút.

Yêu Nhiều cầm một bộ sách trong tay đưa cho Tề Bắc.

Cuồng Long Đầu Khí quyết, lại là Long? Thật là ta cùng Long có duyên sao?

Tề Bắc nhận lấy quyền khí quyết này. Trong lòng dâng lên một tia cảm động, nàng như vậy mà lại nghĩ cho mình, hắn là nên tồn tại một chút tình cảm sao?

Nhưng Tề Bắc không biết, Cuồng Long Đầu Khí quyết không phải là khí quyết bình thường.

Nếu như nói chú ngữ của Ma Pháp sư là dựa theo đẳng cấp mà phân chia. Tỷ như Ma pháp sư thực tập có thể tu luyện chú ngữ này, Ma pháp sư sơ cấp có thể tu luyện chú ngữ kia.

Dĩ nhiên, ma pháp chú ngữ có chút thông dụng. Nhưng chú ngữ uy lực lớn lại hết sức trân quý. Rất nhiều Ma pháp sư cao cấp cũng chỉ tu luyện một

hoặc hai cái ma pháp cao cấp. Thật sự là ma pháp chú ngữ cao cấp quá mức. Cho dù là Ma pháp sư được công nhận là giàu có. Đối với việc mua chú ngữ có uy lực lớn, thực sự là trứng chọi với đá.

Chiến sĩ cùng Ma pháp sư hoàn toàn bất đồng. Đại bộ phận chiến sĩ tu luyện đấu khí là trọng yếu mà đều chỉ là một loại. Thủ đoạn công kích cũng tùy loại đấu khí mà sinh ra. Vì vậy, lần đầu tiên bước trên con đường chiến sĩ, chiến sĩ thực tập phải lựa chọn đấu khí rất cẩn thận. Một khi đã lựa chọn xong sau này muốn thay đổi đấu khí khác, cần phải phế đi toàn bộ tu vi tu luyện lại.

Đấu khí quyết của chiến sĩ chia làm năm phẩm Phàm, Tinh, Vương, Thanh, Thần.

Khí quyết cấp Phàm thường thấy nhất. Phần lớn chiến sĩ tu luyện là Phàm đấu khí quyết.

Thành tựu tương đối ít. Giá tiền không thể so với ma pháp chú ngữ cao cấp.

Mà cấp Vương thì hết sức thưa thớt, chỉ có một chút nội tình của hoàng triều mới có cất dấu.

Về phân cấp Thánh, thì lại là lông phượng sừng lân.

Mà cấp Thần thì chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Yêu Nhiêu cho Tề Bắc cuốn Cuồng Long Đấu Khí quyết này chính là đấu khí quyết cấp Thánh. Coi như là đem toàn bộ tài lực của Nặc Đức gia tộc cũng không cách nào tìm được khí quyết cấp Thánh.

- Hôm nay, chúng ta nghỉ tại chỗ này. Ngày mai ...

Yêu Nhiêu nói, ngày mai bọn họ thì mỗi người một ngả rồi. Nhưng chẳng biết tại sao, nàng lại đột nhiên như ghen ở chỗ hòng. Câu nói kế tiếp không nói ra được.

- Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Ta cứu ngươi một mạng, ngươi lại đem ta khỏi Vong Linh sơn mạch, lại đưa ta một quyền đấu khí quyết, rất công bình rồi.

Tề Bắc trầm mặc một hồi cười nói. Cùng Yêu Nhiêu chung đụng chín ngày. Hắn đã hiểu tính cách của nàng. Nếu nàng đã nói lời này, thì đã không có khả năng lưu lại cùng hắn. Việc đưa cho hắn quyền khí quyết này, sợ chỉ để cả hai không thiếu nợ nhau. Là tự hắn đa tình.

- Ngươi hiểu được là tốt rồi.

Yêu Nhiêu khẽ mỉm cười, xoay người đến một bên, ngồi xếp bằng nhìn tường.

Ngực Tề Bắc bỗng nhiên có chút buồn bực, hắn đứng dậy nện một quyền lên vách động. Tạo ra một dấu quyền ấn thật sâu rồi bước đi ra khỏi sơn động.

Yêu Nhiêu mắt nhắm lại rồi lại mở ra, mơ hồ lộ ra một tia tình cảm phức tạp khó hiểu. Nàng than khẽ, một lần nữa đem con mắt khép lại.

Hai mắt Tề Bắc lửa giận hừng hực, huy động trường kiếm màu đen, xông vào khu vực Vong Linh. Mỗi một lần vung tay là một loạt Vong Linh tan xương nát thịt.

Hai canh giờ sau, Tề Bắc quay lại, mang theo một thân sát khí bén nhọn nhưng hai mắt hắn đã bình tĩnh.

Tề Bắc ngồi ở tận cùng bên trong sơn động, bắt đầu nghiên cứu quyền khí quyết Yêu Nhiêu đưa cho hắn - Cuồng Long Đấu Khí quyết.

Chủ nhân thân thể trước đây của Tề Bắc chỉ là một tên vô dụng quần áo lụa là, không cách nào tu luyện đấu khí cùng ma pháp. Hắn cam chịu, căn bản không có đi tìm hiểu rõ những chuyện này. Vì vậy hắn bây giờ đối với đấu khí chẳng biết gì cả.

Chẳng qua là, trong thiên hạ, một sự thông là trăm sự tự thông.

Vô luận là ma pháp, đấu khí hay là Thần Long quyết của Tề Bắc. Trên thực tế đều là một loại vận dụng với năng lượng.

Năng lượng có thể cường hoá thân thể, có thể công kích cùng phòng ngự, nói chung là cách vận dụng bất đồng. Chẳng qua, thuộc tính năng lượng bất đồng, độ mạnh yếu khác nhau, nhất định uy lực cũng hơn kém nhau rất lớn.

Ma pháp sư, tu luyện thuộc tính ma pháp hoàn toàn dựa vào tự thân thiên phú thuộc tính ma pháp. Nếu như ngươi có Ma pháp thiên phú Hoà hệ, như vậy ngươi có thể tu luyện Hoà hệ ma pháp. Nếu như ngươi có thiên phú Thủy hệ ma pháp, ngươi có thể tu luyện Thủy hệ ma pháp.

Nhưng chiến sĩ thì khác, đấu khí không có phân chia thuộc tính. Nó cùng bản chất thân thể con người giống nhau nhưng là thông qua pháp môn vận dụng đấu khí, lại có thể đem đấu khí thiên biến vạn hoá.

Tỷ như đấu khí tương đối phổ biến, các loại Hàn Băng đấu khí quyết, Hoà Diễm đấu khí quyết có thể đem đấu khí tạo ra thuộc tính băng hàn cùng lửa nóng.

Mà Cuồng Long Đầu Khí quyết lại có thể tạo ra đầu khí hình rồng, tạo ra tư thế, các loại tấn công của Long, uy lực khổng lồ.

Ở cái thế giới này, rồng không giống với thế giới cũ của Tề Bắc. Rồng bàn tay trái có hình ảnh Thần Long giống như Thần Long phương Tây ở kiếp trước. Rồng này có hai cánh và có hai móng vuốt.

Nhưng tại thế giới này, Rồng là sinh vật đứng đầu, được thần thánh hoá không thể xâm phạm. Là tồn tại vượt xa cấp chín, khinh thường những sinh vật bình thường khác. Đại đa số người đều cho rằng Rồng chân chính không tồn tại.

Ngược lại, thì loại rồng khác thình thoảng thấy như Địa Long, Phi Long, Thiết Giáp Long... Bọn này cùng Thần Long giống nhau nhưng lại không có thực lực mạnh như vậy. Đại khái ở lục cấp hoặc cửu cấp. Nếu có đủ thực lực, có thể thuần phục làm ma sủng.

Cuồng Long Đầu Khí quyết, chính là lấy mẫu hình thái công kích của Chân Long, khó trách bị liệt là khí quyết cấp Thánh.

Tề Bắc xếp bằng, bắt đầu tu luyện, tiến nhập trạng thái vật ngã lưỡng vong.

Bộ sách Cuồng Long Đầu Khí quyết có một sợi ti toả ra quang mang nhàn nhạt, bay từ từ lên, cuối cùng biến quyển sách này thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thần Long Độ Nhất Biến

Giống như những chú ngựa ma pháp trên quý, phàm là đầu khí vương phẩm trở lên đều chỉ có thể truyền thừa. Nói truyền thừa chính là dùng năng lượng đầu khí ngưng tụ thành văn tự, khắc vào một loại giấy có ma lực đặc thù, Tu Luyện giả một khi bắt đầu dùng nó tu luyện thì loại giấy này sẽ hóa thành tro bụi.

Mà muốn truyền thừa đầu khí quyết pháp thì ít nhất phải mất đi một nửa số năng lượng đầu khí. Do vậy trừ khi thọ nguyên đã hết hoặc tự biết không sống được bao lâu nữa thì người ta mới dùng phương pháp này để truyền thừa.

Đầu khí pháp quyết vương phẩm trở lên thì ai cũng có thể biết sự quý giá của nó.

Ngày đó khi kéo tấm màn đen xuống, Yêu Nhiêu đang mình tướng chốt mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Tề Bắc trong sơn động.

Lúc này Tề Bắc mái tóc vàng xổ ra không gió mà bay, bị bao phủ trong một vùng năng lượng đầu khí dày đặc.

Nói như vậy, bình thường chiến sĩ khác muốn cảm ứng được năng lượng đầu khí cần , mà cho dù chiến sĩ mười ngày, có tư chất thiên tài thì cũng phải cần ba đến năm ngày.

Mà Tề Bắc, hần mới tu luyện được bao lâu? Ba canh giờ? Bốn canh giờ? Vậy mà năng lượng đầu khí đã nồng nặc thế kia.

Tề Bắc tuyệt không nghĩ tới hần chỉ vừa mới tu luyện Cuồng Long đầu khí mà đã có hiệu quả như vậy.

Hần chỉ cảm thấy khi luyện Cuồng Long đầu khí này thì đan điền tràn ngập nguồn nội lực như một chiếc bàn nước không ngừng xoay tròn, sau đó hần lại cảm giác năng lượng đầu khí xung quanh đang ào ạt dồn về đan điền của hần.

Tề Bắc lúc đầu còn có chút thư thái, nhưng càng về sau càng cảm thấy nóng rực.

Loại nhiệt lượng này không giống độ nóng của ngọn lửa thông thường, muốn giải thích kỹ thì rất khó, chỉ có thể tóm lại là nó rất nóng.

Tề Bắc muốn dừng việc tu luyện lại, nhưng nội lực trong đan điền đang vùng vẫy khiến hần không thể dừng.

Cảm giác nóng đến mức khó thở ngày càng rõ ràng, máu như sôi lên, toàn thân như muốn tan ra.

- Cực dương chi hỏa!

Trong đầu Tề Bắc chợt hiện ra một cái tên, hần căn bản chưa từng nghĩ tới Cực Dương chi hỏa có thể xuất hiện sớm như vậy.

Vốn theo tốc độ tu luyện của Tề Bắc thì không thể có khả năng sinh ra Cực Dương chi hỏa trong thời gian ngắn như vậy.

Lúc trước hần mỗi ngày vận nội lực ôm Yêu Nhiêu để trừ hàn khí, sau đó hần cảm giác nội lực tăng lên đáng kể. Thật ra thì không phải vì nội lực tiêu hao quá nhiều dẫn đến hiệu ứng mà chủ yếu do Yêu Nhiêu có thân thể thuần âm cực phẩm.

Giống như thăng ăn xin nhìn thấy bàn thức ăn thịnh soạn, hắn sẽ rất sung sướng, nhưng nếu bắt hắn nhìn bàn thức ăn mà ăn từ từ thì chắc chắn sẽ điên mất.

Mà Yêu Nhiều đưa cho Tề Bắc Cuồng Long pháp quyết cũng thuộc loại dương quyết, trong đó ẩn chứa một tia long thức đem nội lực hắn kích thích sôi trào, giống như một cọng rom bị con lạc đà đè lên, Cục Dương chỉ hỏa đang thiếu đốt toàn bộ cơ thể hắn.

Yêu Nhiều chợt phát hiện Tề Bắc có gì đó không đúng, toàn thân hắn đỏ bừng, quần áo trên người bốc khói xanh, mà nhiệt độ trong động cũng đang tăng vọt.

- Chẳng lẽ hắn không thể hấp thụ được năng lượng đấu khí đó, khiến cho đấu khí trong cơ thể xung đột, hay là hắn tu luyện loại đấu khí võ kỹ gì đó có sự bài xích?

Yêu Nhiều lo lắng vạn phần, nàng vốn có ý tốt, không ngờ cục diện lại như thế này.

Quần áo trên người Tề Bắc hóa thành tro, Yêu Nhiều cuối cùng không nhịn được bước về phía hắn.

Nàng móc ra một tinh hạch thuộc tính hàn, đặt trên người Tề Bắc.

Có vẻ cũng có chút tác dụng, ánh đỏ trên người Tề Bắc nhạt đi một chút.

Tề Bắc mở mắt, trong con ngươi đang có hai ngọn lửa vàng bùng cháy, hắn liếc nhìn Yêu Nhiều, ánh mắt giống như dã thú thấy thức ăn.

- Tề Bắc, ngươi làm sao thế?

Yêu Nhiều bắt đầu sợ hãi, ánh mắt Tề Bắc rất đáng sợ.

Ánh mắt Tề Bắc lóe lên, khóe miệng run rẩy, khàn giọng:

- Đi mau... không cần để ý tới ta!

Yêu Nhiều cắn răng, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một chiếc hộp ngọc, nhưng nàng còn chưa mở Tề Bắc đã gầm một tiếng, như một con dã thú nhào vào người nàng, điên cuồng xé toạc y phục của nàng ra.

- Tề Bắc, người rút ra!

Yêu Nhiều kinh sợ hét lên, liều mạng đẩy Tề Bắc ra.

Nhưng lúc này nàng không còn ma lực, sao có thể đẩy một Tề Bắc đang trong trạng thái điên cuồng.

Giấy dựa một hồi, Yêu Nhiều lại không phản kháng nữa, nàng biết mọi thứ bây giờ đã vô ích.

Hạ thể Tề Bắc cứng như sắt không ngừng ngo nguẩy đầy đầy, nhưng vẫn không tìm được lối vào, khiến vẻ mặt hắn càng thêm điên cuồng.

Yêu Nhiều nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên cảnh hai người ở chung với nhau, trong lòng thờ dài một tiếng, đôi chân ngọc bèn từ từ tách ra phối hợp với hắn.

Nếu đã là định mệnh thì nàng nguyện ý tiếp nhận.

Hạ thân truyền tới một cảm giác đau đớn kịch liệt, Yêu Nhiều kêu lên một tiếng, khóe mắt trào ra hai hàng lệ.

Đối với một thiếu nữ lần đầu tiên quý giá như sinh mạng vậy, nàng mất đi nó cho người thiếu niên này thì cũng như nói bây giờ nàng đã là nữ nhân của hắn.

Yêu Nhiều bị Tề Bắc đột kích vào sâu bên trong, hàm răng ngọc cắn chặt môi dưới đến bật máu.

Không biết từ lúc nào, một cỗ nhiệt khí từ nơi giao hợp giữa hai người bắt đầu tiến vào người Yêu Nhiều.

Sau khi chạy một vòng thì luồng nhiệt khí đó hóa thành luồng khí ôn hòa hơn trở về với cơ thể Tề Bắc.

Toàn thân Tề Bắc đỏ như lửa bắt đầu dịu lại, động tác dần trở nên mềm mại hơn.

Yêu Nhiều cũng không còn cảm giác thống khổ nữa, cỗ khí nóng khi đã hoàn toàn biến mất, từng đợt khoái cảm lạ lùng đột kích khắp người nàng.

Bồng bênh du dương như tiếng đàn trên con thuyền, theo sóng vang đi càng lúc càng xa.

Hai người dần chìm vào giấc ngủ, trời đã tờ mờ sáng. Mà Yêu Nhiều cả đêm qua cũng không bị hàn độc phát tác.

Đĩ nhiên, bọn họ không có phát hiện, lúc này hai tay Tề Bắc chợt bị bao phủ bởi vẩy rồng màu vàng ánh kim, thành hình đôi móng vuốt óng ánh.

Không thể phủ nhận một điều rằng khi làm chuyện đó thì nữ nhân thường hồi phục nhanh hơn so với nam nhân.

Khi Yêu Nhiều tỉnh lại nàng phát hiện ma lực của mình đã khôi phục, thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Yêu Nhiều vùng tay, một trận hàn phong ngưng tụ thành một khối băng.

Khối băng phản chiếu nụ cười của nàng, sắc mặt phớt hồng, xuân ý tăn mát trong mắt nàng đủ để bách hoa hổ thẹn.

Đúng là trừ chỗ đó hơi khó chịu thì tinh thần của nàng đều rất tốt.

Tay vẩy một cái, khối băng tan thành hơi nước trôi đi theo gió.

Nàng lấy một chiếc áo bào đắp lên thân thể trần truồng của Tề Bắc, sau đó ngồi xổm cạnh hắn (DG: tưởng tượng một người con gái không mặc gì ngồi xổm xem nào) (Biên: cũng thường thôi). Tề Bắc còn ngủ rất say, khoe miệng còn chảy nước cả miếng như một tiểu hài tử.

Yêu Nhiều mỉm cười, ngọc thủ vỗ nhẹ vào mặt hắn, sau đó rút lại như bị điện giật.

- Tiểu nam nhân của ta, chờ nguoi lớn lên nhé!

Yêu Nhiều nhẹ giọng nói, nàng nói lớn không phải là tuổi mà là thực lực, nàng đường đường Địa Phẩm Ma pháp sư thì nam nhân của nàng không thể yếu đuối được, cho dù là nàng không cần thì sư môn của nàng cũng không đồng ý.

Yêu Nhiều đứng dậy, lưu lại hàng chữ trên vách động, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cầu Viện

Cho tới tận trưa Tề Bắc mới tỉnh lại, ánh nắng mặt trời chiếu vào chói mắt hắn.

Hắn ngồi ngu ngơ một lúc mới tỉnh lại.

- Yêu tỉnh. . .

Tề Bắc vội quay đầu tìm kiếm bóng dáng Yêu Nhiều, nhưng trong động ngoài hắn ra thì trống trơn, người ngọc đã sớm rời đi.

Lúc này Tề Bắc mới để ý thấy chữ viết trên vách động.

- Đi về phía nam hai ngày đường có thể ra khỏi Vong Linh sơn, ta và nguoi không còn nợ gì nhau nữa, chuyện đêm qua hãy coi như một giấc mơ đi, đừng kể lại cho ai kéo có ngày gặp họa, nếu như chúng ta có duyên. . .

Vẫn tự tới đây thì hết, bất quá Tề Bắc cũng có thể hình dung được vẻ mặt của Yêu Nhiều lúc đó.

Tề Bắc nở nụ cười, lẩm bẫm:

- Đã là nữ nhân của Tề Bắc ta còn muốn chạy trốn sao? Cái gì không duyên với chả có duyên chứ, anh nói có duyên vậy nhất định là có duyên, anh đã gieo vào linh hồn em Thần Long ấn ký rồi, có chạy lên trời em cũng không thoát.

Tề Bắc rất thoải mái, bắt đầu kiểm tra qua cơ thể mình.

Lúc này bên trong đan điền Tề Bắc, nội lực màu vàng đang ngưng lại, mơ hồ biến thành thành hình một con rồng.

- Thần Long đệ nhất biến, chắc là vậy rồi.

Tề Bắc sững sốt một hồi, toàn thân tràn đầy rung động bởi kinh hãi.

Tề Bắc vận chuyển nội lực ra hai tay liềm cảm thấy đôi tay nhanh chóng bành trướng, từng mảng long lân màu hoàng kim bao phủ lên tay hắn, từng chiếc vuốt nhon hiện ra.

Một nguồn sức mạnh khủng khiếp tràn ngập trên đôi tay hắn.

Tề Bắc hét lên một tiếng, hai móng vuốt quét một chảo vào nham thạch trong động, không ngờ lại dễ dàng như cắt đậu phụ vậy.

Sau đó hắn lại tiếp tục vung một chảo, nhất thời cả tòa núi ầm ầm rung động, có dấu hiệu sụp đổ bất cứ lúc nào bởi một chảo của hắn.

Mới hai chiêu nhưng nội lực trong người Tề Bắc đã hao đi một nửa, nói cách khác toàn bộ nội lực của hắn bây giờ còn có thể sử dụng được hai chảo nữa.

Nhưng như vậy cũng đã quá kinh khủng rồi, trong thực chiến bất ngờ sử dụng Thần Long biến là đủ để lật kèo rồi.

Tề Bắc lùi ra khỏi sơn động, hắn vừa bước ra thì toàn bộ sơn động cũng sập xuống.

Tề Bắc thu hồi nội lực, hay tay lại trở về hình dạng ban đầu. Hắn lúc này có một điều trần trối, đó là trên thế giới này liệu có nơi để hắn dừng chân không.

Tề Bắc lại xem lại cơ thể mình, phát hiện tại chính giữa đan điền xuất hiện năm luồng khí màu trắng ngà đang xoay chuyển.

- Năng lượng đầu khí, là năng lượng đầu khí! Không ngờ đã ngưng tụ thành năm vòng khí, nói vậy ở thế giới này bây giờ ta cũng coi như một chiến sĩ rồi!

Tề Bắc cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đan điền con người chia làm thượng, trung, hạ, hoàn toàn phân biệt với nhau. Nói tới đan điền người ta nghĩ ngay tới hạ đan điền ở bụng dưới, nhưng thực ra còn có trung đan điền ở ngực và thượng đan điền ở mi tâm. (DG: chi tiết vào wiki xem)

Trong đan điền chiến sĩ tập sự thì đầu khí xoay chuyển tán loạn. Ngưng tụ thành ba vòng là sơ cấp, bốn tới sáu vòng là trung cấp, bảy tới chín là cao cấp, toàn bộ đầu khí hóa lỏng thì là Vương Phẩm chiến sĩ.

Nếu có một ngày đan điền hóa lỏng để kết đan thì cũng có nghĩa bạn đã tiến vào Địa Phẩm chiến sĩ.

Ba đan là Địa Phẩm, bốn đến sáu đan là Thiên Phẩm, bảy tới chín đan là Thánh Chiến Sĩ.

Tề Bắc gấp gấp muốn tìm vong linh tới luyện tay một chút, thử uy lực Cuồng Long đầu khí xem thế nào.

Bất quá hắn tìm cả ngày cũng chỉ được hai bộ xương vong linh đã tan nát.

- Yêu tinh, nhất định là nàng yêu ta rồi, ha ha!

Tề Bắc nghĩ một chút liền đoán nhất định Yêu Nhiều sợ trong lúc hắn ngủ có vong linh quấy nhiễu nên đã giết hết vong linh xung quanh.

Nghĩ tới Yêu Nhiều, Thần Long đồ trong bàn tay trái hắn hơi lóe lên, hắn cảm giác Yêu Nhiều ở ngay gần đây thôi.

Quả thực Yêu Nhiều nấp cách đó không xa, nàng thấy sơn động sụp đổ thì vội quay lại. Lúc này chứng kiến luồng năng lượng đang ba động quanh người Tề Bắc thì không khỏi kinh hãi.

Đó là nàng còn chưa thấy lúc Tề Bắc sử dụng song long chảo, nếu không nàng nhất định cho rằng trên người hắn có dòng máu thú nhân.

- Tiểu tử thú, kia mà gọi là võ thuật cái gì, rõ là dâm thuật...

Yêu Nhiều mắng thăm một tiếng, bằng không làm sao sau khi làm cái chuyện đó với hắn mà hắn thực lực lại tăng cao như vậy? Nhưng mà cũng phải nói lại chính bản thân nàng thực lực cũng tăng lên nhiều, dường như sắp tới ngưỡng cửa Ma Pháp Sư rồi.

Thấy Tề Bắc khỏe như rồng như hổ, Yêu Nhiều trầm lặng nhìn hắn, nàng tin với tốc độ tu luyện của hắn có lẽ không bao lâu hai người sẽ cùng một cấp bậc. Lúc này, nàng mới chính thức bay khỏi Vong Linh sơn.

...

...

Trong rừng rậm âm u ẩm ướt, một đội mười người Hắc Giáp binh vẫn đang đâm đầu về phía trước mà không hiểu mục đích của mình là gì.

- Đội trưởng, ta vẫn không rõ, tám tháng rồi tại sao thống lĩnh vẫn chưa từ bỏ?

Một tên lính nhỏ giọng nói.

- Đúng vậy, tám tháng, đừng nói là tên đệ đệ phế vật kia của thống lĩnh, cho dù là một địa phẩm chiến sĩ tiến vào Vong Linh sơn nhiều ngày như vậy thì cũng lạnh ít dữ nhiều.

Một tên nói chen vào.

Lúc này người cầm đầu quay lại quát:

- Im ngay, bốn phận của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, còn nữa, Thiến Đầu, đệ đệ của thống lĩnh là người có thể vũ nhục à, để ta nghe được lần nữa thì đừng trách!

- Đội trưởng, Thiến Đầu ta cũng là có sao nói vậy, ta bội phục tính cách thống lĩnh đại nhân, hấn bắt ta chết ta cũng lập tức không sống nữa, nhưng là cái tên đệ đệ kia... Hừ!

Thiến Đầu cũng như các hắc giáp binh khác khá bướng bỉnh, mà trong quân đội chỉ có nắm đấm là mạnh nhất, cái loại thiếu gia tiểu thư trời gà không chặt chúng cũng không coi ra gì.

Đại hán kia lắc mình một cái đã xuất hiện trước mặt Thiến Đầu, một tát bay cả người ra sau, sau đó nhanh như chớp lướt theo, bàn tay như thép bóp thẳng miệng Thiến Đầu.

- Niệm tình người mới gia nhập Hắc giáp quân nên lần này coi như dạy dỗ thôi, nếu không ta đã lột da người ra rồi, thống lĩnh đối với chúng ta chính là thần, mà thống lĩnh có tình cảm rất sâu với Tề Bắc thiếu gia, vũ nhục hấn cũng là vũ nhục thống lĩnh, các người nhớ kỹ lấy!

Tên đội trưởng lạnh lùng nói, sau đó buông tay.

- Vâng, đội trưởng.

Thiến Đầu mặc dù cúi đầu vâng dạ nhưng trong lòng chắc chắn là chưa phục.

- Về đội ngũ, tiếp tục tìm.

Đội trưởng thăm ngán ngẫm, mặc dù hấn cũng không coi trọng Tề Bắc, nhưng hấn sẽ không biểu hiện ra, đi theo thống lĩnh lâu thì đã rõ thống lĩnh này cũng chiều đệ đệ tới mức nào.

Tiểu đội đi chừng năm mươi dặm chợt tên đội trưởng biến sắc, ra hiệu thủ thế.

Mười người liền co cụm lại thành hình phòng ngự trận pháp.

Trong rừng đột nhiên xuất hiện rất nhiều vong linh, giống như bày soi người thấy mùi máu tươi.

Cả tiểu đội không ai kinh hoảng, ngược lại rất tỉnh táo, có thể thấy Hắc giáp quân binh thường rèn luyện rất chuyên nghiệp.

- Đại Ngưu, phát tín hiệu cầu cứu, mọi người giữ trận thế lui về sau!

Đội trưởng mặt không đổi sắc, bày vong linh này số lượng vô cùng lớn, mà phía sau vẫn còn vong linh đang xông tới.

Chỗ này còn chưa phải Vong Linh sơn, bày vong linh đông như vậy thực vô cùng hiếm thấy, mà bây giờ lại là ban ngày, bọn họ cũng quá xui xẻo rồi.

Một đạo hỏa tín bắn lên, vàng khói đen hiện giữa bầu trời trong xanh, một hình đầu hổ gầm thét hiện giữa không trung.

Cách đó hai mươi dặm Tề Bắc đang thoả mái chặt đầu ba cương thi, thấy hỏa pháo trên trời không khỏi sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tinh Thần Hắc Giáp Quân

Vô số vong linh bao vây xung quanh tiểu đội Hắc Giáp quân, những hốc mắt khô lâu lóe lên kỳ dị, những cương thi thịt da bấy nhầy không ngừng kích thích thần kinh họ.

- Giết!

Đội trưởng hét lớn, hai cánh tay cơ bắp nâng thanh đại đao chém tới, một đạo lãnh mang chém cương thi trước mặt ra hai nửa.

- Giết! Giết! Giết!

Chín Hắc Giáp binh còn lại rống to, nhào về phía trước điên cuồng chém giết vong linh.

Xương cốt khô lâu cùng thịt da cương thi bắn tung tóe trên người những Hắc Giáp binh.

Cho dù là binh lính trang bị võ trang đầy đủ nhưng mặt và bàn tay của họ vẫn để lộ, bị những thứ kịch độc này dính vào thì da thịt ai nấy đều bong tróc thối rữa hết.

Nhưng trong số họ, không một ai rên dù chỉ một tiếng, đau đớn đối với họ chính là động lực để chém giết.

Chẳng qua dù sao cũng là con người, đánh lâu cũng mệt, mà mệt thì sẽ có sơ hở.

Lúc này một Hắc Giáp binh xuất đao chậm một nhịp, cánh tay bị một con cương thi chop lấy.

Binh lính này hét thảm một tiếng, cánh tay bị giật đứt khỏi cơ thể, nhưng hắn không ngã xuống, ngược lại đập mạnh một cú nát báy đầu con cương thi, sau đó bị một con khô lâu gắn đó đâm vào lồng ngực hắn, hắn dùng cánh tay còn lại cầm đao đâm thẳng vào hóc mắt nó.

Hồng quang trong mắt khô lâu mất đi, nhưng trước đó nó cũng đã kịp xé rách ngực người binh lính.

- Tiểu Phi!

Chín gã Hắc giáp còn lại thét lớn.

- Tất cả mọi người xông lên, cùng bọn chó hoang này liều mạng!

Đại hán đội trưởng hét lên giận dữ, hắn biết tiểu Phi vốn có thể tiến vào vòng bảo vệ để tránh đòn, nhưng tiểu Phi không làm vậy vì gã không muốn làm liên lụy tới cả đội. Hiện tại bị bọn vong linh này bao vây, e rằng họ đã không còn đường về, chỉ còn cách đội viện quân cách đó hơn năm mươi dặm.

- Chết đi!

Thiết Đầu một đao bổ vào cổ cương thi, nhưng con cương thi này cổ cứng vô cùng, lưỡi đao găm được một nửa thì không sao chém rụng được. Cương thi này có cái trán màu xanh, là một vong linh trung cấp, cổ họng ô ô vài tiếng, một đôi thiết trảo nhanh như chớp xuyên thẳng vào tim Thiết Đầu. Con người Thiết Đầu co rút lại, nhưng hắn không thể và cũng không muốn lui vì đội ngũ không thể bị hỏng.

Mà lúc này một binh lính cạnh Thiết Đầu vọt lên chắn cho hắn, cùng lúc đó móng vuốt cương thi đâm vào tim gã, còn gã cũng đâm mạnh một quyền vào sống đao đang ghim trên cổ con cương thi. Cương thi kêu gào lăn xuống đất, kéo theo người lính cùng ngã xuống.

- Man Từ a...

Thiết Đầu hoàn toàn hóa điên, không thèm nhìn một cụ khô lâu đang chém tới, một tay đập nát luôn đỉnh đầu nó. “Keng” một tiếng, mũ của Thiết Đầu bị chặt đôi, nhưng da đầu hắn không ngờ lại không bị sao chỉ lưu lại vết đỏ lờ mờ.

Thiết Đầu đang trong trạng thái không tỉnh táo, chỉ có điên cuồng chém giết.

- Thiết Đầu, mau tỉnh lại cho lão tử!

Đội trưởng lôi Thiết Đầu từ đám vong linh ra, trên người lại nhiều thêm vài vết thương.

- Đội trưởng, ta phải báo thù, ta phải giết lũ chó hoang này!

Thiết Đầu vẫn rống lên.

- Câm miệng, Hắc Giáp quân cho dù chỉ còn hai người cũng phải giữ vững trận hình, chỉ có giết càng nhiều vong linh mới là mục tiêu đúng đắn nhất, người như vậy là tìm chết chứ báo thù cái rắm à, mau đến đứng vào đội hình cho lão tử!

Đội trưởng quát to.

Thiết Đầu tỉnh táo lại, không loạn ngôn nữa, chẳng qua hai mắt vẫn trợn trừng.

Thiết Đầu mới vào Hắc Giáp quân một tháng, đi theo một đội đến Vong Linh sơn này để thay một đội khác tìm kiếm. Hắn trước kia là binh lính trong một quân đoàn khác, thông qua tuyển chọn mà tiến vào Hắc giáp. Hắn vẫn nghĩ Hắc Giáp quân sơ dĩ đứng đầu quân đoàn vì nơi đó tụ tập nhiều người có thực lực mạnh, nhưng hiện tại hắn đã hiểu ra, Hắc Giáp quân vang danh thiên hạ không chỉ vì từng binh sĩ có thực lực mãnh mẽ, mà quan trọng hơn là họ có một tinh thần tập thể vĩ đại, có thể cùng đồng đội sống chết. Mới vừa rồi người được gọi là Man Từ, ngày thường đối với hắn cũng không quá gần gũi, nhưng mới vừa rồi y đã dứt khoát chắn trước mặt hắn, thay hắn nhận cái chết.

Mười Hắc Giáp binh lúc này đã chết một nửa, năm người còn lại như con bè trước bão, cho dù mưa to gió lớn cũng không chìm. Năm người đều đã bị thương, thi độc ngấm vào toàn thân, cho dù không bị vong linh giết thì cũng độc chết.

- Liệt Diễm Trảm!

Đại hán đội trưởng gầm lên, đao đao trong tay quét ra một đoàn hỏa diễm, chém ngang lưng năm khô lâu trước mặt. Mà hắn tựa hồ sau chiêu này có chút mất sức, nhất thời dừng lại thở, mấy cổ cương thi phía sau liền ào lên.

- Đội trưởng!

Thiết Đầu vọt tới chắn trước mặt đội trưởng, hẳn rồi cuộc cũng có vinh quang được chết vì đồng đội.

Mà đúng lúc này một đạo ánh sáng màu vàng lóe lên, mười cương thi trước mặt Thiết Đầu bị chém làm đôi.

Chỉ thấy một thiếu niên mặc trường bào xuất hiện, tay cầm một thanh hắc kiếm có đầu khí màu vàng bao quanh, thoáng cái đã mở giữa bầy vong linh một khoảng trống lớn.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!

Năm người giật mình tỉnh ra, vội vịn lấy nhau chạy khỏi vòng vây vong linh, mà Tề Bắc lưu lại chặn hậu.

Năm tên chạy mãi một hồi mới dừng lại, bắt đầu lấy thuốc ra giải độc, chỉ cần tạm thời chế trụ độc tính thì trở lại doanh địa là có thể cứu mạng.

- Đội trưởng, vị cao thủ kia là ai vậy?

Một tên hỏi đội trưởng đang cúi đầu trầm tư.

- Không biết có phải ta hoa mắt hay không, nhưng hình như rất giống đệ đệ của thống lĩnh, Nặc Đức Tề Bắc.

Đội trưởng nói xong cũng tự cảm thấy hoang đường mà lắc đầu.

- Làm sao có thể, đệ đệ thống lĩnh trời gà còn không chặt làm sao lợi hại như vậy a!

Thiết Đầu cũng thốt lên.

- Chắc là ta hoa mắt thôi.

Đại hán cũng không có nhiều lời nữa.

- Đáng thương cho năm vị huynh đệ, ngay các xác cũng không còn. . .

Thiết Đầu hai mắt ướt lệ nói.

Nhưng người khác đều trầm mặc, một lúc lâu đại hán nói:

- Từ khi gia nhập quân đội lúc nào chúng ta chẳng xác định đối mặt cái chết, đó chính là vinh quang của chúng ta.

- Đội trưởng, vị cao thủ cứu chúng ta tới kìa!

Đại hán nhìn theo, thấy Tề Bắc đem theo một đồng đồ chạy tới.

Đến gần mới phát hiện là năm khối khối giáp cùng những phần thi thể binh lính chết trận.

- Đây là những gì ta có thể tìm, bọn họ đều là hảo hán tử, ta cũng vô cùng bội phục.

Tề Bắc than nhẹ một tiếng rồi bỏ bó đồ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Huynh Đệ Gặp Lại.

Năm tên Hắc Giáp quần về mặt nghiêm túc, đứng thành một hàng, tay trái đặt ngang ngực thể hiện lòng tôn kính tới những người đồng đội đã chết.

Sau đó đại hán đội trưởng bước lên, phóng Liệt Diễm đầu khí đem những hài cốt này thiêu thành tro, sau đó lấy túi đựng lại.

Lúc này đội trưởng nghi hoặc đánh giá Tề Bắc, càng nhìn càng thấy giống đệ đệ thống lĩnh.

- Chẳng hay. . .

Đại hán vừa muốn mở miệng thì từ xa truyền đến một tiếng hô gầm cắt đứt lời hán.

- Là thống lĩnh tới!

Đám Hắc Giáp quân mặt lộ vẻ kích động, tiếng hô gầm này là của con ma sủng Liệt Địa Hồ của thống lĩnh.

Liệt Địa Hồ, ma thú cấp chín xếp hạng thứ năm, nhận thức chủ nhân từ nhỏ, có đồng thời hai thuộc tính địa và phong, sức mạnh rất lớn mà tốc độ cũng như gió, là một ma sủng chiến đấu rất hiếm có.

Tề Bắc cũng nhận ra đại ca Nặc Đức Hoài An của hán đang đi tới, Liệt Địa Hồ là lễ vật khi y được mười tuổi trở thành chiến sĩ sơ cấp, đối với hán cũng rất quen thuộc.

Tâm tư Tề Bắc có chút phức tạp, thân thể thì vẫn vậy như linh hồn thì đã trao đổi, hán làm sao để dễ dàng tiếp nhận thân phận của thân thể này đây?

Hán vuốt nhẹ lên chiếc nhẫn cổ ở ngón giữa bàn tay trái, đây là nhẫn của Nặc Đức gia tộc thuộc Kim Diệp hoàng triều, phạm là đệ tử dòng chính của Nặc Đức gia tộc thì đều có một cái tượng trưng cho địa vị thân phận.

Tây Mông (Simon) là con của tộc trưởng gia tộc Nặc Đức (Nordisk) hiện tại. Gia tộc này từng đi theo hoàng đế Kim Diệp Đại Đế lập ra Kim Diệp hoàng triều, nam chinh bắc chiến, là đệ nhất khai quốc công thần, quyền uy ngập trời.

Tám trăm năm trôi qua, Kim Diệp hoàng triều đã trải qua mười vị hoàng đế, rất nhiều gia tộc khai quốc đã suy tàn, nhưng Nặc Đức vẫn vinh quang như vậy, địa vị đệ nhất gia tộc luôn vững như bàn thạch.

Rất nhiều dân chúng cho rằng đó là vì Nặc Đức gia tộc thân thuộc với vua, nhưng nguyên nhân thực sự là do Nặc Đức gia tộc đang nắm giữ một phần ba binh quyền của hoàng triều.

Về phần thân với vua, bề ngoài thì đúng như vậy, nhưng chỉ cần là người có chút quyền lực thì ai cũng biết đây là câu chuyện hài vĩ đại. Thử nghĩ nếu người là hoàng đế nhưng thân từ của người nắm một phần ba quân đội của người thì người có thể an tâm sao?

Bất quá Nặc Đức gia tộc dù nội đấu không ngừng nhưng nói tới lợi ích chung thì lại hết sức đoàn kết, hơn nữa mỗi một đời cũng sẽ xuất hiện một thiên tài, vì thế địa vị Nặc Đức gia tộc tám trăm năm qua chưa từng bị lung lay.

Nặc Đức Tề Bắc là cháu thứ năm của Nặc Đức Kha Đế - gia chủ của gia tộc.

Nặc Đức gia tộc thiên tài lớp lớp xuất hiện, mà phế vật cũng hàng hàng xuất thế.

Bất hạnh thay Tề Bắc chính là đại diện cho hàng ngũ phế vật, khi hán ra đời mẫu thân hán bị khó đẻ nên thân thể gầy yếu, không cách nào luyện võ, mà qua năm tuổi lúc kiểm tra thiên phú thì hán cũng không có cảm ứng với nguyên tố tự nhiên nào, như vậy con đường Ma Pháp Sư cũng chấm dứt. Lại thêm tính cách hán hồn nhiên vô tư, suốt ngày nghịch ngợm giống như một đứa trẻ trong hình hài người lớn vậy.

Bất quá thân phận của hán vẫn còn đó, cộng thêm vị ca ca rất cưng chiều, vinh hoa phú quý cả đời là chuyện không phải nghĩ.

Mà sở dĩ Tề Bắc ở chỗ này là vì có chuyện xảy ra.

Tám tháng trước, Tề Bắc tới hoàng cung theo đuổi Minh Nguyệt công chúa, mặc dù nàng đối với hán thường ngày vẫn rất ôn hòa, nhưng cũng không quá thân thiết, mà Tề Bắc lại cứ lại tới quấy nàng.

Lúc đó một Vong Linh Ma Pháp Sư ẩn bên trong hoàng cung đã xông tới bắt lấy Minh Nguyệt, nhưng hán quên mình che chắn nàng để rồi mình bị bắt đi còn nàng được lính trợ cứu.

Vong Linh Ma Pháp Sư trong trạng thái bị thương đem hán tiến vào một nơi mà thế nhân ai nghe đến tên cũng phải biến sắc, Vong Linh Sơn.

Vong Linh Ma Pháp Sư này bị thương đã không còn đường chữa, mà thân thể Tề Bắc vốn suy nhược không chịu nổi giày vò.

Cuối cùng cả hai đều chết.

Đúng, chết hết.

Hiện tại, Tề Bắc vốn không phải là Tề Bắc mà là một người đến từ địa cầu cũng tên Tề Bắc vốn là sinh viên, yêu thích thám hiểm di tích cổ đại. Trong một lần, ở bên trong di tích cổ, hán đã tìm được một khối long thạch, sau đó hán bị lực lượng trong đó hút vào, thể xác hoàn toàn tan nát, mà linh hồn của hán thì xuyên không tới thế giới này, nhập vào cái thân xác này, đồng thời vẫn giữ được ký ức khi xưa.

Theo cùng linh hồn Tề Bắc xuyên tới chính là ấn ký Thần Long trong lòng bàn tay trái cùng một cuốn nội công Thần Long tâm pháp.

Ở một nơi như Vong Linh Sơn, hán không có lựa chọn, cũng không muốn chết thêm lần nữa, bèn tu luyện cái gọi là Thần Long Quyết kia.

Tu luyện càng về sau thân thể hán càng cường tráng, giác quan thứ sáu cũng trở nên vô cùng nhạy cảm.

Tề Bắc vợ vết toàn bộ di vật của Vong Linh Ma Pháp Sư kia, được một ít dược thủy, một ít tinh thạch, một cây pháp trượng, một quyển ma pháp quyết cổ quái.

Chẳng qua đối với Tề Bắc ngôn ngữ ma pháp một chữ hán cũng không thông, nhưng qua trí nhớ hán cũng nhớ được loại trận pháp của Vong Linh Ma Pháp Sư này bố trí để ẩn thân, lại trận pháp này cần lượng lớn Vong Linh Châu, chỉ cần một chú ngữ là có thể khởi động.

Ẩn nấp trong cái hang không thấy ánh mặt trời một tháng, Tề Bắc bắt đầu ra ngoài thử giết Vong Linh.

Cứ như vậy suốt bảy tháng tiếp theo Tề Bắc đều sống trong cuộc sống giết chóc như vậy, mấy lần đứng trên bờ vực sinh tử, lòng hán càng trở nên kiên cường tinh táo, tạo nên một thân hán khí tĩnh lặng, nhưng hán cũng không mất đi bản tâm.

Quen tay hay việc, hán đối với các loại Vong Linh đã rõ như lòng bàn tay, biết dùng cách nhẹ nhàng hữu hiệu nhất để tiêu diệt bọn chúng.

Trong thời gian này hán từ thi thể một Mạo Hiếm Giả lấy được một cây cung, một túi tên, một quyển kỹ năng tiên thuật, hán từ đó học được khả năng công kích từ xa (nuker), giúp hán ít gặp phải nguy hiểm hơn.

Đúng lúc này một trận gió lớn thổi qua cắt đứt luồng suy nghĩ của Tề Bắc, một người cao hơn hán một cái đầu cười lưng con hổ vằn xanh đi tới, chính xác là một thanh niên, trên người khôi giáp uy nghi, chính là Nặc Đức Hoài An.

Hoài An quét mắt một vòng, con người chột phóng đại, chăm chăm nhìn vào Tề Bắc, hô hấp dồn dập, kích động đến run rẩy chân tay.

Tề Bắc vừa nhìn thấy Nặc Đức Hoài An cũng run lên, chút lo âu thấp thòm cũng tiêu tán, cảm giác cốt nhục tình thâm đang trào lên.

- Đại ca! Ta về rồi!

Tề Bắc mỉm cười nói, khóe mắt uơn ướn.

- Xú tiểu tử!

Nặc Đức Hoài An tung mình khỏi lưng hổ, vọt tới ôm chầm lấy Tề Bắc.

- Về là tốt rồi, về là tốt rồi... ta biết người Nặc Đức gia tộc chúng ta làm sao dễ chết như vậy... HA HA...!

Nặc Đức Hoài An vỗ bình bịch vào lưng Tề Bắc.

Con hổ bên kia thấy Tề Bắc cũng gầm lên hai tiếng rồi chạy lại, dụi dụi đầu vào ngực hán.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Rời Khỏi Vong Linh Sơn

Nặc Đức Hoài An nhìn về phía năm người Hắc Giáp quân còn sống.

- Thống lĩnh!

Năm người nhất tề giờ đao hành lễ.

- Tín hiệu cầu cứu là sao, vừa rồi xảy ra chuyện gì à? Các người làm sao tìm được đệ đệ của ta vậy?

Hoài An ở trước mặt binh sĩ luôn có một tư thái uy nghiêm không thể kháng lại.

- Hồi bẩm thống lĩnh, chúng tôi trong lúc tìm ngũ thiếu gia ở Vong Linh sơn bị bọn vong linh vây công, là ngũ thiếu gia cứu chúng tôi.

Đội trưởng trả lời, hán gọi là ngũ thiếu gia vì Tề Bắc là người cháu thứ năm.

Hoài An sững sốt, Tề Bắc cứu bọn họ? Hán nhìn về phía Tề Bắc.

- Ta cũng nhờ tín hiệu mà chạy tới, nhưng vẫn chậm một bước, năm huynh đệ là vì tìm ta mà chết, ta suốt đời sẽ không quên!

Tề Bắc buồn rầu nói.

- Hào tiểu tử, đỡ ta một quyền!

Nặc Đức Hoài An nghe xong thì hét một tiếng, một quyền như sấm sét đánh vào ngực Tề Bắc. Quyền phong phá không mà tới, tiếng gió rít nghe rợn người. Tề Bắc không nhúc nhích, đâm trả một quyền, lấy cứng đối cứng.

“Bịch” một tiếng, thân hình hai người cùng loạng choạng.

- Đại ca, người cũng quá coi thường ta đi, tiểu đệ cũng không phải quả chuối ngày xưa nữa (DG: so sánh với quả chuối có lẽ vì quả chuối khá mềm, dễ chút là nhũn ra), cứ việc thoải mái tới đây!

Tề Bắc nhếch miệng, một quyền của đại ca hẳn vừa rồi hoàn toàn là ngoại công đơn thuần, không sử dụng đấu khí.

- Ha ha, hảo, xú tiểu tử, đến lúc đó đừng khóc lóc xin tha!

Nặc Đức Hoài An cười to, hẳn nghĩ ra Tề Bắc có thể sống sót trong Vong Linh Sơn qua suốt mấy tháng thì chắc chắn là thu được kỳ ngộ. Nặc Đức Hoài An rút đại đao sau lưng ra, cây đao này thân đen nhánh, lưỡi đao lập lòe u quang màu lục bích, đấu khí đập dồn, quanh thanh đao mơ hồ có tiếng gầm gừ như hổ gầm. Đấu khí pháp quyết mà Hoài An sử dụng chính là Phong Ma Hồ Lệ Quyết, đấu khí pháp quyết vương phẩm.

Mà trường kiếm trong tay Tề Bắc là một thanh kiếm đen tuyền toàn bộ, kiếm quang màu vàng lúc ẩn lúc hiện, quanh thân lại mơ hồ có tiếng long ngâm.

- Đại ca, cẩn thận đó!

Tề Bắc khề hô một tiếng, trường kiếm đâm về trước. Đấu khí màu vàng ngưng tụ lại mũi kiếm, như một tia chớp đâm thẳng về phía Nặc Đức Hoài An.

- Khá lắm!

Nặc Đức Hoài An cười dài một tiếng, đấu khí hóa thành một đầu hổ, hướng về phía Tề Bắc mà ngoạm. Chỉ là Nặc Đức Hoài An vừa đánh ra đòn này thì trong lòng run lên, thân thể đột nhiên hạ thấp. Mũi kiếm Tề Bắc đã đâm sát trên lưng Hoài An, đấu khí màu vàng hóa thành hình rồng uốn lượn mà tới.

- Hảo tiểu tử!

Nặc Đức Hoài An thiếu chút nữa bị ám toán, biết Tề Bắc thực lực hiện tại cho dù chưa chắc đã bằng hẳn nhưng chắc chắn không kém bao nhiêu, không thể nào nương tay nữa. Thân ảnh hai huynh đệ như hai luồng gió lần lượt xuất chiêu, hai đấu khí một vàng một đen công kích vào nhau khiến đất đá vang vỡ tung tóe, hồ khiêu long ngâm rung chuyển cả đất trời.

Thiết Đấu một bên xem cuộc chiến không khỏi tự tát một một cái:

- Ta đúng là thói mồm, ngũ thiếu gia lợi hại như vậy mà lại dám nói không đáng một đồng, đáng đánh!

Trong Hắc Giáp quân có ai không biết Nặc Đức Hoài An là một mãnh hổ, tuy hẳn chỉ dừng lại ở cảnh giới chiến sĩ cao cấp nhưng lại có đấu khí vương phẩm, cộng thêm sủng vật Liệt Địa Hồ cấp năm, cho dù cùng vương phẩm chiến sĩ chiến đấu cũng không thua kém. Hiện tại phế vật trong truyền thuyết Ngũ thiếu gia không ngờ có thể đánh ngang tay thống lĩnh khiến họ không thể không kinh ngạc. Ở quân đội cường giả vi tôn, nắm tay ai lớn người đó có quyền, hình ảnh phế vật ngũ thiếu này trong mắt các Hắc Giáp quân bây giờ liền trở nên cao lớn.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lớn, không khí méo mó, hai đạo thân ảnh sau khi va chạm thì tách ra. Nặc Đức Hoài An lui tới bảy tám bước, mà Tề Bắc thì khoảng hơn chục bước. Giữa hai người là một cái hồ lớn đường kính mấy thước.

- Thống khoái lắm, hảo tiểu tử, mau thành thực nói xem ngươi hiện tại tiến tới cấp độ nào rồi?

Hoài An hỏi.

- Ách, chắc là trung cấp chiến sĩ!

Tề Bắc nhún nhún vai.

Trung cấp chiến sĩ?!

Năm tên Hắc Giáp nhìn nhau, trung cấp mà lợi hại vậy sao? Hoài An đã biến thái không ngờ Tề Bắc còn biến thái hơn.

- Tốt lắm, nhìn đấu khí của ngươi ta cũng đoán được, tuy là trung cấp chiến sĩ nhưng đấu khí của ngươi bền bỉ vô cùng, lực công kích cũng kinh người, khiến ta kinh ngạc nhất đó là cùng ta đánh bao nhiêu lâu như vậy mà ngươi lại không bị cạn kiệt đấu khí... Ha ha, từ nay về sau ai dám nói em ta là phế vật nữa, phụ thân mà biết chuyện này nhất định rất cao hứng.

Nặc Đức Hoài An cười to, tiếng cười tràn đầy sự sáng khoái vui mừng.

Tề Bắc cũng cười cười, hẳn đánh được như vậy một nửa là nhờ Cuồng Long đấu khí là một thánh phẩm đấu khí quyết, một nửa là nhờ Thần Long quyết bom nội lực, nếu không làm sao kéo dài được lâu như vậy.

- Hôm nay chúng ta hãy rời khỏi Vong Linh Sơn, nhờ trại về kinh thành để phụ thân bớt phiền muộn!

Nặc Đức Hoài An nói, nếu không vì Tề Bắc hấn cũng không ngây ngốc ở cái nơi đầy tử khí này lâu như vậy. Tề Bắc cùng đại ca ngồi lên Liệt Địa Hồ trở về quân doanh, mà năm tên Hắc Giáp Quân cũng cùng đội ngũ cứu viện trở về. Liệt Địa Hồ gầm một tiếng, Tề Bắc liền thấy hai thân binh thanh tú tiến ra đón.

- Là nữ nhân sao, đại ca người quả thực cũng rất chăm chỉ đó!

Tề Bắc cười trừ, hấn từ hai cô gái này người thấy mùi son phấn nên biết ngay, mà một trong hai người hấn lại thấy có chút quen thuộc.

Nặc Đức Hoài An lúng túng cười, đối với người thường thì đây là điềm phúc, còn với hấn thì là phiền toái.

- Thống lĩnh, người về rồi.

Thụy Tuyết công chúa mừng rỡ, trong mắt chỉ có Nặc Đức Hoài An, có thể thấy một tấm chân tình của nàng với hấn.

- Ủ! Ta tìm được Tề Bắc rồi, chúng ta lập tức trở về hoàng đô thôi.

Hoài An gật đầu nói.

Tề Bắc?! Thụy Tuyết lúc này mới để ý thấy Tề Bắc, mắt lộ vẻ khó tin, đôi môi đỏ mọng hé ra muốn nói gì đó, song lại thôi.

Tề Bắc cũng đã nhớ ra thân phận Thụy Tuyết công chúa, nhưng hấn vẫn giả vờ như không biết, hướng nàng cười cười. Theo lý mà nói nữ nhân của đại ca thì hấn nên gọi một tiếng chị dâu. Nhưng nàng là nữ nhân hoàng gia, tiếng chị dâu này không thể tùy tiện, một khi gọi ra thì đại ca hấn làm sao đính hôn với Phong gia đại tiểu thư được đây.

Trước kia linh hồn của thân thể này căn bản cả ngày mơ hồ, đối với chuyện gia tộc chẳng hiểu được bao nhiêu. Nhưng từ khi Tề Bắc nhập vào thì rất nhiều chuyện hấn đã rõ.

Đột nhiên lúc này thanh kiếm trong tay Tề Bắc rung lên, nó gửi được một tia khí tức hắc ám nhân nhật. Hấn thoáng nhìn thị nữ bên cạnh công chúa lộ ra ánh mặt lạnh lẽo, tâm trí hấn liền vô cùng cảnh giác.

“Kì quái, chẳng lẽ kiếm này còn có công năng đặc biệt?” Tề Bắc trầm nghĩ trong lòng.

Nặc Đức Hoài An vỗ vỗ vai Tề Bắc, quý dị cười nói:

- Tề Bắc, mộng đẹp của người sắp thành sự thật rồi!

- Sao cơ?

Tề Bắc khó hiểu hỏi lại.

- Hoàng đế đã công khai chiếu cao thiên hạ nếu người còn sống trở về thì liền đem Minh Nguyệt công chúa gả cho người.

Hoài An ha ha cười, hấn có thể tưởng tượng bộ mặt ngơ ngác của Mạc Tư đại đế khi nghe tin này. Nghe nói Minh Nguyệt công chúa được Thông Thiên Sơn nhìn trúng, sắp trở thành đệ tử của Thông Thiên Sơn, đây cũng là chắc chắn là một vinh dự. Nhưng Mạc Tư đại đế một lời nói ra không thể nuốt lại, nữ nhi của hấn coi như tiện nghi cho Tề Bắc rồi. Thông Thiên Sơn cao cao tại thượng, không cho phép đệ tử nhúng tay vào tranh đấu hoàng thất, nên với Nặc Đức gia tộc mà nói nàng dâu này không có chỗ nào phải kiêng kị.

Ách... Tề Bắc nhú mày, hỏi ngược lại Minh Nguyệt công chúa kia có ánh mắt vô cùng lạnh nhạt lẫn cao ngạo, cảm giác rất không thoải mái, có lẽ nên tìm cơ hội từ chối hôn sự này, khỏi phải làm khổ bản thân.

Cuối cùng đội Hắc Giáp quân cũng về tới đại doanh, Hoàn An ra lệnh lập tức rời khỏi Vong Linh Sơn.

Sắc trời dần âm đạm, Hắc Giáp Quân đã rời khỏi phạm vi Vong Linh Sơn.

Diệt Hồng Trần

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hắc Ám Ma Pháp

Hít thở không khí trong lành, cảm thụ được sinh cơ chung quanh, nhìn lên bầu trời đầy sao, lúc này Tề Bắc mới có được cái cảm giác trọng sinh. Vong Linh sơn mạch đỏ là chính là Địa Ngục nhân gian.

Trong đại trưởng Tề Bắc ngồi bên cạnh lều của đại ca Nặc Đức Hoài An, hắn ngồi xếp bằng ở trong trường tu luyện Thần Long quyết. Tề Bắc tu luyện Thần Long quyết chẳng khác nào tu luyện Cuồng Long Đẩu Khí quyết. Có lẽ là bởi vì trong Cuồng Long Đẩu Khí quyết có một tia Long ý. Nội lực vận chuyển đồng thời liền có thể nhanh chóng hấp thu năng lượng đẩu khí trong không khí rồi tích tụ vào trong đan điền.

Nửa đêm, Tề Bắc mở mắt thì trong đầu đột nhiên hiện ra tuyệt mỹ nụ cười của Yêu Nhiêu kia. Hắn có chút nhớ nhung nàng.

- Yêu tính, rồi sẽ có một ngày ngươi cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của Tề Bắc ta.

Tề Bắc thâm nhủ trong lòng, bên tai tựa hồ vừa nghe được tiếng cười duyên câu hồn đoạt phách của nàng.

Lỗi tai Tề Bắc giật giật, tiếng cười duyên kia của Yêu Nhiêu đã đi xa. Nhưng hắn lại nghe được tiếng rên rỉ bị đè nén từ trong trường đại ca truyền đến. Nói cho cùng thì đại ca hắn cũng là tên lưu manh. Hắn cũng không thể nào biết hai người kia đang làm gì. Nghe nghe tiếng nói của đại ca bên đó vọng lại, Tề Bắc tính toán phong bế giác quan thứ sáu lại, đem tâm tình để vào vào tu luyện.

Nhưng là đang lúc này, trường kiếm màu đen mà Tề Bắc cầm ở trước mặt đột nhiên lần nữa lại rung nhẹ lên một cái. Thanh trường kiếm này là binh khí ban đầu bị phong ấn dưới đáy của Huyết Hà cổ ma pháp trận. Hắn tự nhiên biết thanh kiếm này tuyệt không phải thường vật, tuy vậy trước nay nó lại không có bất kỳ phản ứng gì. Nhưng hôm nay nó đã liên tục hai lần xuất hiện phản ứng rồi.

Tề Bắc nắm lấy chuôi kiếm, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái hình ảnh kỳ lạ. Bên trái hắn mười thước có một thân ảnh mờ mờ lung lung đang tung ra một cái ma pháp.

- Cửu U đỉnh Hồn Thuật.

Không khỏi rung động, trong đầu Tề Bắc xuất hiện một đoạn tin tức như vậy. Đó là một Hắc Ám ma pháp, mỗi lần thi triển ma thuật là một lần âm thầm lặng lẽ gieo xuống một cây Hắc Ám hồn đinh trong linh hồn người thụ thuật. Cho tới khi gieo xuống đến Hắc Ám hồn đinh thứ chín thì người thụ thuật đã hoàn toàn chịu khống chế của thuật giả. Người bị khống chế biểu hiện không khác biệt với người thường, đồng thời cũng không thể biết bản thân mình bị khống chế. Không có phương pháp phá giải ma thuật này một cách hoàn toàn, chỉ có thể đem thi thuật giả giết chết, Nếu ma pháp này hoàn thành thì dù có đem thi thuật giả giết chết thì người thụ thuật cũng sẽ táng mệnh theo.

Bên trái đó là đại trưởng của đại ca Nặc Đức Hoài An, hắn hiện tại đang cùng Thụy Tuyết công chúa ấy ấy. Chẳng lẽ có người ở đó tung ra Hắc Ám ma pháp ác độc Cửu U đỉnh Hồn Thuật? Tề Bắc đang nhớ lại thì nữ có ánh mắt âm lãnh bên cạnh Thụy Tuyết công chúa, cùng với ánh mắt âm lãnh đó là khí tức hắc ám ba động. Đáp án đã hiện lên rất rõ ràng. Chẳng qua là, thanh kiếm này tại sao lại có công năng này? Tựa hồ nó có thể cảm giác hết thấy năng lượng Hắc Ám ba động bên cạnh. Thậm chí có thể phân biệt ra từng loại ma pháp được thi triển, cùng với chú ngữ và phương pháp phá giải loại ma pháp này.

Đây quả thực là thần khí sao!

Đúng rồi, ma pháp trận cổ kia sở dĩ có thể khởi động là bởi vì từ sách cổ màu đen lấy được trên người Vong Linh Ma Pháp Sư, nó tựa hồ chính là chìa khóa mở ra ma pháp trận cổ kia. Chẳng qua là hắn cũng không biết bằng cách nào mà cuốn sách cổ màu đen này vọt tới được bên trong Huyết Hà.

Tề Bắc trầm tư một chút rồi cũng không có suy nghĩ nữa. Hiện tại cứu đại ca quan trọng hơn, cũng không biết hiện tại bên trong hắn có bao nhiêu cái Hắc Ám hồn đinh rồi. Nhưng nếu nữ nhân kia còn đang thi thuật thì chứng minh nhiều lắm là là tám cái Hắc Ám hồn đinh. (DG: Tại sao lại là tám cái?? Chẳng nhẽ cái thứ chín thì không cần thi thuật mà tự mọc ra ??)(Biên: dốt thế, 9 cái rồi thì còn thi thuật làm gì nữa, xong rồi còn đâu, còn thi thuật thì cũng lắm là đang làm cái thứ 9 thôi)

Tề Bắc đi tới phía trước đại trưởng của Nặc Đức Hoài An. Con ngươi đảo một vòng, đột nhiên cả người như đạn pháo bắn vào người.

- Ôi, đại ca, ngươi...

Tề Bắc mặt xám mày tro bò dậy, vừa ngẩng đầu lên liền há to mồm đứng ngay tại chỗ.

Nặc Đức Hoài An theo bản năng một tay nắm lên đại đao bên cạnh, một tay cầm áo bào phủ lên thân thể Thụy Tuyết công chúa. Vừa nhìn Tề Bắc không khỏi sùng sốt một chút.

- Đại ca, ta thật là không thấy cái gì hết. Các ngươi tiếp tục, tiếp tục ha.

Tề Bắc phui bụi trên người, nhanh chóng xoay người. Hắn đi sát bên người thị nữ đứng cách đó không xa. Mà đứng lúc này, thanh trường kiếm màu đen mà Tề Bắc giấu trong tay áo đột nhiên bùng lên ra một đoàn kim quang, hướng thị nữ này đâm tới.

Công kích bất ngờ như vậy thì rất nhiều người cũng khó khăn không kịp phản ứng.

Nhưng thị nữ này tựa hồ cũng đã sớm có cảnh giác nhanh chóng lướt ngang ra né nhanh, cánh tay của nàng đã bị trường kiếm của Tề Bắc đâm qua một cái, máu tươi trào ra. Không đợi Tề Bắc công kích lần nữa. Thị nữ này thét lên chói tai rồi trốn luôn sau áo bào của Thụy Tuyết công chúa, run giọng nói:

- Công chúa cứu ta.

- Dừng tay! Nặc Đức Tề Bắc, nguoi thật quá đáng! Cút ngay đi cho bổn công chúa.

Khuôn mặt Thụy Tuyết công chúa giận đến trắng bệch. Thị nữ này cùng nàng từ nhỏ lớn lên, thân như tỷ muội.

- Đại ca...

Tề Bắc chau mày, mở miệng nói.

- Hồ nháo, lại còn không ra đi.

Nặc Đức Hoài An phẫn nộ quát.

Thị nữ khoe miệng lộ ra nụ cười đầy vẻ đắc ý. Chỉ là là trong nháy mắt, một đạo thanh sắc của Đạo Quang Thiểm vụt qua, đầu của nàng cứ như vậy bay lên. Máu tươi phun đầy mặt và đầu cổ Thụy Tuyết.

Đại đao trong tay Nặc Đức Hoài An phịch một tiếng, cắm vào mặt đất. Một đao kia làm cho Tề Bắc ngây ngẩn cả người.

- Hoài An, huynh...

Thụy Tuyết công chúa một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, ngón tay ngọc run rẩy chỉ vào Nặc Đức Hoài An. Thân thể mềm nhũn co quắp xuống.

- Tề Bắc muốn giết nàng. Tất có lý do của hắn.

Nặc Đức Hoài An thản nhiên nói.

Mà đúng lúc này, trên đỉnh đầu Nặc Đức Hoài An đột nhiên thoát ra tám cỗ khói đen nhàn nhạt. Vốn đang tức giận Thụy Tuyết công chúa thấy vậy liền ngẩn ngơ. Nặc Đức Hoài An liền biến sắc, hắn mơ hồ ngưng tụ đầu khí vào trong tay thành một cái đầu hồ, đem cỗ khói đen cho bao vây lại trong đó.

- Xi xì.

Chỉ thấy được đầu khí bị khói đen bị ăn mòn, nhanh chóng tiêu tán.

- Hắc Ám ma pháp.

Sắc mặt Nặc Đức Hoài An trở nên rất khó coi, hắn có đàn đi nữa cũng biết là chuyện gì xảy ra rồi.

- Hoài An, ta... Muội không biết...

Thụy Tuyết công chúa có chút thất thố lắp bắp. Nàng thật sự không biết đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Hắc Ám ma pháp ở cái thế giới này hoàn toàn bị cấm kỵ. Vong Linh ma pháp chính là một loại Hắc Ám ma pháp. Theo sách cổ ghi lại. Tại thời điểm mười vạn năm trước, U Minh chi môn mở rộng ra. Với tư cách cánh tay trái và bờ vai phải của U Minh chi chủ thì Hắc Ám chi thần, Từ Thần dẫn dắt vô số Hắc Ám sinh vật, Vong Linh sinh vật muốn thống trị thế giới làm cho sanh linh oán thán, máu chảy thành sông, nhân gian trở thành Luyện ngục. Để đối đầu với U Minh chi chủ. Hỗn Độn minh chủ phái nữ thần Sinh Mệnh, Quang Minh chi thần dẫn dắt các đại chủng tộc tới triển khai một cuộc chiến tranh thảm khốc. Cuộc chiến tranh này kéo dài tám trăm năm, cuối cùng Hắc Ám chi thần cùng Từ Thần tan thành mây khói. Đại bộ phận sinh vật Hắc Ám cùng sinh vật Vong Linh một lần nữa bị đuổi vào bên trong U Minh. U Minh chi môn cũng bị phong ấn một lần nữa. Bất quá, Sinh Mệnh nữ thần cùng Quang Minh chi thần cũng bị trọng thương.

Nguyên lai sự thống trị thế giới Tinh Linh Cự Nhân bị sụp đổ. Nhân tộc quật khởi, nhanh chóng cường đại lên, không ngừng phát triển không gian sinh tồn. Trở thành thế giới đại chủng tộc đệ nhất. Chỉ là một bộ phận Hắc Ám ma pháp lan truyền ra ngoài, một lần nữa làm cho thế gian đại loạn. Với tư cách đại biểu cho ý chí của chúng thần. Ngũ Đại Thánh Địa liên hợp lại, đem Ma Pháp Sư tu luyện Hắc Ám ma pháp đuổi tận giết tuyệt, đồng phát thánh lệnh nhận định Hắc Ám Ma Pháp Sư là công địch của tất cả các chủng tộc.

- Đại ca, đệ ở ngoài trường chờ nguoi.

Tề Bắc nói xong, liền xoay người đi ra ngoài. Mới vừa rồi, Nặc Đức Hoài An thậm chí không có nghe hấn giải thích cận kề, chỉ dựa vào hấn muốn giết thị nữ kia liền trực tiếp đem đầu của nàng bỏ xuống. Loại tín nhiệm vô điều kiện này làm cho hấn hết sức cảm động, đây mới thực sự là huynh đệ.

Không lâu, Nặc Đức Hoài An liền từ trong trường đi ra. Hai huynh đệ đi tới doanh địa ở ngoài một cái sườn núi rồi ngồi xuống.

- Cũng thật không là Mạc Tư thành muốn đối phó với Nặc Đức gia tộc chúng ta mà dám tư thông với Hắc Ám Ma Pháp Sư. Huynh nghĩ Vong Linh Ma Pháp Sư kia xông vào hoàng cung thực ra có ẩn tình khác.

Nặc Đức Hoài An phun ra một ngụm trọc khí thật dài, hấn đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

- Chuyện như thế này giao cho đám lão đầu tử của gia tộc đi. Chuyện tình về Hắc Ám Ma Pháp Sư tất nhiên liên quan đến đến Ngũ Đại Thánh Địa. Chúng ta chỉ là một con kiến nhỏ không nên liên quan chuyện này.

Tề Bắc nhún nhún vai.

- Đúng thế. Ha ha, huynh hỏi đệ, đệ làm sao biết nàng là Hắc Ám Ma Pháp Sư?

Nặc Đức Hoài An hỏi.

- Đệ tu luyện Cuồng Long Đấu Khí tuyệt đối rất nhạy cảm hắc ám khí tức ba động.

Tề Bắc tự nhiên sẽ không nói ra của bí mật hắc kiếm.

- Thì ra là như vậy! Đúng rồi, tiểu tử đệ có hứng thú tới Hắc giáp quân hay không? Huynh đệ chúng ta liên thủ, làm ra một phen đại sự.

Nặc Đức Hoài An nói.

Tề Bắc đầu lắc giống như trống bỏi. Thật tức cười, bị vây ở bên trong Hắc giáp quân thì hần đi đâu vợ vét cực phẩm mỹ nữ à? Mặc dù hiện tại hần đã đạt đến Thần Long đệ nhất biến nhưng hần càng ngày càng nhiều cực dương chi hỏa. Hần cũng không muốn bị đốt thành một đồng tro bụi.

Thấy Tề Bắc rất kiên quyết, Nặc Đức Hoài An cũng không miễn cưỡng. Hần biết kể từ khi đệ đệ từ Vong Linh sơn mạch đi ra đã thoát thai hoá cốt, bất kỳ nơi nào đi cũng có thể tùy tiện xông xáo được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đích Thân Hoàng Đế Nghênh Đón

Tại Hoàng đô của Kim Diệp hoàng triều, tại Nặc Đức gia tộc. Nặc Đức Lôi Mông nhìn bí bảo trong tay xong, đầu ngón tay điện mạng chợt lóe, bí bảo liền hóa thành tro bụi.

- Ly Ly Ti (Lilith), muội nhìn thấy không? Tiểu tử thú Tề Bắc này vậy mà đã có tiền đồ, sau này ai dám chê cười nó lão tử chặt đầu của hần.

Nặc Đức Lôi Mông vuốt ve bích nhãn ngọc trên ngón tay nhẹ giọng nói. Trong mắt toát ra vui mừng cùng nhân nhật ưu thương.

Nặc Đức Lôi Mông tuy là nhân vật đứng đầu trang lứa trong Nặc Đức gia tộc nhưng nói đến kế tiếp nhiệm tộc trưởng vị tất đã là hần.

Thân là tộc trưởng của đại gia tộc, ngoài lãnh đạo tài hoa cùng thực lực cường đại ra thì con nối dòng cũng là phần trọng yếu.

Nặc Đức Lôi Mông là người có con nối dòng ít nhất trong hơn mười huynh đệ của lão, lão chỉ có hai cái nhi tử. Thê tử khó sinh qua đời, sau đó lão cũng không có tái giá, hơn nữa trong hai nhi tử thì Tề Bắc là kẻ vô dụng, thực lực như vậy quá mức đơn bạc. Nặc Đức Lôi Mông cũng không bởi vì Tề Bắc là một phế vật mà lạnh nhạt. Trong hai cái nhi tử thì Hoài An lớn lên rất giống hần, còn Tề Bắc lớn lên lại rất giống mẫu thân. Mà bởi vì Tề Bắc không cách nào tu luyện ma pháp đấu khí nên lão cực kỳ bảo vệ và cưng chiều hần. Tộc trưởng đối với việc này rất có ý kiến, nhưng hần vẫn kiên duy trì ý kiến của mình quyết không để Tề Bắc chịu một chút ủy khuất nào. Ngược lại đối với thiên tài như Hoài An, Lôi Mông rất nghiêm khắc rèn luyện hần.

Nhưng hiện tại, Tề Bắc như tuệ tinh (sao chổi) quét khỏi, mặc dù hần vẫn có chút không tin tưởng. Nhưng theo như lời Hoài An nhất định sẽ không sai. Chỉ đợi Tề Bắc trở về là hần sẽ tự mình kiểm nghiệm một chút.

- Hần Mạc Tư, để coi lần này ngài xử lý hôn sự Minh Nguyệt và Tề Bắc như thế nào, ha ha.

Nặc Đức Lôi Mông nghĩ đến việc này không khỏi cười ra thành tiếng.

Hần Mạc Tư Đại Đế là một hoàng đế hùng tài vĩ lược. Nhưng ở triều đại nào thì mâu thuẫn hoàng quyền giữa thế gia và quý tộc vô luận đều không thể mất được. Bất quá ở Kim Diệp hoàng triều thì loại này mâu thuẫn càng thêm bén nhọn. Cho dù hiện tại Nặc Đức gia tộc nói muốn buông quyền lực. Nhưng sức tiếng nói và lực ảnh hưởng của Nặc Đức gia tộc khiến Hàn Mạc Tư Đại Đế hằng ngày đều bất an, trừ phi đem Nặc Đức gia tộc nhổ tận gốc. Nhưng Nặc Đức gia tộc từ trên xuống dưới mấy vạn người, làm sao có thể nghiền cô chờ chết. Vì vậy mâu thuẫn hai bên căn bản không cách nào điều hòa được.

Ngũ Thiếu phế vật của Nặc Đức gia tộc từ Vong Linh sơn vẫn còn sống trở về rồi!

Tin tức kia nhanh chóng truyền khắp cả hoàng đô. Từ quan huân quý tộc cho tới bình dân dân chúng cơ hồ cũng đang đàm luận chuyện này, nếu ai không biết nhất định sẽ bị khinh bỉ.

Lúc này, từ khi Tề Bắc bị Vong Linh Ma Pháp Sư ép đến Vong Linh Sơn đã chín tháng rồi. Vong Linh Sơn là địa phương nào? Đây là nơi từ lúc mới sinh ra đã biết là cấm khu, cho dù là Ma Pháp Sư vương phẩm hoặc chiến sĩ ở bên trong đó lâu như vậy thì đến cả hải cốt cũng chưa còn nữa. Ấy vậy mà

cái tên Tề Bắc tay trái gà không chặt này thế quái nào có thể lên được thế?

Có người nói Tề Bắc vẫn ẩn nấp ở một trong sơn động, ăn con giun ăn dế... vân... vân mà sống, cho đến khi được đại ca của hắn là Nặc Đức Mạnh Hồ tìm được. Có người nói Tề Bắc ở bên trong tìm được một viên Linh Dược thần linh lưu lại đó, sau khi ăn vào thì toàn thân đau thương bất nhập, bách độc bất xâm. Cũng có người nói Tề Bắc ở trong Vong Linh Sơn được một nữ Cường Thi có linh trí coi trọng, để lại mạng sống cho hắn. Hắn mỗi ngày bị người nữ Cường Thi này abcxyz một trăm lần. Chuyện này nếu bị Tề Bắc nghe thấy thì không biết cảm tưởng thế nào...(Biên: Ức mà chết chứ sao)

Trừ những thứ đó ra, thảo luận nhiều nhất chính là hôn sự của Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa. Ban đầu chính miệng Hãn Mạc Tư Đại Đế đã hứa hẹn nếu Tề Bắc còn sống từ Vong Linh Sơn đi ra, lão liền đem Minh Nguyệt công chúa gả cho hắn. Mà Hãn Mạc Tư Đại Đế đến rốt cuộc có đổi ý hay không, đây mới chính là tiêu điểm của cuộc thảo luận.

Đối với cái vấn đề này, thì chuyện tại sao Tề Bắc còn sống trở về sôi nổi hơn hẳn, người thảo luận rõ ràng chia làm hai phái. Phái thứ nhất cho là Minh Nguyệt công chúa là nữ nhi mà Hãn Mạc Tư Đại Đế sủng ái nhất, là thiên tài tu luyện quang minh ma pháp, còn Tề Bắc phế vật thì vốn là một trời một vực, Hãn Mạc Tư Đại Đế ban đầu hứa hẹn chẳng qua chỉ trấn an Nặc Đức gia tộc thôi, cho dù Tề Bắc còn sống trở về thì lão vẫn sẽ đổi ý cũng là đổi ý rồi, người Nặc Đức gia tộc đến lúc đó chỉ có thể nuốt hận vào lòng. Mà phái đối lập lại cho là Hãn Mạc Tư Đại Đế thân là hoàng đế, không hề nói đùa. Hơn nữa Nặc Đức gia tộc cũng không phải là dễ đối phó lão hiện tại đã đắm lao thì phải theo lao, chỉ có cách ngâm bồ hòn làm ngọc rồi.

Chuyện này làm hoàng đô xôn xao dư luận, huyên náo lớn như vậy, sau lưng nếu nói không có kẻ giật dây, thì tuyệt đối không thể nào.

Mà lúc này thân là một người trong cuộc về mặt Minh Nguyệt công chúa vẫn lạnh nhạt, nàng ôm ấu thú một sừng ngồi trên xích đu ở hậu hoa viên, chiếc váy trắng tinh nhẹ nhàng bay lên.

- Tiểu Bạch, hắn vẫn còn sống trở về từ Vong Linh Sơn, người nói ta nên làm gì bây giờ?

Minh Nguyệt công chúa nhẹ giọng hỏi, bắt quá ánh mắt trong trẻo của nàng lạnh lùng như ánh trăng, nhưng là nhìn không ra chút mờ mịt nào, có lẽ nàng đã sớm tính kỹ càng trước rồi.

Trong ngực, ấu thú một sừng kêu lên hai tiếng, nó nghe không hiểu chủ nhân đang nói cái gì.

- Giết hắn đi!

Một cái thanh âm phiêu hốt vang lên ở bên tai Minh Nguyệt công chúa. Mà phía sau của nàng, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện thân ảnh một u linh.

Về mặt Minh Nguyệt công chúa không chút thay đổi, lời nàng vừa nói không phải hỏi ấu thú một sừng, mà là đang hỏi người thân bí.

- Hắn hiện tại không thể chết được, phụ hoàng vẫn chưa bố trí xong, hắn vừa chết, Nặc Đức gia tộc tất nhiên sẽ phản, đến lúc đó nếu bại vong thì ta chính là tội nhân của Kim Diệp hoàng triều.

Minh Nguyệt công chúa thân nhiên nói.

- Ta chỉ biết giết người, người hỏi ta cũng như không.

Thần bí nhân nói xong, thân ảnh dần dần trở thành nhạt. Như tuyết dưới ánh mặt trời, tiêu tán ở trong không khí.

- Ai! Ta không phải hỏi, ta chỉ là muốn tìm người trò chuyện. mà thôi

Minh Nguyệt công chúa than nhẹ một tiếng, vuốt ve sợi tóc nơi thái dương.

...

...

Hoàng đô nam đại môn, hai nhóm binh sĩ võ trang đầy đủ trên tường thành đại môn phân hai bên trái phải. Hãn Mạc Tư Đại Đế đích thân tới, trên ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn về địa phương xa xôi kia.

Ở bên trái Hãn Mạc Tư, một đám đại thần thân tín. Còn bên phải hắn lại là một số nhân vật trọng yếu của Nặc Đức gia tộc.

Tộc trưởng Nặc Đức gia tộc là Nặc Đức Kha Đế cũng đứng bên người Hãn Mạc Tư Đại Đế. Vị lão nhân này danh chấn một thời nhưng đã là tuổi già sức yếu. Da mặt như vỏ cây khô, ánh mắt cũng có chút mờ đục, trong tay chống một cây quạt trượng không biết làm bằng vật liệu gì chế thành. Cả người thoạt nhìn như gỗ mục, tùy thời là có thể thăng thiên.

Chẳng qua là mười năm trước Nặc Đức Kha Đế đã có cái bộ dạng này, nhưng vẫn sống đến giờ, lão hiện tại thoạt nhìn chỉ bất quá hơn Gia Lão thái một chút.

- Nay lão bất tử, sao lại còn chưa chết.

Hãn Mạc Tư liếc nhìn Nặc Đức Kha Đế đang buồn ngủ, trong lòng thầm mắng, hắn dám cam đoan bộ dạng lão già đang giả vờ, nhưng trên mặt của hắn vẫn có nụ cười thân thiết mà tôn kính.

- Lão Kha Đế a. Nơi này gió lớn, hay là lão trở về chờ phía sau đi a.

Hãn Mạc Tư Đại Đế ân cần nói.

- A... Bệ hạ mới vừa nói cái gì? Lão thần có chút ngễnh ngãng, không có nghe được.

Nặc Đức Kha Đế hai mắt nhấp nhem mờ ra, nhìn Hãn Mạc Tư Đại Đế lớn tiếng nói.

Hãn Mạc Tư Đại Đế lặp lại một lần thì Nặc Đức Kha Đế lúc này mới gật đầu lớn tiếng nói:

- Thân thể bệ hạ mới là trọng yếu, gió lớn cũng không nhọc đến bệ hạ chờ, lão thần cung tiễn bệ hạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Huynh Muội

- Mọi người nghĩ như thế nào?

Vốn là Hãn Mạc Tư Đại Đế muốn tự mình đến nghênh đón Tề Bắc trở về đây, bày ra ân sủng đối với Nặc Đức gia tộc và cảm tạ Tề Bắc lúc trước đã cứu Minh Nguyệt công chúa, hiện tại Nặc Đức Kha Đế vừa nói như thế, hiểu rõ lão nói thế không có ý kiến gì, nhưng những người khác lại chắc gì đã nghĩ thế? Sự tức giận trong đôi mắt Hãn Mạc Tư mới vừa hiện lên liền tiêu tán.

Lúc này, ở cuối quan đạo xuất hiện một dải màu đen. Giống như lúc mây đen trước lúc mưa to, làm người ta cảm cảm bị đè nén vô cùng. Dải màu đen đó càng ngày càng lớn, đã có thể thấy đường viền rõ ràng hơn một chút, mặt đất xuất hiện chấn động có tiết tấu.

- Hắc giáp quân, không hổ là Kim Diệp đệ nhất quân, thiên quân vạn mã chạy cũng có lên tiết tấu thật nhịp nhàng, đại quân vừa đến làm ta đã hô hấp cũng khó khăn.

- Đúng vậy a, tim của ta cũng như muốn nhảy ra cổ họng, toàn thân đang phát run a

- Nặc Đức gia tộc có Hắc giáp quân là có thể bảo vệ vị trí đệ nhất gia tộc ở Diệp hoàng triều rồi.

Bình dân vây xem quang đó hưng phấn thảo luận nhiệt liệt, Hắc giáp quân mang cho Kim Diệp hoàng triều quá nhiều vinh quang, trong lòng bọn họ thì Hắc giáp quân chính là trụ cột của hoàng triều, Hắc giáp quân không ngã, Kim Diệp hoàng triều cũng sẽ không ngã.

Cuối cùng, cũng thấy Hắc giáp quân cưỡi những chiến mã màu đen đã chạy như bay tới trước cửa Thành nam cách ngàn thước giống như sóng triều màu đen có thể phá hủy hết thảy. Bình dân vây xem sắc mặt xám lại, lá gan cũng hoe lại, bụi trên mặt đất, sát khí của Hắc giáp quân thật sự quá nồng đậm.

Hắc giáp quân ở trước cửa Nam Thành, nhất tề thúc mạnh ngựa giống như trong nháy mắt sóng biển ào xuống, vó ngựa đồng loạt dẫm xuống đất làm trái tim của mọi người giống như bị vó ngựa hung hăng dẫm một bước như muốn nổ tung ra .

Lúc này Hắc giáp quân đều nhịp nhàng tách ra hai bên, Nặc Đức Hoài An cưỡi Liệt Địa Hổ từ giữa đi lên, theo sau có hai thân binh đi thẳng tới cửa Nam Thành. Dựa theo quy định, trừ phi là chịu trách nhiệm phòng ngự Hoàng đô, nếu không nhiệm quân đội không được bước vào Hoàng thành một bước, người nào vi phạm sẽ bị xem như tạo phản.

- Mặt tướng Nặc Đức Hoài An tham kiến bệ hạ.

Nặc Đức Hoài An dừng ở dưới thành tường từ trên người Liệt Địa Hổ nhảy xuống, khom lưng hành lễ về mặt có chút lúng túng.

- Miễn lễ, tiểu gia hỏa Nặc Đức Tề Bắc kia đâu?

Hãn Mạc Tư ở trên tường thành cao nhìn xuống nói.

- Bẩm bệ hạ, Tề Bắc... Tề Bắc thân thể của hắn có chút khó chịu, hôm qua đã dừng ở tại Phồn Tinh thành nghỉ ngơi.

Nặc Đức Hoài An nói.

Phồn Tinh thành cách Hoàng thành không quá nửa ngày lộ trình, đó là một trong năm thành bảo vệ xung quanh Hoàng thành. Dĩ nhiên, Phồn Tinh thành còn có một danh tiếng khác là Ôn Nhu Hương bởi vì nó là Thánh Địa vui đùa ăn uống chơi gái đánh cuộc nổi danh nhất Kim Diệp hoàng triều. Phồn Tinh thành có kỹ viện, sông bạc lên tới mấy trăm nhà, nơi này lưu hành hầu hết các cách giải trí trên thế giới, chỉ cần trên người của người có đầy đủ kim tệ tuyệt đối sẽ yêu nơi này.

- Hồn trưởng! Nặc Đức Hoài An người không cần vào thành, lập tức đi đem tiểu tử thú kia trói lại cho ta.

Khi thấy sắc mặt Hãn Mạc Tư Đại Đế trở nên âm trầm, Nặc Đức Lôi Mông tiến lên quát to.

- Vâng, phụ thân. Bệ hạ mặt tướng cáo lui.

Nặc Đức Hoài An vừa tới cửa Hoàng thành lại phải dẫn Hắc giáp quân đi vòng lại Phồn Tinh thành.

- Bệ hạ, khuyến tử thật sự là bất hảo không thể chịu nổi, thần nhất định sẽ hảo hảo quản giáo nó.

Nặc Đức Lôi Mông về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

- Hà hà, người trẻ tuổi ở Vong Linh Sơn chín tháng vẫn còn sống thì phải vui mừng chứ a! Vui mừng a.

Hãn Mạc Tư Đại Đế ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, nói xong liền hạ lệnh trở về hoàng cung. Rất nhanh, trên tường thành chỉ còn lại người Nặc Đức gia tộc.

Tộc trưởng Nặc Đức Kha Đế hai mắt đục ngầu ngẩng lên nhìn Nặc Đức Lôi Mông một cái nói:

- Tự cho là thông minh.

Nặc Đức Lôi Mông cười khò, đó cũng không phải là ý của hắn mà là tiểu tử thú kia quyết định chơi cái hoa chiêu trước mặt Hãn Mạc Tư Đại Đế, đối với Nặc Đức gia tộc cũng không có ích lợi gì. Mặc dù Hãn Mạc Tư Đại Đế coi Nặc Đức gia tộc là cái đinh trong mắt nhưng hai người vẫn duy trì ngoài là mặt quân tử thần trung.

Tề Bắc mang theo hai gã mặc y phục Hắc Giáp binh nghênh ngang đi ở đầu đường Phồn Tinh thành, hắn đối với nơi này vừa quen thuộc nhưng đồng thời lại xa lạ. Những thứ ở kiếp trước, kiếp này hiện lên trước mắt làm cho hắn có chút bối rối.

- Giống như một giấc mộng chiêm bao a!

Tề Bắc cúi đầu than nhẹ một tiếng.

Hai gã Hắc Giáp binh được Tề Bắc cứu là tiểu đội trưởng Liệt Hỏa và Thiết Đầu, họ như hình với bóng luôn luôn đứng ở phía sau Tề Bắc, Tề Bắc đi tới đâu là bọn họ đi tới đó.

Lúc Tề Bắc bối rối đi tới đi lui lượn qua lượn lại, thì đột nhiên ở phía trước hắn có một thiếu nữ đang khom lưng chống hông ra ở một quầy hàng chọn vòng trang sức. Tề Bắc mặc dù đang thất thần nhưng thân thể của hắn theo bản năng vẫn có thể tránh người cùng các chướng ngại vật. Đúng lúc eo gái kia làm rớt vòng trang sức trong tay xuống đất cho nên thiếu nữ khom lưng lui về phía sau muốn đưa tay nhặt lên. Vừa cúi xuống, hông thiếu nữ liền chạm vào giữa hai chân Tề Bắc.

Thiếu nữ va chạm vào hắn bị nội lực trên người Tề Bắc tự động đẩy ra, cảm giác như bị người khác dung lực đẩy một cái. Thiếu nữ kinh hãi kêu lên một tiếng quay mặt đỏ hồng lại, đôi mắt đẹp cảm tức nhìn Tề Bắc. Ánh mắt bối rối của Tề Bắc liền biến mất, ngược nhìn lên thì thấy một thiếu nữ ôm hông không khỏi có chút lúng túng, hắn thật không có cố ý, cho nên hắn nói xin lỗi:

- Ý không tốt, tại ta có chút thất thần.

- Vô sỉ!

Thiếu nữ nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng nhìn cách ăn mặc của Tề Bắc, phía sau lại dẫn theo hai chó săn cao cấp làm sao tin tưởng lời của hắn.

Tề Bắc sờ sờ lỗ mũi, trợn mắt nhìn Liệt Hỏa và Thiết Đầu một cái vì hai gia hỏa theo ở phía sau cũng không nhắc nhở hắn. Hắn nào biết Liệt Hỏa và Thiết Đầu mặc dù bội phục thực lực của hắn nhưng trước nay đều nghe tiếng hắn luôn trêu hoa ghẹo nguyệt phóng đảng thối nát, bọn họ tự nhiên cho là hắn cố ý, làm sao không thức thời lại đi nhắc nhở.

- Xin lỗi.

Tề Bắc hướng nàng xin lỗi cười một tiếng liền hướng đi về trước đi.

- Ngươi... A... !!!

Thiếu nữ giận đến cả người run rẩy, đột nhiên vang lên một tiếng kêu thống khổ, khuôn mặt nàng thoáng trở nên trắng bệch. Nàng đè lại bộ ngực lại phảng phất như đang phải chịu nỗi thống khổ rất lớn, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa.

Tề Bắc xoay người lại thấy được bộ dáng thiếu nữ, không khỏi sửng sốt, tiến lên mấy bước đỡ lấy nàng.

- Đây, ngươi không sao chứ, ngươi...

Tề Bắc mới vừa mở miệng, đột nhiên lòng bàn tay trái trở nên nóng rực, dấu vết Thần Long có cảm ứng nói cách khác thiếu nữ này có thân thể cực phẩm nguyên âm, chẳng qua là mới vừa rồi tại sao không có phản ứng.

- Dừng vào đừng ta!

Thiếu nữ dùng sức đẩy Tề Bắc ra, nhưng thân thể mềm mại đột nhiên co lại, ngắt luôn.

- Lớn mật cuồng đồ, dám khi dễ muội tử của ta, để mạng lại.

Đang lúc ấy thì có âm thanh gầm lên giận dữ truyền đến, liền thấy vẻ mặt giận dữ của một đại hán vạm vỡ đi ra, quát lớn, quả đấm hướng thẳng đến đầu Tề Bắc.

Liệt Hỏa và Thiết Đầu đồng thời bước lên một bước một tả một hữu, một đấm hướng đầu một đá hướng vào hạ bộ của đại hán này. Đại hán cũng không trốn không tránh, tùy ý để Liệt Hỏa và Thiết Đầu đánh thẳng vào người của hắn.

"Bang bang." Liệt Hỏa và Thiết Đầu công kích giống như đánh ở trên sắt luyện, thân thể hai người bị phản lực chấn đánh văng ra ra. Ánh mắt Tề Bắc sáng lên, thân thể đại hán này không có bất kỳ năng lượng ba động nào, nhưng lại cứng rắn như sắt, cộng thêm trời sanh có thần lực, quả nhiên sinh ra để làm tâm chấn. Đón quả đấm to của đại hán đánh tới Tề Bắc chỉ khoát tay cùng thiết quyền của đại hán đụng vào nhau.

Một âm thanh trầm đục vang lên giữa hai người, làm tất cả mấy quầy hàng bên cạnh đều lự lượng vô hình bị lật tung lên. Đại hán trợn to mắt như chuông đồng, trán nổi gân xanh nhưng Tề Bắc vẫn bình thản đứng nguyên tại chỗ, một đầu tóc nhẹ nhàng phiêu động chưa từng lui về phía sau nửa bước. Cự hán rống to một tiếng, cánh tay đột nhiên lớn lên, làm rách cả áo, lộ ra bắp tay cuộn cuộn.

Tề Bắc chỉ cảm thấy trên lực lượng nắm tay đại hán truyền đến thoảng cái lớn thêm gần một lần, lập tức quát khê một tiếng vận nội lực chuyển theo bàn tay đánh tới đại hán.

Thân thể đại hán ngửa về phía sau một chút, con mắt đột nhiên tàn ra một cổ hung quang làm lòng người sợ hãi, tựa như có mọn con quái vật muốn lao đến.

Con người Tề Bắc co rút lại, khi cảm thấy nguy hiểm lập tức quát to một tiếng:

- Người muốn muội tử người táng phải không?

Đại hán thân thể run lên, con mắt hung tính biến mất, hắn rút tay ra thối lui lại, cánh tay khôi phục bình thường.

- Ta không có làm nằng bị thương, chẳng qua là cùng nằng có chút ít hiểu lầm. Cứu nằng trước đã.

Tề Bắc mở miệng nói.

Đại hán trợn mắt nhìn chằm chằm Tề Bắc, mà Tề Bắc cũng thản nhiên nhìn lại.

Một lúc lâu, cự hán thối lui hai bước, ôm lấy muội muội hôn mê, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, đi vào một cái ngõ nhỏ. Tề Bắc cũng đi theo đại hán vòng vào trong Phồn Tinh thành, tới phía tây thành vào một tòa viện bị tàn phá trong ngõ hẻm.

Thế giới nào cũng là như vậy, có quý tộc thì có bình dân, có người giàu thì phải có người nghèo. Phồn Tinh thành tựa hồ khắp nơi đều phồn hoa, nhưng phía tây chính là một khu dân nghèo dơ dáy bẩn thỉu, nhà cửa tan hoang, cống nước gần đó tản ra mùi khó ngửi, tiếng ruồi muỗi ong ong liên tục, thỉnh thoảng có mấy con chuột chạy loạn.

Hai huynh muội dừng lại trước căn nhà đồ nát nhưng được dọn dẹp sạch sẽ, trong sân còn trồng một chút hoa cỏ. Cự hán đem tiểu muội đặt trên giường gỗ đơn sơ, lớn tiếng nói:

- Tiểu muội ta nếu có bị làm sao thì cho dù chết cũng phải giết người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Kim Cương, Huyền Ảnh

Tề Bắc ngồi ở mép giường, đưa tay đặt lên trên mạch truyền nội lực vào dò xét. Nhưng ngay sau đó Tề Bắc chân mày cau lại, trong cơ thể thiếu nữ này có mười hai kinh mạch chính bị tắc một nửa, nặng nhất là Quyết Âm Tâm Bao Kinh và Thiếu Âm Tâm Kinh, khó trách nằng bị kích động liền ngắt đi. Nếu ở hiện đại thì sẽ nói nằng bị bệnh tim.

Tề Bắc mơ hồ cảm thấy có chút bất thường, những kinh mạch bị bế tắc tựa hồ để áp chế một lực lượng cường đại nào đó. Tề Bắc không khỏi ngạc

nhien nhìn về đại hán, trong cơ thể hán hán là vẫn ẩn tàng lực lượng cường đại hơn nữa, nếu không sẽ không tạo cho hán cảm giác nguy hiểm cực độ như vậy. Hai huynh muội này quả thật bất thường.

- Tiểu muội ta là bị làm sao vậy?

Đại hán thấy được Tề Bắc nhìn sang, lo âu hỏi, tiểu muội từ lúc mới ra đời đến nay đã ba lần phát bệnh, mỗi một lần đều thoát chết.

- Không có chuyện gì, các người cũng đi ra ngoài đi, không có lệnh của ta không cho được vào.

Tề Bắc trong lòng thăm ra quyết định muốn giữ hai huynh muội ở bên người.

- Không được.

Đại hán lớn tiếng nói.

- Không muốn nàng chết tự ra đi.

Âm thanh Tề Bắc chuyển sang lạnh lẽo.

Lời nói này hiển nhiên đã đánh trúng vào mạch sống của hán, hán do dự một chút rồi xoay người đi ra ngoài. Hỏa Liệt và Thiết Đầu cũng chấp tay rồi đi ra ngoài, thuận tiện đem cửa phòng đóng lại, đứng canh giữ bên ngoài.

Tề Bắc đem thiếu nữ đỡ ngồi dậy, hán ngồi xếp bằng phía sau nàng, một chưởng đặt trên lưng của nàng, đồng thời vận công đánh vào Thần Long ấn ký một cái. Cô gái cực phẩm nguyên âm không dễ tìm a. Vận khí của hán coi như là không tệ, đầu tiên là gặp được Yêu Nhiều, thần xui quý khiến cực dương chi hỏa đang bùng phát thì được cùng nàng giao hảo, âm dương điều hòa mới tránh thoát một kiếp. Hiện tại có cô gái cực phẩm nguyên âm này, thì kiểu gì hán cũng phải đem nàng buộc ở bên người.

Làm như vậy có chút vô si hay không?

Đúng!

Chẳng qua nếu là tình chàng ý thiếp như vậy cũng không thể coi là vô si. Bất quá, hán có chút không rõ vì sao thiếu nữ này phát bệnh thì hán mới nhận thấy được nàng có thân thể cực phẩm nguyên âm chứ?

Tề Bắc không ngừng đưa nội lực hùng hậu vào trong cơ thể thiếu nữ đánh thẳng vào kinh bị mạch bế tắc. Kinh mạch thiếu nữ bị bế tắc nghiêm trọng muốn đã thông hoàn toàn không phải một sớm một chiều, hơn nữa cho dù Tề Bắc bây giờ có thể khai thông hoàn toàn hán cũng không làm như vậy, bởi vì hiện tại hán chưa biết gì về hai huynh muội này cả, đến cả cái tên cũng chưa biết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên lưng thiếu nữ, tay Tề Bắc luôn luôn lóe ra kim quang nhàn nhạt, mà mỗi lần hán thở ra thì lỗ mũi hán phun ra vụ khí màu vàng nhạt nóng bỏng.

Nửa canh giờ đã qua, Liệt Hỏa và Thiết Đầu giống như hai cọc gỗ không nhúc nhích, còn đại hán thì nôn nóng bất an đi tới đi lui trong sân biệt viện.

Lại qua một canh giờ nữa, Liệt Hỏa và Thiết Đầu vẫn là hai cọc gỗ, còn đại hán vừa nện một quyền xuống sân biệt viện.

Hai canh giờ tiếp tục trôi qua, Liệt Hỏa và Thiết Đầu vẫn là hai cái cọc gỗ, nhưng ánh mắt đại hán lại lóe ra sát khí tàn bạo.

Mà đúng lúc này, thiếu nữ mơ màng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp thoải mái giống như ngâm mình ở trong ôn tuyền. Nhưng rất nhanh, thiếu nữ liền đã nhận ra có cái gì đó không đúng, nàng chợt quay đầu, đập vào mắt nàng chính là gương mặt tuấn tú của Tề Bắc đang nhắm hai mắt, nàng lập tức gương tay một cho hán một phát tát.

- Đồ vô si, người...

-Phốc!

Thiếu nữ nói chưa xong thì Tề Bắc phun ra một ngụm máu bắn lên người nàng rồi ngã lăn ra sau.

Thiếu nữ ngây cả người nghĩ cái tát của mình có uy lực lớn như vậy sao? Rất nhanh, thiếu nữ liền nhớ lại chuyện đã xảy ra, nhìn qua mình vẫn đầy đủ xiêm y, đôi bàn tay trắng như phấn bưng kín liền cái miệng nhỏ nhắn, dường như hán đang dùng một môn kỹ thuật cứu nàng, mà nàng ân tương cứu báo đánh cho hán học máu.

- Này, người, người không sao chứ, ta không phải cố ý.

Thiếu nữ vỗ vỗ về mặt thống khổ Tề Bắc, không biết phải làm sao.

Tề Bắc mở mắt ra lại phun thêm một ngụm máu. Thiếu nữ thấy thế luống cuống cả tay chân giúp hán lau đi vết máu trên khóe miệng, trong đôi mắt đẹp đã đầm nước mắt. Nàng thật không phải cố ý a.

Tề Bắc len lén liếc mắt nhìn thiếu nữ, thật ra thì hấn mặc dù hao phí một chút nội lực nhưng máu tươi là do hấn dung sức bức ra, theo đuổi cô bé này dù sao cũng phải dùng chút thủ đoạn. Tề Bắc làm như bệnh tình nguy kịch run rẩy cả người, đột nhiên hấn ngồi dậy thân thể mềm nhũn ngã ra tựa vào bộ ngực thiếu nữ.

- Ôi tiểu đệ thật có ý nghĩ giống ta ghê.

Tề Bắc trong lòng thầm thoải mái, trên mặt truyền hấn đến cảm giác mềm mại để cho hấn cảm thấy hôn tiêu phách táng.

- Thật xin lỗi, ta thật không phải cố ý.

Thanh âm của thiếu nữ mang theo một chút ghen ngào.

- Không có... Không có chuyện gì, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.

Tề Bắc biết diễn kịch quá đà có thể bị đưa đến phản hiệu quả, cho nên hấn đem gương mặt từ trên bộ ngực co dãn mười phần của thiếu nữ rồi đi. Hấn hít sâu hai cái sắc mặt trắng bệch khôi phục chút hồng hào cũng làm cho thiếu nữ yên tâm một chút.

- Ở trên đường, ta không phải cố ý.

Tề Bắc nghiêm mặt nói.

Thiếu nữ khuôn mặt hơi đỏ lên, gật đầu nói:

- Hiện tại biết rồi.

- Ta gọi Tề Bắc, muội thì sao?

Tề Bắc hỏi.

- Ta... Ta không có có tên.

Thiếu nữ sùng sốt một chút mê man lắc đầu nói.

- Vậy ca ca của muội tên gì?

Tề Bắc vậy sùng sốt một chút, là người thì làm sao lại không có tên chứ lấy Tiểu Hoa, Tiểu Hồng đặt cũng được mờ.

- Huynh ấy cũng không có tên, từ trước tới giờ huynh ấy gọi ta là tiểu muội, con ta gọi huynh ấy là ca ca.

Thiếu nữ nói.

Tề Bắc nhìn đôi mắt thanh tịnh của nàng, rốt cuộc cũng tin.

- Đi ra ngoài đi, nếu không ca ca muội sắp nổi điên rồi.

Tề Bắc nói.

Thiếu nữ nghe vậy sắc mặt hơi đỏ sau đó lắng nghe bên ngoài truyền đến âm thanh bang bang đập xuống đất, nàng vội vàng xuống giường mở cửa ra.

- Tiểu muội, muội không sao chứ.

- Ngủ Thiếu, ngài không sao chứ.

Đại hán và Liệt Hỏa, Thiết Đầu cơ hồ đồng thời xông tới hỏi.

Tề Bắc khoát tay từ trên giường xuống, Liệt Hỏa, Thiết Đầu lập tức tới đỡ.

Đại hán thấy muội muội không sao bèn đi tới cảm ơn.

- Hiểu lầm thôi, cũng không cần tạ ơn tới tạ ơn lui. Được rồi, ta chỉ là tạm thời hóa giải một chút bệnh tình của tiểu muội ngươi, thể chất của nàng đã rấy yếu rồi.

Tề Bắc tâm niệm vừa động nói.

Đại hán trầm mặc một chút, lớn tiếng nói:

- Ta biết, bệnh này của tiểu muội không thể trị hết được.

Thiếu nữ cũng có chút âm đạm, đang còn là tuổi xuân ai ngờ lại phải chết như vậy chứ? Nàng còn có quá nhiều mơ ước cùng tiếc nuối.

- Bất quá muốn trị tốt không phải là không được chẳng qua trong một thời gian ngắn không thể chữa khỏi ngay được.

Tề Bắc nói.

Ánh mắt đại hán và thiếu nữ đồng thời tỏa sáng nhưng đồng thời cũng đều sầm xuống, đại hán lắc đầu nói:

- Bệnh này ta biết, trên đời không người nào có thể trị.

- Ngũ Thiếu chủ nói có thể trị, là nhất định có thể trị.

Thiết Đầu lớn tiếng nói, lúc mới đầu còn khinh thường Tề Bắc nhưng hiện tại đã chuyển sang sùng bái.

- Thật có thể?

Cự hán mặc dù vẫn có nghi ngờ, nhưng trong giọng nói mang theo một tia hi vọng.

- Có thể.

Tề Bắc gật đầu nói.

- Chỉ cần có thể trị lành bệnh cho tiểu muội, ta liền bán mạng cho ngươi.

Cự hán đập bàn nói.

Tề Bắc nở nụ cười, điều hán mong đợi là đại hán sẽ nói những điều này.

- Một năm, chỉ cần ta còn sống nhất định có thể hoàn toàn trị bệnh của tiểu muội ngươi, sau một năm không khỏi các ngươi có thể rời đi.

Tề Bắc nói lời thề son sắt.

Cũng vì chuyện này mà bên cạnh Tề Bắc có thêm hai người.

Hai huynh muội nhà chỉ có bốn bức tường cũng không có cái đồ gì tốt mang theo, thu thập một chút liền đi theo Tề Bắc ra khỏi khu dân nghèo.

Người bên cạnh Tề Bắc không có tên sao được? Cho nên Tề Bắc đặt cho đại hán một cái tên uy phong: Kim Cương! Đặt cho thiếu nữ một cái tên dễ gọi: Huyền Ảnh!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cắt Tai Heo Của Hân

Phồn Tinh thành nổi danh là thành thị náo nhiệt nhất Kim Diệp hoàng triều, kỹ viện, sòng bạc, tửu lầu tập trung nhiều nhất ở trong cảnh trí Lạc Sương Hồ. Bốn phía Lạc Sương hồ có rất nhiều những cây có hoa như phấn trắng. Mỗi khi gió nổi lên, phấn trắng như hoa tuyết tung bay trong gió, khung cảnh hết sức rực rỡ, từ đó trở về sau nhân gian có thêm một thắng cảnh mang tên Lạc Sương Hồ.

Mà ở ngã tư đường xung quanh, nhà cửa san sát, nối tiếp nhau, đều là nhà lầu. Nơi này ánh đèn suốt đêm không tắt, được gọi là Bất Dạ Chi Thành

(DG: Thành phố không màn đêm, nghe cứ như Las Vegas)

Ở giữa Lạc Sương Hồ có một cái đảo nhỏ, trên đảo chính là Túy Nguyệt Viên nổi danh nhất Phồn Tinh thành. Ăn nhậu, chơi gái, đánh bạc, làm thành một hàng dài, tất cả đều là phục vụ cao cấp nhất.

Lúc này ánh nắng chiều lui về hậu đài, nhùng nhằng sân khấu cho vàng trắng non nớt lên cao. Cuộc sống xa hoa lãng phí về đêm bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Tề Bắc dẫn Hỏa Liệt, Thiết Đầu, Kim Cương, Huyền Ảnh chạy thẳng tới Túy Nguyệt Lâu. Trải qua bao nhiêu vất vả cay đắng mới mang cái mạng nhỏ từ Vong Linh sơn mạnh đi ra, trở thành thiếu gia con nhà quyền quý, có tiền có quyền. Nếu không thoải mái sa đọa một phen thì quả thật có lỗi với bản thân vô cùng.

Ngồi trên Ma pháp khoái đĩnh (con thuyền ma pháp), đoàn người rất nhanh được đưa đến hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Vừa lên bến tàu, đặt chân lên chính là một hành lang được làm từ gỗ đàn hương, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra làm cho con người cảm thấy sáng khoái tinh thần. Mà ở hai bên hành lang, lộ ra hàng dài những cánh tay, bắp đùi trắng như tuyết của các thiếu nữ, các nàng đứng thành một hàng dài dọc theo hành lang, ngọt ngào nở nụ cười, cung kính hành lễ với mỗi khách nhân tiến vào hành lang. Hỏa Liệt cùng Thiết Đầu là binh lính của Hắc Giáp quân, nhiệm vụ của bọn họ là hộ vệ chứ không phải là du ngoạn. Đối với "trận sơn phần" vẫn vì bất sở động. Kim Cương cũng chỉ là một kẻ cơ bắp, với nữ nhân không có hứng thú, chỉ có Huyền ảnh là ngó đông ngó tây, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

Đi hết hành lang, là đại sảnh rực rỡ các sắc màu xanh, đỏ vàng. Một đoàn hai mươi mấy cô gái xinh đẹp tiến lên tiếp đón.

- Khách nhân tôn kính, ta lên Lâm Đạt, là quản sự nơi này, không biết thiếu gia ngài dự tính thưởng ngoạn những gì ạ?

Ánh mắt của Lâm Đạt quả thực sắc bén, liếc một cái nhận ra thân phận của Tề Bắc không bình thường, mấy người đi chung còn lại chỉ là tùy tùng, cho nên ánh mắt của nàng thủy chung vẫn dừng trên người của hắn.

- Bích Thủy lâu còn phòng trống không?

Tề Bắc cất tiếng hỏi, lúc trước hắn đã đến đây mấy lần. Nhưng khi đó tuổi hắn còn nhỏ, từ khi hắn ở Vong Linh Sơn tới nay, cũng đã cao lớn lên rất nhiều, thân thể cũng không còn vẻ suy nhược nữa. Đường nét nhu hòa bởi vì giết chóc mà mang theo vài phần nghiêm nghị, lại không lu mờ khí thế hào hùng, nếu không phải là người thân quen, đều không dễ nhận ra hắn. Vì vậy, Lâm Đạt cũng chỉ cảm thấy có chút quen mắt, hoàn toàn không nhìn nhận ra thân phận của hắn. Lâm Đạt vừa nghe Tề Bắc nói ra Bích Thủy lâu, liền biết ngay Tề Bắc là khách quen, hơn nữa thân phận không hề bình thường.

Bích Thủy lâu chính là một trong ba lâu xa xỉ nhất của Túy Nguyệt Viên, người nào vào nơi này mà không phải là đệ nhất quý tộc?

- Còn trống, để ta dẫn các vị quan khách tới đó.

Giọng nói của Lâm Đạt càng thêm cung kính, trong đầu gia tăng vận chuyển cực nhanh với mong muốn tìm ra lai lịch của Tề Bắc. Là khách quen, hơn nữa lại là thân phận không hề tầm thường... Nhưng nhớ mãi không ra, đây tuyệt đối là nàng đã không tròn bổn phận.

- Chậm đã!

Đúng lúc ấy thì một âm thanh ngao mạn vang lên.

Quay lại chỉ nhìn thấy một thanh niên mập khoác lên người ma bào hoa lệ vừa nhìn đã biết là quý tộc, dẫn đầu một đám người cả nam lẫn nữ đi tới. Ánh mắt liếc nhìn Tề Bắc một cái sau đó hướng tới Lâm Đạt ngao nghễ nói:

- Lâm Đạt, ta muốn Bích Thủy lâu.

- Thì ra là Phúc Khắc Tư Thiếu gia đại giá quang lâm, chẳng qua là vị thiếu gia này vừa mới chọn Bích Thủy lâu rồi, ngài xem có nên chọn một nơi khác không?

Về mặt Lâm Đạt mỉm cười, cung kính nói. Đây là Phúc Khắc Tư Thiếu gia, trưởng tôn của Phúc khắc gia tộc - Trung cấp Thổ Hệ Ma Pháp sư. Chưa tính đến tộc trưởng của gia tộc hắn là Hầu Tước, bản thân hắn cũng đã mang tước vị Tử Tước, quyền thế thật lớn.

- Lâm Đạt, có phải là người bị bệnh hồ đồ rồi phải không? Ngày hôm qua ta đã cho người tới đặt Bích Thủy lâu, hôm nay người lại muốn đem nó cấp cho một tên nhà quê. Có phải là muốn nghĩ việc hay không?

Phúc Khắc Tư thiếu gia lớn tiếng hét, nước bọt tung bay đầy trời.

Sắc mặt Lâm Đạt đại biến, đương nhiên nàng không quên, bởi vì Phúc Khắc Tư thiếu gia không cho người đặt trước. Có điều thân phận của nàng thấp kém, nào dám phản bác. Đôi mắt đẹp nhìn về phía Tề Bắc mượn theo về cầu trợ, Tề Bắc đang đứng đó với biểu cảm việc này không liên quan đến mình.

- Có lý nào lại vậy...

Thiết đầu nổi giận sấn lên trước, nhưng bị Tề Bắc ngăn lại.

- Ta là khách nhân, nên làm như thế nào không phải là chuyện của ta.

Tề Bắc thản nhiên nói.

Lâm Đạt âm thầm kêu khổ không dứt, đến bây giờ nàng vẫn chưa nghĩ ra Tề Bắc là thần tiên phương nào. Nhưng nhìn thấy quen mặt, nghĩ đến thân phận thì nhận thấy không đơn giản. Mặt khác Phúc Khắc Tư gia tộc cũng không phải là dễ trêu, Phúc Khắc Tư thiếu gia muốn động đến nàng cũng chính là chỉ cần mở miệng một cái.

- Vị thiếu gia này thật sự xin lỗi, hôm nay ngài ở chỗ này toàn bộ chi phí đều tính vào ta.

Lâm Đạt thấy nhóm người Phúc Khắc Tư, các tiểu thư, công tử đã không kiên nhẫn, không nhịn được cắn răng một cái, đưa ra quyết định.

Ánh mắt Tề Bắc chột lóe lên, cũng không nói gì.

- Hahaha, sớm giải quyết như vậy không phải là được sao, lãng phí thời gian.

Phúc Khắc Tư thiếu gia đắc ý cười lớn tiếng, nhìn như một mâm thịt béo đang run rẩy liên tục.

Lúc này, Phúc Khắc tư đưa ánh mắt hướng tới Huyền Ảnh, mới nhìn thì không cảm thấy gì, nhưng nhìn kỹ lại thấy trong lòng ngứa ngáy, mở miệng nói:

- Tiểu nha đầu, đi theo bốn thiếu gia đi, đảm bảo theo ta ngươi sẽ được ăn sung mặc sướng.

Đột nhiên khuôn mặt Tề Bắc hiện ra vẻ lạnh lùng, tràn đầy sát khí, thản nhiên nói:

- Hòa Liệt, Thiết Đầu, cắt đôi tai heo của hần cho ta.

Tiếng nói vừa dứt, Hòa Liệt cùng Thiết Đầu đã như gió vọt tới, trong lòng họ đã sớm nghẹn một cổ tức khí, chờ đến khi Tề Bắc phát lệnh, cổ tức khí ấy hoàn toàn bạo phát.

Tính từ Cao cấp Ma pháp sư trở xuống, cận chiến với Chiến sĩ, đều giống như một đồng bã đậu. Hòa Liệt và Thiết Đầu chính là quân tinh nhuệ của Hắc giáp quân, là bách chiến chi sĩ. Trong nháy mắt đao quang vừa lóe, ngay lập tức nghe thấy tiếng Phúc Khắc Tư thiếu gia la thảm một tiếng. Ở chỗ hai lỗ tai máu chảy đầm đìa, hai cái lỗ tai của hần đã được Hòa Liệt cùng Thiết Đầu đưa tới trước mặt Tề Bắc.

Tất cả mọi người sững sờ, không một ai dám nghĩ Tề Bắc vừa ra tay đã không thừa đường lui. Đây chính là trưởng tôn của Phúc Khắc Tư gia tộc đó nha, tương lai nhất định là người kế thừa gia nghiệp của gia tộc. Nhưng hần vừa ra tay là trực tiếp cắt hần hai lỗ tai của con nhà người ta.

- Cách tư đặc yêu ni hô từ lập...

Phúc Khắc Tư thiếu gia bắt đầu niệm lên chú ngữ, trong không khí tràn ngập nguyên tố ma pháp ba động thổ hệ mãnh liệt, trên người của hần xuất hiện một đạo hoàng quang dày đặc. (Ánh sáng vàng)

- Kim Cương.

Tề Bắc mở miệng kêu.

Cơ bản không cần Tề Bắc nói rõ cụ thể. Thân thể cao lớn của Kim Cương vượt lên hai bước, đứng trước mặt Phúc Khắc Tư thiếu gia, nắm đầm to như cái bát lớn hướng tới Phúc Khắc Tư bạo phát, lá chắn Thổ nguyên tố lập tức bị tan rã. Sau đó hần hướng tới thân thể của Phúc Khắc Tư thiếu gia giã xuống, xem như một con gà con nhẹ nhàng hành hạ.

"Àm!" một tiếng, Phúc Khắc Tư thiếu gia như một con lợn chết ngã xuống dưới chân Tề Bắc.

- Các ngươi sẽ phải hối hận, ta sẽ cho các ngươi chết không toàn thây.

Phúc Khắc Tư thiếu gia hoảng sợ kêu to.

Tề Bắc tài khốc cười một tiếng, một thân lệ khí bạo phát làm cho những người xung quanh nhất thời run bắn. Hần nhấc chân lên giẫm lên mặt phúc khắc tư thiếu gia đang nằm dưới đất. Sau đó nghe những tiếng động vang lên như băng vỡ, theo sau là vô số răng mang theo máu từ khóe miệng của hần chảy ra.

- Dừng tay!

Hộ vệ của Túy Nguyệt Viên rốt cục cũng xuất hiện, đem năm người Tề Bắc vấy vào trong. Vốn hành động của hộ vệ Túy Nguyệt viên tuyệt không chậm chạp như vậy. Nhưng Tề Bắc cắt lỗ tai của Phúc Khắc Tư thiếu gia làm bọn hần kinh sợ, không dám hành động lỗ mãng. Thân tiên đánh nhau người phạm đánh tai ương a, thời thì để cho thần tiên tự giải quyết với nhau đi. Nhưng chuyện phát triển không như bọn họ dự đoán. Phúc Khắc Tư thiếu gia nhanh chóng và trực tiếp bị Tề Bắc dẫm dưới chân mà hành hạ biến thành lợn chết. Nếu bọn họ còn không xuất hiện, chắc hẳn phải đến khi có người chết mới xong, mà như vậy thì cuộc đời bọn họ cũng sang trang mới kể từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chịu Thua

Thiết đầu ân cần mang đến một cái ghế, đặt ngay bên trên cơ thể mập mạp của Phúc Khắc Tư thiếu gia, nói:

- Ngũ Thiếu, ngài cũng mệt mỏi rồi, nghỉ một chút cho thoải con gà mái đi a.

Tề Bặc không chút khách khí, đặt mông ngồi lên, Phúc Khắc Tư thiếu gia trợn trừng hai mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, bỏ qua giai đoạn phản uất và chửi rủa. Mà lúc này, trong đại sảnh sa hoa tập trung rất nhiều khách nhân đến xem náo nhiệt. Từ trước tới giờ, khách nhân đến đây phần lớn là người có quyền thế, bọn họ thấy xưa nay kẻ ngạo mạn như Phúc Khắc Tư thiếu gia bị người ta bạo hành, đánh đập thành lợn chết như vậy, hưng phấn mà ghì luận sôi nổi.

- Người này là người nào vậy ta? Sợ rằng đã đắc tội lớn với Phúc Khắc Tư gia tộc rồi nha.

- Người nhìn hẩn xem, bộ dạng lớn lối, có vẻ nào giống như sợ người của Phúc Khắc Tư gia tộc hay sao?

- Hai người bên cạnh hẩn vừa nhìn đã thấy chính là quân nhân trong máu lửa chém giết mà ra, chẳng lẽ lại là thiếu gia của Hách Long gia tộc?

....

...

Ở phía xa, một thiếu nữ che mặt bằng khăn đen cũng đang đứng quan sát mọi chuyện bên này.

- Tỷ tỷ, người đoán xem thân phận người này ra sao? Quả thật là quá liều lĩnh đó nha.

Cô bé chừng mười hai mười ba tuổi cất tiếng hỏi. Thân thể của nàng vẫn chưa nảy nở, nhưng lại lộ ra bên ngoài một đôi mắt màu xanh nhạt, con người mang theo vẻ mê người dị thường.

- Con cháu ruột của Nặc Đức gia tộc. Xem ra lần này Phúc Khắc Tư gia tộc nhọc rồi đây.

Cô gái được gọi là tỷ tỷ đứng bên cạnh đáp lời. Thân hình của nàng so với cô em bên cạnh thì khá hơn rất nhiều, ngực tấn công mông phòng thủ, chỗ nào cần lồi thì lồi, cần lõm thì lõm. Mặc dù không nhìn thấy được khuôn mặt của nàng nhưng qua đó thì cũng có thể đoán được, đương nhiên là quốc sắc thiên hương.

- Làm sao tỷ tỷ biết?

Tiểu nha đầu đứng bên hỏi.

- Bởi vì hai kẻ đứng cạnh hẩn là binh sĩ của Hắc Giáp quân. Thống lĩnh Hắc Giáp quân là ai chẳng lẽ còn cần phải hỏi sao?

Vị tỷ tỷ cất tiếng trả lời, con người màu nâu lộ ra quang mang đầy trí tuệ.

Tiểu nha đầu bĩu môi, hẩn là nàng không thấy như vậy?

Lúc này, đầu lĩnh hộ vệ Túy Nguyệt Lâu đi lên trước, lạnh lùng nói:

- Vị thiếu gia này, có thể đem Phúc Khắc Tư thiếu gia thả ra không? Ai cũng có uy tín và danh dự, mọi chuyện có thể hảo hảo thương lượng, cần gì phải làm cho mọi chuyện xấu đi làm gì?

- Biến, để chủ tử của người lại đây.

Tề Bặc lạnh giọng quát lên, ánh mắt mang theo lệ khí quét qua đầu lĩnh hộ vệ.

Hộ vệ này cảm thấy cả người rét run, ánh mắt này nếu không phải trải qua thời gian dài giết chóc thì tuyệt đối không thể có. Cái làm hẩn run sợ nhất chính là quang mang trong ánh mắt còn ẩn chứa giống như là khí chết chóc, bị nhìn một cái mà giống như bị dẫn tới Sâm La Địa ngục.

- Vị thiếu gia này có lẽ không biết, Túy Nguyệt Viên chính là sản nghiệp của Thất Điện hạ.

Hộ vệ đầu lĩnh cố chịu áp lực, báo ra thân phận của chủ tử. Biết đâu nói ra thân phận rồi thiếu gia thần bí này sẽ xuống nước, không dây dưa nữa.

- Thất Điện hạ? Là tên Mạch Phi đặc kia sao? Rất tốt. Bốn thiếu gia đã chọn Bích Thủy Lâu trước, nhưng Túy Nguyệt Viên các người lại đem cho con lợn này vào. Chuyện này nếu không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, ta sẽ đập nát Túy Nguyệt Viên của các người. Một viên ngọc cũng không chừa.

Tề Bặc thần nhiên nói. Đối với Mạch Phi Đặc hẩn cũng có chút ấn tượng, năm đó đã từng khi dễ tên này. Bị đại ca đánh cho kêu cha gọi mẹ, sau này thấy hai huynh đệ hẩn liền phải đi đường vòng.

Hộ vệ đầu lĩnh sững sốt, tiểu tử này thậm chí ngay cả Thất điện hạ trước mặt cũng không xem ra gì? Phiền toái lớn rồi đây.

- Hahaha, Tề Bặc, đến rồi mà sao cũng không báo một tiếng?

Một thanh niên mặc trường bào hoa lệ đi tới, vừa đi vừa nói, giọng nói hết sức thân mật. Nếu người ngoài không biết nhìn vào, còn tưởng hẩn cùng Tề Bặc có quan hệ rất tốt.

- Mạch Phi Đặc, chuyện này người xử lý thế nào đây?

Tề Bắc nhìn nhặt hời. Từ lời của hắn xem ra, từ đầu đến cuối hoàn toàn không tỏ vẻ kinh ngạc khi mình còn sống sót, từ Vong Linh son mạch đi ra, như vậy hắn là đã có tin tức từ sớm rồi.

- Ngươi, rút ra khỏi Túy Nguyệt Viên, không cần phải ở lại nữa.

Thanh niên chỉ tay vào Lâm Đạt, lạnh lùng nói. Sắc mặt biến đổi cực nhanh, nhanh hơn lật một bàn tay, quả nhiên bản sự đã đạt đến mức lô hỏa thành thực.

Khuôn mặt Lâm Đạt trắng bệch, khom người lui xuống.

Tề Bắc cũng không quan tâm chuyện của nữ nhân này. Mặc dù đứng ở góc độ của nàng nhìn nhận vấn đề thì cũng không có gì đáng trách. Nhưng nàng phán đoán sai lầm cho nên đáng bị trừng phạt.

- Tề Bắc, hôm nay xem như ta thật lòng xin lỗi ngươi, rượu thịt đã chuẩn bị sẵn ở Bích Thủy lâu.

Mạch Phi Đặc công khai nói lời xin lỗi với Tề Bắc. Đối với đệ tử Hoàng gia, chuyện này đã mất mặt khá nhiều rồi. Tề Bắc nhú mày, tựa hồ vẫn không hài lòng. Mạch Phi Đặc đành đến gần, thấp giọng nói:

- Tề Bắc, Túy Nguyệt Viên này đại ca của ngươi cũng có phần, nếu ngươi đập Túy Nguyệt Viên chẳng khác nào đập nhà của mình. Ngươi chó nên nghĩ ngò, nếu ngươi cho rằng đây là sản nghiệp của ta thì làm sao có thể trụ ở Phồn Tinh thành?

Mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng Tề Bắc tin điều này. Mạch Phi Đặc không cần thiết phải lừa gạt hắn. Phồn Tinh thành là địa bàn của Nặc Đức gia tộc, sản nghiệp của hoàng thất muốn cấm rễ ở chỗ này, nếu không có sự cho phép của Nặc Đức gia tộc thì không thể nào. Tề Bắc đành đứng dậy, đem Phúc Khắc Tư thiếu gia đã hôn mê một cước đá về đám nam nữ quý tộc lúc đầu hắn dẫn tới.

Những người đứng xem cũng biết, náo nhiệt như vậy đã đến lúc hạ màn rồi. Nhưng còn chuyện Mạch Phi Đặc hướng Tề Bắc nhận lỗi nhất định sẽ biến thành đề tài mọi người bàn luận lúc trà dư tửu hậu. Một số người đã đại khái đoán được thân phận của Tề Bắc, nhưng đại bộ phận thì vẫn mơ mơ hồ hồ, không nhận thức được thân phận của Tề Bắc.

Trong Bích Thủy lâu, một bàn rượu lớn chỉ có bốn người, Mạch Phi Đặc và Tề Bắc, Kim Cương, Huyền Ảnh. Hòa Liệt cùng Thiết Đầu nói rằng còn đang thi hành nhiệm vụ hộ vệ, không chịu vào ngồi chung. Kim Cương không quan tâm nhiều chuyện như vậy, chỉ vui đầu vào ăn một cách mãnh liệt, sức ăn của hắn quả thực kinh người. Tề Bắc và Mạch Phi Đặc mới chỉ gắp vài miếng thức ăn, hơn nửa bàn thịt đã trống trơn.

- Tề Bắc, hãy lại đây ném từ Bách hoa tửu của Tinh Linh tộc, Bách hoa tan ra, hòa vào với nhau như vậy mới là rượu ngon a.

Mạch Phi Tư giờ chén lên, mùi rượu trong chén nhất thời tỏa ra bốn phía, nồng mà không ngán, đọng lại không tiêu thất.

- Bách hoa nặc dù tan ra hòa vào nhau làm một thể, nhưng cũng có lớn có bé, nếu lớn bé chẳng phân biệt được thì ừ ra chưa hẳn đã là rượu ngon, đôi khi lại thành thuốc độc.

Tề Bắc uống một ngụm rượu, trở về chỗ ngồi, một hồi lâu mới cười nói.

Ánh mắt Mạch Phi Tư chột lóe, hắn thật không nghĩ tới, Ngũ Thiếu gia của Nặc Đức gia tộc có thể bảo toàn mạng sống từ trong Vong Linh son mạch đi ra. Đã vậy cả người thoát thai hoán cốt, lời hắn vừa nói khá sắc bén, những không nghĩ là Tề Bắc nghe có thể hiểu, hơn nữa lại phản kích đầy bén nhọn.

(DG: Chơi chữ lằng nhằng, đoạn sau thăng tác giả sẽ giải thích.)(Biên: ngày xưa thích sĩ vậy mờ)

Thân là con cháu Hoàng thất, Mạch Phi Tư rất rõ mâu thuẫn giữa Hoàng gia và các thế gia môn phiệt. Bất kỳ quyền lực tập trung quá lớn ở đâu sẽ tạo thành mâu thuẫn. Trong lời nói của hắn đại biểu cho ý của hoàng thất, hi vọng thế gia môn phiệt không nên một nhà độc quyền mà là quyền lực chia đều, giống như rượu bách hoa vậy, trăm hoa tan vào nhau. Mà Tề Bắc trả lời bày tỏ quan điểm, chuyện chia đều quyền lực là không thể nào. Hắn nói nếu hoàng quyền được chia đều, dưới tình huống họ tranh đoạt quyền lợi thì ai có thể ngăn cản được họ chứ?

(DG: Đấu đá giữa thế gia môn phiệt và hoàng thất, vấn đề muôn thâu)

- Qua một đoạn thời gian nữa, không chừng chúng ta có thể trở thành người một nhà.

Mạch Phi Tư chuyển qua cách nói khác.

- Cũng chưa hẳn là vậy. Vững nước đen của gia tộc Nặc Đức không thể hấp dẫn được tiên hạc.

Sau khi linh hồn biến hóa, sự mê luyến của hắn với Minh Nguyệt công chúa cũng theo đó mà biến mất.

- Chuyện này không phải ngươi nói là được, cũng không phải do Minh Nguyệt tự quyết.

Mạch Phi Tư nói.

Tề Bắc không muốn thảo luận đề tài này, nói:

- Trong Túy Nguyệt Viên trăm hoa đua nở, có nên cho ta hưởng thụ một chút được không?

Trong lòng Tề Bắc rục rịch muốn thử một phen, không biết bên trong Túy Nguyệt Viên có nữ tử cực phẩm nguyên âm hay không, nếu có thì hiển nhiên là hắn sẽ trực tiếp mang đi. Mạch Phi Đặc cười to, chuẩn bị hạ lệnh cho người mang đến mấy tuyệt sắc giai nhân tới đây, bỗng nhiên một tiếng hô gào từ xa vọng đến, trong nháy mắt tới trước Bích Thủy Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trở Về

Nặc Đức Hoài An lao vút vào, lỗ mũi hít hà liên tục, không nói hai lời liền cầm lấy vò rượu Bách Hoa, mãnh liệt rót vào miệng.

- Tiểu tử thú vị, ngươi cũng thật biết hưởng thụ, bây giờ lập tức theo ta trở về kinh đô, hôm nay bệ hạ tự mình đến đón ngươi, cuối cùng thì ngươi lại chuồn mất làm cho lão nhân gia nổi trận lôi đình rồi.

Nặc Đức Hoài An lau miệng nói.

- Hoài An...

Mạch Phi Tự mở miệng nói

- Mạch Phi Tự, ngươi cảm miệng cho ta, tiểu đệ của ta ở nhà của ngươi bị con heo mập nhà Phúc Khắc Tự khi dễ, bây giờ còn muốn dùng tửu sắc đi mê hoặc hắn, sau này ta sẽ tính sổ với ngươi.

Nặc Đức Hoài An ngắt lời Mạch Phi Tự và nói.

Mạch Phi Tự cười khò, không biết ai khi dễ ai a, người kia đã bị em ngươi chinh thành cái giống gì rồi. Giờ còn nói bị tửu sắc mê hoặc, ngươi ở chỗ này bị mê hoặc còn chưa đủ sao? Khôn nạn, trả lại mấy mỹ nữ mà ta ưng ý đây.

Tề Bắc dẫn theo Kim Cương và Huyền Ảnh bị đại ca kéo đi lên trước xe dẫn đầu đi cả đêm. Ban đầu hắn quyết định ở lại thành Phồn Tinh, chẳng qua hắn không muốn hứng mũi chịu sào, bây giờ đã thành công, cảm giác thấy tốt hơn rất nhiều, hơn nữa, hắn lôi kéo được hai anh em Kim Cương và Huyền Ảnh, giống như nhặt được bảo bối, còn về bị con heo mập Phúc Khắc Tự kia đánh một trận, chuyện nhỏ ấy hắn đã sớm vứt ra khỏi đầu rồi.

Xe ngựa hết sức xa hoa, thậm chí có cả phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn và cả phòng tắm, thật giống như 1 tòa nhà di động, bằng không cũng không cần đến mười bảy mười tám con ngựa tới kéo rồi. Tề Bắc nằm ngửa trên ghế tận hưởng cảm giác mềm mại, hai chân vắt lên, vẻ mặt thích chí hưởng thụ những quả hồng từ bàn tay ngọc ngà của Huyền Ảnh đưa đến miệng hắn.

- Cảm ơn.

Huyền Ảnh đột nhiên nhẹ giọng nói.

- Cảm ơn cái gì? À, ta biết rồi, là chuyện của con heo mập kia sao?

Tề Bắc sững sờ một chút nhưng sau đó chợt hiểu ra.

Huyền Ảnh gật đầu

- Ha ha, nha đầu ngốc, muội bây giờ là người của ta, hắn trêu ghẹo ngươi chẳng khác nào đánh vào mặt ta, ta dĩ nhiên phải trừng trị hắn.

Tề Bắc khoái trá cười nói.

Khuôn mặt Huyền Ảnh đỏ lên, Minh là người của hắn sao? Thật là vô sỉ, nhiều lắm thì mình chỉ coi như là thị nữ của hắn thôi.

- Huyền Ảnh, hai anh em muội rồi cuộc là từ đâu đến đây?

Tề Bắc hỏi.

- Ta.. Ta không muốn lừa dối huynh, nhưng ta thật không thể nói.

Huyền Ảnh có chút bất an, cắn cắn môi dưới nói.

- Không nói được thì đừng nói, không nói ta cũng biết, huynh muội muội chẳng phải từ phía tây tới sao.

Tề Bắc về mặt khẳng định nói.

Huyền Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tề Bắc.

Từ về mặt của Huyền Ảnh mà Tề Bắc biết hẳn đã đoán đúng, hẳn nhẹ nhàng nắm tay Huyền Ảnh nói:

- Bây giờ huynh muội muội là người của Nặc Đức Tề Bắc ta, cho nên các ngươi phải tin tưởng ta, cũng như ta sẽ tin tưởng tuyệt đối vào các ngươi.

Thân thể của Huyền Ảnh nhẹ run lên, hốc mắt có chút hồng hồng, đôi mắt vậy mà ánh lên long lanh như bảo thạch, nàng muốn mở miệng nói gì đó nhưng mãi không thể nói lời nào.

- Không nên miễn cưỡng, lúc nào muội thật sự muốn nói hãy nói.

Tề Bắc vỗ vỗ tay Huyền Ảnh, đứng dậy đi ra khỏi xe ngựa. Huyền Ảnh nhìn bóng lưng Tề Bắc dần biến mất, hơi hơi rơm rướn nước, nhưng khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhếch lên.

Bên ngoài bóng đêm dày đặc, mấy trăm quân Hắc giáp bảo vệ bốn phía quanh xe ngựa. Tề Bắc nhảy lên một con ngựa, đi tới bên đại ca Nặc Đức Hoài An.

- Đại ca, đang nghĩ gì thế?

Tề Bắc thấy đại ca suy tư, không khỏi cười hỏi.

- Hình như ta thấy Phong Nhượng Vân trong Túy Nguyệt Viên.

Nặc Đức Hoài An nói.

- Phong Nhượng Vân? Chẳng phải là chị dâu sao? Phong gia không phải trấn thủ ở trọng địa phía nam Hoàng Kim sao? Chẳng lẽ không nhận được tình xuân, muốn đến gặp đại ca trước, mà người làm sao không lên tiếng gọi á?

Tề Bắc cười nói.

- Nàng dùng khăn che mặt, nhìn thấy ta liền tránh mặt, ta cũng không dám khẳng định có phải là nàng hay không.

Nặc Đức Hoài An lắc đầu nói.

Tề Bắc nhún vai cũng không biết nói gì thêm nữa.

Sắc trời còn rất u ám, hoàng đô Kim Diệp còn chưa tỉnh hoàn toàn, những căn biệt thự uy nghiêm giống như từng con quái thú ẩn núp nằm hai bên con đường lớn nhất Kim Diệp làm con người ta có chút rụt rè.

Bỗng nhiên, sự yên lặng bị phá tan bởi tiếng vó ngựa dồn dập. Mười bảy mười tám con ngựa gót sắt kéo chiếc xe hoa to lớn như một ngọn gió lao nhanh trên đường lớn, trong nháy mắt đã về tới trước cửa phủ gia tộc Nặc Đức.

Phu xe nửa ngồi trên xe, tay kéo mạnh đai cương làm bằng sắt, ngay lập tức, mười bảy mười tám gót ngựa nhất tề hí dài, đứng thẳng vững vàng dừng lại.

- Chi yaaa.

Cánh cửa cực lớn cao sáu trượng của gia tộc Nặc Đức từ từ mở ra hai bên. Xe ngựa chậm chậm đi vào và đại môn lần nữa đóng lại.

Lúc này, tia sáng ban mai đầu tiên xuyên phá tầng mây, cả bầu trời Đông Phương hiện lên ánh sáng trắng bàng bạc. Hào phú có nhiều khu nhà ở, có rất nhiều khu vườn và sân trong đó, đình đài lầu trai dài tầng tầng lớp lớp, nếu không biết rõ đường đi, rất dễ dàng bị lạc. Một gia tộc giàu có, cũng giống như một thế giới thu nhỏ.

Hiển nhiên, con cháu thuộc chi chính như Tề Bắc, cho dù bị gọi là phế vật, nhưng cha và anh hẳn rất nổi bật, tất nhiên hẳn cũng được cấp cho một tòa nhà ở phía đông viện.

Mặt trời mọc từ phương đông, vì vậy phương đông rất quý. Khu Tề Bắc ở rất lớn, trước sau đều có vườn hoa, hòn non bộ, phòng nghỉ cũng đến mấy chục. Tề Bắc xếp chỗ cho huynh muội Kim Cương và Huyền Ảnh tốt rồi, một mình đi qua các dãy đình đài lầu các, để lấp đầy trí nhớ của hẳn một chút, nơi đây khiến hẳn cảm thấy vừa thân quen lại vừa xa lạ.

Đột nhiên, con người hẳn co rụt lại, thân thể lao nhanh ra. Cùng lúc đó, ngay chỗ hẳn vừa đứng bị một đạo lam sắc đầu khí đánh thành mảnh vụn. Một nhân vật thần bí, thân bao phủ bởi bộ áo choàng màu đen xuất hiện, trong tay cầm trọng kiếm, hẳn đuổi theo Tề Bắc như hình với bóng, thân hình hẳn toát ra từng đạo từng đạo đầu khí khổng lồ.

Tốc độ của Tề Bắc mặc dù cực nhanh, nhưng dưới sự công kích như mưa kia thì tránh né cũng cực kỳ chật vật, người tấn công hẳn, tuyệt đối là chiến sĩ

vuơng phẩm, hơn nữa lại không phải là chiến sĩ cấp vuơng phẩm bình thường, bằng không cũng không thể làm cho hấn chật vật đến như vậy.

- Thần Long Trảm

Tề Bắc lần lông lóc, thân thể bắn lên như lò xo, rồi đột nhiên trường kiếm màu đen trong tay xuất ra một đạo đầu khí màu vàng ánh kim.

Chiều này giống như hồi mã thương, góc độ vô cùng xảo quyết, vượt ngoài dự đoán của mọi người. Hắc y nhân kia hiển nhiên không ngờ Tề Bắc sẽ ra một chiêu như vậy, thân hình đang truy đuổi mà có chút hơi chậm lại, nâng trọng kiếm trong tay vội vàng nghênh đỡ.

Ngay lúc này, Tề Bắc đem bụi phấn hướng hắc y nhân mà quăng tới. Lợi dụng bụi mù che lấp, thân thể Tề Bắc như một con rắn lặng yên trườn đến phía dưới hắc y nhân, thanh trường kiếm màu đen trong tay xuất ra ánh sáng vàng đậm thẳng vào hạ thể dưới của hấn.

Hắc y nhân hoảng sợ, một lớp giáp bằng đầu khí màu lam đột nhiên bao trùm toàn thân hấn. Đầu khí màu vàng của Tề Bắc đâm vào, khó khăn lắm mới đẩy sâu được nửa tấc, nhưng liền bị mắc kẹt.

Hắc y nhân gầm lên, đem trọng kiếm đâm thẳng vào cổ họng Tề Bắc. Tề Bắc tránh cũng không tránh được, đầu khí màu vàng tiếp tục lóe lên từ trường kiếm màu đen, phần giáp bên dưới đùi quần của Hắc Y nhân cũng bắt đầu hư hỏng. Thân thể của hắc y nhân cứng đờ, mũi kiếm dừng lại nơi cổ học Tề Bắc không nhúc nhích, hấn cảm giác rất rõ cảm giác lạnh như băng ở giữa hai chân hấn...

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: U Minh Ân Ký

- Thập Tam, người lui ra.

Ngay lúc này, một âm thanh già nua vang lên.

Hắc y nhân đem trọng kiếm thu về, nhắc chân thoát khỏi mũi kiếm đang xia xói của Tề Bắc. Nếu lúc này mà lấy vải che đầu ra sẽ thấy rằng trên trán hấn mồ hôi lạnh đã tuá ra.

Trên mặt Tề Bắc cũng không tỏ ra trái ý, hấn bật người dậy, nghe răng vụn vụn thân mình, nhìn về phía hai người vừa xuất hiện.

Một người bộ dáng già khú chính là gia chủ Nặc Đức Kha Đế, người đang điu lão ấy là cha của Tề Bắc – Nặc Đức Lôi Mông.

- Nhi tử nói gia gia yêu quý nghe nè, khi không lại đi diễn kịch như vậy, nếu vị lão huynh này mà lỡ tay, không phải thành cục diện người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao?

Về mặt Tề Bắc đau khổ oán trách, sai đó lấy tay phui đi tro bụi đầy người, trong lòng hấn cũng hiểu được, chiến sĩ vuơng phẩm vừa rồi cũng không dùng toàn bộ thực lực, bằng không thì hấn cũng không cảm thấy nhẹ nhàng như vậy.

- Tiểu tử thúì, không biết lớn nhỏ, để coi ta lột da người như thế nào?

Nặc Đức Lôi Mông nghiêm mặt, nhưng ý mừng trong ánh mắt không cách nào che dấu được.

- Được rồi.

Nặc Đức Kha Đế trầm giọng nói, hấn làm sao không biết hai cha con này đang diễn trò chứ?

Lão gia vừa nói, Nặc Đức Lôi Mông lập tức cảm như hén. Ngày xưa khi Tề Bắc gặp lão gia tử, hấn giống như chuột gặp mèo, bây giờ hấn không còn sợ hãi nữa mà nhìn thẳng vào lão.

Ánh mắt đục ngầu của Nặc Đức Kha Đế liếc qua Tề Bắc một cái, mơ hồ toát ra một chút cảm xúc, hấn mở miệng nói:

- Cha con các người cứ hàn huyên đi, Thập Tam, đỡ ta trở về.

Lão gia tử không nói thêm câu nào nữa, liền đi trở về, không ai có thể đoán được rốt cuộc hấn đang nghĩ gì.

- Tiểu tử này càng ngày càng lớn mật, lão gia tử mà cũng dám vô lễ như vậy.

Nặc Đức Lôi Mông nhìn đứa con có vẻ như xa lạ, hấn chăm chăm bảo vệ nó mười lăm năm, bây giờ chợt phát hiện con mình có thay đổi quá lớn làm hấn không dám tin rồi.

- Có lẽ hay không, không phải thể hiện ở lời nói bên ngoài, nhi tử đối với lão gia tử luôn luôn tôn trọng, ông chính là cột chống trời cho cả Nặc Đức gia tộc a.

Tề Bắc chân thành nói.

Nặc Đức Lôi Mông đánh giá con mình từ trên xuống dưới, đột nhiên vỗ đầu hấn một cái.

- Phụ thân, nói thôi chứ không được đánh lên đầu nhi tử a, lỡ thành ngớ ngẩn thì sao đây?

Tề Bắc không nghĩ ngợi gì quát lên

Nặc Đức Lôi Mông cũng cười ha hả, cảm giác xa lạ trong lòng cũng biến mất, đây mới đúng là nhi tử của mình chứ, dù có thay đổi thành dạng cái gì cũng là nhi tử của mình, trước kia mỗi lần mình vỗ đầu nó, nó cũng rống to như vậy.

- Ta là phụ thân của ngươi, đánh ngươi thì có làm sao?

Nặc Đức Lôi Mông cười nói

Tề Bắc chỉ im lặng liếc mắt.

- Tiểu tử, ngươi hãy đi sửa soạn một chút, nửa canh giờ sau, cùng lão gia tử và ta đi gặp bệ hạ.

Nặc Đức Lôi Mông nói.

- Vẫn phải đi gặp sao? Được thôi, đằng nào tránh cũng không được.

Trong lòng Tề Bắc có chút không muốn, theo trí nhớ của hấn trước kia thì Hàn Mạc Tư Đại Đế thực sự là một người làm cho người ta cảm thấy áp lực như núi lớn đè lên, đó chính là vương khí.

- Dù sao ngài cũng là người cha vợ, người không muốn gặp cũng phải gặp.

Nặc Đức Lôi Mông đắc ý cười nói, cảm thấy có chút hả hê vui sướng như thấy người gặp họa.

Tề Bắc cau mày, không hấn đâu, chẳng lẽ Hàn Mạc Tư Đại Đế tính thực hiện lời hứa đó ư?

- Nay, tiểu tử thú, nghe tin tức đó sao không thấy ngươi khoa chân múa tay vậy?

Nặc Đức Lôi Mông trông về mặt của Tề Bắc mà có chút kinh ngạc.

- Phụ thân, nhi tử hiện giờ đã lớn rồi, tầm mắt tự nhiên cao, những cô gái bình thường làm sao ta để mắt? (Biên: cuỗm được công chúa xinh là ngon rồi còn bày đặt)

Tề Bắc nói.

- Tiểu tử thú, có chút bản lĩnh đã thích ra vẻ rồi, mau chuẩn bị đi, gia tộc Nặc Đức đã hạ quyết định muốn rước công chúa Minh Nguyệt này về làm con dâu rồi.

Nặc Đức Lôi Mông lại đưa tay vỗ vào ót Tề Bắc.

...

...

Đại điện của hoàng cung Kim Diệp là nơi hoàng đế và các triều thần nghị sự. Mà hôm nay, trong đại điện cũng chỉ có ba người hoàng đế Hân Mạc Tư và hai ông cháu Nặc Đức Kha Đế. Đại đế Hân Mạc Tư cao tại thượng ngồi trên ngai vàng cao, còn Nặc Đức Kha Đế ngồi trên ghế mềm được ban cho mình, mặt nửa khép nửa mở, chỉ có Tề Bắc đang bụng một cái rương đứng như cây cột ở phía sau Nặc Đức Kha Đế.

Không khí có chút bị đè nén, lặng yên như con bão sắp đến. Lạ không khí này làm người ta không thờ nổi. Bề ngoài Tề Bắc thoát nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng bên trong cơ thể đang vận nội công Thần Long quyết một cách điên cuồng để chống đỡ áp lực đè nặng mình. Xem ra cái gọi là vương khí không phải là hư danh.

- Lão Kha Đế, nghe nói, nha đầu Thụy Tuyết kia đã trốn ra khỏi hoàng cung đi đến nhà Mạnh Hồ rồi.

Đại đế Hân Mạc Tư mở miệng nói, lời nói như một thanh đao găm đâm thẳng vào nơi yếu hại.

- Chuyện này lão thần cũng đã nghe qua.

Lão Kha Đế gật đầu nói.

- Chuyện nha đầu Thụy Tuyết kia yêu mến Hoài An mọi người đều biết, hôm nay xem ra Hoài An đối với Thụy Tuyết cũng có ý, lão Kha Đế, người nhìn xem hôn lễ của hai người có phải nên sớm tổ chức một chút không? Vạn nhất mang thai, bất kể là hoàng gia ta hay gia tộc Nặc Đức, đúng là mất hết mặt mũi a.

Đại đế Hãn Mạc Tư không có nhìn về phía Tề Bắc một cái, tựa như chỉ muốn tác hợp Hoài An cùng công chúa Thụy Tuyết ở chung một chỗ.

- Bệ hạ, chuyện gì cũng có trước sau, mặc dù lão thần thực sự thích công chúa Thụy Tuyết, nhưng bất quá Hoài An cùng đại tiểu thư của Phong gia đã sớm có đính hôn,訂婚 sự người đó xong, sau đem công chúa Thụy Tuyết về làm vợ cũng không muộn.

Nặc Đức Kha Đế về mặt không đổi, dùng âm thanh run rẩy nói.

- Lão Kha Đế, chẳng lẽ lão nghĩ để cho công chúa của trẫm cùng con cái gái người khác chung một chồng sao? Hơn nữa lại còn là phải làm thê thiếp ư?

Đại đế Hãn Mạc Tư vỗ mạnh vào tay vịn, về mặt đầy tức giận.

Nếu nói để vương giận dữ, máu chảy ngàn dặm, tim của Tề Bắc cũng bởi vì cái vỗ này của đại đế Hãn Mạc Tư mà nhảy lên mấy cái. Nhưng Nặc Đức Kha đế tựa hồ không bị ảnh hưởng gì, lão chỉ mở miệng nói:

- Bệ hạ xin bớt giận, không biết bệ hạ có biết bên cạnh công chúa Thụy Tuyết có một thị nữ là tiểu Thanh hay không?

Đại đế Hãn Mạc Tư sững sốt, không biết Nặc Đức Kha Đế đang có chủ ý gì? Nhưng hắn biết, lão này tuyệt đối không tự dưng đặt câu hỏi, bên trong chắc chắn có vấn đề.

- Biết, thị nữ đó là tiểu Thanh theo hầu công chúa Thụy Tuyết từ bé.

Đại đế Hãn Mạc Tư âm trầm đáp lại.

- Tề Bắc, mở cái rương kia ra.

Nặc Đức Kha Đế nói.

Tề Bắc đem cái rương đặt xuống đất, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, hắn cũng không biết bên trong này là cái gì? Bất quá lão gia tử coi trọng như vậy, chắc chắn trong này có thứ mà Đại đế Hãn Mạc Tư kiêng kỵ. Tề Bắc nhấn một cái lên khóa rương, nắp rương nhất lập tức mở ra.

Đầu người!! Bên trong rương hóa ra là một đầu người, là đầu của thị nữ bên người Thụy Tuyết – tiểu Thanh

- Lão Kha Đế, khanh...

Đại đế Hãn Mạc Tư thình lình đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Nặc Đức Kha Đế với vẻ mặt đầy đe dọa.

- Mời bệ hạ xem.

Nặc Đức Kha Đế dùng cây gậy trong tay chỉ vào đầu tiểu Thanh, lập tức ngay chỗ mi tâm hiện lên một dấu ấn màu đen.

- U Minh ấn ký!!

Đại đế Hãn Mạc Tư biểu lộ cực kỳ hoảng sợ, chỉ có Ma Pháp Sư tu luyện Hắc Ám ma pháp mới có dấu ấn U Minh ở ngay mi tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phong Địa (Cấp Đất)

Một Hắc Ám Ma Pháp Sư vẫn ẩn náu ở bên người Thụy Tuyết công chúa, người nói không có quan hệ gì đến hoàng đế thì ai là người tin được đây?

Sắc mặt Hãn Mạc Tư Đại Đế trở nên hết sức khó coi. Nếu Nặc Đức gia tộc dám đem việc này công khai, e rằng cả Kim Diệp hoàng triều sẽ bấp bênh.

- Bệ hạ, lúc ấy ma nữ này thừa dịp Hoài An cùng Thụy Tuyết luận bàn nhân luân chi đạo(XXX), phóng ra Hắc Ám ma pháp Cửu U Hồn Đình ám toán Hoài An. Nếu không phải kịp thời phát hiện thì sợ rằng Hoài An đã biến thành con rối rồi.

Nặc Đức Kha Đế chậm rãi nói, hai mắt đục ngầu trong nhìn khắp bốn phía.

- Chuyện này, trăm chắc chắn sẽ cho Nặc Đức gia tộc một câu trả lời thỏa đáng.

Hãn Mạc Tư Đại Đế siết chặt nắm tay. Lão biết nếu lão Kha Đế làm trò trước mặt lão hiển nhiên là có mục đích.

- Nặc Đức gia tộc vĩnh viễn kiên trung với bệ hạ, đương nhiên sẽ tin tưởng chuyện này không liên quan tới bệ hạ chút nào. Đúng rồi, đây Ngũ Tôn nhi của lão thần, là người có hôn sự với Minh Nguyệt công chúa, hôn sự này chúng ta có nên tổ chức sớm một chút được không? Lão thần đã già lắm rồi, sợ không còn sống được bao lâu nữa, chỉ có mong muốn tham dự vào ngày cưới của các cháu.

Hai mắt Nặc Đức Kha Đế lại trở nên vân đục, tựa hồ sát cơ mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trong lòng Hãn Mạc Tư Đại Đế thâm mắng to. Lão hồ ly này là đúng là đang giả điên a.

- Quân vô hý ngôn, mươig ngày sau sẽ là ngày Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa đính hôn. Còn về phần hôn đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng kỹ hơn một chút. Trẫm còn có một số chuyện cần phải xử lý, các ngươi hãy lui ra ngoài đi.

Hãn Mạc Tư Đại Đế nói xong, đứng dậy đi vào trong hậu điện. Cho tới lúc đi khuất, lão thủy chung không nhìn Tề Bắc một cái.

...

...

Tề Bắc ngồi bất động trong xe ngựa, phía đối diện chính là gia chủ Nặc Đức Kha Đế đang một mình. Trong xe khá yên lặng, giữa hai ông cháu phẳng phất như có tồn tại một vực sâu vạn trượng. Đối với người trong Nặc Đức gia tộc mà nói thì gia chủ được coi như lão cọp. Lão nhiều năm oai vũ như vậy, ai đối diện mà không run như cây sậy. Bất quá đối với Tề Bắc mà nói thì linh hồn của hắn vẫn xa lạ với vị gia chủ này. Trong trí nhớ của của linh hồn trước lưu trong thể này thì hắn rất kính sợ gia chủ, về phần thân tình thì lại không có chút nào. Hiện tại hắn đã khác xưa rất nhiều, lúc trước Tề Bắc đối mặt với Nặc Đức Kha Đế thì tuyệt đối là ngồi nghiêm chỉnh, động một cái cũng không dám. Nhưng hiện tại Tề Bắc mặc dù không nói lời nào nhưng bộ dáng vô cùng lười nhác, phẳng phất ngồi đối diện chỉ là một lão già bình thường, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất.

- Ngươi có tính toán gì không?

Nặc Đức Kha Đế đột nhiên mở miệng hỏi, nửa con mắt mờ mờ của lão nhìn lên người Tề Bắc. (Biên: để ý thì thấy lão này nhìn đời bằng nửa con mắt :D)

- Tính toán ? Ân, ngồi ăn rồi chờ chết có tính hay không?

Tề Bắc khoe miệng cười một tiếng.

Nặc Đức Kha Đế tựa hồ cũng không có tức giận, phối hợp nói:

- Hoàng đô là một vùng nước đục. Chờ ngươi và Minh Nguyệt công chúa đính hôn xong, hãy rời khỏi đây đến vùng đất được ban cho.

- Cháu có vùng đất được ban cho sao?

Tề Bắc sừng sốt. Làm con cháu dòng chính của Nặc Đức gia tộc, hắn sinh ra chính là Tử tước tam đẳng, nhưng hắn nhớ hắn đâu có được ban đất.

- Trước kia không có, hiện tại có.

Nặc Đức Kha Đế nói.

- Ở nơi nào? Được cai quản bao nhiêu đất đai?

Mặt Tề Bắc đầy vẻ mong chờ. Đó là hắn một vùng đất được tặng a, khác gì hắn sẽ được làm thổ hoàng ở đó.

- Thành Tây Linh, cộng thêm thôn trấn xung quanh, có thể coi là lớn bằng nửa Hoàng đô rồi.

Nặc Đức Kha Đế nói.

Tề Bắc há to mồm, nước miếng chảy ròng ròng. Bằng nửa hoàng đô đã là tương đối lớn rồi.

Đội đã nào...!

Tề Bắc gãi gãi đầu. Thành Tây Linh tựa hồ có chút quen tai. Sau khi hắn đem trí nhớ trong đầu sục sạo qua một hồi thì gương mặt tuấn tú nhất thời xụ xuống. Mẹ kiếp! Đây không phải là lừa lão từ sao?

Thành Tây Linh tuy nói là lãnh thổ phạm vi của Kim Diệp hoàng triều. Nhưng trên thực tế cũng là hỗn loạn thành thị không ai quản lý. Bởi vì thành Tây Linh giáp bên đế quốc Thú nhân và Man Hoang vực, đó là nơi mà nhân loại, Thú Nhân, xen lẫn Huyết Tinh Linh, Ái Nhân ... các đại chủng tộc hỗn hợp, cũng là chỗ mà các Mạo Hiểm giả tụ tập lại.

Nghe nói, ở thành Tây Linh mỗi ngày đều phải chết đến mấy trăm người. Sau khi người chết bị lột sạch không còn thứ gì thì bị vứt ra ngoài thành làm

thức ăn cho dã thú. Ở nơi đó, không có thực lực thì đừng mơ chỉ vì một lời nói mà được làm thành chủ, chỉ riêng việc có sinh tồn nổi hay không đã là một vấn đề lớn rồi. Vậy mới nói, Tề Bắc khi tới thành đó việc đầu tiên là lập ra trật tự đã là một vấn đề lớn rồi, như thế còn đâu thời gian cho hắn đi tìm những nữ tử cực phẩm nguyên âm nữa chứ?

- Có thể đổi lại địa phương được không?

Về mặt Tề Bắc đau khổ nói.

- Không thể.

- Một thành thị lớn như vậy như vậy thì ít nhất cũng phải phái Hắc giáp quân ở hai binh doanh đi cùng diệt nhĩ.

Tề Bắc nói, hai binh doanh có tổng cộng tám trăm người, chiến lực tương đối kinh khủng.

- Một trăm Hắc giáp quân.

- Một binh doanh Hắc giáp quân.

- Hai trăm Hắc giáp quân.

- Ba trăm..

- Đồ ngốc...

- Đồng ý!

Hai ông cháu giống như những kẻ làm ăn cò kè mặc cả lẫn nhau, nói ra quả thật không có ai tin.

Đồ ngốc? Tề Bắc suy nghĩ nghĩ đến hai từ cuối cùng, liền liếc mắt nhìn lão, hắn mà ngốc ư? Thật ra thì Tề Bắc lúc đầu chỉ nghĩ cấp cho hắn trăm Hắc giáp quân cũng không tệ rồi. Nếu là đồ ngốc thì đã không được như thế này rồi.

Thành Tây Linh mặc dù hỗn loạn nhưng Tề Bắc vẫn thấy đây là một địa phương tốt. Hoàng đế ở cách xa nơi này, hơn nữa có nhân khẩu lưu động đông đảo, cũng là tốt để thu thập tin tức. Nếu đã tới cái thế giới này, hơn nữa trên người còn mang theo Long ấn thần bí, không làm đại sự một phen, thì thật có lỗi với chính mình.

Nặc Đức Kha Đế thấy được trong mắt Tề Bắc hiện lên dã tâm, thâm nghĩ:

- Tôn nhĩ của ta. Ngươi đã cho ta một kinh hi. Liệu ngươi có thể cho ta thêm một kinh hi nữa hay không?

...

...

Đỉnh hôn? Cùng Tề Bắc?

Minh Nguyệt công chúa ôm độc giác ấu thú, trong lòng hiện lên một tia uất ức và tức giận, bất quá nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

- Được, nhĩ thần đồng ý.

Minh Nguyệt công chúa đối mặt Hãn Mạc Tư Đại Đế nói.

- Đúng là phụ hoàng thiếu nợ hoàng nhĩ, bất quá, cũng chỉ là đỉnh hôn mà thôi. Không lâu nữa con phải phải lên Thông Thiên Sơn, hôn lễ chắc chắn sẽ không thành.

Hãn Mạc Tư Đại Đế nói.

- Hải Nhi biết, Nặc Đức gia tộc cũng biết, cái mà bọn họ cần đơn giản chỉ là danh nghĩa ma thôi.

Minh Nguyệt công chúa thần nhiên nói. Nàng nhìn thấu sự tình, thực sự không cần nói ra thì nàng cũng biết cho dù không cùng Tề Bắc kết thành chân chính vợ chồng, nhưng cái là danh nghĩa hôn thê của Tề Bắc thì sẽ theo nàng vĩnh viễn. Muốn xóa bỏ danh nghĩa này trừ phi Nặc Đức gia tộc biến mất trên cái thế gian này.

- Nha đầu của Phong gia kia tới Hoàng đô rồi, cũng không có đi báo phỏng Nặc Đức gia tộc. Trăm biết các con tình cảm không tệ, tìm thời gian ngươi đi gặp nàng.

Hãn Mạc Tư Đại Đế bỗng nhiên nói.

- Vâng, phụ hoàng.

Minh Nguyệt công chúa đồng ý, nàng đã hiểu được ý tứ Hân Mạc Tư Đại Đế. Phàm là có một tia hi vọng, lão vẫn muốn ngăn cản đám hỏi của Nặc Đức gia tộc và Phong gia. Mà Phong Nhựt Vân bí mật đến hoàng đô, có thể hiểu được nàng không có hứng thú với đám hỏi giữa hai nhà.

Sau khi Hân Mạc Tư Đại Đế rời khỏi, một thân ảnh thần bí lại xuất hiện phía sau Minh Nguyệt công chúa.

- Nếu công chúa không nguyện đính hôn với tiểu tử kia. Ta có thể đi giết hần.

Âm thanh thân ảnh mờ hồ vang lên.

- Ta đã đáp ứng. Nếu đã đáp ứng, ta nhất định sẽ làm. Ta hi vọng ngươi không nên tự ý chủ trương.

Minh Nguyệt công chúa vuốt ve một sừng ấu thú da lông bóng loáng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lan Lăng Hầu

Tề Bắc cời trần ngồi xếp bằng ở trên giường lớn, song chường chống tấm lưng trắng ngần của Huyền Ảnh, lúc này trên thân nàng chỉ có mỗi nội y. Khói trắng lơ mờ thoát ra từ huyết Bách Hội trên đầu hần, nội lực hần sôi trào không ngừng tuần hoàn trong cơ thể, theo song chường của hần tén vào cơ thể Huyền Ảnh, giống như một mũi khoan đánh thẳng vào các kinh mạch bị bế tắc của nàng. Mỗi khi kinh mạch hơi thông được một chút, Tề Bắc liền có thể cảm ứng được một loại lực lượng thần bí ở trong cơ thể nàng đang dần thức tỉnh thức tỉnh.

Một lúc lâu sau, nội lực Tề Bắc đã suy yếu, hần bắt đầu chậm rãi thu công, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vừa mờ mắt, Tề Bắc hơi có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt hần vẫn sáng ngời. Nội y của Huyền Ảnh đều đã bị mồ hôi làm ướt sũng, hoàn toàn dính sát vào cơ thể nàng dường như khiến nó trở nên trong suốt, cơ thể lung linh tuyệt mỹ mờ hồ hiện ra hoàn toàn. Từ góc nhìn của Tề Bắc, hần có thể thấy từ qua phía nách Huyền Ảnh có một thứ kiêu ngạo nhô lên hơn phân nửa và no tròn.(biên: wow)

- Thật là bỏ mắt nha! Chẹp! Chẹp!

Tề Bắc âm thầm nuốt từng ngụm nước bọt, hần dời ánh mắt từ tấm lưng trắng ngần của nàng thẳng xuống cặp mông no tròn kia. Mặc dù nàng đang ngồi nhưng dưới tiểu khố kia đã ướt đầm mồ hôi, làm hần có thể một cái khe thần bí kéo dài vô hạn đầy dụ hoặc.

Không thể kiềm chế nổi nữa rồi...

Tiểu đệ đệ của hần thấy thế cũng bắt đầu nhao nhao lên hưởng ứng. Một khi nhìn vào tấm thân như trần trường kia, thằng nhỏ không hưởng ứng chính tỏ nó có bệnh rồi mất rồi. Mà đúng lúc này, Huyền Ảnh thở dài một hơi nhẹ nhõm, dần thanh tỉnh lại. Nàng có chút hưng phấn, chỉ cảm thấy toàn thân cứ飘飘 hất hất hết sức thoải mái, từ lúc nàng sống đến giờ cũng chưa từng có trải qua cảm giác dễ chịu đến như vậy. Huyền Ảnh xoay người, mở miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện ánh mắt của Tề Bắc dán thẳng vào ngực của nàng, miệng có chút dài chảy ra. Huyền Ảnh theo bản năng vội vàng cúi đầu xuống chỉ thấy vải ướt đang cố gắng hết sức giữ lại đôi tiểu bạch thỏ đang trực chờ xổ ra ở trước mặt Tề Bắc. Tề Bắc hô hấp càng trở nên nặng nề, đột nhiên một tay kéo Huyền Ảnh vào lòng, bàn tay to còn lại trực tiếp nhào nặn một tiểu bạch thỏ.

- Lần sau không cho phép muội mặc y phục trong suốt như vậy nữa, nếu cứ dụ dỗ huynh vậy, huynh sẽ ăn muội đó.

Tề Bắc cảm giác được thân thể mềm mại của Huyền Ảnh chợt cứng đờ, vẻ mặt cũng trở nên kinh hoàng. Hần cố gắng dùng sức bóp lấy mấy cái lồi rồi nghiêng răng nghiêng lợi chạy đi xối nước lạnh cho hạ hỏa. Huyền Ảnh nhìn theo bóng lưng Tề Bắc mà ngượng ngùng cười một tiếng, dù vừa rồi nàng bị dọa phát hoảng nhưng lòng lại chuyển biến đầy vui vẻ.

...

...

Tề Bắc dẫn theo Kim Cương nhân nhả đi chơi trên Đệ Ngũ Đại đạo .

Đệ Ngũ Đại Đạo là một con đường phồn hoa nhất hoàng đô, bởi vì hầu hết các thương hội lớn đều tập trng ở đây.

- Kim Cương, ngươi cảm giác ngươi sống là vì cái gì?

Tề Bắc đột nhiên hỏi một câu chả đầu chả đuôi gì cả.

Kim Cương nắm chặt một đôi quả đấm đến khi "Răng rắc " rồi mới thả lỏng ra.

- Ủ, ta nghĩ người đã trả lời. Chuyện của người chính chuyện của Tề Bắc ta, đây chính là lời hứa của ta.

Tề Bắc ngừng lại.

Thân thể Kim Cương giống như điện giật run lên, âm thanh ong ong nói:

- Ngũ Thiếu, ngài không hiểu...

- Ta hiểu được, bất kể người đang đối mặt là cái gì, cứ cho ta một suất vào đây.

Tề Bắc khoát khoát tay cắt đứt lời Kim Cương nói.

Kim Cương nhìn chăm chăm vào Tề Bắc mà Tề Bắc vẫn cứ thản nhiên nhìn hắn. Bỗng nhiên, Kim Cương đặt hai cánh tay trắng kiết về trước ngực, hướng về phía Tề Bắc quỳ một chân xuống. Tề Bắc chưa từng thấy qua nghi thức này, nhưng hắn vẫn hiểu được đây là lời hứa của Kim Cương đối với hắn.

Lúc này, bên kia đường phố, tại cửa sổ tầng ba trong một gian tử lâu, một thiếu nữ có đôi mắt đẹp đang lạnh lùng nhìn chăm chú việc đó.

- Minh Nguyệt, xem ra vị hôn phu bé nhỏ của muội đã có một gã tùy tùng chân chính rồi.

Thiếu nữ ngồi đối diện ánh mắt của nàng ngấm tối, lãnh đạm cười nhạt nói.

- Uy, thì ra là hắn, thì ra hắn chính là tên Tề Bắc của Nặc Đức gia tộc, lúc ở Túy Nguyệt Viên hắn quả thật quá khoa trương.

Bên cạnh nàng là một tiểu nha đầu khoảng mười hai mười ba tuổi tò mò lộ đầu nhìn thoáng qua, lớn tiếng nói.

- Nhược Vũ, muội không thể nói nhẹ nhàng hơn một chút sao?

Phong Nhược Vân gõ đầu muội muội nói.

- Á! Tỷ tỷ, tỷ cũng còn chưa bước chân vào Nặc Đức gia tộc đã muốn che chở cho đệ đệ của người ta rồi.

Phong Nhược Vũ làm một cái mặt quỷ, dí dỏm nói.

Khuôn mặt Phong Nhược Vân hơi đỏ lên, nhớ tới thanh niên xăm hình mảnh hỏ trước ngực đến cầu hôn mình, đột nhiên nàng thấy có chút cô đơn. Minh Nguyệt công chúa nhìn Phong Nhược Vân, vốn tỷ muội tốt nhất của nàng, nàng đương nhiên có thể nhìn ra Phong Nhược Vân cũng không phải là không có tình cảm đối với Nặc Đức Hoài An, chẳng qua dường như có nhiều thứ làm nàng khó xử.

- Nhược Vân, ở vị trí của chúng ta có một số việc căn bản không thể tự mình làm chủ. Tỷ rất may mắn mới có thể tìm được một nam tử trong lòng về làm đức lang quân, vậy việc gì tỷ có gì phải băn khoăn chứ?

Minh Nguyệt công chúa mở miệng nói. Nàng không biết phải đi khuyên giải Phong Nhược Vân thế nào để có thể chia rẽ hai người theo ý của phụ hoàng.

- Muốn tìm được một người trong lòng, quả thật khó khăn đến như thế sao?

Phong Nhược Vân nhẹ nhàng thở dài, nàng chỉ muốn một người có mình nàng ở trong lòng mà thôi.

- Nhược Vân, trong lòng tỷ tự nhiên biết, tội gì tỷ phải tự làm khó mình?

Minh Nguyệt công chúa nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay nhỏ bé của Phong Nhược Vân. Ở xã hội đương thời, nữ nhân có thể hưởng có rất nhiều quyền lợi, thậm chí một số quốc gia là nữ nhân làm vương tử, nhưng về chuyện tình cảm thì chỉ nam nhân mới có quyền này. Nam nhân có thể rất hoa tâm, có rất nhiều thê thiếp nhưng nữ nhân một khi đã đính hôn thì nàng chỉ có thể vụng trộm với người trong lòng mình, tuyệt đối không thể quang minh chính đại lui tới cùng nam nhân khác. Một người cưới công chúa trở thành phò mã thì sẽ không được phép cưới thêm thê thiếp, nhưng điều đó không có nghĩa là kẻ đó không thể ra ngoài giao du với một nữ nhân khác.

- Muội quyết định rồi, cả đời này nếu tìm không được người đàn ông nào một lòng một dạ với muội thì muội sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Đang lúc ấy thì Phong Nhược Vũ bên cạnh non nớt quơ quơ quả đấm chân thành nói. Minh Nguyệt công chúa và Phong Nhược Vân nhìn đều không cho đó sẽ là sự thực. Đời là vậy, có nam nhân chung tình một nữ nhân nhưng nữ nhân đó lại không thích người nam nhân này, mà thích nam nhân lại cứ trêu hoa ghẹo nguyệt, khắp nơi lưu tình. Còn về thế gia tử và thế gia nữ, hôn nhân của bọn họ căn bản cũng không phải do chính mình quyết định.

Đang lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng rống như sấm khiến tam nữ không thể tự chủ, mà phải quay đầu ra nhìn. Chỉ thấy cự hán bên cạnh Tề Bắc đang trợn mắt trừng trừng, hai cánh tay rắn chắc đang tóm hai gã hộ vệ nào đó như hai con gà nhắc lên không trung, sau đó hung hăng đáp đi.

- Ai ui, tình yêu bé nhỏ của ta, người thật là mạnh mẽ vô cùng, bốn hấu thích.

Cách đó không xa, có một nam nhân trên mặt lại tô son điểm phấn, mặc một chiếc trường bào đầy lẳng lơ, hấn bày ra bộ dáng ông ọ làm người ta nổi hết da gà, òn ền nói.(Biên: ọe)

- Đúng là Lan Lăng hầu rồi, xem bộ dáng này chứng tỏ hấn khoái người cao to kia rồi.

Minh Nguyệt công chúa khoe miệng khê nhếch, thấy Tề Bắc gặp phiền toái, chẳng biết tại sao nàng có chút vui vẻ.

Lan Lăng hầu là một nhất đẳng hầu tước, yêu thích nam sắc. Ở cả Kim Diệp hoàng triều ai cũng biết, là một nhân vật mà ai cũng không muốn dây vào.

- E rằng sự việc không đơn giản như vậy. Lan Lăng hầu và Phúc Khắc Tư gia vốn chủ tâm đầu ý hợp, mà Phúc Khắc Tư ở Phồn Tinh thành bị Tề Bắc chinh thành đầu heo, đến phụ mẫu còn nhận không ra, chắc chắn là Lan Lăng Hầu đặc biệt đi đến tìm phiền toái.

Phong Nhược Vân thân nhiên nói.

- Lan Lăng hầu kia cũng quả là không biết xấu hổ.

Phong Nhược Vũ nhú lại cái mũi nhỏ lại, khi thấy được Minh Nguyệt công chúa và Phong Nhược Vân nhìn sang, nàng vội vàng nói:

- Muội không phải nói hộ Tề Bắc, chẳng qua chỉ vì Tề Bắc là một tiểu bối a, nếu tề kia có bản lĩnh thì tìm Lôi Mông bá bá gây phiền toái đi.

- Nhược Vũ, Lan Lăng hầu nóng giận thì ngay cả ba tuổi đứa trẻ cũng khi dễ, Tề Bắc đã là cái gì. (Biên: 3 tuổi cũng khi dễ, thú vị)

Minh Nguyệt công chúa nói đồng thời trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia kiêu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cự Dương Tượng

Tề Bắc khoanh tay trước ngực, híp mắt lại đánh giá Lan Lăng hầu, hiểu rõ hấn là ai xem chừng cũng có thể đoán được động cơ của hấn. Chẳng qua là trong trí nhớ của Tề Bắc đối với Lan Lăng Hầu cũng không hiểu rõ lắm. Bất quá hấn lại biết được kẻ này làm việc cực kỳ cẩn rở, ngay cả trong Nặc Đức gia tộc, thậm chí là Hãn Mạc Tư Đại Đế cũng không để vào trong mắt. Khác người vậy ắt là quý(Biên: quý đã khá)! Tề Bắc bây giờ không phải là Tề Bắc lúc trước. Ở Kim Diệp hoàng triều, ngay cả Nặc Đức gia tộc và Hoàng tộc đối với Lan Lăng hầu đều có chỗ cố kỵ... Như vậy bối cảnh của hấn ta tuyệt đối không đơn giản.

- Tin yêu bé bỏng, lại đây, để bản hầu nếm thử mùi vị của người nào.(Biên: ọe)

Căn bản Lan Lăng hầu không thèm để mắt tới hai tên hộ vệ đang nằm kêu thảm thiết trên mặt đất, liền hóa thành một đường phản ánh vọt tới hướng Kim Cương. Kim cương tức giận gầm lên một tiếng, cơ bắp ở hai cánh tay căng phồng lên, nắm đấm thật lớn hướng thẳng tới thân ảnh của Lăng Lan hầu công kích.

- Trúng không?

Chỉ là trong nháy mắt, Kim Cương cảm thấy cái mông đau nói, thân thể to lớn bay lên, ngã về phía trước với tư thế vồ ếch. Tề Bắc chợt động, bước hai bước vượt đến bên cạnh Kim Cương, dùng cánh tay nắm vai của hấn, dụng một cỗ lực lượng đem thân thể hấn trở lại.

- Lão thỏ, cây hoa cúc ngửa rồi phải không? Trong gia tộc Nặc đức chúng ta có nuôi hai đầu Cự Dương Tượng, thời thì bản thiếu gia nhện đau xót bỏ thứ mình yêu thích ra, đưa qua cho người bạo súc. Thấy thế nào?

(Dg:Đoạn này thẳng lan lăng hầu gì đó là gay à? Lão ca xem phải ko)(Biên: chuẩn rồi)

Tề Bắc cười dịu dàng, đặt tay trên cánh tay to lớn của Kim Cương vỗ vỗ, ý bảo Kim Cương không nên nổi giận, làm ra những hành động thiếu suy nghĩ. Tề Bắc nhận ra, Lan Lăng Hầu này không có ngưng dịch đan thành Địa phẩm chiến sĩ nhưng chỉ sợ cũng không kém bao xa. Cao thủ cỡ này trước mắt hấn và Kim Cương không thể đối phó được.

Ánh mắt Lan Lăng hầu lộ ra sát khí. Mặc dù hấn là kẻ thích nam giới nhưng Tề Bắc gọi hấn là lão thỏ vẫn làm hấn tức giận.

- Tiểu phế vật. ta nghe nói người ở trong Vong Linh Sơn kiếm được kỳ ngộ, hãy mang ra để bản hầu xem thử một chút.

Lan Lăng hầu nói xong bàn tay nhỏ bé như của nữ tử bỗng nhiên vung lên, hướng phía cổ Tề Bắc chụp tới. Tề Bắc không hề nhúc nhích, ngẩng cổ lên làm ra bộ dạng chờ bị làm thịt. Trảo của Lan Lăng hầu chụp gần tới cổ của Tề Bắc, nhưng trong nháy mắt bỗng nhiên khựng lại. Tề Bắc là con cháu dòng chính của gia tộc Nặc Đức, hấn có thể bất kính với gia tộc Nặc Đức trong lời nói nhưng giết một con cháu dòng chính của gia tộc đó thì hấn còn chưa có lá gan này.

Nhưng đúng lúc này, chỉ trong khoảng khắc, Lăng Lan hầu đột nhiên nhận thấy nguy hiểm, ngay lập tức, hắn ta giống như một con bướm màu hồng phấn nhanh nhẹn bay ngược lại. Một đạo hắc mang nhanh như điện chợt lóe lên. Lăng Lan hầu đứng vững, một sợi tóc đang từ trên mặt hắn lượn lờ rơi xuống, đu đưa theo làn gió nhẹ rồi tiếp đất. Tề Bắc thấy thế thâm tiếc trong lòng, hắn thu kiếm lại trong tay, ra tay bất thành linh như vậy mà cũng chỉ cắt được vài sợi tóc của hắn, quả thực là không cam lòng. Ít nhất cũng phải khiến hắn bị thương thì hắn mới thỏa mãn, còn nếu mà giết được luôn thì quá ngon rồi. Hắn cũng biết hiện giờ với thực lực của hắn muốn giết Lăng Lan Hầu thì không thể nào. Trừ phi... Nhưng Lăng Lan hầu chỉ cần nhìn thấy mấy sợi tóc của mình bị gọt xuống, trông mắt chợt đỏ lên, giống như Tề Bắc đã thâm sát phụ mẫu của hắn vậy. Toàn thân Tề Bắc chợt thấy căng thẳng, hắn nhận ra thực sự Lăng Lan hầu đã động sát cơ với hắn, Lăng Lan hầu muốn giết hắn.

- Hừ.

Đúng lúc ấy một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên, thoáng trong nháy mắt sát khí của Lăng Lan Hầu biến mất. Hai mắt đỏ ngầu của Lăng Lan hầu từ từ hồi phục, nhìn đám người xem náo nhiệt đang đứng phía sau Tề Bắc, rồi xoay người rời đi. Tề Bắc thở phào nhẹ nhõm, hắn cảm thấy lưng mình có phần ươn ướt. Một Vương phẩm chiến sĩ đỉnh cấp phát ra sát khí hướng vào hắn, quả thực rất đáng sợ. Tề Bắc nhìn về phía sau, nơi có người phát ra tiếng hừ bức lui sát khí của Lăng Lan hầu. Đó là ai vậy? Chẳng lẽ nào đó là cao thủ của Nặc Đức gia tộc ư?

- Kim Cương, đi thôi nào.

Tề Bắc thần nhiên nói, tay trái nắm chặt lại, trong đầu hắn một đang có một con Thần Long ngửa đầu gào thét. Hiện hiện hắn cũng đã động sát cơ đối với Lăng Lan hầu.

Ở lầu rượu đối diện, Minh Nguyệt công chúa đang ngồi trên cao, thu hồi ánh mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Minh Nguyệt, coi đi, xem ra vị hôn phu của muội ở trong Vong Linh sơn mạch dường như đã thoát thai hoá cốt rồi. Có thể cắt đứt được tóc trên đầu của Lăng Lan hầu, so với những kẻ đồng lứa ở khắp hoàng đô hắn không ai có thể làm được.

Phong Nhục vẫn cười nhẹ nói.

- Cũng tại hắn gian trá thôi, Lăng Lan hầu thực lòng không muốn giết hắn, nhưng hắn lại có ý giết Lăng Lan hầu. Con thỏ bị chọc giận thì cũng có thể cắn người bị thương đấy.

Minh Nguyệt công chúa bưng chén rượu lên khẽ nhấp một ngụm.

- Không sai, hắn đúng là gian trá, nhìn bộ dáng hắn chắc chỉ cùng lắm là chiến sĩ trung cấp mà thôi. Bất quá, cả hoàng đô này, kẻ nào dám lộ ra sát ý đối với Lăng Lan hầu chứ?

Phong Nhục vẫn nhìn Minh Nguyệt công chúa nói.

Minh Nguyệt công chúa ngồi đối diện với Phong Nhục Vân, cả hai người đều là người có trí tuệ tuyệt đỉnh, có thể nói ra những lời đầy sắc bén. Phong Nhục Vũ hết nhìn bên này lại nhìn sang bên kia, nàng ta có chút mơ hồ không hiểu, các nàng là bạn khuê phòng với nhau làm sao lại vì Tề Bắc mà đối chọi gay gắt thế. Một lúc sau, Minh Nguyệt công chúa và Phong Nhục Vân đồng thời cười một tiếng, chuyển sang đề tài khác, ăn ý vô cùng.

...

....

Tề Bắc chưa trở về Nặc Đức gia tộc ngay, mà đi tới thư viện, nơi gia tộc thuần dưỡng đủ loại ma thú.

- Ngũ thiếu gia.

Viên quân sự thú cung kính đi tới đón tiếp Tề Bắc. Bất kể Tề Bắc có danh tiếng xấu đến thế nào thì hắn chính là thiếu gia chính dòng của gia tộc. Cho nên về mặt bên ngoài của viên quân sự vẫn hải cung kính.

- Hai con Cự Dương Tượng còn ở đó hay không?

Tề Bắc cất tiếng hỏi.

- Còn ở đây, nhưng hai con Cự Dương Tượng này đã trưởng thành, muốn thuần phục nó thì phải mất một khoảng thời gian.

Viên quân sự trả lời.

- Đưa ta đi xem qua một chút.

Tề Bắc ra lệnh.

- Vâng, Ngũ Thiếu Gia.

Quân sự đi trước dẫn đường, nhưng trong lòng hắn có chút kỳ quái, vừa rồi Tề Bắc chỉ nói mấy câu nhưng đã ép hắn tới mức không thờ nổi, chỉ có thể

thi hành mệnh lệnh theo bản năng.

Hai con Cự Dương Tượng cao lớn đang bị nhốt trong một cái lồng sắt khổng lồ, nó đang dùng răng nanh khổng lồ húc vào lồng sắt, muốn phá tung lồng để thoát ra ngoài. Cự Dương Tượng là ma thú cấp bốn, dù là công kích hay phòng ngự đều hết sức hoàn thiện, giá cả thì không hề rẻ. Trên thị trường hiện tại, cũng phải mười mấy vạn kim tệ một con, đó là còn chưa tính đến muốn thuần dưỡng tốt còn phải tốn kém gấp bội. Ánh mắt Tề Bắc nhìn tới dưới háng Cự Dương Tượng khổng lồ kia, đột nhiên nở nụ cười tà ác. (Dg: Chắc tính thiên voi :)))(Biên: đầu có thẳng này tính đưa cho Lan Lăng hầu @\$%^ mò)

- Mở cửa.

Tề Bắc nói.

- Ngũ thiếu gia, hai con Cự Dương Tượng này chưa thuần dưỡng thành công. Tuy rằng lồng sắt có pháp trận không chế ma pháp của bọn chúng, nhưng sức công kích của thân thể bọn chúng cũng hết sức đáng sợ.

Quản sự chần chừ nói, nếu có gì sơ xuất, xảy ra chuyện với Tề Bắc thì hần gánh không nổi a.

- Ta rất sợ chết, ngươi cho là ta có gan dùng mạng của mình để đùa giỡn hay sao?

Ánh mắt Tề Bắc ngưng tụ nhìn chăm chăm viên quản sự. Quản sự thấy thế trong lòng bỗng run lên, lấy ra cái chìa khóa đặc chế, chạy tới mở cửa lồng sắt.

Tề Bắc lững thững tiến vào giữa sân. Chuyện làm người ta khiếp sợ đã xảy ra, hai con Cự Dương Tượng gầm rống không dứt, bày ra bộ dạng hung hãn, nhưng sau khi Tề Bắc bước vào thì đột nhiên yên tĩnh trở lại. Tề Bắc phi thân lên, cỡi trên một con Cự Dương Tượng, đưa tay sờ sờ vào đôi tai to như cái quạt mo của nó. Tiếp tục nhảy sang con còn lại, làm ra hành động tương tự, lại còn ghé sát vào tai bọn chúng nói gì đó, tựa hồ là đang trấn an bọn chúng.

Quản sự thấy vậy trợn mắt há mồm, trong lòng nghĩ, khó mà tưởng tượng được Tề Bắc lại có năng lực thông tâm với ma thú? Chẳng phải là chỉ có Ngũ Đại Thánh Địa trong truyền thuyết mới có bản lãnh này hay sao?

Một lúc sau, Tề Bắc đi trở ra, nhưng khi hần vừa đi trở ra, hai con Cự Dương Tượng đang yên tĩnh lại bạo phát trở lại.

- Ngươi đem hai con Cự Dương Tượng này đến quý phủ của Lan Lăng hầu.

Tề Bắc hướng quản sự nói.

- Ngũ Thiếu Gia, chuyện này...

- Nói ngươi đưa đi thì ngươi cứ đưa đi, ta về sẽ nói với phụ thân ta.

Ánh mắt Tề Bắc đảo qua viên quản sự, lạnh lùng nói.

- Vâng, Ngũ Thiếu Gia.

Quản sự chỉ cảm thấy ở dưới ánh mắt của Tề Bắc, cả người phát lạnh, không dám nhiều lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phong Gia Tử Muội

Khi Tề Bắc trở về phủ Nặc Đức gia tộc, thì nghe nói có Đại tiểu thư Phong gia - Phong Nhược Vân và Nhị tiểu thư Phong Nhược Vũ tới chơi.

Đi xuyên qua mái hiên thật dài, tới cuối phòng tiếp khách, đã nghe thấy tiếng cười sáng khoái của Nặc Đức Lôi Mông.

Tỷ muội Phong Nhược vân tới bãi phòng không có trường bối đi cùng, mà chỉ tới với tư cách là tiểu bối tới thăm. Cho nên lão gia tử chắc chắn là không lộ diện, tự nhiên an bài Nặc Đức Lôi Mông tới tiếp đãi.

Đi vào phòng tiếp khách, hai mắt Tề Bắc sáng như đèn pha, nhìn thấy ở tại vị trí khách nhân ngồi có hai nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Chắc hẳn người mà có hẹn ước, nữ tử mười tám mười chín tuổi này chính là đại tẩu Phong Nhược vân rồi. Nàng lớn lên cực kỳ xinh đẹp, khí chất uyển chuyển mà trầm tĩnh, trong đôi mắt màu nâu lóe ra quang mang đầy trí tuệ.

Thiếu nữ còn lại..à không.. nói chính xác hơn là một cô bé. Nhìn qua chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, đương nhiên thân thể còn chưa nảy nở nhưng ngũ

quan tính xảo, tựa như búp bê được tỉ mỉ điêu khắc. Nàng có đôi mắt xanh to tròn, chớp chớp, mang theo mấy phần giảo hoạt hiện lên. Không quá dễ khó phỏng đoán rằng qua vài năm nữa đây cũng là một vị quốc sắc thiên hương, hại nước hại dân.

- Phụ thân!

Tề Bắc hướng Nặc Đức Lôi Mông chào hỏi, làm ra bộ dạng như muốn ôm người cha thân thiết vào lòng. Sau đó đi tới trước mặt hai tỷ muội Phong Nhượng Vân cười nói:

Tiểu đệ là Tề Bắc, sau này cần tẩu tử chiếu cố nhiều hơn a.

Phong Nhượng Vân mặc dù trí khôn siêu tuyệt, nhưng dù sao vẫn là hoàng hoa khuê nữ, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng.

- Tề Bắc, không được vô lễ.

Nặc Đức Lôi Mông quát lên, tiểu tử này, thật là không biết lớn nhỏ đã trở thành bản tính.

- Thế bá, không sao, nếu không có gì ngoài ý muốn, một tiếng này đại tẩu này trước sau gì con cũng phải nhận, không những nhận mà còn phải làm cho tốt.

Sau khi ngượng ngùng Phong Nhượng Vân mở miệng nói.

Nặc Đức Lôi Mông cười ha ha, cười đến mức không ngấm được miệng. Trước đây nghe nói Phong Nhượng Vân tựa hồ có chút không quá tình nguyện với chuyện làm dâu nhà mình. Nhưng giờ nàng tỏ ra thái độ như vậy, vậy thì hôn sự của nàng với Hoài An là chuyện chắc chắn thành công rồi.

- Tiểu muội muội, muội chính là Phong Nhượng Vũ sao? Sau này ca ca sẽ bảo kê cho muội, ai khi dễ muội thì ca ca đây sẽ oánh cho kẻ đó như từ...

Tề Bắc hướng tới Phong Nhượng Vũ tình quái nói.

- Lan Lăng hầu khi dễ ta, huynh đi đánh hấn có được hay không?

Phong Nhượng Vũ chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt ngây thơ nói.

Tề Bắc có chút sùng sốt, nhưng ngay lập tức nở nụ cười, nói:

- Thì ra là các muội đã thấy cả rồi. Không thành vấn đề! Huynh sẽ đem lão thỏ ấy đánh thành một con thỏ chết.

- Được rồi nha! Đây cũng là huynh nói đó nha.

Phong Nhượng Vũ nhảy dựng lên, vỗ một cái vào bả vai Tề Bắc, Đôi mắt to tròn nhấp nháy liên tục, không hiểu nàng ta có chú ý gì trong bụng. Thấy thế, thân thể Tề Bắc có chút cứng đờ, đưa mắt nhìn Phong Nhượng Vũ.

- Này, huynh nhìn ta làm gì? Đừng hỏi hện nhanh vậy chứ?

Phong Nhượng Vũ nói.

Khóe miệng Tề Bắc lộ ra nụ cười khô, nhân phẩm ta tồi đến mức này sao? Đây là một thân thể nguyên âm cực phẩm. Vào thời khắc chạm vào thân thể Phong Nhượng Vũ hấn nhận thấy Thân Long trong lòng bàn tay trái trở nên nóng rực. Người trước mắt này chỉ có thể xưng là Loli nhưng lại có thể điều hòa được cực dương chí hỏa trong cơ thể hấn, đúng là thân thể nguyên âm cực phẩm mà.

Nhưng vấn đề là, nàng ta mới chỉ có mười hai mười ba tuổi mà thôi. Mặc dù gương mặt tinh xảo vô cùng, nhưng mà... trước thì không lỗi, sau thì không vênh, nhìn vào làm cho người ta bối rối à nha.

Tại thời điểm Tề Bắc đang suy nghĩ, Nặc Đức Hoài An một thân khôi giáp vội vã đi đến. Đôi mắt hữu thần như mắt hổ, vừa tiến vào liền dừng ngay trên người Phong Nhượng Vân.

- Hoài An, con phụng bồi Phong gia tiểu thư cho tốt, phụ thân còn việc phải xử lý ngay bây giờ.

Nặc Đức Lôi Mông ho nhẹ một tiếng, nói. Rồi hướng tỷ muội Phong gia khách khí chào hỏi mấy câu, liền rời đi. Tề Bắc thấy được trong ánh mắt sáng quắc của đại ca, cùng với ánh mắt xấu hổ của Phong Nhượng Vân đáp lại, liền hiểu được giữa hai người đúng là có tình cảm với nhau.

- Nha đầu, hiểu chuyện chút nào. Chúng ta ra ngoài thôi.

Tề Bắc không nhiều lời, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phong Nhượng Vũ rời đi. Phong Nhượng Vũ thuận theo Tề Bắc, đi vào trong đại viện rộng lớn của Nặc Đức gia tộc đem ánh mắt tò mò đánh giá mọi nơi.

- Tề Bắc, thật không nghĩ tới huynh vẫn có thể sống sót từ trong Vong Linh Sơn trở lại. Vận khí thật là may mắn lắm nha.

Đúng lúc này, một thanh âm truyền tới.

Tề Bắc quay đầu lại, nhìn thấy một người mặc trang phục trong quân doanh của Nặc Đức gia tộc, bên cạnh là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi mang theo ánh mắt đầy địch ý nhìn hấn.

- Cút

Tề Bắc mở miệng phun ra một chữ, kéo tay Phong Nhựt Vũ đi tiếp về phía trước.

- Phế vật nguoi lớn lối gì đó?

Thiếu niên có vẻ nhỏ tuổi hơn so với Tề Bắc tức giận lớn tiếng mắng. Tề Bắc nghe thế cước bộ liền ngừng lại, quay người về sau, hai bước liền vọt tới trước mặt thiếu niên, vung tay một cái tát.

- Nguoi dám!

Thiếu niên bên cạnh Tề Bắc phản ứng không chậm, khoát tay nhanh như chớp chụp vào bàn tay to lớn của Tề Bắc.

Bốp! Một tiếng vang lên, thiếu niên kêu thảm thiết bay ra ngoài. Lồm cồm bò dậy trên mặt đất, phun ra một búng máu cùng với hai cái răng. Gương mặt tuần tú lúc trước giờ đã sưng vù, nhấp nhô trùng điệp như đồi núi đan xen nhau. Tên thiếu niên đứng bên cạnh thấy thế, vẻ mặt đầy khiếp sợ, hấn không thể can nôi một chiêu của Tề Bắc. Điều này không thể nào xảy ra a. Phải biết rằng bản thân hấn ta là Trung cấp chiến sĩ, còn tên Tề Bắc này vốn là một tên phế phạt, trời gả không chặt mà.

- Loại con cháu dòng thứ mà cũng dám nhục mạ con cháu dòng chính. Đừng nói là đánh nguoi, cho dù ta giết nguoi cũng không có ai nói gì!

Tề Bắc lạnh lùng nói, ánh mắt chuyển hướng đến tên thiếu niên vừa bị đánh. Hai tay phui phui vào nhau nói:

- Chuyển lời của ta đến Nặc Đức Uy Nhĩ, có gan thì chính mình lại đây, đừng phái đám nguoi ngu ngốc các nguoi đến đây dò xét ta. Nể hấn đã già yếu lớn tuổi, ta sẽ ra tay lưu tình, không quá tàn nhẫn.

Đến khi Tề Bắc cùng Phong Nhựt Vũ biết mất trong tầm mắt, thiếu niên vẫn còn ngây ngốc mà đứng đó. Hai người đều là đều là con cháu dòng thứ, thuộc Nặc Đức gia tộc. Phàm cứ là con cháu dòng thứ, muốn tiến vào cùng với con cháu dòng chính thì phải vượt trội hơn một bậc.

Hai người này là tùy tùng của lão Nhị Nặc Đức Uy Nhĩ(Weir). Nặc Đức Uy Nhĩ là con trai của Nặc Đức Tây Khoa(Sikorsky) - tam bá (Bác ba) của Tề Bắc. Nặc Đức Tây Khoa cùng với Nặc Đức Lô Mông tranh đoạt cây quyền trượng chấp pháp gia tộc bấy lâu nay. Căn cứ vào quy củ của gia tộc Nặc Đức, chỉ cần gia chủ hiện tại là Nặc Đức Kha Đế không cầm quyền nữa hoặc xuống lỗ thì trưởng tử của gia tộc Nặc Đức, là đại bá của Tề Bắc sẽ thượng đài, tiếp tục vị trí gia chủ.

Quyền lực của Nặc Đức gia tộc lại một lần nữa được phân phối. Các Trưởng lão thế hệ trước khi lui về Trưởng lão viện, mới đem quyền lực giao cho những người đã lựa chọn thuộc tầng lớp Nặc Đức Lô Mông. Mà kẻ có quyền hành cao nhất, chỉ sau gia chủ đó chính là viện trưởng Chấp pháp viện. Vị trí béo bở và đầy quyền lực này đang ở thế cân bằng giữa hai người Nặc Đức Tây Khoa và Nặc Đức Lô Mông. Cũng do chuyện này ảnh hưởng mà đám tiểu bối cũng đấu đá nhau không ngừng.

Nặc Đức Uy Nhĩ là trưởng tử của Nặc Đức Tây Khoa. Mà Nặc Đức Hoài An, con trai của Nặc Đức Lô Mông, cùng với con trưởng tử của Đại bá Tề Bắc là Mễ Âu(Miou). Được xưng là Nặc Đức Tam Kiệt, là ba người xuất sắc nhất chính dòng của gia tộc Nặc Đức hiện tại. Trong đó, Nặc Đức Uy Nhĩ và Nặc Đức Hoài An đều là chiến sĩ cao cấp, còn Nặc Đức Mễ Âu thì danh chấn thiên hạ, Vương danh Thủy Hệ Ma Pháp Sư.

- Tề Bắc, huynh kê cho muội nghe chuyện tình ở Vong Linh Sơn đi. Xem huynh ra tay quả thực rất lợi hại nha.

Phong Nhựt Vũ mang theo vẻ mặt cực kỳ hưng phấn và hy vọng hỏi.

- Gọi là Ca ca, không phân lớn nhỏ gì hết!

Tề Bắc vươn tay捏 cái mũi nhỏ của Phong Nhựt Vũ vừa cười vừa nói.

- Buông tay... Á... sắp đứt mũi mất rồi.

Phong nhựt vũ yêu kiều kêu lớn.

- Gọi ca ca thì ta sẽ thả.

Tề Bắc cười gian xảo, lặng lẽ không một tiếng động gieo Thần Long ấn ký vào trong linh hồn tiểu Loli này

Loli thì sao? Qua hai ba năm chẳng phải là sẽ lớn lên à? Tiên hạ thủ vi cường, tránh cho thằng khác hái mất hoa thơm.

- Ca ca! Hảo ca ca!

Phong Nhựt Vũ bị nắm lỗ mũi, thanh âm nói chuyện bị biến đổi, lộ ra vẻ mặt cầu khẩn đầy ngượng. Tề Bắc buông tay, đôi mắt Phong Nhựt Vũ đảo qua đảo lại đầy vẻ giao hoạt. Thương cho người nào xem nàng là kẻ ngốc, đến lúc bị nàng bán đi rồi e rằng vẫn còn đang ngồi đó giúp nàng đếm tiền

xem được bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bái Tế

- Hầu gia, Nặc Đức gia tộc bên kia đưa tới 2 đầu Cự Dương Tượng.

Quản sự của Lan Lăng Hầu bẩm báo với Lan Lăng hầu đang ngồi trước bàn trang điểm.

Rầm!

Lan Lăng hầu vỗ mạnh vào bàn trang điểm, nhất thời khiến mặt bàn được làm từ Hòa Chúc mộc và mấy thứ ở trên đều biến thành phần vụn.

- Tiểu tử Nặc Đức, bọn hầu muốn băm thây nguoi vụn đoạn.

Mặt Lan Lăng hầu vụn vụn nở một nụ cười.

Quản sự thấy thế liền sợ đến rớt cổ lại, nhưng ngay sau đó lại dùng ánh mắt như có chung mối thù mới cất tiếng nói:

- Hầu gia, tiểu nhân sẽ cho người mang hai con Cự Dương Tượng kia đi làm thịt.

Lan Lăng hầu lúc này đã lấy lại bình tĩnh. Hắn lấy ra một chiếc khăn gấm lau lau tay, tựa hồ là đang suy tư cái gì đó, lát sau hắn mới nói:

- Làm thịt thì rất đáng tiếc, Cự Dương Tượng giá trị không nhỏ, là ma thú cấp bốn, hai con có giá trị vài chục vạn kim tệ, cứ nhận đi.

- Vâng, Hầu gia.

Quản sự nhận được lệnh, nhanh chóng đi ra cho người đem hai con Cự Dương Tượng thu vào trong phủ.

- Hừ, tiểu tử vất mũi chưa sạch, muốn chọc giận bản hầu, muốn bản hầu trở thành trò hề ở Hoàng đô ư? Ngươi còn non lắm.

Lan Lăng hầu hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, Lan Lăng hầu đang nhớ lại Kim Cương bên cạnh Tề Bắc, thân thể cường tráng, da thịt rắn chắc, càng nghĩ hắn càng khó kìm lòng nổi. Lan Lăng hầu đi tới giá sách, kéo một quyển sách xuống, giá sách lên tách ra hai bên. Ở bên trong giá sách hiện lên cảnh tượng khiến người ta phải khiếp sợ. Một chiếc lồng sắt lớn, đang nhốt một loạt những đại hán khôi ngô, tất cả bọn họ đều đang đứng thẳng và trần truồng.

- Tiểu Lục.

Lan Lăng hầu ánh mắt quét một vòng, dừng lại ở đại hán thứ sáu, hắn điểm vào mi tâm của đại hán này một phát. Đại hán đột nhiên mở hai mắt ra, lóe lên một tia u quang sắc bén. Ngay sau đó xống ra, giống như con dế đang ham muốn, nơi cổ họng gầm nhẹ một tiếng, xống tới Lan Lăng hầu.

Nhất thời xuân tình tỏa ra bốn phía.

...

...

Nặc Đức gia tộc, sân của Tề Bắc.

Bầu trời đầy sao, bên trong mái đình nhỏ, Phong Nhựt đặt hai tay lên má, đôi mắt to màu xanh nhạt đang thích thú nhìn, thỉnh thoảng kinh hô lên một tiếng. Còn Huyền Ảnh thì an tĩnh ngồi ở một bên, đôi mắt đẹp dõi theo thân hình của Tề Bắc tới tới lui lui, về mặt lúc khấn tụng, lúc lại giãn ra. Mà Tề Bắc cứ đi tới đi lui trong đình Từ Lý, lúc trầm giọng khi cao giọng hào hùng kể về kinh nghiệm mạo hiểm ở Vong Linh Sơn.

- Lúc đó, huynh bị đại quân ngàn vạn Vong Linh bao vây xung quanh, lên trời không đường, xuống đất không cửa, sinh tử trong nháy mắt.

Tề Bắc nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại.

- Sau đó, sau đó thì sao?

Phong Nhựt Vũ đang nghe hăng say, vội vàng thúc giục.

- Muốn biết kết quả như thế nào, hồi sau sẽ rõ.

Tề Bắc vỗ vỗ tay cười nói.

- Tề Bắc ca ca, hảo ca ca, huynh kể nốt đoạn này đi.

Phong Nhược Vũ nhảy lên, ôm cánh tay của Tề Bắc, làm nũng.

- Muốn rồi, ngày mai kể tiếp, tỷ tỷ của muội tới đón muội kia.

Tề Bắc cười chỉ chỉ ngoài đình đài.

Phong Nhược Vũ quay đầu nhìn, liền thấy được tỷ tỷ và Nặc Đức Hoài An sóng vai đứng ở cách đó không xa đang cười nhìn bọn họ.

Hai tỷ muội trở về nội viện do Nặc Đức gia tộc an bài nghỉ ngơi, còn hai huynh đệ lên trên núi ngồi uống rượu.

- Đại ca, nhìn mặt mày huynh hớn hở thế kia, nói thật đi, có phải đã làm cái gì đó với đại tẩu à?

Tề Bắc cười nói.

- Cút! Trong đầu tiểu tử ngươi chất đầy những thứ đen tối.

Nặc Đức Hoài An tuy là nói vậy nhưng khóe miệng nhếch lên sắp rách tới tận mang tai.

- Đại ca, những thứ trong đầu đệ toàn là do huynh dạy mà.

Tề Bắc cười nói. Thời niên thiếu của Nặc Đức Hoài An cũng là một thiếu niên bất lương, những chuyện nam nữ trước nay mà hắn biết đều là do Hoài An đầu độc. Nặc Đức Hoài An nghe thế cười ha ha một tiếng, nhìn Tề Bắc thật lâu, loáng thoáng nhớ tới khi còn bé, khi đó Tề Bắc suốt ngày suốt mướt lèo đèo đi theo sau hắn. Hắn đánh nhau, tán gái, gây chuyện sinh sự cũng đều mang nó theo. Hắn từng cho là, hắn có thể bảo vệ Tề Bắc cả đời. Thế nhưng thế sự khó lường, tiểu tử hồ đồ này lại phải đối chọi với sinh tử trong Vong Linh Sơn, cũng vì thế mà nó đã trưởng thành lên rất nhiều, cả về thực lực lẫn cử chỉ lời nói.

- Tiểu tử thúì, ngươi đã trưởng thành.

Nặc Đức Hoài An đột nhiên vỗ vai của Tề Bắc, ta bùng vò rượu lên tu một hơi, trong lòng mơ hồ có chút mất mát, nhưng phần lớn là vui mừng. Tâm Tề Bắc chợt thấy nặng trĩu bởi cái vỗ vai của đại ca này ẩn chứa quá nhiều tình cảm huynh đệ.

Huynh trưởng như cha!

Nếu lúc trước hắn cảm nhận tình cảm của Nặc Đức Hoài cho hắn chỉ qua trí nhớ trước đây mà thôi, nhưng hôm nay hắn được thực sự được cảm nhận nó. Cũng như khi ở Vong Linh Sơn, người đại ca này cũng chỉ cần một câu nói của hắn mà lập tức vung đao chém đầu thị nữ của Thụy Tuyết công chúa. Hiện giờ hắn nhớ tới, ngực nổi lên một cảm giác ấm áp.

- Đại ca, đệ nghĩ ngày mai ta nên đi bái tế mẫu thân một chút.

Tề Bắc nói.

- Tốt, đại ca Minh Thiên cũng đi cùng ngươi đi.

Nặc Đức Hoài An gật đầu nói.

Hai huynh đệ ăn uống no say, bắt đầu nói một số thứ về Tây Linh Thành. Dĩ nhiên toàn là Nặc Đức Hoài An chỉ điểm. Hắn thân là một trong ba thống lĩnh của Hắc giáp quân, lại là con cháu dòng chính của Nặc Đức gia tộc nên hắn có thể biết một số cơ mật trong đó. Tề Bắc nghe rất chăm chú vì tới đây hắn sắp phải tới vùng đất được ban cho – Tây Linh thành. Những thông tin của Nặc Đức Hoài An đối với hắn sẽ vô cùng hữu dụng.

Trong âm thầm lặng lẽ, không một ai hay biết, những tia sáng đầu tiên của một ngày đã xuất hiện xa xa, đem cái hắc ám của màn đêm dần dần xua tan, đến nhẹ nhàng, thư thái. Hoàn toàn đối lập với kiểu thôn phệ như khi bóng đêm bắt đầu bao phủ lên mặt đất, bình minh đã tới.

Mẫu thân Tề Bắc chôn cất tại tổ phần của Nặc Đức gia tộc, ở vùng ngoại ô phía tây Hoàng thành, nơi đó chỉ có con cháu trực hệ và chính thê của Nặc Đức gia tộc mới có thể chôn cất ở đó.

Mẫu thân của hai huynh đệ Hoài An tên là Ly Ly Ti, cũng không phải là người Kim Diệp hoàng triều. Mà theo phụ thân nói nàng đến từ một quốc gia rất xa xôi. Bức họa Ly Ly Ti trông như thật, được treo phía trên tấm bia. Nàng lớn lên cực kỳ xinh đẹp, nụ cười như ngàn hoa nở rộ. Có thể thấy được, Tề Bắc lớn lên là được kế thừa đặc điểm của mẫu thân, hết sức tuấn tú. Mà đại ca Hoài An lại giống như phụ thân, anh khí bức người.

Tề Bắc đang nhìn bức họa mẫu thân Ly Ly Ti một lúc, trong lòng hắn đột nhiên không khỏi run rẩy. Cho dù âm dương cách xa, hắn vẫn có thể cảm nhận được trong lòng có những huyết mạch thân tình, cảm giác còn nồng đậm hơn so với phụ thân Nặc Đức Lôi Mông của hắn.

Sau khi lễ bái tế qua đi, Tề Bắc nói với Hoài An:

- Đại ca, huynh đi tới quân doanh huấn luyện đi, đệ muốn ở đây một lát.

Hoài An vỗ vỗ vai Tề Bắc, rời khỏi nghĩa trang. Tề Bắc ở lại đứng dựa vào bia mộ của mẫu thân, chậm rãi nhắm 2 mắt lại. Chẳng biết tại sao, hắn phảng phất cảm giác như được mẫu thân đang nhẹ nhàng ôm ấp, đầy ấm áp, làm hắn lưu luyến.

Kiếp trước, hắn là cô nhi, hắn sống trong cô nhi viện từ nhỏ đến lúc trưởng thành mà không hề biết cha mẹ mình là ai, hắn luôn phải tự lập tự cường. Mà kiếp này, dù hắn chưa từng gặp qua mẫu thân, nhưng lần này hắn đã biết bộ dáng của mẫu thân. Trong lúc bất chợt, đan điền của Tề Bắc có có ít nội lực màu vàng chột động, hắn giật mình nhìn vào chỗ lưng tựa vào bia mộ, nơi đó đã đỏ lên giống như bị sắt nung ấn vào, hình Thần Long trong lòng bàn tay hắn bắt đầu cuộn cuộn, hào quang màu vàng tựa hồ có xen kẽ thêm màu kim quang rồi hai thứ đó bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bẽ Mặt

Dường như Tề Bắc lâm vào một cảnh giới kỳ lạ, chưa gặp qua bao giờ. Ở đây, hắn dường như mất cảm giác, đối với những chuyện xảy ra trên cơ thể mình cũng không cảm nhận được. Mãi cho đến lúc hoàng hôn hắn mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, lúc đó đã trôi qua một ngày. Tề Bắc gãi gãi đầu, hắn cố nhớ nhưng lại phát hiện trong đầu mình trống rỗng, khi đó hắn nhắm mắt lại tưởng chừng như một lát, không giờ là đã qua một ngày.

- Mẫu thân, con phải đi rồi, con sẽ quay lại thăm người sau.

Tề Bắc nhẹ giọng hướng về bức họa trên bia mộ, bức họa gọi cho hắn cảm giác thân thiết. Dường như linh hồn kiếp trước và kiếp này đã hòa với nhau, nhập lại làm một. Tề Bắc cất bước rời khỏi nghĩa trang, ánh tà dương buổi chiều thê lương chiếu trên mặt đất, đem cái bóng của hắn kéo dài ra, đượm màu thê lương.

Hoàn cảnh ngoại ô hoàng đô không tẻ, núi xanh mây trắng, hoa nở, chim hót khắp nơi. Khung cảnh quả thực mang mấy phần nên thơ, lãng mạn.

Vào lúc trời chiều buông xuống tám mành hoàng hôn, có rất nhiều con cháu gia đình quý tộc ra ngoài đạp thanh du ngoạn (1). Một mình Tề Bắc lững thững đi trên đường, một kẻ cô độc đi giữa đám người đều có đôi có cặp quả thật rất chói mắt.

- Ngũ thiếu.

- Ngũ thiếu, vẫn khỏe chứ?

...

....

Một vài công tử, tiểu thư con nhà quý tộc tầng trung hướng Tề Bắc rồi rít chào hỏi. Dù sao ở hoàng đô, trong giới quý tộc, người không nhận ra Tề Bắc quả thật cũng không nhiều lắm. Tề Bắc thân nhiên gật đầu coi như là đáp lại, không quá để ý đến những lời chào hỏi của đám con cháu quý tộc này. Hắn cũng không có ý định sẽ trở lại với loại sinh hoạt quý tộc thối nát ngày trước. Lúc đó, hắn luôn sống trong mơ màng nhưng hiện tại hắn đã có mục tiêu rõ ràng, đã có thứ để theo đuổi, điều này làm cho giúp hắn chỗ đứng, địa vị ở thế giới này.

- Tề Bắc, ở đây!

Đúng lúc này thì một âm thanh dễ nghe lọt vào tai Tề Bắc. Tề Bắc nhìn qua, thấy cách đó không xa, bên bờ con sông nhỏ nhỏ, một đám thanh niên nam nữ quý tộc ăn mặc hoa mỹ như là chúng tinh ủng nguyệt (2) đứng đó, đứng kế bên là Minh Nguyệt công chúa và tỷ muội Phong Nhược Vân, Phong Nhược Vũ. Người gọi hắn chính là Phong Nhược Vũ, đang hưng phấn dùng bàn tay nhỏ nhắn hướng ngoắc ngoắc hắn. Tề Bắc vốn định giơ tay chào lại rồi rời đi, nhưng hắn thấy đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt công chúa khẽ chau lại, hiển nhiên là không muốn nhìn thấy hắn. Việc đó khiến Tề Bắc đột nhiên thay đổi chủ ý. Hắn khẽ mỉm cười, hướng bên này đi tới.

- Tiểu nha đầu, thật là không biết lớn nhỏ. Ngày hôm qua còn nói hảo ca ca, hôm nay đã gọi thẳng tục danh của đại ca rồi?

Tề Bắc đi tới trước mặt Phong Nhược Vũ, nhéo vào mũi nàng

- Đáng ghét.

Phong Nhược Vũ gạt tay Tề Bắc ra, hờn dỗi xoa xoa hai má. Hai người thân mật, làm cho vẻ lạnh lùng trong mắt Minh Nguyệt công chúa càng thêm nồng đậm. Mà trong lòng Phong Nhược Vân lại hiện lên một tia bất an.

- Đại tẩu, hôm nay tỷ thật xinh đẹp nha.

Tề Bắc cười nói với Phong Nhược Vân.

- Cảm ơn.

Phong Nhược Vân ở trước mặt mọi người thân nhiên nhận lời khen của Tề Bắc làm cho sắc mặt đám thanh niên quý tộc đang ôm lấy một phần vận hy vọng đột nhiên trở nên khó coi. Ở trong vòng tròn thượng tầng của Kim Diệp hoàng triều, danh khí của Phong Nhược Vân sánh ngang với Minh Nguyệt công chúa. Nghe nói Phong gia ở phía Nam, ngăn được tộc người Gothic tấn công, Phong Nhược Vân chính là một trong những người lã[pj kế hoạch. Tự nhiên, rất nhiều người ái mộ nàng.

Lúc này, ánh mắt Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa giao nhau, không dễ dàng phát hiện ý xâm lược trong cái nhìn của hắn. Mà Minh Nguyệt công chúa thì hồ hững từ đầu tới cuối, giống như đối đãi với một người xa lạ. Nhưng mà, trong lòng Minh Nguyệt công chúa hiện lên một tia kỳ dị. Trước kia, Tề Bắc nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy si mê, say đắm và với dự vọng không hề che giấu làm người ta chán ghét. Nhưng hiện tại, ánh mắt của Tề Bắc mang đầy trấn tĩnh, thanh minh thấu triệt (3), làm nàng có chút cảm giác không thoải mái.

- Minh Nguyệt, đã lâu không gặp.

Tề Bắc mở miệng cười, nụ cười đầy rạng rỡ, làm cho vài thiếu nữ quý tộc xung quanh hiện lên tia sáng kỳ dị trong mắt.

- Đúng vậy, ta còn nợ ngươi một câu cảm ơn.

Minh Nguyệt công chúa thân nhiên nói, lời nói ẩn ý tứ rõ ràng. Lúc Tề Bắc từ Vong Linh Sơn trở lại, cứu nàng một mạng, hiển nhiên phải tới gặp người ta mà cảm ơn. Nếu không tình cờ gặp ở chỗ này, thì nàng cũng không chủ động đi gặp hắn.

- Chúng ta hai người như một, vui buồn có nhau, cần gì phải nói ra những lời khách sáo như thế này để làm gì.

Tề Bắc cười rồi tiến lên hai bước, cách Minh Nguyệt công chúa vèn vèn một bước, hắn có thể ngửi thấy mùi hương thơm như lan, tỏa ra nhàn nhạt trên người nàng. Minh Nguyệt công chúa khẽ nhủ đôi mi thanh tú lại, cũng không có lui về phía sau. Đôi mắt đẹp cứ nhàn nhạt mà nhìn chằm chằm Tề Bắc.

- Ô..

Đúng lúc này, bên cạnh chợt tán loạn, một con chó trắng đột nhiên giật dừ, kêu lên một tiếng rồi lao như chớp về phía Tề Bắc. Tề Bắc nhướng mày lên, nhảy về phía trước một bước, ôm lấy thân thể của Minh Nguyệt công chúa, uyển chuyển né sang một bên, tránh khỏi con chó. Cùng lúc đó, bàn tay to của hắn không kiêng kị gì mà ôm lên eo nhỏ của nàng, nhất thời khiến tư thế hai người trở nên mập mờ. Minh Nguyệt công chúa vốn là Ma Pháp Sư, khoảng cách ngắn như thế, nàng căn bản không theo kịp động tác của Tề Bắc. Mặc dù trên người nàng có chứa vật phòng ngự ma pháp nhưng chẳng qua Tề Bắc chỉ ôm eo của nàng, căn bản không thể coi là công kích.

- Buông tay!

Minh Nguyệt công chúa quát khế, trên gương mặt của nàng mang theo vẻ tức giận, làm khí tức lạnh lẽo trên người nàng nồng đậm hơn mấy phần. Tề Bắc lập tức chuyển mình, sau đó buông tay rồi lùi về phía sau một bước, nhưng trong lòng thầm than tiếc nuối. Mới vừa rồi Thần Long ấn ký ở lòng bàn tay không có phản ứng, nói cách khác Minh Nguyệt công chúa không phải thân thể cực phẩm nguyên âm. Bất quá vòng eo mềm mại của nàng sờ cảm giác vô cùng sướng.

Lúc này, con chó nhỏ là loại ấu thú Độc giác thú (thú một sừng) có chút hung ác xông lại. Tề Bắc liền hướng hai mắt về ấu thú một sừng này trườn một cái. Chẳng biết tại sao, ấu thú một sừng này lại đột ngột giảm tốc độ, có chút hoảng sợ nhảy vào lòng Minh Nguyệt công chúa, ô ô kêu nhỏ một tiếng. Trong lòng Minh Nguyệt công chúa chơi hoảng sợ. Độc Giác Thú là ma thú cấp bảy mặc dù Tiểu Bạch chỉ là ấu sinh kỳ (sơ sinh) nhưng cho dù đối mặt với ma thú trưởng thành cấp bốn, cấp năm, nó tuyệt đối không sợ. Làm sao chỉ bị Tề Bắc trừng mắt đã sợ thành như vậy chứ? Nhất định là hắn thâm động tay động chân.

- Đệ tử Nặc Đức gia tộc đại danh鼎鼎 bất quá cũng chỉ là một tên lưu manh tầm thường. Cái gì mà thế gia ngàn năm, chỉ là hữu danh vô thực.

Đúng lúc ấy thì có một thanh niên anh tuấn mặc áo bào Thủy hệ màu lam nhạt đi ra, mặt đầy vẻ giễu cợt. Tề Bắc liếc thanh niên này một cái. Từ hình thức của ma pháp bào cùng với hoa văn công hội trên đó, có thể xác định thanh niên này là người trong liên minh Thánh Á Na (thánh Annas). Tề Bắc nở nụ cười hỏi:

- Vị ma pháp sư tôn kính này họ gì?

- Ta là ...

Bốp!

Thanh niên này đang ngạo nghễ định giới thiệu thân phận cao quý của chính mình, nhưng không ngờ vừa mở miệng là đã bị Tề Bắc dùng tốc độ như tia sét tát một cái trên mặt khiến hắn không kịp chống đỡ. Năm đầu tay đỏ chói ngay lập tức xuất hiện trên khuôn mặt trắng nõn, tuần tú của gã thanh niên, kết hợp với vẻ ngẩn ngơ, quả là ắt vô cùng.

- Suy nghĩ một chút đi, bọn thiếu gia không có hứng thú biết ngươi là ai. Ngươi sĩ nhục gia tộc Nặc Đức chúng ta, chỉ cho ngươi một cái tát coi như là

tiện nghi cho người. Lần sau chuẩn bị lên mặt thì đừng quên đang đứng trên địa bàn của ai.

Tề Bắc thân nhiên nói xong xoay người đi. Gã thanh niên vừa lấy lại tinh thần, gương mặt tuấn tú trở nên đỏ bừng. Sự tức giận lấn át mất lý trí của hắn. Hắn giương ma pháp trường lên không trung, thủy nguyên tố nồng đậm ngưng tụ trong không gian.

- Đại vương tử, người hiểu rõ ràng nha. Đại ca của hắn cũng chính là tỷ phu của ta. Người ta thường là Nặc Đức Mạnh Hổ. Mà tính tình của tỷ phu ta còn nóng nảy gấp trăm lần huynh ấy, động một cái phẩy tứ chi đó.

Lúc này, tiểu nha đầu Phong Nhược Vũ mở con ngươi xanh nhạt thật to, ra vẻ hảo tâm khuyến cáo nói. Ma pháp chú ngữ trong miệng thanh niên đã ngừng lại, hoàn toàn không dám đọc. Danh tiếng của Nặc Đức Mạnh Hổ hắn cũng từng nghe qua, đó chính là một trong ba thống lĩnh của Hắc Giáp quân nổi tiếng thiên hạ. Nghe nói trong liên minh Thánh Á Na, ở nước Mặc Ngọc (Moyu), vị quốc chủ mới lên ngôi có chân trái bị què chính là do hắn làm ra.

- Tề Bắc, tốt nhất người nên nói lời xin lỗi.

Vào thời điểm mọi người đang nghĩ chuyện khó giải quyết thì Minh Nguyệt công chúa đột nhiên mở miệng nói.

(1) Đáp thanh: Diễn tả hành động đi dạo chơi trên cỏ non mới mọc vào mùa xuân - tiết thanh minh tháng ba. Đại khái là đi dạo chơi vào mùa xuân, cỏ đại của VN và TQ còn có hẳn cái lễ hội Đáp thanh.

(2) Đại khái là làm nền cho nhân vật chính, diễn viên quần chúng.

(3) Thanh minh thấu triệt: Trong sáng, thông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cuồng Hóa Huyết Mạch

Tề Bắc chậm rãi xoay người, đôi mắt đen híp lại, sắc mặt âm trầm tựa như đám mây đen tụ trước con bão làm lòng người rung động.

- Đây là hoàng triều Kim Diệp, chỗ người đang đứng là hoàng đô Kim Diệp, không phải là địa bàn của gia tộc Nặc Đức các người. Vị này là đại vương tử Lạc Khắc của Lạc Thủy quốc, đến đây trao đổi học tập theo lời mời của phụ hoàng, là khách quý của hoàng triều Kim Diệp, người phải nói xin lỗi.

Công chúa Minh Nguyệt nhìn chăm chăm vào Tề Bắc chậm rãi nói. Hai người nhìn nhau một lúc lâu, đột nhiên hắn nở nụ cười, từng bước từng bước đi về phía đại vương tử Lạc Khắc. Đại vương tử Lạc Khắc thấy thế trong lòng run lên, không thể tự chủ lùi về sau mấy bước, đối diện với Tề Bắc, ngạo khí và dũng khí ban đầu của hắn cũng sớm bị áp chế nhét vào một góc trong nội tâm rồi.

- Người muốn ta nói xin lỗi sao?

Tề Bắc gằn từng chữ nói. Đại vương tử Lạc Khắc thấy ánh mắt của Tề Bắc hai chân như nhũn ra. Đây là dạng ánh mắt gì vậy? Bên trong đầy rẫy máu tanh, giết chóc, cùng với một cỗ uy nghiêm làm hắn hoàn toàn không dậy nổi ý phản kháng. Hắn cảm giác trước mặt không phải là một thiếu niên mười sáu tuổi, mà là một ác ma giết chóc vô số.

- Người muốn ta nói xin lỗi phải không?

Tề Bắc hỏi lại lần nữa

- Không... không cần...

Đại vương tử Lạc Khắc giọng run run trả lời, toàn thân thấm ướt đầm mồ hôi lạnh. Tề Bắc nghe được câu nói này, sắc mặt âm trầm bỗng trở lại bình thường nhanh như lập sách, hắn cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ vai đại vương tử Lạc Khắc, quay đầu nói với công chúa Minh Nguyệt:

- Công Chúa điện hạ, nàng nghe được không? Này nàng nhắc đến thân quý của hắn cao quý, còn lên tiếng hộ hắn nữa, lẽ nào nàng là mẹ hắn sao? Có thể làm chủ thay hắn ư?

Đôi mắt đẹp của công chúa Minh Nguyệt run lên, ngọc thủ nhất thời giờ lên, đối mặt với Tề Bắc, nàng thậm chí sinh một cảm giác tức giận không thể khống chế được.

- Tàu từ, tiểu nha đầu, Tề Bắc ta đi trước.

Tề Bắc hướng về chị em Phong Nhượng Vân phát tay một cái. Hắn đi được vài bước thì đột nhiên dừng cước bộ lại, một cỗ hàn khí chạy đi từ lưng đến đầu hắn, da thịt toàn thân nhất thời căng cứng, cả người không thể nhúc nhích. Cảm giác nguy hiểm cực độ này, giống như lúc hắn ở Vong Linh Sơn thấy U Linh đặt được một chân cảnh giới vào U Linh vương.

Đám nam nữ quý tộc có chút không hiểu nhìn về phía Tề Bắc đột nhiên như hóa đá, không hiểu là hắn bị vấn đề gì về thần kinh không. Đôi mắt đẹp của công chúa Minh Nguyệt lóe lên, dần dần mờ nắm đấm, duỗi bàn tay ra một động tác thủ thế. Lúc này, Tề Bắc mới cảm giác được cỗ khí tức kia biến mất, hắn quay đầu lại hít một hơi nhìn công chúa Minh Nguyệt một cái rồi nhanh chân rời đi. Còn Phong Nhượng Nhân nhìn về công chúa Minh Nguyệt một cái suy nghĩ gì đó, hiển nhiên là đã đoán được nội tình.

...

...

Tề Bắc quay trở về lại viện Từ Lý của mình ở gia tộc Nặc Đức, nhưng phát hiện ra không thấy anh em Kim Cương ở đây.

- Thiếu gia, mau, mau đi xem ca ca của muội, huynh sắp chịu không nổi nữa rồi.

Đúng lúc này, Huyền Ảnh lão đạo chạy vào, thấy Tề Bắc mà như thấy cứu tinh, nước nôi nói.

- Hắn ở đâu?

Trong lòng Tề Bắc căng thẳng vội hỏi.

- Ca ca ở khu rừng phía bắc.

Huyền Ảnh nói. Tề Bắc nghe vậy thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất.

Phủ Nặc Đức rất lớn, phía bắc có một khu rừng độc lập, ngày thường cũng không có người lai vãng. Tề Bắc đi vào trong khu rừng, chỉ thấy một quang cảnh hỗn loạn, vô số cỗ đại thụ bị gãy hoặc bị nhổ tận gốc, giống như vừa có một cơn gió lốc cán quét qua. Mà càng làm cho Tề Bắc khiếp sợ chính là một đại hán cao hơn trượng, tóc tai bù xù, nửa quỳ trên mặt đất, trên mặt hắn như ghim đầy ánh lửa, khuôn mặt vặn vẹo vì thống khổ, hai mắt đỏ ngầu đầy tơ máu, sát ý tỏa ra điên cuồng làm cho lòng người run sợ, bất quá, hắn dường như đang cố gắng chịu đựng.

- Kim Cương!

Tề Bắc kêu một tiếng, lắc mình một cái đến bên cạnh hắn. Kim Cương đột nhiên ngẩng đầu, tiếng gầm phát ra từ cổ họng nghe như tiếng dã thú, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Tề Bắc, tựa như muốn xé hắn thành muôn vạn mảnh nhỏ. Nhưng hiển nhiên với một chút lý trí còn sót lại, hắn cố gắng không chế chính mình. Tề Bắc phát hiện ra cả người Kim Cương còn trắng kiện hơn trước kia, bên trong cánh tay, mạch máu đang bạo phá dữ dội, thứ chảy bên trong dường như không phải là máu mà là dung nham sôi trào, cho dù cách một lớp da thịt, vẫn cảm thấy được lực lượng cuồng bạo trong đó.

- Mau... đi, tiểu nhân... không chịu nổi nữa rồi.

Kim Cương gào thét, nếu không phải còn chút lý trí áp lại, hắn đã xông lên đem Tề Bắc xé thành từng mảnh nhỏ rồi.

- Cuồng hóa, thật sự là năng lực cuồng hóa huyết mạch của hậu duệ Thần Thú trong truyền thuyết?

Trong lòng Tề Bắc tràn đầy khiếp sợ, không dám do dự nữa, kim quang từ tay trái chọt lóe lên, điểm lên mi tâm Kim Cương, nội lực giống như linh xà chui vào trong cơ thể Kim Cương. Năng lượng thần bí trong cơ thể Kim Cương giống như những cơn lốc xoáy đang quay cuồng, liên tục đánh vào đại não, có lẽ đây là nguyên nhân căn bản khiến hắn mất đi lý trí.

Nội tâm Tề Bắc trầm xuống, thật ra muốn phong bế lại cũng không khó, nhưng hệ thống thần kinh cực kỳ phức tạp, một vết thương dù nhỏ một chút cũng phải là chuyện đùa. Bất quá lúc này Kim Cương cũng sắp không chịu nổi nữa rồi, sau khi cuồng hóa, hắn quả thực to lớn giống như một chiếc chiến xa, chưa cần nói đến việc hắn mất tự chủ sẽ làm ra những chuyện gì, chỉ riêng việc năng lượng thần bí kia đánh sâu vào não hải rất có thể khiến hắn từ nay về sau điên điên khùng khùng đã buộc Tề Bắc phải can thiệp, thúc động nội lực tạo nên phòng tuyến trong não của Kim Cương, ngăn cản thứ năng lượng cuồng bạo kia đánh sâu vào. Cũng may là mặc dù nội lực của hắn hết sức nhỏ bé trước năng lượng cuồng bạo kia, nhưng bên trong nội lực của hắn có chứa một tia long lực, tựa hồ có thể làm cho năng lượng kia cảm giác sợ hãi, nên khi nội lực của hắn bao trùm cả não của Kim Cương, năng lượng kia gặp thì tự đi lướt qua, không còn đánh sâu vào não của hắn nữa. Một lát sau, hai mắt Kim Cương vẫn đỏ ngầu, nhưng sát ý điên cuồng cũng đã từ từ biến mất giúp hắn thanh tỉnh trở lại. Đợi đến khi nội lực của Tề Bắc ngưng tụ thành Thần Long ấn ký ở lòng bàn tay trái Kim Cương thì hắn mới đưa tay về.

- Tiểu... tiểu nhân không sao rồi...

Kim Cương vẫn chưa dám tin tưởng chính mình, hắn nhìn cánh tay vô cùng trắng kiện của mình, lần đầu tiên hắn cảm giác cơ thể không cần phải cực khổ áp chế lực lượng cuồng đại đó nữa. Kim Cương hét lớn một tiếng, nhìn qua hai cánh tay, nhất thời nổi lên từng vòng quang hóa, khiến vô số cây đại thụ nổ ầm ầm trở thành phấn vụn, tựa như được nện ra từ búa.

- Ca.

Lúc này, Huyền Ảnh kích động lao đến.

- Tiểu muội, ca không sao.

Kim Cương vươn cánh tay ra, để Huyền Ảnh đỡ hấn đứng dậy. Tề Bắc khoanh tay đứng nhìn, trong lòng mừng rỡ toan tính. Đây chính là hậu duệ Thần Thú a, nói cách khác là cơ thể của hai anh em này mang dòng máu của Thần. Xem xét khí lực của Kim Cương sau khi cường hóa, lực công kích này ngay cả chiến sĩ vương phẩm hay Ma Pháp Sư vương phẩm cũng buộc phải thối lui nhường bộ a.

Lúc này, đôi mắt đỏ ngầu của Kim Cương nhanh chóng biến mất, hấn vội vàng tránh khỏi Huyền Ảnh, thân thể khổng lồ của hấn bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, những hoa văn hình ngọn lửa trên mặt cũng biến mất. Kim Cương trở lại bình thường liền lao đảo vài cái rồi ngồi bệt xuống đất như đã cạn hết khí lực vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chúng Ta Cũng Thành Một Đôi Nha!

Nặc Đức Mễ Âu đang chuẩn bị cho thức đính hôn của Tề Bắc và công chúa Minh Nguyệt vào hai ngày nữa. Mễ Âu thân là trưởng tôn của gia chủ Nặc Đức Kha Đế, nếu không có gì ngoài ý muốn, hấn có thể nhẹ nhàng kế thừa vị trí gia chủ. Vì vậy, địa vị của Nặc Đức Mễ Âu trong gia tộc không cần phải nói, vô luận thực lực hay uy vọng của hấn vẫn là cao nhất đồng lứa. Hấn là Ma Pháp Sư Thủy Hệ vương phẩm, trước mắt đang quản lý sản nghiệp gia tộc ở mười thành tỉnh Đông Bắc, đồng thời cũng là chấp sự của hội đồng Ma Pháp Sư hoàng triều Kim Diệp.

Khi Tề Bắc trở về, thấy các trưởng lão trong gia tộc đến cái rầm cũng không dám đánh chỉ đứng đợi. Hiển nhiên khi Nặc Đức Mễ Âu trở về, mọi người kể cả các trưởng lão đều rất coi trọng bởi bình thường đến mặt còn khó gặp huống chi là nói chuyện, thậm chí gia tộc còn muốn đêm đó tổ chức yến hội long trọng hoan nghênh lão trở về.

Người với người làm sao lại có chênh lệch lớn như vậy chứ?

Ngược lại Tề Bắc cũng không cảm thấy gì, người có thực lực hấn sẽ được tôn vinh.

Dạ tiệc được diễn ra tại hoa viên rộng lớn tại gia tộc Nặc Đức, phạm là người có danh vọng trong hoàng đô đều tới. Tề Bắc mặc chiếc áo mà Huyền Ảnh đích thân may vào. Chiếc áo được may rất đẹp mới thấy tay nghề của nàng thật khiến người ta sợ hãi thán phục, nàng hoàn toàn may thủ công mà còn đẹp hơn cả thợ may của Hoàng gia. Nhìn Huyền Ảnh đang cầm sẵn đai lưng cho mình, tâm Tề Bắc nóng lên, đột nhiên vui hai tay ra ôm nàng vào lòng. Huyền Ảnh thấy thế liền dung hàm răng ngà cắn nhẹ lên lồng ngực chắc khỏe của Tề Bắc, dịu dàng nói:

- Thiếu gia thật xấu, muội phải cắn.

- Muội cắn ngực ta, bôn thiếu gia sẽ cắn móng muội, muội cắn nữa đi.

Tề Bắc cười hắc hắc nói.

Huyền Ảnh có chút bất đắc dĩ, bị hành động lưu manh của Tề Bắc đánh bại, đành ngoan ngoãn đứng yên trong lòng hấn không dám lộn xộn. Hai tay Tề Bắc ôm Huyền Ảnh, mặt cả bên tai nàng, khẽ nói:

- Chỉ muốn ôm muội một chút thôi mà.

- Dạ.

Huyền Ảnh giống như con mèo khẽ lên tiếng, vươn cánh tay ngọc ra ôm lấy hông hấn. Ôm Huyền Ảnh trong lòng, Tề Bắc cũng không có tư tưởng dâm tà gì, chẳng qua dưới ánh sáng muôn màu của đèn ma pháp trang hoàng khắp phủ, hấn đột nhiên có chút hoài niệm về một đêm, trong căn phòng tràn đầy ánh đèn sắc sỡ ở kiếp trước, có cô bé xinh đẹp đã từng khiến hấn rung động. Hồi lâu, Tề Bắc nhẹ nhàng buông Huyền Ảnh ra, nhìn vào gương, đột nhiên kinh hoàng kêu một tiếng:

- Không ôn!

- Sao vậy?

Huyền Ảnh vội vàng hỏi, đánh giá Tề Bắc từ trên xuống dưới, xem có nơi nào không ổn hay không.

- Mặc xiêm y muội may, huynh vốn đã quá đẹp trai, giờ lại tiêu sái như vậy, sẽ làm biết bao nhiêu phụ nhân và thiếu nữ thương nhớ mất.

Tề Bắc cười cười nói. Huyền Ảnh nghe thế tức giận liếc nhìn Tề Bắc, bất quá cũng thấy đúng, Tề Bắc vốn được di truyền gen ưu tú từ mẫu thân, tóc

vàng hơi uốn , đôi mắt đen sáng như sao, tất cả cùng phối hợp như vậy có chút tà dị, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn cười lên đầy quyến rũ.

- Thiếu gia là tiểu bạch kiêu.

Huyền Ảnh nói thầm

Tai Tề Bắc thính vô cùng, nhìn vào đôi mắt Huyền Ảnh chân thành nói:

- Bốn thiếu gia tuy giống tiểu bạch kiêu, kỳ thực lại có một trái tim cuồng nhiệt, không tin muối sờ đi.

Nói xong, Tề Bắc đặt bàn tay nhỏ của Huyền Ảnh lên ngực. Cảm giác được tiếng tim đập mãnh liệt, nàng như bị điện giật, vội vàng rút bàn tay nhỏ bé về, nói:

- Dạ tiệc đã sắp bắt đầu, thiếu gia không đi sẽ trễ đó.

Tề Bắc cười hắc hắc đi ra, còn Huyền Ảnh vẫn ở Từ Lý phòng, sắc mặt phức tạp, hai bàn tay nhỏ đan vào nhau, tim đập liên hồi.

Tề Bắc vừa đến khu yến hội, vừa vặn gặp được đại ca Nặc Đức Mễ Âu.

- Đại ca.

Tề Bắc nhận nhặt gọi một tiếng, trong ấn tượng của hắn thì vị đại ca này không chào đón hắn chút nào.

Quả nhiên, Nặc Đức Mễ Âu chỉ khẽ gật đầu rồi liền từ đi qua sát người hắn. Tề Bắc nhún nhún vai không để ý, nhìn khắp nơi, muốn tìm coi anh ruột Nặc Đức Hoài An của mình đang ở chốn nào.

- Không cần tìm, đại ca của huynh đang cùng đại tỷ của muội trốn ở bên kia nói chuyện yêu đương đấy.

Phong Nhược Vũ không biết từ nơi nào chui ra, chu chu cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt không cam lòng nói.

- Sao vậy? Hai người bọn họ vốn là một đôi, muội việc gì phải chu mỏ lên thế?

Tề Bắc cầm lấy một ly rượu và một ly nước trái cây, vừa nói vừa đem ly nước trái cây đưa cho Phong Nhược Vũ.

- Đương nhiên muội không có ý kiến, chẳng qua là đột nhiên muội cảm thấy muội như người thừa ý. Tề Bắc, hay là chúng ta kết thành một đôi đi.

Phong Nhược Vũ nhận lấy ly nước trái cây nói.

- Phụt!!!

Tề Bắc vừa mới uống một hợp rượu, nghe vậy không khỏi phun ra toàn bộ. Hắn có chút bối rối, tuy rằng trong đầu cũng có ý này, chẳng qua là lúc này vẫn chưa được, ít nhất phải qua hai năm nữa... chắc, nếu tiểu nữ nhân yêu cầu, vậy thì có lẽ nên bắt đầu từ hôn môi thôi! Tề Bắc vừa muốn mở miệng nói, Phong Nhược Vũ lại cười khanh khách, nói:

- Tề Bắc, huynh tưởng thật sao?

Tề Bắc đưa tay lên khuôn mặt dễ thương của Phong Nhược Vũ kéo kéo, nghiêm mặt nói:

- Tên Tề Bắc là để muội gọi sao? Gọi ca ca.

- Ca ca, hảo ca ca, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của muội sưng lên mắt...

Phong Nhược Vũ cầu xin tha thứ nói.

Tề Bắc buông tay ra, nói:

- Từ nay về sau, đều phải gọi là ca ca, nếu dám gọi thẳng tên ca thì ca đánh tung mông muội lên đó.

Phong Nhược Vũ làm mặt quỷ, nói:

- Lúc này mới gọi ca là Tề Bắc, ca có nói gì đâu.

- Này khác giờ khác, dù sao sau này cũng đều phải gọi là ca ca.

Mặt Tề Bắc không khỏi có chút nóng lên, cũng vì chính mình cảm thấy ngượng ngùng.

- Nhưng muội muốn gọi thẳng là Tề Bắc thì sao?

Phong Nhựt Vũ chớp chớp đôi mắt to màu xanh nhạt nói.

- Khục khục, chờ muội lớn lên hẳn gọi.

Tề Bắc ho khan hai tiếng, hai mắt chẳng kiêng nề nhìn tiểu la ty.

- Muội lớn rồi.

Phong Nhựt Vũ ưỡn ngực nói.

Tề Bắc liếc mắt một cái, khinh thường bĩu môi. Phong Nhựt Vũ cúi đầu nhìn bộ ngực rất đều của mình, lại nhìn một chút các vị phu nhân mặc áo lộ ra một nửa bộ ngực trắng như ngọc mà có chút tự ti, bất quá, nàng rất nhanh tự an ủi mình, nàng bây giờ vẫn còn nhỏ, chờ thêm mấy năm, ngực nàng nhất định sẽ lớn giống như tỷ tỷ.

- Không nghe ca nói nữa.

Phong Nhựt Vũ dậm chân xoay người rồi đi, bất quá nàng lại nhanh chóng xoay người, hi hi cười nói:

- Hào ca ca của muội, ca chờ muội nha, sau hai năm muội sẽ có tư cách gọi hẳn tên ca.

- Phụt!!!

Rượu Tề Bắc vừa uống vào lập tức phun ra ngoài, tiểu ma nữ tinh quái này, không hiểu nàng đang suy nghĩ gì đây. Tề Bắc lại bưng chén rượu lên, Hòa Nhân Kim Tinh quét một vòng, thấy mấy vị thiếu nữ quý tộc tụ tập cách đó không xa liền muốn cất bước đi tới.

- Ngũ đệ, sớm nghe nói đệ đã trở lại, chẳng qua là có chút việc bận rộn trong học viện, không đi được, đệ sẽ không trách nhị ca chứ.

Đúng lúc này, Nặc Đức Uy Nhĩ và ba thanh niên đi tới, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Tề Bắc.

Nặc Đức Uy Nhĩ hai mươi bốn tuổi, phụ trợ quản lý vật tư trong học viện quân sự Nặc Đức. Nơi đó là một trong ba học viện lớn nhất của hoàng triều Kim Diệp, người sáng lập cũng là gia chủ đầu tiên của Nặc Đức. Phần lớn học viên tốt nghiệp được phân tiến vào làm nòng cốt trong quân đội của gia tộc Nặc Đức. Thử nghĩ xem, tầm nhìn của gia chủ đầu tiên thật không tầm thường, từ rất sớm đã ý thức được tầm quan trọng của nhân tài. Có học viện quân sự Nặc Đức, căn bản không lo không có lực lượng nòng cốt tiếp nối.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ban Đêm Dò Xét Hầu Phủ

Tề Bắc nhìn thoáng qua Uy Nhĩ, ánh mắt hắn quét qua ba thanh niên phía sau. Trong đó có hai người quen, đó là hai thiếu gia của Hách Long gia tộc – là một trong những gia tộc hiển hách nhất Kim Diệp Hoàng triều. Người còn lại chính là Lan Đa (Lando) hoàng tử thứ tư của Hãn Mạc Tư đại đế, hắn hiện đang cạnh tranh ngôi vị hoàng đế đời tiếp theo.

- Nhị ca, huynh quả nhiên rất bận rộn. Đệ nghe nói hai ngày huynh trước còn phải tới từng nhà nữ học sinh một để tìm hiểu, thật sự rất tận tụy mà. Thật khiến đệ thấy mặc cảm quá đi.

Tề Bắc nhàn nhạt đáp lại.

Uy Nhĩ nghe vậy sắc mặt liền biến hóa, quả thực hắn mới thân quen một nữ học sinh xinh đẹp. Dựa theo viện quy, đạo sư học viện không được cùng học viên chưa tốt nghiệp khỏa thân sinh ra bất cứ cảm tình nào. Hắn luôn luôn cho là mình đã giấu giếm chuyện này hết sức bí mật vậy thì làm sao mà tên Tề Bắc tiểu súc sinh biết được? Thật ra thì chuyện này nhắc tới cũng chỉ là tình cờ thôi, buổi tối vào mấy ngày trước, Tề Bắc đi tới đi lui vòng quanh Lan Lăng Hầu phủ với mục đích là do thám mọi thứ chung quanh. Nói thẳng ra thì Tề Bắc đang tìm cách trả thù, biết mình sắp phải rời khỏi hoàng đô không biết đến khi nào có thể trở lại, tự nhiên phải cần lập một kế hoạch chu đáo chặt chẽ để trả thù. Bởi hắn không phải là quân tử, báo thù thì không thể đợi đến mười năm được. Nhưng ai biết vào đêm đó, hắn lại phát hiện vị nhị ca của mình đang cùng một mỹ nữ học sinh của học viện quân sự Nặc Đức vụng trộm.

- Ngũ đệ, đệ hoa mắt chẳng? Có thể ăn lung tung, nhưng nói thì không được liều đầu a.

Nặc Đức Uy Nhĩ cười nói. Tề Bắc cũng chẳng thêm quan tâm nữa, hắn chỉ thấy kẻ này cũng giống mình dùng tiểu diện hồ(1)!

- Tề Bắc, huynh còn chưa có chúc mừng đệ từ Vong Linh Sơn sống sót trở về. Nghe nói đệ mấy ngày hôm trước ở trên đường cái đệ đã cắt đứt được một đám tóc của Lan Lăng hầu, thực lực thoát tãng mạnh thật làm ca ca ngưỡng mộ. Đệ có hứng thú bàn luận với ca chuyện đó một chút không?

Tứ hoàng tử Lan Đa có vẻ muốn gây gổ với Tề Bắc, ngữ mặc dù khách khí nhưng ánh mắt lại như một con rắn độc.

- Không có hứng thú.

Tề Bắc có chút không nhịn được, hẳn thật không muốn cùng đám khí này đứng giữa đường diễn trò nữa.

- Nhưng là bồn điện hạ có hứng thú.

Lan Đa vừa nói xong, bàn tay to chộp tới cánh tay Tề Bắc. Tề Bắc tính tránh né, bất quá ánh mắt lại liếc thấy Nặc Đức Mễ Âu đang nhìn bên này, lập tức cố ý chậm một nhịp.

- Ầm!

Tề Bắc bị đầu khí xé rách một bên ống tay áo, mà cả người hắn kêu thảm một tiếng ngã văng ra sau. Sau khi hạ xuống, hắn từ từ lui về phía sau mấy bước, rồi nhào đến những thiếu nữ xinh đẹp đang hăng hái nói chuyện phiếm tung bưng. Mấy người Lan Đa đều sùng sốt, một trào đỏ hấn đánh ra khá nhẹ nhàng, chỉ phóng ra một chút đầu khí, uy lực nào có to lớn như thế? Tề Bắc luống cuống tay chân một trận, vô loạn xị ngầu cả lên. Sau đó, hắn vẫn tiếp tục vô sỉ kiểm tra cơ thể mấy vị thiếu nữ đang đỡ hắn đứng dậy, kèm theo một loạt tiếng kinh hô. Lúc này, Nặc Đức Mễ Âu lạnh mặt đi tới trước mặt Nặc Đức Uy Nhĩ.

- Đại... Đại ca.

Uy Nhĩ trong lòng có chút rụt rè, những người trẻ tuổi cùng lứa cũng đều e ngại Nặc Đức Mễ Âu ba phần.

Bốp!

Nặc Đức Mễ Âu dương tay tặng một cái tát lên mặt Uy Nhĩ. Uy Nhĩ cúi đầu, hai nắm chặt nhưng hắn chỉ đứng sững sờ không dám lên tiếng. Chẳng qua là trong hai mắt hắn toát lên vẻ không cam lòng cùng oán khí.

- Đừng quên, đệ họ Nặc Đức.

Nặc Đức Mễ Âu lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về Tứ hoàng tử Lan Đa.

- Bồn điện hạ chẳng qua là nghe nói Tề Bắc thân thủ bất phàm cho nên nhất thời tò mò tìm hắn luận bàn một chút, bất quá bây giờ nhìn lại thì lời đồn đại thật là không thể tin được.

Lan Đa lạnh lùng nói. Người khác sợ Nặc Đức Mễ Âu, còn hắn sao phải e ngại Nặc Đức chứ. Nếu e ngại thì hắn cũng không còn tư cách đi tranh giành vị trí Đại Đế tiếp nhiệm rồi.

- Tứ điện hạ ngửa nghề, tùy thời có thể tới tìm tiểu nhân luận bàn.

Nặc Đức Mễ Âu lạnh lùng nói. Lan Đa nghe thế chỉ qua là cười lạnh. Thực lực của hắn không bằng Nặc Đức Mễ Âu thật, bất quá người chi dũng thì sao chứ, liệu có thể chống lại cả Hoàng triều to lớn hay không? Hắn thầm quyết định, vào một ngày nào đó, hắn sẽ khiến cả Nặc Đức gia tộc phải giống như con chó, gục ở dưới chân hắn vẫy đuôi mừng chủ. Nặc Đức Mễ Âu không nói gì nữa, liếc mắt nhìn thoáng qua Tề Bắc hướng thụ mấy vị thiếu nữ quý tộc xinh đẹp đang diu hắn về khu Từ Lý.

- Đại ca thật ra rất tuyệt. Các muội nói có đúng không?

Tề Bắc vừa cười vừa sờ sờ mấy vị thiếu nữ. Trông hắn chẳng còn chút nào chật vật giống như vừa rồi.

- Huynh quả thực rất tốt nha.

Một vị thiếu nữ quý tộc to gan đối đáp với Tề Bắc, đôi mắt phóng ra điện quang chớp chớp đầy câu dẫn.

- Không sai không sai, ta quả thực tốt cực kỳ, không tin thì buổi tối chúng ta có thể tâm sự một chút.

Tề Bắc ha ha cười nói.

- Tâm sự thì tâm sự, ai sợ ai chứ. Tỷ muội nói coi có đúng hay không?

Thiếu nữ này nhìn khiêu khích Tề Bắc, trực tiếp kéo tay của hắn đặt trên bộ ngực sữa lóa lỏ hơn phân nửa của nàng. Tề Bắc nhìn ánh mắt mấy vị thiếu nữ như sói đói, hắn liền chạy trốn chết. @#%\$, mình phán đoán sai lầm quá sai lầm. Đây chính là cuộc sống thối nát của đám tang lớp quý tộc, không chỉ có song phi mà còn có muốn chơi theo kiểu n P, so với Les và Gay thật sự còn đáng sợ hơn.

Không lâu sau, Nặc Đức Mễ Âu diễn văn cho yến hội đọc, yến hội chính thức bắt đầu. Cho đến lúc nửa đêm, một số lão gia hỏa bắt đầu lục tục rời đi, yến hội liền biến thành sân khấu cho đám người trẻ tuổi cuồng hoan. Nếu nói đến quý tộc, thật ra phải nói là một đám thừa hormone sinh dục, chỉ cần một đôi nam nữ hoặc là một đám nam nữ ở chung một chỗ với nhau là sẽ bắt đầu bài thể dục nhịp điệu.

...

...

Trên một cây đại thụ, một đôi tròng mắt màu đen nhìn chăm chú vào Hầu phủ. Tề Bắc ẩn thân chìm vào trong bóng đêm, lặng yên không một tiếng động. Hắn đang theo dõi hậu viện của Lan Lăng Hầu phủ cách đó không xa. Lan Lăng hầu nhất đẳng Hầu tước nên bên trong phủ thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm. Trải qua mấy ngày qua dò xét, Tề Bắc biết lực lượng phòng thủ của viện có hơi mỏng một chút này.

"Chắc là vậy, không sai đâu." Tề Bắc trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, bên trong Lan Lăng Hầu phủ đột nhiên truyền đến mấy tiếng thú rống cuồng bạo, nhưng ngay sau đó vang lên hai tiếng kêu thảm thiết xé rách bầu trời đêm yên tĩnh. Một bóng đen vọt ra ra từ màn đêm, nhanh chóng rời đi. Khóe miệng Tề Bắc nhếch lên, hắn bay qua tường viện đầy quý mỹ, lại biến mất ở vào màn tối.

Ở Vong Linh Sơn hơn tám tháng, Tề Bắc đã đánh lên không biết bao nhiêu Vong Linh. Hắn cũng nhiều lần trốn thoát khỏi Vong Linh cao cấp đuổi giết, vậy mới thấy năng lực ẩn nấp của hắn cường hãn tới mức nào. Tề Bắc mới vừa xông vào Hầu phủ chỉ mất mấy nhịp thở, thân ảnh như một bóng ma lướt qua lướt qua, nhanh chóng dung nhập vào trong bóng tối. Tề Bắc xuất hiện tại một góc tối ở trạm canh gác, hắn từ từ đi tới biệt viện của Lan Lăng hầu. Đột nhiên, Tề Bắc cảm thấy trường kiếm màu đen giấu ở trong tay áo nhẹ nhàng run lên. (DG: đến giờ vẫn không hiểu sao Tề Bắc giấu được trường kiếm trong tay áo) (Biên: ngó thể thể giới đây đây ma pháp mà)

- Tam Trọng Âm Hình Hắc Âm Hồn cấm, lấy ba mươi linh hồn làm vật dẫn, cần mười viên thượng phẩm ma tinh thạch để phụ trợ. Vận dụng Hắc Âm ma pháp tạo thành cấm chế, có thể ẩn giấu, ngăn cách hết thảy khí tức ba động, người nào xâm nhập vào trong đó thì linh hồn lập tức bị cắn nuốt. Phương pháp phá giải: Một, phá hủy chủ tinh thạch ở hướng đông nam. Hai, phá hủy linh hồn trong đó. Ba, đem Tam Trọng Âm Hình Hắc Âm Hồn Cấm phân thể.

Một đoạn tin tức từ nơi trường kiếm màu đen truyền thẳng vào trong đầu Tề Bắc, tựa giống như ngày đó cảm ứng được thị nữ kia thi triển Cửu U Định Hồn Thuật. Lan Lăng Hầu phủ, sao lại xuất hiện Hắc Âm ma pháp chứ? Lúc đầu Tề Bắc chỉ muốn một phát tiết hết oán giận trong lòng nhưng hiện tại Lan Lăng hầu và Hắc Âm Ma Pháp Sư lại có mối quan hệ, chuyện nhất thời trở nên phức tạp lên. Xem ra lão gia tử nói không sai, vùng nước hoàng đô này càng ngày càng đục rồi.

(1)Hở mặt cười: ý nói là kẻ lừa lọc nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mật Huyết Dưới Lòng Đất.

Ba phương pháp phá giải, không cần nghĩ Tề Bắc cũng biết loại thứ ba là tốt nhất. Bất quá, hắn phải dùng cái gì tới để cắn nuốt cái Hắc Âm hồn cấm này đây?

Nhưng hắn nhanh chóng hiểu ra. Đáp án chính là ở thanh trường kiếm màu đen thần bí này, nó truyền cảm xúc mang theo khát vọng, hưng phấn cùng cầu khản vào trong đầu Tề Bắc. Rất khó tưởng tượng rằng một thanh kiếm có thể mang cảm xúc giống như con người. Trường kiếm màu đen trượt ra khỏi tay áo, dường như nó đang cố gắng lôi Tề Bắc xông về Hắc Âm Hồn Cấm vô hình kia. Khi mũi kiếm chạm đến đến Hắc Âm Hồn Cấm, thân thể Tề Bắc run lên, Hắc Âm Hồn cấm bỗng hiện lên trước mắt hắn. Từng vòng ma pháp phức tạp và ma pháp phù văn thần bí chạy dài theo nó, cùng với đó ba mươi linh hồn mặt mũi vặn vẹo. Đột nhiên, tất cả mọi thứ đều thu nhỏ tới vô hạn lại rồi bị trường kiếm màu đen lập tức hút vào trong.

Trong sân Lan Lăng hầu phủ không có một bóng người, yên tĩnh được giống như tử địa. Tề Bắc mò tới cửa phòng ngủ Lan Lăng hầu, vẫn không có cảm ứng được động tĩnh nào. Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cánh cửa được mở một cách dễ dàng. Trong phòng ngủ ngoại trừ một chiếc đèn ma pháp màu hồng đang phát sáng thì Lan Lăng hầu cũng không có ở bên trong.

- Chắc chắn, trông quá kinh khủng! Thật không thể mê nổi.

Tề Bắc nhìn lên bờ tường cạnh chiếc giường lớn màu hồng kia được treo đầy những khăn trùm đầu, roi da cùng với xiềng xích... (SM)

Lan Lăng hầu không có ở đây. Bất quá này căn phòng này tuyệt đối có bí mật, bằng không hắn sẽ không bố trí Hắc Âm Hồn Cấm bảo vệ nơi này. Tề Bắc bắt đầu cẩn thận quan sát khắp căn phòng, ánh mắt hắn dừng lại nhìn về giá sách ở trong cùng. Trên giá sách có một quyển sách bằng ngọc thạch, mặt ngoài trơn tru, nguyên nhân khiến cho nó như vậy là vì bị cầm kéo nhiều tạo thành. Tề Bắc tiến tới giá sách, cầm lấy quyển sách, dùng sức kéo một cái. Giá sách không lồ nhất thời trượt ra hai bên, Tề Bắc thấy thể hai mặt trở nên sáng ngời nhưng ngay sau đó trở nên kinh ngạc. Chiếc giá sách mở ra một căn phòng ngầm, trong đó có hơn mười cái lồng, hơn mười người trắng hếu trần truồng như xếp thành một hàng tượng gỗ. Bỗng thanh trường kiếm màu đen trong tay Tề Bắc lần nữa có phản ứng.

- Con rồi. Dùng Khôi Lỗi thuật rút linh hồn vật chủ ra khỏi thân thể rồi đem luyện chế mà thành. Con rồi bị Thi Thuật giả khống chế, trở thành hành Thi

Tử Nhục, không có phương pháp phá giải, chỉ có thể hoàn toàn hủy diệt.

Lúc này, Tề Bắc chú ý tới những dấu vết ma sát có xung quanh tú ngăm, hiển nhiên phía sau có huyền cơ khác. Tề Bắc gõ gõ thử vào, phát hiện phía sau trống không, hắn liền dùng lực đẩy về phía trước nhưng bất động! Tề Bắc cẩn thận kiểm tra từng tắc từng tắc một chung quanh đó, cuối cùng cũng phát hiện ra một cơ quan ma pháp phía dưới chân một con rối. Bất quá, loại cơ quan ma pháp này cần chìa khóa ma pháp mới có thể mở ra. Hiện tại, sự hiểu kỳ liệt dâng lên mãnh mẽ trong lòng Tề Bắc. Nếu không có cái chìa khóa ma pháp, vậy đành phải chọn lựa phương pháp nguyên thủy nhất để xử lý. Tề Bắc biết cánh cửa này được chế tạo bởi nguyên liệu có chút đặc thù, e rằng dùng đầu khí cũng khó có thể phá hủy. Hắn lùi lại mấy bước và bắt đầu đào bới. Đầu khí ngưng tụ lại trước mũi trường kiếm tạo thành mũi khoan, cắm thẳng xuống làm đất đá bay tán loạn. Qua được một lát, trường kiếm màu đen trong tay Tề Bắc đâm vào khoảng không, phía trước đã lộ ra một huyết động, mơ hồ có ánh đèn ma pháp lóe lên.

- Thành công rồi!

Tề Bắc vui mừng, cẩn thận ló đầu xuống, phát hiện cái huyết động này thật ra là một cái lối đi được đeo thành hình bậc thang dẫn sâu vào bên trong, trên vách động có treo những đèn ma pháp phát ra những ánh sáng mờ mờ. Hắn bước chân nhảy xuống dưới, toàn bộ tinh thần đầy cao cảnh giác, lần theo những bậc thang đi vào sâu bên trong. Đi qua hơn gần ngàn bậc thang, Tề Bắc thân thể đột nhiên ngừng lại, con ngươi co rút vào. Hắn nhìn thấy ở bậc thang cuối cùng, có hàng trăm hàng ngàn đầu lâu xuyên thành từng chuỗi treo ở hai bên, trong hốc mắt của những đầu lâu này lóe ra những tia quang mang u lù, thực sự dọa người. Hơn nữa, Tề Bắc còn phát hiện, từ hình dáng đầu lâu thì rõ ràng đây là đầu của những hài đồng bảy tám tuổi. Một cỗ hàn khí bốc lên trong tim hắn, nhưng ngay sau đó trở thành lửa giận ngất trời. Nhân có nhân đạo, trời có thiên đạo, tên này quả thực không bằng cảm thú mà. Sắc mặt Tề Bắc âm trầm, từng bước từng bước đi xuống. Xuyên qua lối đi có treo những đầu lâu, phía trước xuất hiện một cánh cửa bị một ngọn bạch hỏa thiêu đốt. Ngọn lửa vốn làm cho người ta cảm giác nóng bỏng ấm áp, nhưng ngọn bạch hỏa này chỉ mang đến cho người ta cảm giác chết chóc. Tề Bắc thúc nội lực màu vàng trong đan điền vận chuyển toàn thân mới có thể đem cái rét lạnh tận trong linh hồn xóa bỏ.

- Nên vào hay không đây?

Tề Bắc đứng trước bạch hỏa suy tư trong chốc lát, hắn liền quyết định tiến vào, đã tới đây rồi, lui về thì thật chẳng ra làm sao cả. Huống chi hắn đã dùng sức mạnh tiến vào nơi này hiển nhiên đã đã thảo kinh xà. Tề Bắc tăng thêm nội lực, người tựa như tia chớp vọt vào trong, xuất trường kiếm màu đen vào trong tay để chuẩn bị phát động công kích và phòng ngự.

Vừa xông vào trong đó, Tề Bắc liền sững sốt một hồi. Mật thất dưới đất dùng hắc tinh thạch xây thành, trên vách tường trong cùng của mật thất, có một lão giả già yếu râu tóc bạc phơ bị xích lại trên chiếc cột đỡ trần, những chiếc đinh lớn xuyên qua xương bả vai và với cổ tay cổ chân của hắn cắm vào cọc gỗ.

- Người là ai? Là Tật Tây Phu súc sinh kia gọi người tới phải không?

Ánh mắt suy yếu của lão giả quét Tề Bắc một cái, rồi nhắm hai mắt lại dùng thanh âm khàn khàn nói.

Tật Tây Phu? Tựa hồ là tên Lan Lăng hầu.

Tề Bắc chưa trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi lại:

- Lão là ai? Tại sao bị Lan Lăng hầu giam ở chỗ này?

- Nói cho tên súc sinh khi sư diệt tổ kia biết đồ vật kia đã sớm bị phá hủy, để hắn khỏi uổng phí tâm cơ.

Lão giả vẫn nhắm mắt, không thèm nhìn Tề Bắc. Tề Bắc từ những lời này suy ra hai chuyện, một là lão giả này có thể là sư phó Lan Lăng hầu và hai là Lan Lăng hầu thứ gì đó từ lão giả.

- Ta không phải là người của Lan Lăng hầu mà là cữu gia của hắn, chẳng qua là vô ý xông vào nơi đây...

Tề Bắc nói.

Lão giả không nói lời nào, chẳng qua là khóe môi nhếch lên một tia cười nhạt đầy trào phúng. Hiển nhiên hắn không thể tin tưởng Tề Bắc được. Tề Bắc trầm mặc một chút, ngay sau đó lên tiếng lần nữa:

- Ta là người của Nặc Đức gia tộc.

Lúc này, lão giả mới mở ra hai mắt. Ánh mắt nhìn về tay trái Tề Bắc, trên ngón giữa là chiếc nhẫn gia tộc tượng trưng cho người dòng chính của Nặc Đức gia tộc.

- Lúc người đi vào, có phải bên ngoài có treo hai chuỗi đầu lâu ở hai bên không? Trong những hốc mắt đầu lâu kia tán ra quang mang màu xanh biếc?

Lão giả hỏi

- Không sai.

Tề Bắc gật đầu.

- Người đi nhanh lên. Tên tà ác kia đang chờ thương, cho nên người mới có thể như thể dễ dàng đi vào. Chờ hắn tỉnh lại thì người chắc chắn sẽ phải

chết.

Lão già vội vàng nói.

- Vậy lão vẫn ở lại đây sao?

Tề Bắc sùng sốt.

- Khắc khắc khắc...! Muốn đi ra đơn giản vậy sao? Đúng lúc bồn tôn đang thiếu hụt linh hồn và tinh huyết.

Đúng lúc ấy, một đoàn khói đen ồa vào mặt thất, lộ ra một lão già gầy trơ xương như cây khô. Con người Lão già này có màu u lục, trong tay cầm một cây quyền trượng màu đen. Trên trượng đỉnh có khảm một cái đầu lâu nhỏ, cả người tản ra một cỗ âm hàn tử khí. Trái tim Tề Bắc trầm xuống, lông tóc cả người cũng dựng lên, hô hấp trở nên khó khăn. Tựa như một con sâu, con kiến đang phải đối mặt với một sinh vật khủng khiếp, chỉ cần đối phương nguyện ý, một phát là có thể giẫm chết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lăn Đầu Tiên Dùng Thần Long Biến Để Chiến Đấu.

- Chớ bị khí thế của hán lừa gạt, bị lão phu đã đánh hán bị thương, hiện tại chỉ có thực lực của Ma Pháp Sư Địa phẩm.

Đúng lúc này, lão già bị nhốt lên tiếng. Tề Bắc nghe vậy hai mắt của chợt lóe kim quang, hán gầm lên một tiếng như sấm kêu, hắc sắc trường kiếm trong tay đột nhiên bỏ ra một đạo kiếm quang đánh thẳng tới cổ họng của lão già cây khô.

Keng!

Chỉ thấy một tiếng va chạm của kim loại vang lên, ở trước cổ họng của lão già cây khô đột nhiên xuất hiện một đạo hắc quang cứng rắn tựa kim cương nhanh như chớp chặn lại một kích của Tề Bắc.

- Khắc! Khắc! Khắc!

Lão già cười lên một trận quái dị, khiến người khác phải rợn tóc gáy, sau đó nhấc những ngón tay gầy khô có móng vuốt dài lên, trong nháy mắt đánh ra hơn mười đạo khói đen quấn quanh lấy Tề Bắc nhấc lên.

- Cho dù bồn tôn chỉ còn là Ma Pháp Sư Địa phẩm, nhưng muốn giết người vẫn dễ như trở bàn tay.

Vừa nói lão già vừa vung cánh tay lên, hung hăng hất Tề Bắc vào thạch bích.

Phụt!

Tề Bắc phun ra một ngụm tiên huyết, lực phủ ngũ tạng truyền đến từng trận đau đớn. Đây chỉ mới là Ma Pháp Sư Địa phẩm a, không ngờ lại cường đại như vậy. Ma pháp sư khi đạt tới cảnh giới Ma pháp sư cao cấp mới được xem là một Ma pháp sư chân chính, lúc đó sẽ có được năng lực phòng ngự nhất định và ma pháp công kích cường đại, khi đấy mới thực sự đáng sợ, còn Ma Pháp Sư Địa phẩm quả thực không đáng nhắc đến. Lão già cây khô trước mặt này trước đây chính là một Hắc Ám Ma Pháp Sư đỉnh cao, đừng nói là thực lực của hán bị tụt xuống Ma Pháp Sư Địa phẩm, cứ coi như chỉ là Ma Pháp Sư sơ cấp thì cũng không phải là thứ dễ bị bắt nạt. Thực lực của Tề Bắc có thể sánh ngang với chiến sĩ Vương phẩm, nhưng ở trước mặt lão già này vẫn không chịu nổi một kích.

- Công hiến linh hồn và máu huyết của người ra đây, để bồn tôn khôi phục đến thực lực Thiên phẩm...

Lão già vung quyền trượng trong tay, miệng đọc lên những câu chú ngữ khó hiểu, tốc độ cực nhanh khiến người khác khó có thể tưởng tượng. Đầu lâu đỉnh ở đầu quyền trượng bắn ra một đạo hắc mang, bao phủ xung quanh Tề Bắc. Lập tức, một cỗ hấp lực khổng lồ áp mạnh lên người Tề Bắc, tựa như muốn đem toàn bộ máu huyết của hán ra hấp thụ. Tề Bắc chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân tựa hồ không thể khống chế, từng mạch máu bắt đầu bành trướng, từng đoạn gân xanh trên thân thể hán như muốn nứt ra, khuôn mặt tuần tú lúc này cũng trở nên vô cùng dữ tợn, tựa như ác quỷ từ địa ngục chui ra. Cùng lúc đó, linh hồn của hán cũng bị một cỗ hấp lực không ngừng lôi ra ngoài, tựa hồ như muốn rời khỏi thân thể.

Kẹt! Kẹt! Kẹt...!

Tề Bắc nghiêng chặt răng, nội lực Thần Long quyết bắt đầu điên cuồng vận chuyển, cố gắng áp chế cỗ hấp lực khổng lồ quỷ dị này. Lúc này, hắc sắc trường kiếm lúc trước rơi xuống bắt đầu khẽ run, không tiếp xúc cùng thân thể Tề Bắc, nó không thể truyền được tin tức cho hán.

- Ý chí thật cường đại, bất quá người có dây dựa nữa cũng chỉ phí công.

Lão già thầy khô hiển nhiên thấy có chút ngoài ý muốn, bất quá hấn cũng không để trong lòng, ý chí cường đại cũng không thể chống cự lại được Phệ Hồn thuật của hấn, dù sao thì cách biệt giữa thực lực của hai người là quá xa. Lão già thầy khô lại tiếp tục đọc một chuỗi chú ngữ, khiến cho hấp lực kia tăng lên gấp đôi. Trên thân thể Tề Bắc, từng mạch máu đã có dấu hiệu bị bạo phá, thẩm thấu ra ngoài bay về phía lão già thầy khô. Cổ họng của Tề Bắc phát ra từng tiếng như sắc nước, từng tia máu tươi từ trong miệng hấn bắt đầu bật ra.

- Ha ha ha, tiểu tử, mau buông tha chống cự để chết cho thông khoái một chút.

Lão già cười quái dị nói, ý chí Tề Bắc càng mạnh thì chứng tỏ linh hồn của hấn càng cường đại, lão sao không cao hứng? Đúng lúc này, con ngươi của Tề Bắc đột nhiên chuyển thành màu vàng, nơi cổ họng của hấn phát ra âm thanh trầm thấp, từ xa tựa như là tiếng long ngâm. Lão già thầy khô đột nhiên cảm thấy hấp lực của mình bị đình chỉ, một cỗ khí thế khiến người khác phải kinh hãi bắt đầu phát ra từ người Tề Bắc.

- Không tốt.

Giờ phút này, lão liền cảm thấy không ổn, nhưng hiện tại lão đang dung hợp linh hồn lực vào Phệ Hồn thuật, nhất thời không có cách nào thu hồi. Tề Bắc ngẩng đầu, trên mặt hấn từng đoạn gân xanh bắt đầu bình phục, một đôi mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn vào lão già thầy khô, trong nháy mắt thân phận của hai người liền thay đổi, trong mắt hấn lúc này lão già thầy khô tựa như con sâu con kiến không đáng để vào mắt. Song thủ của hấn bắt đầu bành trướng, phía trên xuất hiện chi chít lân phiến màu vàng, móng vuốt sắc bén mang theo khí tức hủy thiên diệt địa.

- Rõng... là khí tức của rõng...

Lão già thầy khô hoảng sợ hét lớn, linh hồn lực của hấn lúc này vẫn bị giữ lại, nếu muốn chạy trốn thì nhất định phải bỏ lại, nhưng nếu thế thì thực lực của hấn sẽ rơi xuống Vương phẩm thậm chí chỉ là Ma pháp sư cao cấp.

- Chết!

Tề Bắc lạnh lùng quát to một tiếng, long trào tán ra quang mang màu vàng ánh kim trực tiếp chụp đến trái tim lão già. Đồng tử của lão già thầy khô khẽ rụt lại, trên người xuất hiện từng đợt hắc mang. Long trào vừa chạm vào hắc mang bị chậm lại nhưng ngay sau đó liền xuyên qua, hung hăng đâm vào thẳng lồng ngực lão già. Đúng lúc này, cả người lão già thầy khô run lên, lão dứt khoát chặt đứt linh hồn lực, khiến cho hắc ám lực lượng trong nháy mắt nổ tung, hất bay Tề Bắc ra ngoài.

- Khốn kiếp, bản tôn muốn ngươi chết không có chỗ chôn.

Lão già thầy khô điên cuồng rống giận, khô lâu quyền trượng phun ra từng tia hắc vụ, dần dần biến thành hình dáng một đầu lâu sói.

- Ta lấy linh hồn của ta là vật tế...

Đúng lúc này lão già lại đột nhiên tung niệm từng chú ngữ thần bí, trên mặt hấn thập phần thành kính, bình thần, trên người toát ra từng đợt thánh quang màu trắng. Một đại phù văn khổng lồ hiện ra đột nhiên bao phủ lão già thầy khô. Có cơ hội như vậy Tề Bắc sao có thể bỏ qua, hấn lập tức điên cuồng hét lên một tiếng, song trào một đâm vào trái tim, cái còn lại đâm vào đầu lâu sói của lão.

- Không...!

Lão già thầy khô không cam lòng gào thét, đầu lâu sói vừa mới hình thành đã bắt đầu tiêu tán, khô lâu quyền trượng cũng rơi từ không trung xuống. Tề Bắc rút long trào ra, một cái nắm một trái tim, cái còn lại không ngờ lại cầm một lấy một phần não. Lão già thầy khô tựa như một khối củi mục rơi xuống dưới đất, trên người hấn từng tia năng lượng bị tán ra ngoài, hắc sắc trường kiếm liền hấp thu. Nội lực của Tề Bắc đã tiêu hao không còn, long trào bắt đầu khôi phục lại hình dáng ban đầu mà thân thể của hấn lúc này cũng cảm thấy suy yếu cực độ.

- Tiểu hữu, còn đủ khí lực đi đến đây không?

Lúc này lão già bị nhốt đột nhiên lên tiếng. Tề Bắc quay đầu lại liền kinh ngạc thì thấy thân thể lão già đang từ từ trở lên trong suốt, hấn cố gắng bước từng bước chân nặng trĩu đến bên người lão già, vừa rồi nếu không phải lão già thì triển một loại pháp thuật thần kỳ đem lão già thầy khô chế trụ thì hấn sợ rằng đã lãnh ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cửu U Chi Chương.

Lão già bình tĩnh nhìn Tề Bắc, sâu trong đôi mắt mờ đục lúc này không còn sự mỗi mệt nữa, ngược lại lóe ra một mảnh quang mang óng ánh.

- Hậu sanh khả úy! Ngươi có biết, ngươi vừa rồi mới giết ai không? Đó là một Hắc Ám Thánh Ma Pháp Sư tên Vô Thiên Tôn Giả mà hai trăm năm trước đã làm Ngũ Đại Thánh Địa hao binh tổn tướng. Cho dù hấn có bị lão phu gây tụt xuống Địa Phẩm Ma Pháp Sư nhưng linh hồn của hấn vẫn là một linh hồn Thánh Ma Pháp Sư cường đại.

Khỏe miệng Lão già lộ ra vẻ mỉm cười, dùng ánh mắt thương thức nhìn Tề Bắc.

- Thật ra thì nếu không phải lão già này, vẫn bởi...

Lão già lắc đầu, cắt đứt lời Tề Bắc mà nói:

- Người đừng nói vội, hãy nghe ta nói, ta không còn nhiều thời gian nữa rồi... Lão phu là đại trưởng lão Nam Mô Nhai của Mộng Huyền Hải một trong những Ngũ Đại Thánh Địa. Lan Lăng hầu coi như là đệ tử ký danh của Mộng Huyền Hải chúng ta, nhưng không ngờ hắn dám cầu kết với Vô Thiên Tôn Giả, gia nhập phe Hắc Ám, dẫn lão phu vào cạm bẫy. Lão phu mặc dù gạch ngói cùng tan nhưng cũng chỉ có thể làm trọng thương Vô Thiên Tôn Giả mà thôi. Sau đó bị hắn giam cầm, sở dĩ không có chết là bởi vì Vô Thiên Tôn Giả muốn Cửu U Chi Chương trên người lão phu.

Nam Mô Nhai trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Cửu U chi chương?

- Năm đó nữ thần Sinh Mệnh và Quang Minh chỉ thần một lần nữa phong ấn U Minh chi môn. Chỉ tiếc hai người bọn họ đều đã bị thương nặng, cuối cùng tuy hoàn thành phong ấn nhưng trong đó lại có tới chín sơ hở, thế nên đành phải dùng Cửu U Chi Chương ấn dấu những sơ hở ấy. Sau đó đem Cửu U chi chương chia làm chín phần, giao cho Ngũ Đại Thánh Địa cùng với những người lãnh đạo lập nhiều công lớn trong tứ đại chủng tộc Nhân tộc, Thú nhân tộc, Tinh linh tộc cùng với Cự nhân tộc bảo vệ. Mười vạn năm trôi qua, Ngũ Đại Thánh Địa vẫn giữ đầy đủ Cửu U Chi Chương nhưng những người lập công lớn của tứ đại chủng tộc theo thời gian đã bắt đầu chết đi để rồi Cửu U Chi Chương bị đã bị lưu lạc. Ban đầu dư nghiệt của chín tầng U Minh dần dần có chút ít tiến bộ, bọn chúng bắt đầu đi tìm kiếm Cửu U Chi Chương, muốn mở cánh cửa dẫn đến U Minh ra, một lần nữa đem toàn bộ thế giới bao phủ ở trong bóng tối.

Nam Mô Nhai ngữ khí trầm trọng nói.

Tề Bắc nghe được thì trợn mắt há mồm, thì ra là vẫn còn có bí ẩn tới mức này.

- Cửu U Chi Chương tuyệt đối không thể rơi vào tay thế lực hắc ám nếu không U Minh chi môn mở ra, thế giới sẽ gặp phải đại nạn còn khủng khiếp hơn mười vạn năm trước. Lão phu sau khi chết, sẽ để lại lệnh bài Mộng Huyền Hải cùng với Cửu U Chi Chương chứng minh thân phận lão phu cho người. Hãy đáp ứng lão phu đem Cửu U Chi Chương đến Mộng Huyền Hải, đổi lại lão phu sẽ đem những thứ ta học được cả đời này ngưng tụ thành linh hồn truyền thừa cho người.

Ánh mắt Nam Mô Nhai nhìn chăm chăm Tề Bắc, gần từng chữ nói.

- Vẫn bởi...

Tề Bắc mới vừa nói một chữ, mặt Nam Mô Nhai liền biến sắc. Thân thể càng trở nên trong suốt, hần thờ dài một tiếng rồi nói:

- Không còn kịp nói chuyện nữa rồi. Đến lúc này, lão phu chỉ có lựa chọn là tin tưởng người thôi.

Đứt lời, cả người Nam Mô Nhai đột nhiên hóa thành một đoàn bạch quang. Đoàn bạch quang sau nhiều lần biến hóa cuối cùng biến thành một thư tịch, tỏa ra những tia Thánh Quang. Đồng thời xuất hiện một khối lệnh bài ngũ giác màu lam nhạt cùng một tờ giấy màu xám tro phía trên vẽ đầy thần bí ký hiệu không biết làm bằng chất liệu gì bay xuống. Tề Bắc sững sờ một hồi lâu, rồi mới chậm rãi đưa tay tới chạm vào thư tịch đang từ từ rơi xuống, thư tịch liền hóa thành một đạo bạch quang chui thẳng vào trong mi tâm của hắn. Còn trang giấy màu xám tro tự phiêu rơi thẳng vào lòng bàn tay của hắn. Trong lúc bất chợt, thân thể khẽ Tề Bắc run lên, chỉ cảm thấy như mọi nơi trên đầy quái thú, quỷ hồn, oán linh. Bọn chúng lao về hắn muốn ăn trái tim, linh hồn của hắn. Một nỗi sợ hãi khủng khiếp bao trùm trong tâm trí, càng lúc càng khủng bố hơn, kéo hắn tiến vào vô tận vực sâu sợ hãi. Đúng lúc này, trong lòng bàn tay trái Tề Bắc, Thần Long ấn ký đột nhiên phát ra kim quang lên chói mắt, giống như mặt trời giữa đêm đen, đem tắt cả sợ hãi cảm xúc xua tan đi.

- Sợ hãi? Tề Bắc ta đã nhiều lần vào sinh ra tử, đi thăm Quỷ Môn Quan vô số lần, ta còn sợ gì?

Tề Bắc cười nhạt, đem Cửu U Chi Chương và lệnh bài kia thu vào tay. Lúc này, Tề Bắc nhìn về thi thể đầy huyết nhục của Vô Thiên Tôn Giả không khỏi có chút cảm khái mơ hồ. Đường đường là Hắc Ám Thánh Ma Pháp Sư cũng chết dưới tay hắn như vậy, hơn nữa là chết một cách rất khó coi. Tề Bắc nhấc lên Khô Lâu quyền trượng của Vô Thiên Tôn Giả lên, sau đó hắn lục lọi tìm kiếm trên thi thể, đem tất cả đồ trang sức đeo tay và một cổ não lấy đi. Nói giỡn chứ những thứ trên người Thánh Ma Pháp Sư có món nào không phải là bảo bối đâu? Đợi sau này hảo hảo nghiên cứu một chút là được. Tề Bắc ước lượng thời gian rồi ra phóng ra bên ngoài. Hiện tại hắn cực kỳ suy yếu, nếu Lan Lăng hầu vừa vặn tới chặn đường thì cũng không phải chuyện đùa đâu. Tề Bắc chui ra khỏi lòng đất, phát hiện phòng ngủ của Lan Lăng hầu vẫn không có một bóng người, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Tề Bắc đang định chuẩn bị thì đột nhiên ngừng lại, đưa mắt nhìn về hàng con rối trần trụi trong lồng sắt.

- Lão thỏ, cũng không thể dễ tiện nghi cho người được.

Tề Bắc cười tà ác một tiếng. Trường kiếm màu đen trong tay xuất ra, trực tiếp chặt những thứ đang vươn dài kia đi, rầm rầm rụng đầy đất. (DG: mỗi cái nặng vài kí đấy nhé) (Biên: chắc là có gắn bi sắt đấy) Tề Bắc ra khỏi phòng ngủ, móc một chiếc bình màu đen cầm lên tay. Nắp bình vừa mở, một luồng khí vô hình vô sắc vô mùi vị bay ra. Không lâu sau, trong Lan Lăng hầu phủ lại truyền đến tiếng gầm giận dữ của Cự Dương Tượng.

- Không xong, Cự Dương Tượng phá lồng sắt, a...

- Người đầu mau tới! Hai đầu Cự Dương Tượng nổi điên rồi, mau giết chúng đi.

Lan Lăng hầu phủ trở nên hỗn loạn, thù hờ cường giả bay tới bay lui vô ích. Còn tên thủ phạm Tề Bắc thì thừa dịp loạn mà trốn khỏi Lan Lăng hầu phủ.

Sau khi ra khỏi Hầu phủ, Tề Bắc thay đổi trang phục, trở về làm Ngũ Thiểu của Nặc Đức gia tộc. Hắn thân nhiên về Nặc Đức phủ, tiến vào viện tử của mình. Lúc này bóng đêm đang từ từ lui bước, đoán chừng nữa một lúc nữa trời sẽ sáng.

- Thiểu gia, người trở lại.

Nghe được động tĩnh, Huyền Ảnh khoác một trường bào mở cửa đi ra. Tề Bắc mở miệng cười. Đột nhiên thân thể hắn mềm nhũn ngã vào người Huyền Ảnh.

- Thiểu gia!

Huyền Ảnh nhẹ giọng kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên đỡ lấy Tề Bắc, mới phát hiện, gương mặt tuấn tú của Tề Bắc trắng bệch như giấy, trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

- Đừng hét, đỡ ta đi vào, ta chỉ có chút mệt mỏi.

Tề Bắc mỗi một nói, trở lại viện tử của mình, hắn cũng không cần phải cố gắng giữ tinh táo nữa. Hai lần sử dụng Thần Long đệ nhất biến rút gần hết nội lực trong cơ thể hắn rồi. Sau khi chạy ra khỏi Lan Lăng hầu phủ cũng hao tổn không ít khí lực khiến hắn vừa về đến cửa phòng đã không còn một chút sức lực nào nữa. Huyền Ảnh đỡ lấy Tề Bắc diu vào trong phòng, đi về phía giường lớn.

- A..

Ngay lúc tới sát giường, Tề Bắc ngã vật xuống kéo theo cả người Huyền Ảnh, vừa vịn nằm gọn trên người hắn.

"Bại hoại, không phải là cố ý à?" Huyền Ảnh nghĩ như thế nhưng bên tai lại nghe được tiếng hít thở trầm trầm của Tề Bắc. "Đúng là heo vừa nằm xuống giường liền tiến vào rồi mộng đẹp." Huyền Ảnh khẽ mỉm cười, từ trên người Tề Bắc bò dậy. Nàng cẩn thận quan sát hết một lượt, trong lòng thoáng đau xót. Nàng thoáng nhìn thấy ở cổ hắn có một vết máu, không chút nghĩ ngợi liền lật xiêm y hắn lên quan sát liền có thể nhìn thấy bên trong đã nhuộm đỏ máu. Nhìn lại tay chân của hắn, khắp nơi cũng chỉ chút các vết thương, không biết buổi tối qua hắn rốt cuộc đã làm cái gì?

Trong lúc ngủ say, thân thể và ý thức Tề Bắc buông lỏng đến cực hạn. Bên trong đan điền trống trơn xuất hiện một tia nội lực màu vàng, bắt đầu tự hành tiến hành tuần hoàn. Bên trong vòng tuần hoàn, đại lượng năng lượng đầu khí xung bị dẫn vào cơ thể, tiến vào tập trung trong đan điền. Năm vòng đầu khí kia xoay tròn mỗi lúc một nhanh. Bất chợt, một đoàn đầu khí lao ra khỏi năm vòng đầu khí kia tạo thành vòng khí thứ sáu. Bất tri bất giác, Tề Bắc đã tiến vào đẳng cấp chiến sĩ trung cấp đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ma Dược Sư Duy Nhĩ.

Đến tận tờ mờ sáng Lan Lăng hầu mới trở lại Hầu phủ, vừa đi vừa ngâm nga, trên miệng nở nụ cười, hiển nhiên tâm tình không tệ. Chẳng qua khi hắn vừa tiến vào hầu phủ thì quân gia mang về mặt đưa đám chạy tới hồi báo với hắn chuyện đêm qua hai con Cự Dương Tượng nổi điên, phá lồng sắt xông ra ngoài giết chết hơn mười người gồm hộ vệ và hạ nhân. Lan Lăng hầu nghe vậy trái tim lập tức nhảy mạnh liệt vài cái, liền chạy ào vào viện tử của mình.

"Hắc Ám hồn cảm đã biến mất!" Trong lòng Lan Lăng hầu có dự cảm bất thường làm cho toàn thân hắn run rẩy. Hắn vội đi tới cửa phòng ngủ của mình, nhưng lại sợ tới mức không dám đẩy cửa. Mãi đến khi ý niệm thôi thúc mấy lượt, hắn mới can đảm đẩy cửa đi vào. Cảnh tượng đập vào mắt khiến cho Lan Lăng hầu kinh sợ ngây người, thiếu chút nữa hộc máu. Ở cuối gian phòng, căn phòng mặt phía sau giá sách đã bị mở ra không có chút nào che dấu, hạ thể mười mấy con rối đầm đìa máu tươi. Nhưng thư đó vẫn chưa thấm vào đâu, cái càng làm hắn hoảng sợ chính là trên sàn nhà có đào một cái hố rộng.

- Đáng chết!

Lan Lăng hầu nhảy xuống dưới hố. Khi hắn nhận ra cái hố đào này nối với thông đạo dưới đất thì tia hi vọng cuối cùng cũng bị hoàn toàn đánh nát. Hai chân Lan Lăng hầu run rẩy đi vào hắc tinh thạch mặt thất, cho tới lúc hắn nhìn thấy thi thể đang nằm trên mặt đất kia, cả người nháy mắt co quắp ngồi bệt xuống đất.

- Sư phụ đã chết, ta cũng không còn đường sống. Rốt cuộc là kẻ nào? Là kẻ nào có thể giết chết sư phụ...

Lan Lăng hầu lâm bầm tự nói. Hắn không rõ, rốt cuộc là vị cường giả nào có thể xông vào trực tiếp lấy ra trái tim và não của Vô Thiên Tôn Giả. Phải biết rằng, Vô Thiên Tôn Giả từng là một Hắc Ám Thánh Ma Pháp Sư, mặc dù hắn đánh một trận với Nam Vô Nhai chịu trọng thương, tụt xuống cảnh giới Địa Phẩm Ma Pháp Sư, bất quá muốn đối phó cũng không dễ dàng như vậy. Lan Lăng hầu dù sao cũng không phải là người bình thường, hắn từ từ

áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, bắt đầu bình tĩnh suy tư.

"Cự Dương Tượng, Tề Bắc, cường giả thần bí..." Hắn đem các chi tiết đó liên hệ lại với nhau. "Cự Dương Tượng nổi điên, có phải là Tề Bắc ra tay hay không? Chẳng qua bằng vào thực lực Tề Bắc tuyệt đối không cách nào giết chết được Vô Thiên Tôn Giả, cứu đi Nam Vô Nhai. Hơn nữa, hắn cũng không thể vô thanh vô tức làm cho Hắc Ám Hồn Cầm biến mất được. Mặt khác nếu như là cường giả đến cứu thì Mộng Huyền Hải sẽ không thể nào sẽ bỏ qua cho mình tội khi sư diệt tổ. Như vậy, chỉ còn một khả năng chính là rất có thể vị cường giả thần bí cũng là vị vật mà Vô Thiên Tôn Giả muốn có mà đến. Hơn nữa, nói không chừng vị này cường giả này cũng là người của binh đoàn Hắc Ám. Nếu không phải người tinh thông Hắc Ám ma pháp thì chỉ có thể mạnh mẽ phá hư Hắc Ám Hồn Cầm. Mà một khi mạnh mẽ phá vỡ nhất định sẽ lưu lại dấu vết nhưng Hắc Ám hồn cầm như thể hoàn toàn tiêu tan, chắc chắn là do bị phá giải chứ không phải là mạnh mẽ phá hư." Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Lan Lăng hầu nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hắn đi tới đem cả những con rối và những thứ mà con rối bị chặt đứt vứt xuống hồ, sau đó cho lấp đi địa đạo. Quân gia Hầu phủ thấp thỏm đứng chờ Lan Lăng hầu, bởi hắn biết tên Hầu gia này tính tình cổ quái, lòng dạ độc ác đối nên chắc chắn hình mà hắn nhận phải sẽ rất kinh khủng.

- Lệnh cho cho toàn phủ không được tiết lộ chuyện đêm qua, nếu không bốn hầu cất lưỡi các người ném cho chó ăn.

Lan Lăng hầu nói.

- Vâng... Hầu gia, còn hai con Cự Dương Tượng...

Hầu phủ quân gia vội vàng gật đầu.

Lan Lăng hầu vừa nghe đến Cự Dương Tượng, ánh mắt càng thêm âm lãnh, khóe miệng của hắn khẽ mím lại, âm hàn nói:

- Người không cần lo. Xử lý xong chuyện trong phủ hãy đi Ma tháp tìm Duy Nhĩ trưởng lão. Bốn hầu có việc gấp tìm hắn.

- Vâng, Hầu gia.

Quân gia không dám hỏi nhiều, lập tức cáo lui. Ma tháp là chỗ ở của tổng bộ hội đồng Ma Pháp Sư thuộc Kim Diệp hoàng triều. Duy Nhĩ trưởng lão là một vị Hòa Hệ Ma Pháp Sư cao cấp, đồng thời cũng là một vị Ma Dược Sư. Nếu như nói trong một vạn cái người bình thường mới có một cái Ma Pháp Sư...như vậy cũng không tính là gì, bởi trong một vạn Ma Pháp Sư cũng không tìm ra được một cái Ma Dược Sư. Cho dù chỉ là Ma Pháp dược tế cấp một cũng đã hơn vạn kim tệ, đôi khi có tiền cũng không mua được, bởi vì nhu cầu quá lớn, đồng thời Ma Dược Sư cũng vô cùng khan hiếm. Một lọ Ma Lực tế sơ cấp có thể trong nháy mắt gia tăng ba thành ma lực sơ cấp cho Ma Pháp Sư, chỉ sử dụng một lần đã ngốn năm vạn kim tệ. Một viên Đấu Lực hoàn sơ cấp có thể trong nháy mắt gia tăng ba thành đấu khí chiến sĩ sơ cấp, muốn sử dụng một lần đã mất hai vạn kim tệ. Còn nếu là Ma Lực Tế trung cấp hoặc Đấu Lực Hoàn trung cấp, giá tiền tăng lên gấp mười lần cũng không có gì là kỳ lạ. Vì vậy, Duy Nhĩ trưởng lão dù chỉ là một Ma Pháp Sư cao cấp nhưng bởi vì hắn có thể luyện chế Ma Dược trung cấp nên đã giúp hắn trở thành một trong ma mười đại trưởng lão. Hắn nắm quyền lực thật lớn, nhân mạch cực kỳ rộng, kể cả Hãn Mạc Tư Đại Đế đối với hắn cũng phải nhường nhịn ba phần. Tất cả mọi người ở đây đều biết Duy Nhĩ trưởng lão luôn luôn coi khinh sở thích của Lan Lăng hầu nhưng chẳng biết tại sao Lan Lăng hầu lại có chuyện gì muốn tìm hắn.

Một canh giờ sau, Duy Nhĩ trưởng lão đã đi tới cửa Lan Lăng Hầu phủ. Duy Nhĩ trưởng lão là một lão già có một chòm râu khá dài, thân lão mặc ma bào như hỏa diễm, tay cầm hỏa hồng ma trượng trắng lợt, áo bào cứ đóng đưa tựa như một đoàn lửa đang hùng hực thiêu đốt, ẩn chứa cốt cách vô cùng cao quý. Lan Lăng hầu tự mình đứng sẵn chờ ở cổng rồi mời lão tiến vào thư phòng Hầu phủ.

- Hắn đã chết phải không?

Duy Nhĩ trưởng lão vừa vào thư phòng, tựa lập tức xoay người, nhìn chằm chằm Lan Lăng hầu nói

- Không sai

Lan Lăng hầu gật đầu.

- Ha ha ha, cái lão già tà ác này cuối cùng đã chết, thật là thống khoái. Ta chịu không chế của hắn đủ rồi.

Duy Nhĩ trưởng lão cười to. Trên mặt tràn đầy kích thích điên cuồng, vẻ trầm ổn luôn duy trì không biết vút đi nơi nào rồi. Lan Lăng hầu quyền rũ xoắn xoắn sợi tóc, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn Duy Nhĩ trưởng lão phát tiết. Sau một lúc lâu, tiếng cười Duy Nhĩ Ma Pháp Sư ngừng lại. Hắn quay ra khóc thành tiếng, trên chòm râu thượng đỉnh đầy nước mắt, nước mũi, khóc đến như một hài tử. Lan Lăng hầu than nhẹ một tiếng, vỗ lên vai Duy Nhĩ Ma Pháp Sư, mở miệng nói:

- Lão nghĩ thông suốt rồi sao? Cho dù lão già hỏa kia đã chết nhưng chúng ta bị rơi vào Hắc Ám là không thể quay lại. Trên người chúng ta, U Minh ấn ký vĩnh viễn không thể tiêu trừ cho dù có chết.

Duy Nhĩ trưởng lão chán ghét dùng ma trượng gạt tay Lan Lăng hầu ra, lau nước mắt nước mũi. Tâm tình cũng khôi phục trở lại bình thường. Lão lạnh lùng nói:

- Người gọi ta tới làm gì?

- Duy Nhĩ a, chúng ta hiện tại cùng trên một cái thuyền. Thuyền mà lật thì bốn hầu sẽ không được chết già, lão thân là trưởng lão cũng sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của hoàng triều. Bốn hầu nói thật nói với lão, cường giả hôm qua xông vào phủ giết chết lão già hỏa kia, ta hoài nghi hắn cũng là người binh đoàn Hắc Ám

Lan Lăng hầu thản nhiên nói, ẩn chứa ý vị uy hiếp. Cổ Duy Nhĩ nổi gân xanh phập phồng, một hồi lâu mới hừ lạnh nói:

- Người muốn ta làm gì?

- Đối với lão mà nói, đó chỉ là chuyện nhỏ. Ta muốn lão đi xem hai con Cự Dương Tượng bị trúng thuốc gì?

Lan Lăng hầu vừa nói vừa hỏi tường tên Tề Bắc tiểu tử kia, khỏe miệng mỉm cười giễu cợt. Hắn hiện tại biết cần biết rõ ràng liệu có liên quan đến Nặc Đức gia tộc hay không. Duy Nhĩ đi tới cẩn thận kiểm tra hai con Cự Dương Tượng bị trời không thể nhúc nhích. Một lát sau, lão nhướng mày, nhẹ giọng nói với Lan Lăng hầu:

- Không sai, ở đây có chứa khí tức hắc ám, là kích thích ma dược.

Lan Lăng hầu cũng thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra sự việc này không có quan hệ gì với Nặc Đức gia tộc cũng, đồng nghĩa với việc hắn đoán đúng, là do cường giả của binh đoàn Hắc Ám làm ra. Có lẽ trong mắt cường giả bậc này hắn chỉ là một con kiến hôi nho nhỏ, cần bản khinh thường không thêm đối phó. Như vậy hắn sẽ không bỏ mạng nữa, hắn vẫn có thể tiếp tục làm đệ tử ký danh của Mộng Huyền Hải, tương lai vẫn vô cùng sáng sủa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dung Hợp

Lúc này, sắc trời chuyển màu hoàng hôn, mặt trời chỉ còn là một hình tròn đỏ ở cuối chân trời nhưng vẫn quyền uy không chịu rời đi, tựa như không đành lòng để thế gian bị đêm tối bao phủ. Tại phủ Nặc Đức, chẳng biết từ lúc nào Tề Bắc đã ngồi dậy, xung quang hắn có nhiều tầng sương mù màu vàng nhạt từ thoát ra từ lỗ chân lông, lượn lờ một hồi lâu rồi bị hấp hút vào trong người, cứ như thế tuần hoàn liên tục. Bỗng, trong bụng Tề Bắc đột nhiên truyền đến một tiếng sét nổ. Cùng lúc đó, hắc trường kiếm bên cạnh hắn bắt đầu nhẹ nhàng run lên. Tiếng sét nổ chính là do lực lượng trong đan điền sôi trào sinh ra, đại biểu cho tinh khí cả cơ thể đã hồi phục đến trạng thái đỉnh phong. Tề Bắc nhíu chặt mày lại, ý thức không rõ ràng lắm, dường như có một âm thanh nào đó đang không ngừng hô tên hắn. Cái thanh âm này rất mờ hồ, giống như từ trong hư vô truyền đến, mang theo một loại khí thế uy nghiêm khiến hắn khó có thể kháng cự. Đang hoảng hốt, trước mặt hắn bỗng xuất hiện một đại môn đen sì. Đại môn này chừng trăm trượng cao, mơ hồ có đồ án lúc ẩn lúc hiện ở trên cửa. Tề Bắc không thể tự chủ chậm rãi bước lên phía trước giống như một con rết.

Con rết!

Trong lòng Tề Bắc kinh, linh hồn đột nhiên chấn run lên một cái, nhất thời từ trong hoảng hốt thanh tỉnh trở lại. Mở mắt, Tề Bắc khẽ thờ phào, cảm giác xiêm y trên người cũng ướt đầm, bất quá nội lực trong cơ thể hắn cũng đã tăng lên rất nhiều. Hơn nữa trong đan điền cũng đã tăng thêm vòng khí thứ sáu, đạt đến chiến sĩ trung cấp đỉnh phong. Tề Bắc nhảy xuống giường, nằm vào thùng tắm đã đặt sẵn ở trong phòng. Hơi nước bốc lên từ chiếc thùng tắm những không thể che được đôi mắt của Tề Bắc đang lóe lên liên tục.

- Là người? Là người? Là người? Cũng là người?

Tề Bắc lăm lăm mắt hắn nhìn về mặt bàn đối diện, bên tay trái hắn lóe ra Thần Long đồ án. Trên mặt bàn, thanh hắc trường kiếm thần bí cắm ở giữa, bên trái là tờ Cửu U Chi Chương màu xám tro trôi nổi trên không, bên phải là chiếc Không Gian Giới chỉ màu đen hắn lấy từ ngón tay Vô Thiên Tôn Giả, một ít đồ trang sức ma pháp và kia Khô Lâu quyền trượng cũng lay trên người lão già đó, hắn đều nhét vào trong đây hết. Không Gian giới chỉ là một món đồ vô cùng cần thiết, chỉ là theo thời gian Không Gian Hệ Ma Pháp Sư và Luyện Kim Thuật Sư xuống dốc khiến Không Gian giới chỉ càng ngày càng ít. Nó ít đến nỗi thậm chí cả Nặc Đức gia tộc, cũng chỉ có mình gia chủ Kha Đế có một chiếc, thể tích không gian của nó không quá nửa gian phòng nhỏ. Nhưng Không Gian giới chỉ của Vô Thiên Tôn Giả có không gian hết sức rộng rãi, trong đó được chia ra thành mười gian không gian có thể tích bằng nhau, và chín trên mười gian được bố trí cấm chế, chỉ có một gian là Tề Bắc có thể tự do tiến vào. Tại đó chất đầy những Ma Tinh Thạch cấp thấp và một ít vật phẩm hỗn tạp.

Một hồi lâu, ánh mắt Tề Bắc bỗng sáng ngời, nghĩ: "Hắc trường kiếm thần bí có thể hấp thu Hắc Ám cấm chế, đem nó để vào Không Gian giới chỉ không phải có thể phá vỡ được chín cấm chế đó sao? Vô Thiên Tôn Giả có đẳng cấp Thánh Ma Pháp Sư hiển nhiên trong Không Gian giới chỉ nhất định là có không ít bảo bối tuyệt thế." Tề Bắc nhất thời có chút kích động, lập tức đem hắc trường kiếm để vào Không Gian giới chỉ. Quả nhiên, trường kiếm màu đen vừa vào không gian giới chỉ liền lập tức có phản ứng. Chỉ là khi trường kiếm rời tay, Tề Bắc không cảm ứng được tin tức của nó truyền đến nữa. Đợi một lúc lát, Tề Bắc có chút thất vọng lắc đầu, hắn có thể cảm giác được hắc trường kiếm đang hấp thu cấm chế nhưng tốc độ lại chậm vô cùng, không giống như lúc hấp thu Tam Trọng Hắc Ám hồn cấm ở Lan Lăng Hầu phủ. Nghĩ vậy, hắn khẳng định cấm chế đó có đẳng cấp rất cao, hắc trường kiếm muốn hấp thu cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Tề Bắc thu hồi ý niệm, ánh mắt nhìn vào Cửu U Chi Chương màu xám tro trước mặt. Vật ấy khi mới chạm vào đã khơi dậy nỗi sợ hãi ẩn sâu trong con người hắn, hiển nhiên là vật rất đặc biệt.

Mà đúng lúc này, Tề Bắc cảm giác được Thần Long đồ án trong lòng bàn tay trái đột nhiên có chút nóng rực dị thường, Hoàng Kim Thần Long gầm thét sôi trào. Ở phía sau đuôi Hoàng Kim Thần Long có một vết vàng dài động đậy, đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu vàng. Bỗng Cửu U Chi Chương tán mát ra từng đợt hơi nóng, phủ lên thần bí lóe quang mang không dứt. Không lâu sau đó, Cửu U Chi Chương chợt bắt đầu tan ra, hóa thành một sợi tơ mảnh dài chui vào trong Thần Long đồ án. Tề Bắc chợt cảm thấy toàn thân một trận lạnh thấu xương giống như cả người bị quăng vào một khe băng vậy, cùng với đó là một mảng màu xám lan ra từ bàn tay hắn. Hai tay Tề Bắc nhanh chóng bành trướng, từng cái vảy rồng màu vàng bao trùm lên đó, thể nhưng lại không bị không chế bởi Thần Long đệ nhất biến. Càng làm hắn khiếp sợ chính là ở ngoài vảy rồng màu vàng còn thoáng hiện thêm nhiều mảng Cửu U chi

lực màu xám tro âm đạm. Không biết Cửu U Chi Chương khủng bố kia dung nhập vào trong Thần Long đồ án sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với công kích của hắn những chỉ qua vài nhịp hơi thở, hình thái long trảo nhanh chóng khôi phục trở lại không hề khác trước chút nào, tựa hồ vừa rồi không có cái gì xảy ra cả.

...

...

Mới đó mà trời đã đầy sao, Tề Bắc chinh chu xiêm y xong bước ra ngoài. Trong viện tử của hắn chật ních người và các hòm vật phẩm.

- Tiểu tử thôi! Nếu đệ không ra, đại ca đã suýt phá cửa xông vào rồi.

Nặc Đức Hoài An tiến lên đâm nhẹ vào ngực Tề Bắc cười nói.

- Đệ hỏi đại ca nè, Chuyện gì xảy ra mà động tĩnh lớn như vậy?

Tề Bắc có chút mơ hồ hỏi. Nặc Đức Hoài An nhìn nhìn Tề Bắc một cách quái dị, đưa tay sờ sờ trán của hắn, nói:

- Đầu không có nóng! Chẳng nhẽ đệ tu luyện nhiều quá thành ra u mê sao? Ngày mai là ngày đệ và Minh Nguyệt công chúa đính hôn rồi, tối nay đệ phải bắt đầu chuẩn bị thôi.

Tề Bắc sững sốt. "ngày mai đã là ngày đính hôn rồi ư? Thời gian này trôi qua thật là nhanh a. Chỉ là chuyện tình của Lan Lăng hầu có nên với gia tộc một chuyện hay không?" Ý nghĩ này chỉ mớ lóc lên trong đầu Tề Bắc, hắn liền quyết định, hắn không muốn cho gia tộc biết chuyện của Nam Vô Nhai và Vô Thiên Tôn Giả, bởi chuyện này quá lớn. Xem ra nên tìm một cơ hội cùng Lan Lăng hầu lão thỏ kia nói chuyện một chút mà thôi..

Giống như con cháu dòng chính của Nặc Đức gia tộc khác khi đính cùng hoàng gia công chúa đính hôn, trong nghi thức có rất nhiều quy củ. Tề Bắc không hiểu, cũng lười muốn biết, chỉ như tượng gỗ cho người khác chỉnh muốn ra sao thì chỉnh. Khổ sở hai canh giờ, bóng đêm đã sớm nhạt dần, Tề Bắc mới loay hoay xong.

- Tề Bắc, đợi đến ngày mai, đệ sẽ phải đi tới Tây Linh thành rồi. Lão gia tử nói muốn phân phối hai trăm năm mươi Hắc giáp quân cho đệ. Nếu đệ có rảnh rồi thì tự mình đến quân doanh chọn tướng đi.

Hoài An vỗ vỗ vai Tề Bắc nói.

- Ha ha, đại ca, đến lúc đó đệ chọn trúng người của huynh cũng đừng trách a.

Tề Bắc cười nói.

- Chỉ cần tiểu tử ngươi nhìn trúng, đại ca nhất định sẽ thả người.

Hoài An cười nói. Tây Linh thành là địa phương nào hắn biết rõ, không có thực lực thì có thể bỏ mạng ở bất cứ đâu.

- Đại ca, cảm ơn huynh.

Tề Bắc chân thành nói.

- Hai huynh đệ, nói lời khách khí để làm chi.

Hoài An nói, hắn suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Tề Bắc, đệ ở trong phòng tu luyện một ngày một đêm, sợ là không biết chuyện về Khai Đế của Thông Thiên Sơn hôm qua đã tới hoàng đô. Hắn cũng là một đệ tử thân truyền của sư phó Minh Nguyệt công chúa sư phó. Nghe nói hắn cùng Minh Nguyệt công chúa trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

- Là nam sao?

Tề Bắc nhú mày hỏi.

- Đúng vậy, tuổi không chênh lệch với Minh Nguyệt công chúa nhiều lắm, nhưng hắn đã là lời hệ Ma Pháp Sư vương phẩm. Nghe nói hắn cố gắng khuyên can không để cho Minh Nguyệt công chúa đính hôn.

Hoài An lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sư Huynh.

Tề Bắc mỉm cười, hai con mắt híp lại, con ngươi đen cũng lập lòe quang mang. Không sai, hẳn bây giờ đối với Minh Nguyệt công chúa không hề có nửa điểm mê luyện. Nhưng bất kể thế nào mà nói thì Minh Nguyệt công chúa ở trên danh nghĩa cũng là hôn thê của hắn. Nếu có nam nhân khác nhúng tay đi vào, hắn cũng không thể dễ dàng tha thứ. Đệ tử Thông Thiên Sơn thì như thế nào? Dám đoạt nữ nhân thì cũng sẽ không yên ổn đâu với hắn đâu!

- Tề Bắc, đệ yên tâm Ngũ Đại Thánh Địa mặc dù cao cao tại thượng nhưng lại không cho phép nhúng tay vào thế tục. Tiểu tử kia tốt nhất nên có chừng mực, nếu dám gây chuyện thì Nặc Đức gia tộc chúng ta cũng không phải là bùn muốn nặn ra sao thì nặn đâu.

Hoài An nói Tề Bắc.

- Tốt nhất nên như thế!

Tề Bắc cười nhạt. Hắn có dự cảm hôn lễ này sẽ không yên ả như vậy.

...

...

Hoàng cung, Miên Nguyệt Cung uyển.

Bảy chiếc Ma Pháp Đăng quang đem Miên Nguyệt cung trở nên lung linh huyền lệ. Công chúa đính hôn, công tác chuẩn bị so với nhà trai lại càng phải kỹ càng hơn. Lúc này, Minh Nguyệt công chúa trần như nhộng ngâm mình trong bồn tắm thả đầy cánh hoa. Mái tóc thật dài như tơ bông bồng bềnh trong nước, làn hơi nước dịu dàng phả lên da thịt tuyết trắng của nàng càng tăng thêm vẻ mịn màng trơn mềm giống như làn da em bé khiến bao gã đàn ông không nhìn được muốn sờ mãi không thôi. Đính hôn, là một chuyện đại sự của thiếu nữ. Mặc dù Minh Nguyệt công chúa vẫn biểu hiện được rất lãnh đạm nhưng trong lòng của nàng không khỏi có cảm giác thất lạc. Ngọc thủ khẽ khuấy động nước, Minh Nguyệt công chúa kinh ngạc nhìn cánh hoa mỹ lệ trôi trên nước, không khỏi nhớ lại lúc ở ngoại Hoàng thành, ánh mắt lạnh như băng của Tề Bắc phảng phất như có thể đâm thủng linh hồn nàng. Hắn thật không giống với lúc trước, nàng không tài nào nhận ra một chút mê luyện nào của hắn đối với nàng. Khi xưa ánh mắt hắn chưa từng bén nhọn như thế, đáng người cũng chưa từng đứng thẳng như vậy!

- Tề Bắc, ngươi có tư cách gì xem thường ta... Thành tựu của ngươi dù có cao tới đâu thì sao có thể bì kịp với một đệ tử Thông Thiên Sơn như ta đây?

Minh Nguyệt công chúa nắm chặt ngọc thủ. Nước trong nhanh chóng bốc hơi nghi ngút, cả những cánh hoa kia cũng tan theo hơi nước bốc lên. Bấy giờ Minh Nguyệt công chúa mới thấy được vẻ mặt tức giận của mình trong nước làm nàng cảm giác có chút xa lạ.

- Đúng! Ta hiểu rồi. Thế giới của ta vốn bất đồng với thế giới của hắn, giống như hai đường thẳng cắt nhau, sau khi cắt sẽ càng xa nhau.

Minh Nguyệt công chúa nhẹ nhàng lắc đầu cười một tiếng, vứt toàn bộ sự phẫn uất ra ngoài. Chỉ là đường nhân sinh sao lại bình yên như hai đường thẳng được, nói không chừng vào một lúc nào đó chúng sẽ lại giao nhau tại một điểm nào đó.

- Công chúa, Phần Thiên thiếu gia đang ở bên ngoài chờ, nói muốn gặp người.

Bỗng nhiên, bên ngoài phòng tắm truyền tới âm thanh của thị nữ. Minh Nguyệt công chúa nhú nhú đôi mi thanh tú. Hiện tại đêm đã khuya, vị sư huynh này lại tới quả là không đúng lúc. Thật ra lần đầu tiên gặp vị sư huynh chưa từng quen biết này nàng đã biết hắn vừa gặp đã yêu nàng rồi. Trong lời nói đối với nàng cũng không thêm che giấu ý ái mộ, hơn nữa còn trăm phương ngàn kế muốn ngăn cản nàng cùng Tề Bắc đính hôn. Không thể phủ nhận, vị Phần Thiên sư huynh này lớn lên rất anh tuấn, so với Tề Bắc cũng không kém phần lượng nào. Hơn nữa tuổi còn trẻ mà đã là Ma Pháp Sư vương phẩm, về phương diện thiên phú không cần phải bàn luận. Nghĩ tới đây, Minh Nguyệt công chúa đột nhiên sùng sốt một chút, nàng tựa hồ hiện tại mới phát hiện thì ra là ở trong mắt nàng, Tề Bắc lớn lên cực kỳ tuấn tú. Trước kia nàng nào có cảm giác như vậy.

- Để cho hắn chờ.

Minh Nguyệt công chúa khẽ lắc đầu, nhàn nhạt lên tiếng. Phần Thiên sư huynh đã tới chơi, Minh Nguyệt công chúa mặc dù không thích nhưng cũng phải nể mặt mũi của hắn. Dù sao thì hai người cũng đều là đệ tử thân truyền của Khải Đế, mà Phần Thiên từ nhỏ đã ở trong Thông Thiên Sơn sơn môn.

Phần Thiên mặc tử sắc ma bào kiểu dáng đơn giản, thoạt nhìn không hoa lệ nhưng tựa như có một cỗ khí chất cao quý toát ra. Mỗi khi hắn mỉm cười, kết hợp với cặp mày kiếm tạo lên lực hấp dẫn vô cùng lớn cho nữ nhân. Phần lớn mọi người trong cung điện đều len lén nhìn hắn không chỉ do khí chất hắn có mà còn vì thân phận đệ tử Thông Thiên Sơn cao quý nữa. Thông Thiên Sơn là thiên đường của Ma Pháp Sư, cũng là nơi vô cùng cao quý với tất cả các Ma Pháp Sư, dù các Ma Pháp Sư ở nhân thế có thân phận cao đến thế nào cũng rất muốn tiến vào trong Thông Thiên Sơn. Nghe nói Ma Pháp Sư tại nhân thế cho dù có táng gia bại sản cũng không mua được Ma Pháp Chú ngữ cao cấp nhưng ở Thông Thiên Sơn thì điều đó lại bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa căn bản vì Thông Thiên Sơn có cả Thánh Ma Pháp Chú ngữ, thậm chí còn lưu lại một đoạn Thần Cấp Ma Pháp Chú ngữ do Thần giới truyền xuống.

Một hồi lâu, Minh Nguyệt công chúa ăn mặc chỉnh tề nhẹ nhàng đi ra. Phần Thiên nhìn đến giật mình, trong mắt tràn đầy kinh diễm. Minh Nguyệt vận bộ màu trắng thuần tha, giống như tiên nữ tóa ra muôn vàn Thánh quang.

- Sư huynh, đã trễ thế này tìm muội có chuyện gì không? Huynh biết ngày mai là ngày đính hôn của muội, nên có rất nhiều việc vặt cần phải chuẩn bị.

Minh Nguyệt công chúa thân nhiên nói, ý tứ tiễn khách trong lời nói hết sức rõ ràng. Chỉ là Phần Thiên tựa hồ hoàn toàn không có hiểu, cười thân thiết nói:

- Sư muội, huynh lần này tới là khuyên muội suy nghĩ thêm một chút nữa. Muội và huynh đều là đệ tử của Thông Thiên Sơn, hoàn toàn không cần thiết vì chính trị thế tục mà hy sinh chính mình.

- Sư huynh, đa tạ hảo ý của huynh, bất quá muội đã quyết định. Nếu như sư huynh tới đây chỉ là vì nói chuyện này, vậy mời huynh hãy trở về đi.

Minh Nguyệt công chúa nói thẳng, trong lòng có chút không thoải mái.

- Sư muội, chẳng phải muội ban ngày đã nói với huynh rằng trong lòng muội cũng không nguyện ý cùng Tề Bắc đính hôn hay sao?

Phần Thiên nói.

- Vâng, bất quá...

- Đó chính là lý do! Đúng rồi, huynh tới là muốn đưa cho muội đồ vật này. Huynh lần đầu tiên quen biết sư muội, dù sao cũng phải có lễ ra mắt a.

Phần Thiên vừa nói vừa lấy ra một chiếc hộp ngọc tinh mỹ màu lam. Tay hắn nhẹ nhàng đẩy lên một cái, hộp ngọc này liền trôi nổi đến bên người Minh Nguyệt công chúa. Tinh Thần Ngọc! Dĩ nhiên cái hộp ngọc này trân quý vô cùng. Dùng Tinh Thần Ngọc mài dưa mà thành. Tinh Thần Ngọc là Văn Thạch ở Thiên Ngoại rơi xuống, nó ẩn chứa năng lượng thần kỳ, chỉ tùy thân đeo một mảnh nhỏ là có thể tâm bồ cho thân thể, bách độc bất xâm. Một khối Tinh Thần Ngọc như vậy to như vậy giá trị quả thật không thể đo lường.

- Năm năm trước trong cuộc thi đệ tử Đại Bì của Thông Thiên Sơn, ta đứng thứ ba nên đoạt một phần thưởng. Đó là một bộ Nhuyễn Giáp vương phẩm, triệt tiêu một nửa công kích của tất cả các Ma Pháp Sư vương phẩm và chiến sĩ vương phẩm trở xuống.

Phần Thiên không khỏi đắc ý nói. Nhưng có một việc hắn lại chưa nói, chính là bộ Nhuyễn Giáp này hắn mặc thiếp thân (1) đã nhiều năm, nếu như hiện tại Minh Nguyệt công chúa cũng mặc thiếp thân thì hai người chẳng phải đã gián tiếp tiếp xúc thân mật rồi sao. (biên: bệnh vãi)

- Sư huynh, đồ vật quý trọng như vậy muội không thể nhận, xin cảm về đi!

Minh Nguyệt công chúa vung tay lên, đem hộp ngọc lẳng không đẩy trở về trước mặt Phần Thiên. Nàng là cô gái vô cùng thông minh, tất nhiên đoán được trong lòng Phần Thiên nghĩ cái gì.

- Sư muội, đây là lễ ra mắt, là một phần tâm ý của sư huynh, muội nhất định phải nhận lấy. Lúc này không còn sớm, huynh sẽ không quấy rầy muội nữa.

Phần Thiên đem hộp ngọc để ở trên ghế, xoay người rời đi.

Minh Nguyệt công chúa dùng đôi mắt đẹp lãnh đạm nhìn theo thân ảnh Phần Thiên, đột nhiên mở miệng nói:

- Đi theo hắn.

- Rồi.

Bên tai Minh Nguyệt công chúa vang lên một âm thanh mơ hồ. Nàng thấy vị sư huynh này mặc dù thiên tư cực cao nhưng ý nghĩ chưa trưởng thành. Thân là đệ tử Thông Thiên Sơn nên tới nay cũng chưa từng bị ai khinh thường, cũng chưa từng trải qua hiểm cảnh nào, so với Tề Bắc thì hẳn... Minh Nguyệt công chúa nhu đôi mi thanh tú, nàng không hiểu sao mình lại đem hắn ra so sánh với Tề Bắc chứ?

(1) thiếp thân: tiếp xúc trực tiếp với da.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ngày Đính Hôn.

Tia sáng đầu tiên xuyên qua mây mù chiếu lên hoàng đô. Con đường lớn nhất Hoàng thành xưa kia luôn trang nghiêm vắng lạnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt, vô luận đại quý tộc, tiểu quý tộc hay là bình dân đều lục tục hướng về con đường lớn nhất này. Vốn là đám hội giữa Hoàng gia công chúa và thế gia là chuyện rất bình thường, kể cả giai cấp thấp nhất cũng chỉ vui mừng một chút thôi. Nhưng là lần này thì khác, bởi đây là lễ đính hôn giữa Ngũ Thiếu của

đệ nhất đại thế gia Nặc Đức gia tộc và Minh Nguyệt công chúa, người được Hân Mạc Tư Đại Đế sủng ái nhất. Đối với một số người có cái nhìn mà nói, bọn họ đã sớm biết Nặc Đức gia tộc và hoàng thất đang mâu thuẫn, mà lịch sử tám trăm năm của Nặc Đức gia tộc, nào đã từng có người ai cùng hoàng thất có làm đám cưới đâu? Bọn họ thấy chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi. Con về những người dân tầm thường thì họ không có nhìn xa như vậy. Bọn họ chỉ biết là Nặc Đức Ngũ Thiếu quân áo lụa là phong lưu thành tính, mà hẳn vẫn có thể ở trong Vong Linh Sơn sinh tồn tám tháng. Kỳ tích này đã trở thành một truyền thuyết, hơn nữa lưu truyền trong dân gian lại càng thêm ly kỳ, thế nên bọn họ chỉ muốn tới xem nhân vật trong truyền thuyết này một chút. Dĩ nhiên, còn có một bộ phận người tới để chiêm ngưỡng Minh Nguyệt công chúa xinh đẹp và đầy tài danh. Không ít kẻ tự nhận mình phong lưu phóng khoáng đang bóp cổ tay chờ dài đưa mắt chờ đợi.

Dựa theo quy củ, hoàng thất và thế gia khi đính hôn cùng hôn lễ phải tiến hành ở thần điện của Nữ thần sinh mệnh, vị thần đại biểu cho tính mạng các sinh vật. Nghi thức thứ nhất, Tề Bắc phải đích thân lái xe ngựa đến trước hoàng cung mời Minh Nguyệt công chúa lên xe, rồi trở về Nặc Đức gia tộc, để nàng quen thuộc với cuộc sống mới sắp đến. Sau nghi thức đầu tiên thì phải cùng nhau đi tới thần điện của Nữ thần sinh mệnh. Sau khi cầu phúc trước Nữ thần sinh mệnh thì nghi thức đính hôn long trọng mới có thể chính thức bắt đầu.

Lúc này, Tề Bắc mặc bộ lễ phục gồm hai màu trắng đen, cầm cương cổ xe có mười tám con Thát Hòa Diễm Độc Giác Mã đi trên con đường lớn nhất Kim Diệp, từ từ đi về phía hoàng cung, ở phía sau hẳn là một đoàn Hắc giáp quân đảm nhiệm đội nghi thức. Tề Bắc nhìn người dân hai bên hướng hẳn chỉ chỉ, làm hẳn cảm thấy không được tự nhiên, bởi nhiều người cứ chỉ chỗ làm như không phải hẳn đi đính hôn mà là một loại động vật quý hiếm được hoàng đế mang ra khoe dân chúng vậy. Tề Bắc hướng sau vẫy vẫy tay, một lão già thuộc Nặc Đức gia tộc chịu trách nhiệm lễ nghi liền đi tới bên cạnh hẳn hỏi:

- Ngũ Thiếu Gia có gì phân phó?

- Có thể tăng thêm tốc độ hay không?

Tề Bắc hỏi.

- Tại sao ngài lại muốn như vậy? Dựa theo quy củ, xe ngựa một khắc chỉ được đi hai mươi trượng, một tắc không được hơn, một ly không được thiếu.

Lão già lắc đầu quầy quậy, quy củ này ngàn năm qua cho đến khi hẳn biết là do thần toan tính, không được sửa đổi.

"Người bảo thủ!" Tề Bắc liếc mắt nghĩ.

- Toàn đội, tăng thêm tốc độ, thẳng tới hoàng cung.

Tề Bắc đứng lên, lớn tiếng quát.

- Rõ.

Hắc giáp quân phía sau đồng thời giơ dụng cụ lên cao, đồng thanh nói.

- Ya!

Dây cương trong tay Tề Bắc rung lên, mười tám con Thát Hòa Diễm Độc Giác Mã nhất tề hí, bốn vó giẫm mạnh phóng về phía trước. Bốn trăm Hắc một nhất thể, đều nhịp nhàng phóng về phía trước.

- Ngũ Thiếu Gia, dừng lại, không thể...

Lễ nghi quan quá sợ hãi vội đuổi theo ở phía sau kêu lên oai oái, hơn mười thị tỳ vì vậy mà hoa dung thất sắc. Hai bên quần chúng vây xem cũng hưng phấn hẳn lên. Mọi người như được ăn xuân được thượng phẩm, tru lên hứng phấn. Cứ với tốc độ như vậy, không đầy một khắc, cánh cửa khổng lồ của Hoàng cung điện ở xa xa dần hiện lên rõ ràng.

Hộ vệ gác cổng Hoàng cung chỉ thấy một cỗ xe ngựa đang nhanh chóng phóng về phía Hoàng cung. Mà theo sau xe ngựa là mấy trăm quân sĩ đều nhịp nhàng theo sát chiếc xe xông đến. Không sai, chính là xông đến. Chuyện này chưa từng có từ trước đến nay. Từ xa xa có thể cảm giác được một loại khí thế bài sơn đào hải hướng thẳng về hoàng cung.

- Ô... Ô...

Tên chỉ huy cấm vệ cung trong lòng run lên, theo bản năng hẳn nâng cao kèn lệnh trong tay, đại biểu cho ý tứ có kẻ dám công kích Hoàng cung. Trong nháy mắt, cả hoàng cung đang vui mừng nhất thời bùng nổ, một trận náo loạn khủng khiếp xảy. Nhiều đội cấm quân vũ trang đầy đủ từ các phương hướng hướng ùn ùn kéo đến thủ hộ trước đại môn, không khí vui mừng trong phút chốc đã biến mất, cảnh vật trở nên xơ xác tiêu điều. Thống lĩnh cấm quân đứng ở trên cửa cung nhìn xuống, thấy mười tám con Thát Hòa Diễm Độc Giác mã chồm chồm tới, trên chiếc xe thì Tề Bắc mặc lễ phục đang điều khiển cỗ xe. Hẳn nhất thời không khỏi sửng sốt, đập vào đầu tên chỉ huy cấm vệ cung một cái, quát lên:

- Mắt ngươi đặt dưới móng蹄 à? Đây là Ngũ Thiếu Gia của Nặc Đức gia tộc tới đón Minh Nguyệt công chúa, giải trừ cảnh giới, mở cửa Hoàng cung.

- Vâng, thống lĩnh.

Tên chỉ huy cấm vệ cung vô cùng ủy khuất. Chuyện gì xảy ra thế, ngài không thể tới đón bình thường được hay sao, tự nhiên cứ xông đến như sắp đánh nhau làm gì? Cảnh giới được giải trừ, từng chiếc Ma Nỗ tán ra u quang đã thu trở lại, cánh cửa Hoàng cung đang đóng chặt cũng từ từ mở ra.

Tề Bắc kéo cương ngựa cho xe ngựa dừng lại trăm mét trước Hoàng cung. Nhìn cấm quân trên lầu đang lục tục rút lui, khóe miệng hắn nhếch lên, lộ điệu cười khoái trá. Hiệu quả như vậy có chút ngoài dự liệu của hắn, bất quá hắn rất hài lòng. Dù sao sau khi đính hôn hắn sẽ phải rời xa hoàng đô, nên dù người khác nghĩ hắn thế nào, chả liên quan quái gì đến hắn.

Không lâu sau, Hắc giáp quân sĩ đuổi kịp dừng lại phía sau xe đứng nghiêm chỉnh tề, không ai bị đồ mặt, thờ cũng không gấp. Thề chất quả là cường hãn cường hãn, không hổ là Kim Diệp đệ nhất cường quân. Đợi thêm một lúc lâu nữa, một chiếc xe ngựa chở quan lễ nghi và với hơn mười người thị nữ hoa dung thất sắc đến.

- Ngũ Thiếu Gia, ngài... ngài đây là...

Dù quan lễ nghi nửa đường đã lên một chiếc xe ngựa nhưng tuổi tác hắn đã cao, vẫn thờ không ra hơi. Tề Bắc sợ hắn có thể về hầu các vị tiền gia bất cứ lúc nào. Mà trên thực tế, lễ nghi quan lúc này thật muốn ngắt đi. Chuyện đính hôn há có thể thành trò đùa nhưng hiển nhiên sự việc trước mắt Nặc Đức Ngũ Thiếu này căn bản là không có đem lễ phép vào trong mắt.

- Đi thôi, chúng ta đi vào rồi hãy nói.

Tề Bắc cướp lời quan lễ nghi, hắn không muốn nghe lời nói của lão già bảo thủ này nữa.

- Ngũ Thiếu Gia, thời gian vẫn chưa đến a, Ngũ Thiếu, Ngũ Thiếu... Ai, lũ trẻ sau này, càng lúc càng vô phép a.

Lễ nghi quan bắt đầu nhìn Tề Bắc lái xe ngựa tiến vào cửa cung, lắc đầu than thở.

...

...

Trong điện chánh sự của Hoàng cung, Hãn Mạc Tư Đại Đế cau mày nghe thống lĩnh cấm quân báo cáo.

- Ủ, trăm biết rồi. Người đi xuống đi.

Hãn Mạc Tư Đại Đế phát tay cho thống lĩnh cấm quân lui xuống, trong lòng mặc dù không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Sau khi thống lĩnh cấm quân ra khỏi điện, bỗng xuất hiện một trung niên nhân diện mạo xấu xí.

- Bệ hạ, chuyện của Lan Lăng Hầu phủ đã tra rõ ràng. Bởi vì Ngũ Thiếu của Nặc Đức gia tộc là Nặc Đức Tề Bắc tặng cho Lan Lăng hầu hai con Cự Dương Tượng nhưng hai con thú này đột nhiên nổi điên gây rối loạn. Bất quá, Lan Lăng hầu hạ lệnh trong phủ trên dưới không được tiết lộ, đúng là có chút kỳ quái.

Trung niên nhân này nói.

- Tại sao Duy Nhĩ trưởng lão Luôn khinh bỉ Lan Lăng hầu lại đi tới Lan Lăng Hầu phủ?

Hãn Mạc Tư Đại Đế hỏi.

- Duy Nhĩ trưởng lão đi tới kiểm tra hai con Cự Dương Tượng! Chắc là Lan Lăng hầu hoài nghi Cự Dương Tượng bị hạ độc.

Trung niên nhân nói.

- Vậy người có tra được đó là độc gì không?

Hãn Mạc Tư Đại Đế nhìn trung niên nhân này nói.

- Cái này, vì thần còn chưa tra được.

Trung niên nhân cúi đầu. Hãn Mạc Tư Đại Đế đột ngột vỗ bàn, cả giận nói:

- Đi thăm dò ngay! Tra rõ ràng xem hai con Cự Dương Tượng bị đánh thuốc gì?

Trung niên nhân run lên như cày sấy, luôn miệng đồng ý, vội vàng lui xuống. Hãn Mạc Tư Đại Đế ở trong điện thông thả bước đi hai vòng, ánh mắt rét lạnh, nói:

- Lan Lăng hầu, Duy Nhĩ, đừng làm cho bản vương tra được chuyện Vong Linh Ma Pháp Sư kia có liên quan đến các người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không Thể Thắng Ất Sế Vong.

Xe ngựa Tề Bắc và đội nghi thức chậm rãi đi đến Miên Nguyệt Cung. Ngoại trừ Tề Bắc, quan lễ nghi và mười mấy thị nữ ra còn lại đều bị thị vệ chặn ở ngoài không được vào. Đây không phải là lần đầu Tề Bắc đến Miên Nguyệt Cung, đương nhiên là do hần ngày xưa mỗi ngày đều chạy đến đây, quần chật lấy Minh Nguyệt công chúa.

- Thừa thiếu gia, công chúa có lời, ngài hãy vào gặp công chúa một lát.

Một cung nữ thanh tú tiến đến trước mặt Tề Bắc nhẹ nhàng thi lễ nói.

- Việc này cũng không hợp lễ nghi cho lắm. . .Bất quá nếu Minh Nguyệt có chuyện khẩn cấp thì ta sẽ để chiều lòng nàng.

Tề Bắc ho nhẹ hai câu, giả bộ nói.

"Lễ? Tên du côn này cũng biết đến lễ nghi sao?" Dù trong lòng quan lễ nghi chửi ầm lên nhưng không lộ ra mặt chút nào. Tiểu cung nữ mang theo Tề Bắc đi vào Miên Nguyệt Cung. Nhớ lại năm xưa hần luôn mơ mộng có thể tiến vào đây, không nghĩ rằng bây giờ đã có thể quang minh chính đại tiến vào. Vừa bước đến cửa tam cung, một mùi thơm nhàn nhạt thấm vào ruột gan hần. Bên trong tam cung, Minh Nguyệt công chúa đang ngồi trong hậu thất, cửa hậu thất có giăng một tấm màn lụa màu trắng mỏng ngăn cách. Trước hậu thất bày ra một bàn trà, trên đặt một chồng sách, chắc hần công chúa thường đọc sách ở đây, khi nào mệt sẽ vào trong buồng nghỉ ngơi.

- Công chúa, Nặc Đức thiếu gia đã đến.

Tiểu cung nữ thi lễ bẩm báo.

- Ngươi ra ngoài đi.

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Minh Nguyệt công chúa truyền ra. Tiểu cung nữ lặng lẽ xoay người đi ra ngoài, trong tam cung nhất thời trở nên im ắng. Nếu đổi lại là một nam nhân khác sẽ ngồi xuống trước hậu thất, bất quá Tề Bắc lại không chút do dự xốc mình lụa lên tiến vào hậu thất. Toàn thân Minh Nguyệt công chúa vận một màu trắng đang ngồi trang điểm ở trước gương, tóc búi lại, trên đó có cài một chiếc trâm Ngọc Phụng, mặc dù tóc được búi lại nhưng bỗng tạo lên khí chất cao quý tao nhã cho nàng. Trong mắt Tề Bắc hiện lên một tia kinh ngạc, hần không thể không thừa nhận Minh Nguyệt công chúa vốn không cần phải trang điểm gì nhiều, chỉ với vẻ đẹp tự nhiên của nàng thôi cũng đủ để hấp dẫn người khác rồi!

- Hai chúng ta là cô nam quả nữ, nàng gọi ta vào làm gì?

Tề Bắc cười híp mắt, đặt mông ngồi xuống chiếc giường mềm mại của công chúa.

- Ngươi không biết?

Minh Nguyệt công chúa thần nhiên nói, vỗ vỗ ấu thú độc giác có chút hoảng sợ.

- Hắc hắc, nàng biết nhân phẩm câu ta mà, ta rất hay e thẹn đó.

Tề Bắc cười nói, nhún nhún cái mũi, mùi thơm trên giường làm hần thấy dễ chịu, quả nhiên là giường của nữ nhân. Minh Nguyệt công chúa xoay người, chăm chú nhìn Tề Bắc, mang theo thần sắc dò xét, tựa hồ muốn nhìn thấu nội tâm hần.

- Minh Nguyệt, nàng đừng nhìn ta như vậy được không? Nàng cứ nhìn ta như vậy ta sẽ không nhịn được mất, ta vốn là người có tự chủ kém đối với nữ nhân mà.

Tề Bắc cũng nhìn nàng với ánh mắt đầy xâm lược. Hần nhìn qua đôi môi đỏ mọng của nàng, rồi đến bộ lộ phục, cuối cùng dừng lại trước bộ ngực sữa to tròn kia. Ánh mắt của hần làm công chúa có chút không được tự nhiên. Nàng thu hồi ánh mắt của mình, vuốt ve ấu thú độc giác nhàn nhạt nói:

- Tề Bắc, ta gọi ngươi vào đây là muốn thương lượng với ngươi một chuyện.

- Nàng nói đi.

Tề Bắc thần nhiên nói, ánh mắt càng thêm can rở.

- Hôn ước giữa chúng ta không hẳn là do mục đích chính trị tạo nên đâu, tóm lại nó cũng liên quan đến một chuyện khác. Nghe nói, ngươi sau khi đính hôn xong sẽ đến khu đất được ban tặng, có lẽ sau này khó có thể gặp lại. . .

Tề Bắc nghe vậy cũng lặng đi một chút, không rõ ý tứ của Minh Nguyệt công chúa là gì. Nàng nói những lời này không phải vô nghĩa a.

- Ngươi có biết ta sau khi đi đến Thông Thiên Sơn, không được nhúng tay vào chuyện thế tục phân tranh quyền lực nữa. Thế gia hay Vương quyền, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày phân thắng bại, không phải là Nặc Đức gia tộc các thắng thì là Vương quyền thắng.

Nói đến đây, Minh Nguyệt công chúa trầm ngâm một chút nói tiếp:

- Kim Diệp hoàng triều bị thay đổi quyền lực sẽ là do những người đồng lứa với chúng ta quyết định. Nếu gia tộc Nặc Đức ngươi bại ta sẽ kêu người tha cho tộc nhân của ngươi. Còn nếu... Nặc Đức gia tộc có thắng, ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta, hãy tha cho Hoàng tộc chúng ta.

Tề Bắc suy tư nhìn Minh Nguyệt công chúa, nàng nói những lời này quả thật nằm ngoài dự đoán của hắn. Mâu thuẫn giữa hai người bị nàng nói thẳng, đưa ra vấn đề thắng bại chưa dừng lại cho Hoàng tộc.

- Nàng nghĩ ta sẽ đáp ứng nàng sao? Hơn nữa coi như ta đáp ứng nàng, đến lúc đó lời nói của một phế vật căn bản không có chút tác dụng nào đâu.

Tề Bắc thần nhiên nói.

- Chuyện này đều có lợi với hai bên, về phần lời ngươi nói có có tác dụng hay không cứ để sau đi. Hiện tại, ngươi chỉ cần trả lời có đồng ý hay không thôi.

Minh Nguyệt công chúa nói.

Tề Bắc cười ha ha, hắn đứng lên đi đến trước mặt công chúa, đột nhiên nụ cười vụt tắt, gấn từng chữ nói:

- Không đồng ý.

Minh Nguyệt công chúa lặng đi một chút, nàng đã đoán suy nghĩ một hồi lâu, tự cho rằng Tề Bắc chắc chắn sẽ đáp ứng. Bởi dù sao hiện tại Kim Diệp hoàng triều là của Kim Diệp gia tộc chứ không phải là của Nặc Đức gia tộc. Nàng không ngờ rằng hắn lại có thể phủ quyết nhanh như vậy.

- Lường hổ tương tranh, tất có con chết, nàng ngây thơ quá rồi đấy.

Tề Bắc nói.

- Rất có thể bị chết sẽ là gia tộc Nặc Đức ngươi.

Minh Nguyệt công chúa lạnh lùng nói.

- Nhưng có khả năng là Kim Diệp gia tộc, bằng không vì sao nàng phải ra yêu cầu này chứ?

Tề Bắc cười tiêu sái. Minh Nguyệt công chúa ghen lời, tuy rằng Hãn Mặc Tư đại đế đang sắp xếp mọi chuyện, nhưng nàng tin tưởng lão già hồ ly của Nặc Đức gia tộc kia tuyệt đối không phải là ngọn đèn sắp tắt. Kỳ thật, lúc trước Minh Nguyệt công chúa cũng nghĩ đến vấn đề này. Bất quá từ hôm nay đổi chọi với hắn ở bờ sông kia, nàng nhận thấy Tề Bắc là một người rất nguy hiểm, khí tức của hắn làm người khác bất an sợ hãi, mà súng của nàng là ấu thủ độc giác gặp hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

- Sắp đến giờ rồi công chúa của ta ơi! Chúng ta phải đi thôi, già trẻ của Nặc Đức gia tộc đều vẫn chờ ở ngoài đó.

Tề Bắc vươn tay, làm ra động tác muốn dắt tay.

- Tề Bắc ngươi thật ngông cuồng, ngươi có biết, một khi Nặc Đức gia tộc ngươi thua thì mấy vạn tộc nhân của Nặc Đức gia tộc sẽ vì một hành động nông nổi của ngươi mà chết hết không?

Khuôn mặt công chúa giận đến tái nhợt, không để ý đến Tề Bắc đang đưa tay ra.

- Không một ai, không một gia tộc nào bắt diệt, cũng chả có gia tộc nào, hoàng triều nào có thể thiên thu muôn đời. Nếu không thể thắng ắt sẽ vong.

Tề Bắc lạnh lùng cười nhạt nói, thu tay đi về phía bên ngoài tầm cung.

"Không thể thắng ắt sẽ vong!" Minh Nguyệt công chúa có chút sững sờ nhìn theo bóng lưng Tề Bắc. "Chẳng nhẽ đối với hắn mà nói, bất cứ chuyện gì nếu không thắng thì thua, không sống thì chết sao?"

"Cô bé, mặc dù cô thông minh hơn người, nhưng có một số chuyện căn bản không thể vẹn toàn. Như nàng chính là công chúa, chứ không thể là nữ hoàng." Tề Bắc thầm nghĩ trong lòng. Trong Kim Diệp hoàng triều, vô luận là thời đại nào thì Hoàng gia và thế gia vẫn có một mối quan hệ quá rắc rối không thể gỡ bỏ được. Thắng làm vua thua làm giặc! Khi nàng tới ngũ đại Thánh Địa nghĩa là không được nhúng tay vào quyền lực thế tục. Như vậy nàng nói thì Hãn Mặc Tư đại đế sẽ nghe sao? Cho dù có nghe đi chăng nữa thì thuộc hạ của hắn cũng nghe theo sao? Mà Nặc Đức gia tộc cũng vậy, trừ phi Tề Bắc này nắm được lực lượng tuyệt đối trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đùa Giỡn.

Minh Nguyệt công chúa sừng sốt một hồi lâu mới đi ra cửa tẩm cung, vừa bước ra đã thấy Tề Bắc đã đang đứng chờ.

- Chúng ta đi thôi.

Tề Bắc khẽ mỉm cười, đưa tay ra lần nữa. Minh Nguyệt công chúa cũng không để ý nhiều, đem bàn tay mềm mại đặt vào trong lòng bàn tay to lớn của Tề Bắc, sau đó cùng đi ra ngoài.

Trong hoa viên Miên Nguyệt cung, hai hàng cung nữ và lễ nghi quan dưới sự chỉ huy đã sớm đứng chờ. Thấy hai người Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa tay trong tay đi ra, các cung nữ liền tung những bông hoa đầy đủ các màu sắc lên mỗi nơi mà hai người đi qua. Dưới đất một dải thảm màu đỏ kéo dài, rồi mấy chục cung nữ mặc đồng bộ màu đỏ lần lượt đi theo sau hai người như tạo lên một mảnh phiêu hồng. Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa đứng chung một chỗ quả nhiên là tiên đồng ngọc nữ, vô cùng đẹp đôi. Hắn nắm tay Minh Nguyệt công chúa dắt lên xe ngựa. Hiện tại, chiếc xe ngựa đã hạ những chiếc màn lụa ở bốn phía xuống, chỉ có chiếc màn ở phía chiếc đợc giắt sang hai bên để dân chúng có thể nhìn thấy, nói có văn có vẻ là: Dân cùng vui mừng! Một tiếng hô lớn vang lên, đoàn xe ngựa chậm rãi di chuyển.

Lúc này trên con đường lớn nhất của Kim Diệp thành, số lượng người càng lúc càng nhiều, từ xa nhìn lại chỉ thấy chi chít những đầu người đông đúc.

- Minh Nguyệt, nàng khẩn trương sao? Ngay cả lòng bàn tay cũng toát mồ hôi a.

Tề Bắc đối với những âm thanh ồn ào bên ngoài tựa như không hề nghe thấy, chỉ cảm thấy lòng bàn tay của Minh Nguyệt công chúa đầm mồ hôi, vì vậy cười hỏi.

- Là do tay người quá nóng.

Minh Nguyệt công chúa thản nhiên nói, bàn tay nhỏ bé cũng vùng ra muốn rút về, chẳng qua đang ở trong tay Tề Bắc, giây giũa thế nào cũng không thể thoát ra được.

- Đừng động, bằng không ta sẽ hôn nàng ngay trước mặt mọi người, e rằng bọn họ sẽ có kịch hay để xem đó.

Tề Bắc vô lại nói. Minh Nguyệt công chúa lập tức không dám cử động, nàng tin rằng Tề Bắc dám nói sẽ dám làm, nếu cả hai người trên xe ngựa hôn nhau thì cả Kim Diệp hoàng triều cũng sẽ trở thành trò cười của những quốc gia xung quanh.

- Nghe nói nàng có một người sư huynh.

Tề Bắc thản nhiên nói.

- Đúng vậy.

Minh Nguyệt công chúa gật đầu.

- Ta hiện tại có cảm giác lo lắng, nàng xem có phải vị sư huynh kia của nàng muốn dùng ánh mắt để giết chết ta không?

Ánh mắt của Tề Bắc nhìn lướt qua phía sau, ghé đầu vào tai Minh Nguyệt công chúa nhẹ giọng nói. Từng luồng nhiệt khí từ miệng hắn thổi vào vành tai Minh Nguyệt công chúa khiến cho nàng cảm thấy tê dại, về mặt tức thì đỏ ửng.

- Người không thể cách xa ta ra một chút sao?

Minh Nguyệt công chúa cắn răng cả giận nói, nàng thật sự sợ mình không nhận được sẽ nhảy xuống xe ngựa, chuyện bàn tay nhỏ bé của mình bị hắn nắm lấy cũng đã là cực hạn của nàng.

- A, thấy rồi, là tên kia sao, ài càng lớn lại càng giống cậu a, mắt hắn làm sao vậy? Chẳng lẽ bị bệnh đau mắt sao?

Tề Bắc phớt lờ câu nói của Minh Nguyệt công chúa, tiếp tục nói. Minh Nguyệt công chúa khẽ nhăn đôi mi thanh tú, nàng vẫn hy vọng vị sư huynh của mình sẽ không ngu ngốc mà ra tay lúc này.

- Hắn giờ đang giờ thiết hóa côn lên, đọc Ma Pháp chú ngữ.

Tề Bắc lạnh lùng nói. Minh Nguyệt công chúa nghe vậy tức thì kinh hãi, ngoảnh đầu lại nhìn. Bỗng Tề Bắc hôn nhẹ lên vành tai của Minh Nguyệt công chúa nhanh như chớp. Thân thể của Minh Nguyệt công chúa tựa như bị điện giật, quay đầu lại nhìn Tề Bắc, trong đôi mắt đẹp tựa như nổi lên phong ba bão táp, gương mặt bởi vì tức giận mà đỏ bừng.

- Rất thơm.

Tề Bắc vô lại cười. Thân thể Minh Nguyệt công chúa khẽ run rẩy, tựa như muốn bộc phát.

- Đến nơi rồi, chúng ta mau xuống đi, công chúa Hoàng gia mặt mũi cũng thật lớn a, Nặc Đức gia tộc từ trên xuống dưới cũng ra tiếp đón.

Tề Bắc mở miệng nói. Minh Nguyệt công chúa trong lòng đang vô cùng tức giận, nghe thấy vậy tựa như bị một chậu nước lạnh dội vào, nàng hướng về phía trước nhìn quả nhiên đã đến đại môn của Nặc Đức gia tộc, phụ thân của Tề Bắc cùng chư vị thúc bá còn có hơn mười gã tiểu bối cũng lục tục đi ra. Đôi mắt đẹp của Minh Nguyệt công chúa tựa như dao găm lướt qua Tề Bắc, nàng hít sâu một hơi bình phục lại tâm tình, khóe miệng lộ ra nụ cười có phần gượng gạo.

Mà đệ tử của Thông Thiên Sơn là Phần Thiên lúc này đứng trong đám người như hạc giữa bầy gà, trong tay hắn cầm một cây tử sắc ma trượng, gương mặt tức giận đến méo mó, bất quá trên người hắn bị một luồng sát khí cường đại bao phủ khiến cho hắn không dám nhúc nhích, hắn vốn là vương phẩm Ma Pháp Sư, ở trong mắt thế nhân đã là vô cùng cường đại, bất quá ở đây kẻ kém nhất cũng là cường giả Địa phẩm. Cho đến Minh Nguyệt công chúa cùng Tề Bắc tiến vào Nặc Đức phủ, đạo sát khí kia mới biến mất. Sắc mặt Phần Thiên âm trầm bất định, nhưng trong lòng âm thầm hô may mắn, nếu vừa rồi hắn bị hành vi thân mật của Tề Bắc với Minh Nguyệt công chúa chọc giận mất đi lý trí mà động thủ thì chỉ sợ lúc này hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ.

Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa sau khi tham gia yến tiệc trong Nặc Đức gia phủ, liền cùng với những người có đủ tư cách tham gia nghi thức đính hôn của gia tộc đi tới phía nam Hoàng thành, thần điện của Nữ thần Sinh Mệnh được xây tại đó. Nữ thần Sinh Mệnh và Quang Minh chi thần là hai vị chủ thần được tín ngưỡng nhiều nhất trên thế giới này, bởi vì mười vạn năm trước bọn họ vì cứu vớt thế giới này mà đem U Minh Chi Môn phong ấn lại một lần nữa. Cơ hồ như mỗi một tòa thành thị đều có thần điện của Nữ thần Sinh Mệnh và Quang Minh chi thần, mỗi ngày đều có hàng ngàn người đến bái cúng. Thần điện Nữ thần Sinh Mệnh trong Kim Diệp hoàng thành vô cùng to lớn, trước cửa điện là một quảng trường có thể dung nạp vạn người, tượng của nữ thần được đặt giữa quảng trường, cao mười trượng, trong tay cầm Sinh Mệnh Quyền Trượng, trên môi mang theo nụ cười thánh khiết khiến người khác cảm giác như được tắm gió xuân.

Hiện tại, tại thần điện của Nữ thần Sinh Mệnh đã sớm được tô hoàng rực rỡ, tân khách tụ tập, chỉ chờ hai nhân vật chính lên đài. Hãn Mặc Tư Đại Đế thân mặc thường phục hiện đang nói chuyện cùng gia chủ của Nặc Đức – Nặc Đức Kha Đế, đám quần thần nhìn từ xa chỉ thấy hai người tựa hồ như vô cùng thân thiết, bất quá bọn họ cũng thừa biết đối với lão hồ ly này thì trong lòng cho dù có oán hận đến thấu xương thì bên ngoài vẫn tươi cười niềm nở.

- Nhược Vũ, muội đang nghĩ gì vậy?

Phong Nhược lấy tay khẽ vỗ lên đầu của muội muội, hỏi.

- Thật là nhàm chán a.

Phong Nhược Vũ mặt mày ù dột nói.

- Nhàm chán? Tiểu nha đầu muội cũng có lúc cảm thấy nhàm chán là sao? Trước kia muội không phải là rất thích chuyện này sao? Còn mấy tên tiểu tử vẫn lẻo đẻo theo mõng muội đâu rồi? Chẳng lẽ muội đã tổng cô hết đi rồi sao?

Phong Nhược Văn hỏi liền một mạch.

- Ai da, tỷ tỷ, muội không thêm đề ý đến chúng. Chúng chỉ là một đám tiểu hài tử xấu xa hay nói khoác mà thôi!

Phong Nhược Vũ khinh thường nói. Phong Nhược Văn không khỏi bật cười, ngồi xuống ôm lấy cánh tay ngọc của Phong Nhược Vũ, nắm chặt hỏi:

- Vậy tỷ hỏi tiểu nha đầu muội nha. Là ai thì muội mới coi không phải là trẻ con đây?

Phong Nhược Vũ chớp chớp đôi mắt màu xanh, bật thốt lên:

- Đương nhiên là... tỷ phụ muội.

Phong Nhược Văn gõ một cái vào đầu muội muội nói:

- Đồ tiểu quỷ, không nghiêm chỉnh gì cả.

- Tỷ, chúng ta sau khi tham gia lễ đính hôn có phải trở về luôn không?

Phong Nhược Vũ hỏi.

- Dĩ nhiên, chúng ta cũng đã ra ngoài lâu rồi mà.

Phong Nhược Văn gật đầu nói.

- Bất quá Tề Bắc ca ca vẫn chưa kể hết câu truyện mờ.

Phong Nhược Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn nói. Phong Nhược Vũ sững sốt một chút, đôi mắt đẹp nhìn thẳng muội muội, tựa hồ như muốn từ khuôn mặt của nàng nhìn ra chút gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nàng Không Muốn!

- Tỷ, tỷ nhìn muội như vậy làm gì?

Phong Nhược Vũ co cổ lại mắt tự nhiên nói.

- Tiểu nha đầu muội, Tề Bắc ca ca nói chuyện xưa cũng là nói phét, muội không cảm thấy hấn ầu trĩ sao?

Phong Nhược Vân nói.

- Nhưng là muội cảm thấy được huynh ấy không nói phét.

Phong Nhược Vũ phản bác. Phong Nhược Vũ cười cười nhìn ánh mắt muội muội đầy ngây thơ nghĩ "Có lẽ là tự mình nghĩ nhiều, muội muội mặc dù tinh quái cái gì cũng biết, nhưng biết không đại biểu nàng hiểu."

- Muội nha, Tề Bắc sau khi đính hôn phải đi đến lãnh địa của hấn? Muội thích nghe chuyện xưa thì sau này tỷ mời một người ngâm thơ rong đặc biệt về kể cho muội.

Phong Nhược Vân yêu thương sờ sờ mái tóc của muội muội nói. Phong Nhược Vũ lâu bầu hai câu rồi ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nói:

- Tỷ, mau nhìn, Tề Bắc ca ca và Minh Nguyệt tỷ tỷ tới.

Tề Bắc kéo cánh tay nhỏ bé của Minh Nguyệt công chúa từ trên xe ngựa đi xuống, phía sau hai hàng cung nữ và thị nữ của Nặc Đức gia tộc đi theo sau hai người Minh Nguyệt, trên người bọn họ đều mang theo lẵng hoa vừa đi vừa tung cánh hoa bay lượn đầy trời, chỗ khách mời vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Nghi thức đính hôn chính thức bắt đầu.

Đại Tế Tự từ trong thần điện của Nữ Thần Sinh Mệnh đi ra, khác khứa bắt đầu tụ lại chung quanh Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa, hai người tự nhiên là tiêu điểm chú ý của mọi người. Đối mặt với những người thật lòng hoặc giả vờ chúc mừng, Tề Bắc từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười thần nhiên nhất nhất đáp lễ rất chu đáo làm người ta không thể khó chịu. Hiện tại trên người của hấn toát lên khí chất của con cháu đệ nhất thế gia. Minh Nguyệt công chúa rụt rè mỉm cười, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía khuôn mặt tươi cười của Tề Bắc, không biết tại sao nàng xem thấy hấn biểu hiện ra phong độ, cảm giác cảm thấy có chút không được tự nhiên, rõ ràng chính là một tên khốn kiếp cứ hết lần này tới lần khác giả làm quân tử.

Lúc này, Đại Tế Tự thần điện cảm lấy thần điện, mặt hướng về phía tượng thần Nữ Thần Sinh Mệnh, bắt đầu cất lời cầu phúc. Âm thanh Đại Tế Tự hơi khàn khàn đọc thành một loại tiết tấu kỳ lạ làm người ta hoàn toàn không hiểu lời cầu phúc, cả quảng trường bao gồm những người xem náo nhiệt ở vành đai cách ly quảng trường cũng yên tĩnh lại. Những âm thanh giống như hữu hình lọt vào trong lỗ tai Tề Bắc, làm hấn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, giống như là ý niệm mình xuyên thấu thời không đi tới thế giới thần bí khác. Tại nơi đó có một đôi mắt trong như nước mùa thu đang nhìn hấn mang theo vẻ kinh ngạc. "Đó là ai? Trên đời này tại sao lại có đôi mắt xinh đẹp như vậy, long lanh như nước, trong sáng không một vẩn đục, một cái liếc mắt đủ để làm cho người khác cảm giác linh hồn được thăng hoa." Tề Bắc vừa nghĩ vừa tận lực mở to hai mắt muốn xem rõ ràng một chút. Đúng lúc này, một chấn động đã lôi Tề Bắc từ suy nghĩ trở về với thực tại.

- Ngươi làm gì mà sững sờ như vậy? Đại Tế Tự kêu chúng ta lên trên đó.

Minh Nguyệt công chúa khó hiểu nhìn hấn, mới vừa rồi hấn giống như bị mất hồn.

- A, mới vừa rồi có chút buồn ngủ.

Tề Bắc nhún nhún vai nắm tay Minh Nguyệt công chúa đi tới trước mặt Đại Tế Tự thần điện. Đại Tế Tự Thần điện là một lão giả có gương mặt hòa ái thân không nhiễm bụi trần, ánh mắt hiền hậu tràn đầy sinh cơ.

- Các ngươi là con của thần, Nữ Thần Sinh Mệnh chúc phúc cho hai ngươi có được cuộc sống vĩnh hằng.

Đại Tế Tự thần điện vừa nói vừa vờn tay cách không điểm điểm cái trán Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa, nhất thời một đạo quang hoa nhàn nhạt quét qua hai người. Ánh sáng đó khiến Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa đều cảm thấy thân thể giống như được rót thêm sức sống, từng lỗ chân lông cũng thư thái nở ra. Đây chính là ma pháp trong truyền thuyết, chỉ có số ít Đại Tế Tự ở Sinh Mệnh Thần Điện mới có Sinh Mệnh ma pháp, quả thật không tầm thường.

Kế tiếp, Đại Tế Tự thần điện cảm lấy một cái chén ngọc xanh biếc, trong chén có chất lỏng tản ra ánh sáng nhàn nhạt long lánh, đây chính là Sinh Mệnh Thánh Thủy, rất nhiều tín đồ muốn tìm cũng không được, nó có thể kéo dài tuổi thọ khu trừ bách bệnh. Tề Bắc lúc sinh ra đã được uống qua, sinh ở nhà đệ nhất đại quý tộc của Kim Diệp hoàng triều luôn có đặc quyền. Là lễ đính hôn hay là hôn lễ thì hai người cùng được uống Sinh Mệnh Thánh Thủy. Người bình thường đính hôn hoặc là cử hành hôn lễ ở Điện, chủ trì chỉ là Tế Tự bình thường, mà uống Sinh Mệnh Thánh Thủy thật ra chỉ là nước trong mà thôi.

- Dưới tượng Nữ Thần Sinh Mệnh, Nặc Đức Tề Bắc, người nguyện ý cùng Minh Nguyệt Kim Diệp đi hết cả cuộc đời này không bao giờ chia ly không?

Đại Tề Tự Thần điện nhìn về Tề Bắc.

- Ta nguyện ý.

Tề Bắc trả lời, mặc dù loại này câu hỏi làm cho hắn có chút không được tự nhiên.

- Dưới tượng Nữ Thần Sinh Mệnh, Kim Diệp Minh Nguyệt, người nguyện ý cùng Nặc Đức Tề Bắc đi hết cả cuộc đời này không bao giờ chia ly không?

- Ta...

- Nàng không muốn!

Minh Nguyệt công chúa đang định trả lời, một thanh âm âm trầm đột nhiên vang lên. Chúng tân khách nhất thời xôn xao, nhìn về phía âm thanh phát ra, thấy một thanh niên thân mặc ma bào màu tím anh tuấn ngạo nghễ đi tới. Tề Bắc hít một hơi thật sâu, miệng cười lạnh, quả nhiên nghi thức đính hôn này sẽ không bình yên.

- Ta tuyệt không dám khinh nhờn ý Nữ Thần Sinh Mệnh vĩ đại, chỉ muốn nói lời ngay ý thật mà thôi. Ở trước mặt Nữ Thần Sinh Mệnh nói láo mới là bất kính lớn nhất đối với Nữ Thần Sinh Mệnh. Chính miệng Minh Nguyệt công chúa đã nói với ta, nàng chẳng qua là vạn bất đắc dĩ nên mới cùng tiểu tử này đính hôn.

Phản Thiên lớn tiếng nói.

- Ai vậy ta, lá gan ghê gớm thật. Cho dù là một Ma Pháp Sư phải nhìn qua tình hình ở đây chứ.

- Chẳng lẽ hắn mới là người Minh Nguyệt công chúa yêu?

- Các người biết cái gì, nói cho các người biết hắn là đệ tử của Thông Thiên Sơn một trong Ngũ Đại Thánh Địa, đoán chừng cả bộ hạ lẫn Nặc Đức gia tộc cũng không dám làm gì hắn.

Tất cả các khách mời đều sôi nổi nghị luận, quả là một thói hư tật xấu của con người, không chỉ không lo lắng trái lại rất vui mừng. Tuy nhiên trên ghế sắc mặt Hân Mặc Tư Đại Đế và Nặc Đức gia chủ cũng không chút thay đổi, tựa hồ biến cố này sinh này không liên quan đến bọn họ.

- Ta nguyện ý! Ta nguyện ý cùng Nặc Đức Tề Bắc đính hôn.

Đúng lúc ấy, Minh Nguyệt công chúa mở miệng nói, âm thanh không lớn nhưng sử dụng ma pháp vang vọng khắp cả đại điện. Về mặt Phản Thiên cứng đờ, đột nhiên cảm giác mình giống như một kẻ ngu làm trò cười cho kẻ khác. Kết quả là mọi người không ai thèm đếm xỉa đến hắn nữa. Đại Tề Tự Thần Điện mỉm cười đưa chén ngọc có Sinh Mệnh Thánh Thủy trên tay ra. Tề Bắc điềm tĩnh nhận uống một ngụm rồi lặng lẽ ỏi trở lại một ít đem chén ngọc đưa cho Minh Nguyệt công chúa. (Biên: vô sỉ vô sỉ quá, quá vô sỉ. Bất quá ta thích)Minh Nguyệt công chúa nhận lấy định muốn uống, lại nghe Phản Thiên nói:

- Sư muội, muội vừa mới vào Thông Thiên Sơn, có lẽ không biết đệ tử Thông Thiên Sơn không được sư phụ cho phép là không thể tự mình đính hôn.

Minh Nguyệt công chúa sững sờ, Khải Đế cũng không nói có cái quy củ này với nàng, bất quá Khải Đế không biết chuyện tình nàng đính hôn. Nhưng Minh Nguyệt công chúa chỉ sững sờ trong chốc lát liền trực tiếp đem tước rượu Thánh Thủy trong chén ngọc uống cạn.

- Sư muội, muội...

Phản Thiên không dám tin kêu lên, chiều này vốn là đòn sát thủ của hắn, hắn tới đây nào động tự nhiên sẽ có chuẩn bị, và cũng đã liệu đến hoàng thất và Nặc Đức gia tộc có thể sẽ có phản ứng nhưng không ngờ rằng Minh Nguyệt công chúa lại phản ứng như vậy. Tề Bắc kinh ngạc nhìn thoáng qua Minh Nguyệt công chúa lại nhìn thoáng qua mặt Phản Thiên thấy tím xanh lẫn lộn, đột nhiên có chút đồng tình với người này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Kẻ Nào Dám Cướp Cục Cung Của Lão Tử, Lão Tử Sẽ Liều Mạng Với Kẻ Đó!

- Muội quyết định chuyện tình sẽ không có gì thay đổi, xin sư huynh hiểu cho.

Minh Nguyệt công chúa thân nhiên nói.

Sĩ nhục! Phần Thiên từ khi xuất thế đến hiện tại cũng chưa từng có cảm giác bị sỉ nhục như thế này. Là đệ tử Thông Thiên Sơn một trong Ngũ Đại Thánh Địa, Phần Thiên có một loại cảm giác về sự ưu việt, nhưng hiện tại loại cảm giác về sự ưu việt này trở thành một cây gai trí mạng nhất trong lòng, hần nhất thời không cách nào từ trong sỉ nhục tỉnh táo lại.

- Dắt nốt lòi, tác phi cổ lạp lạp...

Hai mắt Phần Thiên đỏ ngầu, đột nhiên niệm Ma Pháp chú ngữ dồn dập, đỉnh ma trượng lóe một đoàn lòi quang màu tím bắn tới Tề Bắc. Ma Pháp lòi hệ trung cấp Từ Lôi Phá, ở trong tay Phần Thiên chỉ cần thời gian một nhịp thở là có thể phóng thích ra. Phải biết rằng, Ma Pháp lòi hệ trừ danh bởi có lực công cường hần đến kinh khủng, nhưng khuyết điểm là thời gian chuẩn bị tương đối dài. Chẳng hạn như nếu là Ma Pháp Sư lòi hệ bình thường thi triển Ma Pháp Từ Lôi Phá phải mất ba bốn nhịp thở hơn nữa chỉ có thể tạo ra nó to gần bằng nắm đấm, nhưng Phần Thiên phát ra Từ Lôi Phá lại có thể to bằng đầu người. Ánh mắt Tề Bắc bỗng trở nên lạnh như băng, ngạo khí ẩn dấu trong xương cốt hoàn toàn được giải phóng. Chỉ thấy thân hình Tề Bắc trong nháy mắt hóa thành một tàn ảnh tránh được đoàn Từ Lôi kia, hắc trường kiếm trong tay chấn động mang theo một đạo kim mang đâm thẳng tới cổ họng Phần Thiên.

- Lôi Quang Trảo.

Phần Thiên vùng lên ma trượng trên người nhất thời bốc lên một vòng bảo hộ Lôi Quang Thiểm. Đầu khí màu vàng của Tề Bắc vừa chạm vào liền bị bắn ra. Ma Pháp Sư phải trở thành Ma Pháp Sư cao cấp, thì khi cận chiến thì không bao giờ bị người ta làm thịt. Bởi lúc đó Ma Pháp Sư có thể phóng vòng sáng Ma Pháp hộ thể mạnh ngang với Chiến sĩ vương phẩm có thể ngưng tụ đầu khí khôi giáp, nếu có chiến đấu với đầu sĩ cùng cấp. Vòng ánh sáng ma pháp hộ thể khó có thể phá hủy một cách dễ dàng được, cho nên bình thường Chiến sĩ vương phẩm cũng sẽ không muốn đắc tội với một Ma Pháp Sư cao cấp.

- Cuồng Long Trầm.

Ánh mắt Tề Bắc càng thêm lạnh như băng, đột nhiên quát to một tiếng, sáu vòng khí trong đan điền toàn bắt đầu điên cuồng xoay tròn, cùng lúc đó nội lực dưới đan điền cũng sôi lên, trào vào trong đan điền dung hợp cùng với năng lượng đầu khí. Hắc trường kiếm rung lên cực nhanh vang lên từng tiếng long ngâm, kim mang từ trên thân kiếm lóe lên trái dài hơn ba thước hóa hình dáng thành một chiếc đuôi rồng quật thẳng tới Phần Thiên. Phần Thiên cười lạnh, chiến sĩ trung cấp dùng đầu khí là chủ yếu, mà ngay cả chiến sĩ Vương phẩm nếu chỉ dùng duy nhất đầu khí cũng không thể đã thương nổi hần. Nhìn kim quang đang quật đến, hần căn bản không thêm né tránh, ma trượng vùng lên ngưng tụ thành một hàng rào điện trùn xuống đầu Tề Bắc trùn.

- Phụt!

Một tiếng động vang lên, gương mặt Phần Thiên nhất thời ngưng trọng, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi. Mũi kiếm màu đen của Tề Bắc phá vỡ vòng hộ thể lòi quang, rồi từ từ đâm về cổ họng của hần. Mà lúc này lưới điện do Phần Thiên phóng ra đã bao phủ ở trên người Tề Bắc, từng tiếng xoẹt xoẹt vang lên, khói xanh bốc lên ngùn ngụt. Nặc Đức Hoài An điên cuồng hét lên một tiếng muốn xông qua, nhưng bờ vai của hần bị gia chủ Nặc Đức Kha Đế vung quả trọng ép xuống không thể nhúc nhích.

- Chớ vội.

Nặc Đức Kha Đế nói giọng khàn khàn, hai mắt lóe ra một tia tinh mang. Bên kia tiểu nha đầu Phong Nhược Vũ muốn xông tới, gấp đến độ rơi cả nước mắt nhưng bị tỷ tỷ Phong Nhược Vân kéo lại. Giữa điện, Phần Thiên chưa kịp thở một hơi liền hoảng sợ, hần phát hiện Tề Bắc không chỉ có không có té xuống mà còn xuyên thấu qua vòng bảo vệ lòi quang, kiếm đã lia đến cổ họng của hần rồi.

- Chết...

Tề Bắc hét lớn một tiếng lạnh như băng, kim mang trên mũi hắc trường kiếm nháy mắt bùng lên, chọc vào cổ Phần Thiên. Máu tươi văng khắp nơi. Ngay sau đó “Ầm” một tiếng, trên người Phần Thiên không ngừng bắn ra hàng vạn lòi xà về tứ phía. Tề Bắc bị đánh trúng, cả người văng đi như chiếc bao cát nặng nề dội xuống đất.

- Tề Bắc.

Nặc Đức Hoài An điên cuồng hét lên một tiếng, tung người lên đỡ lấy Tề Bắc bị cháy đen xi toàn thân. Sau khi lòi quang tiêu tán lộ ra bộ dáng của Phần Thiên đầy khiếp sợ nhất thời làm cho mọi người im lặng. Một Phần Thiên anh tuấn, là đệ tử Thánh Địa đây cao ngạo, lúc này tóc tai bù xù, ánh mắt tán loạn, có một vết thương như vực thẳm kéo dài từ cổ của hần lên bên trái gương mặt tuấn tú và dừng lại tại khóe mắt, da thịt lẫn máu tươi chảy ra như suối. Ma Pháp Sư lòi hệ Vương phẩm của Thông Thiên Sơn lại bị một chiến sĩ trung cấp đánh cho tàn tạ như thế khiến không ai dám tin vào mắt mình. Nhưng sự thật là như thế, mặc dù hiện không rõ Tề Bắc sống chết ra sao, bất quá chiến tích này cũng đủ cho hần ngạo nghễ với đời. Đừng nói là Chiến sĩ trung cấp, nhất kể có là Chiến sĩ Vương phẩm e rằng cũng bị Phần Thiên dễ dàng thu thập.

- Không thể nào, không thể nào...

Phần Thiên thất hồn lạc phách lâm bầm tụt nói. Tề Bắc cho hần đã kích quả thực muốn tàn khốc hơn cả việc giết hần, giống như đang ngạo nghễ tận trên mây nhìn xuống, đột nhiên bị người ta sút bay xuống dưới đất, lại còn hung hăng tới bồi thêm mấy phát nữa.

- Không thể nào!

Phản Thiên Giận quá hoá điên, hét lên một tiếng, dưới chân mang theo một trận điện quang, chui vào khoảng không biến mất không còn thấy gì nữa. Minh Nguyệt công chúa từ từ che dấu vẻ khiếp sợ, nàng nhìn người Nặc Đức gia tộc vây quanh Tề Bắc, đột nhiên trong lòng nổi lên một cảm giác khó hiểu, chỉ biết rằng đó là một cảm giác phức tạp. Nghi thức đính hôn đáng nhẽ được diễn ra hoàn hảo không ngờ lại biến hóa thành như vậy. Các tân khách cũng tím tím tụ tập lại với nhau to nhỏ bàn luận. Còn về tầng lớp dân thường, họ lúc này giống như đang đứng trước cái bếp không lò, sắc mặt nóng phùng, khí huyết sôi trào.

- Tề Bắc hiện mới là Chiến sĩ trung cấp mà có thể đánh cho một Ma Pháp Sư Vương phẩm tẩu hỏa nhập ma sao?.

- Cái gì? Không phải Ma Pháp Sư lỗi hệ Vương phẩm bình thường đâu. Đó là đệ tử của cái gì Sơn trong Ngũ Đại Thánh Địa đó.

- A! Tề Bắc đem Ma Pháp Sư lỗi hệ Vương phẩm đánh cho thành tàn phế rồi! Ma Pháp Sư kia là là đệ tử nòng cốt của Thánh địa đó.

- Thật đó, Ngũ Thiếu một chiêu Khốn Long Thăng Thiên trực tiếp giết chết Ma Pháp Sư Thiên phẩm ngay lập tức. (Biên: Đúng là các bố chém gió, từ vương phẩm đã lên tận thiên phẩm rồi :110:)

Tại Hoàng đô, sự việc xảy ra trong lễ đính hôn của Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa đã trở thành đề tài nóng hổi trong các quán trà, tửu lâu, phố lớn, ngõ nhỏ. Chỉ cần nơi nào có người tụ tập trong đó nhất định có một hai người nước chấm văng cả nước bọt, vung tay vung chân chém phẫn phật.

Lúc này Tề Bắc cũng chậm rãi mở mắt ra, hiện tại toàn thân hắc đen sì, nếu không nhìn kỹ thật rất khó có thể hiện hắc đã tỉnh lại.

- Muội khóc làm rớt hết nước mũi xuống mặt ca rồi.

Tề Bắc nghe rằng nói với Phong Nhược Vũ ngồi chồm hổm ở bên cạnh hắn, khóc đến chảy cả nước mắt nước mũi, âm thanh giống như hai khối pha lê ma sát với nhau tạo thành nhữ âm thanh chói tai.

- Không phải nước mũi, đó là nước mắt... A, Tề Bắc ca ca, ca không có chết.

Phong Nhược Vũ theo bản năng phản bác lại liền lập tức thất kinh kêu một tiếng, không dám tin nhìn Tề Bắc.

- Tiểu nha đầu, muội rửa ca à? Bồn thiếu gia được thần hộ thể nào có dễ dàng chết như vậy, chẳng qua là bị tên kia giật điện vào người bị tức thở một chút mà thôi.

Tề Bắc lão đảo từ trong ngực Hoài An vừa đứng lên nói.

- Tiểu tử thú, đệ liều mạng như vậy để làm gì? Đơn đã độc đầu đánh không lại thì chúng ta không biết quần đầu sao?

Đôi mắt Hoài An hồng hồng, hiển nhiên mới vừa rồi rơi lệ, chẳng qua là Đại lão gia không có thừa nhận thôi.

- Đây là cuộc nói chuyện giữa hai nam nhân. Kẻ nào dám đoạt cục cưng của lão tử, lão tử cùng hắn liều mạng.

Tề Bắc nhếch khóe miệng nói, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Minh Nguyệt công chúa. Bất quá ánh mắt của nàng lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh thật là khiến người ta hết sức khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đôi Thử

Rất nhiều người ở đây cho rằng Tề Bắc không chết thì cũng phải mất nửa cái mạng (thành tật), nhưng không ngờ tới là tiểu tử này chỉ ngất đi trong chốc lát, lại khỏe mạnh tỉnh dậy, ngoại trừ những vết cháy đen như than trên người ra thì cũng không có gì đáng ngại.

Lúc này, phụ thân của Tề Bắc, Nặc Đức Lô Lô Mông cùng với Đại Tề Tự của Thần điện đi tới. Đại Tề Tự của thần điện đi tới trước mặt Tề Bắc, hai tay đặt trên đỉnh đầu của hắn, đọc lên một chuỗi ma pháp chú ngữ mà mọi người nghe cứ như vịt nghe sấm, nhất thời một mảng quang hoa tràn đầy sức sống màu xanh nhạt bao phủ toàn thân hắn. Chuyện tình thân kỳ bất đầu xảy ra, từng mảng từng mảng da cháy sạm, nám đen trên người Tề Bắc bị tróc ra, lộ ra da thịt trắng trắng mềm (DG:dịch đoạn này cứ nghĩ đến đang ăn thịt nướng, nhất là gà nướng mọi), so sánh với thiếu nữ của thực còn trắng hơn mấy phần. Chẳng qua là lúc này toàn thân Tề Bắc đen sì nên xiêm y mặc trên người chỉ còn vài miếng vải nhưng cũng không thấy được gì. Mà hiện tại, hắn từ nám đen trở thành trắng, cảm giác khác hẳn với lúc trước. Ánh mắt của những cô gái xung quanh biến hóa tới mức có thể nhận thấy được. Họ như lang như hổ, muốn ngay lập tức đem Tề Bắc nuốt trọn vào trong họng, không chừa da hay xương.

- Tề Bắc ca ca, hiện tại da dẻ của huynh so còn trắng hơn so với muội nha.

Phong Nhược Vũ sợ hãi than thở, vươn cánh tay nhỏ bé ra đặt trên lồng ngực Tề Bắc mà sờ sờ.

Phi lễ a...

Tề Bắc có chút lúng túng, hắn cũng không phải bị điên. Ngay lập tức cời từ trên người một đệ tử trong tộc xuống một bộ xiêm y, che hết 'xuân quang' đang tiết ra ngoài, cũng không chú ý đến vẻ khiếp sợ trong mắt Đại Tề Tự. Nghi thức quan trọng nhất của đính hôn đã kết thúc, Tề Bắc cùng Minh Nguyệt công chúa đã ký hôn ước chính thức rồi, mà sau khi bị Phần Thiên hồ nháo một trận thì chẳng người nào có tâm tình làm tiếp việc gì. Nghi thức đính hôn cứ như vậy mà qua loa kết thúc.

...

...

Đêm khuya, trên ngọn núi thanh vắng, Phần Thiên đang đứng ở trên đỉnh núi. Miệng vết thương trên mặt đã đóng vảy nhìn vào quả thực dọa người, trên người hắn khắp nơi đều là máu nhưng cũng không rửa sạch, cứ như một cái cọc gỗ bình thường đứng sừng sững ở trên núi như vậy. Trong lòng hắn cuộn cuộn lên nỗi ô nhục, như thiêu đốt linh hồn của hắn. Trước mắt hắn không ngừng hiện lên những cảnh tượng sỉ nhục kia, điều này làm cho thần kinh của hắn đôi lúc điên cuồng, có khi còn mê loạn. Khuôn mặt như đờ tợn của hắn vận vẹo tới cực điểm.

- Tiểu Thiên, mọi biểu hiện của con từ nhỏ đến nay đều làm cho ta rất hài lòng. Nhưng có một điểm, đó là tất cả chuyện luôn quá thuật lợi, đến khi gặp một chút ủy khuất liền sụp đổ. Đối với cường giả mà nói thì đây chính là một khuyết điểm trí mạng.

- Gia gia, thuận lợi không tốt sao?

- Nhân sinh từ xưa tới nay đều khúc chiết, có trăm có bồng. Một người nếu lúc nào cũng gặp thuận lợi, làm việc gì cũng thành công đến khi thất bại rồi sẽ rất đau đớn. Thành công làm cho người ta kiêu ngạo, nhưng không nếm qua thất bại, sẽ không trở thành kẻ mạnh, chỉ có thể làm anh hùng trong nhất thời nhưng không thể cả đời là anh hùng. Tiểu Thiên, con hãy nhớ kỹ lời của gia gia. Nếu có kẻ nào đó làm cho con chịu nhục, ngàn vạn lần không được để cho sự nhục nhã đó khống chế con. Mà là con phải làm chủ được sự nhục nhã, không chế được nó, sau đó trả lại cho đối phương gấp trăm ngàn lần.

- Dạ!

Tâm trí lưu chuyển, Phần Thiên bỗng nhớ lại hai năm trước, hắn cùng với gia gia của mình nói chuyện với nhau. Khi đó, Phần Thiên ở Thông Thiên Sơn bộc lộ tài năng ngút trời, cộng thêm gia gia của hắn thân phận là trưởng lão ở Thông Thiên Sơn, hắn coi trời bằng vung. Một ngày kia, gia gia của hắn đột nhiên tìm hắn nói cho hắn mấy câu y như bây giờ. Nhưng lúc đó lời vào tai phải, đi ra tai trái, Phần Thiên không thêm để vào trong lòng. Sau hôm ấy, gia gia của hắn vĩnh viễn không đề ý đến hắn nữa. Chợt nhớ tới đoạn hội thoại này, làm cho Phần Thiên như bị dội một gáo nước lạnh, có chút hiểu được.

- Gia gia, con hiểu rồi.

Khuôn mặt vận vẹo của Phần Thiên chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng vết thương trên mặt trông vẫn rất dữ tợn.

- Nặc Đức Tề Bắc, sỉ nhục sáng nay, chắc chắn ngày sau ta sẽ trả gấp trăm lần, nếu không lửa giận trong lòng ta khó dập tắt. Trước ta xem ngươi chỉ như là một con kiến hôi nhưng hiện tại ta đã đem ngươi xem thành một đối thủ.

Phần Thiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Từng câu từng chữ hắn thốt ra lạnh như băng, giờ này hắn tựa như thoát thai hoán cốt.

Lúc này Tề Bắc đang cời trần nằm trên giường, Huyền Ảnh mềm mại tựa như không có xương, hai tay đang đặt trên người hắn. Hắn không hề hay biết một kiếm kia không tổn thương nhiều đến Phần Thiên, nhưng lại làm cho hắn sinh ra một bụng lửa giận. Bất quá, Tề Bắc như một kẻ không tìm không phổi, cơ bản là sẽ không suy nghĩ nhiều chuyện mệt óc như vậy. Đối với hắn mà nói, Phần Thiên đã náo loạn buổi đính hôn của hắn, chỉ bấy nhiêu hai người đã là kẻ thù không đội trời chung. Nếu đã là địch nhân cần quái gì phải quan tâm thân phận khi gió của đối phương. Một khi hắn đã dám ra tay thì cũng không cần gì phải cố kỵ thân phận của đối phương nữa.

- Á, a, sáng khoái, bên trái, qua bên trái một chút, đúng, mạnh tay thêm một tí, bổn thiếu gia còn chịu được.

Tề Bắc thoải mái rên rỉ. Khuôn mặt Huyền Ảnh đỏ bừng, nhịn không được nện cho lên người hắn một quyền, sáng giọng:

- Thiếu gia, ngài không thể ngậm miệng lại sao?

- Huyền Ảnh, muội sao có thể vô tình như vậy hả? Thân thể huynh đây đã hết bị thương đâu?

Tề Bắc u oán nói.

- Bị thương? Thiếu gia ngài đi soi gương đi, toàn thân ngứa, trên dưới một nốt rồi cũng không có.

Huyền Ảnh hậm hực nói. Tề Bắc lật người lại, dùng bàn tay to lớn kéo tay Huyền Ảnh lại, đem bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trước ngực mình nói:

- Tim của huynh bị thương, dĩ nhiên là nhìn bề ngoài thì không thấy rồi."

- Thiếu gia...

Huyền Ảnh về mặt e lệ.

- Hà?

Tề Bắc lặng lẽ đưa tay hướng một bên hông của Huyền Ảnh mà đánh tới.

- Làn da của Thiếu gia của thực mìn màng, muội sờ vào có cảm giác như đang sờ vào làn da của một nữ tử.

Huyền Ảnh cúi đầu nói, đôi mắt đẹp nhưng lóe lên một tia giận hờn. Bàn tay dè của Tề Bắc đang tính sờ lên hông của Huyền Ảnh lập tức ngừng lại, gương mặt co quắp, tim gan của hắn của thực đã bị tổn thương...(DG:Tội này quan niệm đàn ông phải to cao đen hôi, chứ trắng trẻo như các ộp pa thì là gay cmnr. Chủ nào Fan K-Pop cứ ném đá, ca chấp tất. Lão biên nhớ đừng có xóa đoạn này đây.)(Biên: Ấy, Kpop toàn hàng giả là chủ yếu, ta đâu thích nên không del. Nếu có gạch đá đến, dồn về cho lão :88:)

- Ta muốn tắm nắng, ngày ngày mai ta tiến hành tắm nắng, trần trường tắm nắng. Cái @#\$%, quá đã kích người ta mà.

Trong lòng Tề Bắc nổi lên giông bão, khốc lốc hô to. Đúng lúc này, Kim Cương đẩy cửa vào, cất tiếng nói:

- Ngũ Thiếu, gia chủ ở bên kia cho người tới truyền lời, nói thiếu gia lập tức qua từ đường gia tộc.

"Ngay bây giờ?" Tề Bắc ngồi đây, trong lòng này sinh nghi ngờ. "Giờ này đã khuya rồi, lão đầu tử có việc gì gấp mà phải tìm ta?"

Tề Bắc mặc xong quần áo, liền đi qua từ đường gia tộc. Bên ngoài từ đường của gia tộc có rất nhiều thủ vệ canh gác nghiêm ngặt. Vừa thấy tình cảnh này, trong lòng Tề Bắc lập tức máy động. "Chẳng lẽ tên tiểu nhân kia đã đánh tới? Thông Thiên sơn đã có người tới làm chỗ dựa cho tiểu tử kia rồi. Cái @#@\$! Có thấy xấu hổ hay không vậy? Đường đường là Vương Phàm Lôi Hệ Ma Pháp sư đã thương bốn thiếu gia, đã như vậy lại còn có mặt mũi đi tìm người sau lưng."

Tiến vào bên trong từ đường, Tề Bắc nhận ra bên trong chỉ có gia chủ Nặc Đức Kha Đế, phụ thân Nặc Đức Lôi Mông và đại ca Nặc Đức Hoài An, cả ba người đều lộ ra vẻ mặt mang theo nghiêm túc.

- Tề Bắc, tới đây tế bái liệt vị tổ tông.

Nặc Đức Kha Đế khàn khàn nói. Tề Bắc dạ một tiếng, đi tới trước bài vị tổ tông quỳ xuống, cung kính lễ bái. Sau khi lễ bái liệt tổ, tiết tông, Nặc Đức Kha Đế lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen đưa cho Tề Bắc nói:

- Đây là công văn cấp đất cho cháu, cháu hãy lập tức lên đường đi tới thành Tây Linh trước.

- Cái gì?

Tề Bắc há to mồm, nửa đêm bất hần lập tức rời đi. Nặc Đức Kha Đế không để ý đến Tề Bắc, mở miệng nói:

- Tiểu Cừu, Thập Tam, các ngươi đi ra đây.

Đột nhiên có hai người khoác áo đen xuất hiện quý dị đứng trước mặt Nặc Đức Kha Đế, cung kính nói:

- Tham kiến chủ nhân.

- Sau này ta không còn là chủ nhân của các ngươi nữa, Nặc Đức Tề Bắc mới là chủ nhân của các ngươi. Từ giờ về sau hãy đi theo hắn.

Nặc Đức Kha Đế nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thuộc Nổ

Thập Tam chính là người khi Tề Bắc vừa mới trở về Nặc Đức gia tộc đã đánh một trận với hắn, đây là một Chiến sĩ Vương phẩm. Mà Tiểu Cừu thì Tề Bắc chưa từng gặp qua, nhưng hắn cũng cho rằng người đó là một trong những thành viên của Ảnh vệ trong gia tộc Nặc Đức.

- Tề Bắc, cháu đừng nghĩ rằng cháu cân sức ngang tài với Thập Tam. Ngày đó hắn chỉ dùng nhiều lắm là năm thành thực lực, hơn nữa thứ mà Ảnh vệ am hiểu nhất là ẩn nấp, ám sát. Tiểu Cừu là Song hệ Ma Pháp Sư, Thổ hệ Vương phẩm và phong hệ cao cấp. Sau này bọn họ sẽ là Ảnh vệ của cháu, tuân theo bất cứ mệnh lệnh gì của cháu.

Nặc Đức Kha Đế nói.

- Gia gia...

Trong lòng Tề Bắc dâng lên một chút cảm động. Hắn vừa ở ngoài trở về gia tộc, cảm giác của hắn với gia gia hắn giống như người xa lạ, không có một chút tình thân máu mủ. Nhưng hiện tại hắn có thể cảm nhận được lão nhân được xưng là ‘lão cáo già Nặc Đức’ thật sự quan tâm hắn. Nặc Đức Kha Đế khoát tay áo, nói:

- Nói nhảm thì không cần nói nữa. Lôi Mông, Hoài An, giờ các ngươi dẫn nó đến Hắc giáp quân doanh chọn người. Trong vòng một canh giờ nhất định phải lên đường xuất phát.

Nhìn ba người phụ tử nối đuôi nhau rời khỏi từ đường, Nặc Đức Kha Đế đến trước bài vị tổ tông, thấp giọng nói:

- Các vị lão tổ tông, Kha Đế sợ rằng mình chỉ có thể chống đỡ được ba năm nữa. Hắn Mạc Tư bố trí đại cục, đem gia tộc Nặc Đức vây trong trùng trùng nguy khốn, muốn diệt gia tộc ta. Có lẽ Tề Bắc chính là lỗ hồng duy nhất, thẳng nhóc con chết bầm này từ Vong Linh Sơn trở về mang theo thật nhiều điều thú vị. Hy vọng rằng lúc ta còn sống hắn có thể mang về cho gia tộc Nặc Đức vui mừng lớn hơn nữa.

Nặc Đức Kha Đế nói chuyện một mình, dần dần âm thanh hạ xuống tới mức độ không thể nghe thấy, tới mức chính hắn cũng không nghe thấy mình nói gì.

....

....

Vàng trắng như một lưới liềm treo trên cao, ẩn hiện giữa những tầng mây, lặng lẽ quan sát thế giới này, giống như hoàng hoa khuê nữ, e thẹn nấp sau rèm nhìn ra quan sát các chàng trai để tìm kiếm tình quân trong lòng. Khi vàng trắng đã ngủ yên trên bầu trời, không gian tĩnh mịch bỗng vang lên những tiếng vang:

Kèo Kẹt...! Kèo kẹt.

Một chiếc võng treo trên cái giá cao lớn, được móc lên giá bằng những dây mây rắn chắc. Minh Nguyệt công chúa ôm một con ấu thú độc giác đang ngủ say trong lòng. Theo nhịp đu đưa lên xuống của chiếc võng, một mái tóc dài tung bay nhảy múa trong gió, giống như nội tâm của nàng, hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt điềm tĩnh được biểu hiện ra ngoài.

- Ngươi nói xem, có phải ta coi thường hắn hay không?

Minh Nguyệt công chúa lẩm bẩm nói một mình.

- Vâng!

Một âm thanh mơ hồ vang lên từ hư không. Tựa như xa cuối chân trời, nhưng cũng tựa như ngay trước mắt.

- Hắn có thực lực ngang ngửa với cường giả cấp bậc Vương phẩm sao?

Minh Nguyệt công chúa nhẹ giọng hỏi.

Thanh âm kia trầm mặc một lúc lâu rồi nói.

- Có lẽ có, mà có lẽ không.

- Ngươi cũng không thể nhìn thấu hắn hay sao?

- Nhìn không thấu.

- Cũng có người mà ngươi nhìn không thấu?

- Ta không phải là thần.

- Ngươi nói xem, phụ hoàng có để cho hắn đi hay không?

- Không biết.

- Ta không đoán được!

Âm thanh từ từ biến mất, không khí trở nên trầm mặc. Gió đêm vẫn ôn nhu xoa dịu lòng người cùng vạn vật, vàng trắng lưới liềm đã hoàn toàn trốn trong những đám mây lững lờ trôi, chỉ còn một quãng trắng nhạt nhòa tỏa ra ánh sáng, xuyên qua làn mây đưa ánh sáng mờ ảo xuống dưới. Trong bóng đêm chiếc võng vẫn đang nhẹ nhàng đu đưa, nhưng người ngọc nằm ở trên không biết đã đi đâu, bóng dáng giống như tiêu thất trong màn đêm tăm tối.

...

...

Một chiếc xe ngựa bình thường, lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi thành. Trên xe ngựa, ba người phụ tử Tề Bắc đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Phụ thân, đại ca! Xảy ra biến cố gì hay sao? Tại sao lại muốn con nửa đêm canh ba xuất hành?

Tề Bắc hỏi.

- Biến cố ở trong nghi thức đính hôn của con chính là một thùng thuốc nổ. Tên tiểu tử thúi này con nói xem, con thích làm anh hùng lắm sao? Con đã thương đệ tử của Thông Thiên Sơn, chẳng khác nào con cầm loa công bố cho toàn thế giới rằng, con có thực lực ngang với cường giả Vương Phẩm. Vậy tới lúc con trưởng thành thì sẽ lợi hại đến mức nào nữa? Vốn trước đây bệ hạ đã ngầm đồng ý phong đất thành Tây Linh cho con. Nhưng khi xảy ra sự việc như thế này, thì con ra ngoài thì hân khởi mà có được cuộc sống an nhàn.

Phụ thân của Tề Bắc là Nặc Đức Lôi Mông vừa tự hào vừa lo lắng nói.

- Con trở nên quan trọng như vậy từ lúc nào thế?

Tề Bắc nhún vai.

- Thành Tây Linh mặc dù hỗn loạn, nhưng đó cũng là cơ hội. Nơi đó ngoài tầm tay với của hoàng thất, ở bên đó dù con có náo động thế nào thì cũng không có người quản. Bây giờ con đã lộ ra thực lực, sợ rằng ngay sáng ngày mai, bệ hạ sẽ gặp mặt con, đem con lưu lại đây hoặc là sẽ điều con đến nơi mà hân có thể giám thị được. Vì vậy con phải xuất phát trước hừng đông.

Nặc Đức Lôi Mông nói.

- Một buổi tối con cũng không thể đi được quá xa được. Liệu Hãn Mạc Tư có cho người chặn đường con lại không?

Tề Bắc nhún mày hỏi.

- Đây là lộ trình đã được tính toán sẵn cho con đi. Gia tộc đã bố trí một đội nhân mã khác để làm rối loạn quan sát. Cho dù có tìm đúng phương hướng lộ tuyến của con, gia tộc cũng sẽ phái tử sĩ xuất hiện để chặn lại. Chỉ cần vào tới tỉnh Tây Lộc, bệ hạ cũng chỉ còn nước bỏ qua.

Nặc Đức Lôi mông đưa cho Tề Bắc một tờ bản đồ bằng da dê. Tề Bắc vừa mở bản đồ ra nhìn, không khỏi sùng sốt, lộ tuyến hân muốn đi cũng là con đường lớn người ta vẫn đi. Nhưng nhưng ngay sau đó, Tề Bắc vỗ đùi, bội phục nghĩ: "Lão đầu tử không hổ là Nặc Đức chi hồ, (Cáo giả Nặc Đức, đã nói ở đoạn trên, giờ để Nặc Đức chi hồ nghe cho hay), thật thật giả giả, giả giả thật thật. Các đội nhân mã tứ tán khắp nơi, nếu Hãn Mạc Tư có phát hiện được sợ rằng cũng sẽ cho đội ngũ trên đường lớn này là giả.

Bên ngoài doanh trường của Hắc giáp quân đóng ba đội nhân mã. Ba đội nhân mã này theo Nặc Đức Hoài An đến đây báo cáo công tác, mấy ngày nữa cũng phải nhổ trại hành quân. Lúc này, ba đội, một ngàn hai trăm người giống như một ngàn hai trăm cây tùng. Xếp thành phương trận thẳng đứng, sát khí như đập vào mặt. Nặc Đức Hoài An thân mặc một bộ hồ giáp màu đen, đứng phía trên cùng, hướng tay về phía Hắc giáp quân sĩ lớn tiếng nói:

- Trong các ngươi sẽ chọn lựa ra hai trăm năm mươi người, theo đệ đệ của ta là Nặc Đức Tề Bắc Tử tước, đi đến vùng đất hân được phong chính là thành Tây Linh. Huynh đệ nào được chọn, sẽ ly khai khỏi Hắc Giáp quân, trở thành tư binh của Nặc Đức Tề Bắc Tử tước, theo hân chinh chiến nơi thành Tây Linh hỗn loạn.

Rất nhiều binh lính sau khi giải ngũ, có một số gia nhập vào đội ngũ tư binh của quý tộc. Nhưng Hắc giáp quân nổi tiếng thiên hạ thì lại ngoại lệ, bởi vì mỗi thành viên của Hắc giáp quân đều muốn đối mặt với tàn khốc của chiến tranh. Và cũng chỉ có Hắc giáp quân mới thà chết trên sa trường còn hơn là đào ngũ. Nhìn chung mà nói thì bọn họ là bề ngoài là quân đội của Kim Diệp hoàng triều, nhưng trên thực tế thì bọn họ thật ra là quân đội của Nặc Đức gia tộc, có thể xem như là tư binh của Nặc Đức gia tộc. Cho nên đi theo Nặc Đức Tề Bắc, đối với bọn họ cũng không sinh ra phản kháng. Hơn nữa, Nặc Đức Tề Bắc danh tiếng như mặt trời ban trưa. Sống sót trong Vong Linh Sơn tám tháng, một mình họ kiểm chống lại Vong Linh đại quân, giải cứu quân sĩ Hắc giáp quân. Trong buổi đính ước hôm qua, đánh bại đệ tử của Thánh Địa là một Ma Pháp Sư Vương phẩm. Ở trong quân đội sùng bái nhất là cường giả, mà điều này ở trong Hắc giáp quân thì lại càng nồng đậm. Nặc Đức Hoài An vừa nói xong, trong ánh mắt nhiều binh sĩ đã lộ ra vẻ nóng rực. Tề Bắc tiến lên trước, ánh mắt quét qua Hắc giáp quân sĩ đứng thẳng tắp theo theo từng hàng, mở miệng nói:

- Ta nói thật với các ngươi, ở mảnh đất thành Tây Linh ta được phong cực kỳ vô cùng hỗn loạn, hỗn loạn đến mức không thể kiểm soát nổi. Các thế lực lớn nhỏ chiếm cứ, chỉ cần ở lại đó một ngày là cũng có thể thấy máu. Không cần thận thì chính mình sẽ phải bỏ mạng bất cứ lúc nào. Nhưng bọn thiếu gia có thể đảm bảo cho các ngươi một điều, chỉ cần Tề Bắc ta không chết, nhất định mỗi người theo ta sẽ được quang tông diệu tổ(1).

- Hòa Liệt, Thiết Đầu, các ngươi có nguyện theo ta hay không?

Ánh mắt Tề Bắc dừng trên người Hòa liệt và Thiết Đầu.

- Nguyện vì Tử tước đại nhân quên tính mạng phục vụ.

Hòa Liệt cùng Thiết Đầu cất bước đi ra, mạng của bọn họ là do Tề Bắc cứu, đi theo Tề Bắc đi, bọn họ không có ý kiến gì.

- Những người còn lại, hai người các ngươi hãy chọn đi. Sau nửa canh giờ cả đội lên đường.

Tề Bắc nói.

(1) Làm rạng rỡ tổ tông

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sai Một Nước Cờ.

Bên trong đại trường của Nặc Đức Hoài An, Tề Bắc đang cầm bút điên cuồng viết những nét rồng bay phượng múa. Không lâu sau, Tề Bắc ném bút đi, cầm phong thư lên, đưa cho Hoài An, nói:

- Đại ca, lần này đi vội vàng, đệ cũng có chuyện chưa kịp làm. Phong thư này đệ để ở chỗ huynh. Sau khi đệ đi, huynh hãy phái người bí mật đưa cho Lan Lăng hầu, tuyệt đối không để ai biết?

"Lan Lăng hầu?" Trong lòng Hoài An có chút nghi ngờ. Bất quá Tề Bắc không muốn nói, hắn cũng không nhiều lời. Huynh đệ trong nhà, hắn tuyệt đối tin tưởng. Vì vậy, hắn không hai lời mà lập tức đáp ứng.

Sau nửa canh giờ, Hoả Liệt và Thiết Đầu đã chọn đủ người. Còn hai huynh muội Kim Cương, Huyền Ảnh thì luôn theo bên người Tề Bắc.

- Phụ thân, đại ca, bảo trọng.

Tề Bắc tiến lên ôm lấy Nặc Đức Lôi Mông và Nặc Đức Hoài An một lần. Rồi bước lên chiếc xe ngựa, cùng với hai trăm năm mươi Hắc Giáp quân như một thương đội nhỏ, đi theo toàn bộ hành trình của Tề Bắc. Vào trong xe, hắn lập tức quay vén rèm xe lên, nhìn lại phía Hoàng thành lại càng ngày càng nhỏ trước mắt hắn, bỗng trong tim hắn nh có một ngọn lửa thiêu đốt.

- Sẽ có một ngày, Tề Bắc ta sẽ khiến cả thiên hạ phải kính phục để trở về.

Tề Bắc trầm nghĩ. Có lẽ sẽ có một ngày, sách sử sẽ ghi lại là: Trong một ngày, trời không trăng không sao, tất cả mọi thứ đã bị mây che phủ thì có một thiếu niên từ Kim Diệp hoàng đô đi ra, bước vào thế giới mệnh mông ngoài đó. Từ đó, ngao du biển rộng, rồng bay lên chín tầng trời.

...

...

Bình minh lên, con đường lớn nhất của Hoàng thành lại hết sức vắng lặng. Tại Lan Lăng hầu phủ, quân gia cầm một phong thư tới gõ cửa phòng Lan Lăng hầu.

- Chuyện gì?

Lan Lăng hầu ra mở cửa, lúc này hắn vừa mới tu luyện xong, nên cũng không tức giận cho lắm.

- Hầu gia, có một người mặc áo choàng đưa mang đến đây một phong thư. Nói là có liên quan đến sống chết của Hầu gia.

Quân gia nom nóp lo sợ dâng thư lên. Lan Lăng hầu dung đầu khi bao phủ cả bàn tay, nhận lấy phong thư, phát tay cho quân gia lui ra. Mở phong thư ra nhìn, con người Lan Lăng hầu nhất thời co rút lại, hai tay run lên, mém làm rơi cả bức thư.

- Đám rối sau phòng ngủ, Nam Vô Nhai, Vô Thiên Tôn Giả ở dưới mật thất. Tối nay giờ Tý, hướng Tây Bắc, cách Hoàng đô năm trăm dặm. Tại trấn Lam Hà, quá hạn tự chịu trách nhiệm.

Trong thư chỉ vắn vắn vài chữ nhưng lại làm cho Lan Lăng hầu hồn phi phách tán, cổ họng nghẹn lại.

"Ngày đó, ngoại trừ cường giả thần bí cứu đi Nam Vô Nhai, giết chết Vô Thiên Tôn Giả, thì không còn ai khác biết chuyện này, hắn tìm ta để làm gì?" Lan Lăng hầu hít sâu mấy hơi, bình phục nhịp tim đập loạn. "Hắn là một cường giả rất mạnh, muốn giết ta đã sớm làm. Hắn tìm ta, chắc ta còn có giá trị lợi dụng." Lan Lăng hầu trong lòng trầm nghĩ, cũng không còn sợ hãi nữa mà lại vô cùng mừng rỡ. Vô Thiên Tôn Giả chết rồi, chuyện tình Nam Vô Nhai không chừng lúc nào cũng sẽ tới đầu hắn. Nếu có thể ôm một cây cổ thụ, thì sẽ không có gì tốt hơn. Phân tích đến đây, Lan Lăng hầu lập tức thay đổi quần áo, lặng lẽ ra khỏi Hầu phủ. Thúc ngựa hướng trấn Lam Hà cách hoàng đô chừng năm trăm dặm.

Mặt trời từ từ mọc lên phía đường chân trời, Hoàng đô cũng bắt đầu náo nhiệt. Lúc này, một đội cấm vệ quân vây quanh phủ Nặc Đức gia tộc, tuyên đọc ý chỉ Hãn Mạc Tư đại đế.

- Nặc Đức gia chủ, bệ hạ có chỉ, thăng Nặc Đức Tề Bắc làm nhất đẳng Tử Tước, lấy ba thành Khai Dương, Bá Thanh, Minh làm vùng đất được phong. Sau khi tiếp nhận thánh chỉ lập tức bái kiến bệ hạ.

Trong lúc đọc chiếu chỉ, quan viên này cũng rất cung kính với Nặc Đức Kha Đế. Đối mặt với gia chủ đệ nhất thế gia của Kim Diệp hoàng triều, coi như hân là tâm phúc của Hân Mặc Tử đại đế thì cũng không dám tùy tiện lỗ mãng.

- Ai, không nghĩ tới ngũ tôn nhi của ta lại được bệ hạ thưởng thức như vậy, sớm biết thì đã giữ hân ở lại.

Nặc Đức Kha Đế thờ dài nói.

- Há? Nặc Đức Tử Tước đã đi đâu rồi?

Quan viên nội phủ kinh ngạc hỏi.

- Tiểu tử kia có tâm ý, muốn lập tức tới đất phong. Cho nên sau khi đính hôn xong, nó liền rời đi. Thật là thẹn với sự ưu ái của bệ hạ, có lẽ nó không có được phúc phận này rồi.

Về mặt Nặc Đức Kha Đế tiếc hận nói.

- Vậy... hạ quan phải trở lại thông bẩm cho bệ hạ. Cáo từ.

Trong lòng Quan viên nội phủ kinh hãi, vội vã rời đi.

Trong cung, Hân Mặc Tử đại đế nhận được bẩm báo của quan viên nội phủ, vỗ mạnh vào mặt bàn, mấy cuộn văn chương phía trên bị chấn văng xuống đất.

- Lão hồ ly giỏi lắm.

Hân Mặc Tử đại đế nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Lập tức Cho quân đội đi rà soát xem đêm qua có thương đội lớn nhỏ nào rời đi, nếu thấy tung tích Nặc Đức Tề Bắc, lập tức chặn lại.

Hân Mặc Tử đại đế từ lửa giận tỉnh táo lại, liền hạ lệnh. Trên mọi con đường, người dân vẫn đang hăng hái sôi nổi bình luận về lễ đính hôn của Tề Bắc và Minh Nguyệt công chúa thì lúc này cuộc chiến ngầm đã bắt đầu khởi động. Hoàng thất và Nặc Đức gia tộc lần này đang độ sức, hiển nhiên nếu đi sai một nước cờ, sẽ làm cho mình bị hủy diệt.

Tại Miên Nguyệt cung, Minh Nguyệt công chúa và tỷ muội Phong gia đang ngồi cùng với nhau.

- Tề Bắc ca ca đi rồi? Sao lại nhanh như vậy?

Phong Nhục Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói.

- Tỷ cũng vừa biết.

Minh Nguyệt công chúa lộ ra vẻ rất bình tĩnh, từ ánh mắt của nàng thì không thấy bất kỳ tâm tình dao động nào. Tựa như đang nói đến một chuyện hoàn toàn không liên qua đến mình. Phong Nhục Vân cũng không có tiếp lời. Người thông minh như nàng hoàn toàn có thể suy đoán ra nguyên nhân trong đó.

- Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ là hôn thê của hân. Hân cũng không có từ biệt sao?

Phong Nhục Vũ cảm giận bất bình nói. Ai cũng thấy được, nàng không phải cam lòng vì Minh Nguyệt công chúa mà là vì mình. "Hân đi rồi mà chưa chào mình, thật là tức chết đi được."

Từ biệt? Chuyện của bọn họ như vậy mà còn nói tới chuyện từ biệt sao? Trong lòng hai người cũng hiểu tại sao Tề Bắc không tới từ biệt. Chẳng qua là, mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Minh Nguyệt công chúa cũng có một chút phiền muộn. Thế giới của hai người nháy mắt giao nhau rồi lại đi về hai hướng ngược nhau làm trong lòng nàng có chút dối lập. Phong Nhục Vũ lú lú quờ trách Tề Bắc nhưng Minh Nguyệt công chúa và Phong Nhục Vân lại lâm vào suy nghĩ riêng của mình. Đúng lúc này, một cung nữ chạy vào, trên mặt nàng mang theo vẻ kinh hoàng, lắp bắp nói:

- Công... công chúa... Phần Thiên công tử tới.

Phong Nhục Vân kéo Phong Nhục Vũ đi, nói:

- Minh Nguyệt, chúng ta cũng đến lúc phải về rồi. Nếu như rảnh rỗi thì có thể tới cứ điểm Hoàng Kim tìm tỷ.

- Nhất định! Hai người đi đường cẩn thận.

Minh Nguyệt công chúa gật đầu. Phong gia tỷ muội xuất cung, vừa vận nhìn thấy Phần Thiên đi vào. Đôi mắt đẹp của mỗi người đều hiện lên vẻ kinh hãi, cũng hiểu tại sao cung nữ kia có vẻ kinh hoàng như vậy rồi. Nguyên lai là mặc dù Phần Thiên đối đã một ma bào sạch sẽ, không còn đáng vẻ chật vật

như hôm qua, nhưng trên cổ của hắn từ má trái đến khoé mắt có một vết sẹo dài màu đỏ trông giống như một con rết đang bò trên mặt hắn, nhìn thấy chỉ thấy trong lòng rét lạnh

- Tỷ tỷ, loại ngoại thương này đến Phong gia cũng có linh dược để phục hồi lại như cũ chứ chưa cần nói đến Thông Thiên Sơn. Mà nếu cỡ đó coi như không có thì cũng có thể đến gặp Tế Tự của Quang Minh thần điện dùng pháp thuật hồi phục là được. Hắn là đệ tử Thông Thiên Sơn, Tế Tự Quang Minh thần điện hẳn cũng phải cho hắn ít mất mũi chứ?

Phong Nhược Vũ nói nhỏ.

- Không phải không thể mà là không muốn.

Phong Nhược Vân nhớ tới con người âm tàn của Phần Thiên. Trong lòng khẽ lắc đầu, xem ra trong lòng hắn đã hận Tề Bắc khắc sâu vào linh hồn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ca Đặc Nhân (Người Gothic)

Minh Nguyệt công chúa lẳng lặng nhìn Phần Thiên, nàng cũng không hỏi hận hành động của mình ở nghi thức đính hôn. Nàng tôn trọng hắn nhưng hiển nhiên hắn không có tôn trọng nàng. Đối với Thông Thiên Sơn, trong lòng nàng luôn có một sự kính sợ và mong muốn gia nhập. Bất kỳ một nơi nào trong Ngũ Đại Thánh Địa cũng được cường giả danh chấn tứ phương mong muốn gia nhập. Bất quá việc này cũng không đại biểu cho việc nàng đối mặt với sự môn đệ tử thì lại có cảm giác kém người ta một bậc, hoặc cái cảm giác thấy mình hèn mọn mà phải đi đón ý nói đùa hoặc lấy lòng. Phần Thiên là sư huynh của nàng, dẫu vậy việc đó chỉ có chỉ nghĩa là hắn vào sư môn trước nàng mà thôi. Hơn nữa vị sư huynh này hôm qua lại hành động vô cùng trẻ con, làm cho đáy lòng nàng không khỏi sinh ra chút chán ghét. Nhân sinh quan của nàng là không cần bất kỳ người nào tự cho là đúng, đến trước mặt nàng vung tay múa chân dạy nàng.

- Sư muội, có phải muội đang trách huynh hay không?

Phần Thiên âm trầm nhìn nụ cười xinh đẹp của Minh Nguyệt công chúa, trong lòng không khỏi mềm mại vài phần, giọng nói ôn nhu đi rất nhiều.

- Không dám.

Minh Nguyệt công chúa nhàn nhạt nói.

- Sư muội, muội xem thường huynh?

Thái độ lãnh đạm của Minh Nguyệt công chúa như một cây gai đâm, chĩa vào vết thương chồng chất trong lòng của hắn. Minh Nguyệt công chúa không nói gì chính là đồng ý. Thật ra thì, Minh Nguyệt công chúa chỉ xem thường chính là hành động trẻ con của Phần Thiên. Nhưng Phần Thiên lại nghĩ, nàng xem thường chính là việc hắn đường đường là Ma Pháp Sư Vương phẩm mà để một Chiến sĩ một trung cấp đánh bị thương.

- Sư muội, sẽ có một ngày, muội sẽ thấy Nặc Đức Tề Bắc quỳ rạp xuống chân huynh như chó vẫy đuôi mừng chủ.

Phần Thiên âm lãnh nói xong, liền xoay người rời đi. Minh Nguyệt công chúa khẽ lắc đầu, tay ngọc nhẹ nhàng vẫy vẫy. Ở phía xa có một ấu thú độc giác đang chơi đùa bỗng hoá thành một bóng trắng chui vào lồng ngực nàng. (Biên: chui vào ngực chứ không chui vào long à :11:)

...

...

Một thương đội hơn hai trăm người đang không nhanh không chậm đi trong hoàng hôn, không khác các thương đội bình thường là mấy. Chỗ khác nhau chính là những hộ vệ này lại đẳng đẳng sát khí, trên đường đi không nói nửa lời, vẻ mặt không chút thay đổi.

- Nhắc vảy của cung lên, để cho anh tới thăm mông cung một chút. Cái mông của cung vừa trắng lại vừa tròn, thấy giống như cây đào mật chín mọng...

Trong xe ngựa, Tề Bắc gối đầu trên cặp đùi mượt mà của Huyền Ảnh, cảm trong tay bản đồ da dê, miệng ngâm nga tiểu khúc, tâm tình khoái hoạt. Huyền Ảnh nghe được tiểu khúc đó, sắc mặt đỏ bừng. "Thiếu gia vô sỉ này hát cái tiểu khúc gì đây."

Tề Bắc làm như nghe được tiếng lòng của Huyền Ảnh, miệng dừng ngâm nga, ngón tay dừng tại địa đồ, ánh mắt lộ có chút tỉnh mạch. Hắn ngồi dậy, vuốt vào má Huyền Ảnh một cái, không đợi mỹ nhân hồn đảo, liền hô to:

- Kim Cương.

- Thiếu gia, có chuyện gì?

Âm thanh Kim Cương như tiếng sấm nổ vang lên bên ngoài xe ngựa.

- Truyền lệnh bốn thiếu gia, toàn thể dừng lại, đóng quân ngay tại chỗ này.

Tề Bắc nói. Huyền Ảnh có chút kỳ quái nói:

- Thiếu gia, sao lại dừng lại tại đây? Trời vẫn chưa hoàn toàn tối mà.

Tề Bắc cười ha ha một tiếng, kéo rèm che cửa sổ nói:

- Chỗ này non xanh nước biếc, thích hợp dừng chân. Ấy! còn có dòng suối nhỏ kia! Hay là mọi người cùng bốn thiếu gia tắm yên ương đi?

- Không thèm!

Huyền Ảnh liếc Tề Bắc một cái. Tề Bắc nhảy xuống xe ngựa, nhìn lướt qua bốn phía, đầu gật gù nghĩ chỗ này quả thật không tệ. Phía trước có thương đội khoảng ba mươi người, từ từ dừng lại bên dòng suối, nhìn đáng đáp chắc chuẩn bị lấy chỗ này làm nơi nghỉ chân.

- Tước gia, chỗ đất đẹp đều bị người khác chiếm hết. Hay là chúng ta đuổi họ đi?

Thiết Đầu chạy tới, bẩm báo với Tề Bắc. Bọn họ bây giờ là tư binh của Tề Bắc, cách gọi đương nhiên phải sửa lại. Lúc đầu hẳn luôn được gọi là Tước đại nhân, nhưng Tề Bắc liền cường chế bắt đổi sang Tước gia. Dầu sao đại nhân sao cũng kính bằng gia (ông). Tề Bắc đi tới, vươn tay đập vào đầu tặc Thiết Đầu một phát, nói:

- Đuổi? Chúng ta là ác bá sao? Bốn thiếu gia là quý tộc, phải có phong độ thân sĩ. Đi nói với bọn họ, bảo họ nhường một chút chút. Bảo mình là người của thương đội Phong gia.

Thiết Đầu về mặt đầu khổ sở sờ cái đầu tặc. “Đây không phải đuổi thì là gì?” Hắn gọi thêm ba tên huynh đệ nữa rồi hướng đến thương đội đang đóng bên dòng suối nhỏ. Lúc này Hoả Liệt đi tới bên người Tề Bắc nói:

- Tước gia, thương đội này không đơn giản. Bọn họ có thể là thương đội người Ca Đặc.

- Người Ca Đặc?

Tề Bắc chân mày cau lại.

- Mới vừa rồi thuộc hạ thấy ở trại cao nhất có người Ca Đặc đi vào. Bên ngoài hiển nhiên chỉ là lính đánh thuê.

Hoả Liệt nhắc tới người Ca Đặc, ngữ khí có chút lạnh lẽo. Người Ca Đặc, tổ tiên là Địa Tinh tộc. Bất quá kể từ khi văn minh Địa Tinh xuống dốc và bị thiêu huỷ trong lịch sử Trường Hà. Về sau hậu duệ của Địa Tinh tộc quật khởi, chui từ dưới lòng đất lên mặt đất và tự xưng là người Ca Đặc. Người Ca Đặc về bề ngoài khác xa với Địa Tinh cổ, càng ngày càng giống với Nhân tộc. Bất quá với con người màu đất vàng và lỗ tai nhọn thì vẫn giống như người Địa Tinh. Tính tình người Ca Đặc trời sinh xảo trá, nhưng lại hết sức thông minh. Dựa vào những tàn cuốn của văn minh Địa Tinh còn sót lại, phát minh ra rất nhiều kỹ thuật và vật phẩm thực dụng cùng với vũ khí có uy lực khổng lồ. Giúp họ có thể giao chiến với các chủng tộc lớn nhiều lần, dần dần lớn mạnh. Người Ca Đặc sau khi cường đại thì không cam lòng sinh sống tại phía nam Kim Diệp vương triều. Đó là một nơi tài nguyên cạn kiệt, bốn phía đều là núi đá, lại giáp biên giới giao chiến liên miên, quả là vùng đất chó ăn đá gà ăn sỏi. Mặc dù người Ca Đặc không cách nào tu luyện được đấu khí, ma pháp nhưng bọn họ có vũ khí cường đại cộng thêm giới về đào hầm. Thế nên Kim Diệp vương triều trải qua tám trăm năm lịch sử, không biết có bao nhiêu binh lính đã bị chết trong tay người Ca Đặc. Vì thế, Kim Diệp hoàng triều dùng thời gian năm trăm năm để xây dựng một Cứ điểm Hoàng Kim mới có thể ngăn trở người Ca Đặc bên ngoài.

Ngày nay, Kim Diệp vương triều và người Ca Đặc đã đạt thành hiệp nghị hoà bình, khai thông thương đạo. Vì vậy, ở Kim Diệp hoàng triều thấy thương đội người Ca Đặc cũng không có gì là kỳ lạ lắm. Chẳng qua là, là một quân sĩ của hoàng triều, Hoả Liệt tự nhiên có cừ hận đối với người Ca Đặc. Đúng lúc này, bốn người Thiết Đầu xảy ra xung đột cùng với đối phương, họ đánh ngã mấy người đối phương, sau đó bị vây lại.

- Đi tới xem 1 chút.

Tề Bắc thân nhiên nói, mang theo Kim Cương và Hoả Liệt đi tới. Kim Cương xông lên trước, hai cánh lực lưỡng lớn liên tục đánh ra vài chiêu, đập bay đội hộ vệ vây quanh bốn người Thiết Đầu.

- Chuyện gì xảy ra?

Tề Bắc hỏi.

- Tước gia, tiểu nhân báo ra danh hào Phong gia, bọn họ không nhường thì không nói, ngược lại còn chửi chúng ta. Lũ người Ca Đặc chết tiệt.

Thiết Đầu lạnh lùng nói. Tề Bắc lại gần, vỗ đầu hắn một phát, báo danh hiệu ai không báo mà báo danh hiệu Phong gia. Cứ điểm Hoàng Kim là do Phong gia trấn thủ, mà Phong gia vẫn dùng thủ đoạn nghiêm khắc ngăn không cho người Ca Đặc phát triển, đương nhiên người Ca Đặc đối với Phong gia hận thấu xương rồi.

- Gọi quân sự các người ra ngoài nói chuyện

Ánh mắt Tề Bắc lạnh lẽo nhìn qua, phát ra một cỗ khí thế bức người. Một gã người Ca Đặc có chút bối rối nhìn Tề Bắc một cái, quay lại tiến vào trong trường bông xa hoa. Tề Bắc trong lòng vừa động, cảm nhận được một tia sát cơ yếu ớt, hắn liền nháy mắt ra hiệu với Hoà Liệt. Hoà Liệt ngậm hiểu, mu bàn tay cho về sau, lặng lẽ đánh thủ thế ra hiệu các huynh đệ ở xa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Không Chế

Lúc này, trong doanh trường chính xa hoa, một đôi vợ chồng trẻ tuổi người Ca Đặc đi ra. Phụ nhân có cái bụng phình ra nhất định là đang mang thai. Nam tử trẻ tuổi mang theo nụ cười đi tới trước mặt Tề Bắc, dùng lễ tiết quý tộc của Kim Diệp hoàng triều nói:

- Ta chính là quân sự của thương đội này. Chuyện vừa phát sinh ta thật cảm thấy thật có lỗi. Nếu địa phương này được các người coi trọng, vậy chúng ta đi.

Tề Bắc suy nghĩ đánh giá đôi vợ chồng Ca Đặc Nhân trước mắt này. Hai người mang theo vẻ mặt hiểu chuyện, chắc cũng là người dễ nói chuyện.

- Địa phương này tương đối rộng rãi. Các người cũng không cần đi, cứ dồn vào là được.

Tề Bắc nói.

- Không cần, cảm tạ đại nân không toan tính, chúng ta nên đi.

Thanh niên người Ca Đặc nói xong liền ra lệnh cho cả đội nhỏ trại rồi đi.

“Đại nhân?” Con mắt Tề Bắc quang mang loé lên, nghĩ đến vừa rồi Thiết Đầu gọi hắn là Tước gia chắc đã bị bọn họ nghe được. “Chỉ bởi vì mình là quý tộc nên bọn họ mới ăn nói khép nép như vậy hay sao?”

- Tước gia, thương đội này tựa hồ có chút vấn đề.

Hoà Liệt thấp giọng nói bên tai Tề Bắc.

- Mặc kệ, cứ để huynh đệ trông chừng bọn họ.

Tề Bắc thân nhiên nói.

- Rõ, Tước gia.

Hoà Liệt gật đầu. Rất nhanh, thương đội của người Ca Đặc đã rút lui đến hạ du dòng sông nhỏ. Đoàn người Tề Bắc cũng hạ bóng trú đóng.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn bao phủ bởi màu đen. Từng đống lửa, và những chiếc ma pháp đăng khiến nơi này giống như một thôn xóm nhỏ. Tề Bắc nằm ở trong doanh trường, người dựa vào ghế, ngón tay liên tục gõ gõ mặt bàn, lâm vào trầm tư.

- Tiểu Cửu, Thập Tam.

Tề Bắc đột nhiên ngắt đầu kêu. Hai bóng đen quỷ mị trong phút chốc xuất hiện trước mặt Tề Bắc, cung kính nói:

- Chủ nhân có gì phân phó?

- Các người lên vào thương đội của người Ca Đặc thăm dò xem có gì kì quái không? Vô luận có phát hiện gì cũng không được đã thảo kinh xà.

Tề Bắc nói.

- Rõ, chủ nhân.

Thân ảnh Tiểu Cửu và Thập Tam như quỷ mị biến mất vào hư vô không thấy gì nữa. Tề Bắc đứng lên, đuổi cái lưng mệt mỏi, lẩm bẩm:

- Sắp đến giờ rồi. Lên đường thôi.

...

...

Trần Lam Hà, là một trấn rất giàu có và đông đúc. Trong trấn có một con sông nhỏ xuyên qua, bởi vì đáy sông có cát màu xanh lam làm cho nước sông xanh thắm và nhờ đó mà nổi tiếng.

Nửa đêm, cả trấn Lam Hà đã lâm vào ngủ say. Dù sao trấn nhỏ vẫn không thể so sánh với thủ phủ lớn được. Những trò tiêu khiển ban đêm không có mọc lên như nấm, trừ mấy sòng bạc và kỹ viện vẫn sáng đèn ra thì còn lại những nơi khác đều chìm vào bóng đêm. Tại cửa vào đền thờ trước trấn Lam Hà, Lan Lăng hầu đang lo lắng đợi chờ, trong lòng bất ổn. Một mặt, Lan Lăng hầu hy vọng có thể nhờ cậy cường giả này, từ đó thì sẽ thăng tiến như điều gặp gió. Mặt khác, Lan Lăng Hầu sợ suy đoán của mình sai lầm, bị cường giả này trực tiếp giết. Đúng lúc này, Lan Lăng hầu đột nhiên có cảm ứng, ngẩng đầu lên, thấy phía trước không xa có một hắc y nhân thân bí tựa như u linh đứng ở nơi đó.

- Ngươi chính là Lan Lăng hầu?

Người thần bí này mở miệng trầm trầm nói. Lan Lăng hầu chấn động toàn thân, cảm giác được một cỗ khí thế vô cùng lạnh lẽo làm hắn cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Hắn vốn ấn tượng với việc người thần bí này giết chết Vô Thiên Tôn Giả, cứu đi Nam Vô Nhai nên luôn nghĩ người này chắc chắn phải là tuyệt đỉnh cường giả. Hắn làm gì còn tâm tư phản kháng, lập tức cực kỳ cung kính cúi người, run giọng nói:

- Tật Tây Phu tham kiến tiền bối, không biết tiền bối có chuyện gì triệu kiến văn bối.

Khi giả trang thành người thần bí, Tề Bắc hết sức hài lòng với biểu hiện của Lan Lăng hầu. Hắn cố ý không nói tiếp mà thúc dục Thần Long Biến tạo ra một ít long khí. Không khí tĩnh lặng đầy lạnh lẽo, trán của Lan Lăng hầu toát ra từng tia mồ hôi mịn. Bởi vì ý chí của hắn đã sắp không chịu nổi nữa, lại thêm dưới uy áp long khí của Tề Bắc, hắn cảm thấy hô hấp cũng hết sức khó khăn. “Phụt” một tiếng, Lan Lăng hầu không thể chịu nổi nữa, hai đầu gối mềm nhũn quỵ xuống, run giọng nói:

- Tiền bối, Tật Tây Phu nguyện ý làm một con chó, mà tiền bối muốn tiểu bối làm gì tiểu bối sẽ làm cái đó.

- Mua Ha Ha Ha! Phải không? Lão phu muốn giết ngươi. Bất quá thấy ngươi còn chút giá trị lợi dụng nên thu ngươi làm một con chó vậy.

Tề Bắc cười quái dị lên rồi bước tới trước mặt Tật Tây Phu.

- Đa tạ tiền bối... Không, đa tạ chủ nhân.

Lan Lăng Hầu không dám làm ra cử động nhỏ nào.

- Nhắm mắt lại.

Tề Bắc ra lệnh. Lan Lăng Hầu nghe lời, nhắm mắt. Hắn sợ nếu để mắt hé ra chút xiu sẽ chết không có chỗ chôn. Tề Bắc dùng Thần Long biến hoá bàn tay thành Long trảo, điểm vào mi tâm của Lan Lăng hầu. Một tia nội lực màu vàng ào ào xông vào mi tâm của hắn, tụ lại ở huyệt Thiên Khiếu. Lan Lăng hầu chỉ cảm thấy một chiếc móng vuốt nhọn và băng lạnh băng chạm vào trán của hắn. Rồi sau đó có một tia năng lượng cổ quái chui vào trong óc hắn rồi cứ như vậy quanh quẩn trong đó. Hắn biết, đây chính là thủ đoạn khống chế hắn của cường giả này. Không lâu sau, Tề Bắc rút long trảo ra. Ở cái thế giới này, không có định nghĩa về huyệt đạo và kinh mạch. Có thể nói đây là thủ đoạn đặc thù của hắn, chắc chắn là cho dù là thực lực đạt tới cường giả Thiên phẩm, Thánh phẩm cũng không biết cách phá giải thủ đoạn này của hắn.

- Đứng lên đi.

Tề Bắc thần nhiên nói. Lan Lăng hầu nghe lời mà đứng lên, mồ hôi đầy mặt mà cũng không dám lau.

- Lão gia hoá Vô Thiên Tôn Giả trốn tại Kim Diệp hoàng triều rốt cuộc có mưu kế gì?

Tề Bắc hỏi.

- Chủ nhân, cái này tiểu nhân thật không biết. Tiểu nhân chỉ biết lão đang tìm một món đồ gì đó trên người Nam Vô Nhai.

Lan Lăng hầu rất thành thật trả lời. Tâm niệm Tề Bắc khẽ chuyển, cái mà Vô Thiên Tôn Giả tìm chính là Cửu U Chi Chương. Chẳng lẽ chỉ bởi vì hắn biết được Lan Lăng hầu là đệ tử ký danh của Mỗ Huyền Hải, cho nên mới lợi dụng hắn dụ ra Nam Vô Nhai? Như vậy, trong hoàng cung, tên Vong Linh Pháp Sư ép buộc Minh Nguyệt công chúa và với thị nữ tiểu Thanh bên người Thụy Tuyết công chúa là do ai?

- Lần trước hoàng đô có sôi sục chuyện Vong Linh Pháp Sư là do ai? Có phải do Vô Thiên Tôn Giả hay không?

Tề Bắc hỏi.

- Tiểu nhân không biết. Chủ nhân, có thể thủ hạ khác của Vô Thiên Tôn Giả làm.

Lan Lăng hầu nói. Tề Bắc nhũn mày, uy áp trên người chợt bùng thêm. Thân thể Lan Lăng hầu run lên, chỉ cảm thấy tia năng lượng trong đầu bắt đầu bạo động, làm cho hắn đau như muốn vỡ tung.

- Như vậy, trong Hoàng đô, những người bị Vô Thiên Tôn giả khống chế còn ai nữa?

Tề Bắc hỏi. Lan Lăng hầu thở phào nhẹ nhõm. Cái này thì hắn biết rõ, vội vàng nói ra một chuỗi danh sách, hắn sợ hắn nói không hết, Tề Bắc sẽ kết liễu hắn. Danh sách bao gồm trưởng lão Duy Nhĩ của hội đồng Ma Pháp Sư, gia chủ gia tộc Phúc Khắc Tư, phó thống lĩnh cấm vệ quân Hoàng cung, ...

Tề Bắc yên lặng nhớ kỹ những cái tên này. Những người này quyền thế cũng không nhỏ, tương lai rất đáng để lợi dụng. Chỉ là, trong lòng Tề Bắc vẫn tồn tại như cũ một chút lo lắng. Nếu chuyện Vong Linh Pháp Sư và với thị nữ Tiểu Thanh không phải là con cờ của Vô Thiên Tôn Giả bày ra. “Như vậy ở Kim Diệp hoàng đô rất có thể đang che giấu một thế lực hắc ám khác. Bọn họ bắt cóc Minh Nguyệt công chúa, là vì chuyện gì?” Những đầu mối trước mắt của Tề Bắc vẫn còn mù mờ, cần phải đi sâu để tìm hiểu rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sao Lại Ướt?

Tề Bắc rất nhanh đem nỗi phiền lòng ném ra khỏi đầu. Có bao nhiêu năng lực thì làm bấy nhiêu đại sự, thực lực hắn giờ không mạnh, thế lực của thì chưa hình thành, hắn quan tâm những chuyện này để làm chi.

- Chủ nhân, người cần tiểu nhân làm gì?

Lan Lăng hầu thấy Tề Bắc thật lâu không nói gì, trong lòng thấp thòm bất an, liền chủ động hỏi.

- Người cứ ở trong hoàng đô, thay lão phu làm hai chuyện. Đầu tiên, tra ra rõ ràng việc Vong Linh Pháp Sư ép buộc Minh Nguyệt công chúa là do ai? Tiếp theo, nghĩ biện pháp đặt nằm vùng bên cạnh Hãn Mặc Tư đại đế, theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Người chỉ cần làm tốt hai chuyện này thì không thiếu chỗ tốt cho người.

Tề Bắc suy nghĩ một chút rồi nói.

- Chủ nhân, tiểu nhân nhất định sẽ cố gắng hết sức làm tốt hai chuyện này.

Lan Lăng hầu vội vàng nói.

- Tốt lắm, người trở về hoàng đô đi.

Tề Bắc phát tay một cái.

Lan Lăng hầu ở cái phát tay của Tề Bắc, thấy trong áo bào của hắn có bộ móng long lân, trong lòng hoảng sợ không dứt. “Chẳng lẽ cường giả này thật sự từ U Minh Chi Môn đi ra?”

...

...

Tề Bắc trở lại doanh địa thì trời đã sáng. Người trong thương đội đã sửa soạn lại hành trang chuẩn bị lên đường. Doanh trưởng của Huyền Ảnh ở bên cạnh Tề Bắc. Đi vài bước, trong đầu hắn không khỏi hiện lên một trò đùa quái đản. Nếu lúc này hắn lạng lẽ chui vào, nằm bên cạnh nàng, không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào. Nghĩ vậy hắn lập tức hành động, thân ảnh hắn chợt loé, lặng yên không tiếng động chui vào doanh trưởng của Huyền Ảnh.

"Quái ! nha đầu này đâu rồi?" Tề Bắc nhìn cái giường đơn giản nhưng trống rỗng, khó hiểu nghĩ. Hắn vô si sờ sờ, ngửi ngửi cái giường, vẫn còn hơi ẩm và tản mùi thơm đặc biệt trên người của Huyền Ảnh. Cả buổi tối phải đóng giả nghiêm chỉnh, làm Tề Bắc đã có chút mệt mỏi, lập tức trực tiếp nằm xuống, gối lên mùi thơm này mà giả vờ ngủ say. Mà đúng lúc hắn tiếp tục rà tay trên giường thì mò được bộ xiêm y lụa mềm mại, di nhiên nhiên hắn phải đưa lên mắt nhìn thì phát hiện ra đó là bộ quần áo lót màu trắng.

“Oa, trong suốt, nếu nàng mặc bộ đồ này lúc để ta vận công chữa trị thì ...” Tề Bắc vô si nghĩ, cảm cái quần lót trong suốt trong xoa xoa, chợt phát hiện trên quần lót có 1 đạo vết ướt nhàn nhạt. (DG: vãi hà @@) Nhất thời, cả người hắn cảm giác có chút nóng rực, không khỏi nhớ tới lần trước trị liệu Huyền Ảnh, nhớ đến thân thể và vóc dáng vô cùng mê người của nàng. Hắn cảm lòng không được, đem quần lót của Huyền Ảnh đưa lên mũi ngửi một chút. (DG: eo ui :11:)(Biên: eo cái gì, sao chú thuần khiết thế :48:)Đúng lúc này, màn trướng đột nhiên bị vén lên, Huyền Ảnh từ bên ngoài đi vào, liếc nhìn thì thấy Tề Bắc đang cầm quần lót của mình đặt lên mũi ngửi, bộ dáng dâm dăng. Nàng nhất thời xấu hổ, mặt trở nên ửng hồng.

- Thiếu gia, ngài... Ngài vô si.

Huyền Ảnh xấu hổ sắc giọng.

Tề Bắc không thể không đỏ mặt, ngồi dậy, cười xấu xa :

- Bốn thiếu gia vẫn vô sỉ mà, nếu không huynh vô sỉ muội xem.

Huyền Ảnh lui 2 bước, hai tay che ngực, cảnh giác nhìn Tề Bắc. Chỉ thấy hắn dùng ngón tay móc vào quần lót mà xoay xoay, nói:

- Huyền Ảnh nè, không bằng muội nói cho thiếu gia biết. Quần lót của muội tại sao ướt? Là do đây dâm sao?.” (DG: \$#@%^@#^\$ thăng đàn độn, vậy cũng hỏi @@)

Huyền Ảnh ‘A’ lên một tiếng kinh hãi, nhào lên muốn cướp quần lót của mình về. Sau một hồi đùa giỡn, Huyền Ảnh bị Tề Bắc đặt ở phía dưới. (DG: tới rồi :88: if u know what i mean :88:)(Biên: not this time :88:) Nhất thời, hai người bỗng im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn nhau, miệng phát ra những tiếng thở hổn hển. Ánh mắt Tề Bắc lóe lên nhìn cổ trắng vào đôi mắt của Huyền Ảnh, nhưng nàng lại không ngừng né tránh ánh mắt hắn, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh trong mộng hôm qua. Thân thể Nàng và Tề Bắc trần truồng, cứ như vậy mà đưa đẩy nhau trên vùng thảo nguyên trống trải, Tề Bắc cũng dùng ánh mắt dâm tà đầy nóng bỏng như thế này nhìn nàng. Sáng nay tỉnh lại, Huyền Ảnh nhận thấy được quần lót của mình có gì đó ướt ướt, liền cởi ra. Vốn nàng định ra tiểu tiện một chút rồi trở về thu dọn, ai dè lại gặp được cảnh tượng kia. Tề Bắc chậm rãi cúi đầu, hôn tới hướng đôi môi đang run run của Huyền Ảnh.

- Tiểu muội, dật thôi.

Đang lúc quan trọng nhất thì bên ngoài truyền tới tiếng của Kim Cương. (DG: Cái đ#@#\$\$ thăng phá hoại :124: :286: :124: :286:)Huyền Ảnh cả kinh, không biết nhận được khí lực từ đâu truyền đến, dùng sức Tề Bắc đẩy ra.

- Dạ, muội biết rồi.

Huyền Ảnh che ngực, ngồi phất dậy, đáp. Một lát sau, Huyền Ảnh rón ra rón rén tới cửa doanh trướng, thò đầu ra nhìn một chút, rồi chạy về kéo Tề Bắc, liều mạng đẩy ra ngoài. “Phù...” Huyền Ảnh thở phào một hơi, hai ngón tay trở v e ve với nhau, trên mặt còn treo nụ cười bên lên. Việc vừa rồi trong lòng nàng không có gì không thích, ngược lại còn có chút mong đợi. (DG: về lờ, quay lại làm tiếp đi a Tề @@)

- Chẳng lẽ mình thật sự thích hắn sao?

Huyền Ảnh thả tay xuống, ánh mắt có chút mê ly.

Tề Bắc trở lại doanh trướng của mình. Có chút tiếc nuối may mắn ngoài ý muốn này, thể chất của nàng chỉ có khơi thông được chút kinh mạch những cũng đủ để tạo nên phản ứng Thần Long ẩn ký ở bàn tay trái của hắn. Nói cách khác, Huyền Ảnh lúc này vẫn chưa phải là thân thể cực phẩm nguyên âm chân chính, chỉ có sau khi đã thông kinh mạch toàn thân nàng thì mới được.

- Thôi hòng nghĩ nữa để thăng em nó dễ ngủ :88:.

Tề Bắc tự giễu cười một tiếng, bỗng trong lòng chợt động, mở miệng nói:

- Tiểu Cửu, Thập Tam, các ngươi ra đi.

Hai bóng đen hiện thân. Trong lòng hai người có chút kinh ngạc, mới vừa rồi bọn họ không hề để lộ ra khí tức nhưng Tề Bắc vẫn cảm ứng được sự hiện hữu của bọn họ. Xem ra vị tân chủ nhân này quả thật không đơn giản.

- Có điều tra được gì hay không?

Tề Bắc hỏi.

- Hồi bẩm chủ nhân, chỉ tra được chuyện thương đội này muốn đi tới thành Tây Linh. Trên xe ngựa cũng chỉ có chút hàng hoá bình thường. Nhưng ở doanh trướng của vợ chồng người Ca Đặc dù không có ma pháp cấm chế nhưng lại một cỗ lực lượng kì quái xuất hiện xung quanh. Chúng tiểu nhân không cách nào nghe được bọn họ nói gì.

Thập Tam hồi đáp.

- Không sao, nếu bọn họ đi thành Tây Linh, trên đường còn có nhiều cơ hội.

Tề Bắc đã sớm chuẩn bị tâm tư, nên cũng không thất vọng. Không lâu sau, thương người đội Ca Đặc sửa kỹ lưỡng rồi bắt đầu lên đường. Đoàn người Tề Bắc cũng không nhanh không chậm theo sát phía sau họ.

...

...

Trên xe ngựa, người phụ nữ có thai hướng mặt về sau nhìn một cái, sau đó quay đầu lại. Ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Xúc Xúc, bọn họ tựa hồ đang đi theo chúng ta.

Thanh niên Ca Đặc nói, ngữ khí của hắn vô cùng cung kính, không giống như nói với thê tử mà như nói với chủ tử. Còn ai hiểu tiếng Ca Đặc Nhân mà nói thì sẽ hiểu rằng Xúc Xúc cũng không được gọi tùy tiện mà chỉ có công chúa hoàng tộc mới được gọi như vậy.

- Tạm thời không cần đề ý tới, lặng lẽ theo dõi kỳ biến.

Công chúa Ca Đặc nói.

- Xúc xúc, có phải Kim Diệp hoàng triều đã nhận ra cái gì hay không?

Thanh niên Ca Đặc có chút khẩn trương nói.

- Hẳn là không phải. Nếu thật là Kim Diệp hoàng triều đã phát hiện, đã nhanh chóng phái binh đem chúng ta bắt lại vì hiện tại chúng ta ở trong địa bàn của Kim Diệp hoàng triều. Những người này mặc dù là quân sĩ nguy trang nhưng mục tiêu không nhất định là chúng ta.

Ca Đặc công chúa suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói.

- Xúc xúc nói bọn họ chính là quân đội chính quy nguy trang ư?

Ca Đặc thanh niên sững sốt.

- Không chỉ là quân chính quy mà còn là quân đặc chủng. Người nhìn kỹ đi, mỗi bước đi của mỗi người bọn họ rất đều, không hơn không kém. Cánh tay bọn họ đung đưa cách chân khoảng năm tấc. Một khi gặp tình huống bất ngờ có thể lấy tốc độ nhanh nhất rút vũ khí bên hông.

Ca Đặc công chúa dừng trong chốc lát rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, trên người bọn họ có sát khí nồng đậm. Nếu là không có chừng trăm tính mạng đã chết dưới tay thì tuyệt đối không có được sát khí như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Khốn Cực

Thanh niên Ca Đặc đã hiểu một chút, không trách được công chúa hôm qua ra lệnh cho hắn nhường nhịn bọn họ. Hơn hai trăm quân lính chính quy, lực chiến đấu phi thường kinh khủng. Kể cả Chiến sĩ cao cấp nếu bị vây giết trong trận, cũng khó mà thoát thân ra. Mặc dù bọn họ không phải không có thủ đoạn, nhưng đang ở trong địa bàn của Kim Diệp hoàng triều, trên thân lại có nhiệm vụ trọng yếu. Tự nhiên thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Chặng qua là, trong lòng thanh niên Ca Đặc cũng không thể nào thoải mái. Người Ca Đặc trời sinh có tính xảo trá hung tàn, bị thua thiệt là phải nghĩ đủ biện pháp để trả đũa. Cho nên việc khó chịu hiện tại của thanh niên Ca Đặc chính là chuyện này. Bất quá đối mặt với công chúa Ca Đặc, hắn không dám để bộ bất kỳ về bất mãn nào. Cứ như vậy, thương đội người Ca Đặc đi trước, thương đội nguy trang của Tề Bắc theo phía sau. Cùng nhau đi xuyên qua mười mấy thành thị, càng ngày càng xa khỏi Hoàng Đô. Chỉ cần ra khỏi các quận huyện trực thuộc chín quyền trung ương, cũng là thoát khỏi khu quyền lực trọng yếu của Hân Mặc Tư đại đế. Tề Bắc căn bản có thể vô tư rồi.

Một ngày kia, cả hai thương đội đã tới Thanh Diệp thành. Đây là thành thị cuối cùng trực thuộc chín quyền trung ương ở phía Tây Bắc. Lúc đó trời đã tối, mặt trăng lập loè trên bầu trời, lộ ra vẻ hết sức u ám. Từng đợt gió nổi lên thổi mạnh vào thân canh đại thụ bên đường, làm tán cây xào xạc rung động.

- Tiết trời thay đổi.

Tề Bắc đẩy ra cửa sổ gian phòng tửu lâu, nhìn lên trời đã bị bao phủ bởi vô vàn những đám mây đen, trong lòng không khỏi phiền não.

- Trời thay đổi thì kệt trời, dù sao hiện tại chúng ta cũng đang đi dã ngoại mà.

Tiếng của Huyền Ảnh vang lên phía sau.

- Trong lòng có chút cảm giác không ổn mà. Mau tới chỗ huynh.

Thân thủ Tề Bắc bắt được bàn tay nhỏ bé của Huyền Ảnh, kéo nàng ôm vào lòng ngực. Huyền Ảnh hôn đôi hai câu, nhẹ nhàng từ chối vài lần, rồi cuối cùng cũng tuý ý để Tề Bắc ôm. Sau lần đầu tiên, chuyện hai người hôn nhẹ, ôm ấp đã không ít lần làm.

- Hiện tại huynh đã bình tĩnh hơn rồi.

Tề Bắc ngửi mùi hương nhàn nhạt toả ra từ mái tóc của Huyền Ảnh, khẽ cười nói.

Đêm dần về khuya, trời bắt đầu mưa to, không thấy rõ cả vật phía trước. Trong căn phòng trọ, Tề Bắc xếp chân ngồi ở trên giường. Đột nhiên tim đập nhanh hơn, hắn chợt mở mắt, quát khẽ:

- Tiểu Cửu, Thập Tam.

- Chủ nhân.

Tiểu Cửu và Thập Tam cùng xuất hiện, dường như họ không cần nghỉ ngơi, lúc nào cũng ẩn bên cạnh Tề Bắc.

- Đi xem thương đội người Ca Đặc một chút, ta có dự cảm xấu.

Tề Bắc nói. Tiểu Cửu và Thập Tam lặng yên biến mất không một tiếng động. Qua một lát, hai người xuất hiện trở lại.

- Chủ nhân, thương đội người Ca Đặc đã lên đường đi cả đêm rồi. Những hàng hóa trên tren chỉ là những chiếc thùng rỗng.

Thập Tam nói. Tề tỉnh linh đứng dậy, dự cảm bất an trong lòng càng tăng thêm rõ rệt. Hắn đẩy cửa, gọi Kim Cương.

- Đi! Nói tất cả huynh đệ chuẩn bị lên đường. Gọi Hoà Liệt và Thiết Đầu đến đây.

Tề Bắc nói, Kim Cương lĩnh mệnh đi. Không lâu sau, Hoà Liệt và Thiết Đầu đi theo hắn tới gian phòng của Tề Bắc.

- Tước gia, đã xảy ra chuyện gì sao?

Hoà Liệt hỏi.

- Không phải cho các người giám thị thương đội người Ca Đặc sao? Hiện tại người ta đã vứt bỏ vỏ bọc bên ngoài, sớm rời khỏi thành Thanh Diệp rồi.

Tề Bắc nói.

Hoà Liệt cùng Thiết Đầu nhất thời đều cảm thấy xấu hổ, khom người xin Tề Bắc trách phạt.

- Được rồi, chuyện này sau này sẽ tính sổ với các người. Hiện tại cả thương đội lập tức lên đường.

Tề Bắc phát tay 1 cái.

- Vâng, Tước gia.

Hoà Liệt và Thiết Đầu cùng đáp. Đừng nói hiện tại trời mưa to, coi như có dĩa dao găm vào cổ thì bọn họ cũng không do dự thi hành mệnh lệnh. Mà đúng lúc này, Tiểu quý mị từ cửa sổ đi vào, vội la lên:

- Chủ nhân, là Long giáp quân, có đến mấy ngàn người. Bọn họ vũ trang đầy đủ, có cả vũ khí ma pháp. Đây vây quanh chúng ta từ từ tiến vào.

“Long giáp quân! Hãn Mặc Tư đại đế truy tung đã tìm ra hắn rồi.” Bất chợt, Tề Bắc nghĩ tới thương đội người Ca Đặc kia. “Nhất định là bọn họ, chỉ là tại sao bọn họ biết thân phận của mình và làm thế nào mà biết Hãn Mặc Tư đại đế đang tìm cách chặn mình lại?”

Ý niệm này chẳng qua chợt loé lên trong đầu. Hiện tại cũng không phải là thời điểm để tìm hiểu nguyên nhân.

- Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức vứt hết xe ngựa hàng hoá, tách nhau ra vào ẩn ở trong nhà dân cư phụ cận, khi nào đến được thành Tịch Kỳ thì tụ tập lại. Ba người Kim Cương, Tiểu Cửu, Thập Tam theo ta hấp dẫn sự chú ý của Long giáp quân. Hoà Liệt, Thiết Đầu, Huyền Ảnh chuyển còn lại giao cho các người.

Tề Bắc tỉnh táo hạ lệnh.

- Tước gia, không thể được. Để chúng tiểu nhân đi dẫn dắt sự chú ý của Long giáp quân đi.

Hoà Liệt cùng Thiết Đầu gấp đến độ đỏ hồng cả mặt. Bọn họ sao chịu để Tề Bắc tự mình mạo hiểm.

- Đây là mệnh lệnh, lập tức thi hành.

Tề Bắc lạnh mặt, quát lên.

- Vâng, Tước gia.

Thân thể của Hoà Liệt và Thiết Đầu run lên, mang theo Huyền Ảnh nhanh chóng rời đi. Huyền Ảnh quay đầu lại nhìn Tề Bắc một cái, cắn chặt môi dưới. Trong lòng lần đầu tiên thống hận chính mình vô dụng, không chỉ giúp không được hắn mà còn liên lụy tới hắn.

- Chúng ta đi.

Tề Bắc dẫn đầu, từ cửa sổ xông ra ngoài. Thân ảnh của Tiểu Cửu và Thập Tam thoáng cái biến mất. Còn Kim Cương dùng sức đập bung bộ cửa sổ, thân thể cao lớn như đạn pháo bắn ra ngoài.

Rập! Rập! Rập!

Một loạt chiến sĩ mặc khôi giáp hoàng kim nặng trĩu, tay trái cầm lá chắn hoàng kim, tay phải cầm chiến đao hoàng kim. Đây là trọng giáp của binh lính được trang bị đến tận răng, họ đang chinh tề đứng ở phía trước, trong cơn mưa to, khí thế kinh hồn. Phía sau trọng giáp binh lính là hai hàng cung thủ cầm mã nỏ do hai Ma Pháp Sư điều khiển trận.

- Nặc Đức Tề Bắc ở chỗ này.

Tề Bắc vừa thoát ra khỏi cửa sổ, liền hét lớn một tiếng, hắc trường kiếm loé lên, hướng về phía Long giáp vệ gần nhất mà đánh. Tề Bắc thét lớn lên như vậy, nhất thời đem sự tập trung của Long giáp vệ hướng tới đây. Bởi hắn muốn các huynh đệ có thể thoát thân an toàn. Người Hãn Mặc Tư đại để ngăn trở là hắn, còn những người khác thì không hề để ý. Đầu khi Tề Bắc bổ vào người của binh lính này, nhất thời, mũ hoàng kim, áo giáp, giáp ngực đều rách ra thành một đường, lộ ra khuôn mặt mang theo vẻ hoảng sợ, cùng với đó là vết máu tươi châu ra từ trán. Mà ngay sau đó lại truyền đến hai tiếng kêu gào thảm thiết, chỉ thấy có hai bóng người loé lên, ngay theo đó thì hai gã Ma Pháp Sư đã rơi đầu.

- Bắn lưới ma pháp.

Một gã thống lĩnh Long giáp vệ quát to. Cung thủ bốn phía nghe lệnh giờ Ma Nổ trong tay lên cao. Nhất thời, tên nổ bay đen kịt cả một vùng trời. Tên nổ mang theo ma pháp đan vào nhau trên không trung tạo thành một cái lưới khổng lồ, muốn vây Tề Bắc lại trong đó.

- Ma pháp bỏ đi như vậy mà cũng muốn vây lão tử.

Tề Bắc cười lạnh, đột nhiên đem nội lực dung hợp vào đầu khí, chém thẳng đến lưới ma pháp.

Ầm! Lưới Ma pháp rách ra một khe hở, bất quá lập tức hồi phục. Mà đúng lúc này, Kim Cương như một ngọn núi xông tới. Hai tay nắm vào khe hở của ma pháp lưới, phụt chốc hai cánh tay hãn bành trưởng gấp đôi, đem lực lượng thần bí khổng lồ xuôi theo mạch máu ra dồn lên cánh tay.

- Ghur...AAAA....

Kim Cương ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, đem ma pháp lưới xé thành một lỗ hổng lớn. Tề Bắc nháy mắt nhảy phi vào lỗ hổng nhảy ra ngoài nhưng sắc mặt hắn lập tức cứng đờ, ánh mắt âm trầm vô cùng. Lúc này, chừng ba ngàn Long giáp vệ làm thành một vòng tròn cực lớn bao lại. Mà trong vòng đó có một nam tử tóc trắng ôm chặt cánh tay. Ở trước mặt hắn, đang cầm một thanh trường kiếm như bạch ngọc, thân kiếm đang nhẹ nhàng rung động, theo đó có từng làn hơi nước lạnh lẽo từ từ phát ra từ trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lãnh Tù Phong

“Lạnh! Lạnh thấu xương!” Chỉ mới nhìn lướt qua nam tử tóc trắng, hai mắt Tề Bắc như đã sắp bị đóng băng. Bỗng nhiên, nam tử tóc trắng ngẩng đầu, con ngươi của hắn cũng là màu trắng. Nó làm cho người đối diện nhìn vào như đi tới thế giới băng tuyết vô hạn. Từ đầu đến chân nam tử này, cho dù chỉ là một cọng lông tựa hồ cũng tạo ra cảm giác lạnh lẽo, quý dị vô cùng. Khi ánh mắt Tề Bắc và ánh mắt nam tử chạm nhau, hắn chỉ cảm thấy trái tim trầm xuống, máu lưu động toàn thân cũng bắt đầu trở nên trì trệ, giống như đã bị đông lại.

- Grào... Chết đi!

Kim Cương hét lớn một tiếng, cả người giống như pháo đài di động phóng thẳng đến nam tử tóc trắng. Mỗi một bước đạp xuống, mặt đất bị mãnh liệt chấn động, mặt đường lát đá xanh cứng rắn bị chấn thành nát bấy, lưu lại một cái dấu chân cực lớn. Đến khi cách nam tử tóc trắng còn chừng mười trượng khoảng cách, Kim Cương bắn lên như một quả đạn pháo, vươn tay tung một quả đấm mang theo tiếng xé gió gào rít, đánh thẳng đến đầu của nam tử tóc trắng. Nam tử tóc trắng không hề tỏ ra sợ hãi, nhẹ nhàng khoát tay, đánh ra một chưởng mang theo sương băng.

- Ầm

Quả đấm của Kim Cương tiếp xúc với một chưởng trong suốt đó, cả người bỗng dừng lại, lơ lửng giữa không trung. Tay nam tử tóc trắng khẽ bị cong ra sau một chút, con ngươi băng lãnh thoáng hiện lên một tia kinh ngạc. Đột nhiên tay hắn chấn động một cái, lập tức mang băng bao quanh quả đấm của Kim Cương nhanh chóng theo tay tràn ngập cơ thể hắn, nháy mắt đã đóng băng hoàn toàn cơ thể. Chỉ là ngay khi Kim Cương bị đóng băng, hai cánh liền phát ra những tia sáng chói lóa, nhanh chóng phá nát tầng băng.

- Grào...

Kim Cương điên cuồng gào thét, lập tức đánh ra một quyền khác đến đầu nam tử tóc trắng, quyền ảnh cực nhanh, khí thế mơ hồ lộ ra hình ảnh mãnh thú.

- Hàn Băng Băng Quyền.

Nam tử tóc trắng lạnh lùng quát, cũng đánh thẳng một quyền khác đến quyền của Kim Cương. Thoạt thì có vẻ hấn chỉ đánh ra một quyền nhưng thực chấn hấn đã đánh ra mấy chục quyền. Hai quyền chạm nhau, khẽ bóp méo cả không gian.

- Âm!

Mặt Kim Cương đầy vẻ dữ tợn, trên cánh tay lộ ra mạch máu đang thỉnh thoảng đập. Bỗng nhiên, Kim Cương kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu, thân thể gã bị chấn ngã bay ra ngoài. Trong mắt Tề Bắc hiện lên một tia kim quang, lao tới lên, đỡ lấy Kim Cương. Hiện tại, ánh mắt Kim Cương đã gần như điên cuồng, Tề Bắc có thể cảm giác được lực lượng thần bí khổng lồ trong cơ thể hấn đang hoàn toàn hồi phục.

- Nghe lời của ta, không nên cuồng hóa.

Tề Bắc thấp giọng nói. Phàm là còn có một tia cơ hội, hấn cũng không muốn Kim Cương cuồng hóa, bị bại lộ năng lực ra trước mắt kẻ khác. Đây là con bài tẩy của Kim Cương, cũng là lá bài tẩy của hấn. Nếu như vẫn chưa xuất toàn lực thì cũng không nên dễ dàng lập tẩy, một khi đã lập thì trừ phi đã đến bước đường cùng, hoặc là đã dùng thì phải giết tất cả những người đã chứng kiến. Kim Cương nghe vậy, thân thể run lên, tia điên cuồng trong mắt dần thu liễm. Hai người vừa rơi xuống đất, Tề Bắc liền xông lên lần nữa, đánh thẳng về phía nam tử tóc trắng, nhìn qua thì không giống như công kích, mà giống như tự đi tìm chết hơn.

Nam tử Tóc trắng không lộ chút biểu tình, bỗng bay lên đánh một chưởng, trong không khí xuất hiện từng gợn sóng năng lượng. Ngực Tề Bắc bị đánh trúng, cả người bị đánh bay ra sau, chạm xuống đất phải lui vài bước mới vững, khoe miệng trà ra một dòng máu. Bất quá, Tề Bắc vừa mới đứng vững lập tức bay thẳng đến nam tử tóc trắng. Nam tử tóc trắng cũng đánh ra một chiêu, Tề Bắc lại văng về phía sau, lần này hấn ôm ngực ho khan vài tiếng, hộc ra hai hùm máu, sau đó lại bay tới. Nam tử tóc trắng khẽ cau mày, lần này hấn dung năng lượng Hàn Băng đầu khí lớn hơn. Nếu không phải Hấn Mạc Tư Đại Đế để bắt hấn không được làm tổn thương tên thiếu niên đầu óc bất thường này, hấn đã cho tên thiếu niên đáng ghét đầu ỉa khỏi thân rồi. Tề Bắc lại bị đánh trúng lần nữa, hấn kêu thảm thiết một tiếng, phụt máu vào nam tử tóc trắng. Nam tử tóc trắng phản ứng cực nhanh, khoát tay một cái, hàn khí đập vào đám máu kia đẩy lại. Mà cùng lúc đó, Tề Bắc bị đánh trúng cũng cố giữ mình lại không để người văng ra sau, bỗng cả người hóa thành một đường huyền ảnh lao thẳng đến nam tử tóc trắng với tốc độ rất nhanh. Nam tử tóc trắng vừa phản ứng, Tề Bắc đã sát lại gần, cả người muốn như sáp đập vào ngực của hấn.

- Tường băng!

Tóc trắng nam tử lạnh lùng quát, trước mặt nhất thời ngưng tụ thành rồi một bức tường băng. Nhưng nam tử tóc trắng chợt nhanh chóng lui lại. Chỉ thấy có hai cánh tay từ từ đâm xuyên qua tường băng, hướng thẳng tới ngực hấn. Theo bản năng, trên người nam tử tóc trắng hiện ra đầu khí băng giáp.

“Phụt” Một tiếng, hai cánh tay đâm thẳng vào đầu khí băng giáp, một luồng lực lượng quỷ dị nhanh chóng xuyên vào trong áo giáp. Nam tử tóc trắng cảm thấy từ ngực truyền đến một cơn đau làm hấn chút nữa hộc máu.

- Thiếu chút nữa, đáng tiếc!

Tề Bắc thở dài tiếc nuối trong lòng. Hấn mới vừa dùng nội lực Thần Long quyết, muốn phá vỡ tim mạch nam tử này. “Đáng tiếc năng lượng đầu khí của hấn quá mạnh mẽ, hơn nữa hấn tối thiểu là đầu khí đẳng cấp Vương phẩm, làm cho mình hao tổn tâm cơ mới có cơ hội thi triển thủ đoạn mà lại trở thành công cốc.”

- Các ngươi, đều phải chết!

Tóc trắng nam tử nổi giận, toàn thân hấn dần hiện ra một luồng sóng băng diễm. Băng Ngọc trường kiếm cắm trên mặt đất bỗng nhiên rung động, tự bay về trong tay của hấn.

- Lãnh Tùy Phong! Không được giết Nặc Đức Tề Bắc. Ngươi đã quên bệ hạ dặn dò sao?

Thống lĩnh Long giáp quân quát lên. Bọn họ chỉ tới chặn Nặc Đức Tề Bắc lại, buộc hấn trở về Hoàng đô. Nếu là hấn đã chết, e rằng Nặc Đức gia tộc sẽ làm cho cả Kim Diệp hoàng triều chao đảo. Chẳng qua tên Lãnh Tùy Phong chẳng thèm nghe, hấn đường đường Chiến sĩ Địa phẩm, chủ yếu tu luyện Hàn Tâm đầu khí quyết đến đầu khí Thánh phẩm mà lại bị tên tiểu tử kia làm cho bị thương. Không giết chết được tên tiểu tử đó, hấn khó có thể hạ con giận. Hơn nữa, hấn cũng không phải là thủ hạ của Hấn Mạc Tư Đại Đế, mà do năm năm trước hấn thiếu Hấn Mạc Tư Đại Đế một nhân tình, nên hiện tại hấn chỉ đáp trả nhân tình đó thôi. Lúc đầu, Lãnh Tùy Phong không cần kiếm là bởi vì hấn khinh thường không thèm sử dụng kiếm. Hấn nghĩ việc dùng kiếm để đối phó với loại kiến hôi, đó là làm ô nhục thanh kiếm. Nhưng một khi bị chọc giận thì Lãnh Tùy Phong không thể kiềm chế nổi nữa, hai tay hấn chỉ huy kiếm chém xuống. Nhất thời, một đạo Hàn Băng kiếm quang dài hàng chục trượng chém về phía Tề Bắc và Kim Cương. Kiếm quang lướt qua đến đâu, tất cả mặt đất dưới đó đều bị chém nứt đôi, nhưng khe nứt nhanh chóng bị hàn băng bao trùm đông cứng lại. Hai tay Tề Bắc ẩn dưới áo bào, lực lượng bên trong đan điền sôi trào cuộn cuộn, nhanh chóng Long hóa hai cánh tay. Bỗng đột nhiên xảy ra một chuyện.

- Ngăn hấn lại!

Thống lĩnh Long giáp quân đột nhiên hét lớn một tiếng, đáp đại kích trong tay hóa thành đạo hàn quang về phía Lãnh Tùy Phong. Rồi sau đó cung thủ thủ bắn ra từng hàng tên, đem ma pháp lưới tên để vây khốn Lãnh Tùy Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiểu Cửu Là Nữ?

Hành động lần này của thống lĩnh Long Giáp Quân quả thật là vì bất đắc dĩ. Sớm đã khuyên qua bệ hạ chỉ cần có Long Giáp Quân bọn họ là đủ, ai ngờ bệ hạ vẫn không yên lòng, phải cái tên tóc trắng điên kia tới đây. Tề Bắc tuyệt đối không thể chết được, một khi hấn mà chết rồi, tên điên tóc trắng kia có lai lịch không nhỏ tất nhiên sẽ không có chuyện gì nhưng hấn nhất định sẽ bị đẩy ra gánh tội, đến lúc đấy thì tánh mạng già trẻ trên dưới trong nhà khó được bảo toàn. Lãnh Tùy Phong là Chiến sĩ Địa Phàm, lại chủ yếu tu luyện đấu khí Thánh phẩm, đối với công kích của thống lĩnh Long Giáp Quân là Chiến sĩ Vương phẩm, giáp bằng đấu khí trên người hấn đủ sức kháng cự. Nhưng một chiêu vừa rồi của Tề Bắc suýt làm đứt hết kinh mạch, khiến cho trong lòng Lãnh Tùy Phong như có một bóng ma. Thiếu niên kia tuy chỉ là một Chiến sĩ trung cấp nhưng năng lượng phát ra từ móng vuốt của hấn lại có thể phá tan áo giáp đấu khí của hấn, làm hấn suýt chút nữa bị lật thuyền trong mương. Vì vậy, lúc đại kích của thống lĩnh Long Giáp Quân bắn tới, hấn xoay tay lại bỏ xuống một kiếm. Chỉ là một chiêu kia cũng đủ để uy lực công kích của Hàn Băng kiếm quang lên Tề Bắc và Kim Cương giảm đi nhiều. Tề Bắc kéo Kim Cương lẩn về sau mấy vòng, khó khăn né tránh kiếm quang. Nhưng kiếm quang nhanh hơn vẫn quét trúng bọn họ, làm cho kết lên người một mảng băng trắng. Đột nhiên, dưới mặt đất lóe lên những tia sáng màu vàng, từ đó hai cái tay vươn ra, bắt lấy chân của Tề Bắc và Kim Cương, kéo hai người xuống đất.

- Muốn chạy?

Lệ quang lạnh lùng lóe lên trong mắt Lãnh Tùy Phong, cả người và kiếm đều hóa thành một đạo băng mang, dễ dàng xé rách lưới ma pháp. Lãnh Tùy Phong nhảy mất đi tới chỗ Tề Bắc và Kim Cương vừa biến mất. Khẽ quát một tiếng, Băng Ngọc kiếm trong tay nổi lên một tầng làn sương lạnh đậm xuống dưới đất rồi biến mất.

Dưới đất, Tiểu Cửu kéo Tề Bắc và Kim Cương gấp rút chạy trốn, xuyên qua đất đá giống như không có gì. Mà đúng lúc này, một luồng khí lạnh đang đuổi theo bọn họ truyền đến, làm đất đá trong nháy mắt bị đông lại, khiến tốc độ của Tiểu Cửu giảm đi. Một bóng kiếm bất thình lình bắn đến, nháy mắt xuyên qua vai của Tiểu Cửu. Tiểu Cửu kêu lên một tiếng đau đớn, vòng hoàng mang trên trở lên âm ảm nhưng hấn lập tức thúc đẩy trở lại. Tề Bắc nổi giận, dùng hai tay đã Long hóa chụp lấy bóng kiếm kia.

“Keng” một tiếng, bóng kiếm kia hiện hình. Nó chính là Băng Ngọc kiếm mà Lãnh Tùy Phong cầm trong tay. Lúc này, trên mũi kiếm mang theo hàn khí ngưng tụ thành mũi khoan khiến Tề Bắc phải thúc dục long trào chống cự, tránh để nó đâm vào trong cơ thể mình.

- Cút!

Tề Bắc nổi giận gầm lên một tiếng. Thần Long ấn ký ở tay trái ngay lập tức sáng lên. Trên mặt đất, thân thể Lãnh Tùy Phong đột nhiên chao đảo, Trong mắt lộ ra tia kinh dị, Băng Ngọc kiếm của hấn từ mặt đất trồi lên, ong ong rung động trôi nổi ở trước mặt của hấn.

Một hồi lâu, Lãnh Tùy Phong yên lặng, tay nắm chặt Băng Ngọc Kiếm, cả người vẫn biểu hiện như một khối băng. Hấn thoát nhìn thì trấn định thể nhưng trong lòng lại nổi lên cảm xúc phức tạp như mất mát, kinh ngạc, mê mang.

- Phong tọa thành Thanh Diệp. Gọi Ma Pháp Sư Thổ Hệ dùng Thổ Động Thuật chặn bốn hướng lại, đào đất trăm trượng cũng phải đem Nặc Đức Tề Bắc đào lên.

Thống lĩnh Long Giáp Quân lớn tiếng ra lệnh. Thổ Động Thuật khoảng cách bình thường sẽ không vượt qua mười dặm, hơn nữa động địa độ sâu cũng có giới hạn. Trong Long Giáp Quân có ba Ma Pháp Sư Thổ Hệ, hấn hoàn toàn có cơ hội chặn Nặc Đức Tề Bắc lại. Bỗng Băng Ngọc kiếm trong tay Lãnh Tùy Phong run lên, bắn ra rất nhanh. Mũi kiếm hướng thẳng tới cổ họng thống lĩnh Long Giáp Quân.

- Lãnh Tùy Phong, ngươi làm gì?

Thống lĩnh Long Giáp Quân vừa sợ vừa giận. Lúc trước hấn sở dĩ công kích Lãnh Tùy Phong là vì ngăn cản Lãnh Tùy Phong giết Tề Bắc, cũng vì suy nghĩ cho tánh mạng cả nhà hấn. Hiện tại Tề Bắc đã đi, hấn nào có dừng khí động thủ với Lãnh Tùy Phong, hai người căn bản không phải một đẳng cấp.

- Sau nửa canh giờ, các ngươi phải cút đi.

Lãnh Tùy Phong lạnh lùng nói. Nửa canh giờ thì không biết Tề Bắc đã sớm chạy đến cái góc nào. Nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Tùy Phong, thống lĩnh Long Giáp Quân cũng không dám nói nữa chữ không. Tề Bắc chạy mất thì hấn là sẽ mang tội truy kích bắt lực, cùng lắm bị giáng chức xuống hai cấp. Nhưng nếu hấn không tuân theo lời Lãnh Tùy Phong nói thì cô hòng hấn sẽ xuất hiện thêm một lỗ thủng. Nên chọn cái nào, kết quả đã quá rõ ràng.

...

...

Ngoại thành Thanh Diệp trên một ngọn núi nhỏ, bỗng xuất hiện một vòng sáng màu vàng lóe lên từ dưới mặt đất. Ngay sau đó, trên mặt đất hiện ra ba đạo nhân ảnh.

- Tiểu Cửu, Tiểu Cửu...

Tề Bắc đỡ Tiểu Cửu đang bị trọng thương dậy, vừa cất tiếng gọi, vừa dùng nội lực đưa đến xung quanh miệng vết thương đang chảy máu, ngăn cho máu không chảy ra nữa. Cánh tay Tiểu Cửu giật giật, dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào hôn mê. Tề Bắc xé quần áo đầu vai của Tiểu Cửu để lộ ra da thịt mượt mà làm cho hắn khẽ sửng sốt một chút. Trừ vết thương bị lõm vào sâu, da thịt xung quanh rất trắng, trắng nõn như da em bé.

- Tiểu Cửu là con gái?

Tề Bắc lẩm bẩm tự nói. Không suy nghĩ nhiều nữa, hắn nhanh chóng bắt đầu sơ cứu vết thương. Bên ngoài vết thương đã bị hàn khí lạnh lẽo làm hoại tử, phải cạo sạch và bôi thuốc rồi mới có thể băng bó được. Đáng tiếc bên cạnh không có Ma Pháp Sư Quang Minh Hệ hoặc Thủy Hệ, bằng không việc này sẽ đơn giản hơn nhiều. Sơ cứu vết thương xong, Tề Bắc cuối cùng không nhìn được tò mò trong lòng. Khẽ vén xiêm y bị xé rách lên, thấy bộ ngực Tiểu Cửu được quấn bằng một tầng vải màu da.

"Là con gái thật, ngực to như vậy mà lại quấn cho nhỏ lại. Chắc chắn tiếng nói cũng là cố ý giả vờ rồi." Trong lòng Tề Bắc suy nghĩ như vậy, sau đó hắn dùng nội lực đưa vào trong cơ thể Tiểu Cửu, đồng thời nuốt cho nàng một viên thuốc.

Một lát sau, Tiểu Cửu ho nhẹ hai tiếng, dần dần tỉnh lại. Khi nàng tỉnh lại theo năng lực liền nhảy dựng lên, cảnh giác, tay trái sờ sờ vai phải thấy đã được băng bó kỹ vết thương, trầm mặc một hồi lâu, vẫn dùng thanh âm thô dày nói:

- Cảm ơn chủ nhân.

- Là ta nên tạ ơn người mới đúng. Không phải là người liều mình cứu giúp, ta và Kim Cương cũng không thể thuận lợi thoát khỏi. Đúng rồi, Thập Tam đâu?

Tề Bắc làm bộ như không biết thân phận nàng, dùng thanh âm bình thường trao đổi với nàng. Tiểu Cửu nhìn bốn phía, nói:

- Tiểu nhân và Thập Tam hẹn gặp mặt tại rừng cây ngoài hai dặm phía trước. Bất quá bởi vì bị thương nên tiểu nhân không kiên trì nổi nữa, phải chui lên mặt đất.

- Chúng ta đi thôi.

Tề Bắc nói. Thân ảnh Tiểu Cửu chợt lóe một cái, biến mất ở trước mặt Tề Bắc và Kim Cương.

Trong rừng cây nhỏ ngoài hai dặm, Tề Bắc nhìn thấy Thập Tam. Tiểu Cửu cũng ẩn thân, nhưng Tề Bắc có thể nhận thấy được nàng đang ở cách hắn không xa.

- Đi thành Tật Kỳ, cùng các huynh đệ gặp mặt. Sau đó phải tìm cho ra thương đội người Ca Đặc. Bỏ thiếu gia không tàn sát bọn nó thì khó hà mới hận trong lòng.

Tề Bắc nghiêng răng nghiêng lợi nói .

- Nhất định phải giết sạch bọn chúng.

Kim Cương giận dữ hét.

- Chủ nhân yên tâm, lúc trước ngài để cho tiểu nhân và Tiểu Cửu điều tra thương đội này, chúng tiểu nhân đã đưa vào hàng hóa mà thương đội bọn chúng áp tải một chút vạn lý hương. Muốn tìm ra bọn chúng quả thực rất đơn giản.

Thập Tam nói.

- Rất tốt.

Tề Bắc mắt đầy lệ khí, trong lòng sát ý ngập trời.

Thành Tật Kỳ, cách Thanh Diệp thành đại khái gần tám trăm dặm, thuộc về phạm vi thế lực của Ly gia. Ly gia từ trước đến giờ đối với Nặc Đức gia tộc như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Khả năng Hãn Mạc Tư Đại Đế truy kích tới đó không nhiều cho nên lúc trước Tề Bắc mới để cho hơn hai trăm Hắc giáp quân tản ra rồi ra lệnh cho bọn họ đến thành Tật Kỳ tụ quân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ly Đông Lai

Càng đi lên hướng Tây Bắc, khí trời càng lúc càng lạnh, lá cây rụng đầy trên đường, xe ngựa chạy vụt qua cuộn lá khô bay lên không trung. Con đường này khi xưa là một nơi có cảnh sắc tuyệt mỹ, nhưng hiện giờ đã trở thành một bãi đất hoang. Hơn nữa, bên này bắt đầu thường hay có ma thú lui tới, nên người đi đường bị ma thú cắn chết ở địa giới Tây Bắc đã là chuyện bình thường.

Trên con đường đó, có một thương đội đang đi từ từ đi. Tuy đường tới đây hết sức thuận lợi nhưng lúc này hộ vệ của thương đội bắt đầu trở nên cẩn thận bởi nơi này không chỉ có mỗi ma thú thường lui tới mà còn có cả những nhóm đạo tặc lớn nữa. Trong chiếc xe ngựa xa hoa của thương đội, Đặc công chúa Ca khẽ vén rèm lên nhìn hai cây mọc quần lấy nhau như đôi tình nhân ở bên ngoài, tự hỏi liệu đám lá rụng kia có phải đang thương tiếc cho đôi tình nhân đó không?

- Người dùng việc giết người để luyện kiếm, làm sao có thể thành người thân được đây?

Ca Đặc công chúa thở dài, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cái bụng to. Thanh niên Ca Đặc Mật Mật Tư len lén nhìn công chúa Ca Đặc một cách chăm chú, trong con mắt thoáng hiện lên tia ái mộ. Chẳng qua đến lúc công chúa Ca Đặc quay đầu nhìn sang, hấn lại vội vàng cúi đầu, cố gắng đem tia ái mộ kia che giấu.

- Mật Mật Tư (Thick Adams), việc bên trong thành Thanh Diệp ngươi làm sơ suất quá.

Ca Đặc công chúa thần nhiên nói.

- Xúc Xúc, không cần lo lắng. Tiểu nhân nghĩ tên Nặc Đức Tề Bắc kia lúc này đã bị bắt. Mà cho dù hắn có đào thoát được đi chăng nữa thì hơn hai trăm tên quân sĩ có trong tay cũng sẽ từ thương thâm trọng. Hắn lo thân chưa xong, nào còn tinh lực mà truy xét chúng ta?

Mật Mật Tư lộ ra vẻ tràn đầy tự tin. Ban đầu, hấn tình cờ từ trong miệng người đi đường biết được Kim Diệp hoàng đô đã có chuyện xảy ra, cũng nghe ra được quân đội Hãn Mạc Tư Đại Đế đang truy lùng Nặc Đức Tề Bắc. Trong lòng hấn liền có một kế hoạch, người mật báo đương nhiên chính là do hấn phái đi.

- Ngươi đừng có quên, vùng đất được phong của Nặc Đức Tề Bắc là thành Tây Linh, cho nên rất khó đảm bảo chúng ta sẽ không gặp hấn ở đó. Hơn nữa, ngươi cũng nói hấn dùng một chiêu làm cho Ma Pháp Sư lỗi hệ Vương phẩm của Thông Thiên Sơn bị thương nặng. Thực lực mức này, nếu chúng ta trên chọc vào quả là không sáng suốt.

Ca Đặc công chúa nói mang theo ý trách cứ. Thực ra, từ ngày đó đến hôm nay trong lòng của nàng vẫn có chút bất an.

- Hừ! Xúc Xúc, tình huống thành Tây Linh ra sao chẳng lẽ chúng ta còn không biết? Ở nơi này, Nặc Đức Tề Bắc là con rồng cũng phải cuộn mình, là hổ cũng phải nằm sấp.

Mật Mật Tư nói.

- Sau này ngươi làm việc mà không bàn bạc với ta thì ta sẽ đá ngươi trở về Dương Tràng Câu.

Ca Đặc công chúa nhìn chăm chăm Mật Mật Tư. Việc đã đến nước này thì nàng nói cái gì nữa cũng vô ích. Chỉ có thể cầu cho sự thật sẽ như Mật Mật Tư nói.

...

...

Mặt trời lên đến đỉnh, lúc này thành chủ của Tập Kỳ thành là Ly Đông Lai (lee dongai) đang dùng cơ thể mập như heo của mình phi nước đại trên người tiểu thiếp thứ mười tám mà hấn mới vừa thu. Nghe tiểu mỹ nhân kia la hét rên rỉ, trong lòng Ly Đông Lai thấy vô cùng kích thích và thỏa mãn. Ai cũng biết Ly Đông Lai mập mạp như heo, nhưng hấn hết lần này tới lần khác chỉ thích những cô gái mảnh mai thon thả mà không thèm nghĩ đến thân thể người ta có thể chịu được trọng lượng của hấn hay không.

- Ha ha, Tiểu Ngọc, sướng không?? Ta lợi hại không?

Ly Đông Lai đắc ý cười to.

- Thật sướng, lão gia thật là lợi hại.

Tiểu mỹ nhân phía dưới nịnh nọt nói. Nhưng đôi mi thanh tú đang nhíu chặt vì thống khổ đã bán đứng nàng. Ly Đông Lai đang định thi triển ra mười tám loại ngự nữ thân công để tiểu mỹ nhân thêm sáng khoái thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng của lão bộc bên người:

- Thành chủ, bên ngoài có người cầu kiến.

- Không tiếp, đuổi đi!

Ly Đông Lai đang cao hứng, lập tức ác thanh ác khí quát.

- Nhưng là... Hấn nói hấn là người của Nặc Đức gia tộc.

Lão bộc chân chờ nói. Ly Đông Lai nhất thời cả kinh, ngay cả tiểu chiến hữu của hắn cũng mềm nhũn ra, vội vàng bò dậy từ trên thân thể mềm mại.

- Lão gia, ngài...

Mặt tiểu mỹ nhân đầy u oán nói.

- Đồ mù, còn chưa đứng lên mặc quần áo lại cho ông.

Ly Đông Lai phần nộ quá. Tiểu Ngọc sợ hết hồn, không dám nữa đùa nữa, vội vàng bò dậy giúp Ly Đông Lai mặc y phục chỉnh tề. Chờ đến khi Ly Đông Lai vội vã rời đi, Tiểu Ngọc mới "phì" một tiếng, nói:

- Con heo mập chết tiệt, phụ tùng thì vừa ngắn lại vừa bé mà cứ thích tự sướng à? Lão nương dùng dùng đưa leo tự xử còn sướng hơn của người.

Ly Đông Lai thấp thòm đến phủ đã thấy một thiếu niên tuổi mới bắt phàm đang ưu nhã uống trà. Phía sau thiếu niên, là một đại hán có sắc mặt hung ác.

“Thật là uy phong! Hôm nào cũng có hộ vệ thật kinh khủng.” Ly Đông Lai trong lòng nghĩ như thế, trên mặt xé ra nụ cười nịnh nọt.

- Hạ quan là Ly Đông Lai, không biết thiếu gia là vị nào trong Nặc Đức gia tộc?

Ly Đông Lai hỏi.

- Nặc Đức Tề Bắc. Ly Đông Khai thành chủ, ta mạo muội làm phiền, ngài không hoan nghênh sao?

Tề Bắc ngồi bất động, cười nói.

“Nặc Đức Tề Bắc!” Khuôn mặt Ly Đông Lai càng thêm vẻ nịnh nọt. Danh tiếng của Nặc Đức Tề Bắc hiện đã truyền khắp cả Kim Diệp hoàng triều. Đối với Ly gia vốn phụ thuộc Nặc Đức gia tộc mà nói, thì tư liệu về Nặc Đức Tề Bắc càng thêm rõ ràng. Tám tháng sinh tồn trong Vong Linh Sơn, kỳ tích đó sớm đã được đồn thổi khắp các phố phường. Còn chuyện hắn đánh bại đệ tử của một Thánh Địa là Phần Thiên có thực lực Ma Pháp Sư lời hệ Vương phẩm, mặc dù không có truyền ra ngoài nhưng Ly gia cũng đã thông qua con đường đặc thù mà biết được. Mặc dù năng lực của Ly Đông Lai khá bình thường, nhưng hắn lại là con trai trưởng của Ly gia, nên hiển nhiên hắn cũng có chút ánh mắt.

- Dĩ nhiên là không rồi! Ngũ thiếu đừng nói hạ quan vậy, Ngũ Thiếu đến thành Táp Kỳ, đó là vinh quang của Ly Đông Lai cũng là của cả thành Táp Kỳ này.

Ly Đông Lai nịnh nọt.

- Ha ha, Đông Lai nói chuyện quả thật chân tình, rất có tiền đồ.

Tề Bắc cười nói. Hắn rõ ràng là tên thiếu niên mới mười sáu tuổi, nhưng Ly Đông Lai hơn ba mươi tuổi lại nói chuyện như tiểu bối, nghe có chút tức cười nhưng về mặt Ly Đông Lai tràn đầy vẻ quang vinh. Có vẻ khi được Tề Bắc gọi thẳng tên của hắn là là một vinh quang rất lớn.

- Ngũ Thiếu, hạ quan nghe nói ngài muốn đi thành Tây Linh, mà chỗ đó chưa bao giờ được thái bình cả, chỉ có ngài là người anh minh thần võ mới có thể trấn được nơi đó.

Ly Đông Lai nói gần nói xa đâu chỉ muốn nịnh nọt, hắn nói như vậy cũng là để hỏi dò mục đích của Tề Bắc khi tới thành Táp Kỳ này. Không thể không nói, mặc dù hàng ngày hắn biểu hiện năng lực khá bình thường nhưng lại hết sức giỏi về luân cú, hơn nữa đối với thập phần thành thạo việc lấy lòng người khác. Thành Táp Kỳ dù đã ở Tây Bắc, bất quá Tề Bắc ra khỏi Thanh Diệp thành phải ghé qua thành Táp Kỳ nên đã tăng thêm một quãng đường ngắn nữa mới tới được thành Tây Linh.

- Đúng vậy a. Lần này đi thành Tây Linh tuy đường xá xa xôi nhưng bản thiếu gia cũng không sợ phong trần mệt mỏi nên đi đến nơi này vui đùa một chút.

Tề Bắc dĩ nhiên sẽ không nói thật.

- Vậy thì tốt quá! Thành Táp Kỳ của tiểu nhân mặc dù không tính là phồn hoa nhưng là có một phong vị khác.

Ly Đông Lai thêm hai chữ “phong vị” đồng thời cười đến hết sức dâm dăng, con mắt cười kéo thành một đường chỉ, biểu hiện ý tứ “hiểu chứ”.

- Vậy cũng được. Phiền chỉ bảo một chút.

Tề Bắc lộ ra nụ cười ngầm hiểu. Ly Đông Lai không dám đánh phát rầm nào nữa vội chạy đi chuẩn bị. Nụ cười của Tề Bắc cũng dần thu liễm, hắc trường kiếm trên người đang run rẩy. Trên người Ly Đông Lai có khí tức hắc ám nhân nhát, nếu như không phải hắn tu luyện Hắc Ám pháp thì chính là bị người khác thi triển Hắc Ám pháp. Chẳng qua lần này hắc trường kiếm không có truyền đến bất kỳ tín tức nào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Kiếm Vũ

Vốn tưởng rằng Ly Đông Lai sẽ tổ chức thiết yến ở phủ thành chủ hoặc là ở một tú lâu hạng sang nào đó trong thành. Ai ngờ hần lại chơi trội, đem cả sân tổ chức yến hội cho vào trong một khu rừng rậm gần thành. Thành Tập Kỳ mặc dù chỉ là một thành nhỏ nhưng cánh rừng rậm ở đây có Cửu Diệp Minh Nguyệt khe (chín dòng suối trắng trùng điệp), vô cùng đẹp và nổi tiếng, rất nhiều người tới đây ngâm thơ, rong truyền ca hát. Cửu điệp Minh Nguyệt khe chính là dòng nước trong suốt từ trên núi chảy xuống, trải qua chín vách núi đá, tạo thành chín dòng, mà mỗi khi trăng sáng lên, khe nước phản chiếu ánh trăng trở thành cửu nguyệt đồng vô cùng kỳ lạ.

Từ trên xuống dưới Cửu Diệp Minh Nguyệt khe được bày ra hơn mười cái bàn dài, để tiếp đãi những nhân vật trọng yếu của thành Tập Kỳ. Đối với Ly Đông Lai thì có thể nịnh hót Nặc Đức Ngũ Thiếu là một việc vô cùng vinh quang, hần sẽ không bỏ qua cơ hội đánh bóng mặt mũi của mình. Tề Bắc không thèm để ý đến chuyện đó vì thân phận hần ở đây tha hồ hô mưa gọi gió, làm gì có thiếu những kẻ sẵn sàng làm chó săn chạy tới nịnh hót chứ?

Rượu quá ba tuần, Ly Đông Lai đột nhiên vỗ tay một cái. Không gian nhất thời bùng sáng lên, khiến mọi người đều ồ lên. Trên bình đài không xa, xuất hiện những thiếu nữ xinh tươi ăn mặc mát mẻ, bắt đầu dập dìu múa theo nhạc. Mỗi lần các thiếu nữ gợn tay, nhấc chân đều làm đám sắc lang kích động. Nào là ngực trắng như hoa sữa, mông nảy như cao su, chân thon dài tít tắp... làm đám động vật đực ngồi dưới nuốt nước miếng không thôi. Ly Đông Lai lên nhìn Tề Bắc, thấy Tề Bắc bề ngoài tỏ ra hứng thú nhưng ánh mắt lại vô cùng lãnh đạm, làm hần vô cùng bất ngờ. “Tại sao lại như vậy?” Vốn nghe nói Ngũ Thiếu là cái đồ bại hoại, từ bé đã biết truy hoa vấn liễu, lớn lên thì duyệt tần quần hoa, khẳng định là một tên đại sắc lang. Như vậy nếu hần không thấy hứng thú thì Ly Đông Lai thì chỉ có thể tự trách chính mình thiếu chu đáo. Bất quá Ly Đông Lai đã chuẩn bị cho tình huống này rồi. Hần nhẹ nhàng vỗ tay, một tên hạ nhân cúp đuôi chạy lại lắng nghe hần dặn dò nhỏ vài câu.

Chốc lát sau, tiếng nhạc du dương uyển chuyển bỗng nhiên biến thành những tiếng trống hào hung, giống như thiên quân vạn mã gào thét giữa đất trời mênh mông, tấm máu nơi sa trường. Một thân ảnh giấu mặt phiêu phiêu xuất hiện giữa không trung, trường kiếm trong tay vạch lên từng đường huyền ảnh, nhịp nhàng phối hợp với tiếng trống hào hùng. Ở Tây Bắc lưu truyền một trường phái múa đặc biệt, đó là Kiếm Vũ. Nữ tử cầm kiếm mà múa, vừa cương, vừa nhu phối hợp với nhau. Cho dù là đám quý tộc có thói nát bản thủ tận xương tủy đi chăng nữa, một khi đã thường thức Kiếm Vũ, trong chốc lát cũng có thể bùng lên chút ít nhân tính. Tại nơi biên cảnh Tây Bắc, mỗi khi tướng sĩ xuất chinh cũng phải mời bằng được Kiếm Vũ đại sư xuất tràng để khích lệ tráng khí. Cũng có chút giống như Quang Minh Tế Tự thi triển ma pháp kích thích dũng khí nhiệt huyết mỗi người. Cô gái đang biểu diễn hiện nhiên tạo nghệ rất tuyệt, mỗi lần trường kiếm vũ động cũng có thể kích thích nhiệt huyết người xem. Người nào chẳng có mộng anh hùng trong tim, chẳng qua là năm tháng tàn khốc, nó làm phai nhạt đi cái ước mơ của đại bộ phận của mỗi người vào trong lòng đến khi nó vùi lấp hoàn toàn. Từng có một câu nói như thế này: ‘một hữu thập yêu thị vĩnh viễn bất hội cải biến đích, vĩnh viễn bất hội cải biến đích, tự thị nhất thiết đô tại bất đình địa cải biến.’ (1)

Đang lúc Tề Bắc cảm khái, tiếng nhạc lại một lần nữa biến đổi từ hào hùng trở nên nhu tình. Động tác múa kiếm của cô gái bỗng chuyển sang mềm mại nhu tình. Một hình ảnh mới lại phảng phất xuất hiện trước mắt mọi người, đó là niềm khát vọng sống, nỗi nhớ nhung tình nhân, thương xót cha mẹ già... của vô số binh sĩ ngã xuống trong tràng huyết sát. Tiếng nhạc đã xa dần nhưng toàn yến hội vẫn yên tĩnh lạ thường, cô gái đã kết thúc màn biểu diễn, nhẹ nhàng thi lễ, chuẩn bị rời đi.

- Diệp Tâm cô nương, xin chờ một chút! Chẳng hay cô nương có thể nể mặt mũi ta mà uống với Ngũ Thiếu gia của Nặc Đức Gia Tộc một chén rượu.

Ly Đông Lai vội vàng níu kéo, giọng điệu cũng rất khách khí. Cô gái dừng bước, liếc qua Tề Bắc một cái, cũng không thèm nói gì lập tức rời đi. Ly Đông Lai thấy thế then quá hóa giận, chuẩn bị bạo phát. Tề Bắc cũng chỉ khoát tay, cười nói:

- Đông Lai! Đừng chấp nhặt với nữ nhân. Có vài người đứng xa nhìn thì hấp dẫn nhưng tới gần thì lại kinh khủng, làm cho người xem choáng váng vì thất vọng. Ta cũng không muốn bị như vậy đâu.

Bước chân nàng kia hơi khựng lại một chút, hừ nhẹ một tiếng rồi nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

- Ngũ Thiếu, Đông Lai không an bài tốt, tự nhận phạt ba chén.

Ly Đông Lai tự rót tự uống lấy ba chén đầy.

Tề Bắc khẽ mỉm cười:

- Đông Lai, bấy vũ nữ lúc nãy cũng không tệ. Người cũng thật là có con mắt nhìn hàng đó. Có thể kêu các nàng đến uống với bản thiếu gia một chén không?

Ly Đông Lai giật nảy mình. Cô gái đứng đầu đám múa kia tên là Tiểu Ngọc, nàng vốn do kỹ viện bồi dưỡng, bị hần mạnh mẽ cưỡng chế về làm tiểu thiếp thứ mười tám. Hần ăn nàng còn chưa chán nên bảo hần đưa nàng ra thật làm khó cho hần. Nhưng Ly Đông Lai rất quyết đoán, liền cho người đem Tiểu Ngọc ra. Không bỏ được con săn sắt sao bắt được con cá rô? Nàng cũng chỉ là một nữ nhân, nếu mà đối lấy được quan hệ tốt với Tề Bắc thì cũng chẳng tính là cái gì. Chỉ chốc lát, Tiểu Ngọc thốt tha đi tới. Nàng bận một chiếc quần dài màu xanh nhạt, trên người chỉ mặc một áo lụa mỏng, để trần tấm lưng trắng nõn càng tôn thêm vóc dáng ma quý. Bộ ngực chỉ che đầy một nửa, lộ khe rãnh sâu hun hút nhưng một cái nam châm cực mạnh hấp dẫn hết thảy ánh mắt đám đàn ông.

- Tiểu Ngọc, ngồi bên cạnh hầu rượu Ngũ Thiếu. Phải theo Ngũ Thiếu uống thật thống khoái.

Ly Đông Lai dặn dò Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc u oán liếc Ly Đông Lai một cái, uốn éo thân mình như một con rắn nước ngồi xuống cạnh Tề Bắc. Hần khẽ cau mày vì hần rất ghét cái mùi son phấn nồng nặc giả tạo này. Hần chỉ bị hấp dẫn bởi mùi hương tự nhiên của nữ nhân, nhưng thật bất hạnh cho hần là

nữ nhân sở hữu mùi thơm này quá ít ỏi, các nàng ở nơi đâu cũng là cực phẩm trong cực phẩm, làm cho hấn vô cùng đau khổ, bứt rứt. Điều này làm hấn bất chợt lại nhớ tới Huyền Ảnh, không biết nàng hiện giờ đã tới gần thành Tập Kỳ chưa.

- Ngũ Thiếu, thiếp thân mời người một chén.

Tiểu Ngọc nâng lên một chén rượu, kiều mị nói. Tề Bắc cười ha ha một tiếng, ánh mắt quét qua khuôn mặt rồi dừng lại ở khe ngực sâu hun hút, đồng thời một cánh tay vòng qua vai nàng tiếp lấy chén rượu. Bỗng hấn phát hiện cổ tay nàng đeo một cái vòng màu đen như mực mài.

- Ô! Vòng tay thật đẹp a, mua ở đâu vậy?

Tề Bắc nhanh như chớp chớp lấy cổ tay Tiểu Ngọc. Bị nắm lấy cổ tay, Tiểu Ngọc giật mình, hét lên một tiếng kinh hãi. Rượu trong chén lắng ra, chui tọt vào khe ngực làm mọi người trong yến hội cười ô. Nhiều người cho rằng Tề Bắc táy máy, trêu chọc Tiểu Ngọc. Ly Đông Lai thấy vậy mà trong lòng nhỏ máu, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, cố nặn ra nụ cười méo xệch.

- Ngũ Thiếu, người hãy buông gia nhân ra..

Vẻ hoảng hốt chỉ thoáng cái bị Tiểu Ngọc che giấu, ả uốn éo thân thể muốn giãy ra khỏi Tề Bắc. Nhưng mà bàn tay Tề Bắc như cái gọng kìm, nào dễ để nàng trốn thoát được

- Bỏn thiếu gia là một người biết thương hoa tiếc ngọc. Người tốt nhất là trả lời cho thành thật nếu không thì đừng trách sao nước biển lại mặn.

Tề Bắc thần nhiên nói nhưng sát khí trong mắt tỏa ra lạnh như băng. Ly Đông Lai rất nhanh nhìn ra được điều bất thường. Tề Bắc không phải muốn trêu ghẹo Tiểu Ngọc mà là hấn muốn biết về vòng ngọc của nàng.

- Tiểu Ngọc, mau trả lời!

Ly Đông Lai quát lên. Nhưng trong đầu không ngừng tò mò về lai lịch của vòng ngọc. Nếu như Tề Bắc muốn thứ này vậy thì Tiểu Ngọc cho hấn là được rồi.

(1) không thứ gì là vĩnh viễn không biến đổi, vĩnh viễn không biến đổi cũng chính là đang không ngừng biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ngọn Lửa Cừ Hận

Tiểu Ngọc bỗng nhiên cười thắm một tiếng. Nàng khinh miệt lườm Ly Đông Lai một cái rồi nói:

- Cái con heo mập như ngươi đúng là vô dụng. Lão nương mười ba tuổi đã không còn là chim non rồi. Cái thứ của ngươi như con giun mà cũng đòi làm lão nương thỏa mãn. Lão nương chỉ rên có hai tiếng, ngươi tự cho là mình rất dũng mãnh sao?

Cái mặt phì nộn của Ly Đông Lai run run vì tức giận. Tôn nghiêm của một thành chủ ở trước mặt Tề Bắc bị nàng cào nát toi bời. “Sao có thể nhẫn đây!” Ly Đông Lai bước đến hai bước, vung tay hết tốc lực hướng đến gương mặt của Tiểu Ngọc. Chẳng qua cái tát của hấn cũng không đến được địa chỉ bởi tay của hấn đã bị Kim Cương đứng phía sau Tề Bắc giữ lấy làm hấn không thể nào phát tiết được.

- Nặc Đức Ngũ Thiếu, ngươi thật là không đơn giản a. Có thể ngủ cùng ngươi một đêm thật tốt biết bao.

Tiểu Ngọc hơi tiếc nuối. Đôi mắt đẹp dần dần âm đạm. Tề Bắc nhướng mày, dùng tay gạt môi Tiểu Ngọc ra, một dòng máu đen từ từ chảy ra ngoài miệng của nàng. Ly Đông Lai vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. “Làm sao mà yến hội đang vui vẻ lại thành ra như vậy?” Tề Bắc lấy vòng tay của Tiểu Ngọc xuống nhìn kỹ, rồi nói với Ly Đông Lai:

- Đông Lai, cho bọn họ giải tán, bỏn thiếu gia có chuyện muốn hỏi ngươi.

Yến hội tàn cuộc, chỉ còn lại ba người là Tề Bắc, Kim Cương và Ly Đông Lai. Tề Bắc nghe xong lai lịch của Tiểu Ngọc từ miệng Ly Đông Lai, hấn lúc này mới hỏi:

- Ban đầu Tiểu Ngọc là ở kỹ viện nào?

- Đã... đóng cửa mất rồi.

Ly Đông Lai lấp bắp nói, dù hấn mập như heo nhưng hấn lại không ngu như heo, hấn đã sớm đoán được Tiểu Ngọc tiếp cận hấn là có mục đích khác.

- Ngươi có biết trên thân thể ngươi có khí tức hắc ám nguyên nhân là do chiếc vòng tay này.

Tề Bắc nói. Ly Đông Lai sợ đến run rẩy tất cả mảng thịt trên người. “Khí tức hắc ám?” Gần đây, chỉ cần liên quan đến hai chữ Hắc Ám chính là đại họa mất đầu.

- Ngũ Thiếu, cứu hạ quan.

Cái thân thể như núi thịt của hắn rầm một cái quỵ xuống trước mặt Tề Bắc, nước mắt, nước mũi chảy ra tèm lem đầy mặt.

- Khí tức hắc ám trên người của ngươi cũng không đậm lắm, chỉ cần đi Quang Minh thần điện tịnh hóa một chút là được. Nếu chậm trễ thêm một thời gian nữa là ngươi vô phương cứu chữa rồi.

Tề Bắc nhẹ nhàng đỡ Ly Đông Lai đứng lên.

- Đúng! Đúng! Hạ quan phải đi ngay lập tức Quang Minh thần điện.

Ly Đông Lai gật đầu như bồ cùi nói.

- Đợi một chút. Ngươi tập trung toàn bộ gia nhân lại một chỗ. Sau đó báo cho Quang Minh kỳ sĩ và Tế Tự của Quang Minh thần điện đến đây.

Tề Bắc nói. Ly Đông Lai nghe vậy vội vàng đồng ý rồi chạy đi, trong lòng hắn hiểu được Tề Bắc đang muốn bắt người của binh đoàn Hắc Ám đang trà trộn.

- Thập Tam.

Tề Bắc khẽ gọi.

- Chủ nhân có gì phân phó?

Thập Tam quý dị xuất hiện.

- Viết một lá thư, đem tình huống trong thành Tật Kỳ, rồi cho người nhanh chóng gửi về tay gia chủ.

Tề Bắc ra lệnh. Thập Tam lĩnh mệnh, biến mất. Tề Bắc sau một hồi suy nghĩ. Hắn lại mở miệng gọi:

- Tiểu Cửu.

- Chủ nhân.

Tiểu Cửu hiện ra trước mặt Tề Bắc.

- Thương thế của ngươi đã hồi phục hoàn toàn chưa?

Tề Bắc cười hỏi. Thân thể Tiểu Cửu khỏe khựng lại một chút, đáp:

- Đã không việc gì rồi. Đa tạ chủ nhân quan tâm.

- Vậy thì tốt! Ngươi đi về thành kiểm tra các huynh đệ đã tập trung đông đủ chưa.

Tề Bắc nói.

- Vâng.

Tiểu Cửu như trút được gánh nặng. Thân hình liền biến mất.

...

...

Trong một cánh rừng nhỏ ngoài thành Tật Kỳ đã tụ tập hơn hai trăm người, đó chính là Hắc Giáp quân đi theo Tề Bắc. Hỏa Liệt, Thiết Đầu, Huyền Ảnh cũng có trong đó, bất quá sắc mặt của họ không được tốt lắm. Đúng lúc này thì Tề Bắc và Kim Cương đi tới.

- Tham kiến Tước gia.

Hơn hai trăm người sắc mặt kích động, khom người hành lễ. Nếu như là lúc trước Hắc Giáp quân theo hắn là do phân phó, nhưng khi mà bọn họ cùng trải qua việc đồng sinh cộng tử ở thành Thanh Diệp thì Tề Bắc đã chiếm được hoàn toàn lòng tin của bọn họ.

- Thiếu gia.

Huyền Ảnh kích động đi đến bên hấn, cố gắng kìm chế lòng mình vì ở chỗ này không thích hợp cho việc tâm tình với Tề Bắc về chuyện sinh ly tử biệt. Tề Bắc nhìn lướt qua một lượt rồi hỏi:

- Đã tập hợp đông đủ chưa?

Hòa Liệt tiến lên một bước, quỳ xuống nói:

- Thưa Tước gia, thuộc hạ vô dụng. Hai mươi huynh đệ đã tử trận tại thành Thanh Diệp.

Cho dù tại thành Thanh Diệp, Tề Bắc đã hấp dẫn phần lớn sự chú ý của Long Giáp quân, nhưng vẫn có một số huynh đệ Hắc Giáp quân không thoát thân được. Gương mặt tuấn tú của Tề Bắc thoáng cái âm trầm, hai mắt lơ mơ tỏa ra sát cơ. Hai mươi huynh đệ Hắc Giáp quân còn chưa cùng hấn xông pha thành Tây Lĩnh mà đã phải ra đi như vậy. Thù này không báo, hấn nuốt không trôi.

- Bốn Tước biết được lần này chúng ta bị vây khốn là do bọn người Ca Đặc làm trò quỷ. Các người có muốn cùng ta báo thù không?

Tề Bắc lạnh lùng nói.

- Sát! Sát! Sát!

Hơn hai trăm người đồng thanh hét vang, cừu hận thiêu đốt hừng hực trong lòng.

- Tốt! Toàn quân lên đường, truy sát thương đội người Ca Đặc, lấy máu chúng tề vong hồn các huynh đệ.

Tề Bắc hạ lệnh. Ha trăm ba mươi Hắc Giáp quân còn lại mang theo lửa hận ngập trời, điên cuồng lên đường báo thù.

...

...

Kim Diệp hoàng đô, Hãn Mặc Tư Đại Đế nghe thống lĩnh Long Giáp Quân hồi báo, sắc mặt hấn không chút biểu tình. Cả người Lãnh Tùy Phong như một khối băng đứng dựa vào cửa điện, dường như hấn không để cả thế gian vào trong mắt. Nghe xong thống lĩnh Long Giáp quân báo cáo, Hãn Mặc Tư Đại Đế đã biết rằng hấn không thể ngăn cản được Tề Bắc.

- Phế vật! Chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong.

Hấn tức giận, tung chưởng vào ngực thống lĩnh Long Giáp Quân, làm thống lĩnh Long Giáp Quân đập thẳng vào cái cột trê đại điện, rồ rẹt xuống như một con chó đã chết, phải nửa ngày sau mới tỉnh lại được. Lúc này, Lãnh Tùy Phong mới đi đến, lạnh lùng nói:

- Hãn Mặc Tư, nhân tình ta thiếu của người, ta đã trả lại. Từ nay về sau ta cùng người không quan hệ.

Hãn Mặc Tư Đại Đế mặc dù phẫn hận nhưng vẫn phải nở nụ cười khó coi:

- Dĩ nhiên ta đã nói qua, dù thành hay bại cũng tính là người đã giúp ta.

- Cáo tử!

Lãnh Tùy Phong nói xong liền muốn rời đi.

- Đợi một chút! Ta có chút thắc mắc, Lãnh công tử có thể giải thích?

Hãn Mặc Tư Đại Đế mở miệng nói.

- Người nói đi.

Lãnh Tùy Phong nói.

- Người bị Tề Bắc làm cho bị thương nên muốn diệt hấn. Nhưng tại sao lại ngăn người muốn bắt hấn?

Hãn Mặc Tư Đại Đế hỏi. Hấn thật không thể hiểu được con người này.

- Bởi vì mối thù của ta sẽ chính do ta báo.

Lãnh Tùy Phong nói xong liền lắc mình biến mất khỏi đại điện. Ánh mắt Hãn Mặc Tư Đại Đế lập lòe quang mang, thầm nghĩ: “Như vậy thì còn gì bằng. Nếu Lãnh Tùy Phong giết được tên Tề Bắc kia thì người Nặc Đức gia tộc không thể đổ tội lên đầu ta. Đến lúc đó các người đi mà tìm Băng Tuyết Cốc của Ngũ Đại Thánh Địa mà báo thù.”

Chương 55: Sát!

Tỉnh Lai An là một tỉnh nằm sát biên giới của Kim Diệp hoàng triều. Xa hơn về phía Tây chính là lãnh địa của Thú Nhân tộc. Mặc dù năm xưa Thú Nhân tộc vô cùng cường đại thống trị cả đại lục. Nhưng giờ đây Thú Nhân quốc nội chiến chia năm xẻ bảy, không có cách nào thống nhất lực lượng để tạo thành uy hiếp đối với biên cảnh của Kim Diệp hoàng triều. Mặc dù vậy nhưng thi thoảng các bộ tộc Thú Nhân vẫn tiến hành tiến công vào các thành trấn biên cảnh của Kim Diệp hoàng triều để cướp đoạt lương thực binh khí. Hơn nữa còn có rất nhiều tộc phi cùng hoạt động trong vùng này nên liên tục xảy ra tình trạng cướp của giết người. Chính vì lẽ đó vùng Tây Bắc vô cùng hỗn loạn. Thành Tây Linh nằm ngay biên cảnh phía Tây Bắc, cách nơi đóng quân của Kim Diệp hoàng triều tới cả ngàn dặm nhưng lại cách địa bàn của Thú Nhân tộc chỉ có năm trăm dặm. Hơn nữa phía Bắc thành chính là Man Hoang vực là thiên đường của Mạo Hiểm giả cho nên nơi này hỗn loạn ra sao thì không cần nghĩ cũng biết. Mới đầu Kim Diệp hoàng triều cũng ủy nhiệm một vài vị thành chủ. Bất quá những người này chỉ đến đây được một thời gian ngắn sau đó người thì cáo quan rút lui, người thì chết không rõ nguyên nhân. Trên thực tế thành Tây Linh giờ đây vẫn không có chính quyền quản lý tồn tại. Thành Tây Linh là một nơi tứ xứ tụ tập, long xà hỗn loạn, tội phạm cùng hung cực ác bị các vương quốc, các bộ tộc truy sát liên tục tại nơi này. Cho nên nói cái thành này là nơi hỗn loạn nhất trong mười vương quốc cũng không sai.

Sắc trời dần mờ tối, gió bắc gào thét ngày càng điên cuồng, mang theo từng bông tuyết lạnh giá ném xuống mặt đất.

- Nhanh lên! Phía trước mười dặm có một cốc có thể tránh gió. Chúng ta phải nhanh chóng đến được đó hạ trại.

Độc Nhân lớn tiếng thúc giục, hắn là đầu lĩnh của đám hộ vệ được thương đội người Ca Đặc thuê về. Hắn nắm trong tay hơn ngàn huynh đệ, thường xuyên ngược xuôi nơi đất Tây Bắc này cho nên hết sức quen thuộc địa hình. Lần này người Ca Đặc trả hậu hĩnh, Độc Nhân liền tự thân dẫn đoàn thể hiện tính chuyên nghiệp trong làm ăn. Thương đội nhanh chóng theo Độc Nhân dẫn đường đã tiến được vào cốc để tránh gió và tuyết đang rơi càng lúc càng nhiều.

Cốc để tránh gió chính là nơi giao nhau của hai ngọn núi, đồng thời chân núi bị khoét rỗng tạo thành địa điểm tránh bão tuyết tự nhiên. Hiện tại trong cốc đã có ba thương đội hạ trại cùng với hơn một trăm người đi đường, trong đó có Thú Nhân, Ai Nhân xen lẫn có cả Huyết Tinh Linh nhưng nổi bật nhất là ba thiếu nữ Tinh Linh xinh đẹp. Độc Nhân tay chỉ huy mọi người chiếm một chỗ để hạ trại, nhưng con mắt còn lại của hắn không rời khỏi tiêu điểm chính là ba nữ Tinh Linh xinh đẹp kia. Bất quá không phải là Độc Nhân nổi lên lòng hươu dạ vượn mà vì một lý do khác. Hắn vốn là một tên giáo hoạt, quanh năm kiếm sống trên đầu tên mũi giáo nên kinh nghiệm nhìn người vô cùng phong phú. Hắn biết quả hồng nào mềm nắm được, loại nào thì không được trêu vào. Ba nữ nhân kia mặc áo choàng Tinh Linh được làm từ thực vật bền thành, một người thì đeo bên hông trường kiếm hoa lệ, một người đeo sau lưng là một đại cung màu xanh biếc phát ra tia sáng, người còn lại thì cầm trong tay cây Tinh Linh ma trượng. Ba nữ Tinh Linh này đã tạo nên một nhóm hoàn hảo của ba chức nghiệp đó là Chiến sĩ Tinh Linh, Cung thủ Tinh Linh và Ma Pháp Sư Tinh Linh. Mà cái khiến cho Độc Nhân càng thêm kiêng kỵ chính là cái ký hiệu trên y phục của các nàng. Ký hiệu được thêu bằng chỉ ma pháp, lấp lánh hào quang như những vì sao trong tinh không.

- Là Tinh Thần!

Tinh Thần không phải để chỉ sao trên trời mà nó chính là danh xưng của một trong tam đại thế lực của thành Tây Linh. Đừng xem thành Tây Linh hỗn loạn mà coi thường sự giàu có của nó. Đích thực nơi đây mới là một miếng bánh ngon lành cho các thế lực xâu xé. Nơi đây có cơ cấu dân số vô cùng hỗn tạp, hơn nữa Kim Diệp hoàng triều cũng chỉ đánh thuế giao dịch có ba thành vì vậy lượng giao dịch mỗi ngày ở đây chính là một con số cực kỳ khổng lồ. Với lại nơi này cũng sát với lãnh thổ Man Hoang cho nên cơ hồ tất cả các Mạo Hiểm giả cũng chọn đây là địa điểm lý tưởng để dừng chân cùng với đó là những tài liệu mà các Mạo Hiểm giả kiếm được đều được tiêu thụ trong thành. Những thứ trên đã biến thành Tây Linh trở thành vương quốc thương nghiệp. Trong Thành Tây Linh thì Tinh Thần có số người đông nhất, bất kể ngành nghề gì cũng có mặt của thế lực này. Thương đội của họ đi lại cần có hộ vệ sao? Tinh Thần có quân đoàn hộ vệ khổng lồ tha hồ cho người mướn. Người có bảo bối cần bán ra sao? Tinh Thần có trường đấu giá khổng lồ sẽ tiêu thụ cho người. Cần các loại thuốc men? Hãy đến ngay hệ thống nhà thuốc của Tinh Thần. Người là mạo hiểm giả cần có người quen thuộc địa hình dẫn đường? Tinh Thần có hướng đạo đoàn chuyên nghiệp. Gì? Người nghe không hiểu tiếng người sao? Không cần sợ, Tinh Thần có người phiên dịch chuyên nghiệp... Chính vì như vậy, người nơi này nhìn thấy ký hiệu của Tinh Thần thì không ai dám liều mạng trêu chọc ba nữ Tinh Linh kia.

Thương đội người Ca Đặc hạ trại xong xuôi, bắt đầu nấu lửa nấu ăn. Tuy rằng bình thường mọi người vẫn hay ăn lương khô nhưng đang lúc giá lạnh này thì chạp đá còn dễ hơn nhai lương khô. Một khi không nấu cho mềm ra thì hàm răng sẽ nói lời tạm biệt ngay. Kể cả đám hộ vệ ở một bên ăn uống hi hã, chuẩn bị sức lực. Không chỉ thương đội người Ca Đặc mà cả ba thương đội còn lại cũng rất buông lỏng cảnh giới. Bởi lúc này đang có bão tuyết, ắt hẳn không có phi đoàn nào xuất hiện đâu.

Lúc này gió thổi ngoài cốc càng lúc càng cuồng bạo, tuyết rơi chưa tới hai canh giờ mà lớp tuyết phủ trên mặt đất đã cao gần tới đầu gối. Hai trăm ba mươi Hắc Giáp quân như cột sắt đứng sừng sững trong bão tuyết. Bọn họ bả cỡi bỏ thường phục mà mặc vào khôi giáp và cầm trên tay vũ khí ma pháp, trái tim họ đang thiêu đốt bởi ngọn lửa thù hận. Thập Tam quý dị hiện ra trước mặt Tề Bắc, báo cáo:

- Chủ nhân đã tra rõ tình hình bên trong cốc.

Thập Tam đem tình hình bên trong thuật lại một hồi cho Tề Bắc. Khi Tề Bắc đã rõ ràng hết thảy, hắn liền cho gọi Hòa Liệt và Thiết Đầu phân phó một phen, sau đó hắn hết lớn:

- Động thủ! Một tên cũng không để lại.

Hơn hai trăm tên Hắc Giáp quân lặng lẽ chia binh hai đường. Một cánh leo lên núi, cánh quân còn lại thì xông vào trong cửa cốc.

- Sát!

Một tiếng hét tràn đầy giận dữ cùng sát ý của Tề Bắc vang lên. Đột ngột, hai trăm ma nô từ đỉnh núi và cửa vào cùng lúc khai hỏa. Mũi tên ma pháp biến ảo thành một màn lưới khổng lồ đem thương đội người Ca Đặc vây chặt bên trong. Ngay sau đó ma pháp nổ lại bắn ra đợt tên thứ hai. Lần này thì không nhẹ nhàng như lúc đầu nữa, những mũi tên ma pháp bạo phá lao ra vun vút. Trong tích tắc không gian trong cốc chấn động khủng khiếp, sau đó là vô số tiếng nổ vang lên. Khi cơn chấn động qua đi, lúc này người ta mới nghe được tiếng kêu thảm thiết của những kẻ trúng tên, máu tươi bắn ra tung tóe như mâm xôi trong tuyết. Ba chi thương đội cùng với đám người hỗn tạp vội vàng co cụm lại bày ra trận hình phòng ngự.

- Quân đội Kim Diệp hoàng triều đuổi bắt Ca Đặc Nhân gian tế. Ai tiếp tay cho giặc, giết không tha.

Âm thanh lạnh như băng của Tề Bắc vang lên bên tai mọi người. Lúc này Hắc Giáp quân mới từ từ hiện hình.

- Đúng là Hắc Giáp quân rồi!

Vẫn có một số người đủ tỉnh táo để nhận ra quân phục của Hắc Giáp quân, trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không nhằm vào bọn họ là được. Hơn hai trăm Hắc Giáp quân này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ chống lại hơn ba trăm tên hộ vệ của thương đội, với lại còn có Kim Cương cùng với Thập Tam và Tiểu Cửu ẩn nấp áp trận, đây quả thực là một cuộc đồ sát. Nhưng điều bất ngờ là doanh trưởng của công chúa Ca Đặc không biết chế tạo từ cái gì mà có thể ngăn được ma nô của Hắc Giáp quân công kích. Trong doanh trưởng, Mật Mật Tư về mặt đây hồi hận. Hắn đứng trước mặt công chúa Ca Đặc ủ rũ nói:

- Xúc Xúc. Đúng là bọn Nặc Đức Tề Bắc đã trốn được. Là tiểu nhân đã hại người rồi.

- Cầm miệng!

Công chúa Ca Đặc cũng không thừa thời gian mà để ý tới Mật Mật Tư. Nàng mở ra một cái gương nhỏ, trong đó có hai thứ hình dạng giống như cái ống sắt, bên cạnh còn có Ma Tinh Thạch sáng lấp lờ. Công chúa Ca Đặc nhanh chóng đem Ma Tinh Thạch khảm vào những cái lỗ vừa khít trên thân ống sắt kia, thời thanh kim loại nhất tóa ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Cầm lấy! Chúng ta cùng nhau xông ra.

Ca Đặc công chúa ném cho Mật Mật Tư một thanh kim loại tương tự.

- Xúc xúc người yên tâm. Ta sẽ dùng tính mạng mình bảo vệ cho người.

Mật Mật Tư quyết liệt thề thốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tội Độc Phụ Nhân Tâm (Độc Ác Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà)

Công chúa Ca Đặc cùng Mật Mật Tư lao ra khỏi doanh trưởng, nhất thời vô số mũi tên ma pháp bắn thẳng vào hai người. Nhưng xung quanh người công chúa Ca Đặc bùng lên một vòng sáng màu vàng đất, chắn bay tất cả những mũi tên nhằm vào nàng.

- Có cả vật ma pháp loại phòng ngự!

Tề Bắc nhướng mày, hắn cũng không cảm thấy nhiều bất ngờ. “Chỉ cần cô hoặc cha cô lăm tiền thì ma pháp vật cao cấp tới cỡ nào chẳng mua được.” Lúc này công chúa Ca Đặc giờ cái thứ kim loại hình trụ kia hướng về phía lưới ma pháp đang bắn tới. Nàng nhấn vào cái nút trên thân thanh kim loại, chớp mắt tạo ra một đạo ánh sáng từ đầu thứ đó mạnh mẽ bắn ra.

- Con mẹ nó! Là kích quang phát xạ khí a. (DG:súng ánh sáng, súng la de :11:)

Con người Tề Bắc co rút lại, cả người bật mạnh lên phía trước, đá văng mấy tên Hắc Giáp quân ra. Chùm sáng kia sau khi đâm xuyên qua ngực hai tên hộ vệ thương đội thì xé nát lưới ma pháp. Nếu Tề Bắc không kịp đẩy lui mấy tên Hắc Giáp quân kia thì tính mạng bọn họ cũng không còn nữa rồi. Công chúa Ca Đặc và Mật Mật Tư đang muốn đột phá vòng vây thì Hắc Giáp quân cũng kéo tới. Mật Mật Tư cũng bắt chước công chúa, hắn quay vũ khí về phía sau đồng thời nhấn nút. Hắc Giáp quân cũng đã rút kinh nghiệm liền dạt qua hai bên tránh đòn.

- Uỳnh.

Một tiếng nổ vang lên, Mật Mật Tư lẫn lộn kêu hét dưới mặt đất. Cánh tay cầm vũ khí đã bị nổ nát bét còn thanh vũ khí kỳ quái kia cũng đã cong queo không ra hình thù. Công chúa Ca Đặc mặt biến sắc. Thứ vũ khí này gọi là Năng Lượng Địa Tinh, nó được phục chế dựa theo những tài liệu còn sót lại của nền văn minh Địa Tinh xa xưa. Chính vì là đồ phục chế nên thứ đồ này đầy những hạn chế. Vật này mặc dù uy lực kinh người nhưng lại không hề ổn định. Ba lần khai hỏa đã là cực hạn của nó, một khi vận khí không tốt thì Mật Mật Tư này chính là ví dụ. Nếu không phải bị dồn đến chân tường thì công chúa Ca Đặc cũng không muốn sử dụng thứ vũ khí này.

- Xúc xúc chạy mau! Mặc kệ ta!

Mật Mật Tư bị trắng hết lên. Trong mắt Ca Đặc công chúa thoáng qua một chút do dự. Nàng rút ra một thanh chủy thủ cầm thẳng vào tim Mật Mật Tư.

- Xúc xúc...Người..

Mật Mật Tư há to mồm. Hắn vốn muốn đổi mạng cho công chúa nhưng thật không ngờ chính nàng lại tiến hẳn lên đường. Trong khi dân dần mất đi ý thức, Mật Mật Tư bỗng chợt hiểu ra. Hắn đã biết quá nhiều, công chúa sợ hắn không chịu nổi cực hình, đem bí mật nói ra nên nàng mới ra tay giết người diệt khẩu.

- Thật là một nữ nhân ác độc.

Tề Bắc than thầm một câu. Hắn bỗng nhiên bùng người thật mạnh, cả người bung lên cao giống như một con chim ưng vỗ mỗi nhào tới công chúa Ca Đặc. Hắn có lòng tin tuyệt đối có thể dùng nội lực Thần Long quyết phá tan được vòng sáng bảo hộ trên người công chúa. Cùng lúc đó, một đạo ánh sáng ma pháp màu xanh bùng lên trên người Ca Đặc công chúa, một con lốc xuất hiện mang cả người nàng lao ra khỏi cốc. Nhưng Tề Bắc nào dễ dàng buông tha. Hắn đẩy nội lực Thần Long quyết đến cực hạn, tốc độ của hắn bỗng nhiên tăng vọt, cả người như một tia chớp lao về phía Ca Đặc công chúa. Bàn tay Tề Bắc bao trùm bởi ánh sáng màu vàng kim, trong nháy mắt xé tan vòng sáng bảo hộ trên người công chúa bắt được xiêm y của nàng.

“Xoẹt” Một tiếng vang lên. Tề Bắc mang cả kiện y phục kéo xuống nhưng ngay sau đó hắn té xuống lăn lóc. Còn công chúa Ca Đặc quay người lại nhìn hắn, dung nhan tuyệt mỹ bất chợt lộ ra.

- Nặc Đức Tề Bắc. Ta nhất định sẽ trả thù.

Ca Đặc công chúa phần hận hết lên, cả người nàng đã biến mất không thấy bóng dáng cho dù âm thanh vẫn quanh quẩn trong cốc. Tề Bắc loạn choạng đứng lên, không cam lòng hét to một tiếng, chỉ chút xíu nữa thôi là hắn kéo được nàng xuống rồi. Hiện tại hắn mới để ý xiêm y hắn giật từ trên người Ca Đặc công chúa có điểm lạ kỳ. Quan sát kỹ thì ngạc nhiên phát hiện đó chính là một dụng cụ giả bụng bầu.

- Chủ nhân. Ta không đuổi kịp nàng. Ma pháp vật Cuồng Phong Chi Dực mà nàng sở hữu chính là Ma Pháp phong hệ Vương phẩm

Tiểu Cửu nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tề Bắc thấp giọng báo cáo. Nàng tuy là Ma Pháp Sư song hệ phong thổ nhưng cũng chỉ là Ma Pháp Sư cao cấp mà thôi.

- Bỏ đi!

Tề Bắc đem đồ ngự trang của công chúa Ca Đặc thu vào giới chỉ rồi lách mình tiến vào trong cốc. Hiện tại bên trong cốc, huyết chiến đã kết thúc, chỉ còn sót lại hơn mười tên Ca Đặc cùng với mấy dòng binh. Chủ đã bỏ chạy thoát thân thì họ làm gì còn tinh thần mà chống cự. Mọi người buông bỏ mặc cho Hắc Giáp quân chém giết. Dù sao thì Tề Bắc cũng đã hạ lệnh giết sạch.

- Dừng tay!

Tề Bắc vội ra lệnh. Hắn muốn moi ít thông tin từ đám người này. Hắc Giáp quân đang đẳng sát khí thu đội nhìn chăm chăm vào bọn họ. Trong cốc lúc này nồng nặc mùi máu tươi, thi thể ngổn ngang trên mặt đất, chẳng có mấy cái là nguyên vẹn. Cảnh tượng như tu la địa ngục này làm người chứng kiến không khỏi buồn nôn. Mấy người không liên quan bên kia cũng là sợ đến phát run, quan sát nhất cử nhất động của đám thị huyết, chỉ sợ Hắc Giáp quân giết chưa đã tay mà đem họ làm thịt luôn một thể. Chỉ có ba nữ Tinh Linh xinh đẹp là còn giữ được bình tĩnh, ánh mắt quan sát tới lui, đánh giá Tề Bắc và Hắc Giáp quân, thi thoảng còn xì xầm bàn luận đôi câu.

Bây giờ trời vẫn còn khuya cùng với bão tuyết đang hoành hành. Tề Bắc liền hạ lệnh cho toàn quân nghỉ ngơi tại chỗ. Đêm nay sẽ là một đêm rất dài vì ít kẻ dám yên ổn mà ngủ bởi một phần vì e ngại Hắc Giáp quân, một phần vì mấy tên tù binh bị tra tấn hết như heo bị chọc tiết. Tề Bắc ngồi trong doanh trướng, trước mặt hắn chính là xiêm y của Ca Đặc công chúa. Huyền Ảnh ôn nhu đứng một bên dùng hai bàn tay nhỏ bé bóp vai cho hắn. Không thể phủ định, xiêm y ngự trang này làm thật tinh xảo, ngay từ đầu hắn đã không thể nào nhìn ra chút sơ hở nào. Tề Bắc gỡ nhẹ một cái vào cái bụng giả, cũng có âm thanh vọng lại như hàng thật. Chẳng qua là cái bụng giả này tại sao lại không dùng vật liệu mềm mại chế thành mà lại dùng loại vật liệu cứng như gỗ thế này? Điều này làm Tề Bắc nghi ngờ cái bụng giả này không đơn giản như bề ngoài. Tề Bắc vờn tay, hắc trường kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay. Kiểm quang màu vàng lóe ra trước mũi kiếm, rạch thẳng vào cái bụng giả kia. Nhưng cái làm Tề Bắc thấy kinh ngạc chính là cái bụng kia không hề hấn gì, chỉ để lại vết xước mờ mờ. Tề Bắc thử lại mấy lần cũng không có gì khác xảy ra. Vật này thực sự quý dị, hắn nghĩ mãi cũng không tìm ra được loại vật liệu nào mà cứng rắn như vậy, dần xoa đầu dùng tay trái vỗ mấy cái vào đó.

- Thiếu gia...Người...

Huyền Ảnh thấy Tề Bắc suy tư khổ sở quá liền muốn lên tiếng trấn an hắn một chút. Nhưng lúc này Tề Bắc sừng sốt một chút, vung tay cắt lời Huyền

Ảnh. Lúc này hắn vỗ vào cái bụng Thần Long ẩn ký dường như có chút phản ứng. Hắn lại đặt tay trái lên cái bụng lần nữa. Lần này hắn đã cảm giác được lực hút mãnh liệt từ Thần Long lạc ấn. Bỗng nó run lên, tựa hồ trong đó như có một mạng sống đang cố chống lại hấp lực từ Thần Long ẩn ký. Lúc sau rốt cục mạnh sống bên trong cũng thua cuộc, đành để một tia năng lượng kỳ bí bị Thần Long ẩn ký hút ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Mời Chào

Tề Bắc nhất thời mờ hồ nhận thấy năng lượng Thần Long như mạnh lên, đầu khí bên trong đan điền đang cuộn cuộn xoay. Sau đó toàn thân đột nhiên cảm thấy khí huyết thịnh vượng, đèn nổi có tiêu đệ đệ của hắn cũng sáng khoái tinh cả ngũ tạng đầu tinh dậy. Điều đó đại biểu cho việc dương khí trong người hắn đang tăng. Tề Bắc giật mình, rút tay ra khỏi cái bụng giả kia, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó. Năng lượng hùng hậu lấy ra từ đó tăng nội lực cho hắn lên không ít, nhưng cũng không quên bổ trợ cho tiêu đệ của hắn luôn làm hắn không dám hấp thu thêm nữa. Bởi càng hấp thu thẳng em càng nổi máu dê, quấy hắn lên tục, bắt hắn tìm nữ tử nguyên âm để thỏa mãn. Bất quá hiện giờ đào đâu ra được chứ. Tuy rằng hắn đã khơi thông kinh mạch bế tắc cho Huyền Ảnh, nhận biết được khi tức nguyên âm trên người nàng. Nhưng hắn mới chỉ khơi thông một chút mà thôi, chưa thể khơi thông hết mười hai kinh mạch bị tắc của nàng nên nàng vẫn chưa phải là thân thể nguyên âm hoàn hảo.

“Không thể tin được Thần Long ẩn ký lại có công năng này. Không biết sinh mệnh bị phong ấn có phải là sinh mệnh thượng cổ không nhỉ?” Tề Bắc trầm nghĩ. Kỳ thật hắn cũng không biết lúc Huyết Chương chui vào não hắn ở Vong Linh Sơn thì Thần Long ẩn ký đã hấp thu nó đến giờ đã được hai phần ba rồi. Tề Bắc lắc lắc đầu, trong lòng có chút tiếc nuối về việc để cho nữ nhân Ca Đặc kia chạy mất.

- Thiếu gia, người đang suy nghĩ gì đấy?

Thấy Tề Bắc cứ ngồi thần thờ một lúc, Huyền Ảnh không khỏi lo lắng hỏi. Tề Bắc nghe vậy, đưa cánh tay lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang bóp vai cho mình. Huyền Ảnh hơi đỏ mặt, nhớ lại cảnh mình cùng Tề Bắc ở trong doanh trướng ấy, cả người không khỏi nóng bừng lên. Bỗng Tề Bắc đưa tay kéo Huyền Ảnh làm nàng hồ lên duyên dáng, ngồi gọn lỏn vào trong lòng của hắn.

- Thiếu Thiếu gia... ngài muốn làm gì?

Huyền Ảnh lấp bắp nói, đôi mắt đẹp đánh sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng Tề Bắc, trái tim nàng đập rộn ràng.

- Làm gì? Muốn mãi... muội.

Tề Bắc cười xấu xa, đưa tay nắm lấy cằm của Huyền Ảnh. Huyền Ảnh nghe lời nói và hành động của Tề Bắc thì tàn thân như mất hết sức lực mềm nhũn ra trong lòng hắn, hai hàm răng nhẹ nhàng cắn lấy vai hắn. Bộ dạng e thẹn rụt re của nàng làm Tề Bắc mới đầu chỉ tính trêu chọc thôi, hiện tại đã nóng bừng người lên làm tiêu đệ đệ giật mình ngoi lên, đâm đầu vào người Huyền Ảnh. “Chết mất!” Trong lòng Tề Bắc thầm gào to, lúc này mới âm thầm hiểu được việc đùa với lửa ra rất nguy hiểm. Nếu lúc này thân thể Huyền Ảnh là nguyên âm hoàn toàn thì hắn sẽ không ngần ngại mà chén luôn con cừ non này. Bất quá nàng đã muốn thì có lẽ hắn cũng nên chiều, không nên làm mất lòng người đẹp. Hắn bế Huyền Ảnh lên, hướng đến cái giường lớn trong doanh trướng.

- Thiếu gia...

Huyền Ảnh kêu lên như con mèo con, thân thể mềm mại run run.

- Huyền Ảnh, muội ngồi xếp bằng cho vững, huynh đã thông kinh mạch cho muội.

Tề Bắc đặt Huyền Ảnh lên giường lớn, nghiêm trang nói. Huyền Ảnh nghe vậy mờ to mắt, đột nhiên “A” nhẹ một tiếng, ngượng ngùng không dám ngẩng mặt lên. “Đều tại thiếu gia không tốt, cố ý làm vậy” Nghĩ đến đây, Huyền Ảnh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó ngồi lên chuẩn bị. Tề Bắc bất đắc dĩ cười khổ, bắt đầu đã thông kinh mạch cho nàng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, bão tuyết đã nhỏ đi nhiều, các thương đội như đang tranh ôn thân, gấp rút xuất phát rồi khỏi đó.

- Điều tra được gì rồi?

Tề Bắc hỏi Hòa Liệt. Bình thường Hắc Giáp Quân vẫn hay bắt tướng sĩ quân địch rồi dùng hình tra hỏi.

- Tước gia, ba tên người Ca Đặc này đều là một lũ nhu nhược, đến cả tổ tông mười tám đời tại nó cũng khia ra hết rồi. Nhưng mà bọn họ đều không biết thân phận và mục đích của vợ chồng Ca Đặc kia là gì. Học chỉ biết là hai người kia muốn tới thành Tây Linh gặp một thể lực tên Huyết Lang để tiến hành giao dịch thôi.

Hòa Liệt nói. Huyết Lang chính là thể lực lớn thứ ba sau Tinh Thần và Mị Ảnh.

- Những hộ vệ kia là ai?

- Họ là binh đoàn hạng trung ở phía nam. Người cầm đầu là Độc nhãn đạt đẳng cấp Chiến sĩ trung cấp. Hắn có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, làm bị thương mấy huynh đệ của chúng ta.

- Như vậy đi! Hãy nói Độc Giác đi theo chúng ta rồi viết một lá thư kêu tất cả tay chân còn lại của hắn ở phía nam đến thành Tây Linh

- Vậy còn ba tên thương nhân kia?

Tề Bắc trầm ngâm một chút, ánh mắt lóe sáng, lên tiếng nói:

- Cứ mang theo bọn chúng đi. Bọn chúng vẫn còn có tác dụng.

Một lát sau, Độc Nhãn bị thương đầy mình, đi tới nước mặt Tề Bắc, nghiêm trang cúi đầu nói:

- Độc Nhãn nguyện đi theo tước gia, cả đời này tuyệt đối không phản bội.

Tề Bắc đánh giá Độc Nhãn, thần nhiên nói:

- Ngươi không hận ta đã làm nhiều huynh đệ của ngươi bị chết sao?

Độc Nhãn lắc đầu nói:

- Chúng tiểu nhân là lính đánh thuê, thường được thuê để bảo vệ đội buôn. Thế nên các huynh đệ bị chết bởi bảo vệ đội buôn thì sao lại dám có cừu hận chứ. Hiện tại chúng tiểu nhân đều quy hàng theo tước gia, vĩnh viễn trở thành thanh đao dưới tay tước gia, không bao giờ phản bội.

Tề Bắc cười lớn, vỗ vỗ vai Độc Nhãn. Chính xác thì lính đánh thuê là một thế lực đặc thù. Có lẽ lúc đầu bọn họ sẽ bỏ hết sức ra để làm việc cho người thuê mình, việc hoàn thành thì bọn họ sẽ kết thúc quan hệ rồi tiếp tục đi đánh thuê cho kẻ khác.

- Độc Nhãn, ngươi thường hay tới địa giới Tây Bắc, hẳn cũng rõ ràng tình hình của thành Tây Linh chứ.

Tề Bắc bắt đầu hỏi về tình hình nơi đó. Dù lúc đầu hắn cũng đã biết vài chuyện ở thành Tây Linh, nhưng không được tỷ mỉ cho lắm.

- Hồi bẩm tước gia, tiểu nhân cũng nắm khá rõ tình hình ở đó...

Độc Giác bắt đầu nói chuyện tình về thành Tây Linh cho Tề Bắc nghe. Các thế lực, mối quan hệ... đều được hắn đề cập đến.

- Tước gia, những gì tiểu nhân biết đã nói hết rồi! Đúng rồi! Trong cốc tránh gió có ba cô gái Tinh Linh, chính là người của Tinh Thần trong thành Tây Linh.

Độc giác nói. Tề Bắc nhướng mày, hắn đã nhìn đến ba cô gái tinh linh kia, họ có bộ dáng quả thực xinh đẹp, chẳng qua lúc đó đang hỗn chiến nên không có để ý nhiều thôi. “Hiện tại có lẽ các thế lực của thành Tây Linh đã bóng gió nghe được mình sắp đến tiếp quản nơi đó, cùng với việc Hắc Giáp Quân xuất hiện ở nơi đây nhất định là quá đủ để bọn họ đoán ra được thân phận của mình” Tề Bắc thầm nghĩ. Hắn biết nếu mình muốn tiếp quản được thành Tây Linh thì phải khu trừ tất cả các thế lực kia. Như vậy mới có thể thống nhất được nhân lực. Vốn hắn định giả dạng thương đội người Ca Đặc đến tiến hành giao dịch Thiên Lang, rồi từ đó đến bắt kẻ cầm đầu, làm Thiên Lang phải tan rã. Nhưng hiện tại hắn buộc phải thay đổi kế hoạch. Bỗng ngay lúc Tề Bắc đang trầm tư suy nghĩ thì ba cô gái Tinh Linh đã trở lại cốc tránh gió.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Dừng Lại Đây...

Ba cô gái Tinh Linh mặc trên người bộ áo dài lịch sự tao nhã, ngẫu nhiên có những bóng tuyết bám vào làm các nàng càng thêm mỹ lệ.

- Con mẹ nó! Thực quá đẹp mà! Nếu Thiết Đầu ta có thể cưới một mỹ nữ Tinh Linh về làm vợ thì có chết cũng không đáng tiếc.

Thiết Đầu vuốt cái đầu bóng loáng của mình, hai mắt nhìn chăm chăm vào ba cô gái Tinh Linh, làm bầm nói.

“Bốp” một tiếng, cái đầu trọc của Thiết Đầu bị Hỏa Liệt đập cho cái.

- Tiểu tử nhà ngươi đừng có si mộng nữa. Hỗn huyết Tinh Linh thì còn có thể, chứ còn Yinh Linh thì đến kiếp sau ngươi cũng đừng hòng được.

- Đội trưởng, người cũng nhìn chăm chăm chảy nước miếng sao?

Thiết Đầu rút cổ lại nói. Quả thực Tinh Linh tộc rất coi trọng dòng máu trong chủng tộc, nhưng người Tinh Linh không có dòng máu không còn thuần nữa mà đã hỗn tạp thì sẽ không được coi trọng nữa bởi chưa một Hồn huyết Tinh Linh nào đạt được đến cảnh giới Vương phẩm cả. Thế nên chủng tộc Tinh Linh không nhận những người có dòng máu lai làm tộc nhân, Hồn huyết Tinh Linh khi được sinh ra, sẽ chờ đợi vận mệnh bị trục xuất khỏi chủng tộc. Ba cô gái này đều có đầy đủ tinh linh văn trên lỗ tai, đồng nghĩa với việc họ là người của Tinh Linh tộc. Hai hàng Hắc Giáp Quân phụ trách phòng ngự ở bên ngoài nhất tề chìa ũ khí ra, hình thành một thế trận phòng ngự. Một người trong đó lon tiếng quát:

- Đứng lại! Mau báo ra thân phận và mục đích, nếu không giết không tha.

Hắc Giáp quân là những đội ngũ tinh nhuệ, được huấn luyện nghiêm khắc, có lẽ chưa bao giờ gặp được người đẹp như ba cô gái kia, thế nên liên tục tò mò soi mói và có chút ảo tưởng. Bất quá bọn họ tuyệt đối không bị mê hoặc đến mức quên chức trách. Máu tươi tong lể rửa tội đã sớm giúp bọn họ vững tã như sắt. Nếu ba cô gái kia là địch nhân thì bọn họ sẵn sàng ra tay hạ thủ ngay.

- Bọn tiểu nhân là chấp sự của Tinh Thành tại thành Tây Linh. Yên Linh, Như Phong, Phiêu Tuyết ra mắt Nặc Đức tử tước đại nhân.

Nữ Chiến sĩ Tinh LINH mở miệng nói, thanh âm dễ nghe làm người khác nghe khó có thể quên.

- Để các nàng lại đây.

Tề Bắc vừa nói, vừa suy tính ý đồ của ba người họ. Ba cô gái Tinh Linh đi vào lều trại của Tề Bắc, ánh mắt họ đều đổ dồn vào đánh giá Tề Bắc. Còn Tề Bắc thì ngồi vắt chân, dù ánh mắt tã ác quyết qua các bộ phận gợi cảm của tam nữ.

- Nữ nhân Tinh Linh quả thực xinh đẹp, đúng là danh bất hư truyền... Đúng rồi, các ngươi tùy ý ngồi đi, không cần khách khí.

Tề Bắc nở nụ cười rất khoa trương làm người ta phải sinh ra ý nghĩ đập vào mồm hấn một phát. Sắc mặt ba cô gái Tinh Linh có chút khó coi, trong doanh trướng này trừ cái ghế tựa của Tề Bắc ra thì không còn cái ghế nào khác. Bảo các nàng tùy ý ngồi thế nào đây?

- A! Quên mất, lều của ta sơ sài quá chỉ có mỗi cái ghế thôi. Hay là các ngươi ngồi lên đùi ta đi! Đừng nói là bá chủ cả năm cũng vừa.

Tề Bắc vỗ vỗ chân, ha ha cười nói.

“Nói năng tùy tiện! Háo sắc! Vô sỉ! ...” Trong đầu cả ba người đều lóe lên ý nghĩ này. “Đồn đại về việc hấn nổi tiếng phong lưu phóng đảng quả không sai. Cho dù hấn có chút thực lực thì cũng khó có thể từ phân hóa thành châu báu. Chỉ dựa vào hơn hai trăm Hắc Giáp Quân trong tay mà cũng muốn nắm lấy thành Tây Linh sao? Bất cứ ai trong thành này đều có thể đùa chết hấn.

- Ta nghĩ chúng ta sai lầm rồi, cáo từ.

Linh nữ Tinh Linh Kêu Yên chán ghét nói, tình đưa hai vị muội muội rời đi.

- Muốn tới là tới, muốn đi là đi, các ngươi nghĩ làm thế mà được sao?

- Ngươi cho là người của Hắc Giáp Quân có thể lưu được chúng ta lại sao?

Yên inh lạnh lung nói, hiển nhiên nàng là người đứng đầu của ba người.

- Các ngươi có thể thử xem.

Tề Bắc nhướn mày lên, vẻ mặt đầy trào phúng. Cùng lúc đó, ba cô gái liền cảm thấy hít thở khó khăn, hai đại sát khí bao phủ lấy hai nàng.

- Chiến sĩ Vương phẩm và Ma Pháp Sư Vương phẩm!

Ba nữ Tinh Linh trong lòng cả kinh. Trong các nàng, Yên Linh là Chiến sĩ cao cấp, Phiêu Tuyết là Cung Tiến Tử cao cấp và người còn lại là Ma Pháp Sư cao cấp, ba người luôn hỗ trợ cho lẫn nhau, tuyệt đối có thể giao đấu với cả cường giả Vương phẩm. Nhưng cường giả Vương phẩm đều tuyệt đối không phải bình thường. Hơn nữa lại có những hai người, các nàng căn bản không thể đối phó.

- Bắt các nàng lại.

Tề Bắc cười nói. Bỗng cả ba cô gái Tinh Linh đều bị ánh sáng màu vàng trời lại. Yên Linh cắn răng phản kháng, nhưng lại phát hiện ra sát khí của Chiến sĩ Vương phẩm nã không dám làm điều gì thiếu suy nghĩ.

- Ha ha ha, ba vị tiểu mỹ nhân, để ta cùng các ngươi hảo hảo vui đùa nào.

Tề Bắc cười dâm đứng lên, bắt đầu cỡi xiêm y ra.

- Đứng, đứng lại đây...Oa...Tên xấu xa kia đứng lại đây...

Người kêu lên là Ma Pháp Sư Tinh Linh tên Phiêu Tuyết, bộ dáng luôn thập phần bình tĩnh nhưng lúc này đã rớt nước mắt, khóc như trẻ con. Tề Bắc lặng đi một chút. “Như vậy mà đã khóc rồi sao? Các nàng không phải là chấp sự của Tinh Thần sao? Chấp sự phải có tố chấp tâm lý tốt mới phải chứ?” Thực chất thì trong ba cô gái ngoại trừ Yên Linh coi như bình tĩnh ra thì cả Như Phong cũng kinh hãi, chút đã khóc lên rồi.

- Không chơi nữa. Ta ghét các bé gái hay khóc lăm, khi nào các người ngừng khóc thì ta tìm các người chơi tiếp.

Tề Bắc một bên nói, một bên chậm rãi mặc áo vào, thân nhiên đi ra ngoài. Nghe Tề Bắc nói thế, Phiêu Tuyết càng không dám ngưng khóc, nước mắt lưng tròng, cứ vậy thút thít.

- Được rồi, đừng khóc nữa! Hấn cố tỉnh dậy chúng ta đó.

Yên Linh nói. Vừa rồi nàng có thấy ý cười trong mắt hấn, liền đoán được hấn từ đầu đến lúc này đều chỉ đóng kịch, trực tiếp làm lộ nỗi sợ hãi của Phiêu Tuyết và Như Phong ra.

- Vạn nhất không phải như vậy thì sao? Chúng ta không khóc thì hấn giờ mấy chuyện xấu với chúng ta thì sao?

Phiêu Tuyết một bên nức nở nói, nước mắt lưng tròng, bộ dáng hết sức đáng yêu. Yên Linh liếc mắt, vẻ mặt biểu lộ tiếc rên sát không thành thép, nàng huấn luyện hai nha đầu này vô ích rồi. Ở thành Tây Linh, với thân phận là chấp sự của Tinh thần, cho dù có đối mặt với đám người Huyết Lang và Mị Ảnh cũng đều hết sức bình tĩnh. Thực ra là do nàng luôn nhắc nhở hai người hai làm ra mình bình tĩnh, có vẻ ca thâm khó dò.

- Thiếu gia, ba nữ Tinh Linh xinh đẹp như vậy mà huynh cũng dọa, thật sự là rất xấu xa.

Huyền Ảnh cười duyên nói.

- Các nàng mà đẹp sao? Nào có đẹp như Huyền Ảnh nhà ta.

Tề Bắc sờ lên mặt Huyền Ảnh mấy cái cười nói. Kim Cương đứng ở một bên, thấy vẻ mặt Huyền Ảnh dịu dàng. Sờ dĩ lúc hấn chọn đi theo Tề Bắc là vì tiểu muội muội của hấn. Hấn không có ngốc, hấn đã sớm biết tiểu muội mình động tình với Tề Bắc rồi.

- Thiếu gia, huynh tính đối phó với bọn họ thế nào?

Huyền Ảnh hỏi, trong giọng ang theo ý tứ muốn cầu tình cho ba người Tinh Linh kia.

- He he, Huyền Ảnh nhà ta lại đồng tình với họ sao? Muội yên tâm ta chỉ bắt họ lại một chút, giết chết nhuệ khí của họ thôi.

Tề Bắc cười nói, trong mắt lóe lên quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Giao Dịch

Tề Bắc hỏi Độc Nhân:

- Ngươi có biết ai là người đứng đầu Tinh Thần không?

Độc Nhân cũng lắc đầu nói:

- Tước gia, người đứng đầu Tinh Thần cũng là một trong những bí mật của thành Tây Linh, người đó được gọi là Tinh chủ. Nhưng rốt cục hấn là cái dạng gì thì không ai biết được.

- Nhưng một cái thế lực lớn như vậy thì cũng phải có người khác nữa quản lý chứ?

Tề Bắc nhũ mày nói.

- Tinh Thần có Bát Đại Tinh Tương chương quản các sản nghiệp. Bọn họ được trực tiếp nắm quyền dưới Tinh Chủ, ngoài ra không còn ai nữa.

Độc Nhân hồi đáp. Tề Bắc suy tư trong chốc lát. “Tên Tinh Chủ này đúng là kỳ bí. Xem ra vẫn phải cần khai thác ba Tinh Linh kia chút thông tin.” Ba nữ Tinh Linh là chấp sự của Tinh Thần, các nàng vừa rồi cố chỉ có một lát rồi vòng trở lại chứng tỏ các nàng chưa nhận được lệnh hành động của Tinh Chủ. Chỉ như vậy thôi cũng đã nói lên địa vị các nàng trong Tinh Thần không hề thấp, rất có thể là những người thân cận Tinh Chủ.

Nửa canh giờ sau, Tề Bắc quay trở lại doanh trường.

- A. Không còn khóc nữa rồi. Bỏn thiếu gia lại cùng các nàng chơi đùa.

Tề Hắc cười dâm tiện đi về phía ba thiếu nữ. Bỗng, hấn dừng trước mặt các nàng, cặp mắt quét tới quét lui, tựa hồ đang suy nghĩ chọn đối tượng nào hạ

thủ trước.

- Nặc Đức Tề Bắc. Ta nghĩ rằng ngươi không phải loại người như vậy.

Yên Linh không hề sợ hãi chút nào. Nàng liếc qua Tề Bắc, nhẹ nhàng nói.

- Thật xin lỗi nhưng bản thiếu gia chính là loại người như vậy đó.

Tề Bắc ha ha cười một tiếng, ma thủ nhắm vào bộ ngực đồ sộ của Yên Linh mà chộp tới.

- Vô sỉ, khôn khiếp, bại hoại mau dừng tay.

Như Phong phản nộ gào to.

- Không được chạm vào Yên Linh tỷ.

Phiêu Tuyết khẩn trương kêu lên, khuôn mặt nhỏ bé gấp đến đỏ ửng. Nhưng Yên Linh lại vô cùng bình tĩnh, dường như chắc chắn Tề Bắc sẽ không dám xâm phạm thân thể nàng. Bàn tay Tề Bắc chỉ còn cách bộ ngực căng tròn của Yên Linh chút xíu nữa thì dừng lại, trong lòng bàn tay tựa hồ vẫn cảm giác được nhiệt độ ấm áp đang tỏa ra.

- Được rồi. Ngươi thắng.

Tề Bắc nhún nhún vai rồi rút tay về. Phi lễ với một cô gái không hề có lực phản kháng thì hẳn thực sự không làm được. Yên Linh nở ra nụ cười bình tĩnh nhưng thực ra trong lòng nàng đang thờ phào nhẹ nhõm. Dầu sao thì hiện tại người ta là dao thớt, mình là thịt cá, trong thâm tâm nàng cũng lo sợ lắm chứ. Chẳng qua cả ba người đã không hề có lực phản kháng vậy thì lo sợ có ích gì, đoán đúng thì tốt mà không đúng cũng chỉ biết vậy. Lúc này, Yên Linh lại đánh giá Tề Bắc lần nữa. Nàng thừa sức biết rằng ba tỷ muội nàng cho dù trong Tinh Linh tộc cũng thuộc loại xinh đẹp xuất chúng, và trên đời này vô số nam nhân thêm nhỏ dãi những cô gái Tinh Linh tộc nên để có được các nàng thì bọn chúng sẽ không chừa bất kỳ thủ đoạn nào.

- Vậy là các ngươi đã nhìn ra thiếu gia ta vô cùng thiện lương, trong sáng. Bất quá thiện lương và tà ác chỉ cách nhau một khoảng cách mong manh, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn nhìn thấy bộ mặt tà ác của ta phải không?

Tề Bắc mỉm cười. Giờ khắc này hẳn lại lộ ra cái vẻ mặt vô hại làm người ta chỉ muốn đâm một cái. “Vô sỉ, bại hoại, thiện lương cái nỗi gì.” Phiêu Tuyết cắn hận chửi ầm trong lòng. Mới vừa rồi nàng bị hấn dọa cho sợ khóc thét. “Hắn không biết rằng nước mắt của Tinh Linh trân quý đến chừng nào sao?” Tề Bắc ngồi chồm hổm xuống ghế, cười vô sỉ.

- Hiện tại chúng ta hào hào nói chuyện chút. Các ngươi đến tìm ta để nói chuyện gì?

- Ngươi để cho người khai giải ma pháp khổng chế trên người chúng ta đi, bằng không làm sao mà nói đây.

Yên Linh nói.

- Vậy không có được! Ta rất nhất gan. Nếu như chúng ta nói chuyện vui vẻ thì mọi chuyện sẽ đâu vào đó, còn như đàm phán không thành thì khó nói lắm...

- Chúng ta tới đây muốn cùng người thực hiện một giao dịch.

Yên Linh thấy không cách nào đã động được Tề Bắc, đành dứt khoát nói ra.

- Giao dịch? Các ngươi cùng ta giao dịch hay là đại diện cho Tinh Chủ?

Tề Bắc nhướng mày lên, hỏi.

- Đương nhiên là đại biểu cho Tinh Chủ rồi.

Như Phong hừ lạnh một tiếng nói. Tề Bắc cười cười, trong mắt lóe ra một tia giảo hoạt, giống như là một con hồ ly vừa bắt được gà. Yên Linh tức giận liếc Như Phong một cái, nha đầu này lúc cần phát biểu lại không thềm, lúc cần im lặng lại nhảy vào bờ bờ. Hôm nay chắc bị Tề Bắc dọa cho ngu ngốc rồi.

- Các ngươi có thể đại biểu cho Tinh Chủ thì có vẻ các ngươi với Tinh Chủ quan hệ vô cùng mật thiết a. Các ngươi cũng thừa biết ta muốn tiếp quản thành Tây Linh nên sẽ trở thành địch của tất cả các thế lực trong thành. Ta nghĩ Tinh Thần cũng không phải ngoại lệ, các ngươi cũng là một trong số đó.

Tề Bắc ha ha cười nói. Như Phong nghe vậy lại tự trách bản thân mình. Không phải lúc này nàng tức giận mà lỡ miệng thì đã không bị cái đồ xảo trá vô sỉ này tóm được đuôi.

- Cho nên ngươi tốt nhất đối xử với chúng ta cho tốt. Giao dịch mà chúng ta muốn làm sẽ có thu hoạch vượt xa với tưởng tượng của ngươi.

Yên Linh nói. Tề Bắc cười cười híp mắt, ngón tay nhịp nhịp vào cái ghế tựa. Từng nhịp gõ của ngón tay hẳn như búa đập thẳng vào trong tim ba nữ Tinh Linh làm các nàng cảm thấy không thoải mái chút nào.

- Nói xem giao dịch như thế nào?

Một lúc sau Tề Bắc mới thềm mở miệng.

- Người hợp tác với Tinh Thần chúng ta tiêu diệt Huyết Lang và Mị Ảnh, sau đó hai bên cùng chia sẻ thành Tây Linh.

Yên Linh dự hoặc, nàng hết sức tự tin khi nói ra mục đích của mình.

- Thành Tây Linh là đất phong của bốn thiếu gia ta. Có gì lại phải cùng các người chia sẻ lợi ích?

Tề Bắc thân nhiên nói. Không khí cơ hồ có chút khẩn trương. Yên Linh cũng chỉ khẽ mỉm cười, nói:

- Từ trước đại nhân. Chính người cũng hiểu được, chỉ với hơn hai trăm Hắc Giáp quân thì không thể nào hoàn toàn độc chiếm được thành Tây Linh. Hợp tác với một số thế lực cùng chia sẻ lợi ích mới là lựa chọn sáng suốt nhất. Nếu như cứ muốn một mình mà đối chọi với tất cả thế lực thì e rằng việc giữ được tính mạng cũng là một vấn đề nan giải.

- Người nói không sai nhưng tại sao ta lại phải lựa chọn Tinh Thần để hợp tác mà không phải hai thế lực kia?

Tề Bắc cười nói. Hắn không thể không thừa nhận Yên Linh không hề tầm thường chút nào.

- Huyết Lang quá tham lam độc ác. Mị Ảnh quá quý dị. Chỉ có Tinh Thần chúng ta làm cái gì cũng đường đường chính chính. Tiếng lành đồn xa.

Yên Linh hết sức tự tin nói. Tề Bắc cũng không biết nói gì hơn. Đối với hắn cả ba thế lực trong thành đều là chướng ngại, nhổ sạch hết mới là mục tiêu của hắn. Nhưng trong lúc thế lực đơn bạc xem ra lựa chọn hợp tác với một vài thế lực cũng là lựa chọn không tồi.

- Ta muốn gặp Tinh Chủ của các người.

Tề Bắc mở miệng nói.

- Tinh Chủ sẽ không gặp bất cứ ai.

Yên Linh nói.

- Nếu muốn cùng ta hợp tác thì ngay cả Tinh Chủ cũng không gặp mặt thì nói chuyện làm gì?

Tề Bắc cười lạnh nói.

- Ta có thể đại biểu cho Tinh Chủ.

Yên Linh nói.

- Nhưng người cũng chẳng phải Tinh Chủ. nếu để người giao dịch với Một người mà nhìn cũng không thấy, sò cũng không được thì người sẽ yên tâm sao?

Tề Bắc nói.

Yên Linh trầm mặc một lúc mới mở miệng nói:

- Ta chỉ có thể đi cầu xin Tinh Chủ mà thôi.

Tề Bắc ha ha cười. Ánh mắt hắn nhìn trực diện vào đôi mắt đẹp của Yên Linh:

- Không cần, ta nghĩ hắn nhất định sẽ gặp ta.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ngụy Trang

Tề Bắc sau khi cùng Yên Linh nói chuyện một phen, mặc dù không hoàn toàn thăm dò được lai lịch của nàng nhưng cũng đã có thể xác định được nàng có quan hệ thân mật với Tinh Chủ, như vậy cũng đủ rồi. Cùng người khác giao dịch hoặc hợp tác, có được “thế” đã là một lợi ích rất lớn. Nếu như Tề Bắc và Tinh Thần hợp tác mà ngay cả Tinh Chủ cũng không được thấy thì quả là không tốt, nhưng hiện tại có ba nữ Tinh Linh trong tay thì hắn cũng

không tin rằng Tinh Chủ thần bí kia sẽ không lộ diện. Tề Bắc ra khỏi doanh trường, ra lệnh một tiếng, Hắc giáp quân bắt đầu nhỏ lẻ trại hướng về thành Tây Linh xuất phát.

...

...

Kim Diệp hoàng đô vừa trải qua trận tuyết đầu mùa, cả tòa thành hào hùng lúc này trông có thêm vài phần rực rỡ. Tuyết của Hoàng Đô khác xa so với cảnh tuyết rơi mảnh liệt ở Tây Bắc, ở Tây Bắc khi tuyết rơi chỉ cần qua một đêm khiến cho khắp nơi trắng xóa, lạnh đến mức chỉ cần hắt hơi thì nước mũi cũng có thể đông thành băng. Tuyết ở Hoàng Đô lại vô cùng thơ mộng, khắp nơi đều đắp người tuyết, các thiếu gia tiểu thư của giới quý tộc đều đi ra ngoài, tới bờ sông đốt lửa hâm rượu, sau đó ngồi vây quanh bếp lửa vừa thưởng tuyết vừa nói chuyện phiếm, vô cùng nhàn nhã. Lúc này ở trong Miên Nguyệt cung, Minh Nguyệt công chúa đang đứng trước cửa sổ nhìn ra hoa viên nơi đám cung nữ đang chơi đùa huyền ảo, đôi mắt đẹp của nàng có thêm vài phần buồn bã. Cảnh tuyết đẹp như vậy, thơ mộng như vậy mà mẫu thân của nàng vĩnh viễn không được xem nữa.

- Minh Nguyệt, con phải nhớ kỹ, nam nhân đều là ong mật, lúc hoa nở thì hút mật còn khi tàn thì liền cố tránh đi, không nên nghĩ rằng mình có thể dựa vào nam nhân, tất cả bọn chúng đều không đáng tin cậy. Chỉ khi nào con có thể đứng trên những người khác thì mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình.

Có một số nam nhân vì bản thân mình mà ngay cả tính mạng của nữ nhân cũng không cần, để nữ nhân kia ngay cả đến khi nhắm mắt xuôi tay cũng không gặp được nam nhân đó. Cánh tay Minh Nguyệt công chúa ngọc khê dùng lực, cánh cửa sổ nhất thời được phủ lên một tầng sương lạnh ngay sau đó liền hóa thành bụi phấn rơi xuống.

- Mẫu thân, Minh Nguyệt nhất định sẽ làm cho mình trở thành người có thể đứng trên đầu người khác, sẽ không cần dựa vào nam nhân.

Minh Nguyệt công chúa nhẹ giọng nói, sau đó thân ảnh liền nhanh chóng rời đi.

Đúng lúc này, từng tiếng hạc kêu vang lên từ xa. Một con hạc lớn toàn thân tuyết trắng lúc này đang hạ xuống Miên Nguyệt cung, trên lưng hạc có một mỹ phụ khí chất tựa thiên tiên đang ngồi, giữa trời tuyết trắng vậy mà nàng chỉ vận một chiếc áo dài màu xanh nhạt, khiến cho người khác nhìn vào liền cảm thấy tự ti, mặc cảm.

- Sư phụ.

Minh Nguyệt công chúa phi thân xuống, cung kính hành lễ.

- Minh Nguyệt, lên đây, sư phụ dẫn con lên Thông Thiên Sơn.

Khải Đế nhu hòa nhìn, nàng đối với thiên phú và tâm tính của Minh Nguyệt công chúa đều hết sức tán thưởng, muốn bồi dưỡng thành truyền nhân để nối tiếp y bát của mình.

- Vâng, sư phụ.

Minh Nguyệt công chúa không chút do dự liền bước lên lưng bạch hạc. Bạch hạc dang đôi cánh khổng lồ, năng lượng của phong hệ ma pháp hóa thành hai dòng khí xoáy mang theo thân thể to lớn của nó phóng lên cao, chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời. Sau đó Hãn Mạc Tư đại đế mới xuất hiện, lao lắc đầu cười khổ một tiếng: “Khải Đế này cũng thật là, muốn dẫn nữ nhi của mình đi thì cũng phải để mình tạm biệt Minh Nguyệt đã chứ.”

Bạch hạc của Khải Đế cũng không phải là loại hạc bình thường, nó có một cái tên là gọi là Phong Linh hạc, là ma thú cấp tám, một con Phong Linh hạc trưởng thành có thực lực tương đương với thiên phẩm cao thủ, hơn nữa trí lực cũng rất cường đại khiến cho người khác phải sợ hãi. Thông thường mà nói, ma thú cấp tám trở lên thì không nào bị kẻ ước ma pháp trời buộc, cho dù chỉ là ấu thú cũng không thể, muốn cho ma thú bậc này nhận chủ thì chỉ có một biện pháp đó là do bọn chúng hoàn toàn tự nguyện. Cho dù ở bên trong Ngũ Đại Thánh Địa, cường giả có được bát cấp ma thú cũng vô cùng ít ỏi, như vậy có thể thấy được địa vị của Khải Đế ở Thông Thiên Sơn cao đến mức nào.

- Sư phụ, Phần Thiên sư huynh...

Minh Nguyệt công chúa mở miệng nói, dù sao thì chuyện tình của Phần Thiên cũng phải nói với Khải Đế một tiếng.

- Con không cần phải nói, sư phụ đã biết rồi, mặc dù thiên phú của Phần Thiên cao nhưng tâm tính vẫn còn phải ma luyện, chuyện lần này đối với nó mà nói có lẽ lại là một chuyện tốt.

Khải Đế thản nhiên nói, trước đây nàng có thu ba đồ đệ bất quá cũng chỉ có tư chất bình thường, chỉ có Minh Nguyệt công chúa mới khiến cho nàng chân chính coi là đệ tử. Khải Đế nói xong, suy nghĩ một chút lại nói:

- Minh Nguyệt, con lần này cùng Ngũ thiếu gia của Nặc Đức gia tộc đính hôn, sư phụ không phản đối, bất quá khi con vào Thông Thiên Sơn rồi thì hân và con đã là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau, quan hệ của các con cũng không thể tiến triển được, con hiểu không?

- Đồ nhi đã hiểu, sư phụ.

Minh Nguyệt công chúa gật đầu.

- Vậy thì tốt, tiểu gia hòa gia kia mặc dù vì sư cũng cảm thấy có chút khác người, bất quá hân vẫn không xứng với con, cho dù có xứng đôi đi chăng nữa thì

trước khi con đạt tới cảnh giới Thiên phẩm thì chuyện nam nữ tuyệt đối không thể dính tới.

Khải Đế thận trọng dặn dò Minh Nguyệt công chúa.

- Đồ nhi biết rồi.

Minh Nguyệt công chúa gật đầu, ánh mắt cũng thêm vài phần quyết tâm, sẽ chuyên tâm tu luyện, không dính đến chuyện tình nam nữ.

...

...

Thành Tây Linh vốn năm đó do Kim Diệp hoàng triều cho xây dựng để chống lại đế quốc Thú nhân xâm lấn, quy mô bằng một nửa hoàng đô, có thể dung nạp cả trăm vạn người, vì để chống lại bộ tộc Thú nhân mà thành được xây vô cùng chắc chắn, vừa cao vừa dày, bốn bề có tám tòa ma pháp lâu, ở đây được gọi là pháo đài ma pháp. Pháo đài ma pháp được dùng tài liệu đặc thù để xây dựng, không những có thể chống được công kích vật lý cường đại mà ngay cả công kích ma pháp cũng có thể chống lại. Các ma pháp sư khi cần sẽ tập trung ở pháo đài, dùng ma pháp để công kích địch nhân. Hiện tại thành Tây Linh đã trở thành một tòa thành hỗn loạn nhất, bất quá những thiết kế phòng ngự của nó vẫn được bảo lưu. Trong thành các thế lực lớn phân chia nhau tạo thành “Thành Vệ Quân”. Xung là quân, kỳ thực cái danh này chỉ làm ô nhục quân nhân, cũng bởi vì Thành Vệ Quân của Tây Linh thành do các thế lực lớn thành lập ra vì thế không có chỉ huy, chia năm xẻ bảy, hơn nữa các thế lực lại thường xuyên hỗn chiến với nhau, kỳ thực bọn chúng so với lưu manh còn khôn nặn hơn, so với thổ phỉ thì thổ phỉ còn phải giả lại tiền. Phá phách cướp bóc, bọn chúng bỏ qua, Giết người phóng hỏa, bọn họ cũng bỏ qua. Nhưng nếu là thương đội xa lạ thực lực lại không mạnh, hoặc là các Mạo Hiểm Giả vào thành thì bọn chúng sẽ đem đám người đó lột đến sạch như chùi.

Lúc này Tề Bắc đang đứng từ xa, quan sát toàn thành thị nguy nga này, mặc dù đây là đất phong nhưng hắn cũng phải dựa vào thực lực của mình để đoạt lại.

- Thay đổi quần áo.

Tề Bắc ra lệnh một tiếng. Nhất thời, hơn hai trăm Hắc giáp quân nhanh chóng cởi bỏ khôi giáp và vũ khí, đổi lại bộ dáng của lính đánh thuê. Còn Huyền Ảnh được Tề Bắc cho mặc lấy bộ đồ mà hắn ‘lột’ được của công chúa Ca Đặc. Còn về chiếc bụng giả thần bí thì hắn đã dùng vải mềm thay vào đó. Độc Nhân thì đang ngồi ở trước mặt Tề Bắc, nguy trang cho hắn. Độc Nhân vốn là người ở Tam Giáo Cửu Lưu, biết một ít thuật cải dung. Không lâu sau, Tề Bắc liền biến thành một thanh niên Ca Đặc, bộ dạng không khác lắm so với Mật Mật Tư, lỗ tai dài, nhọn, người Ca Đặc mặc dù lỗ tai hao hao như Tinh Linh tộc nhưng khác ở chỗ là tai của bọn họ màu xám không giống với màu trong suốt xinh đẹp của đám Tinh Linh, nói thô một chút thì thực sự hơi khó coi. Tề Bắc nhìn vào gương, gương mặt tỏ vẻ hài lòng.

- Vào thành.

Tề Bắc phát tay về hướng hướng thành Tây Linh, hắn và Huyền Ảnh giả thành một đôi vợ chồng người Ca Đặc, ngồi trên xe ngựa, nhìn qua so với những Ca Đặc thương đội bình thường cũng không có gì khác nhau, có khác cũng chỉ là sát khí của đám lính đánh thuê này nồng đậm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Xung Đột

Gió tuyết khắp trời, ngay cả Thành Vệ Quân cũng núp trong thành lâu, vừa hơi lửa, vừa uống rượu hàn huyên.

- Thời tiết chết tiệt, sao lại đến đúng lúc phiên chúng ta phải đi gác chứ?

Lúc này gã đội trưởng của đám Thành Vệ Quân canh gác tên là Đỗ Thọ không ngừng lầm bầm, những ngày như thế này thương đội cũng không hề có, bọn họ đương nhiên là không có được mùi mắm gi.

- Đội trưởng, đừng tức giận, chúng ta uống rượu đã, đợi thay ca rồi các huynh đệ sẽ đưa ngài đi Túy Phụng Lâu sung sướng một chút.

Một gã tiểu lâu la nịnh nọt nói. Vừa nhắc đến Túy Phụng Lâu, sắc mặt của Đỗ Thọ liền tốt hơn hẳn, nhớ tới lần trước điên cuồng trong Túy Phụng Lâu cùng cô nương da trắng, eo thon, mông căng, ngực bự khiến cho hắn không khỏi cảm thấy nóng người.

- Tới, uống rượu nào, đi theo Đỗ Thọ ta thì các huynh đệ cũng không thiếu chỗ tốt.

Đỗ Thọ vỗ ngực nói.

- Đúng thế, người nào mà không biết Đỗ đội trưởng chẳng sớm thì muộn sẽ thành em vợ của Hòa Lang tướng quân, chuyện thăng chức hoàn toàn trong tầm tay.

Nhất thời một đám lâu la liền phụ họa. Đỗ Thọ nhất thời cảm thấy lằng lằng, Thủy Linh muội từ vài ngày trước đó được Hòa Lang tướng quân nhìn trúng, muốn thu nàng vào phòng, bắt quá muội từ quá mức bướng bỉnh, khiến cho hấn mấy ngày qua đều một mực khuyên răn, hiển nhiên việc có thể ôm chân Hòa Lang tướng quân thì bất cứ ai cũng đều muốn.

- Đội trưởng, có dê béo tới.

Đúng lúc ấy đột nhiên có một gã Thành Vệ Quân hưng phấn vọt vào báo cáo.

- Ha ha, xem ra hôm nay lão tử vận khí không kém a, thời tiết chó má như vậy lại có dê béo tới cửa, các huynh đệ, nhất định phải cạo xuống vài chục kim tệ mới được cho đi.

Đỗ Thọ ném chén rượu trong tay đi, cầm lấy song nhận đao rồi nhắc bước đi. Hấn mang theo hai mươi thủ hạ ra bên ngoài, liền thấy trong gió tuyết một thương đội quy mô trung đẳng đang chậm rãi đi tới. Đỗ Thọ cẩn thận nhìn một chút mới nhận thấy người dẫn đầu là Độc Nhân, làm chân mày hấn không khỏi nhíu lại. Độc Nhân mấy năm này rất hay lui tới địa giới Tây Bắc, có thực lực Chiến sĩ trung cấp hơn nữa lại là một kẻ không cần sống chết, ở thành Tây Linh cũng có quan hệ với vài tiểu thế lực. Nếu bình thường, Đỗ Thọ cũng sẽ cho chút mặt mũi, bắt quá hôm nay lại không như vậy, nếu để chi thương đội này cứ thế vào thành thì hấn có chút không cam lòng.

Lúc này nhóm người Tề Bắc hóa trang thành thương đội người Ca Đặc đã đi tới dưới chân cửa thành Tây Linh. Đỗ Thọ dẫn đám thủ thành vệ quân đến, xếp thành một hàng ngăn ở cửa thành. Độc Nhân sáng lạng cười đi về phía trước, nói:

- Đỗ đội trưởng, chỉ một thời gian không gặp đã không nhận ra huynh đệ rồi sao?

Đỗ Thọ ngoài cười nhưng trong không cười thân nhiên nói:

- Nguyên lai là Độc Nhân đoàn trưởng, nếu đã là người quen thì bọn đội trưởng cũng không làm khó dễ.

- Như vậy thật đa tạ, chờ khi ta làm xong nhiệm vụ nhất định sẽ mời Đỗ đội trưởng hảo hảo uống vài chén.

Độc Nhân cười nói.

- Nếu chỉ vài kim tệ thì bọn đội trưởng cũng không tính toán, bắt quá các huynh đệ đằng sau đây cũng có chút cực khổ a.

Đỗ Thọ ngay sau đó liền nói. Nụ cười trên mặt Độc Nhân nhất thời cứng lại, ánh mắt sắc nhọn nhìn Đỗ Thọ. Hấn hộ tống thương đội tới thành Tây Linh chưa từng bị bắt trả phí, hấn chỉ còn một con mắt cũng bởi vì lần đầu tiên tới thành Tây Linh liền cùng đám thành vệ quân xung đột đến nỗi bị thương, lúc ấy hấn phe đi mười mấy người nhưng cũng bị mất một con mắt từ đó mỗi lần tiến vào thành Tây Linh hấn liền không bị nộp phí vào thành. Thành Tây Linh mặc dù hỗn loạn nhưng vẫn có quy tắc ngầm. Thành Vệ Quân là người của ba thế lực lớn nhất thành, vì thế ngoại trừ người của tam đại thế lực ra, thì những thương đội lữ khách khác đến đều bị bọn họ hỏi thăm. Bắt quá nếu gặp phải những thương đội rắn, tiền không được còn được tẩm quất miễn thì chi cần nhân số của đối phương không cao hơn Thành Vệ Quân thì đám thượng tầng cũng sẽ không vì bọn họ mà ra mặt, nếu không còn có ai dám tới thành Tây Linh này làm giao dịch, tam đại thế lực cũng không đến nỗi làm chuyện ngu xuẩn như thế.

- Đỗ đội trưởng, ngại như vậy là không cho Độc Nhân ta chút mặt mũi nào rồi.

Con mắt còn sót lại của Độc Nhân tràn ngập sát khí, đây là lần đầu tiên làm nhiệm vụ từ khi gia nhập vào thương đội của Tề Bắc, nếu không thể đem Tước gia vào thành thì thể diện của hấn ở đâu? Sau này chắc chắn sẽ khiến cho Tước gia coi thường hấn, đó chẳng phải là sẽ hủy đi tiền đồ của hấn sao?

- Độc Nhân, đừng kiêu chuyên, chẳng lẽ ngại muốn mù nốt con mắt kia hay sao?

Đỗ Thọ trong lòng có chút e ngại, bắt quá sau khi nhìn gã thanh niên ít nói ở trong đám Thành Vệ Quân trong lòng lo lắng liền tan biến không ít, tên tiểu tử này mặc dù trẻ tuổi nhưng thực lực cũng rất cường hấn, có hấn ở đây không tin đánh không lại Độc Nhân. Tề Bắc vén màn cửa xe nhìn, khe cau mày, xem ra nói thành Tây Linh này hỗn loạn quả nhiên không phải là giả.

- Hòa Liệt, Thiết Đầu, đi giúp Độc Nhân một tay, dạy dỗ đám người kia một chút.

Tề Bắc thân nhiên nói.

- Vâng, tước gia.

Hai người hưng phấn nói.

- Thiếu gia, tiểu nhân...

Kim Cương nóng lòng sốt ruột nói, hấn cũng muốn được đánh người.

- Kim Cương, ngại không cần đi, chẳng qua chỉ là đám tôm tép nhỏ thôi, tới cá lớn sẽ cho ngại lên.

Tề Bắc nói. Kim Cương vẻ mặt buồn bực, hăm mộ nhìn Hòa Liệt và Thiết Đầu xông lên. Bên kia, Độc Nhân đã nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó liền động thủ. Hai gã Thành Vệ Quân lập tức kêu thảm bay ra ngoài, Độc Nhân lật lại tay đánh thẳng tới cổ họng Đỗ Thọ. Đỗ Thọ bắt quá chỉ là Chiến sĩ sơ

cấp, căn bản không phải đối thủ của Độc Nhân, lập tức hét lớn một tiếng:

- Dịch Thập Bát, còn không mau động thủ.

Gã thanh niên vệ trảm mặc ít nói kia bỗng nhiên giẫm chân một cái, thân hình vọt đi, đánh một quyền mang theo tiếng xé gió hướng tới bàn tay to lớn của Độc Nhân. Đôi mắt Độc Nhân co rút lại, nhanh chóng rút tay lại, ngả lưng nhấc chân tung một cước về phía gã thanh niên Thành Vệ Quân, mũi chân mang theo Hỏa Hồng đầu khí đánh đến cổ gã. Thân hình gã thanh niên Thành Vệ Quân nhún xuống, cùng lúc đó hai tay khẽ chống xuống đất, hai chân sút thẳng đến đứng quần Độc Nhân, mũi chân mang theo cũng là một tầng kim mang sắc bén. Đúng lúc này Hỏa Liệt và Thiểu Đầu chạy đến, một tả một hữu ngăn lại một kích của gã thanh niên Thành Vệ Quân.

- Độc Nhân, ngươi đi đối phó với đám tôm tép kia, để hai chúng ta xử lý gã tiểu tử này.

- Cảm ơn.

Hạ bộ Độc Nhân vẫn còn cảm giác lạnh lẽo, thầm rủa: “con mẹ nó thiếu chút nữa thì của quý của lão tử bị phé”, bụng đầy một lửa giận bèn đem phát tiết lên người đám Thành Vệ Quân khác. Hỏa Liệt cùng Thiểu Đầu mỗi người một bên, giằng co cùng gã thanh vệ.

- Chiến sĩ Thánh Á của liên minh Đạo Phong lại luân lạc tới tình trạng này sao?

Hỏa Liệt đột nhiên mở miệng nói. Gã thanh niên Thành Vệ Quân chợt ngừng cao đầu, gắt gao nhìn Hỏa Liệt.

- Tất cả mọi người đều cùng một loại người, ngươi nên đi theo chúng ta, ở nơi này ngươi cũng chỉ biết khuất nhục, nếu đi theo chủ tử nhà ta nhất định được hưởng vinh quang.

Thiểu Đầu nhẹ nhàng khuyên bảo. Gã thanh niên không nói gì, những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng tựa như không hề đáng để gã chú ý, đột nhiên hắn xoay người chạy vào trong thành.

- Đây, người...

Thiểu đầu có chút không cam lòng kêu lên.

- Quên đi, nếu làm hư kế hoạch của Tước gia thì cho dù ngươi có mười cái đầu cũng không đủ để chém.

Hỏa Liệt gõ lên cái đầu trọc của Thiểu Đầu một cái nói. Lúc này hai mươi tên thành vệ toàn bộ đã bị đánh gục, mà gã đội trưởng Đỗ Thọ lại là người bị đánh thê thảm nhất. Mà lúc này, một gã thương nhân Ca Đặc đột nhiên đi tới, vênh vào tự đắc tát một cái vào mặt Đỗ Thọ đã sớm bị biến thành đầu heo.

- Ngươi...

Đỗ Thọ không nhìn được, liền rút đao ra. Gã thương nhân Ca Đặc kia lúc này liền mở một cuộn da dê ra trước mặt Đỗ Thọ khiến cho gã khi vừa nhìn thấy liền lập tức không dám có một cử động nhỏ nào. Trên mảnh da cừu, rõ ràng là kẻ ước giữa thương đội Ca Đặc và Huyết Lang. Đỗ Thọ nhìn thương đội biến mất ở thành Tây Linh, gã “ph” một tiếng phun ra một búng vừa máu vừa nước bọt mắng:

- Mẹ nó, không ngờ chúng lại có chủ tâm lừa bòn lão tử!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Huyết Tính Vưu Tồn

Bóng đêm dần buông xuống thành Tây Linh lộ ra vẻ tiêu điều, trên phố lác đác vài người qua lại, các cửa tiệm đều đã buông rèm đóng cửa. Không ai nguyện ý đi ra ngoài vào thời đêm tuyết rơi dày đặc như lúc này, bất quá, tại các tửu quán trong các tửu điểm thì không khí có vẻ trái ngược, các tân khách ngồi đầy các bàn trong bầu không khí nóng ấm. Đoàn người Tề Bắc xuyên qua màn tuyết hướng về phía tổng bộ Huyết Lang phía tây thành, dựa theo lời của ba tên thương nhân Ca Đặc thì chỉ cần trong tay họ có kẻ ước giao dịch là sẽ được Huyết Lang khoản đãi một cách nhiệt tình. Tại thời đêm tuyết rơi dày đặc như thế này chỉ sợ các tửu điểm đều đã chật ních người, nếu như đi tới tổng bộ Huyết Lang thì chắc chắn sẽ có người an bài tốt tất cả cho bọn họ. Tổng bộ Huyết Lang là một tòa nhà cao năm tầng, toàn bộ từ trên xuống dưới đều được sơn màu huyết hồng, ở ngay trung ương là một bức tượng Lang Đầu với cái hàm mở to lộ ra hàm răng bén nhọn cùng với ánh mắt hung tàn tràn ngập huyết quang làm cho người ta khi nhìn thấy không rét mà run

Tề Bắc nắm bàn tay nhỏ bé của Huyền Ảnh, mang theo Hỏa Liệt và Thiểu Đầu đi vào tổng bộ Huyết Lang. Tầng thứ nhất của tổng bộ Huyết Lang là đại sảnh tiếp đãi khách, bất quá nó chứa đầy các hình vẽ Đồ Đằng vận vẹo làm cho người khác có cảm giác bị đè nén. Trong đại sảnh có các Lang Vệ khoác áo choàng Huyết Lang đi qua đi lại, đại bộ phận đều là người sói, mặc dù đều có hình dạng giống người nhưng các đặc điểm trên đầu của người sói đều thể hiện hết sức rõ ràng, tỷ như cái miệng rộng cùng với hàm răng bén nhọn, bộ mặt thô cứng với đầy lông sói thể hiện ra đây là những người sói

cấp thấp. Thật ra thì điều này cũng là bình thường, Huyết Lang Vương tại Huyết Lang chính là thủ lĩnh của bộ tộc Huyết Lang thuộc thú nhân tộc, dưới trướng hẳn tự nhiên có rất nhiều bộ tộc người sói. Những tên Lang Vệ này nhìn tướng mạo có vẻ hung ác nhưng đối đãi với mọi người lại rất hiền hòa, Tề Bắc vừa đưa ra khế ước giao dịch với Huyết Lang liền có một gã Lang Vệ chạy lên lầu báo cáo. Không bao lâu, một gã người sói thân hình cao lớn đi xuống. Tên người sói này vừa nhìn thì biết là người sói cao cấp, bộ mặt căn bản không khác gì nhân loại, cổ thô dài được bao phủ một vòng bời lớp lông màu đỏ lửa.

- Ta là Hòa Lang, các người tới thật không đúng lúc, mười lăm tửu lâu của Huyết Lang ta ở thành Tây Linh đều đã đầy người. Như vậy đi, một thuộc hạ của ta có một khoảng sân tương đối rộng rãi, ta sẽ cho người dẫn đường, các người cứ tạm thời đặt chân ở đó.

Giọng nói Hòa Lang tràn ngập hòa khí, nhưng một đôi mắt sói đang cẩn thận đánh giá Tề Bắc và với Huyền Ảnh đang hóa trang thành vợ chồng người Ca Đặc.

- Làm phiền rồi, trong cái thời tiết chết tiệt này thì có một chỗ đặt chân cũng đã khiến chúng ta rất hài lòng rồi.

Tề Bắc bắt động thanh sắc cười nói.

...

...

- Linh Linh nhẹ một chút, nhẹ một chút.

Đỗ Thọ đang kêu đau liên tục, trước mặt hẳn là một cô gái có tướng mạo khá xinh đẹp đang thay hẳn bôi thuốc.

- Biết đau rồi à? Biết đau sao lại đi gây chuyện khắp nơi, tự có một ngày cả cái mạng nhỏ cũng không còn.

Thiếu nữ mặc dù lấm mồm, nhưng trong ánh mắt không ngừng toát lên vẻ đau lòng. Một hồi lâu sau, thiếu nữ đã bôi thuốc cho Đỗ Thọ xong, định bùng bòn thuốc lên xoay người ra ngoài.

- Linh Linh, việc kia.... việc kia, muội nghĩ như thế nào?

Đỗ Thọ rụt cổ lại hỏi, hai chân co lại làm ra động tác tùy thời chạy trốn. Quả thật, thiếu nữ gọi là Linh Linh không nói hai lời, cầm bòn thuốc trong tay trực tiếp đập tới, mắt ứa lệ.

- Đỗ Thọ, huynh trả lời cho muội, huynh có còn là người không? Muội có phải là thân muội muội của huynh không? Trên đời sao có ca ca nào mà lại nhẫn tâm đập muội muội mình vào hồ lửa như huynh?

Đỗ Linh vừa nói vừa cầm lấy tất cả những gì vớ được mà quăng vào Đỗ Thọ.

- Linh Linh, muội nghe ca ca nói nha, ca ca cũng chỉ là muốn tốt cho muội thôi, muội có biết Hòa Lang tướng quân ở Huyết Lang có địa vị gì không? Tướng mạo lại không tồi, lại có hảo cảm đối với muội, muội đi theo hẳn sẽ an nhàn mà hưởng lạc, đại ca của muội cũng sẽ nhờ vậy mà thăng quan tiến chức, điều đó có gì mà không tốt?

Đỗ Thọ một bên né tránh, một bên khuyên nhủ.

- A...

Đỗ Linh hét một tiếng chói tai, làm cho Đỗ Thọ sợ hết hồn, động tác né tránh hơi chậm lại, nhất thời bị một cái bình hoa đập trúng đầu.

- Muội không muốn! Nếu huynh mà ép muội nữa, muội sẽ tự sát trước mặt huynh ngay.

Đỗ Linh gần từng chữ, trên gương mặt thanh thuần tràn đầy vẻ quyết liệt.

- Đừng...Linh Linh, ca không nói nữa, ca không nói nữa không được sao?

Đỗ Thọ sợ hết hồn hết vía, hẳn biết rõ sự bùng binh trong lòng của muội muội. Chẳng qua là hẳn vẫn không rõ, một việc tốt đẹp vẹn toàn cả hai bên như vậy tại sao nàng lại không muốn chứ. Đúng lúc này thì cửa nhà của Đỗ Thọ lại bị đập vang ra đánh cái “Rầm” một tiếng.

- Khốn kiếp, kẻ nào dám đập cửa nhà lão tử...

Đỗ Thọ vừa mắng vừa xông ra ngoài. Bất quá, đến khi hẳn thấy rõ người cầm đầu thì lời liền bị nén trở về, cúi đầu khom lưng nói:

- Hòa Lang đại nhân sao ngài có thời gian rảnh mà viếng thăm hàn xá.

- Tránh ra tránh ra, nhà người rộng rãi như vậy liền cho bốn đại gia mượn dùng vài ngày.

Hòa Lang không hề để ý đến Đỗ Thọ, phất phất tay đuổi hẳn tránh ra. Khi thấy đoàn người Tề Bắc lục tục đi vào, hơn nữa lại là thương đội đã phát sinh xung đột với hẳn, về mặt Đỗ Thọ liền đại ra. Lúc này, Đỗ Linh lại đi ra, nàng muốn nhìn xem rốt cục là chuyện gì xảy ra, bất quá khi vừa nhìn thấy Hòa

Lang thì nụ cười trên mặt liền trở nên lạnh lẽo, nàng liền xoay người hướng hậu viện mà đi. Hóa Lang móc ra hai kim tệ, ném cho Đỗ Thọ rồi nói;

- Cầm lấy, đi tới tửu lâu phụ cận mua chút rượu cùng thức ăn lại đây, để ta chiêu đãi khách quý của Huyết Lang chúng ta.

- Này...

Đỗ Thọ há hốc mồm cứng lưỡi, nhất thời không biết nói gì cho tốt.

- Còn không mau đi.

Ánh mắt Hóa Lang trở nên lạnh lẽo, lớn tiếng quát.

- Dạ, dạ, tiểu nhân đi tiểu nhân đi liền.

Ánh mắt Đỗ Thọ có chút lo lắng nhìn về phía hậu viện một cái liền vội vã chạy ra ngoài.

- Các người cứ tự nhiên như ở nhà mình là được, Huyết Lang chúng ta không bao giờ bạc đãi đối với bằng hữu.

Hóa Lang cười cười nói với Tề Bắc, rồi xoay người bước vào hậu viện. Tề Bắc nhướng mày, hẳn tất nhiên nhìn ra Hóa Lang có ý đồ không tốt đối với cô gái lúc này.

- Thiếu gia, chúng ta giúp nàng một chút có được không?

Huyền Ảnh tóm lấy chéo áo của Tề Bắc, ánh mắt mang theo một tia khẩn cầu. Nghe vậy, trong lòng Tề Bắc không khỏi rối loạn, bây giờ bọn họ đang phải nguy trang thành thương đội người Ca Đặc cùng tiến hành giao dịch với Huyết Lang, nếu như tùy tiện xuất thủ, chỉ sợ là sẽ đá đổ kính xà. Chỉ là đứng trước việc một thiếu nữ sắp sửa bị lâm nhục, nếu bảo hắn khoanh tay bỏ mặc, hẳn thật sự không làm được. Cùng lúc đó thì Đỗ Thọ vừa ra ngoài liền vội vàng trở lại, xông thẳng vào hậu viện. Tề Bắc cũng đứng dậy đi vào hậu viện.

- Đừng... người buông...

Trong một gian phòng gần đó truyền đến tiếng hét tức giận chói tai của Đỗ Linh.

- Haha, lang đại gia ta hôm nay coi trọng người, sẽ cho người ném thử hương vị dục tiên dục tử.

Hóa Lang cuồng cười sau đó xé quần áo nàng ra.

- Không...A...Ca ca cứu muội, cứu muội....

Thanh âm kêu khóc thảm thiết của Đỗ Linh truyền ra. Đỗ Thọ đang đứng ở ngoài phòng, vẻ mặt tràn đầy phức tạp, vài lần hắn muốn xông vào nhưng lại thiếu một tia dũng khí.

- Tiểu Cửu, vào xem một chút, đừng để tên súc sinh chà đạp cô nương kia.

Tề Bắc nhẹ giọng nói.

- Vâng, chủ nhân.

Tiểu Cửu đáp lại một tiếng rồi lặng yên không tiếng động.

- Ca...ca

Đỗ Linh kêu khóc tràn đầy vẻ tuyệt vọng. Cả người Đỗ Thọ run rẩy, hắn nhớ lại cuộc sống nương tựa lẫn nhau của hai huynh muội những năm gần đây, Đỗ Linh vẫn luôn là người chiều cố hắn, thay hắn thu thập những vụ rối rắm mà hắn tạo nên.

- A....Con mẹ thằng Hóa Lang khốn kiếp, buông muội muội ta ra.

Đỗ Thọ điên cuồng hét lên một tiếng liền xông thẳng cửa phòng mà vào. Bất quá, Đỗ Thọ lại bị văng ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn. Sau đó, Hóa Lang hùng hùng hổ hổ bước ra ngoài, muốn một cước đạp nát đầu Đỗ Thọ. Đúng lúc đó, Hóa Lang cảm giác được nguy hiểm, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Tề Bắc đang đứng đó nhìn hắn cười cười. Hóa Lang vừa muốn mở miệng cười theo liền cảm giác có một trận đau nhức trong đầu, sau đó cả thân thể khô ngoảnh liền âm âm ngả xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Huyết Lang Vương

Những chậu than đỏ rực đang được đốt cháy hừng hực trong đại sảnh phòng khách làm cho cả căn phòng ấm áp hẳn lên. Tề Bắc ngồi tại thượng vị, huynh muội Kim Cương, Huyền Ảnh đứng phía sau hắn, còn Thiết Đầu, Hỏa Liệt và Độc Nhãn đứng hai bên. Hỏa Lang đang nằm hôn mê tại chính giữa đại sảnh, hai tay hai chân đều bị trói lại như đòn bánh.

- Tước gia, kẻ con mẹ tui nó, chúng ta cứ xông thẳng vào tổng bộ của Huyết Lang, mượn đi cái đầu của Huyết Lang Vương thử xem ai dám phản đối người.

Thiết Đầu lớn tiếng nói.

- Cảm miệng, người có biết nếu dùng sức để cường công thì chúng ta sẽ tổn thất bao nhiêu nhân mạng không? Nhân lực của chúng ta có hạn, tổn thất một người là thiếu đi một người, người coi sinh mạng của các huynh đệ như cỏ rác vậy sao?

Tề Bắc quát lên.

Thiết Đầu tự và miệng mình một cái rồi dứt khoát ngậm miệng lại.

- Muốn giết Huyết Lang Vương kì thật không khó, hẳn chỉ là một cường giả Vương phẩm, mấu chốt chính là sau khi giết hẳn chúng ta làm sao trấn trụ thế cục sau đó.

Ánh mắt của Tề Bắc đảo qua Hỏa Lang đang hôn mê có chút do dự. Một lúc lâu sau, ánh mắt của Tề Bắc đột nhiên trở nên kiên quyết, hẳn không thể quản được nhiều như vậy rồi, vốn hắn suy nghĩ năng công chúa Ca Đặc chỉ giả trang để ngấm ngầm giao dịch với Huyết Lang Vương, và để có thể giao dịch được với công chúa Ca Đặc thì sẽ phải có một thế lực nào khác ủng hộ cho cả Huyết Lang nữa. Cho nên hẳn mới tính toán giả mạo làm Ca Đặc thương đội nhằm dò xét thế lực của Huyết Lang, sau đó lại đi tìm Tinh Chủ của Tinh Thần, cùng hợp tác với Tinh Thần đem toàn bộ thế lực của Huyết Lang ở thành Tây Linh hủy diệt triệt để, rồi mới quay trở lại mà đối phó với Mị Ảnh. Nhưng là người tính không bằng trời, hành sự không tránh khỏi có chuyện ngoài ý muốn, kế hoạch không khỏi phải thay đổi, hơn nữa, nếu như bây giờ mà hợp tác với Tinh Thần chỉ sợ sau này phải cha quyền tiếp quản với Tinh Thần. Đến khi đó, nếu muốn đối phó với Tinh Thần thì càng trở nên bị động.

- Cứu tinh Hỏa Lang.

Tề Bắc thần nhiên nói. Một chậu nước lạnh được tưới lên đầu Hỏa Lang, hắn run rẩy một trận rồi từ từ mở mắt. Nhìn thấy đám người Tề Bắc, mặt liền trở nên dữ tợn, ánh mắt lóe lên hung quang, quát lớn:

- Các người thật to gan! Huyết Lang bọn ta nhất định sẽ đem bọn người băm thây vạn đoạn.

Kim Cương đang đứng sau Tề Bắc nhảy ra trước mặt Hỏa Lang hung hăng giương tay tát.

“Bốp” một tiếng, Hỏa Lang trực tiếp bay ra ngoài, miệng phun đầy máu tươi cùng với vài cái răng bén nhọn. Sắc mặt Hỏa Lang tràn đầy oán giận nhưng bị Kim Cương tát cho một cái hẳn cũng đã thanh tỉnh hơn đôi chút, cái mạng nhỏ của hắn hiện đang nằm trong tay Tề Bắc, cố chống đối chỉ tổ thiệt thân.

- Dưới trướng Huyết Lang Vương có năm Lang Tướng, nghe nói Hỏa Lang người là người yếu nhất, thường xuyên bị bốn Lang Tướng khác chế giễu.

Tề Bắc chậm chậm nói. gương mặt Hỏa Lang co quắp lại, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ và khuất nhục.

- Hôm nay bốn thiếu gia ban cho ngươi một cơ hội giúp ngươi trở thành Lang Vương, chỉ có điều không biết ngươi có nắm bắt được không.

Tề Bắc vừa gõ thành ghế vừa thần nhiên nói.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Hỏa Lang hỏi, chỉ số thông minh của thú nhân tộc không được coi là cao nhưng điều này không bao gồm Lang Nhân, Lang vốn lấy hung ác và xảo trá để nổi danh, người sói cũng giống như thế.

- Nặc Đức Tề Bắc, chủ nhân của thành Tây Linh này! Chắc hẳn ngươi cũng đã nghe qua tên của ta.

Tề Bắc đứng lên, đi tới trước mặt Hỏa Lang, lấy khí thế cao cao tại thượng mà nhìn hắn. Con người Hỏa Lang co rút lại, gắt gao nhìn chằm chằm Tề Bắc, một hồi lâu cũng không nói lên lời.

- Hợp tác cùng ta, ta sẽ giúp ngươi trở thành Lang Vương, tất cả những kẻ xem thường ngươi trước kia sẽ đều phải nhìn vào sắc mặt của ngươi mà hành sự. Tất nhiên ngươi cũng có thể từ chối hợp tác cùng ta, cùng lắm thì ta sẽ chọn một kẻ khác..

Tề Bắc đe dọa nhìn Hỏa Lang con người dần dần nổi lên một tia kim mang. Hai đồng tử Hỏa Lang bỗng cảm thấy một trận bóng rập, một cỗ khí tức làm hắn sợ hãi vô cùng phủ lên người hắn, làm cho hắn cảm giác như quả tim đang đập cũng đã đột ngột dừng lại. Cỗ khí tức này mặc dù yếu ớt, nhưng lại làm cho linh hồn của Hỏa Lang run rẩy, trong nháy mắt hắn thấy mình thật sự nhỏ bé, hèn mọn, trong đầu không thể sinh ra một tia phản kháng nào.

- Ta nguyện ý.

Hỏa Lang buột miệng nói ra, sau đó hắn liền khiếp đảm, bởi sự lo lắng trong lòng đã biến mất không còn tung tích, thay vào đó là sự kích động, đôi khi nhân tâm thay đổi chỉ đơn giản như vậy. Tề Bắc xòe bàn tay ra, đánh ra một đạo nội lực kim sắc tại mi tâm của Hỏa Lang

- Ta đã có một con chó biết cắn người, hiện tại ta cần một con sói biết ăn thịt người.

Tề Bắc bắn ra một chỉ, khai giải trói buộc trên người Hỏa Lang. Hỏa Lang nghe răng, ánh mắt lập lòe quang mang dọa người.

...

...

Ở ngoài thành Tây Linh, Huyết Lang Vương còn sở hữu một tòa thành nhỏ, tòa thành này ẩn trong một cánh rừng có địa thế cực kỳ u tĩnh. Lúc này, tuyết vẫn còn rơi, ngoài bia rừng, hơn hai trăm Hắc Giáp Quân ẩn thân một cách lặng lẽ bên dưới lớp tuyết dày đặc. Hỏa Lang mang theo Tề Bắc và Kim Cương nghênh ngang đi về phía tòa thành nhỏ.

- Tòa lâu đài này quả thật không tệ, sau này nó sẽ trở thành phủ đệ của ta.

Tề Bắc lần đầu tiên nhìn thấy tòa thành này, thấy rõ địa thế của nó liền mặc nhận nó thuộc quyền sở hữu của mình. Tòa thành này có hơn ba trăm tên lang vệ thủ hộ một cách nghiêm cẩn, chỉ bất quá khi thấy đám người Hỏa Lang thì không có tên thủ vệ nào tiến lên kiểm tra, nói vậy thì chắc hẳn cả năm Lang Tướng đều có thể tự do ra vào tòa thành này. Tiến vào bên trong tòa thành, Tề Bắc liền cảm thấy nó có chút âm trầm vì tất cả các cửa sổ đều được đóng kín, chỉ có mỗi một ngọn ma pháp đăng là đang phát sáng ở giữa. Hỏa Lang mang theo Tề Bắc đi tới cầu thang, vào một căn phòng bên tay phải. Đây là một cánh cửa mở từ hai bên (chắc là loại cửa có hai cánh để đẩy vào khi mở) toàn bộ đều được làm từ bí kim, tại trung tâm cửa được khắc đầy các huyết ngọc điêu khắc hình đầu sói. “Rầm rầm rầm” Hỏa Lang đập mạnh lên cửa.

- Vào đi.

Một âm thanh hung hậu truyền ra từ bên trong. Hỏa Lang dùng sức đẩy, đại môn nặng nề chậm rãi mở ra hai bên. Đây là một gian phòng không hề có bất kỳ đồ trang trí nào, bốn phía là những bức tường thô kệch, một nam nhân với mái tóc màu huyết hồng đang ngồi dựa lưng về phía cửa, bên cạnh là một chiếc chùy lớn lấp lánh quang mang nhàn nhạt. Hỏa Lang hơi hạ mi mắt xuống, vẻ khấn trương dần biến mất.

- Hỏa Lang, người lui ra đi.

Huyết Lang Vương đột nhiên mở miệng nói. Hỏa Lang nghe vậy hơi sùng sốt. Còn trong mắt Tề Bắc thoáng hiện lên một tia dị sắc, hắn ra một thủ thế với Hỏa Lang, ý bảo cứ lui ra ngoài.

- Vâng, đại nhân.

Hỏa Lang cung kính trả lời sau đó liền lui ra ngoài, mà đại môn làm bằng bí kim tự động đóng lại. Huyết Lang Vương đứng lên, so với Kim Cương thì hẳn cao hơn nửa cái đầu, làm cho người ta có một cảm giác bị áp chế. Hắn chậm rãi xoay người qua, lộ ra một khuôn mặt thô kệch, hai tròng mắt đỏ như máu khiến người khác khi nhìn vào có cảm giác lạc vào biển máu. Huyết Lang Vương nhìn về phía Tề Bắc, hai hàng lông mày rậm nhíu lại, nói:

- Làm sao chỉ có mình ngươi? Không phải còn có công chúa của các ngươi nữa sao?

Tề Bắc suy nghĩ thật nhanh, chậm rãi mở miệng nói:

- Công chúa thân thể không khỏe, ta đến đây xem tình hình trước.

- Các ngươi không tin bốn vương?

Huyết Lang Vương hừ lạnh một tiếng. Nghe được câu này, Tề Bắc đã đại khái đoán được một chút tình huống. Thì ra trước kia Huyết Lang Vương chưa có gặp qua đám người Ca Đặc, lần này tới thành Tây Linh quả đúng như dự đoán của hắn. Hiện tại tốt nhất hắn vẫn nên giả dạng là Mật Mật Tư để cho Huyết Lang Vương không hoài nghi thân phận của hắn.

- Lần đầu gặp mặt, không thể nói chuyện tín nhiệm hay không, chữ tín chưa thể nói đến bây giờ.

Tề Bắc lập lòe nước đôi nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Vu Thần

Khí thể Huyết Lang Vương đột nhiên sắc nhọn, cánh tay lớn nắm chặt chuỗi cái chùy lớn. Trong lòng Tề Bắc nhảy lên một cái. “Chẳng lẽ Huyết Lang Vương lại phát hiện ra sơ hở gì?” Nhưng ngoài mặt hắn vẫn bình thường, ngược lại khoé miệng cười lạnh Huyết Lang Vương.

- Hừ, tên người Ca Đặc tham lam. Nếu không phải nể mặt Vu Thần, bốn vương sẽ đập ngươi thành bánh thịt.

Huyết Lang Vương tựa hồ có điều kiêng kỵ. Cuối cùng chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, để một câu rồi thu sát khí lại. Nhưng ngay sau đó, Huyết Lang Vương cầm chiếc chùy lớn gõ một cái. Bỗng nhiên thấy vách tường ở bên trong cùng lóe ra nhiều tia huyết quang. Thành Linh, bức tường bị chia làm hai mảnh, bên trong lộ ra một cái hòm trong suốt. Trong hòm có chứa một bộ giáp cổ bị tàn phá, trên mảnh giáp khanh đặt mười mảnh ngọc vỡ.

“Hai thứ đồ rách nát này chính là thứ người Ca Đặc muốn giao dịch? Chúng có hứng thú đi khảo cổ à?” Trong lòng Tề Bắc nói thầm nhưng trên mặt lại giả kích động.

- Đây là khôi giáp và khay ngọc do văn minh Địa Tinh lưu lại. Vu Thần nói đây chính là vật phẩm cao cấp nhất, là bảo vật vô giá nhất của Địa Tinh văn minh. Đồ đã cho ngươi xem rồi, nếu các ngươi muốn, liền kêu công chúa hãy mang theo thứ ta muốn tới đây giao dịch.

Huyết Lang Vương nói.

- Mở ra cho ta xem chút. Ta phải phân biệt đồ vật này là thật hay giả?

Tề Bắc nói.

- Hừ, đúng là người Ca Đặc, được voi đòi tiên.

Huyết Lang Vương lạnh lùng nói.

- Chỉ cần để ta đến gần xem một chút là được. Chẳng lẽ ngươi sợ cướp mất đồ ngay trước mặt ngươi sao?

Ánh mắt Tề Bắc chợt loé, thần nhiên nói.

- Ngươi có thể đến gần nhưng đừng trách bốn vương không có nhắc nhở. Phía trên đã bị Vu thần khia triển đoạt mệnh vu thuật, nếu ngươi tự tiện đụng vào, sẽ phải bỏ mạng.

Huyết Lang Vương có chút không kiên nhẫn nói.

Tề Bắc đến gần cái hòm, nhìn kỹ khôi giáp và khay ngọc vỡ vụn bên trong. Trên mặt khôi giáp có rất nhiều hoa văn phức tạp, cùng với mấy lỗ thủng xung quanh. Có thể đó là chỗ để gắn tinh thạch cung cấp năng lượng. Tề Bắc khẳng định đây là kết tinh của nền văn minh Địa Tinh. Tâm niệm vừa động, Tề Bắc chớp lấy cái hòm nhanh như chớp.

- Ngươi dám!

Huyết Lang Vương neho mắt, vung tay ném chiếc chùy lớn đến đầu Tề Bắc. Nhưng bỗng một bức tường ma pháp màu vàng đột nhiên dâng lên, chặn chiếc chùy lớn của Huyết Lang Vương lại. Cùng lúc đó, một thanh trọng kiếm như độc xà đâm về hướng cổ của hắn. Chỉ trong nháy mắt, hòm trong suốt đã bị Tề Bắc đưa vào trong Không Gian Giới Chỉ. Huyết Lang Vương rống lên liên tục, bị Tiểu Cửu và Thập Tâm đột nhiên xuất hiện áp chế khiến hắn không còn lực hoàn thủ. Chỉ là phòng này quá kín, vô luận hét to như thế nào, bên ngoài cũng nghe không thấy gì. Tề Bắc đứng ở góc phòng, nhìn Huyết Lang Vương lâm vào vùng bùn của Tiểu Cửu, là rõ thắng bại đã định. Hai đại cường giả Vương phẩm phi phạm đánh hợp sức đánh một cường giả Vương phẩm ở trong một căn phòng kín như thế này, nên kết quả không hề làm người ta kinh ngạc. Quả thật, không đầy một khắc sau, trọng kiếm của Thập Tam đã đâm vào trái tim của Huyết Lang Vương. Huyết Lang Vương há miệng, ánh mắt gắt gao trừ mắt nhìn Tề Bắc, ngọc đầu rồi tắt thở.

- Chúng ta đi!

Tề Bắc vừa nói, vừa muốn đẩy ra đại môn bí kim, nhưng phát hiện đại môn này không nhúc nhích, hắn nhất thời thấy bất an. Đột nhiên, trong phòng phong kín thoi qua một luồng âm phong, khiến trái tim của Tề Bắc như rơi vào hầm băng, cảm giác nguy hiểm cực độ. Thân hình của Tiểu Cửu và Thập Tam nháy mắt xuất hiện che ở hai bên của Tề Bắc. Đúng lúc này, Huyết Lang Vương đã tắt thở đột nhiên mở mắt, chỉ bất quá đôi mắt màu đồng đã biến thành xám xịt, nhìn đến Tề Bắc.

- Ngươi không phải là người Ca Đặc.

Huyết Lang Vương mở miệng nói, thanh âm chói tai.

- Ngươi không phải là Huyết Lang Vương.

Tề Bắc cũng lên tiếng nói, toàn thân căng thẳng, nội lực bên trong đan điền sôi trào.

- Không người nào có thể đụng vào đồ của bốn thần. Bốn thần muốn rút linh hồn của ba con tiểu kiến hôi các ngươi, trở thành vu trùng của bốn thần.

Huyết Lang Vương cười nói chói tai. Trong miệng máu tươi đang chảy xuống, lộ ra vẻ vô cùng quý dị. Tề Bắc cười to, mạnh mẽ đuổi cảm giác sợ hãi sau khi thấy Huyết Lang Vương sống lại, thân thể nhanh như chớp lướt lên. Hắc trường kiếm mang theo kim mang chói mắt đâm thẳng vào mi tâm của Huyết Lang Vương.

“Phụt!”

Hắc trường kiếm xuyên qua đầu của Huyết Lang Vương, trên thân kiếm còn mang theo nội lực chấn đầu nát như tương. Nhưng cổ họng Huyết Lang Vương phát ra thanh âm tê tê, bỗng nhiên gờ tay lên bóp lấy cổ Tề Bắc, rất nhiều tia quang mang màu xám tro phóng tới cơ thể hắn. Đúng lúc này, Tiểu Cửu và Thập Tam đều công kích lên người Huyết Lang Vương, bất quá không hề tạo lên chút thương tổn cho hắn. Quang mang màu xám vừa tiến vào cơ thể Tề Bắc, liền nhanh chóng hấp thu sinh cơ của Tề Bắc. Hai mắt Tề Bắc trợn lên, nội lực điên cuồng vận chuyển, những quang mang màu xám kia bị tấn công bởi quang mang màu vàng của nội lực Thần Long quyết, liền rối loạn, bắt đầu biến mất. Huyết Lang Vương ở dưới công kích của Tiểu Cửu và Thập Tam vẫn bất động như núi. Nhưng khi hắn cảm giác được hơi mang bị tan rã, liền lộ ra dáng vẻ hoảng sợ không dám tin.

- Chân Long khí...

Huyết Lang Vương khàn giọng kêu lên, hai mắt chợt loé hơi mang, chiếc chùy lớn nhất thời bay đến người Tề Bắc.

- Chủ nhân.

Tiểu Cửu và Thập Tam cả kinh kêu lên một tiếng, chuyển sang công kích chiếc chùy lớn đỏ lòm. Khó khăn lắm mới ngăn được chiếc chùy, nhưng sau đó hơi mang tỏa ra, đánh văng cả Tiểu Cửu lẫn Thập Tam. Chiếc chùy không bị ngăn cản, tiếp tục bay về phía Tề Bắc. Con người Tề Bắc đột nhiên co lại, tâm niệm vừa động, trên người nhất thời nổi lên một tầng hắc quang. Trong phút chốc, khí tức hắc ám nồng nặc tràn đầy ra khắp nơi. Cùng lúc này, chiếc chùy nện đến người bị bắn ra.

- Hắc Âm Chi Thuẫn! Người rút cuộc là ai?

Hơi mang quanh người Huyết Lang Vương dao động kịch liệt. Đây là vòng tay để phong ấn hắc ám ma pháp mà Tề Bắc lấy được từ trên người của Vô Thiên Tôn Giả. Không chỉ có ma pháp phòng ngự mà còn có ma pháp công kích cường đại vô cùng. Nhưng hắn vẫn không dám dùng, sợ lúc dùng, hắn không có cách nào kiểm soát thì sẽ gây ra tai họa. Nhưng nguy cơ sinh tử tồn vong trước mắt, hắn cũng không thể quản nhiều như vậy.

- Chết đi!

Tề Bắc điên cuồng hét lên một tiếng. Hai tay bắt đầu long hoá, biến thành một đôi long trảo màu vàng, hung hăng đánh xuống người Huyết Lang Vương. Cả người Huyết Lang Vương bị chấn nát như quả dưa hấu, cơ thể dần dần tan rã thành bụi rồi biến mất.

- Người chưa giết được bốn thần đầu. Người mặc dù có Chân Long huyết mạch nhưng mới chỉ có thức tỉnh một phần, thần hồn bốn thần xâm nhập vào cơ thể người, để xem Chân Long quyết của người cản bốn thần thể nào đây?

Sương mù màu xám chợt biến ảo, đột nhiên xông về phía Tề Bắc. Mà Hắc Âm Chi Thuẫn trên người Tề Bắc cũng không thể ngăn cản được đám sương mù màu xám, tất cả chúng đều nhảy mắt chui vào người Tề Bắc. Thần Long quyết trong cơ thể Tề Bắc bị áp chế liên tiếp bại lui. Mặc dù nó với sương mù màu xám có tác dụng khắc chế, nhưng thực lực hai người có chênh lệch quá lớn.

- Ha ha ha ...

Tròng mắt Tề Bắc bao phủ một tầng hơi mang, trong miệng phát ra tiếng cười chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đại Cục Đã Định

Tề Bắc một bên cười quái dị một bên gờ tay lên hai long trảo màu vàng. Bỗng tiếng cười của Tề Bắc đột nhiên dừng lại, trong mắt xuất hiện hơi mang và kim quang xen kẽ, cả khuôn mặt tuần tú thống khổ vận vẹo.

- Bốn thần không cách nào hoàn toàn khống chế người. Vậy thì ta sẽ để người chết trong ta chính mình.

Tề Bắc lớn tiếng nói, Long trảo bên trái nhắm ngay trái tim, một tác một tác tới gần.

- Đại địa Thúc Phượng.

Lúc này, Tiểu Cửu vùng ma trượng lên, một ma pháp không chế thuộc thổ hệ xuất hiện trên người Tề Bắc, còn Thập Tam thì dùng trọng kiếm chặn long trảo của Tề Bắc lại, liều mạng ngăn cản nó đánh vào trái tim của Tề Bắc.

- Không có tác dụng đâu, ma pháp và đấu khí bình thường không thể ngăn cản được bốn thần.

Trong miệng Tề Bắc phát ra âm thanh chói tai. Hơi mang chợt loé trên người, nhất thời ma pháp thổ hệ của Tiểu Cửu bị tan rã, đồng thời chấn bay trong

kiếm của Thập Tam. Long trào tiếp tục đi về phía trước, đâm rách xiêm y của Tề Bắc, móng vuốt vô cùng sắc bén tiếp xúc với da thịt của hắn.

- Ha ha, chính mình tự móc trái tim của mình ra. Cảm giác thật quá tuyệt vời.

Tề Bắc cười quái dị, Long trào từ từ đâm vào.

- Dừng ...

Tiểu Cửu và Thập Tam sợ hãi kêu lên, lao tới. Giờ khắc này, Tiểu Cửu hét bằng dụng nữ thanh thúy dễ nghe. Long trào của Tề Bắc vào được nửa tấc, đột nhiên dừng lại, Thân Long ẩn ký lóe sáng, sau đó bắn ra một đạo kim quang vào thẳng Hôi mang nồng nặc, ở giữa không trung hiện lên vô số ký hiệu thần bí.

- Khủng cụ chi chương...Không...

Tề Bắc hoảng sợ kêu to, nhiều tia sương mù màu xám từ cơ thể hắn thoát ra, bị ký hiệu thần bí này hút vào trong. Khi tất cả đám sương mù xám bị hút hết, những ký hiệu thần bí này lại trở về Thân Long ẩn ký ở bàn tay trái của Tề Bắc. Lúc này, hôi mang trong mắt Tề Bắc đã hoàn toàn biến mất, Long trào biến trở lại thành hai cánh tay, hai chân hắn mềm nhũn, ngồi co quắp trên mặt đất thở từng ngụm hỗn hển.

- Chủ nhân, ngài không sao chứ?

Tiểu Cửu và Thập Tam tiến lên, lo lắng hỏi.

- Không Sao nữa rồi.

Tề Bắc cười một tiếng, đột nhiên ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Cửu, nói:

- Tiểu Cửu à! Thanh âm ngươi vốn rất dễ nghe, thế nên đừng có nguy trang nữa đi.

Tiểu Cửu cúi đầu, một lúc lâu mới dùng giọng nữ nói:

- Vâng, chủ nhân.

- Những chuyện hôm nay các người thấy, giấu kỹ trong lòng.

Tề Bắc thần nhiên nói.

- Rõ, chủ nhân. Chúng tiểu nhân tuyệt không lộ ra nửa chữ, kể cả gia chủ.

Thập Tam nói. Tề Bắc gật đầu, phát phát tay. Tiểu Cửu lại nhanh chóng biến mất. Ngồi dưới đất hồi lâu, Tề Bắc cảm giác trạng thái cơ thể của mình đã sắp khôi phục, liền đứng lên. Lần này, Tề Bắc không có tốn nhiều khí lực, đại môn bí kim đã được mở ra.

- Tước gia.

Hoà Lang vẫn âm thầm canh giữ ở cửa, lập tức kêu lên, ánh mắt nhìn vào bên trong.

- Huyết Lang Vương đã chết!

Hoà Lang thấy thi thể không trọn vẹn của Huyết Lang Vương, thân thể hơi run rẩy lên, con mắt loé ra quang mang hưng phấn. Mà trong lòng Hoà Lang thì càng thêm sợ hãi đối với Tề Bắc. Huyết Lang Vương là Chiến sĩ Vương phẩm, thế nhưng lại bị chết thể thảm như thế, còn Tề Bắc thì hoàn toàn bình thường như không có chuyện gì xảy ra. Đủ thấy thực lực của ahửn mạnh nhường nào.

- Từ này về sau, người chính là Lang Vương.

Tề Bắc vỗ vỗ bả vai của Hoà Lang.

- Tạ ơn Tước gia. Từ bây giờ tiểu nhân sẽ thành một ác lang bên cạnh Tước gia. Ai dám chống lại ngài, tiểu nhân liền cắn hắn.

Hoà Lang lập tức tỏ vẻ trung thành. Trên thực tế, dù không biểu lộ thái độ, thì tính mạng của hắn vẫn bị khống chế trong tay của Tề Bắc. Tề Bắc chấp tay đi xuống lầu, ra khỏi thành bảo, lúc này bên ngoài tuyết rơi càng ngày càng lớn. Hoà Lang quát to lên:

- Tất cả lang vệ tập hợp ở phía trước thành.

Không lâu sau, năm trăm tên lang vệ đã tụ tập ở trước toà thành, nghi hoặc nhìn Hoà Lang.

- Các người nghe kỹ cho ta. Huyết Lang bởi vì khinh nhờn Thú thần vĩ đại nên đã bị Thú thần giáng phàm trừng phạt, xử tử hắn. Và ngài đã chọn ta là Lang Vương mới. Từ nay về sau, các người phải nghe lệnh bốn vương.

Hoà Lang lạnh lùng nói. Vừa mới dứt lời, thi thể không trọn vẹn của Huyết Lang từ giữa không trung rơi xuống ‘Phịch’ một tiếng giữa đám tuyết. Năm

trăm lang vệ lạng đi trong phút chốc. Nhưng rất nhanh liền có người tức giận, đứng lên cổ vũ:

- Các huynh đệ, là Hoà Lang giết Lang Vương soán vị. Chúng ta cùng nhau xông lên giết hắn.

Huyết Lang chủ trì mạng làm ăn cho bộ tộc người sói nhiều năm, có không ít thủ hạ trung thành. Đám Lang vệ thủ hộ toà thành này hơn phân nửa là tâm phúc, thân vệ của hắn.

- Người không phục, chết!

Hoà Lang điên cuồng hét lên, hai bàn tay bùng ngọn lửa đỏ, nhanh chóng bắn vào người mấy tên thủ hạ trung thành nhất, hóa thành tro tàn. Cùng lúc đó, bên ngoài toà thành xuất hiện hơn hai trăm Hắc Giáp Quân, gió vũ khí ma pháp nhắm vào đám lang vệ, sát khí nồng đậm tràn ngập trong gió tuyết. Trong nháy mắt, âm thanh không phục bị cái chết uy hiếp, đè ép xuống.

- Tham kiến Hoà Lang Vương.

Rốt cục, một gã lang vệ xưa nay đi cùng Hoà Lang lớn tiếng nói, cả người quỳ rạp trên tuyết.

- Tham kiến Hoà Lang Vương.

Tất cả lang vệ còn lại như lây bệnh, quỳ rạp xuống khuất phục. Cuối cùng chỉ còn có mười tám tên Lang Vệ vẫn đứng đó, đôi mắt trừng trừng tàn bạo nhìn Hoà Lang Vương. Tề Bắc thật có chút bội phục mười tám tên Lang Vệ này, nhưng cũng có chút tiếc nuối, nếu một ngày mình rơi vào kết quả như vậy. Bên cạnh hắn còn có thể còn bao nhiêu người đến chết cũng không đổi? Bất quá, bội phục thì bội phục, nhưng thực tế dầu sao cũng rất tàn khốc, hắn không thể để chính mình vào nơi nguy hiểm. Tề Bắc làm một thủ thế, nhất thời chỉ chĩa bắn tới những mũi tên ma pháp, trực tiếp biến mười tám tên Lang vệ này thành nhím.

- Hoà Lang, chuẩn bị cho bốn con đại lang còn lại đi theo luôn đi. Làm thế nào thì không cần ta dạy cho người phải không?

Tề Bắc thần nhiên nói.

- Tước gia yên tâm, chuyện nhỏ như thế này nếu làm không được, ta chả còn tư cách gì để làm Lang Vương.

Hoà Lang tràn đầy tự tin, con mắt hiện lên hung quang. Chỉ lát sau, bốn lang tướng khác của Huyết Lang là Thổ Lang, Phong Lang, Thủy Lang và Kim Lang cùng đến thành của Huyết Lang Vương. Hiện tại vết máu ở thành ngoài đã sớm thanh trừ, không có bất kỳ dị thường.

- Đàng gió lớn tuyết lớn, sao Huyết Lang Vương lại đột nhiên triệu kiến mấy người chúng ta?

Thổ Lang mới bò dậy từ người một bà vợ bé thom ngát, trong lòng rất khó chịu.

- Ai biết được, hai ngày trước Huyết Lang Vương nói mấy ngày này không có chuyện gì.

Kim Lang nói.

- Nghe nói Kim Diệp hoàng triều sắp xếp thành Tây Linh thành đất phong cho con trai trưởng của Nặc Đức gia tộc. Chẳng lẽ bởi vì sự kiện này sao?

Thủy Lang suy đoán nói.

- Hừ! Mảnh đất Tây Linh thành này cho hắn mười lá gan cũng không dám tới lấy.

Thủy Lang hừ lạnh một tiếng. Bốn Đại Lang vừa đi vừa nói, từ từ tiến vào tòa thành, không nhận ra chút gì bất thường. Vừa tiến vào tòa thành, bốn đại lang đều biến sắc, cơ hồ đồng thời muốn xoay người chạy đi. Nhưng đã muộn! Lưới Ma pháp của Hắc giáp quân đã biến bãi đất xung quanh họ thành một cái lồng lớn.

- Ha ha ha, 4 vị huynh đệ, mấy ngày qua nghỉ ngơi sướng khoái không?

Hoà Lang cười lớn xuất hiện, trong lòng rất đắc ý. Mấy ngày qua tuyết lớn, bốn vị đại lang này đều vui vào người người hoa thiên tử địa tìm thú vui, và bắt hắn lưu lại đây chịu trách nhiệm chuyện tình của Huyết Lang Vương. Bắt đầu từ hôm nay, tình huống đã bị đảo ngược hoàn toàn rồi, Hoà Lang hắn đang đứng ở vị trí cao cao tại thượng nhìn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bồ Cục

- Hoả Lang, người điên rồi. Mau thả chúng ta ra.

- Buồn cười, chúng ta muốn bảo báo cho đại vương, đem người phế bỏ, cả đời nhốt tại vạn trủng cốc.

- Đại vương, đại vương ...

Thổ Lang, Kim Lang, Phong Lang đều lớn tiếng kêu gào, cả khuôn mặt tràn đầy cảm xúc phẫn nộ.

- Đứng hô nữa. Các người phải nghĩ, Hoả Lang đã dám làm như vậy, nếu không phải Đại Vương bày mưu đặt kế thì chắc chắn Đại Vương đã chết trong tay hắn.

Thủy Lang ngăn ba lang tướng lại, bắt đầu dĩ nói. Hiển nhiên, Đại vương không có lý do gì nhốt bọn họ như thế này, vậy thì chỉ có thể là nguyên nhân thứ hai rồi.

- Thủy Lang, người không hổ là người thông minh nhất trong năm lang tướng, khó trách Huyết Lang coi trọng người như vậy. Đúng như người nói, ta bây giờ đã thành Đại Vương, nếu người biết điều, ngoan ngoãn nghe lời bốn vương, địa vị của người sẽ không thay đổi.

Hoả Lang nói. Thổ Lang, Kim Lang, Phong Lang vừa nghe nói Hoả Lang đã giết Huyết Lang Vương, nhất thời chửi ầm lên như sấm.

- Xem ra các người còn chưa hiểu rõ tình huống của mình. Các người chỉ có 2 lựa chọn: Một là quy thuận bốn Vương. Hai là chết!

Hoả Lang nở nụ cười, hung quang trong mắt bắn ra. Hiện tại ai mà ngăn trở hắn, ngăn trở Tước gia, người đó sẽ chết. Thổ Lang, Kim Lang, Phong Lang nhất thời trầm mặc, họ đã ý thức được tình cảnh của mình bây giờ. Cái mạng nhỏ của mình hiện tại đang bị cái tên mà bọn họ xem thường từ trước tới nay nắm trong tay. Thủy Lang nhìn về Tề Bắc đang nghênh ngang ngồi không xa rồi sau đó nhìn lướt qua Hắc Giáp quân xung quanh, khoé miệng lộ ra 1 nụ cười khổ, nói:

- Chúng ta nguyện ý thần phục Nặc Đứ Tề Bắc từ trước. Van xin từ trước đại nhân giờ cao đánh khẽ, thả cho chúng ta một con đường sống.

Tề Bắc có chút kinh ngạc nhìn Thủy Lang đang lộ ra vẻ văn nhã. “Tiểu tử này đầu óc xoay chuyển nhanh thật, hắn là một trợ thủ tốt.” Ba lang tướng còn lại cũng đang khiếp sợ nhìn Tề Bắc, đây là tên tiểu quý tộc mà họ vừa mới khinh thường xong, nhưng bây giờ lại nằm ở trong tay của hắn. Chỉ trong một đêm, giết chết Huyết Lang, nâng đỡ Hoả Lang thượng vị, sau đó lại chế trụ bốn Lang tướng. Toàn bộ thế lực của Huyết Lang không cần tốn nhiều sức lực đã hoàn toàn bị hắn nắm trong tay. Điều này cũng thật đáng sợ.

- Có phải các người nguyện ý quy thuận hay không?

Tề Bắc đứng dậy, nhàn nhạt hỏi.

- Thủy Lang nguyện ý thần phục.

Thủy Lang nằm xuống trước tiên, đầu chôn ở giữa hay tay. Đây chính là lễ tiết cao nhất của tộc người sói.

- Chúng ta cũng nguyện ý thần phục.

Ba lang tướng còn lại cũng đều gục đầu xuống. Tề Bắc ngửa mặt lên trời cười to, sau rót vào thân thể bốn tên Lang tướng, hoàn toàn khống chế bọn họ. Quân cờ đầu tiên của Tề Bắc ở Tây Linh thành đã thu vào tay một cách hoàn mỹ.

...

...

Màn đêm đen như mực, gió tuyết vẫn hung tàn thổi ở Tây Bắc, không có dấu hiệu ngừng lại chút nào. Ba người Hoả Liệt, Thiết Đầu, Độc Nhãn khoác bả vai nhau đi vào một quán rượu tên là Thiên Đường Mạo Hiểm. Vừa tiến vào trong đó, không khí sôi động nhiệt liệt xộc tới, quét sạch hết cái rét lạnh trên người. Thiên Đường Mạo Hiểm chia làm hai tầng trên dưới. Vị trí nào cũng đầy người, trái lại cũng có rất nhiều người đang đứng. Bộ dáng của thị nữ thỏ nhân tộc và hồ nhân tộc khi là thanh thuần khi là dụ hoặc cứ đi qua đi lại, vì khách nhân mà bung tới các loại rượu. Ngực và mông của các nàng thỉnh thoảng bị vài tên đánh lên, các nàng cũng chỉ hờn dỗi mắng mấy tiếng, hiển nhiên đã có thói quen với những chuyện như vậy. Ba người có thể hình vạm vỡ, lại có sát khí nồng đậm. Mạo Hiểm Giả có kinh nghiệm phong phú với loại khí tức này cực kỳ nhạy cảm. Bình thường thì họ cũng không có trêu chọc cái loại dân liều mạng hai tay dính đầy máu tươi này. Vì vậy ba người rất thuận lợi đi vào quầy bar.

- Ba vị dừng sĩ muốn uống cái gì?

Ở bên trong quầy bar, một gã bồi bàn mang theo nụ cười ôn hoà hỏi.

- Cho ba ly bia đen.

Độc Nhãn nói. Rất nhanh, ba ly bia đen đã xuất hiện trước mặt ba người.

- Ly này quá nhỏ, người hãy lấy cốc lớn nhất của nơi này ra đây.

Độc Nhân gõ quầy bar nói. Gã bồi bàn xoay người, lấy ra ba cái cốc cực lớn, đặt lên bàn, nhất thời hấp dẫn ánh mắt kinh dị của chúng nhân xung quanh. Một lượng bia đen được đổ vào trong cốc. Ba người uống rượu, ngồi chém gió mọi thứ, nước bọt bay tứ tung, rất nhiều chuyện mang sắc thái truyền kỳ. Vì vậy làm mọi người xung quanh nghe được mà háng hái bùng bùng. Thịnh thoàng có vài tiếng trêu chọc vang lên, làm không khí càng thêm sôi động.

- Tuy rằng uống bằng cốc rượu lớn như vậy rất thích, nhưng mà cũng không sáng khoái bằng lấy đầu người làm chén.

Hoà Liệt phun ra một ngụm tửu khí, rung đùi đắc ý nói.

- Đầu người làm chén? Đại cá tử, người đang thổi da trâu sao?

Có người cười nói. Hoà Liệt ha ha cười một tiếng, nói:

- Tiểu tử, người quá non rồi. Dùng đầu người vừa mới chặt xuống, sau đó móc ra tủy não, cứ như vậy đổ rượu mạnh vào trong đó. Lúc này nó rất ấm áp, uống thẳng huyết thủy vào như vậy, rất sáng khoái.

Vừa nói, Hoà Liệt liếm môi mình môi chút, lộ ra vẻ mặt hồi tưởng. Vẻ mặt của Hoà Liệt và giảng thuật chân thật của hắn khiến cho một sắc mặt số người tái nhợt. Chén rượu trong tay, mơ hồ mang theo máu.

- Người thật sự đã uống qua rượu như vậy?

Độc Nhân vào nam ra bắc nhiều năm mà chưa từng nghe qua chuyện như vậy.

- Hắn đã uống qua.

Đang lúc ấy thì đột nhiên một thanh âm vang lên. Ba người quay lại nhìn, thấy người trả lời là một thanh niên lộ ra vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng.

- Là người

Thanh âm Thiết Đầu lộ ra vẻ khác lạ. Thanh niên này chính là người của Thành Vệ Quân cùng bọn họ giằng co với nhau. Hắn nhớ Đỗ Thọ gọi tên này Dịch Thập Bát.

- Tiểu tử, làm sao người biết?

Có người hỏi.

- Bởi vì ta đã từng uống qua.

Dịch Thập Bát lãnh đạm đáp lại. Ánh mắt Hoà Liệt co rụt lại, chén rượu đầu người, cũng không phải là loại người nào cũng có thể uống. Ở trong quân đội, chỉ có binh sĩ chặt được đầu tướng lĩnh của địch nhân mới có tư cách uống rượu đầu người này.

- Vừa hay là đồng đạo, nào, cùng uống một chén.

Hoà Liệt mời, nói. Dịch Thập Bát cũng không có cự tuyệt, tới ngồi cùng ba người Hoà Liệt. Lúc này, có người đột nhiên nhắc tới Tề Bắc phải tới tiếp nhận thành Tây Linh, trở thành thành chủ. Mọi người thảo luận xem liệu có thật người đó dám đến tiếp thu hay không. Độc Nhân và Hoà Liệt liếc nhìn nhau một cái, tiếp lời nói:

- Các người nói Nặc Đức Tề Bắc à. Ta hộ tống một thương đội, trên đường gặp bọn họ, nhìn vậy chắc cũng sắp tới rồi. Các người lại còn đoán hắn có dám tới hay không nữa à?

- Thật không? Nặc Đức Tề Bắc trông thế nào? Đem bao nhiêu người tới đây?

Có người hỏi.

- Ha! Ha! Tề Bắc lớn lên rất anh tuấn, tuyệt đối có thể mê chết cụ già tám chục tuổi (DG: dafuq :12:) cho tới bé gái tám tuổi (DG: la ly khổng :11:). Hơn nữa người đó còn mang theo cả một ngàn nhân mã.

Độc Nhân nói.

- Ha Ha Ha! ta cũng nhìn thấy. Tiểu tử đó nhìn quả thật không tồi, bên cạnh có kèm theo ba mỹ nhân Tinh Linh, cũng không sợ buổi tối bị ép khô. Thật là diễm phúc khôn cùng.

Thiết Đầu tiếp lời nói, vẻ mặt lay động đầy dâm dăng. Đúng lúc ấy thì tên bồi bàn cũng đã bị gọi lên hứng thú, hỏi:

- Thật là Tinh Tinh tinh khiết à? Trông bộ dáng thế nào?

- Rất đẹp, vô cùng đẹp.

Thiết Đầu vuốt vuốt cái đầu trọc, tặc lưỡi nói.

- Họ là ba chức nghiệp khác nhau. Một người là Chiến sĩ Tinh Linh, một người là Cung thủ Tinh Linh, một người là Ma Pháp Sư Tinh Linh. Cả ba người hết mức chiều Tề Bắc, hẳn muốn làm gì đều được.

Độc Nhãn nói. Ánh mắt tên bồi bàn chợt loé, gọi tới một người thay hẳn, còn hẳn thì lặng lẽ đi ra phía sau quầy rượu, tới một cái sân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Địa Tinh Khải Giáp

Ba người Độc Nhãn đánh mắt cho nhau một cái, rồi tiếp tục chém gió trên trời dưới đất.

- Thập Bát, ngươi đi theo chúng ta đi. Lăn lộn ở Thành Vệ Quân làm gì có tiền đồ.

Thiết Đầu tựa hồ có chút hảo cảm với Dịch Thập Bát, muốn lôi kéo hẳn nhập bọn.

- Đi theo các ngươi thì ta có tiền đồ gì?

Trong lòng Dịch Thập Bát uất ức, uống một hơi cạn sạch cốc rượu lớn. Hẳn năm nay mới hai mươi mấy tuổi nhưng mặt tràn đầy thương tang.

- Đi theo chúng ta

Thiết Đầu vừa muốn nói cái gì đó lại bị ánh mắt của Thiết Đầu ngăn lại, lập tức sửa lời, nói:

- Đi theo chúng ta lặn lội thì kim tệ vào cuộn cuộn, mặc dù trên đao liếm máu, nhưng các huynh đệ thân như một nhà, đồng sinh cộng tử.

Về mặt Dịch Thập Bát lãnh đạm, chỉ nghe được tám chữ cuối của Thiết Đầu là thân như một nhà, đồng sinh cộng tử. Con mắt hẳn kịch liệt dao động, lúc lâu sau hẳn mới cười lạnh nói:

- Thân như một nhà, đồng sinh cộng tử? Đồng sinh thì đúng nhưng cộng tử? Ở trên đời này ai mà cùng cộng tử? Lúc vinh quang thì khắp nơi đều là huynh đệ nhưng lúc vấp ngã thì huynh đệ ở nơi đâu? Những người đó tránh như tránh ôn thần, hơn nữa còn bỏ đá xuống giếng.

Dịch Thập Bát tựa hồ như đang nhớ lại chuyện buồn khi xưa, trong mắt hẳn lộ ra vẻ vô cùng thống khổ. Hẳn dần mạnh chén rượu xuống, xoay người chui vào đám đông, ra khỏi quầy rượu. Thiết Đầu muốn quát gì đó, nhưng bị Hoà Liệt kéo lại.

- Thiết Đầu à, tính tình tiểu tử này chỉ dựa vào vài câu nói của ngươi mà thay đổi đâu.

Hoà Liệt kéo Thiết Đầu về. Hẳn lớn tuổi và kinh nghiệm phong phú hơn Thiết Đầu nhiều, cho nên sẽ không dễ dàng tin một người nào đó.

- Không biết tại sao, đệ lại cảm giác cùng tên tiểu tử này khá hợp tính.

Thiết Đầu ha hả cười nói.

- Thiết Đầu, tiểu tử ngươi không hứng thú với nam nhân đấy chứ.

Độc Nhãn về mặt gian xảo nói.

- Cút đi, huynh mới là Lan Lăng đệ nhị.

Thiết Đầu cười mắng. Hoà Liệt tựa hồ đang nghĩ cái gì đó, nói:

- Hai năm trước, liên minh Thánh Á Na cùng Dao Phong quân phát sinh va chạm, nói là có người mưu phản. Sau chuyện đó đã xử tử không ít tướng sĩ, Dịch Thập Bát có lẽ chính là người dính líu đến chuyện này. Đúng lúc này, một thò nữ đi về phía họ. Nàng mặc đồng phục phục vụ đầy đặn mắt mè của quán, trước ngực lại hở ra phần nửa, phía trên lại lưu lại mấy cái thủ ấn nhân nhật, chắc là đã qua sử dụng không ít lần.

- Ba vị đừng sĩ tôn kính, lão bản của ta có lời mời mời.

Thò nữ này tương đối vừa ý với Hoà Liệt, khi nói thì nhìn hẳn một cách vô cùng lẳng lơ, tay khoác lên vai hẳn, bộ ngực căng tròn cứ dán lên lưng hẳn. Mấy người ngồi gần đó nghe thấy hẳn được lão bản cho mời, ánh mắt bỗng lộ ra vẻ kinh nghi. Lão bản quán rượu Thiên Đường Mạo Hiểm tên Thanh Mộc chính là trong Bát Đại Tinh Tướng của Tinh Thần, tương đối thần bí, xưa nay khó gặp. Ba người Hoà Liệt được dẫn tới quầy rượu ở hậu viện. Trong đó có một phóng khách được trang trí trang nhã, Thanh Mộc đã ngồi ở đó. Người đó là một nam tử tuổi chừng ba mươi tuổi, khí chất trầm ổn, ánh mắt bình thản.

- Không biết người tìm chúng ta có chuyện gì?

Mặt Hoả Liệt đầy nghi ngờ hỏi.

- Chỉ muốn hỏi các người một chuyện nhưng các người phải trả lời kỹ càng. Ta tất có trọng thưởng.

Thanh Mộc nói xong, lấy ra một cái túi lớn, mở miệng túi liền thấy được một đồng kim tệ lông lánh hiện lên trước mắt ba người Hoả Liệt. Nhất thời ánh mắt ba người Hoả Liệt nhìn chăm chăm vào đó, nuốt nước miếng liên tục. Thấy vẻ mặt của ba người, Thanh Mộc hài lòng cười một tiếng nói:

- Nghe nói các người trên đường gặp được đội ngũ của Nặc Đức Tề Bắc từ tước đại nhân? Không biết là gặp lúc nào, nơi đâu?

- Ba ngày trước, Trong một cái cốc tránh gió.

Hoả Liệt hỏi đáp nhưng ánh mắt thủy chung không rời khỏi túi kim tệ kia.

- Các người thật sự thấy ba thiếu nữ Tinh Linh bên người Nặc Đức Tề Bắc?

Thanh Mộc hỏi, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia lo âu.

- Lúc đầu họ còn nguy trang cơ. Bộ dạng ba thiếu nữ Tinh Linh đó quá đẹp, lại có chức nghiệp bất đồng. Thật là làm cho người ta không quên được.

Thiết Đầu nói.

- Các nàng có phải bị ép buộc hay không?

Thanh Mộc vội hỏi, vẻ mặt không còn vẻ tỉnh nữa, ánh mắt trở nên sắc bén.

- Không giống vậy, các nàng đi cùng Tề Bắc vừa nói vừa cười, thoát nhìn hết sức thân mật.

Độc Nhân nói khiến Thanh Mộc nhướng mày, lâm vào trầm tư.

- Này này, chúng ta đã trả lời rồi. Túi kim tệ kia nên

Về mặt Hoả Liệt tham lam nhìn túi kim tệ.

Thanh Mộc vung tay lên, túi kim tệ kia bay vào trong ngực Hoả Liệt, sau đó thần nhiên nói:

- Tiền khách.

Ba người Hoả Liệt sau khi ra ngoài, Thanh Mộc nhìn hai người thoát hết sức bình thường, ra lệnh:

- Đi theo ba người này, tra rõ ràng thân phận của họ.

...

...

Tề Bắc nhìn cái hòm trong suốt được một khoảng thời gian rồi. Bên trong là khối giáp và khay ngọc chế luyện từ thời văn minh Địa Tinh. Chỉ qua là chuyện Huyết Lang Vương nói trên mặt hộp Đoạt Mệnh Vu thuật có cái gì đó, điều này làm cho hắn phải cẩn thận. Đối với văn minh Địa Tinh cổ xưa, Tề Bắc thông qua sách cổ đã có hiểu rõ ít nhiều. Cái văn minh này, đã tồn tại trăm vạn năm trước. Khi đó lý luận ma pháp và đấu khí còn chưa xuất hiện. Đa số chủng tộc đều ăn tươi nuốt sống nhưng Địa Tinh đã thành lập được một đế quốc khổng lồ dưới đất. Trong lòng đất tạo lên được thế giới như vậy, quả thật là bất khả tư nghị. Văn minh Địa Tinh có chút tương tự với văn minh ở kiếp trước của Tề Bắc. Tỷ như cái năng lượng Địa Tinh kia của Ca Đặc công chúa. Nếu là nói không sai thì uy lực không thua gì công kích của Ma Pháp Sư cao cấp, hơn nữa nó lại không hao phí năng lượng của bản thân, tốc độ xuất ra cũng nhanh hơn rất nhiều. Mà nghe nói, văn minh Địa Tinh cổ xưa dựa vào ngoại vật là có thể lên trời xuống đất. Khối giáp của thời kỳ văn minh Địa Tinh trong cái hòm trong suốt này, không biết có tác dụng gì. “Nếu có thể khiến mình đao thương bất nhập hoặc miễn nhiễm với công kích ma pháp thì khi chế tạo số lượng lớn, trang bị cho một quân đội. Thử hỏi trên đời ai có thể chống lại chi quân đội này?”

“Bốp” Tề Bắc nghĩ đến đó, vỗ đùi, cười nói:

- Ta sa lại quên bưng mất chuyện này chứ. Khi Vu Thần bị hút vào Khủng Cự Chi Chương của Thần Long ẩn ký, vậy thì cái Vu thuật trên rương liệu có phải không đã bị hấp thu rồi không?

Tề Bắc xòe tay ra. Ý niệm vừa động, Thần Long ẩn ký trong lòng bàn tay nhất thời tỏa ra kim quang chói mắt. Hắn chậm rãi đem lòng bàn tay tới gần cái hòm trong suốt, bỗng trên cái hòm trong suốt hiện lên rất nhiều sương mù xám, nhưng không giống như hư thể Vu thần bị hấp thu tan ra như băng tuyết.

“Quả thật hữu dụng!” Đến khi trên thùng không còn sương mù xám tràn ra, Thần Long ẩn ký lại lặn mất. Hắn đặt bàn tay lên cái hòm, dùng lực mở cái hòm ra. Tề Bắc lấy ra mười mảnh ngọc nhỏ, đem để qua một bên, sau đó lấy khối giáp ra.

“Nhẹ vậy?” Trong lòng Tề Bắc kinh ngạc, cầm trong tay cái khải giáp mà nhẹ như không có gì. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, thân thể Địa Tinh mà mặc trọng giáp thì ngay cả đi còn khó. Tề Bắc lần qua lộn lại nghiên cứu khải giáp này, phát hiện phần ngực cùng lưng khỏi giáp có năm ổ lỗ xung quanh. Trong lòng vừa động, lấy viên Ma Tinh Thạch ra từ Không Gian Giới Chỉ, tùy ý lắp vào mười viên. Bất quá, khỏi giáp này không có chút phản ứng nào. Mà lúc này, Tề Bắc phát hiện, mấy cái lỗ trên khỏi giáp có màu sắc khác nhau, mấy lỗ ở ngoài có điều khác nhưng không nhìn rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sắc Lang.

Vì thuộc tính khác nhau mà Ma Tinh Thạch có màu sắc không giống nhau. Hơn nữa vì bất đồng cấp bậc nên độ tinh khiết cũng không giống nhau. Ma Tinh Thạch Thổ hệ có màu vàng, Phong hệ là màu xanh, Hoả hệ là màu đỏ, Thuỷ hệ là màu lam, Lôi hệ là màu tím còn lại quang minh và hắc ám hệ là loại quý hiếm. Mà khải giáp của Địa Tinh phía trước có năm lỗ và phía sau cũng có năm lỗ đối xứng màu vàng, xanh, đỏ, lam, tím. Nói cách khác, khải giáp của Địa Tinh cần có năm loại Ma Tinh Thạch mới có thể khởi động. Tề Bắc đem mười viên Ma Tinh Thạch của năm hệ lắp vào các lỗ trên khải giáp. Đột nhiên, khải giáp của Địa Tinh này sáng lên một chút nhưng trong nháy mắt đã âm ỉ trở lại.

- Chuyện này là thế nào?

Tề Bắc sửng sốt một chút, sờ lên cảm trầm ngâm. Lúc này, ánh mắt Tề Bắc dừng lại cái lỗ ngoài cùng có khác ba đường cong nhỏ. "Nếu như chỉ dựa vào thuộc tính của Ma Tinh Thạch, vậy đường cong này đại biểu cho cái gì? Chẳng lẽ đại biểu cho cấp bậc ma tinh thạch? Ma tinh thạch có phân ra sơ, trung, cao cấp. Chẳng lẽ cái khải giáp của Địa Tinh tộc này phải cần mười viên Ma Tinh Thạch cao cấp?" Vừa rồi hắn bỏ Ma Tinh Thạch vào nhưng cấp bậc là không đồng nhất. May là Tề Bắc cũng không thiếu Ma Tinh Thạch, hắn nhanh chóng lấy ra những viên Ma Tinh Thạch cao cấp ra. Khi viên tinh thạch cuối cùng được lắp vào, cả khải giáp liền nổi lên quang mang nhàn nhạt, sau đó những đường vân trên khỏi giáp vốn âm ỉ cũng sáng lên. Tề Bắc sung sướng đem khỏi giáp mặc lên người, lộ ra khí khái anh hùng. Chẳng qua quang mang trên khải giáp dần dần biến mất nhưng những đường vân vẫn phát sáng như cũ. Tề Bắc đưa tay lên, hắc trường kiếm hiện trong lòng bàn tay. Hắn khởi động Cuồng Long Đẩu Khí quyết, chém một phát vào tay mình. Dĩ nhiên là hắn chỉ dùng ba phần lực đạo, hơn nữa còn vận công hộ thể, bởi ai biết được khải giáp này trông ngon nhưng có thể dùng được hay không. Với lại hắn cũng không thể chém bị thương chính mình, nếu không hắn sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ. Đẩu khí kim sắc chạm đến cánh tay được khải giáp bảo vệ, khỏi giáp nhất thời nổi lên một tầng quang mang, đánh bật đẩu khí của Tề Bắc ra.

- Ha ha, đồ tốt.

Tề Bắc có chút hưng phấn. Sau đó tiếp tục dùng năm thành lực lượng, rồi tăng dần cho tới toàn lực. Thế nhưng khải giáp của Địa Tinh hoàn toàn ngăn chặn được, chỉ là Ma Tinh Thạch được lắp trên giáp đã âm ỉ đi phần nào. Lúc này, Tề Bắc đột nhiên phát hiện ở cổ tay của khải giáp, được trang bị ám khí. Hắn nhẹ nhàng chạm vào điểm lồi lên trong giáp, nhất thời lòi ra một cái ống sắt. Tề Bắc không khỏi nhớ lại ống sắt trên tay của công chúa Ca Đặc có uy lực tương đương với laser. Mà cái ống sắt trên khải giáp của Địa Tinh rất giống như cái ống sắt của công chúa Ca Đặc, phát ra năng lượng ánh sáng mạnh như thế. Tề Bắc đem hướng ống sắt xuống mặt đất, nắm chặt tay lại, một đạo bạch quang chói mắt nhất thời từ ống sắt bắn ra. “Chiu” một tiếng, tạo thành một cái lỗ sâu hoắm.

- Con mẹ nó, có khỏi giáp này chẳng phải là người bình thường cũng có thể cùng cao cấp chiến sĩ và ma pháp sư sánh ngang sao? Thật quá cường đại.

Tề Bắc khiếp sợ không thôi. Qua khảo nghiệm lực phòng ngự của khỏi giáp, hắn có thể đoán chừng phòng ngự của khải giáp ngang bằng với đẩu khí khải giáp của Chiến sĩ Vương phẩm. Nếu luận về lực công kích, sức sát thương và xuyên thấu của ống sắt khi bắn ra thì có thể so với một chiêu công kích của Ma Pháp Sư cao cấp, hơn nữa lại không cần thời gian niệm chú.

Lúc này, khải giáp của Địa Tinh đã dùng hết một phần ba năng lượng, đây có thể nói là khuyết điểm duy nhất của khỏi giáp này. Bởi nếu gặp địch nhân cường đại, cũng không thể chống đỡ được bao lâu vì hao phí năng lượng quá lớn. Còn về Ma Tinh Thạch cao cấp, Tề Bắc mặc dù có thể có một số lượng lớn nhưng Chiến sĩ và Ma Pháp Sư bình thường sợ là Ma Tinh Thạch cao cấp cũng chưa thấy qua, với lại khi sử dụng khỏi giáp của Địa Tinh, một lần cần mười viên Ma Tinh Thạch cao cấp có giá mấy chục vạn kim tệ sẽ hao phí quá nhiều. Một khi đem ra sản xuất với số lượng lớn, đừng nói là trang bị cho một quân đội, dù trang bị cho chỉ một doanh trại thôi thì ngay cả gia tài của Kim Diệp hoàng triều cũng phải thôi thóp. Một người được trang bị một khỏi giáp, cần cung cấp ba mươi vạn kim tệ để mua Ma Tinh Thạch. Một doanh trại có bốn trăm người người, vị chi là khoảng Mười hai triệu kim tệ. Hơn nữa, khỏi giáp này khi thành phẩm giá sẽ có giá cao hơn ba mươi ngàn kim tệ. Nghĩ đến đây, sự hưng phấn trong lòng Tề Bắc dần dần hạ xuống: “Vật này mặc dù tốt nhưng thật sự quá đắt tiền. Hay là thật thả tu luyện cho tốt, giống như khi tiến hoá, bước cuối cùng cũng là tự thân, ngoại lực không thể giúp được. Có lẽ đây chính là lý do mà Địa Tinh vẫn mình bị hủy diệt.”

- Tước gia.

Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Hoả Liệt.

- Vào đi.

Tề Bắc nói. Hoả Liệt đẩy cửa đi vào, hiển nhiên có thấy khải giáp trên người Tề Bắc, kinh diễm nói:

- Tước gia, ngài mặc khải giáp thật có khí phách, còn hơn cả nhưng kỵ sĩ khải giáp của ở Quang minh thần điện.

- Được rồi, bớt vuốt móng ngựa đi. Chuyện ta giao cho đã làm như thế nào rồi?

Tề Bắc hỏi.

- Hồi bẩm Tước gia, đã hoàn thành.

Hoà Liệt cười, đem chuyện đã xảy ra nói một lần. Đúng lúc này, thanh âm của Tiểu Cửu vang lên bên tai của Tề Bắc:

- Chủ nhân, có hai người đi theo Hoà Liệt. Hiện tại đã vào trong viện, ẩn nặc sau cây cỏ thụ.

- Chỉ cần không đã thương người thì không cần để ý đến bọn họ.

Tề Bắc thân nhiên nói. Hoà Liệt móc cái túi kim tệ của Thanh Mộc đưa cho, muốn dâng lên Tề Bắc.

- Các người cầm lấy đi, nhớ mời các huynh đệ khác uống rượu.

Tề Bắc cười nói.

- Tạ ơn Tước gia.

Hoà Liệt nhất thời cười đến miệng cũng sắp rách tới mang tai. Trong túi có hơn ngàn kim tệ, đủ cho bọn họ uống say đến thiên hôn địa ám. Một nhà thường dân có mười người đi làm cả đời cũng không kiếm được kim tệ nhiều đến vậy. Hai gã được Thanh Mộc tới điều tra viện của Đỗ Thọ đi một vòng, biết được thương đội này đến đây chỉ để giao dịch cùng Huyết Lang Vương, nên sau đó lặng lẽ rời khỏi. Tề Bắc đi ra khỏi phòng, vào trong doanh trướng ở nội viện, là của công chúa Ca Đặc. Tác dụng của nó không chỉ có thể ngăn cách khí tức, mà còn có thể chống lại được mũi tên ma pháp bắn tới, cả ba thiếu nữ Tinh Linh đều ngồi trong này. Khi hắn vừa đi vào thì nghe mấy tiếng thét kinh hoàng truyền tới, hắn vội vàng quay đầu ra, nhưng hai mắt vẫn phê khi nhìn thấy cảnh khiến cho cả tiểu đệ đệ của hắn cũng phải hiếu kỳ. Không đầy một khắc, muội muội của Đỗ Thọ là Đỗ Linh chui ra ngoài, hung hăng lườm Tề Bắc, hừ lạnh nói:

- Sắc lang.

Muội muội của Đỗ Thọ là một mỹ nhân, cho dù nàng đã biết thân phận Tề Bắc, hơn nữa hắn còn cứu nàng từ móng vuốt sói của Hoà Lang và nàng có nhiệm vụ chiếu cố cho ba thiếu nữ Tinh Linh bị Tề Bắc bắt. Về sau, không biết ba thiếu nữ Tinh Linh kia đã nói bậy gì về hắn, mà mỗi khi nàng thấy hắn thì sắc mặt đều khó coi. Tinh Linh vốn thích sạch sẽ, mới vừa này ba thiếu nữ Tinh Linh đã van xin nàng lau thân thể giúp họ. Kết quả là đang chuẩn bị thì Tề Bắc vừa vịn đi vào, hắn đã nhìn thấy hết bộ ngực căng tròn của Yên Linh. Tề Bắc cũng lười giải thích, nếu hắn thật sự mong muốn sắc đẹp của 3 thiếu nữ tinh linh, đã sớm đem các nàng ăn tất. (Dg: ta thích :88:)(Biên: không ăn luôn thì thích nổi gì)

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mộ Dung Y Sĩ

Tề Bắc tiến vào doanh trướng, thấy Như Phong, Phiêu Tuyết đang cầm tức hắn, Yên Linh cũng là tức giận đan xen, khuôn mặt đỏ bừng một mảnh nhưng đôi mắt đẹp cũng không dám nhìn thẳng hắn. Bởi vì Tề Bắc cũng không rõ nội tình của ba nàng Tinh Linh này, đặc biệt bây giờ đang ở trong thành Tây Linh cho nên hắn căn bản không yên lòng giải khai cấm chế trên thân ba người, cho nên ba người ngoại trừ con người và cái miệng có thể cử động ra thì cả người đều không thể động đậy.

- Khụ Khụ, không nên nhìn chăm chăm vào bốn thiếu gia như vậy, bốn thiếu gia thủ thân như ngọc nên các người cũng đừng nghĩ lung tung.

Tề Bắc ho khan hai tiếng về mặt đầy chính khí.

- Người còn có thể vô si được như vậy sao?

Yên Linh nghĩ đến mới vừa rồi bị hắn nhìn thấy cảnh xuân, trong lòng không ngăn được cơn tức giận.

- Người là người xấu, mau thả chúng ta ra.

Phiêu Tuyết tức giận nói.

- Đúng, mau thả chúng ta ra nếu không Tinh Chủ biết được nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Như Phong cũng nói theo. Có lẽ là biết Tề Bắc sẽ không thật sự xuống tay với các nàng, cho nên Phiêu Tuyết và Như Phong cũng không sợ hắn. Tề Bắc

đi vào trong doanh trường ngồi lên giường gác luôn cả chân mang giày lên giường đương đương tự đắc nói:

- Các ngươi yên tâm, ta sẽ thả các ngươi ra. Trông các ngươi gầy như vậy nhưng tại sao lại ham ăn quá! Ta không nuôi nổi các ngươi đâu.

Trên khuôn mặt của ba nàng đều đỏ lên, tuổi của các nàng đang là tuổi ăn tuổi lớn nên hai năm qua sức ăn của các nàng cũng tăng lên nhiều. Mọi người không rõ, đều cho là Tinh Linh chỉ ăn Linh quả Cam Lộ nhưng thật ra Tinh Linh cũng chỉ có thể ăn được khi thân thể hoàn toàn phát triển hoàn toàn, cũng chính là lúc đã trưởng thành, còn trước lúc trưởng thành thì sức ăn của Tinh Linh đặc biệt là Tinh Linh đang phát triển thì sức ăn bằng mười thanh niên nhân loại.

- Ngươi tìm được Tinh Chủ rồi sao?

Yên Linh mở miệng hỏi.

- Còn chưa có, bắt quá hần cũng sẽ rất nhanh.

Tề Bắc gồi đầu lên hai tay, giương thẳng hai chân lên.

- Ngươi rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Chỉ cần ngươi đem tin tức bọn tay ở đây phát tán ra ngoài, chẳng phải sẽ gặp được Tinh Chủ rồi sao?

Yên Linh đã sớm nghĩ thông suốt điểm mấu chốt.

- Hắc hắc, vốn là ta tính toán cũng định làm như vậy, bắt quá đột nhiên ta cảm thấy hợp tác hơi hơi như vậy quá không phóng khoáng chút. Muốn hợp tác thì phải là hợp tác mật thiết, thậm chí cao hơn nữa vì dù sao thành Tây Linh này cũng là đại bản doanh của ta, ta cũng không muốn sau này để lại mầm họa gì đó.

Tề Bắc đầy hèn mọn gian trá, lúc nói đến hai từ mật thiết và mầm họa lại cố ý cường điệu giọng nói lên.

- Ta khuyên ngươi đừng tự cho là thông minh ngươi mà thật sự chọc giận Tinh Chủ thì nhất định hối hận cũng không kịp.

Yên Linh lạnh lùng nói. Tề Bắc cười cười không có mở miệng, từ trong lời nói của Yên Linh thì có lẽ Tinh Chủ hoặc là nói thế lực phía sau lưng Tinh Chủ thật không đơn giản chút nào. Nhưng cho dù như thế thì sao? Thành Tây Linh này là đất phong của hắn, có thể nói là chỗ đứng thứ nhất của hắn ở cái thế giới này, ai dám cản đường của hắn thì hắn sẽ diệt người đó. Yên Linh nhìn thấy sát cơ lóe lên trong hai mắt của Tề Bắc thì trong lòng không khỏi run lên, lời của nàng không ngờ lại khơi dậy sát cơ trong lòng vị quý tộc trẻ tuổi này. Nhìn bộ dáng của hắn thì thành Tây Linh này xem ra không thể tránh được một phen huyết vũ rồi.

...

...

Khu tây trong thành Tây Linh, ở mỗi tòa thành thị nhất định sẽ tồn tại xóm nghèo và nơi này là khu nhà nghèo của đám người ở tầng chót trong xã hội. Mùa đông hàng năm ở nơi xóm nghèo này người già và tiểu hài bị chết rét số lượng cũng không ít. Trong một tiểu lâu hai tầng cũ kỹ ở khu thành tây, một ngọn đèn hôn ám còn đang lóe sáng, ở lầu một bày mười cái giường gỗ đơn sơ, phía trên nằm đầy bệnh nhân gầy trơ xương nằm co quắp vì cái lạnh, trên mặt đất còn nằm mười mấy người bọc trong sợi bông cũ nát, đại bộ phận người đều là người già và tiểu hài tử. Một chiếc xe lăn làm bằng gỗ từ trong phòng đi ra ngoài, trên xe lăn có một nữ tử đang ngồi, cô gái này đeo mạng che mặt, mang khăn đội đầu, ngay cả hai tay cũng mang theo một đôi bao tay thật mỏng màu đen, cả người chỉ lộ ra đôi con ngươi giống như hai ngôi sao. Một số bệnh nhân và gia quyến của họ đều dùng ánh mắt cảm kích lẫn tôn kính nhìn nàng, không ai lên tiếng cảm ơn nhưng hết thảy đều không cần phải nói ra.

“Rầm rầm rầm”

Đúng lúc này thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

- Mộ Dung y sĩ, mở cửa ra van xin cô hãy cứu lấy con của tôi.

Bên ngoài vang lên tiếng khóc thảm thiết của một người cha nào đó. Một nha đầu vội vàng tiến lên mở cửa ra cho một người quần áo lam lũ ôm một cái bọc bên trong đó có một cô bé ước chừng ba tuổi vọt vào lập tức bỏ nhào quỳ rạp xuống trước cái xe lăn của cô gái hoảng sợ nói:

- Cứu cứu con gái của ta, cứu lấy con gái của ta.

Cô bé này gầy trơ cả xương màu da đã phát tím tưa như không còn nghe thấy tiếng hô hấp nữa.

- Tiểu Lục, mau cầm cái hòm thuốc của ta tới đây.

Cô gái trên xe lăn gấp giọng nói âm thanh như tiên âm. Nha đầu kia liền chạy đi lấy một cái hòm thuốc đưa cho cô gái, cô gái mở cái hòm ra rồi lấy một bình sứ đổ ra vài loại thuốc viên khác nhau, sau đó mở miệng cô bé ra nhét thuốc vào.

- Mang cô bé về nghỉ ngơi đi.

Cô gái nói.

- Cảm ơn Mộ Dung y sĩ, cảm ơn Mộ Dung y sĩ.

Người cha ôm đứa trẻ liên tục nói cảm ơn.

Ba năm trước đây Mộ Dung y sĩ mở cái y quán này ở đây, không ai biết nàng tên là gì cũng không người nào biết bộ dáng thật sự của nàng. Đến xem bệnh cũng chỉ là người ở trong xóm nghèo này, bọn họ phần lớn là không đóng nổi tiền xem bệnh, bất quá vì Mộ Dung y sĩ này chưa bao giờ đòi bọn họ một phân tiền, người nếu có tiền thì đưa trước cũng được còn nếu như không có thì nàng cũng vẫn miễn phí xem bệnh cho người đó.

- Mộ Dung y sĩ, mau đến xem mẹ của tôi, bà sắp không qua khỏi rồi.

Một gã nam nhân trung niên xanh xao đột nhiên la lớn. Mộ Dung y sĩ nhanh chóng đi tới bên cạnh hắn, vừa sờ lên người nữ nhân nằm trên giường kia thì thấy cái trán đã lạnh như băng, trong lòng nhất thời cả kinh biết ba ấy đã là đèn cạn dầu không thể cứu được.

- Mộ Dung y sĩ, cứu cứu mẹ tôi, cứu lấy bà ấy, con cái không thể không có mẹ.

Nam nhân này quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu. Đôi mắt đẹp của Mộ Dung y sĩ toát ra vẻ thống khổ, một cái tay trên xe lăn của nàng rủ xuống mơ hồ tản ra quang mang màu xanh nhạt nhưng nàng bỗng nhiên nắm chặt tay lại, tia sáng này vừa xuất hiện bỗng nháy mắt biến mất.

- Thật xin lỗi, ta đã cố hết sức.

Mộ Dung y sĩ nhắm mắt lại đem tia thống khổ trong mắt chôn giấu đi. Mộ Dung y sĩ ngồi lên xe lăn đi tới cửa thang lầu, nàng nhẹ nhàng nắm chặt lấy ghế dựa lưng của xe lăn, chiếc xe lăn này liền chở nàng lên nhẹ nhàng giống như đi trên đất phẳng. Ở cửa sổ lầu hai, Mộ Dung y sĩ nhìn cuồng phong bão tuyết bên ngoài mà nhẹ nhàng thờ dài, không biết lại có bao nhiêu người chết ở trong gió tuyết này. Trong ba năm này, nàng nhìn quen việc sinh tử nhưng vẫn nhìn không thấu được sinh tử. Đúng lúc này, một con chim nhỏ màu xanh biếc từ trong gió tuyết bay tới, cái miệng nhỏ nhắn mổ mấy cái vào cửa sổ lầu hai. Tay của Mộ Dung y sĩ vừa nhấc lên cửa sổ tự động mở ra con chim nhỏ màu xanh biếc này liền bay vào lòng bàn tay của nàng. Con chim nhỏ liú riu một trận, trong đôi mắt đẹp như hai vì sao của Mộ Dung y sĩ nhất thời bao trùm một tầng mây đen thật dày, linh khí trong mắt hoàn toàn biến mất thay vào đó là tử khí khiến cho người khác không rét mà run.

- Đi nói cho Thanh Mộc tụ họp Dong Bình quân đoàn để cho hắn mang theo, Cô Tinh vây quanh Tị Phong Cốc, Tiểu Thúy người đi cái cốc để tránh gió đó tìm kiếm khí tức của ba nha đầu Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết.

Mộ Dung y sĩ giống như đổi thành một người khác, trong giọng nói mang theo sát khí lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Rập Bầy

Tiểu Cửu hiện ra trước mặt Tề Bắc một cách quý mị còn Huyền Ảnh đang bị Tề Bắc ăn đậu hũ, duyên dáng hét lên một tiếng ẹ ẹ chạy ra ngoài.

- Tinh Thần có động tĩnh gì không?

Tề Bắc hỏi giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.

- Thanh Mộc cũng không có đi ra bất quá tôi phát hiện trong viện của hắn bay ra một con Thúy Linh Điều. Nó bay đến một y quán trong khu nhà nghèo ở thành Tây một lát lại bay trở về, sau đó bay ra ngoài thành hướng đến cái cốc tránh gió đó.

Tiểu Cửu nói.

- Y quán trong khu dân nghèo? Tinh Chủ ở chỗ đó?

Tề Bắc sừng sốt một chút làm sao cũng nghĩ không thông, đầu não của một trong tam đại thế lực thành Tây Linh mà lại ở trong một y quán trong khu dân nghèo.

- Không biết, nhưng tôi đã hỏi thăm qua, y sĩ ở trong y quán kia họ Mộ Dung người khác cũng gọi nàng là Mộ Dung y sĩ, hai chân nàng đi lại bất tiện nghe nói còn mắc phải một loại quái bệnh, chỉ đành phải đem toàn thân che lại hoàn toàn, y quán nàng mở ra đã được ba năm căn bản là miễn phí xem bệnh cho dân nghèo ở nơi đó.

Tiểu Cửu nói. Tề Bắc gật đầu, người gọi là Mộ Dung y sĩ này cho dù không phải là Tinh Chủ thì cũng có quan hệ rất lớn cùng với Tinh Thần. Mà đúng lúc này, Thập Tam cũng xuất hiện vô cùng quý dị nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ vừa mới phát hiện đoàn lính đánh thuê của Tinh Thần đang tập hợp.

Tề Bắc đột nhiên đứng thẳng lên cười nói:

- Cá lớn cắn câu, bẫy rập tại cốc tránh gió bố trí thế nào rồi?

- Đã bố trí thỏa đáng.

Thập tam nói.

- Vậy thì tốt, trước phế của hần một cánh tay, canh bạc này của chúng ta cũng đủ phân lượng rồi.

Tề Bắc sờ lên cái cằm vừa mới mọc ra vài sợi râu non nớt, hình tượng lão gian thương thật sự không quá phù hợp so với bộ dáng thật sự của hần, giống như một mao đầu tiểu tử lại cứ thích ra vẻ già đời vậy. Dĩ nhiên, Tiểu Cửu và Thập Tam tuyệt đối sẽ không cho là như thế, Tề Bắc kể từ khi trở về từ Vong Linh sơn mạch thì quả thực rất quý quý.

...

...

Đoàn lính đánh thuê Tinh Thần có hơn tám ngàn người ở trong gió tuyết chạy nhanh về hướng cốc tránh gió đó, có thể nói là lính đánh thuê của Tinh Thần đã dốc toàn bộ lực lượng ra rồi. Chính bởi vì dốc toàn bộ lực lượng nên lính đánh thuê của Tinh Thần xuất phát thập phần bí mật, bọn họ sợ nếu để cho Huyết Lang và Mị Ảnh biết được thì có tập hợp lại động thủ với tổng bộ hay không. Tinh Thần hành động lần này do bát đại tinh tướng Thanh Mộc, Tất Sát và tam đại tinh tướng Cô Tinh suất lĩnh.

- Thanh Mộc, ngươi có cảm giác trong chuyện này tựa hồ có gì đó khác thường không?

Tất Sát nói với Thanh Mộc, đây là một trung niên nhân thấp gầy, trên mặt có hai phiến râu cá trê, thoạt nhìn mảy gian mắt chuột không giống một tinh tướng chủ quản một phương mà lại giống một tên trộm cắp ngoài đường hơn.

- Có vấn đề gì không?

Thanh Mộc hỏi, Cô Tinh bên cạnh lạnh như băng cũng nhìn sang.

- Thực ra thì cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là cảm thấy sự việc này hơi trùng hợp một chút, ba vị tiểu thư vừa mới mất tích thì quán rượu Thiên Đường mạo hiểm liền có tin tức của các nàng, hơn nữa còn có quan hệ cùng với Nặc Đức Tề Bắc. Nặc Đức Tề Bắc này nhất định là đối thủ của tất cả các thế lực thành Tây Linh này.

Tất Sát miết chòm râu hình chữ bát của mình con ngươi xoay chuyển thật nhanh.

- Quán rượu Thiên Đường mạo hiểm vốn là nơi hội tụ tam giáo cửu lưu, có tin tức này cũng không có gì không đúng. Mấu chốt chính là ba vị tiểu thư của Tinh Thần chúng ta lại đi theo bên người Nặc Đức Tề Bắc.

Thanh Mộc nói.

- Không phải Hộ vệ của thương đội kia đã nói rồi sao, ba vị tiểu thư ngoan ngoãn phục tùng ở bên cạnh Nặc Đức Tề Bắc. Có khi là ba vị tiểu thư có kế hoạch gì đó? Chúng ta cứ đi như vậy chẳng phải là phá hỏng kế hoạch của ba vị tiểu thư hay sao?

Tất Sát nói. Thanh Mộc trầm ngâm một chút rồi nói:

- Rất có thể ngươi nói đúng nhưng là chỉ là có thể mà thôi, trong lòng ngươi hiểu được ba vị tiểu thư ở trong lòng Tinh Chủ có địa vị như thế nào, Tinh Chủ tuyệt đối sẽ không cho phép phát sinh một chút nguy hiểm trên người của ba vị tiểu thư.

Tất Sát thở dài một hơi, hiểu được Thanh Mộc nói rất đúng ba vị tiểu thư nếu như là xảy ra chuyện gì... Tất Sát cả người run lên không dám nghĩ tiếp nữa. Cách cốc tránh gió khoảng mười dặm thì đoàn lính đánh thuê của Tinh Thần ngừng lại tựa hồ như đang đợi cái gì. Không lâu sau, một con chim nhỏ màu xanh biếc từ trong gió tuyết bay vút tới dừng lại ở trên vai Thanh Mộc liú ríu kêu to như muốn nói gì đó.

- Tiểu Thúy nói, cốc tránh gió quả thực tản ra khí tức của ba vị tiểu thư.

Thanh Mộc nói.

- Nếu ba vị tiểu thư ở nơi này vậy thì không có biện pháp rồi, tấn công đi, cùng lắm thì để lại một con đường sống cho Nặc Đức Tề Bắc. Tiểu tử đó không thể chết được nếu không Kim Diệp đại quân sẽ đem cái thành Tây Linh này tàn sát đến máu chảy thành sông.

Tất Sát nói. Bát Thiên Tinh Thần thuộc đoàn lính đánh thuê khoác áo choàng màu tuyết trắng cùng với gió tuyết hòa làm một, dưới chân chính là giày chuyên đi trong tuyết, dẫm trên tuyết không phát ra thanh âm cho dù là có thanh âm rất nhỏ thì tất cả cũng bị tiếng gió che dấu hoàn hảo. Cứ như vậy, bọn họ lặng yên không một tiếng động tiếp cận cốc tránh gió. Trong cốc tránh gió, hơn hai trăm cái trường bông trên một bãi đất trống, dựa theo tính toán số lượng trường bông thì quả thực có thể dung nạp hơn ngàn người. Trên đỉnh hai ngọn núi nhỏ lần lượt xuất hiện từng hàng đầu người.

- Đùng... Đùng...

- Cút ngay, tên khốn này không được đụng đến Yên Linh tỷ tỷ...

- Tinh Chủ sẽ giết ngươi, a...

Thanh Mộc vốn là cảm thấy nơi này lộ ra vẻ an tĩnh bất thường hơn nữa lại không có binh lính tuần tra đang do dự có phải xác định một lần nữa hay không. Nhưng vào lúc này thì thanh âm kinh hoàng của Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết từ bên trong trường bông trung tâm truyền ra. Đúng là tiếng của họ rồi!

- Tiến công!

Thanh Mộc lập tức hạ lệnh tấn công. Vô số mũi tên và từng chiêu thức ma pháp tuyệt mỹ cái địa đánh tới doanh trường trong cốc tránh gió kia. Ngay sau đó một đội lính đánh thuê của Tinh Thần ở cửa cốc gầm lên vọt vào vọt vào. Cùng lúc đó, trên một số đỉnh doanh trường bốc lên khói đen nồng nặc, trong nháy mắt bao phủ cả tòa núi.

- Không xong rồi, là bẫy, mau rút lui!

Tất Sát quát to lên. Nhưng mà không kịp nữa rồi!

“Uỳnh! Ầm! Ầm! Ầm!” Một tiếng nổ mạnh vang lên, hai ngọn núi rung mạnh, bắt đầu sụp đổ. Khói đen vừa gặp phải lửa liền biến thành màu lục sắc, lính đánh thuê của Tinh Thần nhất thời giống như lúa mạch bị gặp bão, rạp hết xuống. Chỉ có vài chục người lúc bắt đầu đã định chỉ hô hấp, hoảng sợ trốn thoát. Trong đó bao gồm tam đại Tinh Tướng của Tinh Thần. Nhưng là khi bọn hắn thoát ra khỏi được màn sương mù màu lục sắc dày đặc kia thì ngêng đốn bọn hắn chính là ma pháp tiên bắn ra hình thành lưới ma pháp đem bọn họ vây lại. Đầu lĩnh là Hỏa Liệt, hắn tiến lên một bước lạnh giọng hét lớn:

- Các ngươi đầu hàng đi, Tước gia nhà ta nhân từ không muốn mạng của các ngươi, bắt quá nếu các ngươi phản kháng thì sẽ làm quỷ dưới lưỡi đao của Hắc Giáp Quân chúng ta.

- Những huynh đệ kia của chúng ta đều...

Khóe mắt Cô Tinh giật giật, nếu những huynh đệ kia đều chết rồi vậy thì hắn cũng không thể sống được.

- Yên tâm, bọn họ chẳng qua là hôn mê thôi, chỉ cần ăn giải dược vào tự nhiên có thể tỉnh lại.

Hỏa Liệt nói. Cô Tinh vùng trường thương trong tay xuống đặt móng ngồi ở trên mặt tuyết. Thanh Mộc và Tất Sát cũng cười khổ buông vũ khí trong tay xuống, họ đã mất đi lợi thế không cần thiết phải đi chịu chết. Bọn lính đánh thuê còn lại thấy được tam đại Tinh Tướng đã đầu hàng tự nhiên cũng sẽ đầu hàng.

“Tước gia thật sự liệu sự như thần, nếu là đi đánh giặc có thể sẽ đập cho đám Thú Nhân kia khóc kêu cha gọi mẹ.” Hỏa Liệt đem những người này trở lại xong, trong lòng càng sùng bái Tề Bắc đến độ mù quáng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mộ Dung Tinh Thần

Kim Cương và Độc Nhân theo sau lưng Tề Bắc, chậm rãi thẳng tiến tới phía tây thành Tây Linh.

- Tước gia, tiểu nhân vẫn không hiểu, một khi tiêu diệt lực lượng tinh nhuệ nhất của Tinh Thần, tại sao không trực tiếp đánh hạ tổng bộ Tinh Thần, cần quét cứ điểm của Tinh Thần.

Độc Nhân trong lòng cứ bồn khoăn mãi, cuối cùng không nhịn được phải hỏi.

- Tinh Thần và Huyết Lang vốn không giống nhau, với thể lực Huyết Lang, nói trắng ra chính là thể lực của bộ tộc Thú Nhân, dựa vào kiểu lãnh đạo của bộ tộc đó, chúng ta chỉ cần giết Huyết Lang Vương, rồi bầu ra một thủ lĩnh là nắm hết thể lực trong tay. Nhưng Tinh Thần thì không giống như thế, Tinh Thần có tổ chức tương đối phức tạp, dù chúng ta giết Tinh Chủ, cũng chống đỡ không được Tinh Thần, cho dù đoàn đánh thuê lính của Tinh Thần bị tiêu diệt, mà tiếp tục dẫn người đi cần quét các cứ điểm, chỉ cần có phản kháng, người của ta lập tức sẽ có thương tích. Chúng mà liều mạng tấn công thì dù bốn thiếu gia hợp lại binh lính cũng không gượng dậy nổi. Hơn nữa, thành Tây Linh còn có một Mị Ảnh thần bí.

Tề Bắc lắc đầu nói.

- Nhưng hiện tại bốn thiếu gia có trong tay thiếu nữ Tinh Linh mà Tinh Chủ coi trọng, và bắt được đoàn lính đánh thuê của Tinh Thần. Chúng ta hiện có

thể đàm phán cùng Tinh Chủ, hơn nữa còn có nhiều lợi thế hơn Tinh Thần để ta làm chủ đạo phân chia lợi ích, và lại...

Tề Bắc vừa đi xuống dưới vừa nói. Đến câu này thì ngừng lại, không nói gì thêm. Tiến vào khu Tây thành, Tề Bắc phảng phất như đi tới một cái thế giới khác, khắp nơi là bị bão tuyết đè sập, chỗ nào cũng có tiếng khóc thảm thiết. Xóm nghèo của Kim Diệp hoàng đô so với nơi này có thể nói đã là thiên đường rồi, ít nhất còn không đồ nát như nơi đây, nhưng dù sao chỗ này vẫn có thể dung thân được. Tại thành Tây Linh, rất nhiều cái mà người ta gọi là nhà thật ra chỉ là dựng bằng mấy khối gỗ tạo lên túp lều, như vậy, căn bản không chịu được gió tuyết lớn như thế. Tề Bắc nhìn xung quanh, chứng kiến rất nhiều thi thể chết cứng, con số vượt quá một trăm, khiến mưu lược quyết sách trong lòng hắn bị đè xuống dưới, thay vào đó là cảm giác cảm khái.

"Đây chính là đất phong của ta sao? Rồi một ngày, ta sẽ biến nơi đây trở thành Thiên Đường." Tề Bắc thầm nói trong lòng. Cuối cùng hắn cũng tìm được y quán của Mộ Dung y sĩ, tại đây đã chật kín người. Tề Bắc đứng ở cửa, thấy Mộ Dung y sĩ ngồi trên xe lăn, mang mạng che mặt, toàn thân che dấu nghiêm ngặt, mang một đôi bao tay đen nhánh, đang khám cho một nữ đồng khoảng ba tuổi, trong mắt lộ ra một loại huy quang, mang lại cho người nhìn cảm giác thánh khiết. "Nàng thật sự là của Tinh Chủ sao?" Tề Bắc bắt đầu do dự về phán đoán của mình. Sự xuất hiện của Tề Bắc gây được sự chú ý của mọi người rất nhanh, hắn ăn mặc một bộ quần áo quý phái, đối lập hoàn toàn với cảnh vật nơi đây. Một vài bệnh nhân hí mắt lại, một số khác trợn trừng nhìn hắn. Bởi vì họ rất rõ ràng, Tề Bắc không phải đến để xem bệnh, như vậy chỉ còn vì Mộ Dung y sĩ mà tới rồi. Lúc trước, một số nam nhân bị ánh mắt xinh đẹp và âm thanh dịu dàng của Mộ Dung y sĩ mê hoặc nên đã đến quấy rầy nàng. Nhưng những nam nhân này ngày thứ hai đã không còn xuất hiện, vì vậy có người suy đoán là có cường giả âm thầm bảo vệ Mộ Dung y sĩ. Mộ Dung y sĩ ngẩng đầu thân nhiên nhìn Tề Bắc một cái, rồi lại chuyển tâm móm thuốc cho cô bé. Tề Bắc không có quấy rầy nàng, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, nàng hết lấy thuốc cho người này, lại xem bệnh cho người khác... Cứ như vậy, Tề Bắc đứng đấy hai canh giờ. Rốt cuộc, Mộ Dung y sĩ cũng ngừng lại, mọi việc đã xong xuôi, cũng không còn bệnh nhân mới đi vào nữa.

- Ta gọi là Nặc Đức Tề Bắc.

Tề Bắc mở miệng nói. Thân thể Mộ Dung y sĩ cứng đờ, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia hắc khí, nhưng ngay sau đó biến mất.

- Người theo ta lên đây đi.

Mộ Dung y sĩ cất tiếng nói, xoay người ngồi lên xe lăn lên lầu. Tề Bắc đi theo, Độc Nhãn và Kim Cương như hai cây trụ cửa lớn đứng ở ngoài y quán. Lầu hai hiển nhiên là Mộ Dung y sĩ khuê phòng, mặc dù đơn sơ, nhưng vô cùng sạch sẽ, còn đầy đầy một mùi hương hoa thơm ngát.

- Ta nên gọi nàng là Mộ Dung y sĩ, hay là Tinh Chủ?

Tề Bắc kéo qua một chiếc ghế tre, không chút khách khí ngồi xuống.

- Người gọi ta là Mộ Dung Tinh Thần đi.

Mộ Dung Tinh Thần thân nhiên nói, quả nhiên tên của nàng là Mộ Dung Tinh Thần, tên của thế lực Tinh Thần chính là lấy từ tên của nàng.

- Mộ Dung Tinh Thần? Tên thật đẹp.

Tề Bắc khen, hắn không nghĩ là Mộ Dung Tinh Thần lại thẳng thắn như vậy. Xem ra, nàng là người thông minh, cùng người thông minh giao thiệp thật là nhàn, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là song phương ở cùng phe. Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tinh Thần nhìn chằm chằm vào Tề Bắc, mở miệng nói:

- Nha đầu Yên Linh kia không sao chứ?

- Không có chuyện gì, các nàng rất tốt, một ngày ăn nhiều như vậy, sắp ăn cả bốn thiếu gia rồi.

Tề Bắc cười nói, đồng thời trong lòng nổi lên một tia cảm giác quái dị, nói chuyện cùng nàng thật giống bằng hữu đang nói chuyện ngày. Nàng hỏi ba thiếu nữ Tinh Linh kia, ngữ khí không giống như là đang chất vấn, mà giống như là đang hỏi người bằng hữu.

- Xem ra ta đánh giá thấp người.

Mộ Dung Tinh Thần nhẹ giọng nói.

- Không, chỉ là nàng quá quan tâm nên bị loạn mà thôi.

Tề Bắc nhún nhún vai nói.

- Như vậy, đoàn lính đáng thuê của Tinh Thần bại rồi sao? Tốt, người có điều kiện gì cứ nói đi.

Mộ Dung Tinh Thần không đợi Tề Bắc trả lời, liền nhắm thẳng vào chủ đề, nếu Tề Bắc xuất hiện tại nơi này, kết quả kia cũng không khó đoán.

- Ta có chút khát! Nếu là nói chuyện hợp tác, cũng nên có chút trà trên bàn chứ?

Tề Bắc ha hả cười nói.

- Là ta thất lễ.

Xe lăn của Mộ Dung Tinh Thần vừa chuyển, con người Tinh Thần bỗng nhiên hiện lên một đạo quang mang. Liền thấy cách đó không xa, một cái tủ bằng

trúc dâng tự động mở ra, nhẹ nhàng lấy bình trà tinh xảo ra, từng chiếc lá trà theo dòng nước đi ra, rơi vào bên trong chén trà. Nhưng ngay sau đó, bình nước bắt đầu bốc lên nhiệt khí, nhanh chóng sôi trào lên. Rồi bình nước nóng lắng không nhẹ nhàng, nước nóng tưới vào trong chén trà, hương trà thơm ngào ngạt nhất thời tràn đầy trong phòng.

- Mòi!

Mộ Dung Tinh Thần nói một câu, chén trà vững vàng nhẹ nhàng bay đến trước mặt Tề Bắc, dừng ở giữa không trung. Tề Bắc ha ha cười một tiếng, đưa tay nhận lấy chén trà, nhẹ khẽ nhấp một ngụm.

- Người không sợ có độc?

Mộ Dung Tinh Thần thản nhiên hỏi.

- Sợ, bất quá mỹ nhân châm trà, có độc bổn thì bổn thiếu gia cũng muốn uống.

Tề Bắc cười nói.

- Người đã trúng độc rồi.

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tinh Thần sáng quắc nhìn Tề Bắc, dùng ngữ khí khẳng định.

- Loại độc nào? Liệt Hỏa Thăng Long hoàn, xuân phong nhất dạ tán, nhất dạ cửu thứ Lang...

Tề Bắc cười hắc hắc nói tới đây, đột nhiên trên mặt ửng hồng, hần mở to hai mắt ngó chừng Mộ Dung Tinh Thần, nói:

- Nàng thật sự cho ta uống xuân dược? Nếu thế, bổn thiếu gia không thể làm gì khác hơn là dùng nàng để giải độc thôi.

- Vô sỉ!

Mộ Dung Tinh Thần đột nhiên giơ tay lên, lắng không chớp tới Tề Bắc, không khí trong phòng nhất thời đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Làm Nữ Nhân Của Ta Đi!

Trong sát na Mộ Dung Tinh Thần giơ tay lên, Tề Bắc cảm giác được thân thể bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm, không thể nhúc nhích được, mà một giây sau, trước mặt của hắn không gian bỗng vụn vỡ biến thành lưới đao.

“Không gian ma pháp!” Tề Bắc phát lực từ đan điền, hai mắt hiện lên một tia kim mang, xung quanh nhất thời nổ vang, cả người hắn thoát khỏi không gian giam cầm, bàn tay tựa như tia chớp chớp tới Mộ Dung Tinh Thần. Trong mắt Mộ Dung Tinh Thần hiện lên một tia kinh dị, không nghĩ tới Tề Bắc có thể dễ dàng phá bỏ không gian giam cầm của nàng như thế. Vốn là Mộ Dung Tinh Thần muốn chế trụ Tề Bắc, cứ như thế, ưu thế của hắn sẽ phải tiêu tan, cho dù không cách nào khống chế được hắn, đến lúc hợp tác có thể tranh thủ phân chia đều. Chỉ là, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nàng không ngờ rằng Tề Bắc lại có thực lực cường đại đến thế, không gian ma pháp của nàng chỉ kém chút thôi là bước vào cảnh giới Vương phẩm, hơn nữa còn là Ma Pháp Sư tinh thần cao cấp, nhưng vẫn không thể bắt được hắn, độc trong nước trà đối với hắn tựa hồ cũng không có hiệu quả gì. Trong nháy mắt, đại thủ của Tề Bắc đã vươn tới yết hầu của Mộ Dung Tinh Thần, mặc dù không có Long Hóa, nhưng Cuồng Long Đầu khí phát ra cũng đủ để xuyên kim liệt thiết rồi. Không gian trước mặt Mộ Dung Tinh Thần ngưng tụ lại, đồng thời tính toán dùng tinh thần tấn công hắn.

- Phá!

Tề Bắc gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to bị dừng lại giữa khoảng không, trong đầu truyền đến từng trận đau nhói. Tinh thần của Tề Bắc cũng vô cùng cường đại, ban đầu Yêu Nhiều muốn thôi miên hắn, cũng đã hoàn toàn thất bại. Trong mắt của Tề Bắc nổ ra hai tia kim mang, lập tức phá công kích của Mộ Dung Tinh Thần. Nàng kêu lên một tiếng đau đớn, khúc miệng trào ra một tia máu tươi, nhuộm đỏ cái khăn che mặt, đây là hậu quả của Tinh Thần ma pháp phản chấn. Việc nàng bị thương làm không gian trước mặt trở nên yếu ớt, đại thủ của Tề Bắc ập xuống như tường đổ, bóp thẳng về hướng cổ họng nàng. Mộ Dung Tinh Thần cắn răng một cái, đem không gian bóp méo một chút. Đại thủ của Tề Bắc lập tức thay đổi quỹ đạo, trượt tới mặt nàng. Mạng che mặt của Mộ Dung Tinh Thần bị Tề Bắc dùng tay cái lột xuống, hiện ra một nụ cười tinh xảo tuyệt luân trong không trung. Trong mắt Tề Bắc hiện lên một tia kinh diễm, không ngờ trên cõi đời này lại có cô gái xinh đẹp như vậy, da thịt kia trắng như trong suốt, không có chút tỳ vết nào, sống mũi thẳng như đao gọt, đôi môi đỏ mọng còn vết máu, thật là một loại vẻ đẹp mê hoặc tâm thần con người ta. Cái khăn che mặt bị lột xuống, Mộ Dung Tinh Thần vốn vẫn trầm tĩnh, ánh mắt bỗng hoảng loạn khi đối mặt thẳng với hắn. Trong lúc nhất thời, nàng đã quên dùng ma pháp công kích, nhưng như chỉ là một cô gái bình thường, giương tay tát hắn. Tề Bắc đưa tay lên, giữ lấy cánh tay nhỏ nhắn, đột nhiên cúi người xuống, hướng thẳng tới miệng nhỏ của nàng mà hôn. Mộ Dung Tinh Thần mở to con ngươi, cái miệng nhỏ nhắn chấn động há ra, giống như nghênh đón nụ hôn của Tề Bắc.

- A....!

Đôi mắt Mộ Dung Tinh thần như mê ly chút một, đầu óc trống rỗng vang lên một tiếng, nàng tuyệt đối không thể ngờ đến tình huống Tề Bắc hôn nàng. Bọn họ là địch nhân, vừa mới đây còn ra tay tàn nhẫn.

Cái lưỡi của Tề Bắc dễ dàng chui vào trong miệng Mộ Dung Tinh Thần, treu chọc cái lưỡi nhỏ thom tho của nàng, cùng lúc đó, hấn nhả vào đó một ngụm nước trà. Thì ra là, ngụm nước trà Tề Bắc đã uống kia, sớm đã bị nội lực bao trùm, lúc này phản trở về trong miệng Mộ Dung Tinh Thần. Nàng quả thực chưa từng nghĩ tới cục diện như vậy, nàng sống đến hiện tại chưa bao giờ bị nam nhân đụng qua, chớ nói chi đến hôn môi như tình nhân. Đúng lúc này, Tề Bắc đột nhiên cảm giác đầu lưỡi có chút tê dại, nhiều tia độc quỷ dị theo đầu lưỡi của hắn hướng tới tứ chi. Tề Bắc khởi động nội lực, bảo trùm những độc chất này, nhưng không thể áp chế hết, trong nháy mắt đã bị xâm lấn đến tạng phủ. Tề Bắc kinh hoàng, bèn dùng đến ấn kí ở bàn tay trái, từ đó chảy ra một đạo khí tức kim sắc. Đạo khí tức này thoát nhìn tựa hồ không có khác Thần Long quyết là mấy, nhưng hiển nhiên không thuộc về nội lực Thần Long, độc khí vừa gặp phải đạo kim sắc này lập tức tan thành mây khói. Một lúc lâu sau, Mộ Dung Tinh Thần mới lấy lại tinh thần, hai tay muốn đẩy Tề Bắc ra, nhưng phát hiện toàn thân mềm yếu, không còn một chút khí lực. Khi đó, đại thủ của Tề Bắc dần dần mò xuống bộ ngực của nàng. Bộ ngực của nữ nhân chính là cấm địa, thân thể mềm mại của Mộ Dung Tinh Thần cứng đờ lại, nàng lấy hết sức hai hàm răng cắn xuống đầu lưỡi Tề Bắc. Tên Tề Bắc này thật sự rất tinh ranh, đã nhận ra ý định của Mộ Dung Tinh Thần, lúc nàng cắn xuống thì hắn đã rút đầu lưỡi lại. Tề Bắc lui về phía sau hai bước, nhìn Mộ Dung Tinh Thần, khoe miệng lộ ra một nụ cười, giống như đang đánh giá tác phẩm nghệ thuật do mình tạo ra. Hiện tại đôi mắt đẹp dịu dàng của Mộ Dung Tinh Thần mang theo một tia bối rối, khuôn mặt đỏ ửng lên, cái miệng nhỏ nhắn lại càng đỏ tươi, thêm mấy phần kiều diễm. Đột nhiên, trong mắt người đẹp rơi xuống hai giọt lệ. Tề Bắc sửng sốt một chút, đưa ngón tay ra thấm nhẹ hai giọt nước mắt của nàng

"Xèo..." một tiếng, Tề Bắc cảm thấy ngón tay đau nhói, toát ra từng làn khói đen. Cũng may Thần long ấn ký của Tề Bắc một lần nữa phát ra khí tức kim sắc, xua tan khói độc.

- Nàng... Nước mắt của nàng có độc?

Tề Bắc sửng sò nói, chẳng lẽ là do hắn đưa nước trà có độc vào miệng nàng.

- Ngươi không sao? Tại sao lại như vậy?

Mộ Dung Tinh Thần nhìn Tề Bắc lẩm bẩm nói. Tề Bắc nhìn Mộ Dung Tinh Thần mang hắc thủ ở hai tay, tựa hồ hiểu cái gì.

- Ta có thể kháng bách độc, thân thể của nàng xảy ra chuyện gì thế ?

Tề Bắc nói. Mộ Dung Tinh Thần chưa trả lời Tề Bắc, trong mắt bao trùm lên rồi một tầng hơi mang, nhưng ngay sau đó hơi mang biến mất, mà thay bằng tia kiều mị. Nàng đeo mạng che mặt lên hết sức bình tĩnh như chưa có gì xảy ra

- Ngươi thắng, ngươi nghĩ Tinh Thần phải làm thế nào? Phải hoàn toàn thối lui khỏi thành Tây Linh?

Mộ Dung Tinh Thần thần nhiên nói.

- Làm nữ nhân của ta đi!

Tề Bắc chăm chăm nhìn Mộ Dung Tinh Thần nói.

- Ngươi thả Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết, thì Tinh Thần sẽ thối lui khỏi thành Tây Linh.

Mộ Dung Tinh Thần nói.

- Ta rất nghiêm túc.

- Ngươi có thể giải tán hoặc có thể thu nhận đoàn lính đánh thuê của Tinh Thần về dưới trướng...

- Cảm giác về đôi môi nàng vẫn còn.

Cuối cùng Mộ Dung Tinh Thần cũng nổi giận, nàng lên xe lăn, quay lưng về phía Tề Bắc, để không phải nhìn thấy nụ cười đầy si mê trên khuôn mặt của hắn nữa

- Như vậy đi, Tinh Thần tiếp tục lưu lại thành Tây Linh, nhưng sau này lợi ích chỉ còn được hai phần.

Tề Bắc đột nhiên trở lại đề tài đàm phán.

"Hai phần!" Trong lòng Mộ Dung Tinh Thần sửng sốt, thành lợi ích ở thành Tây Linh, cho dù lúc trước kia Tinh Thần được ba phần, Huyết Lang và Mị Ảnh chia đôi năm phần, hai phần còn lại bị các đại, trung, tiểu thế lực chia. "Về sau Tề Bắc nắm lấy thành Tây Linh, hắn lại vẫn cho phép Tinh Thần được chia hai phần ích lợi?"

Chương 73: Tình Yêu Luôn Vĩ Đại

Mộ Dung Tinh Thần xoay người lại nhìn về mặt Tề Bắc đã trở nên nghiêm trang.

- Tinh Thần được hai phần, vậy Huyết Lang và Mị Ảnh thì sao?

Nàng không tin Tề Bắc sẽ đem khối bánh ngọt to này chấp tay đưa tới.

- Bốn thiếu đã nắm Huyết Lang gia trong tay, về phần Mị Ảnh ta chưa từng quen biết, bất quá ta nghĩ một ngày sẽ phải tới.

Tề Bắc cười nhạt, rất có ý tứ thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Mộ Dung Tinh Thần trầm mặc, có chút đoán không ra ý Tề Bắc.

- Cho nàng lợi ích thì nàng lại nghi thần nghi quỷ. Nói cho nàng hay, về phương diện nào đó mà nói thì ta thích nàng...

Tề Bắc ngay thẳng được một lát thì về mặt mập mờ trở lại. Ánh mắt Mộ Dung Tinh Thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Còn về một phương diện khác đó chính là con bài tẩy của nàng, có thực lực đáng được chia lợi ích.

Tề Bắc nói, hẳn đang nhớ lại lời Yên Linh mà nói... chọc giận tới Mộ Dung Tinh Thần hẳn sẽ hối hận không kịp, hiện tại đối mặt Mộ Dung Tinh Thần, hẳn nghĩ lời của nàng có lẽ không phải là đe dọa, bởi vì hắn cảm thấy có một loại cảm giác nguy hiểm.

- Người muốn biết lá bài tẩy của ta sao?

Mộ Dung Tinh Thần hỏi. Tề Bắc nở nụ cười, lắc đầu nói:

- Không muốn! Chúng ta bây giờ không phải là địch nhân, là đồng bạn hợp tác. Có lẽ nếu như nàng nguyện ý, chúng ta còn có thể bước chung một con đường.

Đôi mắt Mộ Dung Tinh Thần hơi khép lại, có lẽ nàng đang cười. Tề Bắc tiến lên đẩy xe lăn Mộ Dung Tinh Thần xuống lầu. Trong ánh mắt kinh dị của đám bệnh nhân hẳn đây là cảnh tượng chưa từng thấy. Phía ngoài, gió tuyết chẳng biết lúc nào đã dừng lại, ánh dương chiếu đầy trên mặt tuyết. Mắt Mộ Dung Tinh Thần khẽ nhắm lại, cảm thụ được ánh mặt trời chiếu ở lên người, phát hiện ra đã lâu nàng không xuất hiện dưới ánh mặt trời. Thập Tam và Tiểu Cửu hiện ra trước cửa sổ lầu hai, đang nhìn chăm chú vào Tề Bắc và Mộ Dung Tinh Thần.

- Nàng là Tinh Linh, hơn nữa còn là Ma Pháp Sư song hệ không gian và tinh thần rất hiếm, đáng tiếc thể chất của nàng...

Tiểu Cửu nhẹ giọng nói:

- Trên người nàng toàn là độc, kể cả mấy sợi tóc cũng toàn kịch độc nhưng chủ nhân hôn nàng lại không sao. Có lẽ thân thể Chân Long thật sự có thể kháng bách độc.

Thập Tam nói:

- Có lẽ vậy.

Tiểu Cửu nói:

- Chủ nhân đúng là đa tình, bên người không bao giờ thiếu nữ nhân! Ha Ha!

Mười ba cười nói:

- Cảm miệng, chủ nhân đã sắp đi xa.

Tiểu Cửu khẽ quát một tiếng, thân hình biến mất ở trong không khí. Thập Tam không còn biện pháp, ai bảo hắn xếp sau Tiểu Cửu. Ngay sau đó hắn cũng ẩn thân đi theo sau.

Gió tuyết dừng lại, thành Tây Linh nhất thời sống lại từ trong tịch mịch, từng cửa hàng được mở ra để dọn dẹp đồng tuyết bề bộn trước cửa, cả con đường trở nên huyền ảo. So sánh với những thành thị khác, thành Tây Linh khác nhau lớn nhất là thân phận người đi trên đường căn bản không phải người bình thường mà là những Mạo Hiểm Giả và dòng binh. Cho nên xác suất phát sinh xung đột cũng rất lớn, mọi người ai nổi giận liền động thủ, không một lời liên lạc vào đánh nhau nên thành Tây Linh thấy người chết là rất bình thường. Tề Bắc đẩy Mộ Dung Tinh Thần đi tới một con phố liền thấy hơn mười người đang có xung đột, năm người đã nằm chết, xem ra nói thành Tây Linh hỗn loạn không phải là ngoa. Không có bộ máy quản thúc sẽ hỗn loạn như vậy.

- Sẽ có ngày ta biến Tây Linh thành một toà thành hoà bình và an toàn, không người nào dám đánh nhau trong thành.

Trong mắt Tề Bắc ẩn chứa một ngọn lửa, đó là ngọn lửa lí tưởng cùng dã tâm. Hắn muốn xây dựng thành toà thành trong mộng mà toà thành này mới chỉ là khởi điểm của hắn. Mộ Dung Tinh Thần tâm khê run lên, đôi mắt đẹp có chút mơ hồ: “Cõi đời này thật có như vậy thành thị sao? Cho dù là được khen là yêu hòa bình thì Tinh linh tộc, bên trong tộc tự thật hòa bình sao? Thật ngang hàng sao? Thật không có kỳ thị sao?”

Trong tiệm thuốc bên đường, Lôi Minh đang trêu chọc một nữ nhân viên thanh tú.

- Lôi Minh, lão nương vừa rồi đi một lát mà huynh đã trộm tình rồi. Chán sống rồi sao?

Một cô gái thuộc Báo tộc có thân hình vạm vỡ nhấc lỗ tai hắn lên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

- Tây Á [Sera], đừng, mau buông tay, lỗ tai nếu bị muội kéo sắp rách rồi.

Lôi Minh vẻ mặt đau khổ xin tha. Nữ nhân viên bán hàng vừa bị trêu chọc liền che miệng cười trộm, cảnh như vậy thương xuyên phát sinh ở các tiệm thuốc.

- Lần sau còn dám hay không?

Tây Á hung ác nói.

- Không dám không dám.

Lôi Minh đáng thương nhìn thê tử của mình.

- Không dám? Lão nương xem lá gan của huynh quá lớn, khuya ngày hôm trước đi theo lũ bạn ra kĩ viện lêu lổng, cho là lão nương không biết sao?

Tây Á bị chọc tức giận nói.

- Huynh bị bọn họ lôi kéo đi, ông trời chứng giám... A, tình... Tình Chủ...

Lôi Minh đột nhiên kinh hô một tiếng như gặp quỷ.

- Thúi lắm, dám lừa lão nương.

Tây Á lạnh lùng nói.

- Thật, Tây Á, muội mau nhìn xem, còn có một nam nhân đẩy nàng, có huynh bị ảo giác hay không?

Lôi Minh vội vàng nói. Tây Á quay đầu hướng phòng trọ nhìn ra ngoài, vừa nhìn, nhất thời trợn to hai mắt. Hai vợ chồng đều là bát đại tướng của Tinh Thần, thấy loại chuyện không tin được này, trái tim chấn kinh như muốn ngừng đập. Tinh Chủ từ trước đến giờ không tiếp xúc cùng ngoại giới, chỉ thường xuyên ở khu dân nghèo trong y quán, trừ ba thiếu nữ Tinh Linh là Như Phong, Yên Linh, Phiêu Tuyết, còn lại ngay cả bát đại tướng cũng khó có thể gặp mặt nàng. Hôm nay đã gặp nàng bị một người đàn ông đẩy đi ở trên đường, không khác gì chuyện mặt trời mọc ở hướng tây.

- Chúng ta theo sau.

Lôi Minh nói. Mà đúng lúc này, ánh mắt Mộ Dung Tinh Thần nhìn sang hướng bên này, cảnh cáo hai người.

- Tình yêu quả nhiên là vĩ đại, Tinh Chủ tìm được hạnh phúc của chính mình.

Tây Á dầm bẩm nói, ánh mắt nhìn Lôi Minh đột nhiên trở nên nhu tình như nước, nàng đang vuốt mặt của hắn nói:

- Lôi Minh, thiếp nhất định sẽ đối tốt với phu quân.

Lôi Minh đầy mặt cảm động, ngơ ngác nhìn, thê tử đối với hắn thật là tốt.

- Chẳng qua nếu như huynh dám đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu, lão nương sẽ thiên huynh.

Ánh mắt Tây Á biến đổi, nắm lấy cằm Lôi Minh mà véo... Tề Bắc đẩy Mộ Dung Tinh Thần chậm rãi đi trên đường cái, Kim Cương cùng Độc Nhân cùng đi ở phía sau. Cũng không có ai tới chọc bọn họ vì dù sao Kim Cương Độc Nhân nhìn rất có lực uy hiếp.

- Dẫn ta đi gặp đám người Yên Linh.

Mộ Dung Tinh Thần đột nhiên mở miệng nói.

- Được.

Tề Bắc hết sức dứt khoát đáp ứng, đẩy Mộ Dung Tinh Thần về sân nhà của Đỗ Thọ, bởi hiện tại hắn không cần thiết nhốt ba Tinh Linh thiếu nữ kia. Vào sân, Tề Bắc trực tiếp đẩy Mộ Dung Tinh Thần đi đến nơi nhốt ba thiếu nữ Tinh Linh.

- Tinh Chủ

vừa thấy được Mộ Dung Tinh Thần đi vào, ba thiếu nữ Tinh Linh nhất tề kích động hô, Như Phong và Phiêu Tuyết rơi cả nước mắt, thật giống như đứa trẻ bị ỷ khuất khi thấy cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Trên Thông Thiên Sơn

Tề Bắc thêm phân phó Tiểu Cửu giải trừ ma pháp giam cầm trên người ba thiếu nữ Tinh Linh> Bọn họ được khôi phục tự do liền nhào đến trước mặt Mộ Dung Tinh Thần.

- Tinh chủ sao người lại tới đây/ Có phải tên gia hỏa vô sỉ kia lấy chúng tiểu nhân ra để uy hiếp người không?

Yên Linh vừa nói, vừa giận dữ nhìn Tề Bắc. Tề Bắc thấy thế chỉ nhún vai đi ra ngoài, để lại không gian cho các nàng.

- Tước gia...

Tề Bắc vừa đi ra, thấy Đỗ Thọ đầy mùi rượu lao đến, quỳ gối trước mặt hắn

- Làm gì vậy?

Tề Bắc nhướng mày.

- Cầu tước gia hãy nhận lấy tiểu nhân. Đỗ Tộ nguyện làm lính hầu, dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không sòn lòng.

Đỗ Thọ lớn tiếng nói. Tề Bắc khinh miệt cười, mở miệng nói:

- Làm lính hầu cho bổn tước, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Khuôn mặt Đỗ Thọ đỏ ửng, lớn tiếng nói:

- Đỗ Thọ có một cái mạng, tuyệt đối không sợ chết.

- Không sợ chết lại vì tiền đồ trước mắt mà đem gán cả em gái mình! Ngày sau ngươi cũng vì thế mà phản bội ta thì làm sao ta tin ngươi được?

- Tiểu Nhân không muốn hại em gái, tiểu nhân chỉ...

Đỗ Thọ cắn răng, hắn chỉ dùng ý nghĩ của mình áp đặt lên Đỗ Linh rằng có quyề là có tiền và hạnh phúc.

- Ta thấy có một chuyện mà người có thể làm, đó là mỗi ngày ngươi phụ trách giặt quần áo cho Hắc Giáp Quân và dọn lều trại.

Tề Bắc thân nhiên nói, nếu không phải hắn có lương tâm thì sẽ không bao giờ thu nhận người này.

- Vâng thưa tước gia, tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt chuyện này!

Đỗ Thọ lớn tiếng nói. Tề Bắc không tiếp tục đề ý đến hắn nữa, bước vào trong nhà. Ở cái ngõ tại góc sân, Đỗ Linh đã thấy cảnh này, ánh mắt toát lên một tia cảm kích. Trong mấy ngày này, nàng thấy được thủ hạ Tề Bắc đều sùng bái hắn tề nội tâm, cũng không phải do hắn dùng cường quyền và kỷ luật nghiêm đề áp đặt mọi người, so với đám dong binh suốt ngày âm ỉ ở bên ngoài chỉ là gà nuôi chó cảnh thì hơn rất nhiều. Nàng cho rằng nếu Tề Bắc làm chủ thành Tây Linh quả thực rất hợp. “Nếu Đỗ Thọ ca ca có thể ở trong đoàn quân kia, có thể nói là bình minh chiếu vào căn nhà”

Trong doanh trướng, Yên Linh đang bất bình nói với Mộ Dung Tinh Thần:

- Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà hắn chỉ cho Tinh Thần chúng ta được hai phần lợi ích chứ? Nếu hắn muốn liên hợp cùng chúng ta đánh đuổi My Ảnh và Huyết Lang thì phải chia cho chúng ta bốn phần.

- Binh đoàn lính đánh thuê của chúng ta đã bị hắn khống chế, các ngươi lại đang trong tay hắn thì hai phần lợi ích đã là không tồi rồi.

Mộ Dung Tinh Thần thân nhiên nói.

- Hả? Hắn chỉ có hơn hai trăm người thì làm sao có thể bắt được hơn tám ngàn lính đánh thuê của chúng ta chứ.

Yên Linh kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, coi như người của hần lợi hại thì cũng lắm cũng chỉ địch lại được bốn mươi người.

Như Phong tru cái miệng nhỏ nhắn lên nói.

- Ta cũng không rõ lắm, nhưng sự thật là như vậy.

Mộ Dung Tinh Thần thở dài, đến lúc này nàng vẫn không hiểu, hơn tám ngàn lính đánh thuê của nàng lại có thể bại trong tay Tề Bắc. Tam nữ trầm lặng một lát, Phiêu Tuyết đột nhiên nói:

- Ích lợi chúng ta chỉ còn hai thành, vậy... không phải sẽ...

- Tổng hội ắt có biện pháp.

Đôi mắt của Mộ Dung Tinh Thần chợt âm trầm, lập tức nói sang chủ đề khác:

- Mấy ngày nay hần có khi dễ các người không?

- Không có! A! Không đúng, hình như hần khi dễ Yên Linh.

Như Phong nói. Mộ Dung Tinh Thần liền nhìn qua, không khí có vẻ có chú áp lực.

- Không, Không phải! Kỳ thật hần không phải là loại người như vậy...

Yên Linh trừng mắt liếc Như Phong một cái, nhanh chóng nói. Chuyện Tề Bắc nhìn thấy ngực nàng cũng chỉ là vô ý mà thôi. Lúc này, ánh mắt Mộ Dung Tinh Thần mới dịu dàng trở lại, nhớ tới nộ hôn lúc trước, khiến nàng không thể tin tưởng hần được, chỉ là nộ hôn kia... Mộ Dung càng nghĩ, càng gọi nhớ đến cảm giác tê dại đó, cảm giác này khi bùng lên trong cơ thể nàng cũng không có bị nàng bài xích. Cũng có lẽ nàng bị giết mình ngay người nên không kịp sinh ra cảm giác bài xích.

- Yên Linh tỷ, không phải tỷ thích hần chứ? Nếu không hần nhìn thấy bảo bối của tỷ mà tỷ vẫn nói tốt cho hần.

Phiêu Tuyết cười hi hi nói.

- Tỷ không thích hần, chỉ là... Hần có điểm vô sỉ nhưng máu chốt là nếu hần muốn làm gì chúng ta đã sớm làm rồi.

Yên Linh giải thích.

- Tỷ thích hần thì có! Như Phong, tỷ nói thế có đúng không?

- Vâng, đúng vậy a! Yên Linh tỷ bị hần nhìn thấy nhưng trong lòng vẫn cao hứng.

- Hai xú nha đầu, có tin tỷ xé miệng hai đứa ra không?

Yên Linh nhao lên, túm lấy Như Phong và Yên Tuyết. Mộ Dung Tinh Thần nhìn ba nha đầu kia, trong mắt cũng hiện lên ý cười.

...

...

Thông Thiên Sơn, đo từ chân núi đến đỉnh cao một vạn ba ngàn trượng. Nơi này được một trong ngũ đại Thánh địa làm nơi cư trú, đó là Thiên Thiên Sơn sơn môn. Nơi đây tổng cộng có chín cửa ải từ chân núi lên đến đỉnh. Đệ tử Thông Thiên Sơn vừa vào sẽ tới cửa ải cách mặt đất năm ngàn trượng, là tầng thấp nhất của Thông Thiên Sơn. Tại đây các đệ tử trải qua khổ tu, nếu cho rằng mình có thực lực Âm Quan sẽ nhập quan đạo, qua được trạm cửa ải thứ nhất, cả thực lực và địa vị đều được tăng lên rất nhiều. Cứ như vậy đệ tử Thông Thiên Sơn hầu hết ở lại Sám Quan, nếu ai có thể vượt qua cửa ải ba sẽ được làm đệ tử nội môn, vượt qua được cửa ải sẽ được thành đệ tử nòng cốt, còn nếu đệ tử nào có thể vượt qua cửa ải chín sẽ trở thành trưởng lão. So sánh với những đệ tử bình thường, các đệ tử nòng cốt hoặc các trưởng lão đi thu nhận đồ đệ, tuy rằng được hưởng đãi ngộ cao hơn các đệ tử thông thường rất nhiều, nhưng bọn họ chỉ cần Thông Thiên Sơn chân chính thừa nhận, sẽ quả được cửa ải đảo tiên, tiến vào Sám Quan.

Chín cửa ải, chín bước lên trời!

Khải Đế mang theo Minh Nguyệt công chúa cười linh hoạt, thuận lợi vượt qua tầng mây, bay tới Thông Thiên Sơn. Lúc này, Khải Đế đang nói luật lệ cho Minh Nguyệt công chúa. Ngay khi sắp hạ cánh, thì đột nhiên trên đỉnh núi truyền đến một tiếng rất lớn, kèm sau đó là những tiếng chuông hung hậu xua đi đám mây, mở cánh cửa ra.

- Sư phụ, có chuyện gì vậy?

Minh Nguyệt công chúa hỏi.

- Có người vượt qua được cửa ải thứ chín, từ nay Thông Thiên Sơn sẽ có mười tám vị trưởng lão.

Khải Đế vừa nói, trong ánh mắt có chút phức tạp. ải thứ chín này, nàng đã mấy lần phải dừng bước tại đó. Đột nhiên, đỉnh núi Thông Thiên Sơn có một vầng hào quang bắn lên cao, đánh tan mây mù ở bốn phía. Bầu trời xanh thẳm hiện lên một Ma Pháp Kinh không lồ, trên kính xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển. Là một nữ tử đẹp tuyệt trần, vận một bộ ma bào màu xanh, đứng trên cái cái chuông khổng lồ của Thông Thiên Sơn, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, mồ hôi ướt đầm tóc mai, nhưng khí tức mê hoặc lại phát ra nồng đậm.

- Yêu Nhiều, là cô ta...

Khải Đế lặng đi một chút. "Trước kia cô ta chỉ là một Ma Pháp Sư Địa phẩm, mới thông qua cửa ải thứ chín, làm sao bây giờ đã thông qua ải thứ chín chứ?"

- Sư phụ, đó là ai?

Minh Nguyệt công chúa hỏi.

- Cô ta là người đồng trang lứa với vi sư, là một thiên tài đứng ở Cự Nhân Kiên Bàng.

Khải Đế nói

"Cự Nhân Kiên Bàng? Vào Thông Thiên Sơn không phải đứng ở Cự Nhân Kiên Bàng sao?" Trong lòng Minh Nguyệt công chúa cảm thấy khó hiểu, bất quá Khải Đế cũng không có tính giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Uy Hiếp

Ánh nắng trải dài khắp thành, làm tan chảy đi tuyết đọng trong suốt một đêm qua. Nhưng ngoài thành vẫn trắng xóa một mảnh, tuyết đọng rất dày khiến người ta không thể bước đi trên nó được. Thật ra chuyện này là do các thương gia muốn kinh doanh sớm nên mời Ma Pháp Sư tới làm tan băng tuyết. Vì vậy, bên trong thành Tây Linh phi thường náo nhiệt. Nếu so sánh với những mùa khác, Mạo Hiểm Giả cố nhiên ít đi nhiều, nhưng những Mạo Hiểm Giả vẫn lưu lại ở thành Tây Linh thì thực lực tất nhiên không tệ. Bởi vì mùa đông ở Man Hoang vực, ma thú có cấp bậc tương đối cao. Hơn nữa, ở mùa đông, ngoài Man Hoang vực có một loại ma thú là hoang thú Báo Tuyết, đó là một giống ma thú còn sót lại từ trăm vạn năm trước, rất nhiều mạo hiểm giả tới đây vì nhắm tới loại Báo tuyết này. Trong cơ thể Báo tuyết có nội đan, bộ da của nó còn có khả năng kháng băng hàn vĩnh cửu, đối với thuộc tính đầu khí và ma pháp từ vương phẩm trở xuống có thể hoàn toàn miễn dịch. Nếu tu luyện đầu khí và ma pháp thuộc tính hàn mà được dùng nó thì uy lực sẽ tăng lên mấy lần. Hiệu quả nghịch thiên này làm cho vô số mạo hiểm giả đánh bạc với tính mạng của mình mà nổi nhau đi tìm kiếm Báo Tuyết. Bất quá đến nay số lượng Báo Tuyết bắt được tới nay chỉ có 3 con, nhưng lại có vô số Mạo Hiểm Giả bỏ mạng hằng năm. Mặc dù danh xưng Man hoang vực có hai chữ Man hoang nhưng trên thực tế số lượng hoang thú cực kỳ thưa thớt. Nghe nói chỗ sâu nhất của Man Hoang vực mới có nhiều hoang thú lui tới. Bất quá lãnh thổ với diện tích vô cùng rộng lớn, bề ngang đã có năm nghìn dặm. Cho dù có là Thánh Ma Pháp Sư hay Thánh Đầu sĩ cũng không dám bước vào đó.

Lúc này tại Tây Linh thành, có một tiếng động vang lên, bắt đầu bốc lên những khí tức đầy bất an. Hai ngày trước, có một tin tức nhỏ lan khắp thành. Tin tức đó nói là Nặc Đức Tề Bắc là Ngũ Thiếu Gia của Nặc Đức gia tộc đã cách Tây Linh thành không xa, ít ngày nữa sẽ tới. Có người dè dũi, có người ngồi chờ mà chế giễu, nhưng là có người nhạy cảm thấy được thân phận của Tề Bắc mà tới Tây Linh thành thì sẽ thay đổi được nhiều chuyện. Trước khi Kim Diệp hoàng triều uỷ nhiệm thành chủ thì người nào cũng ít quyền thế. Nói ngược lại, có thể gia nào sẽ để con cháu mình đến cái thành hỗn loạn này mà làm thành chủ? Tây Linh thành sở dĩ loạn vì nhiều nguyên nhân tạo thành, nơi này cũng là thiên đường cho người cực kỳ hung cực ác. Không một ai nguyện ý sẽ thấy một chính quyền ổn định ở đây, bởi vì như vậy, bọn họ sẽ mất đi chỗ ở yên tĩnh.

Đến giữa trưa, một thương đội lớn tiến vào thành Tây Linh, mang theo một tin tức bom tấn là đội ngũ của Nặc Đức Tề Bắc đang ở phía sau, sắp đến thành Tây Linh rồi. Tam đại thế lực ở Tây Linh thành không biết tính toán cái gì mà một chút động tĩnh cũng không có, nhưng những tiểu thế lực lại rục rịch, chuẩn bị hạ uy mã Tề Bắc. Không lâu sau, vùng trời trắng xóa ở ngoài thành Tây Linh xuất hiện đạo hắc tuyến, hết sức bắt mắt.

- Đã tới, thiếu gia của Nặc Đức gia tộc đã tới.

- Ha ha, hãy xem vị ngũ thiếu gia này kiên trì được lâu đến đâu.

- Ta cá là nhiều nhất 3 ngày.

- Ba ngày? Người làm vậy là khinh thường những địa đầu xà ở thành Tây Linh này rồi. Ta đoán hẳn chịu không nổi đến một ngày, phải chạy trốn đến mức tè ra quần.

- ha ha ha, không tệ.

...

...

Vô luận là Mạo Hiểm Giả hay cư dân ở Tây Linh thành không một ai coi trọng Tề Bắc, thậm chí nhiều người chỉ xem hắn là người của Nặc Đức gia tộc, không có ai coi hắn là thành chủ Tây Linh thành. Đỗ Thọ vẫn mặc trang phục Thành Vệ Quân nhưng trong lòng thì cười lạnh không dứt. “Toàn là đồ con lợn, đến lúc đó thì các ngươi hãy trợn con mắt lên mà xem thật kỹ. Tước gia này chính là nhân vật cấp thần.” Thời gian dần qua, dải hắc tuyến càng ngày càng gần, đã có thể thấy được những binh sĩ mặc áo giáp đen.

“Rầm Rập Rầm Rập” Mỗi bước đi đều có nhịp, thanh âm truyền tới làm sắc mặt nhiều người khẽ biến đổi. Là quân đội, từ khi thể có thể thấy được lực chiến đấu của bọn họ. Rất nhanh, hơn hai trăm Hắc Giáp Quân hộ vệ để lộ một chiếc xe ngựa có chút mộc mạc, xe đã tới bên ngoài cửa thành. Hắc Giáp Quân được trang bị tận răng kia như người máy, dừng rất đúng nhịp và đều nhau, bọn họ đứng bất động chỉ có con người đằng đằng sát khí lộ ra, khí thế của hơn hai trăm người như thiên quân vạn mã. Những tiếng trào phúng trên chóc bởi vì khí thế này mà bị trấn nhiếp trở nên câm lặng. Ở phía sau Hắc Giáp Quân, đi ra hơn một trăm người mặc đồ nô bộc, trên tay những người này cầm một quyển sổ cáo. Hắc Giáp Quân dừng lại ở ngoài thành, giống như cái cọc gỗ, không phát ra một chút thanh âm. Lúc này, Tề Bắc từ trong xe ngựa bước ra, lạnh giọng quát lên:

- Vào thành!

Nhất thời, trận hình của Hắc Giáp Quân xếp thành hình mũi tên, từng bước đi về phía cửa thành. Đám người vây xem cũng rồi rít tán ra, chỉ còn lại mấy con tốt do mấy tiểu thế lực sai khiến ngăn ở cửa thành. Trong lòng bọn họ rất sợ nhưng lời của bề trên nói, bọn họ cũng không dám không nghe. Hơn nữa, trong lòng bọn họ cũng mang chút may mắn, thiếu gia quý tộc mới đến này cũng không biết xử lý họ thế nào. Khoé miệng Tề Bắc lộ ra vẻ mỉm cười tàn khốc, thật giống như buồn ngủ gặp chiếu manh, hắn đang tìm một cơ hội để lập uy.

- Giết!

Tề Bắc nói ta một từ. Nhất thời, Hắc Giáp Quân lao tới nhanh như tia chớp, thanh đao sắc bén trong tay bọn họ ánh lên từng đoàn lãnh mạng. Sau đó liền thấy máu văng khắp nơi, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang dội phía chân trời. Vên vẹn trong thời gian ngắn, mấy trăm tên tiểu lâu la chặn ở cửa thành đều ngã xuống trong vũng máu. Sát khí ngất trời này đến mọi người vây quanh xem đều im lặng. Hắc Giáp Quân dẫm lên vô số thi thể mà tiến vào thành, những nô bộc ở phía sau thì giống như thủy triều tản ra, bắt đầu dán sổ cáo ở trên các vách tường. Sổ cáo ghi là từ hôm nay, Ngũ thiếu gia Nặc Đức gia tộc, Tam đẳng Tử Tước đại nhân - Nặc Đức Tề Bắc chính thức tiếp quản Tây Linh thành. Các thương gia buôn bán phải đợi thành chủ đại nhân ban bố luật pháp ở lãnh địa này.

Phủ thành chủ của thành Tây Linh, là nơi phồn hoa nhất ở cuối đường cái, hiện đang bị một thế lực tâm trung tên là Hắc Sát bang chiếm cứ làm sào huyệt. Hắc giáp quân của Tề Bắc đi thẳng tới phủ thành chủ, Binh khí lạnh lẽo trong tay còn đang có máu nhè nhẹ chảy xuống. Đám người của các thế lực tới rồi rít quay lại địa bàn mà báo cáo tình huống đã phát sinh. Rất nhanh, Tề Bắc đã tới trước phủ thành chủ. Mặc dù hắn đã tính toán đem toà thành bảo của Huyết Lang Vương làm của riêng nhưng bất quá bây giờ không phải lúc. Trước hết phải danh chính ngôn thuận chiếm cái phủ thành chủ này đã. Lúc này, Hắc Sát bang đã có được tin tức, sớm có Ma Pháp Sư xếp hàng nghiêm chỉnh để đối phó.

- Kim Cương, công phá cửa vào!

Kim Cương điên cuồng hét lên một tiếng, hai cánh tay trong nháy mắt bành trướng. Thân thể cao lớn như một ngọn núi xông tới, quả đấm của hắn nổi lên quang mang tản ra bốn phía.

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn. Đại môn dày cộm bị Kim Cương một quyền đấm bung ra, một đám Chiến sĩ thủ phía sau cửa bị chấn hộc máu, kêu thảm mà rút lui. Cùng lúc đó, Ma pháp sư và cung tiễn thủ của Hắc Sát bang đứng trên cao đã phát động công kích. Nhưng là công kích đợt thứ nhất lại không thể tung ra, trên cổ những Ma pháp sư và cung tiễn thủ đang trào ra máu, trong nháy mắt đã đứt cổ họng. Tề Bắc đánh ra một thủ thế, dẫn Hoả Liệt đi đầu mà hét lớn:

- Giết, không để lại một tên nào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Làm Chủ Thành Tây Linh

Hắc Giáp quân liền bắn những mũi tên ma pháp thẳng vào trong phủ thành chủ, tiếng kêu thảm thiên vang lên liên tục. Mà Trọng Giáp binh lính nhanh chóng thẳng tiến, cộng thêm hai ảnh vệ Tiểu Cửu cùng Thập Tam áp chế. Cơ hồ không tốn nhiều sức đã hoàn toàn chiếm được phủ.

Hậu viện, bang chủ bang Hắc Sát Hắc diện Lý Lực đang lộ ra vẻ hoảng sợ, khàn giọng quát:

- Tám trăm Hắc Sát Vệ trong bang đâu?

- Bang chủ, Hắc Sát Vệ hôm qua đã bị Huyết Lang Vương đưa năm vạn kim tệ mượn đi.

Một gã tâm phúc run giọng nói. Hôm qua bang chủ nhận tiền, mặt cười như nở hoa. Ai ngờ hôm nay tai hoạ liền tới.

Lý Lục ở trong phòng đi qua đi lại vài bước, chán nản thở dài nói:

- Nhanh phân phó, chúng ta đầu hàng.

- Bang chủ, đầu hàng?

Một gã tâm phúc khác nói, mạng về cực kỳ không cam lòng. Hắc Sát bang ở Tây Linh thành có địa vị như hôm nay, kết quả này là biết bao tính mạng của huynh đệ bỏ ra.

Lý Lục chỉ lộ ra vẻ sầu thảm cười một tiếng, nói:

- Các ngươi vẫn chưa rõ sao? Huyết Lang vốn có mấy ngàn lang vệ còn cần tám trăm Hắc Sát Vệ của chúng ta sao? Hiện tại Nặc Đức Tề Bắc vào thành lâu như vậy mà động tĩnh của tam đại thế lực như thế nào?

- Ý của bang chủ là tam đại thế lực đã thần phục Nặc Đức Tề Bắc?

Tên tâm phúc này sợ hãi nói.

- Bất kể là thần phục hay đã đạt thành hiệp nghị gì, dù sao ở Tây Linh thành này đã thay đổi rồi. Đầu hàng đi.

Lý Lục chỉ nói.

Sau khi Lý Lục vừa ra quyết định, chiến đấu trong phủ thành chủ nhất thời dừng lại.

Vô số cỗ thi thể bị ném ra ngoài, mà một đội nhân viên vệ sinh không biết đến từ nơi nào bắt đầu nhanh chóng thanh tẩy vết máu loang lổ ở phủ thành chủ.

Không lâu lắm, phủ thành chủ đã được thu dọn hoàn hảo. Vốn là trên cửa phủ còn treo một tấm bảng Hắc Sát bang đã bị nện nát bấy, đã thay bằng tấm bảng phủ thành chủ.

Tề Bắc dùng thủ đoạn lời đường mật diệt Hắc Sát bang, nhất thời hù dọa toàn bộ các thế lực vừa và nhỏ khiến chúng không dám vọng động. Hơn nữa, bọn chúng cũng đang đợi hành động của tam đại thế lực Tây Linh thành.

Nhưng bọn họ đã thất vọng. Tam đại thế lực thủy chung không có động tĩnh gì, cũng không có tỏ vẻ một chút gì.

Mà lúc chạng vạng tối, pháp luật lãnh địa đã được quy định và in thành sách, không chỉ dán ở trong thành, chỗ đông người mà còn phát miễn phí cho bọn người.

Điều thứ nhất của pháp luật lãnh địa đã nói rõ. Cả Tây Linh thành cùng với các trấn nhỏ xung quanh như đều nằm trong phạm vi lãnh địa của Tử Tước đại nhân Nặc Đức Tề Bắc. Đây là mảnh thổ địa của Tử Tước đại nhân Nặc Đức Tề Bắc, dù ngươi là ai, đã tiến vào thì phải tuân thủ pháp luật lãnh địa của Tử Tước đại nhân. Nếu không, thì chấp pháp đội sẽ không nương tay.

Thật ra thì, pháp luật lãnh địa đã quy định, từ ngày hôm nay, hết thảy giao dịch ở Tây Linh thành đều được miễn thuế. Tất cả thương nhân cùng cư dân được pháp luật lãnh địa bảo vệ.

Còn nữa, bên trong Tây Linh cấm kéo bè kết phái, võ trang tư nhân. Pháp luật lãnh địa cũng ban bố, tất cả bang phái phải giải tán, nếu không giết không tha.

Một điểm trọng yếu khác là bên trong Tây Linh thành cấm đánh nhau. Người vi phạm giết không tha.

Pháp luật lãnh địa vừa ban bố, Tây Linh thành nhất thời sôi trào lên, có người mừng nhưng cũng có người vui mừng.

Các thế lực ở Tây Linh thành người nào mà không có võ trang tư nhân. Nếu một khi bị giải trừ thì bọn họ sẽ mặc cho Tề Bắc chém giết như súc vật. Dĩ nhiên đám này là có phản ứng lớn nhất rồi.

Mà thương nhân và cư dân bình thường thì vui mừng khôn xiết. Thuế giao dịch được miễn lại vừa được bảo vệ. Bên trong thành không được gây chuyện, đánh nhau, như vậy bọn họ có thể an an ổn ổn làm ăn buôn bán. Tây Linh thành này một khối bảo địa, chỉ cần chịu cố gắng và không bị các thế lực xã hội đen chen ép thì cuộc sống sẽ rất tốt.

Luật pháp lãnh địa vừa được ban ra, chiêu hiền bố cáo của Tề Bắc cũng được dán lên cùng lúc. Những đãi ngộ được hứa hẹn làm nhiều người tim đập thình thịch. Hơn nữa, chỉ trừ những người đã phạm tội, hoặc là những kẻ phạm tội bên ngoài, chỉ cần có bản lãnh đều có thể hưởng ứng lệnh triệu tập.

Ngay từ đầu, không ai dám đi hưởng ứng lại chiêu hiền bố cáo của Tề Bắc.

Nhưng là ở Tây Linh thành này thì loại người không thiếu nhất là loại liều mạng. Bọn họ chỉ cần đầu óc linh hoạt chút sẽ nhận ra hướng gió đã khác biệt. Pháp luật lãnh địa của Tây Linh thành nghiêm khắc như vậy, đám người hung ác bọn họ đã không còn chốn dung thân. Không bằng gia nhập phủ thành chủ, vì thành chủ mà làm tùy tùng quét dọn những trở ngại. Vinh hoa phú quý không phải là vấn đề.

Mà chỉ cần có người mở đầu, những người khác đều nối đuôi nhau gia nhập vào.

Ở một gian phòng âm u, mười người toàn thân bao phủ áo bào màu bạc ngồi ở trong. Bọn họ ngồi xung quanh một thần bí nhân mặc áo bào vàng.

- Ảnh chủ, Nặc Đức tiểu nhi kia ngông cuồng như thế, Mị Ảnh chúng ta không thể trơ mắt nhìn hắn như tằm ăn rồi cướp mất lợi ích của chúng ta.

Một gã áo bào bạc lạnh lùng lên tiếng.

Thần bí nhân áo bào vàng giơ tay lên, dùng một loại thanh âm có kì dị giống như kim loại cọ xát vào nhau, mở miệng nói:

- Không thể động vào hắn. Huyết Lang cùng Tinh Thần không có bất cứ động tĩnh gì, ta cuối cùng cũng cảm thấy có chút không ổn.

- Ảnh chủ, bọn họ sợ là đang kiêng kỵ thế lực của Nặc Đức gia tộc. Người nào cũng không chịu là người đầu tiên động thủ thôi.

Một gã áo bào bạc khác nói.

- Cũng có khả năng này.

Thần bí nhân áo bào vàng gật đầu.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp. Hiện tại căn cơ hắn chưa ổn định, chính là cơ hội đuổi hắn đi tốt nhất. Nếu chờ hắn chiêu binh mãi mã cường đại lên, sợ là lập tức hạ thủ với chúng ta.

- Các người có phương pháp xử lý nào tốt?

Thần bí nhân áo bào màu vàng hỏi.

- Có lẽ chúng ta nên đi tìm Huyết Lang cùng Tinh Thần thương lượng một chút về vấn đề liên hợp lại đối phó với Nặc Đức Tề Bắc.

Một gã áo bào bạc nói.

Đám còn lại cũng thấy hợp lý, rồi rít đồng ý.

.....

Tề Bắc lững thững đi dạo trong sân viện lớn của phủ thành chủ. Phủ thành chủ này cũng không tệ lắm, bất quá so với toà thành kia của Huyết Lang vương thì thiếu một chút phóng khoáng. Khó trách tam đại thế lực không ai để ý tới nơi này.

Hậu viện của phủ thành chủ có một dòng suối nhỏ. Dòng suối nhỏ này do bảy, tám cơn suối ngầm phun ra tự nhiên, vờn quanh hậu viện. Bên trong con suối còn có vài con cá bơi trong đó, cảnh trí quả thực không tệ.

Lúc này, Huyền Ảnh đã cởi giày ra, vén ống quần lên, nhảy vào con suối bắt cá.

- Thiếu gia, nước ở đây khá ấm.

Huyền Ảnh kinh ngạc nhìn Tề Bắc hô lên.

Tề Bắc nở nụ cười. Hiện tại trời đông giá rét, nước ngầm vì độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày nên cảm giác hơi ấm ấm là tất nhiên.

Huyền Ảnh háng hái dạt dào đi bắt cá. Khoan hãy nói là đám cá nhỏ kia dù linh hoạt thế nào, một trảo của nàng luôn bắt được một con nhưng lại ném trở về suối. Thình thoảng nàng lại phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Tề Bắc cũng ngồi xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn Huyền Ảnh. Nàng đang đưa lưng về phía hắn, khom lưng cầm cá, cái mông nhếch lên, tạo thành cái hình tròn mê người. Làm cho Tề Bắc bắt đầu nhỏ rãi.

- Thiếu gia, người cũng tới đây.

Huyền Ảnh hướng Tề Bắc phát phát tay.

Tề Bắc đứng lên, đá rơi giày ra rồi đi tới phía sau Huyền Ảnh.

Lúc này Huyền Ảnh đang khom lưng lui về sau một bước. Cái mông vun cao nhất thời đụng vào hạ thân của Tề Bắc.

- A...

Huyền Ảnh cả kinh một tiếng, xoay người nhìn Tề Bắc đang nở nụ cười xấu xa. Nàng không khỏi nhớ lại cảnh đầu tiên gặp mặt hắn ở Phồn Tinh thành, cũng không phải như thế này sao?

Chỉ là, khi đó cảm giác của nàng là tức giận. Còn bây giờ thì, xấu hổ.

- Thiếu gia, người thật là xấu.

Huyền Ảnh đỏ mặt hờn dỗi. Đột nhiên cúi người, đem nước suối vẩy qua người của Tề Bắc.

Tề Bắc cũng nổi lên tính trẻ con, cũng lấy nước suối mà dội lại. Hai người ở trên con suối nhỏ mà chơi đùa náo nhiệt, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi cùng cười duyên của Huyền Ảnh.

Không lâu sau, thân thể hai người đã ướt đầm. Tề Bắc nhìn những đường cong lộ ra từ thân thể mềm mại của Huyền Ảnh. Ánh mắt không khỏi nóng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Không Giải Thích Được Với Yên Linh

Huyền Ảnh đã hết sức quen thuộc cái loại ánh mắt sắc lang này của Tề Bắc rồi cho nên trái tim bắt đầu nhảy lên mãnh liệt, xoay người muốn chạy trốn. Tề Bắc nhanh như chớp kéo bàn tay nhỏ bé của Huyền Ảnh, nhẹ nhàng kéo lại, ôm nàng vào ngực.

- Không nên Đừng...

Huyền Ảnh chưa hô xong thì cái miệng nhỏ nhắn đã bị Tề Bắc hôn lên chặn lại. Ánh mắt trong như nước của nàng bắt đầu trở nên mê ly. Hôn nhẹ và sờ sờ đã trở thành cử chỉ thân mật quen thuộc giữa hai người rồi. Nhưng mỗi khi như vậy, Huyền Ảnh vẫn cảm giác trái tim đập dồn dập, linh hồn phiêu bồng vào những đám mây mềm mại trên trời, cả người cứ như băng tuyết hoà tan ở đôi môi của hắn. Y phục cả người đều đã ướt đầm, từng bộ phận trên thân thể hai người đều có thể bị đối phương cảm nhận một cách rõ ràng. Bàn tay to của Tề Bắc không chịu an phận, từ eo nhỏ nhắn nhu nhuyến của nàng tuột xuống, đi tới ôm trọn kiều đồn vênh cao của nàng, ngón tay từ từ dọc theo khe giữa hai mông do thám vào nơi bí ẩn kia. Huyền Ảnh nhất thời như bị chạm điện, thân thể mềm mại cứng đờ, hai bàn tay vô thức đẩy về phía trước. Tề Bắc ôm Huyền Ảnh té lăn vào trong nước, tay trái đặt dưới đất để chống đỡ. Nhưng dòng nước suối chảy tới, đánh thẳng vào Thần Long ấn ký trong lòng bàn tay trái của hắn, khiến Thần Long ấn ký truyền đến tay Tề Bắc từng đợt nóng rực, và nó cũng thả khí tức ra dò xét dòng suối này. Bất qua khí tức của Thần Long lạc ấn chỉ dò xét được mấy thước rồi không tiến thêm được. Mà cùng lúc đó, trường kiếm màu đen trên người Tề Bắc nhẹ nhàng chấn động. “Dưới con suối này có điều cổ quái.” Nghĩ vậy, Tề Bắc ôm Huyền Ảnh đang hờn dỗi đứng lên, nhanh chóng chạy về phòng. Đến khi hai người đã đổi lại y phục sạch sẽ đi ra thì Hoà Liệt chạy tới. Hắn nói là một trong ba thiếu nữ Tinh Linh là Yên Linh đã tới. Ở trong đại sảnh phủ thành chủ, Tề Bắc thấy được Yên Linh đang mặc một chiếc áo choàng che toàn thân.

- Tinh Chủ cho ta tới nói cho người biết. Mị Ảnh đã phái người thương lượng cùng Tinh Thần, muốn liên hợp tam đại thế lực đối phó với người.

Khi Yên Linh thấy Tề Bắc, không hề nói nhảm mà dứt khoát vào vấn đề.

- Hắc hắc, Mị Ảnh rốt cuộc cũng không nhịn được nổi nữa sao? Tinh huống cụ thể như thế nào?

Tề Bắc nở nụ cười. “Không nhịn được là tốt rồi, chỉ cần Mị Ảnh dám động là mình sẽ có cơ để đem thế lực này trừ đi tận gốc.”

- Ngày mai, tam đại thế lực tập trung và dựng doanh trường tại Khai Thiên Khẩu ở giáp ranh giữa Tây Linh thành và Man Hoang vực. Ba bên thảo luận để loại bỏ lẫn nhau. Mỗi bên mang theo hai mươi người. Mà người có thể mang theo một trăm người tới trước.

Yên Linh nói.

- Khai Thiên Khẩu?

Tề Bắc nhún mày. Hắn còn chưa biết rõ hoàn cảnh ở đây lắm nên cũng không rõ địa hình của Khai Thiên Khẩu.

- Khai Thiên Khẩu là một mảnh đất hơi cao, chung quanh trống trải nên không cần lo lắng bị mai phục.

Yên Linh nói.

- Ha ha, nhưng trên thực tế mai phục chân chính thì không thể nhìn thấy được. Nói đi, bọn chúng tính tính đối phó với thiếu gia thế nào?

Tề Bắc cười nhạt nói. Yên Linh cũng không nói ngay, Đôi mắt đẹp ngó chừng Tề Bắc, tựa hồ đang muốn hắn đoán thử coi.

- Được rồi, để cho bốn thiếu gia đoán thử. Khai Thiên Khẩu mặc dù phạm vi xung quanh trống trải nhưng cách Tây Linh thành không xa. Bốn thiếu gia mang theo một trăm người, các người có sáu mươi người. Thoạt nhìn thì ta chiếm tiện nghi nhưng trên thực tế chính là bẫy rập. Nhân mã của các người hoàn toàn có thể đánh từ phía sau, bốn bề vây công. Bởi vì phạm vi nơi nên thi triển ma pháp không chút đồ kỵ, chuyện phá hủy Tây Linh thành.

Tề Bắc bên bên sờ cằm một bên chậm rãi nói. Đôi mắt đẹp của Yên Linh sáng lên, bất quá vẫn không nói gì.

- Bọn họ không dám làm gì ta nhưng Hắc giáp quân bên cạnh ta sẽ bị tiêu diệt hết. Mà đám Hắc giáp quân còn lại ở Tây Linh thành sẽ như quân long vô thủ, dễ dàng đối phó. Để rồi ta sẽ bị các người đuổi ra khỏi Tây Linh thành. Một là có thể hủy diệt uy tín của ta ở Tây Linh thành. Hai là chỉ cần không tổn thương tánh mạng của ta thì gia tộc không có lý do để phái binh tới báo thù.

Tề Bắc nói tiếp. Yên Linh nở nụ cười, con mắt nhìn Tề Bắc lộ ra những ý niệm không nói nên lời, có điểm giống như trượng mẫu đang đánh giá con rể. Loại hương vị này thật có chút hoang đường.

- Đúng vậy, người đoán không sai. Bọn họ nói địa vị ở Nặc Đức gia tộc của người không cao. Bằng không cũng không bị phái tới Tây Linh thành. Lại nghe người khác nói, mâu thuẫn của hoàng quyền Kim Diệp hoàng triều đang và thế gia các người càng ngày càng thêm sâu, song phương đang kiểm chế lẫn nhau. Nếu người chặt vật chạy về gia tộc, thì trong gia tộc cũng không phái binh giúp người báo thù vì như vậy sẽ bị hoàng đế nắm được nhược điểm.

Yên Linh nói. Tề Bắc cười cười. “Bọn họ đoán rất đúng. Nếu mình chặt vật trở về, sẽ bị người ta xem thường.” Yên Linh nói xong những thứ này, coi như hoàn thành nhiệm vụ. Bất quá bộ dáng này như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tựa hồ có chuyện gì đó khó nói ra.

- Có lời gì thì nói ra luôn đi. Không cần sợ bốn thiếu gia đến mức vậy.

Tề Bắc nói, từ ánh mắt của nàng, hẳn đã nhìn ra có chuyện không đúng.

- Người... người... quên đi. Ta về đây.

Yên Linh khẽ mở môi đỏ mấy lần nhưng cứ như xương mắc ở cổ họng, không nói ra được. Cuối cùng nàng có chút ừ ừ, cắn môi dưới, quay người muốn rời đi.

“Không thể hiểu được.” Tề Bắc liếc mắt nghĩ “yêu hay không, không nói ra để mình bớt đi được một chuyện.”

Yên Linh đi đến cửa đột nhiên quay lại, lớn tiếng nói:

- Người sau này có thể đối tốt với Tinh Chủ hay không?

- Há?

Tề Bắc nghe vậy thì sững sờ. Hắn ghen hống nhìn Yên Linh. “Chuyện mình hôn Mộ Dung Tinh Thần bị nàng biết rồi sao? Không có lý nào mà Mộ Dung Tinh Thần lại kể cho nàng được.”

- Người là người nam nhân đầu tiên mà Tinh Chủ nguyện ý tới gần. Chỉ với việc người đẩy xe đưa Tinh Chủ ra cửa thì ngay cả ta cùng Như Phong, Phiêu Tuyết, Tinh Chủ cũng không cho đẩy, cũng không bao giờ nghe lời chúng ta ra ngoài đi dạo.

Yên Linh nói tới đây, tựa hồ còn có chút ghen tỵ.

- Bởi vậy sao?

Tề Bắc không khỏi nở nụ cười.

- Không cho cười!

Yên Linh lớn tiếng nói.

- Được rồi, không cười.

Tề Bắc cố nín cười nhưng đôi mắt đang rung rung lộ ý cười thì làm sao mà giấu được.

- Người sau này mà đối tốt với Tinh Chủ thì ta... ta liều mạng với người.

Đôi mắt đẹp của Yên Linh thoáng hiện lên vẻ kiên quyết, dậm chân, xoay người chạy ra ngoài. Tề Bắc im lặng một chút, ngắt lại chuyện hắn hôn Mộ Dung Tinh Thần, rồi đẩy xe đưa nàng đi mấy con phố nhưng nàng trước sau đối với hắn không có gì đặc biệt, hơn nữa lại lộ ra vẻ lãnh đạm.

“Đầu năm nay nữ nhân óc nhỏ hơn nhiều a.” Tề Bắc nói thầm một câu. Đột nhiên nhớ tới thể chất của Mộ Dung Tinh Thần tựa hồ toàn thân đều mang độc, cả nước mắt cũng là loại độc kịch liệt vô cùng. Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Bắc đột nhiên dâng lên một chút thương tiếc, đây nguyên nhân khiến nàng không dám thấy mặt trời, hơn nữa lại cố quần áo lên khắp người mình. Lúc này, Tề Bắc nhìn tay trái của mình, Thần Long ấn ký cũng là một loại khí tức có thể giải trừ độc của nàng. Bất quá có thể đem toàn bộ độc trong cơ thể hay không thanh trừ sạch sẽ cũng khó nói.

“Chuyện sau này tính sau. Giờ đi coi xem dòng suối nhỏ kia rốt cuộc có gì cổ quái.” Tề Bắc thăm nghĩ rồi đi về phía hậu viện của phủ thành chủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ai Là Ngu Ngốc?

Tề Bắc lại đi tới bên dòng suối ở hậu viện, dòng suối này chính là nguyên nhân khiến cả Thần Long ẩn ký lẫn hắc trường kiếm rung động. Đưa tay đặt lên, cảm giác Thần Long ẩn ký vẫn rung động kịch liệt như lúc trước, giống như con sói đói thấy cừu non vậy. Chỉ là con suối này sâu không thấy đáy, nếu muốn đào một đường ngầm thông vào thì quả thực có chút khó khăn.

“Keng” một tiếng, Tề Bắc lấy thanh hắc trường kiếm ra, từ từ cắm vào con suối. Bỗng dưng thanh hắc trường kiếm rung động, dường như muốn thoát khỏi sự kiểm soát của Tề Bắc. Một đoạn văn tự truyền vào trong ý thức của Tề Bắc, nhưng hắn lại không thể đọc được loại ký tự này, bất quá văn tự đó vẫn cứ nhảy loạn lên khiến đầu hắn như muốn nổ tung. Tề Bắc rút trường kiếm ra, vỗ vỗ vào cái đầu đang đau nhức, sau đó nét mặt trở nên ngưng trọng. Mặc dù hắn không biết dưới con suối này có cái gì, nhưng hắn không phải vật tầm thường, có cảm giác tương đối nguy hiểm. Hiện tại hắn đang đứng chưa vững tại cái thành Tây Linh này, nếu cứ mạo muội dò xét nó thì đó tuyệt đối không phải là một quyết định sang suốt. Tề Bắc đứng trầm ngâm một lúc rồi trở về phòng.

Về phần dòng suối Tề Bắc cũng không định che giấu nó đi, dù sao con suối đó nằm ở vị trí kỳ quái, trừ hắn ra có lẽ không ai phát hiện được.

Ngày tiếp theo, người của tam đại thế lực đưa thiệp mời hắn tới Khai Thiên Môn thương nghị chuyện Tây Linh thành.

- Tước gia, trong này có gì đó không ổn.

Độc Nhân cũng là một kẻ xảo hoạt, tuy chưa nhìn ra mấu chốt vấn đề song vẫn cảm nhận được có gì đó không đúng.

- Người nói thử xem có gì không ổn?

Tề Bắc cười hỏi.

Độc Nhân vỗ đầu một cái nói:

- Đúng rồi, Huyết Lang và Tinh Thần đã đứng về phía Tước gia, vậy chỉ còn Mị Ảnh.

Tề Bắc nở nụ cười ngời: “Mị Ảnh làm sao biết được hắn đã thu phục được Huyết Lang và Tinh Thần chứ, có chăng thì chỉ đợi chúng tự chui đầu vào rọ thôi.”

- Đợi một trăm Hắc Giáp Quân tụ tập đông đủ rồi lên đường.

Tề Bắc nói.

Tại một vùng đất hoang dã cách thành Tây Linh một trăm dặm về hướng bắc, đó là nơi có Khai Thiên Môn, cánh cổng ngăn cách hai vùng đất trái ngược nhau. Xung quanh Khai Thiên Môn đã lập lên rất nhiều doanh trướng. Huyết Lang Ngũ Tướng, Tinh Thần Bát Đại Tướng Tinh, Mị Ảnh Thập Đại Ngân Bào đều đứng ở đó. Huyết Lang Vương tất nhiên đã chết rồi, chỉ là tin tức đã bị phong tỏa, nói rằng Huyết Lang Vương đang bế quan nên vắng mặt. Còn Tinh Chủ thì từ trước tới giờ vẫn chưa từng xuất hiện nên không ai nhắc tới. Bất quá ngay cả người đứng đầu của Mị Ảnh cũng chưa tới, hiển nhiên là chuyện bất bình thường. Trên đường Tề Bắc đã nhận được tin Ảnh Chủ không xuất hiện.

- Tước gia, chúng ta rốt cuộc có nên đi hay không?

Hỏa Liệt hỏi.

- Đi chứ, tạo sao không?! Hiện tại Ảnh Chủ không xuất hiện thì bọn chúng có thể gây nên được bao nhiêu sóng gió đây, bây giờ chính là lúc tốt nhất để quét sạch cái thế lực của Mị Ảnh ở thành Tây Linh này.

Tề Bắc lãnh khốc nói. Một trận gió lạnh thổi qua cuốn những bông hoa tuyết bay lất phất lên trong không trung. Tề Bắc đem người tới Khai Thiên Môn, Hắc Giáp quân ở ngoài cánh giới, còn hắn cùng Hỏa Liệt và Thiết Đầu đi vào. Tề Bắc nhìn lướt qua mọi người một lượt, sau đó nghênh ngang ngồi bệt xuống đất.

- Thủ lĩnh của các người đâu? Liệu thế này thì còn có chút nào không? Nhưng mà thôi dù sao đã tới thì ta cũng muốn nghe xem các người muốn nói cái gì.

Tề Bắc chậm rãi nói, cũng không để bọn chúng vào mắt. “Rầm” một tiếng, Hỏa Lang dùng sức vỗ mạnh vào bàn, nổi giận nói:

- Đồ nít ranh lông còn chưa đủ dài mà lớn lối cái gì, chúng ta là nể mặt gia tộc Nặc Đức nhà ngươi thôi!

Tề Bắc nhanh như chớp tát “bốp” một cái vào mặt Hòa Lang khiến hấn vẹo cả cổ. Hiển nhiên Tề Bắc muốn khống chế tình hình một cách nhanh nhất. Một chấp sự Ngân Bào bước lên kéo Hòa Lang đang muốn phát tác lại, đánh mất một cái ý bảo phải kiềm chế. Hiện tại người của tam đại thế lực vây kín xung quanh, nếu lúc này nổi lên xung đột thì kế hoạch của chúng sẽ hỏng mất.

- Mọi người bình tĩnh nào, chúng ta tới để thương nghị chứ đâu phải đánh nhau đâu.

Chấp Sự Ngân Bào khuyên can.

- Đứng đứng, chuyện gì cũng từ từ rồi nói, đánh đánh giết giết có giải quyết được gì đâu.

Lôi Minh Tướng Tinh của Tinh Thần phụ họa.

- Thật ra cũng chẳng có gì đáng phải bàn bạc, toàn bộ các ngươi cứ đầu hàng rồi bốn tước sẽ không bạc đãi đâu.

Tề Bắc thần nhiên nói.

- Nặc Đức thiếu gia, ngươi nên an phận một chút.

Một tên chấp sự khác lên tiếng.

- Muốn uy hiếp bốn tước?

Tề Bắc lạnh lùng nhìn tên chấp sự. Đúng lúc này Khai Thiên Môn chợt xuất hiện một đồng người bước tới.

- Ha ha ha, uy hiếp người? Người sẽ biết đó không phải là uy hiếp!

Một tên chấp sự điên cuồng cười. Tề Bắc cười nhạt liếc tên chấp sự.

- Nặc Đức tiểu nhi, chết đến nơi còn ra vẻ. Bắn tín hiệu cho ta!

Tên chấp sự ra lệnh.

- Phát tín hiệu.

Hòa Lang và Tinh Thần đồng thời phát lệnh.

Ba đạo tín hiệu màu sắc khác nhau cùng bắn lên không trung.

- Nặc Đức tiểu nhi, hiện tại nếu ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ có lẽ ta sẽ suy nghĩ tha ngươi một mạng!

Tên chấp sự ha hả cười nói.

- Ngươi bây giờ cho dù quỳ xuống cầu xin ta thì cũng chết thôi!

Tề Bắc vẫn khinh thường nhìn tên chấp sự.

- Nực cười, động thủ đi!

Tên chấp sự lớn tiếng hét. Tám tên chấp sự còn lại vừa động thân nhưng lập tức ngưng lại. Một vài tên nhận thấy không khí có chút gì đó không đúng. Trong doanh trường, ngoài Tề Bắc đang ngồi yên thì Ngũ Lang và Bát Đại Tinh Chủ cũng đang vây quanh họ, mọi con mắt lại đang đổ dồn về phía họ chứ không phải tên Nặc Đức thiếu gia kia.

Rốt cuộc ai là kẻ ngốc đây?

- Các ngươi đang làm gì vậy?

Tên chấp sự cuồng ngôn ban nãy đã nhận ra sự khác thường, lạnh lùng nhìn về phía Tinh Thần và Huyết Lang. Đúng lúc này người của Huyết Lang và Tinh Thần tụ lại và bắt đầu công kích Mị Ảnh. Tiếng la hét chém giết vang trời. Mị Ảnh căn bản không thể ngờ tới chuyện này nên không chút nào phòng bị, trong chốc lát đã thương vong rất nhiều, ngay cả tinh thần chiến đấu cũng không có.

- Động thủ!

Tề Bắc lạnh nhạt nói. Ngũ Lang Vương và Bát Đại Tướng Tinh đánh với mười tên Chấp Sự, còn lại hơn hai chục tên Mị Ảnh đã bị Hắc Giáp quân giết chết, sau đó toàn bộ Hắc Giáp quân bao vây lấy doanh trường lại. Tất nhiên là không có điều kỳ diệu nào xảy ra, mười tên chấp sự bị Ngũ Lang cùng Bát Tướng vây công thì chẳng bao lâu đã phải bỏ mạng.

- Treo thi thể chúng lên để bọn Mị Ảnh biết điều một chút.

Tề Bắc nói, tới bước này coi như hắn đã nắm trọn thành Tây Linh trong tay, kế tiếp là lúc để hắn cùng có thể lực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Linh Tề

Tuyết, máu...

Một trắng một đỏ, trộn lẫn vào nhau biến thành màu hắc ám. Ánh mắt trời bị đất tuyết chiếu xạ lộ ra quang cảnh màu trắng thăm thẳm, không có chút ấm áp nào. Thi thể ở Khai Thiên Khẩu chất thành từng đống lớn, khí tức thảm thiết vẫn tràn ngập trong không khí. Dã thú nương theo mùi máu tươi mà tìm đến gần thi thể, trên bầu trời còn có đám kên kên bay thành vòng, chuẩn bị hưởng thụ một bữa tiệc lớn. Mạo Hiểm giả túm năm tụm ba lại với nhau, sắc mặt bọn họ hoặc hoảng sợ hoặc phức tạp nhìn đồng thi thể đầm máu trong đất tuyết. Mà phía xa xa là đường vào Man Hoang vực. Nặc Đức Tề Bắc mang theo một trăm Hắc Giáp Quân trở lại thành Tây Linh, phía sau là Ngũ Đại Lang và Bát Đại Tinh Tướng kính cẩn theo sát. Mọi người trong thành đều mang ánh mắt kính sợ nhìn về hắn. Không còn ai hoài nghi Tề Bắc có thể nắm được thành Tây Linh trong tay hay không nữa, những người đánh cuộc hắn chỉ có năm ba ngày là đã phải bỏ chạy đều tự sát vào mặt mình. Trước phủ thành chủ vẫn còn sót lại mùi máu tươi. Khi Tề Bắc đi tới Khai Thiên Khẩu, tam đại thể lực liền dẫn người tấn công phủ thành chủ, khi đó những người xem náo nhiệt đã cho rằng Tề Bắc đã xong đời. Nhưng cảnh diễn ra kế tiếp lại cực kỳ quỷ dị khiến kẻ khác phải ngẹn họng trần trối. Người Huyết Lang và Tinh Thần bắt chợt quay đầu tặng Ảnh Mị một kích, phối hợp cùng Hắc giáp quân trong phủ thành chủ giết hết người của Mị Ảnh. Rồi sau đó, Tề Bắc an toàn trở về, theo phía sau là Ngũ Đại Lang và Bát Đại Tinh Tướng. Rất nhiều người bây giờ mới hiểu, vị thành chủ đại nhân này đã âm thầm thu phục hai trong tam đại thể lực là Huyết Lang và Tinh Thần. Phủ thành chủ chiêu mộ hơn ngàn Chiến sĩ và Ma Pháp Sư tới. Những người này lấy cứ lấy mười người thành một tổ và để một người của Hắc Giáp Quân làm tổ trưởng, chia làm một trăm tổ thay phiên nhau tuần tra trong thành Tây Linh. Đám lính tuần tra này lại giết chết hơn một trăm người gây rối mất trật tự. Lúc này mới làm mọi người tin tưởng Tề Bắc không chỉ nói xuông mà đang hành động theo chính pháp luật mà hắn ban hành. Thành Tây Linh trước giờ chưa từng yên ổn như thế này.

Phủ thành chủ, trong đại sảnh, Tề Bắc mặc chiếc cẩm bào, nhìn bản đồ thành Tây Linh treo trong đại sảnh. Thành Tây Linh đúng là rất lớn, ước chừng bằng một nửa Hoàng đô. Lúc này, ánh mắt Tề Bắc dừng lại tại khu Tây thành một chút. Nơi này chiếm gần một phần năm diện tích của thành nhưng không có một con đường nào bằng phẳng nào, không có phòng ốc nào tốt, mà có chừng mười tám vạn dân nghèo sống tại đó. Những người dân nghèo này phần lớn là già yếu bệnh tật, có rất nhiều gia quyến của thương nhân và các mạo hiểm giả. Mà những mạo hiểm giả và thương nhân sao khi chết trong thành Tây Linh hỗn loạn thì của bọn họ lại lưu lạc tới khu dân nghèo.

- Thiếu gia, huynh đang nhìn cái gì vậy?

Huyền Ảnh đi tới phía sau Tề Bắc nhẹ giọng nói. Một đôi ngọc thủ theo thói quen bóp lấy bả vai hắn.

- Đang nhìn lãnh địa của huynh. Trận bão tuyết tiếp theo cũng sắp tới. Ta đang suy nghĩ, làm sao để an trí cho những người dân nghèo ở khu Tây thành.

Tề Bắc nói. Huyền Ảnh sùng sốt một chút, cũng không biết nhớ đến cái gì, cả người đột nhiên ngẩn ra. Tề Bắc quay đầu, thấy đôi mắt của Huyền Ảnh phấp phấp. Hắn kéo nàng ngồi lên đùi hắn, bàn tay ôn nhu vỗ về mặt của nàng, nói:

- Bất luận muội đã từng trải qua cái gì. Sau này huynh sẽ ở bên cạnh muội.

Huyền Ảnh không nói lời nào, chỉ lắc đầu, nước mắt chảy xuống thành dòng.

- Ngoan, đừng khóc. Huyền Ảnh đừng khóc...

Tề Bắc có chút luống cuống tay chân đem Huyền Ảnh ôm vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi. Không biết tại sao nàng lại thương tâm như vậy. Bên ngoài đại sảnh, sau cây cột, trong mắt Kim Cương hiện lên một tia thông khổ. Hắn vẫn cho là lúc đó muội muội vẫn còn nhỏ, không nhớ rõ chuyện tình đã phát sinh. Nhưng bây giờ nhìn lại, nàng thật ra vẫn nhớ được nhưng chỉ không nói ra thôi. Ở bên cạnh thấy đôi mắt Kim Cương đầy lệ khí, một cánh tay to vươn qua đặt lên vai của hắn. Kim Cương quay đầu, thấy ánh mắt Độc Nhãn lo lắng, trong lòng không khỏi thấy ấm áp, lệ khí trong mắt giảm bớt.

Lúc này, Mộ Dung Tinh Thần tiến vào phủ thành chủ, đi theo phía sau là ba thiếu nữ Tinh Linh. Nghe được bẩm báo bên ngoài, Huyền Ảnh vội vàng lau nước mắt, từ trong ngực Tề Bắc đứng dậy, chạy về phía hậu viện. Mộ Dung Tinh Thần vẫn bọc khăn đội đầu, tấm lụa mỏng che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp.

- Tinh Thần, nàng nhớ tới bốn thiếu gia hay sao?

Tề Bắc cười hỏi, tiến lên đẩy nàng vào đại sảnh. Phía sau, Yên Linh đánh mắt với hắn một cái. Mộ Dung Tinh Thần không để ý tới giọng đùa giỡn của Tề Bắc, ánh mắt vừa tiến vào đã dừng lại trên cái bản đồ thành Tây Linh treo giữa đại sảnh, nàng thấy khu dân nghèo Tây Thành được dùng tơ hồng vòng lại, trong mắt không khỏi hiện lên tia kính dị. Tề Bắc chú ý tới ánh mắt của Mộ Dung Tinh Thần, lại nghĩ tới thân phận Mộ Dung y sĩ của nàng, không khỏi cười một tiếng, nói:

- Nàng vì dân nghèo mà tới đây sao?

- Ủ!

Mộ Dung Tinh thần gật đầu. Mà lúc này, ba thiếu nữ Tinh Linh lặng lẽ lui ra ngoài, nhân tiện còn đóng cửa đại sảnh lại. Tề Bắc nhớ lại lời Yên Linh đã nói, trong lòng hiện lên một cảm giác quái dị, ba nha đầu này thật đúng là tận tâm tận lực. Nhìn bộ dáng của họ xem như quyết tâm vun đắp cho Mộ Dung Tinh Thần và hân.

- Tinh thần, nàng nói chúng ta có phải có tâm hữu linh tê không? Mới vừa rồi ta còn đang suy nghĩ thế nào an trí những dân nghèo này.

Tề Bắc kéo cái ghế qua, ngồi bên cạnh Mộ Dung Tinh Thần.

- Thật à? Ngươi có biện pháp gì sao?

Ánh mắt Mộ Dung Tinh Thần nhìn Tề Bắc đã nhu hoà rất nhiều. Trước kia nàng cũng đã có ý nghĩ này nhưng thành Tây Linh quá hỗn loạn làm cho nàng phải cẩn thận. Không có quyền thống trị tuyệt đối, ý tưởng cải tạo khu dân nghèo chỉ thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

- Còn chưa có kế hoạch chi tiết. Nhưng bảo tuyết sắp tới, trước tiên xây cần dựng phòng ốc đơn giản bằng gạch đá đã, để cho bọn họ vượt qua mùa đông này. Sau này đợi bốn thiếu gia chinh đồn các ngành nghề. Có việc gì cần thì có thể đưa họ, như vậy họ có thể tự kiếm sống.

Tề Bắc nói. Đôi mắt Mộ Dung Tinh Thần loé ra quang huy nhàn nhạt, nhìn Tề Bắc nói:

- Ngươi thật sự nguyện ý giúp bọn họ? Như vậy căn bản ngươi không có chỗ tốt nào.

“Trong mắt quý tộc, không phải chỉ có lợi ích của mình sao? Người thuộc giai cấp hạ lưu mà ngươi cũng quan tâm sao?” Trong lòng Mộ Dung Tinh Thần nghĩ quý tộc là như vậy, không quản bọn họ làm cái gì giết giết nhưng mặt ngoài vẫn phong độ ưu nhã bên trong thì toàn thú vật. Bọn họ tự cho là cao quý, chà đạp những người ở tầng dưới chót mới chứng tỏ sự nổi bật. Tề Bắc cười nhạt nói:

- Nàng thật sự cho là như vậy sao? Thật ra ta trợ giúp bọn họ chính là trợ giúp chính. Một lãnh địa phồn vinh không thể dựa hết vào tiêu chuẩn kim tệ, mà cần phải dựa vào tiêu chuẩn mọi mặt của lãnh địa như cuộc sống, tài nghệ, ... Nếu như lãnh địa của ta chỉ toàn người giàu không có người nghèo và người đói bụng. Như vậy, ta chính là người sở hữu nhiều chỗ tốt nhất.

Tề Bắc không dối trá mà nói lãnh địa của hân sẽ không phân biệt cấp bậc. Tại bất cứ thời đại nào, bất kỳ chủng tộc nào, cấp bậc đương nhiên vẫn sẽ tồn tại. Mộ Dung Tinh Thần kinh ngạc nhìn Tề Bắc. Lần đầu tiên nàng thấy được một bộ mặt của hân làm cho nàng rung động. Tề Bắc cầm lấy một trái cây, tay kia kéo điện sa che mặt của Mộ Dung Tinh Thần xuống, đem trái cây tới cửa miệng của nàng. Mộ Dung Tinh Thần muốn giơ tay lên nhận lấy trái cây này nhưng Tề Bắc lại né ra, sau đó đem trái cây tiến tới bên cạnh miệng của nàng, ánh mắt lộ ra vẻ bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đừng Nhảy!

Mộ Dung Tinh Thần mím môi, ánh mắt lặng lặng ngó chừng Tề Bắc.

- Ngoan, há miệng nào. Nếu không ...

Ánh mắt Tề Bắc càng ngày càng bá đạo, là lười nhẽ nhàng liếm lấy môi. Mộ Dung Tinh Thần nhất thời có chút bối rối. Trong đầu hiện ra cảnh cái hôn môi hôm đó làm toàn thân nàng tê dại không còn một chút khí lực. Nàng oán hận tròn mắt nhìn Tề Bắc một cái, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, cắn lấy trái cây. Hương vị quả trái cây cực kỳ ngọt ngào, chất lỏng chảy xuống họng, mang theo một chút ấm áp, sửa ấm tâm hồn nàng. Tề Bắc mỉm cười, ngón tay sờ nhẹ khuôn mặt trắng mịn xinh đẹp của nàng, độc tố kịch liệt vừa lên đã bị khí tức Thần Long ẩn ký triệt tiêu. Ánh mắt Mộ Dung Tinh Thần khẽ mê ly, nàng có thể cảm nhận được đầu ngón tay của Tề Bắc mang theo triu mến và thương yêu. Đây là cảm thụ mà nàng chưa bao giờ trải nghiệm. Tề Bắc dịch ngón lên đi lên, nhẹ nhàng kéo khăn đội đầu của Mộ dung Tinh Thần xuống. Nhất thời, một mái tóc màu bạc buông xuống như một dòng suối nhỏ.

- Nguyệt Tinh Linh!

Tề Bắc sững sốt một chút, nhìn hai cái tai nhọn của Mộ Dung Tinh Thần, trên đó vẫn còn tỏa ra quang bạc của Tinh Linh vân. “Nguyệt Tinh Linh là hoàng tộc tinh linh tộc. Địa vị siêu nhiên, sao lại ...” Nhớ đến chất độc trong cơ thể của Mộ Dung Tinh Thần, ánh mắt của Tề Bắc tràn đầy vẻ lo lắng. “Tinh linh được thể nhân xưng là chủng tộc thiện lương nhất, chẳng lẽ lại hẹp hòi như vậy? Không thể khoan dung cho một tộc nhân bị tạt nguyên?” Mộ Dung Tinh Thần cầm lấy khăn đội đầu, che lại mái tóc bạc của mình, sau đó mang điện sa lên. Nàng nhẹ giọng nói:

- Ta hi vọng sẽ có một ngày. Thành Tây Linh sẽ không còn người nào đói bụng và nghèo khó nữa.

Không đợi Tề Bắc đáp lời, thân hình Mộ Dung Tinh Thần vụt vọt, tàn ảnh còn chưa tán mà người đã tới cửa. Tề Bắc sờ sờ mũi. “Minh đáng sợ như vậy à? Muốn đi mà còn sử dụng Không gian pháp thuật, năng sợ mình thịt luôn à? ”

...

...

Biến hoá ở thành Tây Linh diễn ra rất rõ ràng. Bên trong thành đã rất ít vụ đánh nhau, nếu có tranh chấp cần phải động võ, tất cả đều ra ngoài thành tranh cãi đến người chết ta sống. Mà ở khu dân nghèo đang hùng hực khí thế xây dựng những nhà cửa mới, từng dãy nhà gạch ngói được dựng lên. Nghe nói đây đều là do thành chủ đại nhân tự bỏ tiền ra xây dựng để những người nghèo khổ không có nơi nương tựa sẽ có chỗ che gió che mưa. Thành Tây Linh mặc dù đã bỏ thuế giao dịch nhưng kim tệ mỗi ngày chảy vào túi của Tề Bắc đạt tới mấy trăm vạn, chỉ trong thời gian ngắn mười ngày, túi tiền của hắn đã hơn ức kim tệ rồi. Bất quá Tề Bắc chi tiêu cũng không ít, chỉ dùng tiền xây dựng khu dân nghèo đã hao phí không ít. Hơn nữa, hắn chiêu mộ binh sĩ đạt đến vạn người thì tiền lương thực và tiền lương dùng hằng ngày cũng rất nhiều. Hiện tại, Tề Bắc đang xếp chân ngồi trên giường, trước mặt là Huyền Ảnh trong bộ quần áo lót (DG: hay bikini =p~)(Biên: Xem phim hiểu mà chưa thấy bộ đồ lót cổ bao giờ à :220:). Trên thân 2 người, bắt đầu xuất hiện sương mù màu vàng.

“Phụt” một tiếng, thân thể mềm mại của Huyền Ảnh chấn động, phun ra một ngụm máu đen, cả người đỏ mề hôi như mưa. Tề Bắc chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, đỡ lấy Huyền Ảnh đã xụi lơ, để nàng nằm trên ngực của mình. Kinh mạch thứ mười rốt cuộc cũng thông rồi, còn hai kinh mạch cuối cùng nữa là Huyền Ảnh sẽ vô sự. Huyền Ảnh chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt đen hiện lên hai đạo u lục quang quý dị nhưng ngay sau đó biến mất.

- Thiếu gia, dường như muội vừa mơ một giấc mộng.

Huyền Ảnh ní non nói.

- Muội mơ thấy gì?

Tề Bắc hỏi, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ cao vút trên chiếc áo lót của Huyền Ảnh (DG: ta thích :180: hí hí :180:)

- Không nhớ rõ.

Huyền Ảnh nhú lại đôi mi thanh tú. Cảnh trong mơ kia rất mất trật tự, chỉ nhớ rõ có một đôi mắt u lục nhìn chăm chăm vào nàng. Tề Bắc cười, bẹo mũi của Huyền Ảnh, khó trách nàng nói giống như một giấc mộng mà không nói nàng nằm mộng.

- Muội cảm giác thân thể nhẹ thanh thoát hơn, toàn thân giống như được gió nâng lên.

Huyền Ảnh vui vẻ nói.

- Ha ha, nhanh thôi. Nhiều lắm là tám, mười ngày là thân thể của muội sẽ hoàn toàn bình phục.

Tề Bắc cười nói. Mỗi lần khơi thông một đường kinh mạch, hắn cảm giác được có một lực lượng thần bí càng ngày càng lớn mạnh. Khi kinh mạch của nàng hoàn toàn được khơi thông, cỗ lực lượng này sẽ hoàn toàn thức tỉnh sao? Không biết đến lúc đó lại mang đến kinh hi như thế nào cho hắn.

- Có thật không?

Huyền Ảnh hưng phấn mà nhảy dựng lên. Chuyện này, đến Tề Bắc cũng cả kinh. “Tốc độ của nàng sao lại nhanh như vậy? Chỉ một cái lắc mình mà bóng dáng đã biến mất, cả người đã xuất hiện dưới giường.” Huyền Ảnh hiển nhiên cũng bị hành động của mình làm hết hồn, ngờ ngác thần thờ.

- Thiếu gia, vừa rồi muội ra đây bằng cách nào vậy?

Huyền Ảnh hỏi Tề Bắc.

- Nhảy xuống.

Tề Bắc nói. Huyền Ảnh kiễng chân nhảy lên một chút. Bất quá tốc độ không được như nãy nhưng cũng làm con mắt Tề Bắc tròn trĩnh. Huyền Ảnh vốn là đang mặc áo lót nên khi nàng nhảy lên, đôi tiểu bạch thỏ cứ giãy liên tục, muốn xông ra khỏi áo lót. (DG: hắc hắc :88: ra đi ra đi :88:)

- Tại sao không có cảm giác như hồi nãy nhỉ?

Huyền Ảnh một bên lầu bầu, một bên tiếp tục lấy sức nhảy lên nhảy xuống. “Dao động thật mãnh liệt a.” (hí hí :180:), đặc biệt là đôi tiểu bạch thỏ hướng về trước mà nẩy lên xuống liên tục, lộ ra phần nửa, có thể làm người mù sáng mắt ra.(đề ma ma lão TĐ :110:) Tiểu đệ đệ của Tề Bắc như được uống thuốc kích thích, gồng mình vờn vai dữ dội.

- Nhảy nữa, nhảy nữa đi. Muội tự mình gánh lấy hậu quả đó.

Tề Bắc nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Nha đầu này, có ý câu dẫn bản thiếu gia à. Khi dễ bản thiếu gia hiện tại không thể làm trò cảm thú với người à.”

Huyền Ảnh ngừng lại, đỏ mặt nhìn Tề Bắc. Sau đó thấy tiểu đệ đệ của Tề Bắc đang giống cò lập trại, ánh mắt nàng như bị điện giật, vội vàng cúi gằm đầu xuống.

- Tôi đây!

Thanh âm Tề Bắc mang theo một chút dục vọng, trầm thấp đi rất nhiều. Huyền Ảnh rất biết điều mà bò lên giường, ngồi bên cạnh Tề Bắc, tìm nàng đập như sấm. Đối với việc trở thành nữ nhân của Tề Bắc, nội tâm của nàng đã sớm giác ngộ. Hơn nữa cũng không có kháng cự, mỗi lần khơi thông kinh mạch, nàng cũng cho Tề Bắc đụng chạm thêm một chút. Tề Bắc ôm Huyền Ảnh vào trong lòng, tiểu đệ đệ cũng tranh thủ xăm sờ mông nàng.

- Thiếu .. thiếu gia.

Hai tay Huyền Ảnh bắt được xiêm y của Tề Bắc, bị cây gậy nóng phía dưới của hắn làm toàn thân tê dại. Tề Bắc hưng hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Huyền Ảnh, bàn tay to hươu đôi vú trắng mềm mại của nàng mà ngắt vài cái. Sau đó bỗng nhiên hắn như bị cái gì đó đốt, nhảy dựng lên, lao ra ngoài. Chạy ra hậu viện, bỗng có một bóng người lao ra. Tề Bắc thẳng gấp. Bóng người kia cũng duyên dáng hô to một tiếng, ngã về phía sau. Thân thủ Tề Bắc chụp tới, ôm lấy eo nhỏ của đối phương, nhìn kỹ lại, thì ra là mỹ nhân Đỗ Linh.

- Người không sao chứ.

Tề Bắc hỏi.

- Không có ... Sắc lang, hừ!

Đỗ Linh vốn muốn trả lời nhưng liếc mắt thấy tiểu đệ đệ của Tề Bắc vẫn cấm trại. Khuôn mặt nóng rần lên, tức giận hừ một tiếng, hất tay của Tề Bắc ra. Tề Bắc sờ sờ mũi, “ta có sắc thì cũng không có sắc nàng.”

Tề Bắc đi tới khu vực đóng quân của Hắc giáp quân trong phủ thần chủ. Hắc giáp quân đang tiến hành thao luyện mỗi ngày, nhân số tuy ít nhưng khí tức sát phạt cực kỳ nồng đậm, ập vào mặt. Tề Bắc hải lòng gật gật đầu, vừa quay đầu thì nhìn thấy Đỗ Thọ bên kia đang cầm lấy cây chổi, một bên quét dọn một bên quan sát Hắc giáp quân đang thao luyện, thỉnh thoảng lại khoa tay múa chân một chút. “Tiểu tử này, nếu tôi luyện một chút, cũng là một người khá.” Trong lòng Tề Bắc nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Đệ Tử Ngự Thú Trang

Một đạo ma pháp pháo đột nhiên bắn lên bầu trời thành Tây Linh, đó là tín hiệu cầu viện của Hắc giáp quân.

- Gặp phải cao thủ gây rối?

Tề Bắc nhíu mày, thành Tây Linh vốn là trụ sở tiếp tế của đoàn thể Mạo Hiểm Giả, mà thực lực của Mạo Hiểm Giả đoàn thể thì không tầm thường chút nào, thỉnh thoảng, còn xuất hiện các Chiến sĩ và Ma Pháp Sư cao cấp, thậm chí kể cả cường giả Vương phẩm cũng không phải là không có. Tề Bắc sợ người của mình thua thiệt, liền vội vàng mang theo Kim Cương và Độc Nhân chạy về phía đó.

Tại quảng trường nhỏ trong thành, mấy chục Hắc giáp binh bao vây một nam tử trẻ tuổi lại. Ngoại hình người này cũng bình thường bất quá quần áo hắn đang mặc bộc lộ một cỗ khí chất cao quý, vẻ mặt xác káo, ngồi dưới chân hắn là một con Ngân Mao Ma Lang khổng lồ. Ngân Mao Ma Lang là một ma thú cấp năm, ngân mao ma lang trưởng thành thực lực tương đương với Ma Pháp Sư cao cấp, hơn nữa tốc độ di động cực kỳ mau lẹ, rất khó đối phó. Người bình thường khó mà sở hữu ma thú cấp năm, thế nên tên trẻ tuổi kiêu căng này quả thật có đủ tiền vốn để kiêu ngạo.

- Tước gia, tên tiểu tử này rất là quá đáng, hắn nói được điểm của Tinh Thần bán thuốc kém chất lượng cho hắn nên ra tay đã thương hai nhân viên ngay tại chỗ, các huynh đệ chúng ta đang đi tuần tra liền xông tới bắt người, không dè hắn lại sai ma lang đã thương các huynh đệ.

Hoà Liệt chạy tới thuật lại tình huống vừa phát sinh cho Tề Bắc.

- Tình trạng thương vong như thế nào?

Tề Bắc hỏi.

- Có hai huynh đệ trọng thương những người còn lại thì không sao.

Hoà Liệt khai báo.

- Thập Tam, Tiểu Cửu đem tên tiểu tử này tới đây cho ta.

Tề Bắc trực tiếp ra lệnh cho hai Ảnh Vệ động thủ, thanh niên này nhìn sơ qua cũng có thực lực Chiến sĩ trung cấp, bất quá thực lực của ma lang bên cạnh hắn lại không thấp. Nếu như phóng thích ma pháp trong thành, không nói tới sự tổn thương đối với người vô tội, mà cả kiến trúc bốn phía cũng

không cách nào thoát khỏi ảnh hưởng. Sắc mặt xác lác của tên nam tử đột nhiên biến đổi, cả người như có một cỗ lực lượng mạnh mẽ vút lên không, ngay sau đó bị ăn hai cái bạt tai, từng vòng sáng màu hoàng sắc léo lên đem hắn trôi lại. Mà đầu Ngân Mao Ma Lang kia cũng bị một thanh trọng kiếm đánh vào đầu, gào lên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh. Nhưng đầu ma lang sau khi ngất đi liền đột nhiên hoá thành một đạo ngân quang chui vào trong giới chỉ có hình thù kỳ lạ trên ngón tay nam tử. Con người Tề Bắc thoáng co rút lại, ngự thú giới trong truyền thuyết, chỉ có đệ tử của Ngự Thú Trang một trong Ngũ Đại Thánh Địa mới có thể sở hữu được giới chỉ này.

- Các người xong đời rồi, các người có biết ta là ai hay không? Biết điều thì nhanh thả ta ra bằng không cả thành Tây Linh này sẽ hoá thành tro bụi.

Nam tử trẻ tuổi này lớn tiếng rống lên, giới chỉ trên ngón tay chợt loé lên, một đám nhân diện văn (muỗi mặt người) chợt xuất hiện rồi phóng lên cao. Tiểu Cửu vùng ma trượng lên một đạo sóng hoàng sắc quét qua, lập tức làm đám muỗi kia rơi xuống. Sau đó, Tiểu Cửu tạo nên một cảm chế bao bọc Ngự Thú Giới của nam tử này lại.

- Chủ nhân, đây là đệ tử của Ngự Thú Trang, phải xử lý như thế nào?

Tiểu Cửu nhẹ giọng hỏi.

- Mang về phủ thành chủ trước rồi hãy nói.

Tề Bắc cũng có chút đau đầu, thành Tây Linh vừa mới an ổn được một chút thì lại chọc phải Ngự Thú Trang là một trong ngũ Đại Thánh Địa. Nam tử trẻ tuổi một bên kêu gào, một bên bị áp giải tới phủ thành chủ, về mặt vẫn tràn đầy ngạo khí và xác lác. Dĩ nhiên hắn không tin đám người Tề Bắc có thể hạ thủ đối với hắn.

- Cảm miệng, người thực là ôn ào.

Tề Bắc nghe hắn kêu gào cũng cảm thấy phiền phức.

- Tức cười, người sắp chết đến nơi rồi còn gáy, các người biết ta là ai không?

Nam tử trẻ tuổi này nhìn Tề Bắc như nhìn một người chết.

“Bốp!” Tề Bắc giơ tay lên, tát một cái đau biếng.

- Không quản người là ai, đây là địa bàn của bốn thiếu gia, khôn hồn thì khiêm tốn một chút cho ta.

Tề Bắc lạnh lùng nói.

- Người...Người dám đánh ta, khi sư tử của ta tới, người nhất định sẽ chết.

Nam tử trẻ tuổi gào thét lên như thể cha mẹ mình đã chết rồi.

- Người mà còn nói nữa, bốn thiếu gia liền giết người sau đó đốt thành tro, đương nhiên không ai biết được người đang ở trong tay bốn thiếu gia.

Ánh mắt Tề Bắc lấp lánh hung quang. Nam tử trẻ tuổi bị Tề Bắc làm cho giật mình vội vàng ngậm miệng lại. “Cái gì mà đệ tử Thánh Địa, chỉ toàn là một bọn ngu ngốc.” Tề Bắc sai người nhốt nam tử trẻ tuổi nhốt vào doanh trướng có khả năng ngăn cách khí tức với bên ngoài, đồng thời suy nghĩ bước kế tiếp nên làm gì. Tuy ngoài miệng hắn nói có thể thắng tay thủ tiêu nam tử này nhưng thật sự có thể thắng tay hành sự không kiêng nể Ngũ Đại Thánh Địa được sao, đó là một lực lượng siêu thoát phạm tục, đủ để bóp chết hắn như bóp chết một con kiến vậy. Việc này ở thành Tây Linh có nhiều người chứng kiến rất khó giữ bí mật, chỉ cần dụng tâm tra xét nhất định có thể tìm ra manh mối, nếu như vị sư tử trong lời nam tử kia đến thì e rằng sẽ nhanh chóng tìm đến cửa.

Lúc này tại cửa khẩu biên giới Man Hoang, trong một đám người có hai nữ tử đang cười trên một đầu Hoàng Kim sư tử. Hoàng Kim Sư Tử Vương là ma thú cấp sáu, mạnh ngang với cường giả Vương phẩm.

- Đại sư tử, tiểu tử Dịch Á (Diya) kia đi ra ngoài mua ít đồ sao lại lâu thế nhỉ? Cười con Ngân Mao Ma Lang kia mà chạy thì cần nửa canh giờ là cùng, hiện tại đã hơn ba canh giờ rồi mà cả cái bóng người cũng không thấy.

Một cô gái ước chừng mười sáu mười bảy tuổi có vóc người yếu đuối, mỏ miệng phàn nàn. Nàng có làn da khá đen, trông hơi khó nhìn nhưng so với hai mươi mấy cô gái khác xung quanh thì nàng thật giống như một đóa hoa dại nhỏ đáng thương. Cô gái còn lại có diện mạo khá tuyệt mỹ, mi mắt cong dài, ánh mắt trong vắt như hồ thu, đôi mi thanh tú khẽ chau lại thoáng hiện một chút u buồn man mác.

- Đi, chúng ta đi thành Tây Linh xem một chút.

Thiếu nữ nói. Hoàng Kim Sư Tử hóa thành một đạo kim quang hướng thành Tây Linh phóng tới. Hai nàng vừa xuyên qua cửa thành thì đã có người chạy đi báo cáo với Tề Bắc, dù sao các nàng cười Hoàng Kim Sư Tử cũng rất là dọa người.

- Tiểu Lê, phóng xuất truy tung nhân diện văn (muỗi mặt người) xem Dịch Á có phải bị chốn phen hoa này quyến rũ làm cho mê mẩn đến quên cả đường về hay không.

Người được gọi là đại sư tử nói. Giới chỉ trong tay tiểu Hắc muội (muội muội mặt đen) chợt loé, một đám Nhân diện văn nhanh chóng tản ra xung quanh,

đám muối này giống hệt đám muối mà thanh niên kia thả ra để báo tin bất quá còn chưa kịp tản ra thì bị ma pháp của Tiểu Cửu tiêu diệt.

- Chúng ta trước đi tìm một cái tửu lâu nghỉ chân trước. Trời cũng đã tối, sáng mai sẽ lên đường sớm.

Đại sư tỷ nói. Hai nàng liền tìm một tửu lâu hạng sang nghỉ chân đồng thời đợi nhân diện văn truyền lại tin tức. Một hồi sau, đám nhân diện văn lục tục trở về, thông báo có phát hiện khí tức của Dịch Á nhưng không tìm được tung tích của hắn.

- Đại sư tỷ, Dịch Á sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tiểu Hắc muội muội có chút lo lắng hỏi.

- Bên cạnh hắn có Ngân Mao Ma Lang, mà cho dù gặp phải công kích cũng có thể phóng xuất Nhân diện văn để truyền tin tức về, trừ khi hắn gặp phải cường giả Vương cấp.

Đại sư tỷ cân nhắc nói.

- Vậy hắn chỉ cần báo ra danh tự Ngự Thú Trang hắn là không có gì xảy ra.

Tiểu Hắc muội muội nói. Đại sư tỷ lắc đầu nói:

- Còn có một khả năng nữa, với tính cách tự cao tự đại của Dịch Á, chẳng may bị người ta khống chế lại còn xuất khẩu cuồng ngôn, đối phương e sợ sự trả thù từ Ngự Thú Trang chúng ta, liền đem hắn diệt khẩu.

Tiểu Hắc muội muội cực kỳ hoảng sợ vội vàng hỏi:

- Vậy phải làm sao?

- Chúng ta ra ngoài, tìm vài người hỏi thăm một chút, lúc chiều ở cửa thành ta có thấy bố cáo thành Tây Linh cấm tư đấu, nếu Dịch Á ở thành Tây Linh gặp chuyện không may, nhất định sẽ khiến nhiều người chú ý.

Đại sư tỷ hiển nhiên là người từng trải, kinh nghiệm phong phú, lập tức suy nghĩ ra biện pháp. Nhưng vào lúc này cửa phòng lại vang lên tiếng gõ

- Người nào?

Tiểu Hắc muội muội hỏi.

- Thành chủ thành Tây Linh, Nặc Đức Tề Bắc.

Bên ngoài liền vang lên một thanh âm trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đạt Thành Giao Dịch.

Đại sư tỷ đánh mắt một cái, Tiểu Hắc muội muội hiểu ý liền đi qua mở cửa phòng. Tề Bắc mặc áo bào màu bạc, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một nụ cười thân thiện làm nổi bật một nét quý tộc ưu nhã, Tiểu Hắc muội muội vừa nhìn cũng bất giác ngẩn ngơ. Thanh niên tuấn lãng như vậy ở Ngự Thú Sơn Trang cũng rất hiếm có.

- Trên đầu ta có sừng à?

Tề Bắc cười hỏi.

- A..Không, không có.

Tiểu Hắc muội muội sực tỉnh, có chút ngượng ngùng đáp.

- Tiểu Lê, mau mời thành chủ đại nhân vào trong.

Đại sư tỷ nói, Tiểu Hắc muội muội này cái gì cũng tốt, chỉ ngắt nổi máu mê giai đẹp trong người hơi cao. Tề Bắc đi vào, cùng đại sư tỷ của Ngự Thú Sơn Trang này đối mắt một lượt, trong mắt hai người đều chột lóe một tia kinh dị.

- Thành chủ đại nhân, đêm khuya quang lâm hàn xá không biết có việc gì?

Đại sư tỷ nhàn nhạt hỏi.

- Ta gọi là Nặc Đức Tề Bắc, không biết phương danh của tiểu thư là gì?

Tề Bắc không trả lời mà lần lượt hỏi tên hai nàng.

- Ta gọi là Tiểu Lê, đây là sư tỷ của ta Diêm Phương Phi, thành chủ đại nhân ngài thật là anh tuấn tiêu sái nghen.

Tiểu Hắc muội muội cười cười nói, hai mắt lóe sáng (DG: máu cuồng dâm đã nổi □) Diêm Phương Phi tròn mắt nhìn Tiểu Hắc muội muội, hắng giọng một cái, trong giọng nói mang theo một tia chán ghét:

- Thành chủ đại nhân tới đây chỉ để hỏi tên chúng ta thôi sao?

Tề Bắc cười nhạt, đi tới chiếc ghế mềm bên cạnh cửa sổ ngồi xuống nói:

- Hai người chó hiểu lầm, tại hạ lần này tới đây một là để chiêm ngưỡng phong thái của đệ tử Thánh Địa, hai là bàn về sự tình của quý sư đệ.

Ánh mắt Diêm Phương Phi lạnh lẽo, Ngự Thú gói chỉ lóe ra quang mang nhàn nhạt, tùy thời chuẩn bị phòng ngự hoặc công kích.

- Ngươi đã bắt Dịch Á rồi?

Diêm Phương Phi lạnh lùng hỏi.

- Không sai!

Tề Bắc gật đầu dứt khoát.

- Lý do?

Thanh âm Diêm Phương Phi càng ngày càng lạnh.

- Thành Tây Linh là lãnh địa của bốn thiếu gia, kẻ nào trong phạm quy quản hạt đều phải tuân theo quy củ của ta, sư đệ của nàng đã thương người dân trong thành, sau đó còn đã thương thủ vệ trong thành, ta nhìn vào thân phận đệ tử Thánh Địa của hắn nên mới không xử tử trên đường trường. Bất quá đối với chuyện này Thánh Địa các ngươi phải cho bốn thiếu gia một câu trả lời thỏa đáng.

Giọng nói Tề Bắc hết sức cường ngạnh, dù sao thì hắn cũng là người chiếm đại lý, đệ tử Thánh địa ra ngoài làm việc thì cũng phải tuân thủ quy củ.

- Đây chỉ là lời nói phiến diện từ một phía, ta muốn đích thân gặp mặt sư đệ ta.

Diêm Phương Phi nói.

- Dĩ nhiên là được.

Tề Bắc gật đầu.

Tại phủ thành phủ, Diêm Phương Phi và Tiểu Hắc muội muội đang nhìn Dịch Á bị trói bằng ma pháp thổ hệ, không thể nhúc nhích.

- Đại sư tỷ, mau giết hết những tên khốn kiếp này.

Dịch Á vừa nhìn thấy Diêm Phương Phi như thấy được chỗ dựa, nước mắt nước mũi chảy lòng thòng.

- Câm miệng.

Diêm Phương Phi lạnh lùng quát. Tề Bắc đánh ra một thủ thế, ma pháp thổ hệ trói buộc trên người Dịch Á lập tức được giải khai.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Diêm Phương Phi hỏi.

- Bọn họ bán được tề kém chất lượng cho đệ, để truy hỏi nhưng họ không thừa nhận, cho nên đệ động thủ dạy dỗ họ một chút.

Dịch Á lời lẽ khẳng khái hùng hồn nói.

- Đưa được tề cho ta nhìn một chút.

Diêm Phương Phi nói, Dịch Á lấy ra một bình thuốc giải độc và thuốc cầm máu đưa cho Diêm Phương Phi. Nàng mở nắp bình ra, hít hít một hơi, đôi mắt thanh tú hơi nhú lại. Chuyện này xem ra hoàn toàn là hiểu lầm, ở trong Ngự Thú Sơn Trang thì Dịch Á tiếp xúc toàn là được tề cao cấp, mà ở thế giới

bên ngoài thì được tề cao thấp có đủ loại, nhưng đây cũng không phải là hàng thấp kém nhất, chỉ là Địch Á lần đầu tiên ra ngoài rèn luyện, có chút thiếu kinh nghiệm hành sự nên mới tạo thành hiểu lầm như hiện tại.

- Đây là một trăm kim tệ coi như là bồi thường cho tổn thất của các người.

Diêm Phương Phi lấy ra một túi nhỏ kim tệ ném cho Tề Bắc nói. Tề Bắc cũng sững sốt một chút “Để nói chuyện vậy sao?”

- Bất quá, đệ tử Ngự Thú Sơn Trang ta cũng không phải loại dễ dàng chịu ủy khuất...

Diêm Phương Phi nói, Địch Á đứng phía sau nàng lộ ra nụ cười đắc ý.

- Người muốn thế nào?

Tề Bắc nhún nhún vai, hắn cũng biết là không có đơn giản như vậy.

- Ma Pháp Sư thổ hệ Vương phẩm bên cạnh người, ta muốn mượn hắn một tháng.

Diêm Phương Phi nói. Tề Bắc nhíu mày, thì ra nàng ta đánh chủ ý lên người Tiểu Cửu, hắn lắc đầu nói:

- Không được, Tiểu Cửu là hộ vệ bên người ta, nàng mang hắn đi thì an toàn tính mạng ta phải làm sao bảo đảm đây?

Diêm Phương Phi vốn cần một Ma Pháp Sư thổ hệ, nàng không nghĩ rằng lần này gặp Tề Bắc lại có thể gặp được một Ma Pháp Sư thổ hệ cường hãn như vậy, lập tức đưa ra chủ ý này. Diêm Phương Phi suy nghĩ một chút liền phát tay, tâm niệm vừa động, Hoàng kim Sư Tử Vương liền xuất hiện trong doanh trướng.

- Thu.

Diêm Phương Phi khẽ quát một tiếng, Hoàng Kim Sư Tử Vương liền bay vào trong Ngự Thú giới nàng vừa lấy ra sau đó đưa nó cho Tề Bắc.

-

Tề Bắc hơi khó hiểu, chẳng lẽ nàng ta muốn đem con Hoàng Kim Sư Tử Vương này thế chấp.

- Cho người phòng thân, ta đã thông tri với nó, sau này nó sẽ bảo vệ người, chút nữa ta sẽ dạy người chú ngữ thu xuất, đợi ta trở về từ Man Hoang dã vực, ta sẽ thu hồi nó lại.

Diêm Phương Phi nói. Tề Bắc tâm niệm thay đổi thật nhanh, nhận lấy Ngự Thú Giới rồi kêu lên:

- Tiểu Cửu hiện thân.

Tiểu Cửu mặc hắc bào quý mị xuất hiện cung kính nói:

- Chủ nhân.

Chỉ là Tiểu Cửu vốn thường dùng giọng nữ khi xuất hiện trước mặt Tề Bắc, nay lại xuất hiện với một giọng nam thô dày.

- Người đi một chuyến với Diêm cô nương tới Man Hoang dã vực.

Tề Bắc nói, nhưng ngay sau đó, nội lực liền hóa thành sợi tơ truyền vào trong tai Tiểu Cửu: ‘Tra rõ nguồn gốc Ngự Thú Sơn Trang cho bổn thiếu’

- Rõ, chủ nhân.

Tiểu Cửu tiếp nhận mệnh lệnh. Ánh mắt Diêm Phương Phi sáng ngời, Ma Pháp Sư thổ hệ Vương phẩm, hơn nữa lại có phương pháp ẩn thân cao minh như vậy, nhiệm vụ lần này nàng có cơ hội hoàn thành rồi. Kế tiếp, Diêm Phương Phi chỉ cho Tề Bắc chú ngữ thu xuất Hoàng Kim Sư Tử Vương. Thật ra thì đệ tử Ngự Thú Sơn Trang thu xuất ma sủng vốn không cần chú ngữ vì họ có cách dung hợp với Ngự Thú giới chỉ, phương pháp này tất nhiên là Diêm Phương Phi không nói cho Tề Bắc biết.

Rạng sáng ngày hôm sau, ba người Diêm Phương Phi và đệ tử Ngự Thú Sơn Trang lên đường cùng Tiểu Cửu đi tới Man Hoang Dã Vực. Ngay cơ lần này đã được Tề Bắc hóa thành một cuộc giao dịch. Lúc này, Hắc mang theo Huyền Ảnh uy phong lẫm lẫm ngồi trên lưng Hoàng Kim Sư Tử Vương đi dạo quanh thành, đón nhận những ánh mắt kính sợ từ mọi người, trong lòng hắn cũng có chút tự đắc. Tề Bắc đang hướng về khu xây dựng ở Tây thành xem xét tiến độ, đốc thúc việc hoàn tất xây dựng phòng ốc, chắc rằng những người dân nghèo lúc trước có thể nhanh chóng vào ở trước trận bão tuyết sắp tới. Trên đường đi tới, những người dân nghèo kia từ xa xa thấy hắc đều vội vàng dừng lại thi lễ, trong mắt tỏa ra sự tôn kính và cảm kích phát xuất từ sâu trong nội tâm. Một số đứa trẻ lớn gan, tụ tập bu lại quan sát Hoàng Kim Sư Tử Vương, bất quá khi Hoàng Kim Sư Tử Vương mở cái miệng rộng như chậu máu ra làm cho chúng nó hoảng hồn thét chói tai chạy ra xa, nhưng ngay sau đó là một tràng thanh âm cười vui vẻ. Trong mắt những người dân nghèo này đã không còn một không khí chết chóc nặng nề nữa, thay vào đó là không khí mong chờ và hy vọng.

- Thiếu gia, người thất vĩ đại, huyênh là thành chủ vĩ đại nhất trên đời.

Huyền Ảnh quay đầu hướng Tề Bắc nói, trong mắt lóe ra vẻ tự hào và kiêu ngạo, có cảm tưởng giống như sự vinh quang của Tề Bắc là của nàng. Tề Bắc cười cười, hẳn không cần cái gì vĩ đại, hẳn chỉ cần hoàn thành giấc mộng của bản thân đồng thời mang lại ước mơ cho mọi người xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chiến Trường Cổ

Bóng đêm phủ xuống thật sớm, vậy nên gió càng thêm lạnh. Trời vào đông vừa vào ban đêm, đường phố Tây Linh thành se se lạnh, mọi người thành thói quen tập ở quán rượu mà mặc sức chề chén, không có người nào dưới cái lạnh như băng mà mò mẫm đi dạo trên đường phố cả. Lúc này, trên bầu trời một vì sao đột ngột sáng lên. Lập tức, đường phố Tây Linh thành mờ mờ cũng lóe sáng lên, nhưng ngay sau đó biến mất. Một Mạo Hiểm Giả hơi say mang theo một bình rượu đi ra từ quán nhỏ, dụi dụi mắt, lầm bầm nói:

- Gặp quỷ, những thứ vừa rồi là cái gì?

Nhưng hắn cũng không có đi quán, mà hướng đến kỹ viện nằm bên cạnh quán rượu mà đi tới, trong đầu đầy hình ảnh thân thể trắng ngần của những cô nương, nào có thành thói quen tư mà đi nhìn xem cái gì vừa diễn ra. Hiện tại, Tề Bắc ngồi xếp chân ở trên giường, toàn thân nội lực sôi trào, mà bên trong đan điền, luồng khí thứ bảy đang chậm rãi thành hình. Trong lúc đó, đan điền Tề Bắc vừa tăng, nội lực luôn vào trong đan điền, thúc đẩy luôn sáu luồng khí khác điên cuồng luân chuyển, luồng khí thứ bảy đã càng ngày càng rõ ràng.

Chiến sĩ cao cấp!

Tề Bắc mở mắt ra, nội lực sôi trào bắt đầu chậm rãi lắng lại. Đạt được đẳng cấp Chiến sĩ cao cấp thì về sau thân thể của hắn sẽ mạnh lên ở mọi phương diện, nhưng hắn cũng không có hưng phấn là bao, Thần Long quyết của hắn đã đạt tới đỉnh cực hạn của tầng thứ nhất, đã lập tức đi vào tầng thứ hai rồi. Mặc dù Thần Long quyết tiến vào tầng thứ hai không có nghĩa là đạt được lần thay đổi thứ hai của thần long, bất quá cực dương chi khí trong cơ thể hắn gần đây càng ngày càng đậm, đã lâu không có cực phẩm nguyên âm để điều hòa cực dương chi khí rồi. Điều này làm cho cực dương chi khí trong cơ thể hắn giống như quả bom không ổn định, không biết sẽ nổ tung. Đúng lúc này, đột nhiên Tề Bắc cảm giác được tim đập loạn nhịp một hồi, mà bên cạnh, hắc trường kiếm cũng khẽ run rẩy. Tề Bắc xoay người đứng dậy, cảm hắc trường kiếm lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi gian phòng.

Hiện tại, trong hậu hoa viên của phủ thành chủ, không hiểu sao lại có rất nhiều Địa âm hàn, loại này âm hàn hoàn toàn bất đồng với rét lạnh, chỉ có điều người bình thường cũng sẽ không quá mức chú ý. Tề Bắc tránh ở sau một cột trụ hành lang, hai mắt lóe lên kim mang nhàn nhạt, nhìn về phía dòng suối nhỏ trong vườn hoa, nguyên một đám linh hồn trong suốt đang quanh quẩn, thỉnh thoảng có một con tìm được con suối kia rồi bỗng chốc chui vào. Đây không phải là U Linh mà là linh hồn.

- Chủ nhân.

Lúc này Thập Tam xuất hiện tại phía sau Tề Bắc.

- Thấy được những linh hồn đó không?

Tề Bắc nhẹ giọng hỏi.

- Ngẫu nhiên có thể thấy bóng dáng nhàn nhạt, hẳn là linh hồn vừa mới chết không lâu, theo lý mà nói thì bọn họ sẽ rất mau tiêu tán thôi.

Thập tam nói. Trong lòng Tề Bắc lại biết rõ, những linh hồn này bị dòng suối nhỏ trước mắt hấp dẫn mà đến.

- Đi xem một chút.

Tề Bắc vừa nói xong lắc mình đi ra, chỉ là một vài linh hồn vô ý thức, thì bình thường một người bình thường cũng không cần phải sợ chúng. Cực dương chi khí trên người Tề Bắc làm cho những linh hồn này hoảng sợ, nhưng hiển nhiên là con bên dưới con suối này có gì đó cực kỳ hấp dẫn chúng, cho nên chúng cũng chỉ là tản ra mà không rời đi. Có một vài linh hồn liều mạng mà xông vào con suối kia, nhưng khi đến gần Tề Bắc một chút, liền bị cực dương chi khí trên người hắn tác động liền biến thành một đạo âm khí phiến tán mất.

- Thập Tam, người đi lấy cái lều vải có thể ngăn cách khí tức của người Ca Đặc đem lại đây.

Tề Bắc nói. Thập Tam lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát sau, liền đem đến cái lều này, theo như chỉ thị của Tề Bắc mà dựng nên trên dòng suối nhỏ. Bên ngoài, linh hồn đã không còn cảm giác được khí tức hấp dẫn chúng nữa, vô ý thức mà rời đi, rồi tiêu tán giữa thiên địa.

- Thập Tam, người ở bên ngoài chờ, không được để cho bất cứ kẻ nào đến gần lều.

Tề Bắc vừa nói xong liền chui vào, suy nghĩ một chút, từ trong nhần không gian lấy ra một đai lưng, đây cũng là đồ vật lột ra từ người của Vô Thiên Tôn giả, căn cứ trên sự nhắc nhở của hắc trường kiếm, với phong ấn U Linh độn thuật trên này thì độn thổ xuyên tường không có vấn đề gì cả. Tề Bắc phóng ra U Linh độn thuật, toàn thân lập tức được bao phủ bởi một tầng hắc mang, tâm niệm hắn vừa động, cả người lập tức chui vào long đất. Con suối quanh

có khúc khuỷu, trong đó cũng đan xen vào vài mạch nước ngầm, nếu không phải trên người tề bặc có hắc trường kiếm cảm ứng, thật đúng là choáng váng đầu óc. Tề Bặc cũng không biết là mình đã đi xuống bao sâu rồi, rốt cuộc thuận theo con suối đi tới một con sông ngầm. Cảm ứng phương hướng thượng nguồn của con sông dưới lòng đất, Tề Bặc ngược dòng mà lên, tìm tìm kiếm kiếm cái tạo ờ phản ứng của hắc trường kiếm và Thần Long ấn ký. Đúng lúc này, hắc trường kiếm đột nhiên sáng lên một cái. Trường kiếm của Tề Bặc bay lên, khơi lên từ dưới đất ở giữa sông một mảnh khô giáp nhỏ cũ kỹ. Vừa vào tay, Tề Bặc liền cảm giác được khí tức hắc ám nhàn nhạt từ trong đó truyền sang, mà trên mặt khô giáp có những đường vân hết sức cổ quái. Tề Bặc tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng tùy theo sự cảm ứng của hắc trường kiếm, mà mò lên từ dưới đất giữa sông một vài mảnh nhỏ khô giáp, áo bào, thậm chí của cả vũ khí. Những thứ đồ vật này có một đặc thù chung, đó là trần ngập khí tức hắc ám nhàn nhạt, hơn nữa niên đại của chúng thoát nhìn hết sức cổ xưa. Về mặt Tề Bặc dần dần ngưng trọng, những mảnh nhỏ có nhiều khí tức hắc ám như vậy, hơn nữa niên đại lại rất xưa, hẳn gần như có thể suy đoán những vật này là từ nơi nào mà đến rồi. Chỉ có mười vạn năm trước, cánh cửa U Minh mở ra, quân đội Hắc Ám xâm lấn thế giới, mới có thể lưu lại những thứ này. Như vậy, nơi này rất có thể là chiến trường cổ. Mười vạn năm dòng suối chảy xuống, đem những đồ vật này chôn sâu xuống dưới đất. Tề Bặc tiếp tục ngược dòng mà đi, khí tức hắc ám càng ngày càng nồng đậm, mà hắc trường kiếm thì đang tham lam hấp thu loại khí tức này. Bồng vực nước của sông ngầm càng ngày càng thấp, hiển lộ ra một không gian dưới đất rộng lớn. Bên trong bùn, vô số cổ hài cốt lộ một nửa bên ngoài, nằm chỉ chít khiến người ta kinh hãi. Tề Bặc đi bên trong đó, mà chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt hồ hết rung trời, vang dội bên tai, khí sát dày đặc phả vào mặt. Đột nhiên, hắc trường kiếm vang lên những tiếng ‘ô ô’, Tề Bặc đột nhiên quay về phía sau nhìn lại, thấy vô số U Linh thoáng hiện đánh tới hắn. Chỉ là một ít U Linh cấp thấp, tất nhiên Tề Bặc sẽ không sợ hãi, hắc trường kiếm trong tay bạo phát ra một đạo kim mang chém tới, nháy mắt đánh tiêu tán những U Linh này, sau đó lập tức bị hắc trường kiếm hút vào. Chiến trường cổ này có âm khí rất nặng, tồn tại U Linh cũng không kỳ lạ. Chẳng qua là, nơi này đã có U Linh cấp thấp, nhất định sẽ có U Linh cấp cao hơn. Chiến trường này có lẽ không phải là chiến trường của chúng thần, nhưng khẳng định là có vô số cường giả, những linh hồn của cường giả này dễ dàng mà thành U Linh cao cấp, mà thi thể của bọn chúng, rất dễ hóa thành Cương Thi cao cấp. Đi vào sâu hơn bên trong, có lẽ sẽ gặp phải U Linh vương và Thi Vương, loại vong linh cấp bậc đó cũng không phải là loại hắc có khả năng đối phó. Nhưng là so sánh với hiểm nguy ấy, Tề Bặc lại vạn phần thêm thường báo bối có thể được đào móc ở đây.

“Có lẽ sẽ có một vài thi thể của cường giả cấp Thiên phẩm, thậm chí là đẳng cấp Thánh phẩm bảo bối trên người chúng không phải rất lợi hại và quý hiếm sao?” Vừa nghĩ đến đây, Tề Bặc đã chảy cả nước miếng ra. Trong mắt hắn thì chiến trường cổ này chính là một kho bảo tàng cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: U Minh Châu.

Tề Bặc chậm rãi tiến sâu vào bên trong, chỗ hắn đang đứng là bên ngoài chiến trường cổ, thi hài phần lớn là của Cchiến sĩ bình thường, không có vật gì là giá trị. Thời gian dần qua, mặt đất càng ngày càng khô ráp, trong tầm mắt của Tề Bặc, tất cả đều là hài cốt xếp lẫn lộn với nhau, khí tức thảm thiết trải qua muôn vạn năm kia, vẫn y động lại mãi không tán làm người ta kinh ngạc. Đột nhiên, hai mắt Tề Bặc tỏa sáng. Cách đó không xa, một cổ hài cốt thân cao hơn trượng đứng lặng yên thẳng tắp, hẳn đang mặc trọng giáp Tử Văn màu đen, trong tay cầm một cây kích bán nguyệt, đỉnh đầu ngửa mặt lên trời miệng há lớn, lộ ra một hàm răng sắc nhọn, lúc chết đang ngửa mặt lên trời mà điên cuồng hét lên. Xung quanh hài cốt này là những hài cốt mặc giáp màu trắng của Chiến sĩ nhân loại xếp ngã thành một vòng trong. Tề Bặc dường như có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó, người này chắc hẳn là một trong các tướng lĩnh của Cửu Tầng U Minh, tự mình đang chiến đấu với hơn mười cường giả của nhân loại, cái kích hình bán nguyệt trong tay quét một đường, năng lượng nổ tung, đem những cường giả này đánh ngã, rồi sau đó cầm kích ngửa mặt lên trời điên cuồng mà hét lên. Mà đúng lúc này, hình ảnh bị động lại, cũng không biết là đến cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra. Hắc trường kiếm trong tay Tề Bặc rung lên ong ong, đang phát ra khát vọng mãnh liệt. Tề Bặc không để ý đến hắc trường kiếm, hắn cẩn thận tiến đến gần, giờ mới phát hiện ra phía sau móng của U Minh tướng lĩnh có xương đuôi dài.

- Đáng tiếc, nếu không phải khí tức hắc ám nồng đậm thế này thì khô giáp và vũ khí này hoàn toàn có thể trang bị cho Kim Cương sau khi cường hóa.

Tề Bặc lắc đầu, buông hắc trường kiếm đang mất kiên nhẫn ra. Chỉ thấy thanh hắc trường kiếm này hóa thành một đạo u quang, trực tiếp đâm vào U Minh tướng lĩnh, điên cuồng hấp thu năng lượng Hắc Ám nồng đậm này. Lúc này, Tề Bặc bắt đầu ở trên những hài cốt mặc khô giáp màu trắng tìm kiếm, nhưng khi tay chạm vào trên khô giáp của bọn họ, thì khô giáp kia trong nháy mắt hóa thành phấn vụn, rồi sau đó cả hài cốt, tất cả đều bể thành vụn phấn.

- Mẹ nó, U Linh tướng lĩnh này có cấp bậc gì mà trâu thế nhỉ.

Tề Bặc có chút khiếp sợ. Đột nhiên, thanh hắc trường kiếm đang hấp thụ năng lượng Hắc Ám kia bỗng nhiên phát ra một tiếng, thân kiếm tán ra một tầng hắc quang chói mắt. Thời gian dần trôi qua, trên thân thanh trường kiếm màu đen hiện ra một ký hiệu nhàn nhạt. Tề Bặc nhớ đã từng thấy ký hiệu này ở dòng sông máu lúc còn trong Vong Linh Sơn, ký hiệu này giống như đúc với ký hiệu kỳ lạ do sách ma pháp hiện lên lúc ấy, rồi từ ma pháp trận cổ mới phóng xuất ra cây hắc trường kiếm này. Chỉ là Tề Bặc cũng không biết ký hiệu này có ý nghĩa là gì. Đúng lúc này, hắc trường kiếm hóa thành một đạo hắc mang bay trở lại trong tay Tề Bặc, mà hài cốt của U Minh tướng lĩnh kia thì bắt đầu vỡ vụn, nhanh chóng sụp xuống. Tề Bặc nhún nhún vai, đang muốn tiếp tục đi về phía trước thì bỗng có một viên châu đen nhánh lăn từ hài cốt của U Minh tướng lĩnh ra.

- U Minh châu cấp ba.

Hắc trường kiếm liền truyền đến một đoạn tin tức.

“U Minh châu? Là cái gì? Chẳng lẽ giống như Vong Linh Châu?” Đúng lúc này, hắc trường kiếm đột nhiên sáng lên một cái, từ mũi kiếm bắn ra một ký hiệu giống y như trên thân mình. Bỗng nhiên, bên trên viên U Minh châu này toát ra một cột khói đen, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu ngưng tụ. Nó nhanh chóng hóa thành một thân ảnh cao lớn giống như của U Minh Tướng lĩnh kia.

- Cái này..

Tề Bắc há to mồm, hắn có thể cảm ứng rằng thứ này được khổng chế tùy theo ý niệm trong đầu hắn.

- Trái, phải, trái, phải, nhảy, ngồi chồm hồm, gãi mông...

Tề Bắc khổng chế U Minh tướng lĩnh làm một loạt các động tác. Hắn liếc nhìn về phía bầy U Linh cấp thấp đang lao đến, lập tức điều khiển U Minh tướng lĩnh lao vọt đến. U Minh tướng lĩnh vọt đến nhanh như chớp, hai tay đánh một đường, chiếc đuôi quét một phát, những U Linh cấp thấp này toàn bộ đều hóa thành khói nhẹ tiêu tán. Thực lực này xem chừng đạt đến cấp bậc Vương phẩm. Tề Bắc bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, chiến trường cô còn rất rộng, nếu là kiếm được thêm mấy viên U Minh châu, tạo ra một đội quân, chẳng phải là có thể đại sát tứ phương. Nhưng Tề Bắc hưng phấn cũng không được bao lâu, hắn phát hiện ra thân ảnh của U Minh tướng lĩnh này đã mờ đi một tí, nói cách khác, thứ mà U Minh châu này tạo ra có thời hạn.

- Quay về.

Tề Bắc chỉ một ngón tay lên thanh hắc trường kiếm, U Minh tướng lĩnh này liền hóa thành một cột khói đen rút vào bên trong U Minh châu. Tề Bắc phát tay, U Minh châu này liền tự động bay vào lòng bàn tay hắn, cầm chơi một chút, hắn lại ném nó vào trong Không Gian giới chỉ. Suy nghĩ một chút, Tề Bắc lại lấy ra một viên Vong Linh châu cấp thấp. Tâm vừa động, bên trên hắc trường kiếm lại bắn ra một ký hiệu bao lấy viên Vong Linh châu cấp thấp. Chuyện tương tự nhanh chóng xảy ra, từ trên viên Vong Linh châu cấp thấp này, ngưng tụ ra một bộ xương cấp thấp tay cầm cốt mâu.

- Ha ha, thì ra Vong Linh châu còn có tác dụng kỳ diệu này.

Tề Bắc cười to, trên người hắn còn có mấy trăm viên Vong Linh châu, trong đó có vài chục viên trung cấp, còn có hai viên cao cấp, đủ để tạo thành đại đội mấy trăm Vong Linh, lực chiến đấu quả thực rất cường đại. Chỉ là, vô luận là U Minh châu hay Vong Linh châu, thời gian đều có giới hạn, chỉ không biết là có thể bổ sung được hay không thôi. Tề Bắc cầm hắc trường kiếm, khẽ vuốt ve một chút. “Thanh kiếm này rốt cuộc là vật gì? Chẳng lẽ lại là thần khí của người nào đó trong Cửu Tầng U Minh?”

Cũng chỉ có như thế mới hợp lý, thần khí nghịch thiên như thế tự nhiên là thần mới có tư cách nắm giữ, chỉ là nó lại thuộc phe hắc ám. Tề Bắc tiếp tục đi về phía trước, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực vô hình chắn trước mặt hắn, mỗi một bước đi, áp lực lại càng lớn. Cùng lúc đó, Thần Long ẩn ký trên người Tề Bắc có phản ứng, cực dương chi khí trên người hắn cũng trở nên mãnh liệt. Cước bộ Tề Bắc cũng chậm lại, về mặt bất định, nếu cực dương chi khí ở chỗ này mà chuyển thành cực dương chi hỏa vậy thì phiền toái rồi. Hiện tại ở phía trước mơ hồ ẩn hiện một chút kim quang, dự hoặc hắn tiếp tục tiến về phía trước. Không cần phải nói, phía trước nhất định là có bảo bối gì đó. Chẳng qua cân nhắc một chút, Tề Bắc quyết định tạm thời quay về, cái chiến trường cô này hắn đã biết, tùy lúc có thể quay trở lại. Tề Bắc khó khăn xoay người, thối lui ra khỏi phạm vi của áp lực này, sau đó quay trở về. Lại sử dụng Hắc Ám Động thuật, Tề Bắc nương theo mạch nước ngầm mà quay trở về dòng suối nhỏ ở hậu viện phủ thành chủ. Doanh trưởng dùng để ngăn cách khí tức vẫn đề đó, điều này làm cho Tề Bắc không hề lo lắng khí tức hắc ám sẽ bị lộ ra ngoài.

- Tước gia, tước gia...

Bên ngoài truyền vào tiếng của Hòa Liệt.

- Chủ nhân phân phó, bất luận là ai cũng không thể quấy nhiễu ngài.

Âm thanh Thập Tam lãnh đạm vang lên.

- Nhưng đại quân của Thú Nhân tộc đang đánh vào trong thành, nếu Tước gia không xuất hiện nữa thì thành sẽ bị phá.

Hòa Liệt gấp giọng nói. Vừa mới lên xong, tâm Tề Bắc lại thấy hồi hộp, không biết mình đã đi được bao nhiêu ngày rồi và làm sao đại quân thú nhân đã tấn công tới thành Tây Linh rồi? Tề Bắc lập tức từ trong doanh trường đi ra, có thể nghe thấy thành Tây Linh đang là một mảnh huyền ảo hỗn loạn.

- Tước gia, ngài cuối cùng cũng đã đi ra, việc lớn không xong rồi, đội quân của Thú Nhân tộc đang vây công thành Tây linh chúng ta.

Hòa Liệt gấp gấp rống lên, trên người có nhiều vết thương, hiển nhiên là mới vừa trải qua chiến đấu ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Sợ Gì Thiên Quân Vạn Mã?

- Đi

Tề Bắc hét lớn một tiếng, triệu hồi ra Hoàng Kim Sư Vương, cỡi lên nó lao thẳng tới cửa thành. Trên tường thành, trận chiến diễn ra hết sức kịch liệt, mấy vạn quân Thú nhân như thủy triều, phóng mạnh về tường thành, tiếng thét rung trời. Hơn vạn quân vệ thành Tề Bắc chiêu mộ khá tốt, mặc dù chỉ huấn luyện mấy ngày, nhưng đều là dân liều mạng, vũ dũng không cần phải nói. Hơn nữa, người của Tinh Thần và Hỏa Lang cũng chống lại những đợt

công kích của Thú Nhân

- Chết!

Hắc trưởng kiếm của Tề Bắc chém ra một đạo kim mang, lập tức hơn mười tên lính Thú Nhân vừa bò lên tường thành bị chém làm hai khúc

- Tước gia!

Chỉ huy chính là Thiết Đầu thấy Tề Bắc vội vàng hành lễ

- Được rồi, đừng nói nhảm, nói xem có chuyện gì xảy ra?

Tề Bắc nhìn quân Thú Nhân hung hãn phía dưới, nhũn mày nói.

- Tiểu nhân cũng không rõ, đại quân Thú Nhân này đột nhiên xuất hiện ngoài thành, sau đó thành vệ quân cảnh báo, dĩ nhiên bọn khốn kiếp này tới đánh phá chúng ta.

Thiết Đầu hừ một búng máu nói. Lúc này, Hỏa Lang xách theo một cây Lang nha bỗng không lộ chạy tới Tề Bắc nói:

- Chủ nhân, nếu tiểu nhân đoán không sai thì đây là bộ tộc Độc Giác Tề thuộc quân đội Thú Nhân, và có lẽ đây chỉ là tàn quân thôi. Tiểu nhân đoán là họ đã thất bại trong cuộc chiến với bộ tộc Bì Mông, mới trốn qua đây.

Tề Bắc gật đầu, trước kia, bộ tộc Bì Mông (Behemoth) đã thống nhất Thú nhân tộc, lập ra đế quốc Thú Nhân, tuy nhiên, ba mươi năm trước, hoàng đế Bì Mông tộc qua đời, các hoàng tử tranh đoạt ngôi hoàng đế, kết quả khiến cho Thú Nhân đế quốc chia năm xẻ bảy. Hiện tại, ở Thú Nhân đế quốc có ba thế lực tranh đoạt đế vị, thứ nhất là nhi tử thứ ba của Bì Mông hoàng đế, hắn giết hết mấy vị huynh đệ tranh giành, tụ tập những người thuần phục, thủ hạ ít cũng là đại quân trăm vạn Thú Nhân. Thứ hai là thủ lĩnh của bộ tộc Độc Giác Tề (tề giác 1 sừng), trước kia bị hoàng đế Thú Nhân chèn ép sát sao, hoàng đế Thú nhân vừa chết, hắn liền thừa dịp mấy vị huynh đệ Bì Mông tranh quyền đoạt vị, lên đi ra ngoài, muốn thành lập đế quốc thú nhân mới. Người còn lại là bộ tộc Từ Kim thú, cũng bưng bưng đã tâm tranh đoạt đế vị. Vợ chồng thuộc Bát Đại Tinh Tướng của Tinh Thần, cùng Lôi Minh và phu nhân là Tây Á đi tới.

- Thành chủ đại nhân, Hỏa Lang nói quả không sai, theo lời thương đội Thú Nhân vào thành giao dịch thì Độc Giác Tề tộc và Bì Mông tộc đang giao chiến ở thảo nguyên Phi Thúy cách đây ba ngàn dặm, mà thống lĩnh nhánh quân đội Thú Nhân là Khắc La - thủ lĩnh nhân của Sư Nhân tộc, Sư Nhân tộc đã thần phục Độc Giác Tề bộ tộc, rất có thể đã đánh một trận trên thảo nguyên Phi Thúy, bộ tộc Tề Nhân bị thua, chỉ còn nhánh tàn quân bị Bì Mông đuổi đến nơi này. Phía tây là biên giới của Kim Diệp hoàng triều, luôn có trọng binh trấn giữ, đám tàn quân này không muốn chịu chết, liền chủ ý đánh lên thành Tây Linh này. Thành Tây Linh có tường cao dày, có thiết kế phòng ngự hoàn mỹ, quân chánh quy chỉ cần chiếm lĩnh nơi này, là có thể phát huy tác dụng cực lớn. Mà chỉ cần kiên trì đợi viện quân đến, thì đối phương sẽ thất bại.

Người nói chính là Lôi Minh, gã xưa nay vô cùng sợ phu nhân mình nhưng lại kiến thức phi phàm. Lúc này, trong trường quân Thú Nhân, sắc mặt thủ lĩnh sư nhân Khắc La (Crow) cực kỳ khó coi, lông bờm đều xù lên chứng tỏ hắn đã tức giận tột độ.

- Ầm!

Khắc La đập tan bàn đá trước mặt thành năm mảnh, khàn giọng quát:

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Chỉ có mỗi một đám quân ô hợp ở thành Tây Linh mà thể hơn ba canh giờ rồi không thể đánh hạ sao?

- Thủ lĩnh, tin tức về thành Tây Linh không đúng, ít nhất cũng có mấy trăm Hắc giáp quân thủ thành, hơn nữa đối phương có rất nhiều Ma Pháp Sư, chúng ta tổn thất thảm trọng.

Một Sư Nhân tướng lĩnh hồi đáp.

- Hắc giáp quân? Hắc giáp quân bách chiến bách thắng của Kim Diệp hoàng triều?

Mỉ mắt Khắc La giật giật mấy cái.

- Không sai, giáp bọn họ mặc chính là khải giáp được trưng của Hắc giáp quân, dùng là dùng vũ khí ma pháp đặc trưng, cùng với lực chiến kinh khủng kia mà nói, tuyệt không giả bộ?

Sư Nhân tướng lĩnh này nói. Khắc La lâm vào trong trầm mặc. “Kim Diệp hoàng triều trên thực chất đã sớm bỏ qua không chế thành Tây Linh. Tại sao lại có Hắc giáp quân ra hiện tại lần này?”

Bất quá Khắc La không thể nghĩ thêm gì nữa, quân Bì Mông đang ở ngay sau, nếu ngừng tấn công thành Tây Linh, đám quân chỉ vón vện năm vạn này sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

- Phát động chiến đội Dực Nhân, công kích theo kiểu tự sát, phải phá hủy ma pháp trên tường thành của chúng, thổi kèn toàn lực tiến công, thành Tây Linh này nhất định chúng ta phải lấy được.

Khắc La quát.

- Rõ, thủ lĩnh.

Nhân Sư tướng lĩnh lĩnh mệnh đi ngay. Trên tường thành Tây Linh, từng tia ma pháp hoa mỹ bay ra từ hai cái sừng đặt trên pháo đài ma pháp, lấy đi mạng sống của từng binh lính Thú Nhân. Trên chiến trường, Ma pháp Sư có lực sát thương cực kì kinh người, vì vậy, dù chỉ là Ma Pháp Sư sơ cấp, cũng là bảo bối quốc gia. Vì vậy mà Ma Pháp Sư trở thành nghề cao cao tại thượng. Sắc mặt Tề Bắc hiện tại không tốt cho lắm, bảo bối của hắn, Hắc giáp quân, như kiểu huyết nhục của hắn vậy, đã xuất hiện thương vong, chết một người như thiếu đi một miếng thịt.

- Thành chủ đại nhân, mau nhìn, đó là Lực Lượng dực nhân.

Hỏa Lang nói. Dực Nhân là một trong số ít tộc thú nhân có thể bay được, hơn nữa tốc độ phi hành còn là nhanh nhất, cao nhất, có móng vuốt sắc bén nhất, cận chiến thì thập phần cường hãn, mà chúng còn có thể sử dụng cung tên, phi mâu, là lá bài chủ chốt của quân đội Thú nhân. Tuy nhiên số lượng không nhiều lắm, nếu không phải lúc nguy cấp, binh thường không phải dễ dàng xuất động. Từng chiếc phi mâu sắc bén bay về phía tường thành, lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hơn trăm binh lính thú thành bị đâm xuyên qua người. Tiền thủ thành Tây Linh lúc này bắn trả, tuy nhiên, trừ Hắc giáp quân, còn lại toàn bộ tiền thủ bắn vào khoảng không, bởi vì tốc độ bay của dực nhân quá nhanh. Đúng lúc này, có một tên dực nhân bay đến trước pháo đài ma pháp, vứt bỏ phi mâu, dùng móng vuốt sắc bén vỗ lấy một Ma Pháp Sư, lập tức bẻ vụn đầu hắn

- Chết đi!

Một đạo Liệt Diễm đầu khí hiện lên, Hỏa Liệt nhảy lên, chém thẳng xuống đầu dực nhân.

- Bọn họ hướng lên ma pháo đài pháp đánh, tiểu đội năm, sáu, bảy, bảo vệ pháo đài ma pháp.

Hỏa Liệt ra lệnh Hắc giáp quân tách ra ba tiểu đội, tới bảo vệ pháo đài ma pháp. Nhìn từng cỗ thi thể trên tường thành, trong lòng Tề Bắc rỉ máu, thành Tây Linh phải trải qua bất hạnh như thế sao?

- Kim Cương, lên.

Tề Bắc hét lớn một tiếng.

- Rõ, thiếu gia.

Một quyền đánh chết một gã đội trưởng Thú Nhân, Kim Cương nhảy lên Hoàng Kim Sư Vương.

- Bốn thiếu gia cần lấy đầu thống lĩnh Thú nhân.

Tề Bắc rống lớn nói, tâm niệm vừa động, Hoàng Kim Sư Vương nhảy từ tường thành xuống, hóa thành một chùm kim sắc mang theo khí sắc hình lưỡi đao từ miệng phun ra, giết chết hơn mười binh lính Thú Nhân.

- Tước gia!

Đám người Hỏa Liệt, Thiết Đầu kinh hãi, nếu không phải trên tường thành cần chỉ huy, chỉ sợ tất cả bọn họ đều nhảy xuống theo. Tại một góc khác trên tường thành, Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết trợn trừng hai mắt, quay đầu nhìn về xe lăn của Tinh Chủ. Mộ Dung Tinh Thần truy tìm thân ảnh Tề Bắc trong vòng vây của Thú Nhân quân đội, hai tay mang bao đột nhiên nắm chặt, trong mắt bị bao phủ bởi một tầng hơi mang.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Kim Cương Cuồng Hóa

Hoàng Kim Sư Vương xông vào giữa quân đội Thú nhân, đi qua nơi nào, máu tươi phiêu tán, thịt bay tứ tung. Ma thú cấp sáu có uy lực tương đương với một cường giả Vương phẩm, hơn nữa Hoàng Kim Sư Vương không chỉ có thiên phú về ma pháp, mà nó còn có khả năng cận chiến hùng mạnh.

- Thả Cự Tê Thú Thuần, ngăn chúng lại.

Một gã tướng lĩnh Thú Nhân điên cuồng hét to. Bỗng dưng, Thú Nhân binh lính ở phía trước như ong vỡ tổ tản ra, xuất hiện trước mặt Tề Bắc là một dãy Cự Tê tạo thành tấm lá chắn bằng thịt. Cự tê da dày, cao gần hai trượng, thể trọng đạt hơn trăm tấn, binh sĩ sơ cấp bình thường chém vào không mảy mảy hề hấn. Hoàng Kim Sư Vương xuất ra một đạo kim quang đại kim đao chém một Cự Tê ra làm đôi, nhưng phía sau lại có một Cự Tê khác ra cản đường, căn bản đường không ra đường, hướng không ra hướng, hình thành một tấm bình phong che chắn. Đúng lúc này, một đám binh lính Thú Nhân trốn sau Cự Tê thông qua các khe hở đâm ra một loạt thương. Khóe miệng Tề Bắc lóe ra một tia lãnh khốc, hắc trường kiếm trong tay phát ra từng tiếng long ngâm. Bỗng nhiên, hắn từ trên lưng Hoàng Kim Sư Vương nhảy lên, trường kiếm vung lên mang theo hào quang bao phủ toàn thân, bắn xuống như

mưa bom màu hoàng kim.

Àm!

Bốn, năm Cự Tê và mười mấy binh lính Thú Nhân đang ẩn nấp bỗng chốc bị nổ tung, đầu một tên binh sĩ Thú Nhân bay qua Cự Tê trận, rơi xuống trước mặt đám binh lính Thú Nhân ở đằng sau, gây ra hoang mang cực độ. Kim Cương một cước nhanh như điện, dễ dàng bắt được một con Cự Tê một sừng, dùng sức nhỏ sừng, nhưng sừng cự tê vốn có từ lúc sinh ra, nhỏ một cái ra rút cả gốc, một tiếng kêu thê thảm vang lên, đã thế cả con cự tê này còn bị dơ lên, dùng sức ném về phía trước, lập tức có vài con Cự Tê ngã xuống, còn đám thương binh của Thú Nhân ở giữa biến thành bánh thịt. Tề Bắc sau mấy lần dùng đầu khí, đã hoàn toàn dung sức mạnh đầu khí cao cấp, uy lực của đầu khí thánh phẩm của cuồng long quyết không chỉ tăng gấp mười lần công phá, mà còn cùng dung hợp với nội lực, bộc phát ra khủng khiếp hơn nhiều lần so với chiến sĩ Vương phẩm. Tề Bắc lại nhảy lên trên lưng Hoàng Kim Sư Vương, đại tướng trung quân đã ở ngay trước mắt.

- Lên!

Tề Bắc quát to một tiếng, Hoàng Kim Sư Vương nhảy vọt qua đỉnh đầu đám binh lính Thú Nhân.

- Bắn lưới ra

Một gã tướng lĩnh Thú Nhân hét lên một tiếng. Từ phía sau đám binh lính Thú Nhân, bắn ra một tấm lưới khổng lồ, trùm thẳng lên Tề Bắc và Hoàng Kim Sư Vương. Tấm lưới này cực kì lớn, căn bản không thể tránh khỏi. Trong nháy mắt, Tề Bắc và Hoàng Kim Sư Vương bị bao chụp trong đó, Hoàng Kim Sư Vương điên cuồng hét lên liên tục, dung ma pháp và móng vuốt để phá lưới ra nhưng không thể nào làm nó rách ra đến một sợi nào. Mà Tề Bắc đầu khí bị áp chế lại, bảy vòng đầu khí ở trong đan điền đang từ từ chậm lại.

- Vu Linh Thích, lên!

Tên tướng này tiếp tục quát, nhưng trong lòng đã thờ phào nhẹ nhõm. Lần này được thủ lĩnh Độc Giác Tê thưởng cho Vu Linh vồng và Vu Linh thích, thêm vào đó là Vu Thần Gia Trì vừa phòng ngự vừa công kích, Vu Linh Vồng giống như một cấm chế phong tỏa cả ma pháp lẫn đầu khí, Vu Linh Thích có thể phá ma pháp và đầu khí, những vật này cực kỳ trân quý, giá trị liên thành. Nếu để cho người này xông thẳng tới đại tướng trung quân, giết thống lĩnh, thì quân đội Thú nhân sẽ không đánh mà bại. Mấy chục Vu Linh Thích lóe lên đâm tới Tề Bắc và Hoàng Kim Sư Vương trong lưới, lập tức trên mình Hoàng Kim Sư Vương xuất hiện mấy chục lỗ lớn nhỏ, làm nó rống lên liên tục, nhưng không có cách nào thoát thân. Còn Tề Bắc thì núp dưới bụng hoàng kim sư vương, toàn thân bao trùm một tầng bởi một tầng nội lực. Cách đó không xa, Kim Cương thấy Tề Bắc lâm nguy, ánh mắt đỏ lên.

- Thiếu gia!

Kim Cương rống to một tiếng, nắm lấy một gã binh lính Thú Nhân, dùng sức nâng lên, lập tức xé hán thành hai mảnh, nội tạng rơi đầy trên mặt đất.

- Grào...

Tức giận làm cho đầu Kim Cương như muốn nổ tung, hán điên cuồng hét lên liên tục, cả thân hình bắt đầu biến đổi lớn, quần áo trên người biến thành từng mảnh vài rách. Một vòng tròn giống như ngọn lửa toát ra từ mặt và lồng ngực hán, thân hình hán đã bành trướng to đến ba trượng trong nháy mắt, đôi mắt đỏ rực lóe ra hung quang.

- Chết, toàn bộ phải chết!

Tiếng hét Kim Cương rung một góc trời trời, một tay hán nhắc bấp đuôi một con Cự Tê, biến con cự tê thành vũ khí vung lên, lập tức đè chết mấy trăm binh sĩ Thú Nhân. Kim Cương phần nộ, đã hoàn toàn cuồng hóa rồi. Năng lượng trong máu được khởi động mang theo sát khí biến hán thành một cỗ máy giết chóc, không ai có thể ngăn cản. Cho dù là Dực Nhân trên trời ném phi mâu xuống cũng chỉ tạo lên những tiếng “keng keng”, tất cả đều bị bắn ra.

- Thú Thần hàng lâm, Thú Thần hàng lâm...

Binh sĩ Thú Nhân đã hoàn toàn mất đi chiến ý, quỳ rạp xuống đất, kết quả bị Kim cương đập thành đồng thịt nát. Ánh mắt Tề Bắc nổi lên kim mang, hán đem xiêm y che tay, hai tay nhất thời Long Hóa, nắm lấy cái lưới kia, lập tức xé thành nhiều mảnh nhỏ

- Chết!

Tề Bắc lạnh như băng quát to một tiếng, đem mười mấy tên cầm Vu Linh Thích đến chỗ chết, đám binh sĩ Thú Nhân cũng phát hiện ra nhưng lúc đó Tề Bắc đã hồi phục rồi. Kim Cương cuồng hóa tuy không được thời gian dài, nhưng hiện tại đã làm cho binh lính Thú Nhân sờ hải, đúng là cơ hội tốt. Tề Bắc cười Hoàng Kim Sư Vương cả người đầy máu, phi thẳng tới đại tướng trung quân. Khi Tề Bắc vọt tới trước trung quân đại tướng, chỉ thấy thủ lĩnh Khắc La ngơ ngác nhìn Kim Cương cuồng hóa, ngay cả khi cổ họng bị tay của Tề Bắc bóp lấy, hán cũng không nhúc nhích.

- Hạ lệnh triệt binh, dùng công thành lại.

Tề Bắc lạnh lùng nói. Lúc này Khắc La mới tỉnh táo lại một chút, khuôn mặt đầy vẻ kích động, ánh mắt không rời khỏi Kim Cương, hán giơ tay lên, lập tức kèn lệnh thu binh vang lên. Quân đội Thú Nhân giống như thủy triều lui về, thành Tây Linh thoát khỏi nguy hiểm. Lúc này, Kim Cương cũng thôi đánh giết, khí tức cuồng bạo làm cho Tề Bắc cũng thực sự khó thở.

- Kim Cương

Tề Bắc hét lớn một tiếng. Thân thể khổng lồ của Kim Cương rung lên, ánh mắt nhìn về phía Tề Bắc, sát khí cuồng bạo từ từ giảm dần. Sau đó thân thể Kim Cương nhanh chóng thu nhỏ lại, ngọn lửa ở mặt và lồng ngực cũng từ từ biến mất.

- Thiếu gia, ngài không sao là tốt rồi.

Sắc mặt Kim Cương tái nhợt nói xong, rồi té trên mặt đất rồi hôn mê. Cùng lúc đó Thập Tam nhanh chóng hiện ra trước mặt Tề Bắc.

- Thập tam, mang theo Kim Cương, chúng ta vào trường.

Tề Bắc vừa nói, vừa túm lấy cổ Khắc La, đẩy hắn vào trung quân đại trường. Tề Bắc đánh vào mi tâm của Khắc La một đạo nội lực, rồi mới buông ra. Mà Khắc La vẫn si ngốc nhìn chằm chằm vào Kim Cương đang hôn mê, tựa như nhìn tiên tử trong mộng, quên cả sinh tử. (Biên: gay rồi :11:)

- Thú Thần cuồng hóa... Thú Thần huyết mạch... Là hài tử của ngài ấy...

Khắc La lầm bầm nói, đôi mắt to lớn của hắn tràn đầy nước mắt. Tề Bắc có chút không hiểu “chẳng lẽ Khắc La này biết phụ thân của Kim Cương?”

Một lúc lâu sau, Khắc La mới tỉnh táo lại một chút, nhìn Tề Bắc, mở miệng hỏi:

- Ngươi là ai?

- Thành chủ của thành Tây Linh, Nặc Đức Tề Bắc.

Tề Bắc thân nhiên nói.

- Thành Tây Linh cũng có thành chủ rồi... Nặc Đức gia tộc, khó trách trên tường thành sẽ xuất hiện Hắc giáp quân.

Khắc La gật đầu.

- Ngươi biết Kim Cương?

Tề Bắc hỏi.

- Kim Cương? Hắn là hài tử của Thú Thần.

Khắc La vừa bình tĩnh trở lại lại kích động lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Gia Tộc Thú Thần

Trên tường thành Tây Linh, binh lính cũng điên cuồng mà hoan hô, có người lấy rượu ra, có người nhảy múa...

Mà ở một góc tường thành, Mộ Dung Tinh Thần nhìn những cổ thi thể của binh lính Thú Nhân, cổ thi thể toàn thân biến thành màu đen, thất khiếu cũng chảy máu đen. Nét mặt của nàng có chút phức tạp, nhẹ nhàng thở dài, cánh tay ngọc xò vào gang tay đen. Nếu không phải quân đội Thú Nhân kịp thời lui binh, e rằng nàng đã đại khai sát giới rồi, cho dù từ nay về sau thế giới này sẽ không có chỗ cho nàng dung thân. Nàng chỉ không muốn thấy Tề Bắc có việc!

- Phiêu Tuyết.

Mộ Dung Tinh Thần nhẹ nhàng nói một tiếng. Phiêu Tuyết tất nhiên biết Mộ Dung Tinh Thần gọi nàng làm gì, dùng ma pháp Tinh Linh biến những cổ thi thể thành tro bụi.

- Tinh chủ, tên vô si kia quả nhiên là có mấy phần bản lãnh, xem tình hình này xem ra hắn đã không chế được thủ lĩnh đại quân thú nhân rồi.

Yên Linh nói.

- Muội đã nhìn nghìn vạn người rồi, Tề Bắc thật sự rất đẹp trai nha.

Về mặt Như Phong sùng bái, không nhớ rõ lần đầu tiên gặp Tề Bắc đã bị hắn bị làm cho sợ đến hoa dung thất sắc, nước mắt chảy ròng ròng.

- Đúng vậy a, hắn thật sự có bản lãnh, rất xứng đôi với Tinh Chủ.

Phiêu Tuyết mở to mắt to nói. Mộ Dung Tinh Thần liếc nhìn ba nha đầu một cái, nhất thời tam nữ đều cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

- Chúng ta trở về.

Mộ Dung Tinh Thần vừa nói, xe lăn chuyển động, xuống khỏi thành, ba nha đầu vội vàng đi theo, ở phía sau nháy mắt với nhau. Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tinh Thần có chút âm đạm, hẳn nhất định là loại anh hùng được ủng hộ chào đón còn nàng chỉ có thể vĩnh viễn ẩn nấp như bóng ma.

...

...

Trong trường của quân đội Thú Nhân, Kim Cương đã tỉnh lại.

- Thiếu chủ.

Khắc La kích động quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Kim Cương nói. Kim Cương nhìn Khắc La một cái, không để ý đến hắn, quay lại nhìn Tề Bắc nói:

- Thiếu gia, người không sao chứ?

- Không có chuyện gì, người ngồi đi, sau khi cuồng hóa thân thể sẽ suy yếu, hơn nữa người cuồng hóa khá lâu, cần tĩnh dưỡng hai ngày mới có thể khôi phục.

Tề Bắc đặt bàn tay lên vai Kim Cương ấn hắn ngồi xuống. Nhìn thái độ của Kim Cương với Tề Bắc, sắc mặt Khắc La biến hóa, sâu trong ánh mắt bắt đầu có vẻ phẫn nộ.

- Khắc La, ta nhớ ra người.

Kim Cương nhìn Khắc La nói.

- Người từng là bộ hạ phụ thân ta. Lúc nhà ta gặp kiếp nạn, người đang ở đâu?

- Thiếu chủ, Khắc La tuyệt đối không phản bội gia tộc Thú Nhân vĩ đại, lúc ấy bị hạ động thủ với thủ lĩnh, tiểu nhân đang phụng mệnh đi Mộng Huyền Hải thuộc Ngũ Đại Thánh Địa cầu viện. Tiểu nhân cảm tin vật, ở bờ biển quỳ mười ngày mười đêm, lúc này mới có đệ tử Mộng Huyền Hải đi ra ngoài, ngay sau đó một vị trưởng lão Mộng Huyền Hải chạy tới, nhưng là đã muộn...

Khắc La quỳ trên mặt đất khóc rống thất thanh, quả đấm không ngừng nện xuống đất. Tề Bắc nhìn nổi thống khổ và tự trách của Khắc La không hề giống làm bộ. Sắc mặt Kim Cương hơi người giận, hiển nhiên cũng tin lời nói của Khắc La.

- Tiểu nhân biết Thiếu chủ và tiểu thư trốn ra ngoài, nên vẫn phái người đi tìm kiếm, nhưng thủ thủ lĩnh không thể không báo, cho nên tiểu nhân mang theo bộ tộc của tiểu nhân đầu nhập vào bộ tộc Độc Giác Tề.

Khắc La bình phục một chút tâm tình nói tiếp.

- Báo thù? Thủ lĩnh Độc Giác Tề cho dù đánh bại Bỉ Mông và Tử Kim thú nhân, người cho rằng hắn không cần Vu Thần ủng hộ? Tuy nói lúc ấy động thủ chính là Bỉ Mông hoàng tộc, nhưng trên thực tế đều là ý Vu Thần muốn tiêu diệt gia tộc Thú Nhân.

Kim Cương lạnh lùng nói, hắn bình thường mặc dù như cái cọc gỗ đứng phía sau Tề Bắc nhưng tâm tư của hắn lại rất nhạy bén.

- Vâng là Khắc La ngu dốt, sau này Khắc La sẽ ở cạnh thiếu chủ, liều chết vì thiếu chủ.

Khắc La lớn tiếng thần phục. Kim Cương nhìn về Tề Bắc, Tề Bắc chỉ gật đầu với hắn. Thần phục Kim Cương, chẳng khác nào thần phục Tề Bắc, đột nhiên nhiều thêm mấy vạn quân đội Thú Nhân, thực lực của hắn tương đương khuếch trương lên gấp mấy lần.

Tề Bắc cười trên lưng Hoàng Kim Sư Vương. Nó không hổ là ma thú cấp sáu, mặc dù bị Vu Linh Thích đâm vào tạo thành mấy cái lỗ nhưng cũng chẳng tổn thương nó được mấy, nhanh chóng lành lặn lại. Năm vạn đại quân Thú Nhân đi theo phía sau hắn, ở trên tường thành nổ ra tiếng hoan hô như thủy triều. Đại quân tiến vào thành Tây Linh. Vô luận là tân binh hay là các Mạo Hiểm Giả xem nào nhiệt, ánh mắt bọn họ nhìn về Tề Bắc đã hoàn toàn bắt đồng, ở trong lòng bọn họ thì Tề Bắc này đã dùng sức một của một mình hắn làm thay đổi cuộc chiến, hơn nữa còn chiêu hàng năm vạn đại quân Thú Nhân.

Thiên quân vạn mã ta độc hành! Dừng!

Đám tiểu chiêu hàng Thú Nhân quân! Trừ!

Nếu như nói lúc trước Tề Bắc ở thành Tây Linh uy vọng chỉ là làm mọi người đối với hắn cảm giác sợ hãi, thì hiện tại, uy vọng hắn chính là sự sùng bái của mọi người. Chiến tranh, vĩnh viễn là cách tạo nên uy vọng nhanh nhất và dễ dàng nhất.

- Thành chủ uy vũ! Thành chủ uy vũ!

Nghe binh lính và cư dân thành Tây Linh hô hoán rung trời, Tề Bắc chỉ cảm thấy trong lòng mơ hồ có thứ gì đó ở thức tỉnh, hẳn thích cảm giác như vậy. Một bộ phận quân đội Thú Nhân bắt đầu bố trí phòng thủ thành phố, một bộ phận ở bãi đất trống trải trong thành Tây Linh xây dựng cơ sở tạm thời.

- Tước gia, lần này có bốn mươi tám Hắc Giáp Quân chết trận, một trăm lẻ năm Hắc Giáp Quân bị thương, trong đó trọng thương có ba mươi người, thành vệ quân cũng có ba ngàn tám trăm người bị thương, trong đó trọng thương bảy trăm người, sáu mươi ba Ma Pháp Sư bị tử vong mười ba người.

Hỏa Liệt báo cáo về tình huống thương vong lần này. Ma Pháp Sư chết cũng là do Dục Nhân liều chết xông tới giết.

Trong lòng Tề Bắc quặn một cái, hai trăm ba mươi Hắc giáp quân mà đã bị tổn thất mất bốn mươi tám người. Họ chính là quân trụ cột để hấn phát triển, mà Ma Pháp Sư cũng đã chết mười ba người. Tổn thất này so với hơn vạn quân Thú Nhân thì không thấm vào đâu nhưng đủ để làm hấn rất khó chịu. May mà đội quân Thú Nhân đầu nhập dưới trướng nếu không hấn sẽ đau lòng muốn chết mất.

- An táng các huynh đệ hy sinh, phí an gia tăng lên gấp đôi.

Tề Bắc thở dài một tiếng, kế tiếp sau đó thì truy binh của bộ tộc Bì Mông sẽ tới, nghĩ đến còn sẽ có một cuộc ác chiến. Tề Bắc ngồi một mình ở hậu viện phủ thành chủ, ánh mắt nhìn vào bầu trời bao la, lâm vào suy nghĩ của mình.

- Trong một thời gian ngắn phải có được một đội quân tinh nhuệ. Vùng đất này càng ngày càng rối loạn. . .

Tề Bắc nói. Hôm nay tộc Thú Nhân nội loạn quấy nhiễu tới đây, biên giới Kim Diệp tự nhiên sẽ gặp phải áp lực lớn, hấn ở chỗ này phải hứng mũi chịu sào. Nếu nói tinh nhuệ thì không chỉ có kỷ luật nghiêm minh, mà phải có cả võ lực cường hấn và trang bị tốt, căn bản nhất chính là phải có quân hồn. Quân hồn của Hắc giáp quân là Nặc Đức gia tộc rót vào, Nặc Đức gia tộc chính là tín ngưỡng của bọn họ.

- Quân đội cho riêng mình, tín ngưỡng chỉ có thể là mình! Quân hồn của bọn họ chỉ có thể để mình tạo ra.

Tề Bắc hai mắt tiêu cự tụ tập, tinh quang bắn ra bốn phía. Hiện tại Tề Bắc đã thoát ly khỏi Nặc Đức gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Thần Long Quyết Tầng Thứ Hai

Bên ngoài thành Tây Linh. Hai mươi vạn đại quân Thú Nhân đang dàn trận, binh lính đông nghìn nghịt, vô biên vô tận. Cuồng phong hòa cùng sát khí gào thét đầy trời, khiến cho người ta lạnh thấu xương tủy. Bộ tộc Bì Mộc thuộc đại quân Thú Nhân đã tiến tới đây, chẳng qua lúc này tựa hồ cũng không có ý định công thành. Đội quân Thú Nhân này do mãnh tướng Bì Mông là Lạp Lý (Larry) thống lĩnh, thân hình y cao hơn một trượng, trên đầu có cái hai sừng, diện mạo vô cùng dữ tợn, trong tay cầm một thanh Khai Thiên Bảo Đao nặng ngàn cân, chiến lực tương đương với Chiến sĩ Địa Phẩm, rất mạnh mẽ.

- Đại Soái, vì sao không giống trống đánh hạ thành Tây Linh, diệt tàn quân này của bộ tộc Độc Giác Tê?

Một gã Tướng Quân Giao Nhân lớn tiếng nói

- Thành Tây Linh dễ thủ khó công, nếu chúng ta cường công, dù có hạ được thì cũng phải hy sinh mấy vạn dũng sĩ, cái được không bằng cái mất.

Về mặt Lạp Lý vô cùng dữ tợn nhưng tâm tư lại rất kín đáo. Tuy nói Thú Nhân tộc không thông minh được như con người, nhưng Thú Nhân cấp cao thì lại khác, họ giống như hồ ly vậy, vô cùng狡 hoạt.

- Vậy chúng ta cứ để mặc chúng sao? Nếu như quân chủ lực của bộ tộc Độc Giác Tê có thể phá vỡ thế phòng thủ của Đại Vương, khi đó chúng từ phía sau đánh tới thì chẳng phải chúng ta sẽ bị tiền hậu giáp công sao?

Tướng Quân Giao Nhân nói

- Sẽ không như vậy, quân đội chủ lực của bộ tộc Độc Giác Tê đang bị cầm chân tại thảo nguyên Phi Thúy, nếu như theo lời người nói, đem hết quân đội chủ lực tới đây cứu viện thì đại bản doanh của bọn họ sẽ rất khó giữ. Bởi vậy, bộ tộc Độc Giác Tê chắc chắn sẽ phải chấp nhận hy sinh đám tàn quân này.

Giọng nói của Lạp Lý vô cùng rõ ràng, tràn đầy tự tin, gã nói tiếp:

- Do đó, chúng ta chỉ cần vây chặt thành Tây Linh, không cần đánh cũng có thể thắng lợi.

- Nhưng mà đại soái, bảo tuyết cũng sắp tràn tới đây rồi, hiện tại chúng ta đóng quân ở ngoài thành thì khó có thể chống đỡ được với gió tuyết. . .

Tướng Quân Giao Nhân chần chờ một lát rồi nói, mặc dù vây thành Tây Linh là một biện pháp tốt, nhưng mà thời tiết, khí trời Tây Bắc cũng không có phân biệt địch ta.

- Chuyện này bọn soái đã biết, trong thành Tây Linh tồn tại nhiều thế lực lớn, có nhiều hạng người hỗn tạp, chỉ cần chúng ta vây chặt thành Tây Linh, thì bên trong thành tất sẽ loạn.

Lạp Lý cười ha ha nói.

- Đại soái anh minh.

Hai mắt Tướng Quân Giao Nhân sáng lên, vượt mống ngựa nói. Có điều, cả Lạp Lý và với thủ lĩnh Sư Nhân là Khắc La đều phạm phải một sai lầm, chính là bọn họ cũng không biết rằng, Tề Bắc đã nắm giữ được toàn bộ thành Tây Linh, mà cánh tàn quân Thú Nhân kia cũng đã hợp vào thành Tây Linh, cho nên tuyệt đối không có khả năng phát sinh nội loạn. Tề Bắc đi lên trên tường thành Tây Linh thành, nhìn thấy phía bên ngoài thành, quân đội Thú Nhân đang bắt đầu đốt lửa lên, nói:

- Xem ra bọn chúng không có ý định công thành, không biết là chúng đang nghỉ ngơi dưỡng sức hay nghĩ rằng chỉ cần vây thành thì chúng ta tự sụp đổ đây.

- Thành chủ đại nhân, chắc là bọn chúng muốn vây thành, nhìn vào phương thức đóng quân cũng thấy được bọn họ tập trung vào phòng ngự.

Khắc La cung kính nói, y thân là Tướng Quân Thú Nhân tộc, tất nhiên hết sức quen thuộc đối với phương thức tác chiến của quân đội Thú Nhân.

- Ha ha, nhìn sắc trời như thế này thì trong vòng mấy ngày tới sẽ có bão tuyết, ta thấy bọn chúng đang tự mua dây buộc mình.

Trong lòng Tề Bắc thoải mái hơn rất nhiều, vây thành cũng đúng theo suy nghĩ của hắn. Khắc La nói:

- Thành chủ đại nhân, chắc hẳn bọn họ không biết rằng thành Tây Linh hiện tại đã nằm trong tay ngài, nếu giống như trước đây thì bên trong thành tất sẽ sinh nội loạn.

Tề Bắc khẽ gật đầu, chờ sau khi bão tuyết ập tới, thì có muốn công thành cũng không dễ dàng như trước nữa, hắn cũng không tin đại quân Thú Nhân sau khi bão tuyết đi qua sẽ không bị tổn hại. Mà tình hình bên trong thành thì tốt hơn, có phòng ốc để tránh bão, có lò than để sưởi ấm. Bão tuyết tới sớm hơn so với dự liệu, ban ngày thời tiết vẫn còn rất tốt, ánh nắng tươi sáng, đến buổi tối trời đất liền trở lên âm u, cuồng phong gào thét, tuyết bay đầy trời. Tại khu vực của dân nghèo trong thành Tây Linh, kiến trúc đã được sửa sang lại rất tốt, mười mấy vạn dân nghèo đi vào ở, hiện tại cũng không cần phải lo lắng gió lùa vào trong, nhà bị bão tuyết đè sập nữa.

Trong phòng ngủ của Tề Bắc tại phủ thành chủ. Mái tóc dài của Huyền Ảnh phủ xuống trước ngực, phía sau lưng nàng Tề Bắc đang dùng chưởng ép tới, muốn khơi thông nốt đạo kinh mạch cuối cùng còn bế tắc. Trên trán Huyền Ảnh đổ ra từng giọt mồ hôi, sau đó theo khuôn mặt chảy xuống cổ, dần dần xuống tới ngực, lúc này đôi tiểu bạch thỏ của nàng đang được bảo vệ bằng một tấm áo lót có vẻ chật chội, khiến cho chúng nó rất bất mãn. Tấm áo lót đã ướt đẫm bởi mồ hôi, dính chặt lên người nàng, làm lộ ra những đường cong nóng bỏng trên thân thể, khiến cho con người ta khi nhìn thấy không khỏi huyết mạch sôi trào. Chẳng qua hiện tại Tề Bắc chẳng có tâm tình mà thương thức, trên đỉnh đầu hắn toát ra một làn kim vụ nhàn nhạt, đôi mày kiếm nhắm lại, sắc mặt có chút tái nhợt. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, để đã thông đạo kinh mạch cuối cùng này lại khó khăn đến như vậy. Thường thì cứ sau khi đã thông được hai tắc thì chỉ chốc lát sau lại bế tắc mất một tắc, điều này làm cho nội lực của hắn tiêu hao một cách nhanh chóng, nhưng đạo kinh mạch mới chỉ đã thông được phân nửa. Nếu như bỏ dở giữa chừng thì không cần nói cũng biết, một nửa đạo kinh mạch đã được đã thông sẽ rất nhanh bế tắc trở lại. Rốt cục, một tia nội lực cuối cùng của Tề Bắc cũng tiêu hao hết, nhưng mà đạo kinh mạch kia trong của Huyền Ảnh mới chỉ đã thông được hai phần ba.

“Tôn công vô ích rồi...” Tề Bắc thàn than một tiếng, ý thức có chút hỗn loạn, như vậy xem ra nội lực hiện tại của hắn còn xa mới có thể đã thông nốt đạo kinh mạch cuối cùng cho Huyền Ảnh. Nhưng đúng lúc này, dương khí trong cơ thể Tề Bắc tựa hồ đã đạt tới cực hạn, bắt đầu trở lên sôi trào.

“Không phải chứ, lúc này lại sinh ra cực dương chi hỏa, đây chẳng phải là muốn lấy mạng ta sao?” Tề Bắc trong lòng vô cùng hoảng hốt, toàn thân nóng như phát hỏa, thân thể dần trở lên đỏ bừng. Đột nhiên, lúc này từ Thần Long ấn ký trong lòng bàn tay trái của Tề Bắc xuất hiện một dòng khí kim sắc. Dòng khí này khác nội lực chí dương của Thần Long quyết, nó mang theo một cảm giác vô cùng mát mẻ tràn vào đan điền của Tề Bắc. Cực dương khí sắp trở thành cực dương chi hỏa bỗng dừng như bị dội lên một gáo nước lạnh, liền bình ổn lại. Bỗng kinh mạch toàn thân Tề Bắc phình lên, nhưng ngay sau đó, huyết nhục toàn thân hắn như bị xé rách ra, đau đớn kịch liệt, khiến cho gương mặt tuấn tú trở lên vằn vẹo, hàm răng cắn chặt, vang lên từng tiếng canh cách.

“Đỉnh” một tiếng, trong đầu hắn như vang lên một tiếng như tiếng nhạc, khiến cho ý thức của hắn nháy mắt trở lên vô cùng thanh tỉnh, Thần Long Đồ Ấn từ Thần Long ấn ký trong lòng bàn tay hắn bay ra ngoài, lượn quanh thân thể hắn một vòng sau đó trở về. Lúc này, trong đan điền trống rỗng của Tề Bắc đột nhiên xuất hiện một tia nội lực kim sắc, hơn nữa còn không ngừng bành trướng. Luồng nội lực dần trở lên đậm đặc, rồi nổi lên một chân thật, chậm rãi ngưng tụ thành hình một con rồng. Nội lực chi long bên trong đan điền Tề Bắc hết sức chân thật, long trào vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy từng chiếc vảy rồng trên thân thể nó, nhưng một vài bộ vị lại có chút mơ hồ.

- Thần Long Quyết tầng thứ hai

Tề Bắc rất nhanh hiểu được chuyện gì đang phát sinh trong cơ thể mình, thế nhưng trong lúc cực dương khí sắp hóa thành cực dương chi hỏa, hắn lại đột phá những ràng buộc của Thần Long Quyết tầng thứ nhất mà đột phá lên Thần Long Quyết tầng thứ hai. Bất ngờ đột phá tầng thứ hai Thần Long Quyết, mặc dù chưa hoàn toàn thích ứng với cảnh giới mới, nhưng luồng nội lực trong đan điền Tề Bắc lúc này còn mạnh hơn mấy lần so với trạng thái đỉnh phong tầng thứ nhất như trước đây, hiện tại hắn tất nhiên sẽ không bỏ quan cơ hội đã thông đạo kinh mạch cuối cùng cho Huyền Ảnh. Lúc này, đạo kinh

mạch kia của Huyền Ảnh đã bế tắc lại một nửa, bất quá Tề Bắc cũng không quá lo lắng, với luồng nội lực hùng hậu trong đan điền hẳn lúc này thì đã thông hoàn toàn đạo kinh mạch đó của nàng cũng không quá khó.

Một tắc lại một tắc, một phần ba, một phần năm. ...

Tề Bắc cắn chặt hàm răng, trong mắt cũng toát ra kim quang nhàn nhạt, toàn thân được bao phủ bởi một đạo khí hình rồng ẩn hiện. Rốt cục, đạo kinh mạch cuối cùng này cũng bị Tề Bắc dùng nội lực đã thông.

- Phụt!

Đột nhiên Huyền Ảnh phun ra một ngụm máu màu xám tro.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Miêu Nữ?

Ngụm máu màu xám tro sau khi bị Huyền Ảnh phun ra từ miệng, lập tức ngưng tụ thành một con sâu xấu xí màu xám tro, ngo ngoáy ở trên giường, trên người nó tỏa ra một mùi hôi khó chịu khiến người ta nôn mửa. Tề Bắc đang muốn đem con sâu xấu xí kia tiêu diệt thì đột nhiên từ trong lòng bàn tay trái của hắn xuất ra một đạo hơi mang (ánh sáng màu xám), bao phủ lên con tiểu trùng này, rồi nhảy mất thu nó vào trong Thần Long ấn ký trên bàn tay trái của hắn. Đây thật sự là một năng lượng đáng sợ.

“Con xú trùng ghê tởm này lại chui vào trong người ta sao?” Tề Bắc sờ sờ lòng bàn tay, có chút kinh hãi, lạnh người. Mà đúng lúc này, trên người Huyền Ảnh đột nhiên tản ra một làn sương mù màu ngân bạch nhạt, khiến cho người nàng trở lên vô cùng mờ mịt. Đồng thời Tề Bắc cũng cảm nhận được một cỗ khí tức đáng sợ phát ra từ trên người nàng. Hắn lập tức nhảy từ trên giường xuống, lùi xa ra, mắt mở lớn nhìn Huyền Ảnh không chớp. Tất cả mười hai đạo kinh mạch đã được đã thông, như vậy toàn bộ năng lượng thần bí bị áp chế trong cơ thể nàng đã được phóng thích ra. Làn sương mù màu trắng bạc phủ quanh người Huyền Ảnh dần dần biến ảo, quang mang trong làn sương hóp động, tựa như một dải ngân hà quanh người nàng vậy. Đột nhiên, làn sương dần dần tụ lại thành một hình hài thực.

“Là hổ?...hay mèo?” Tề Bắc bắt đầu suy đoán, cảm thấy nó vừa giống hổ lại vừa giống mèo. (Biên: 2 con na ná nhau còn gì :220. Bỗng dưng, bản thể của Huyền Ảnh lúc này cũng bắt đầu biến hóa, đầu tiên hai tay của nàng bỗng biến thành một đôi thủ trảo, móng vuốt sáng loáng, lông lánh hàn quang, sau đó lỗ tai của nàng cũng mọc ra một lớp mỏng mềm mại hòa thành. ...tai mèo, phía sau mỏng nàng cũng xuất hiện một cái đuôi dài có lông màu bạc, sáng lóng lánh. Bất thành lình Huyền Ảnh mở hai mắt ra, hai con ngươi của nàng hiện tại có màu xanh biếc như lục bảo thạch, lạnh như băng và sâu thẳm khôn cùng. Tề Bắc cảm thấy vô cùng hoa mắt chóng mặt, một cỗ hàn khí lan tỏa ra bốn phía, sát khí lạnh thấu xương bao phủ khắp không gian. Trong lòng hắn vô cùng kinh hãi nhìn một thân ảnh nhỏ bé cảm giác như sẽ bị nàng xé nát bầy.

- Huyền Ảnh!

Tề Bắc quát to một tiếng. Thân hình Huyền Ảnh khẽ khựng lại, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Tề Bắc, dần trở lên trấn tĩnh.

- Thiếu gia.

Khỏe miệng Huyền Ảnh khẽ nhếch lên, thân hình đột nhiên lao đảo, mềm mại, té xuống đất. Tề Bắc lập tức tiến lên đỡ lấy nàng, hắn phát hiện trong thân thể nàng có một nguồn năng lượng đang ngày một lớn dần, bành trướng không thôi, nhưng lại có chút hỗn loạn, xem ra nàng mới lấy lại lực lượng bất quá trong phút chốc không thể thích ứng, không chế được nó cho nên dẫn tới hôn mê. Tề Bắc ôm Huyền Ảnh đến bên giường, hắn có chút ngạc nhiên mà đưa tay sờ sờ lỗ tai nàng, cảm giác thật mềm mại. Tiếp đó, ánh mắt hắn lại bị hấp dẫn bởi cái đuôi dài trên mỏng nàng, không nhận được mà đưa tay ra vuốt vuốt. Chẳng qua, cái đuôi của nàng có chút nhạy cảm, khi mà hắn vừa chạm vào lập tức quật ra hướng khác.

“Con mèo nhỏ này...tốc độ nhanh thật, ngay cả mình cũng không theo kịp, hơn nữa trong cơ thể trời sinh đã có năng lực xuất chúng, xem ra cái tên Huyền Ảnh này hoàn toàn là phù hợp với nàng” Tề Bắc trêu mếu nhìn xuống Huyền Ảnh khẽ lẩm bẩm. Hiện tại, dị biến trên người Huyền Ảnh dần dần tan biến, từ tai mèo, móng vuốt tới cái đuôi dài cũng biến mất. Thần Long ấn ký trên bàn tay Tề Bắc bỗng nhiên nóng rực lên, điều này cho thấy thân thể của Huyền Ảnh chính là cực phẩm Nguyên Âm. Tề Bắc nhìn thân thể xích lửa, mềm mại của nàng trong vòng tay, dục vọng trong lòng có chút bùng lên, tiểu đệ đệ cũng đã bắt đầu phản đối. “Nhìn nhìn lâu như vậy, bây giờ Huyền Ảnh đã chính thức chuyển thành cực phẩm Nguyên Âm thể chất rồi, có phải bây giờ nàng sẽ đồng ý cho ta mình không?...”

Tề Bắc dời ánh mắt khỏi những bộ phận nóng bỏng, làm cho tâm thần con người ta mê muội trên thân thể nàng, hắn nhìn lên khuôn mặt tuyệt mỹ đang say ngủ của nàng, sau khi đã thông kinh mạch thì nhan sắc của nàng có phần càng trở lên xinh đẹp, tuyệt mỹ, da thịt trên người vô cùng mịn màng, trắng ngần, đồng thời trên người nàng còn toát ra một cỗ khí tức lười biếng thần bí. Tề Bắc cố gắng đè nén dục vọng trong lòng xuống, khẽ vuốt lên khuôn mặt đang nở nụ cười của Huyền Ảnh, rồi giúp nàng đắp chăn lại, sau đó đi ra khỏi phòng. Ngoài trời, hàng ngàn hàng vạn bông hoa tuyết nhẹ nhàng phủ xuống mặt đất, Tề Bắc dựa lưng vào cột trụ ngoài hành lang, đột nhiên trong lòng có chút ngẩn ngơ, hình ảnh từng khuôn mặt thân thuộc lần lữa của kiếp trước và kiếp này dần hiện lên. Cuối cùng, trong gió tuyết hiện lên một thân ảnh xinh xắn, duyên dáng của Yêu Nhiêu, nàng quay đầu lại nhìn hắn, quỳn rũ nở nụ cười mê hoặc thế gian. Tề Bắc đưa tay ra, nhưng thân ảnh của Yêu Nhiêu lại giống như hoa trong gương, trắng dưới nước mà biến mất.

- Yêu Nhiều, hiện giờ nàng đang ở nơi đâu?

Trong lúc bất chợt, giọng nói Tề Bắc lại thốt lên một cái tên từ trong tưởng niệm, Yêu Nhiều là một nữ tử bình thường, nhưng lại chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn.

Trên Thông Thiên Sơn không có tuyết rơi, và vĩnh viễn sẽ không có tuyết rơi. Yêu Nhiều đang ngồi xếp bằng tu luyện, bỗng dưng tim nàng đập mạnh, nàng lập tức mờ mắt, tay phải nhẹ nhàng vuốt ngực. Một hồi lâu sau, nàng mới có thể bình tĩnh trở lại, nhưng cũng không còn tâm trí đâu mà tu luyện nữa. Nàng phi thân lướt ra ngoài, đứng trên một tảng đá lớn, nhìn xuống những tầng mây đang cuộn động, nhưng trong lòng lại cảm thấy trống không.

- Tề Bắc, nam nhân bé nhỏ của thiếp, có phải lúc này chàng đang nhớ tới thiếp chăng?

Yêu Nhiều tự mình lắm bầm, đôi mắt đẹp khẽ phủ lên một lớp sương mù, đáng vẻ có chút mê ly. Từng cảnh tượng mà mình đã trải qua ở Vong Linh Sơn kia đang dần hiện lên trước mắt nàng.

- Tề Bắc, thiếp mãi mãi sẽ chờ chàng, chàng nhất định phải tới đây tìm thiếp, không được để thiếp chờ đợi chàng qua lâu đâu nhé.

Lúc này cảm xúc trong lòng Yêu Nhiều vô cùng lẫn lộn, có chút ngọt ngào, có chút chua chát, có chút phiền lòng, nhưng mà nàng lại không làm thế nào có thể kiềm chế được

...

...

Trong đại sảnh phủ thành chủ, Tề Bắc ngồi ở ghế chủ tọa, Kim Cương cùng Huyền Ảnh đứng ở phía sau, vây quanh là nhóm người Khắc La, Hỏa Liệt, Thiết Đầu, Độc Nhân cùng với Hỏa Lang và đại diện cho Tinh Thần là Lôi Minh. Trên mặt bàn ở chính giữa có một tấm bản đồ của đế quốc Thú Nhân. Tề Bắc lên tiếng nói:

- Bảo tuyết mặc dù có thể ngăn cản đại quân Thú Nhân ở bên ngoài thành triển khai công kích, nhưng mà sau khi trận bão tuyết này qua đi, đại quân sẽ phát hiện bên trong thành không phát sinh nội loạn thì sẽ lập tức công thành, chúng ta không lên mạng ý nghĩ cầu may trong lòng rằng sau khi trận bão tuyết qua đi thì đại quân Thú Nhân sẽ rút lui, bởi vậy thay vì bị động phòng ngự, chúng ta sẽ chủ động tấn công.

- Thành chủ đại nhân, ngài muốn tập kích quân doanh Thú Nhân tộc?

Khắc La hỏi. Tề Bắc lắc đầu nói:

- Cho dù chúng ta có mang đội quân tinh nhuệ ra tập kích quân doanh Thú Nhân tộc thì cũng không thể gây ra tổn thất lớn cho chúng được.

Lúc này, Tề Bắc chỉ tay vào một vòng tròn màu đỏ trên bản đồ nói:

- Nơi này là thành thị của bộ tộc Giao Nhân, cũng chính là nơi tiếp tế lương thực cho đại quân Thú Nhân, ý bốn thành chủ muốn nói là chúng ta sẽ tập kích bất ngờ thành Giao Nhân, hủy con đường tiếp tế của chúng, như vậy thành Tây Linh sẽ tự động được giải vây.

- Thành chủ đại nhân, bên trong thành Giao Nhân nhất định sẽ có trọng binh canh gác, mà quân đội của chúng ta cũng không thể nào mà không một tiếng động qua mặt đội quân của bộ tộc Bì Mông mà tiến ra ngoài thành được.

Khắc La nói

- Ai nói ta muốn xuất động đại quân? Bốn thành chủ sẽ tự mình chỉ huy, dẫn theo mười Chiến sĩ cao cấp hoặc mười Ma Pháp Sư cao cấp vậy là được.

Tề Bắc cười nhạt nói. Thủ hạ bên dưới đều nhao nhao ngăn cản, cho là phương pháp này không thể thực hiện được. Chỉ có mười một người muốn tập kích bất ngờ vào thành Giao Nhân được canh phòng cẩn mật bằng trọng binh, việc này căn bản là không thể thực hiện được. Tề Bắc kiên trì nói:

- Chúng ta đây không hẳn là đi công thành, mà là phá hủy đường tiếp tế của Thú Nhân tộc, như vậy dẫn nhiều người đi để làm gì?

Lôi Minh lúc này lên tiếng:

- Ý của thành chủ đại nhân chính là lên núi lên vào thành Giao Nhân. Hiện tại, trời đang có bão tuyết, mà thành Giao Nhân lại nằm ở phía sau, nhất định phòng thủ sẽ có phần lơ đãng, do đó chúng ta trà trộn vào cũng không quá khó khăn.

- Đúng vậy, đương nhiên chuyện này còn cần sự giúp đỡ của Tinh Chủ.

Tề Bắc cười hết sức gian trá. Lôi Minh có cảm giác không ổn, muốn mời Tinh Chủ tự thân xuất mã thì có phần hơi khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hữu Tình? Vô Tình?

Y quán của Mộ Dung Tinh Thần vẫn còn mở cửa nhưng bệnh nhân đã vắng đi rất nhiều. Cơ mà trong lúc bão tuyết hoành hành như thế này thì bằng đó người đã là khá lắm rồi. Một phần cũng phải cảm ơn Tề Bắc đã lo cho vì tính mạng người dân nghèo mà xây dựng thêm nhiều phòng ốc rất lớn. Trước kia người ta e ngại ngày đông lạnh lẽo phải xếp hàng khám bệnh nhưng nay thì vấn đề đó đã được giải quyết ổn thỏa. Lúc này, Tề Bắc đang cẩn thận chịu đựng bão tuyết quật vào người tới tấp để đi đến trước cửa y quán. Hắn vừa ngẩng đầu lên thì đã bắt gặp Mộ Dung Tinh Thần ngồi ở bên cửa sổ lâu hai đang nhìn hắn. Tề Bắc nhìn nàng cười một cái rồi phóng mình lên trên lầu. Hắn khẽ gõ vào khung cửa sổ mấy cái. Mộ Dung Tinh Thần thuận tay, khẽ đẩy nhẹ cửa một cái, Tề Bắc lập tức mang theo cái giá lạnh nhảy vào trong phòng.

- Tinh Thần, hai ngày không gặp nàng làm ta rất đau khổ.

Tề Bắc bước đến trước mặt Mộ Dung Tinh Thần. Nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của nàng, thủ thủ nói. Nhưng Mộ Dung Tinh Thần lại rút tay lại, thản nhiên nói:

- Người còn nói những lời không đứng đắn thì xin mời bước ra ngoài... từ trên này nhảy xuống đi.

“Nhảy ra ngoài á?” Tề Bắc cười hềnh hếch, tựa hồ hắn đang nghe một câu chuyện tiếu lâm vậy.

- Người... người cười cái gì?

Ánh mắt Mộ Dung Tinh Thần thoáng có chút sầu thương. Tề Bắc liền ngậm miệng, hắn khom lưng, cúi nhìn đôi mắt linh lung của Tinh Thần. Con người của Mộ Dung Tinh Thần bỗng nhiên co rút lại, bởi vì nàng chợt cảm nhận được sự nóng bỏng trong đôi mắt Tề Bắc. Nàng khẽ lui xe lăn lại một chút, thâm tâm muốn tránh né cái nhìn đầy cuồng nhiệt kia nhưng dường như nàng đã bị đôi mắt đầy ma lực kia chế trụ.

- Ha ha... Tinh Thần. Nàng xấu hổ rồi, thật sự xấu hổ rồi.

Tề Bắc lại nở nụ cười thật rạng rỡ. Hiển nhiên hắn đã phát hiện ra biểu hiện bất thường của Tinh Thần rồi. Mộ Dung Tinh Thần thẹn quá hóa giận, liền ném ra một cái không gian tiểu ma pháp chui tọt vào mồm Tề Bắc. Tề Bắc đang hí hửng bỗng nhiên miệng hắn bị không gian lực làm cho vận vẹo biến hình khiến những tiếng nói cười hắn phát ra như băng cát sét nhào vậy, âm thanh nghe thật quái dị nhưng lại làm cho người đối diện há dạ. Tề Bắc lấy hai tay chụp lấy miệng, ra sức xoa bóp để cho mọi thứ trở về vị trí cũ. “Nha đầu này đúng là thiên tài, không gian ma pháp cũng có thể chinh người ta như vậy.”

- Mộ Dung Tinh Thần! Nàng chọc giận đại gia rồi.

Tề Bắc nhe nanh múa vuốt, nhào về phía Tinh Thần. Nhưng thân hình Mộ Dung Tinh Thần lóe lên một cái, đã thuấn di qua một bên.

- Có thể thoát khỏi tay Phật Như Lai à?

Tề Bắc cũng lóe lên một cái, xuất hiện bên cạnh xe lăn. Hắn ôm bông Tinh Thần từ xe lăn lên. Mộ Dung Tinh Thần bị làm cho giật mình, nổi giận nói:

- Buông ta ra.

- Không buông.

Tề Bắc chôn lòn đáp lại. Hắn vừa nói vừa ôm Tinh Thần, định ghé đít ngồi vào xe lăn. Nhưng bỗng Tề Bắc vừa chạm mệp xe lăn thì chiếc xe đã trượt về sau một chút thành ra cái mông phải chào hỏi thân mật với mặt đất. Mộ Dung Tinh Thần bị cảnh đó chọc cười thành tiếng, tiếng cười của nàng trong trẻo như tiếng chuông bạc, đôi mắt xinh đẹp khép lại như vàng trắng khuyết.

- Nàng cười rồi...

Tề Bắc đang ôm Mộ Dung Tinh Thần ngồi dậy thì bị nàng làm cho sững sờ. Tiếng cười của Mộ Dung Tinh Thần bỗng ngưng ngừng bật. Chính bản thân nàng cũng bất ngờ vì mình cười thành tiếng.

- Á! Ta chưa có nói gì hết! Nàng cứ tiếp tục cười nữa đi...

Tề Bắc vội vàng lấp liếm. Hắn cảm thấy có thể làm cho nàng cười vui vẻ cũng là một thành tựu lớn rồi. Mộ Dung Tinh Thần nhìn chằm chằm Tề Bắc một chút, trong đôi mắt đẹp bỗng xuất hiện một mảng nước trong suốt.

“Chuyện quái gì thế này, vừa khóc vừa cười ăn mười cục... sao? Không phải vừa nãy mới vui vẻ à?” Cho dù Tề Bắc rất tự tin với kinh nghiệm câu nữ nhân của mình nhưng hắn cũng phải công nhận tâm tư nữ nhân luôn là thứ khó dò nhất.

- Đừng khóc, Tinh Thần ngoan nào, là ta không đúng...

Tề Bắc luống cuống tay chân. Lần đầu gặp mặt hắn đã chọc nàng phát khóc, lần này hắn khổ sở lắm mới làm cho nàng cười một tiếng bất quá cuối cùng

thì sao nàng vẫn khóc. Mộ Dung Tinh Thần ngăn nước mắt chảy xuống, hỏi:

- Ngươi không đứng chỗ nào?

- Ta...Ta không nên chọc nàng cười.

Tề Bắc bày ra bộ mặt thành khẩn. Nắm đấm nhỏ của Mộ Dung Tinh Thần nhẹ nhàng đập một cái vào ngực Tề Bắc. Nàng rúc mặt vào lồng ngực của hắn như một chú mèo nhỏ tìm sự che chở. Lồng ngực Tề Bắc rất rộng, từng nhịp đập mạnh mẽ và trầm ổn của trái tim làm cho nàng cảm thấy vô cùng an toàn và yên ổn. Có một người chọc cho nàng khóc, cũng có thể làm cho nàng cười vui vẻ. Người đó cũng có một lồng ngực to lớn, ấm áp cho nàng dựa vào, những điều này chẳng phải là những thứ mà nàng từng khao khát trong mơ sao?

- Nói đi, ngươi tìm ta có chuyện gì?

Một lúc lâu sau Mộ Dung Tinh Thần mới mở mắt ra, dường như mới vừa rồi nàng cũng chỉ nằm mộng mà thôi.

- Phải có chuyện ta mới tới tìm nàng hay sao?

Tề Bắc có chút chột dạ chống chế. Thân hình Mộ Dung Tinh Thần nhoáng lên một cái đã từ trong ngực Tề Bắc trở lại trên ghế xe lăn. Nàng cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn hắn chằm chằm như chờ câu trả lời. Tề Bắc đành chịu thua. Hắn nhún vai nói:

- Được rồi! Ta thua. Ta muốn nhờ nàng giúp đỡ chút việc nhưng mà ta thật sự muốn gặp nàng.

- Nói nhanh đi.

Mộ Dung Tinh Thần thản nhiên nói. Thấy Mộ Dung Tinh Thần lại bày ra bộ dạng lạnh lùng, Tề Bắc có chút khổ sở.

- Ta muốn mượn nàng mấy sợi tóc dùng một chút.

Tề Bắc nói. Mộ Dung Tinh Thần sững sốt, đưa tay kéo khăn quần đầu xuống, nhất thời mái tóc bạc trắng đổ xuống bờ vai. Nàng dùng dao cắt nhẹ qua mái tóc một cái, một lọn tóc bạc nhẹ nhàng rơi xuống tay nàng. Nàng bỏ lọn tóc đó vào trong bình nhỏ, đặt lại cẩn thận rồi đưa cho Tề Bắc.

- Không còn chuyện gì nữa thì ngươi hãy đi đi. Ta cần phải nghỉ ngơi một chút.

Mộ Dung Tinh Thần quay lưng về phía Tề Bắc, hạ lệnh trục khách. Tề Bắc há miệng định nói gì đó nhưng mà lại thôi. Hắn lại phi người ra khỏi cửa sổ đi xuống dưới đường. Người hắn vừa ra khỏi cửa, cánh cửa liền lập tức đóng sập vào nhưng tấm rèm cửa lại được vén lên. Tề Bắc đứng ngẩn ngơ trước cửa nhà một chút rồi mới xoay người biến mất trong gió tuyết. Sau khi tấm rèm cửa được vén lên, Mộ Dung Tinh Thần mới xoay người nhìn chăm chú vào bóng lưng đã dần mờ xa của Tề Bắc. Tề Bắc trở lại phủ thành chủ. Hắn đã nhận ra ba nữ Tinh Linh là Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết cũng đã có mặt.

- Nghe nói ngươi muốn tập kích thành Giao Nhân, chúng ta cũng phải có phần chứ?

Yên Linh nói.

- Các ngươi không lưu lại chiếu cố Tinh Chủ sao? Nàng phải xoay sở sao nếu thiếu các ngươi?

Tề Bắc nhăn nhó nói.

- Vậy thì Như Phong với Phiêu Tuyết ở lại, ta đi với các ngươi.

Yên Linh cố chấp nói. Tề Bắc suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng ý.

- Lôi Minh nói ngươi vừa mới đi tìm Tinh Chủ để nhờ nàng giúp đỡ, ngươi nhờ nàng làm cái gì?

Như Phong hỏi. Tề Bắc lấy ra cái bình nhỏ trong suốt mà Mộ Dung Tinh Thần cho, có thể thấy bên trong một lọn tóc bạc.

- Cái này là tóc của Tinh Chủ?

Sắc mặt ba nữ Tinh Linh trở nên kỳ quái.

- Tóc của Tinh Chủ các ngươi là chất kịch độc khủng khiếp. Chỉ cần bốn thiếu gia đem cho pha vào nước rồi sau đó lấy nước đó đổ vào lương thảo tiếp tế của bọn Thú Nhân thì...

Tề Bắc nham hiểm cười hắc hắc, tự cho mình thông minh. Hắn không chỉ hủy đi nguồn lương thực tiếp viện của địch quân hơn nữa nếu may mắn có thể tiêu diệt sạch bọn chúng mà không tốn chút sức lực nào.

- Ý tưởng rất sáng tạo...Bất quá ngươi có biết ý nghĩa của việc một cô gái Tinh Thần tộc trao tóc cho một người đàn ông không?

Yên Linh nói.

- À! Vậy ý nghĩa gì vậy?

Tề Bắc hỏi.

- Tượng trưng cho người con gái đã đem linh hồn trao cho nam nhân. Trong Tinh Linh tộc cho dù nam nữ có yêu nhau nhưng cũng rất ít cô gái làm điều này.

Yên Linh gần từng chữ một. Tề Bắc ngây người như phỗng. Sau khi hôn vía từ từ phía trở về, hắn vội vàng đem chiếc bình cát vào giới chỉ. “Cái quái gì kịch độc khó tìm? Cần gì phải dùng dao mổ trâu giết gà?” Hắn đã quyết định cả đời phải bảo đảm tin vật này thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Băng Nguyên Tuyệt Ly

Sáng sớm cuồng phong vẫn gào thét, từng đợt gió lạnh quật thẳng tới làm cho đôi mắt mọi người nhắm tịt lại và sung đỏ. Tề Bắc mang theo hai huynh muội Kim Cương và Huyền Anh, Khắc La, người của Tinh Thân Bát Đại Tinh là Lôi Minh, vợ chồng Tây Á, Thanh Mộc, cùng với Hỏa Lang, Thủy Lang. Mười người chậm rãi đi ra ngoài thành Tây Linh. Tề Bắc cùng với Huyền Anh cưỡi trên lưng của Hoàng Kim Sư Vương, những người còn lại thì ngồi trên xe trượt tuyết có ma lang kéo. Đoàn người nhắm thẳng hướng quân đội Thú Nhân đang đóng ngoài thành phóng tới. Lúc này, sắc mặt thống soái Lạp Lý âm trầm. Bão tuyết đã kéo dài tận ngày hôm nay rồi mà thành Tây Linh vẫn chẳng có động tĩnh gì cả. Trên tường thành, binh lính Thú Nhân của Khắc La vẫn đang canh gác vô cùng nghiêm mật.

- Đại soái! Trong thành Tây Linh có người tới.

Đúng lúc này thì có binh lính bên ngoài chạy vào bẩm báo. Lạp Lý chấn động tinh thần, vội hỏi:

- Có phải là quân đội tới đánh lên?

- Bẩm không phải. Chỉ có một đám người ngồi trên xe đi cùng với hai người cưỡi ma thú cấp sáu là Hoàng Kim Sư Vương.

Binh sĩ truyền tin trả lời cụ thể.

Hoàng Kim Sư Tử Vương! Người có thể huấn luyện ma thú này xem chừng có lai lịch là Mạo Hiểm Giả.

- Chặn bọn họ lại, hỏi cho rõ thân phận.

Lạp Lý vội phân phó. Không lâu sau lại có binh sĩ chạy đến truyền tin:

- Đại soái! Đối phương có mười một người nhưng mà bọn họ không chịu báo ra thân phận. Bọn họ còn đã thương mấy người chúng ta, hiện chúng ta đang vây lại.

Ở giữa hai mươi vạn đại quân mà còn dám lớn lối như vậy, Lạp Lý khẳng định lai lịch bọn người kia không hề nhỏ. Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định tự mình đi xem xét một chút.

- Cút ngay! Mấy thứ các ngươi mà cũng dám cản đường ta? Muốn chết à?

Lạp Lý vừa đến thì nghe được tiếng chửi nguyền của Tề Bắc. Thấy Lạp Lý xuất hiện, binh lính Thú Nhân liền tách ra thành một đường. Tề Bắc liếc mắt, đánh giá Lạp Lý, quả nhiên vừa cao lớn vừa uy mãnh. Kim Cương đứng trước mặt hắn mà không cuồng hóa thì chẳng khác gì đứa trẻ con đứng trước người lớn. Bì Mông Thú Nhân khi thành niên đã có thực lực đạt tới trình độ của cường giả Vương phẩm. Đây hiển nhiên là thiên phú thực lực. Nếu như có tu luyện thêm Thú Nhân công pháp thì thực lực có thể đạt tới Địa Phẩm thậm chí là Thiên Phẩm. Hoàng Đế tiền nhiệm của Đế Quốc Thú Nhân chính là một cường giả Thiên phẩm. Lúc này Lạp Lý cũng đang âm thầm đánh giá Tề Bắc. Hắn nhận thấy thanh niên trước mặt có một khí thế bức người. Loại khí thế này nếu không phải xuất phát từ thế gia giàu có thì không thể bắt chước được. Ánh mắt Lạp Lý rơi vào Ngự Thú Giới ở ngón tay của Tề Bắc. Con người hắn không khỏi co rút. “Thì ra là trang bị của đệ tử Ngũ Đại Thánh Địa, khó trách...”

- Cho đi!

Lạp Lý hạ lệnh. Những binh lính Thú Nhân kia rất kinh ngạc. Đại soái không thêm hỏi han gì đã thả người nhưng mà lệnh đã ra rồi bọn họ cũng không dám trái lệnh. Tề Bắc khẽ gật đầu với Lạp Lý rồi ngênh ngang đi cắt mặt doanh trại của hai mươi vạn quân.

- Đại Soái...bọn người kia..

Tướng quân Giao Nhân nghe tin vội vàng chạy tới hỏi chuyện.

- Đừng hỏi nhiều. Thân phận thanh niên này chúng ta không dễ trêu vào.

Lập Lý từ tốn nói. Hắn biết thân phận đệ tử Ngũ Đại Thánh Địa sẽ không nhúng tay vào tranh đấu của thế tục. Đây chính là thiết quy cho nên hắn cũng yên tâm mà cho qua. Nhưng hắn đâu ngờ rằng cười Bạch Mã đầu nhất thiết phải là Đường Tăng, mọc cánh cũng đầu nhất định là Thiên Sư. Cũng như vậy, mang Ngũ Thủ Giới cũng đầu nhất định là đệ tử Ngũ Đại Thánh Địa. Hắn cũng không biết quyết định ngày hôm nay của mình phải trả giá bằng bao nhiêu đả kích cho quân đội Thú Nhân.

...

...

Man Hoang Vực cách lãnh địa Tây Bắc chừng hai nghìn dặm. Nơi này đâu đâu cũng là núi đá sừng sững, đại thụ chọc trời. Tuyết trắng phủ dày tới mấy thước, một người trưởng thành mà lạc vào trong này thì cũng như lạc giữa sa mạc. Tuyết trắng nơi này không hề thơ mộng, nó chính là hung thần đang chờ chờ những kẻ bất hạnh lạc lối rồi đem tất cả tai họa ngấp đầu đổ xuống. Trong thân một cây đại thụ, có ánh sáng mờ ảo tỏa ra, Diêm Phương Phi và với Tiểu Cửu đang ẩn nấp trong đó, cả hai đã che dấu khí tức hoàn toàn. Hai mắt Diêm Phương Phi gắt gao dán sát mọi động tĩnh bên ngoài thông qua một lỗ côn trùng khoét. Nàng tập trung đến mức hai mắt cũng không dám chớp lấy một cái.

Đúng lúc này, có một cái đầu nhỏ như quả cầu tuyết thò từ trong đồng tuyết, hai con mắt đen nháy linh hoạt ngoảnh chừng chung quanh, đồng thời hai lỗ tai mềm mại cũng dựng lên nghe ngóng. Thấy không có gì đáng ngờ, nó mới duỗi người bò ra khỏi đồng tuyết. Toàn thân nó được bao bọc bởi một lớp lông dày màu trắng, tỏa ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt, cái đuôi to xù vẫy qua vẫy lại cực kỳ dễ thương. Nhưng nó thoạt nhìn chỉ như một con hồ ly bình thường này lại chính là Băng Nguyên Tuyết Ly đại danh鼎鼎 ở miền Man Hoang. Cả người Diêm Phương Phi căng thẳng, mồ hôi trên chóp mũi nhỏ ra từng giọt. Ánh mắt Băng Nguyên Tuyết Ly gắt gao nhìn về phía tầng đá đen nhánh chỉ cách chỗ ẩn nấp của Diêm Phương Phi và Tiểu Cửu mấy bước. Trên cái mặt tinh ranh lộ ra vẻ tham ăn vô cùng. Nhưng Băng Nguyên Tuyết Ly cũng cực kỳ thông minh và cẩn thận. Nó vừa đi vừa dò xét từng bước một, chỉ cần xuất hiện bất cứ dấu hiệu bất thường nào, nó liền cao chạy xa bay. Lúc này Băng Nguyên Tuyết Ly đột nhiên dừng lại, nó há to miệng, phát ra một đạo sóng âm hướng tới tứ phía. Đạo sóng âm này có năng lượng cực kỳ khủng khiếp, nó có thể xuyên qua cả đá tảng. Trong không gian chừng trăm trượng, tất cả động tĩnh đều được truyền ngược trở lại lỗ tai Băng Nguyên Tuyết Ly sau đó được nó dựng thành một cái sa bàn lập thể. Chỉ là Băng Nguyên Tuyết Ly cũng không hề biết sóng âm của nó truyền tới thân cây kia thì đã bị vòng tay của Diêm Phương Phi hóa giải, thành ra nó hoàn toàn không “nhìn” thấy được hai người. Đột ngột Băng Nguyên Tuyết Ly hóa thành một tia chớp, lao về phía tầng đá đen nhánh phía trước. Nó hiển nhiên là muốn một phát nuốt trọn tầng đá còn muốn to hơn cả cái đầu nó. Bỗng nhiên tầng đá bên này bắn ra một đạo u quang chui tọt vào cái miệng tham lam đang há rộng của Băng Nguyên Tuyết Ly. Băng Nguyên Tuyết Ly hét lên một tiếng sắc lạnh. Sau đó nó kêu lên từng tiếng choe choe vì toàn thân đã bị từng đạo u quang khóa chặt lấy. Băng Nguyên Tuyết Ly cật lực vùng vẫy mấy cái rồi chui tọt vào trong tuyết muốn bỏ chạy giữ mạng.

- Tiểu Cửu!

Diêm Phương Phi quay đầu gọi gấp. Tiểu Cửu sớm đã có chuẩn bị, nàng liền đem cả vùng đất xung quanh phóng ra một ma pháp trời buộc. Cách đó không xa đệ tử Ngũ Thủ Trang là Tiểu Hắc Muội và Dịch Á cũng khởi động Ngũ Thủ Giới. Nhờ vào Ngũ Thủ chú ngữ, tinh thần phù văn phổ thiên cái địa hướng thẳng tới Băng Nguyên Tuyết Ly đang bị trời buộc vào trong đất kia. Cùng lúc Tiểu Cửu sử dụng Độn Thổ thuật mang theo Diêm Phương Phi chạy đến bên cạnh Băng Nguyên Tuyết Ly. Diêm Phương Phi lấy ra một chiếc kim long lân có khắc trên thân những hoa văn thần bí đâm thẳng vào cái trán của Băng Nguyên Tuyết Ly. Nhưng trong nháy mắt khi Diêm Phương Phi đâm tới, hai mắt tiểu tử kia bắn ra một luồng sáng, đánh thẳng vào ngực của Diêm Phương Phi.

- Phụt.

Diêm Phương Phi nôn ra một ngụm máu. Cả người đập vào Tiểu Cửu phía sau.

- Dé é e zzzz...

Băng Nguyên Tuyết Ly nổi giận, hét lên một tiếng chói tai. Một cỗ khí tức hoang dã, hung lệ từ trên người nó tỏa ra. Các cấm chế trên người nó hoàn toàn bị phá nát, nó liều mạng lao thẳng vào người của Diêm Phương Phi nhanh như chớp. Một cỗ lực lượng khủng khiếp đập thẳng vào người Diêm Phương Phi, đem cả nàng và Tiểu Cửu hất ra xa mấy ngàn thước. Cùng lúc đó, hai người một thú xuất hiện đột ngột giữa trời. Hẳn là do nó đã đẩy cả đám rơi ra khỏi vách đá mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Thiên Miêu Huyết Mạch

Nhưng vách đá này sâu không thấy đáy, bọn họ lại không có ma sủng có khả năng phi hành, cơ bản là không có cách nào đi xuống.

- Dịch Á, huynh mau nghĩ cách cứu đại sư tỷ đi.

Tiểu Hắc gấp đến độ lời kéo Dịch Á muốn ngã, khóc hu hu, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Mà tiểu tử Dịch Á cũng ra ngoài rèn luyện lần đầu, gặp

tình huống này, tinh thần hoảng loạn, tay chân luống cuống không biết phải làm sao. Diêm Phương Phi và Tiểu Cửu đang nhanh chóng rơi xuống. Khí tức cuồng bạo trên người con Băng Nguyên Tuyết ly đã dần dần tiêu tán, suy nghĩ trong đầu nó chuyển biến cực nhanh, hai mắt trở nên nhu hòa, móng vuốt nhanh chóng chụp được vào xiêm y của Diêm Phương Phi. Tiểu Cửu bị va chạm không phải nhẹ, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần. Phát hiện thân mình đang ở giữa không trung, Diêm Phương Phi đã cách xa nàng như vậy.

- Ngự Phong Thuật.

Tiểu Cửu lộ ra vẻ hết sức tỉnh táo, miệng nàng nhanh chóng mím lại, trong nháy mắt phóng xuất ra Ngự Phong Thuật, tốc độ nhất thời chậm lại, sau đó lao xuống phía dưới mà, chụp lấy Diêm Phương Phi đang bị hôn mê. Kéo tay Diêm Phương Phi, Tiểu Cửu chậm rãi giảm tốc độ. Dưới đáy vách đá không có tuyết đọng, cỏ hoang mọc khắp nơi, không khí cực kỳ nóng bức, là thế giới trái ngược hoàn toàn với đỉnh núi. Chắc hẳn trước giờ chưa có dấu chân người đi qua nơi này. Lúc này, Tiểu Cửu nhìn thấy hai cột không lồ, trong lòng không khỏi bị chấn kinh, cả người như co lại. Chỗ này có thể có nhiều ma thú, là lãnh địa của ma thú cũng nên, thậm chí có thể có nhiều ma thú cường đại.

- Chết chết..

Băng Nguyên Tuyết Ly nhảy từ trên người Diêm Phương Phi xuống, hướng về phía Tiểu Cửu gọi một tiếng, sau đó hướng phía trước mà phóng đi. Đợi một lát sau, Băng Nguyên Tuyết Ly thấy Tiểu Cửu vẫn diu Diêm Phương Phi đứng im tại chỗ, quay đầu lại kêu chết chết hai tiếng. Tiểu Cửu hiểu ý, Băng Nguyên Tuyết Ly muốn nàng đi theo nó, xem chừng nó đã bị Diêm Phương Phi thuần phục. Băng Nguyên Tuyết Ly nhanh chóng tìm được một huyệt động tự nhiên. Tiểu Cửu diu Diêm Phương Phi đi vào. Băng Nguyên Tuyết Ly há miệng, xuất ra sóng âm đem hòn đá chặn trước cửa huyệt động. Làm xong mọi chuyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh chấn động kịch liệt, âm thanh này là do một đám quái vật to lớn chạy nhanh qua mà sinh ra. Tiểu Cửu lác mắt nhìn người lên trên, thông qua khe hở của tảng đá quan sát tình hình bên ngoài. Vừa nhìn ra, Tiểu Cửu hít một ngụm lạnh khí, nàng thấy ở bên ngoài là một con cự thú, toàn thân có vảy đỏ như lửa, có vài phần giống với khủng long ở kiếp trước của Tê Bắc. Cự thú này quay đầu ngo nghiêng, nhìn xung quanh, lỗ mũi to lớn của nó thở ra làn khói đỏ dày đặc. Nó há miệng lộ ra một hàm răng sắc bén, những cái răng nanh dài bén nhọn, trên hàm răng còn những vết máu chảy dài xuống. Một hồi lâu, con thú này không phát hiện ra điều gì mới tiếp tục đi tiếp. Tiểu Cửu thở không ra hơi, trong góc huyệt động dằng dấp Băng Nguyên Tuyết Ly giống như con người, mống vuốt nhỏ chỉ chỉ vào bộ ngực, bộ dáng cực đáng yêu. Tiểu Cửu đi đến bên cạnh Diêm Phương Phi kiểm tra thương thế của nàng. Thương thế của nàng chủ yếu ở hai chỗ. Một là bộ ngực bị hai mắt của Băng Nguyên Tuyết Ly cắn ra chàm nặng lượng tạo thành ngoại thương. Thứ hai là nội thương do Băng Nguyên Tuyết Ly tạo ra, tổn thương tới nội phủ.

“Xoẹt...” một tiếng, Tiểu Cửu trực tiếp xé bỏ xiêm y dính đầy máu của Diêm Phương Phi. Một đôi thỏ ngọc cao ngất không bị kim nén nhảy ra bật tung tung, run rẩy. Nhưng ở bộ ngực cao ngất, trắng mịn ấy có hai vết thương đang chảy máu không dứt. Tiểu Cửu lấy ra một cái bình ngọc, đem thuốc bên trong rắc lên miệng vết thương. Vết thương nhanh chóng được cầm máu, sau đó nàng cẩn thận băng bó vết thương. Rồi Tiểu Cửu lại lấy ra một viên đan dược, cạy miệng Diêm Phương Phi ra nhét vào và nàng ngồi xuống bên cạnh tu luyện. Cũng không biết đã qua bao lâu, Diêm Phương Phi tỉnh lại, đột nhiên che ngực, thét lên một tiếng chói tai. Ánh mắt như phát hỏa nhìn Tiểu Cửu. Nàng cũng không biết Tiểu Cửu là nữ nhân. Tiểu Cửu quay đầu lại, liếc Diêm Phương Phi một cái, hiểu vì sao nàng ta tức giận, nhẹ nhàng giải thích.

...

...

Thành Giao Nhân, gió tuyết mù trời, làm cho trời đất có vẻ mơ hồ, không rõ ràng. Đây là thành thị của Thú Nhân, không hùng vĩ bằng thành Tây Linh. Nếu như không có tường thành thấp bé bao quanh, mới nhìn vào sẽ cho là một thôn xóm hơi to một chút. Thật ra thì Thú Nhân tộc trước giờ không có thói quen xây tường thành. Bởi vì thành Giao Nhân cách biên giới của Kim Diệp hoàng triều không xa, nên lúc này mới dựng lên tường thành. Thú Nhân tộc coi trọng tiến công, dùng xương máu để công thành chiếm đất. Với chuyện phòng thủ thì bọn họ khịt mũi kinh thường. Chẳng qua lúc này thành Giao nhân đã trở thành của đại quân Thú Nhân. Nơi này đóng hơn một vạn quân nhân Thú nhân, là một tổ chức quân đội, đảm nhận bảo vệ quân lương để ở đây. Đám Tê Bắc gồm mười một người đang đứng cách thành Giao nhân không xa, đang thương lượng làm sao đi vào thành trong im lặng, không một tiếng động để tiến hành đầu độc.

- Thành chủ đại nhân! Kho quân lương của Thú nhân đều dùng ma pháp cấm chế bao phủ, nếu có người xông vào sẽ báo động.

Khắc La mở miệng nói, thân là thống lĩnh quân đội Thú nhân, cho nên đối với phòng ngự của Thú nhân hẳn vô cùng rõ ràng.

“Ma pháp cấm chế? Thứ mà bốn thiếu gia không sợ chính là ma pháp cấm chế.” Tê Bắc trầm nghĩ

- Huyền ảnh, muội ẩn thân đi vào, tìm ra vị trí của kho quân lương đi.

Tê Bắc nói với Huyền Ảnh.

- Vâng, thiếu gia.

Huyền Ảnh lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, nàng rốt cục cũng có cơ hội để thể hiện. Có thể giúp đỡ cho thiếu gia rồi, không còn là gánh nặng nữa. Ở Thanh điệp bị Long Giáp Quân vây công đã trở thành sự đã kích thật mạnh đối với nàng. Thân hình Huyền Ảnh lóe lên một cái, nháy mắt biến mất trong gió tuyết, tốc độ cực nhanh, mọi người đứng xung quanh cũng không kịp phản ứng.

- Thiếu gia, tiểu muội...

Về mặt của Kim Cương không dám tin tưởng. Hẳn không biết Huyền Ảnh đã khơi thông kinh mạch bị bế tắc. Thức tỉnh lực lượng bị áp chế ở trong cơ thể.

- Haha! Kim cương chớ trách bốn thiếu gia, là Huyền Ảnh bảo ta không được nói với người, để cho người món quà vui mừng đó mà!

Tề Bắc cười nói. Kim Cương lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Tề Bắc, trong đôi mắt mang theo lệ quang đầy kích động.

- Được rồi, đứng dậy đi. Những gì bốn thiếu gia đã hứa là sẽ làm được. Huyền Ảnh đã như vậy thì hai người cũng phải cố gắng lên.

Tề Bắc vỗ vỗ bả vai Kim Cương. Kim Cương hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn Tề Bắc. Tề Bắc nói đã hứa là sẽ làm được, chuyện tình đã hứa với hân cũng sẽ như thế. Hân có cả đời để đi theo Tề Bắc, ở bên cạnh Tề Bắc, thay Tề Bắc chinh chiến khắp nơi.

- Thiếu chủ, vừa rồi là tiểu thư sao? Sẽ không có chuyện gì xảy ra với tiểu thư chứ?

La Khắc một lần nữa lại kích động. Gia tộc thú thần lại có thêm hai hậu duệ xuất sắc.

- Không có chuyện gì đâu!

Kim Cương gật đầu nói.

- Năm đó phu nhân mang thai tiểu thư, Vu Thần vô si lợi dụng nghi thức chúc phúc, bày ra vu thuật hãm hại phu nhân. Giam cầm thú thần lực của phu nhân. Nếu không Bì Mông làm sao dám động thủ với gia tộc Thú Thần. May mắn là Thú Thần che chở, tiểu thư vẫn bình an vô sự, đã đánh thức được huyết mạch Thú Thần trong cơ thể.

Khắc La nói. Kim Cương nắm chặt hai tay, hân không cách nào quên được ngày hôm đó. Cừ hận này chỉ có thể dùng máu của cừ nhân mới có thể rửa sạch.

- Thành chủ đại nhân, huyết mạch nguyên hình của tiểu thư là...?

Khắc La hỏi với vẻ mặt kích động.

- Mèo... Mèo trắng bạc

Tề Bắc nhớ tới bộ dáng của Huyền Ảnh sau khi hóa thú. Hoàn toàn không có chút gì gọi là xấu xí, ngược lại còn hết sức xinh đẹp.

- Thiên Miêu!

Khắc La há to miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tập Kích Bất Ngờ Thành Giao Nhân

Trong những hậu duệ của thú thần, sau khi thức tỉnh năng lực, chia ra làm hai loại. Một loại là huyết mạch cuồng hóa, sức mạnh vô hạn. Một loại là huyết mạch Thiên Miêu, tốc độ cực lớn. Mà trong gia tộc Thần Thú, thức tỉnh được huyết mạch cũng chỉ có vài người ít ỏi. Nếu không phải lý do này, thống nhất đế quốc Thú Nhân sẽ là gia tộc Thần Thú, không đến lượt bộ tộc Bì Mông. Phụ thân của Kim Cương và Huyền Ảnh cũng chính là thủ lĩnh của gia tộc Thần Thú. Huyết mạch của hân khi thức tỉnh chính là Long Tượng huyết mạch. Tuy rằng là thuần huyết mạch Thần Thú nhưng so với cuồng hóa huyết mạch vẫn thấp hơn một cấp. Lần đầu tiên Kim Cương thức tỉnh huyết mạch Thần Thú, đã xác định được đó là Cuồng hóa huyết mạch. Gia tộc Thú Nhân đã làm mọi cách để phong tỏa tin tức, nhưng không biết bằng cách nào tin tức bị lộ ra ngoài, hoàng tộc Bì Mông sợ sau khi Kim Cương lớn lên sẽ tạo thành uy hiếp lớn đối với bọn chúng. Vì vậy mới giả mời Vu Thần tới giúp bằng mọi, tiêu diệt mầm họa từ gia tộc Thần Thú. Khắc La kích động hướng phía Tề Bắc nói lại. Sau khi nghe xong mới hiểu được tại sao hân lại làm ra phản ứng mãnh liệt như vậy. Tề Bắc nghe xong cũng kích động không kém. Lúc trước hân biết hân nhất được hai bảo bối, nhưng không nghĩ tới là hai bảo bối cực lớn. Kiểu như vô tình nhặt được hai Kim Nguyên Bảo, nhưng không ngờ rằng Kim Nguyên Bảo là tín vật dẫn đường vào kho báu còn lớn hơn. Sắc trời dần dần tối lại, lúc này bóng mờ nhạt của Huyền Ảnh xuất hiện trước đoàn người Tề Bắc.

- Thiếu gia, đã nắm được tình huống rồi. Thành Giao Nhân có ba kho quân lương. Nhưng khoảng cách giữa từng cái cũng khá xa.

Huyền Ảnh vừa nói vừa đưa ra một tấm bản đồ thành Giao Nhân được vẽ đơn giản. Trên đó có ba chỗ được đánh dấu.

- Huyền Ảnh, mọi người thật, bản đồ vẽ rất rõ ràng, dễ hiểu, không phải ai cũng có thể làm được.

Tề Bắc không chút keo kiệt khen ngợi. Quả thực rất nhiều người tốt nghiệp học viện quân sự chính quy cũng khó có thể làm tốt được như nàng. Xem ra đây cũng là thiên phú của nàng ta. Huyền Ảnh cười cực kỳ vui vẻ, có thể giúp đỡ được Tề Bắc chính là niềm vui lớn nhất của nàng. Ngay sau đó, Tề Bắc quay lại chuyện chính nói:

- Rất rằng ba kho lương được phân bố xa như vậy là để đảm bảo sự an toàn cho lương thực. Nếu một cái bị phá hủy thì vẫn còn hai cái còn lại. Để phá vỡ ma pháp cấm chế mà không kinh động tới người khác thì bản thân ta có thể làm được nhưng còn cần hai người nữa. Trong đám các người còn ai có thể có biện pháp gì không?

Khắc La mở miệng nói: “

- Vu Linh Thích cũng có thể công phá ma pháp. Chúng ta có khoảng mười cái, dùng năm cái để đảm thủng phòng ngự của cấm chú ma pháp. Nếu làm cẩn thận một chút thì có thể làm được.

- Tốt lắm, như vậy chúng ta chia ra làm ba tổ, ta, Yên Linh, Kim Cương, Huyền Ảnh một tổ, Khắc La, Hỏa Lang cùng Thủy Lang một tổ, tứ đại Tinh Tương một tổ.

Tề Bắc nói. Khắc La giao cho tứ đại Tinh Tương năm chiếc Vu Linh Thích, mười một người liền chia làm ba tổ ba tán ra, lặng lẽ đi tới thành Giao Nhân. Sắc trời tối đen như mực,. Trên tường thành của thành Giao Nhân có Liệt Quang Tuyến chiếu sáng khắp nơi như đèn pha. Một đám binh sĩ Thú Nhân run rẩy đứng trên tường thành tuần tra như thường lệ. Sau khi tuần tra xong, vội vàng cúi vào trong nhà để tránh gió lạnh của bão tuyết.

- Thời tiết lạnh thật, quả thực là xui xẻo mà. Làm hộp rượu cho ấm đi.

Đám Thú Nhân nói chuyện với nhau. Bọn họ nhanh chóng vào ngồi trong nhà tránh gió, vừa uống rượu vừa cười nói lớn tiếng. Quân đội Thú Nhân kỷ luật vốn không nghiêm, cộng với tinh thần cảnh giác từ xưa tới giờ rất lỏng lẻo. Dù là thời tiết bình thường cũng không chú ý canh phòng cẩn mật, chứ không tính tới là khi có bão tuyết, khí trời khắc nghiệt như thế này. Tề Bắc dẫn Yên Linh, Kim Cương và Huyền Ảnh không cần tốn nhiều sức liền bay qua tường thành, chỉ sợ lúc này bọn họ cho dù ngênh ngang đi ở trên tường thành cũng sẽ không bị phát hiện. Sau khi tiến vào thành Giao Nhân, trên đường phố có treo những đèn ma pháp tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Tại đây hoang vắng vô cùng, ngay cả bóng quý cũng không có. Đám người Tề Bắc nhanh chóng tìm được mục tiêu của bọn họ. Kho quân lương được bao vây trong từng dãy lều của binh lính. Xem ra thống lĩnh quân đội Thú Nhân hết sức xem trọng việc bảo vệ kho lương. Căn cứ vào bố trí canh gác và bảo vệ là có thể nhìn ra, nhưng binh sĩ canh gác ở dưới lại làm ăn tắc trách, xét cho cùng thì phòng thủ cũng chỉ như không mà thôi. Quân đội hân hoan nói:

- Vương gia, bình tĩnh!

Bốn người Tề Bắc xuyên qua từng dãy lều trại của binh lính. Nghe được tiếng uống rượu, cười đùa từ bên trong truyền ra, còn có cả tiếng thở dốc ồ ồ và tiếng rên rỉ không dứt. Gió tuyết ban đêm đầy trời. Nằm trong lều trại ấm áp uống rượu cười đùa, còn chơi nữ nhân. Đám binh lính thú nhân này quả thực là biết hưởng thụ. Yên Linh và Huyền Ảnh tất nhiên cũng nghe được những âm thanh này. Khuôn mặt Hì nài đỏ bừng, hận không thể bịt tai không nghe cho rồi. Đúng lúc bốn người chuẩn bị bước khỏi hàng lều trại cuối cùng. Bỗng nhiên một Ngưu Nhân say khướt đi từ trong lều ra, đầu quay vào trong, chỉ tay cười dâm nói:

- Tiểu mỹ nhân, biết điều một chút, chờ Ngưu ca đây. Để Ngưu ca tới làm cho người sung sướng nhé, sẽ nhanh thôi, người sẽ thoải mái muốn chết.

Tề Bắc hướng ánh mắt vào bên trong lều. Nhìn thấy tiểu mỹ nhân, trong lòng không khỏi nổi lên một trận ác hân. Cái gọi là tiểu mỹ nhân, là một Hồ Nữ cấp thấp, toàn thân lông lá. Trước ngực hai bầu vú to như cái chậu rửa mặt, xệ dài xuống tới rốn. Lúc này, tiểu tướng Ngưu nhân nhanh chóng còi đây thất lưng quần, hướng tới bên cạnh để bắt đầu tấn công.

“Nhìn vào là lỗ vốn rồi, mặt hàng này là ma nữ chứ mỹ nữ cái gì. Ôi thiện tai thiện tai” Tề Bắc thầm nghĩ. Tiểu tướng Ngưu nhân nhanh chóng chui vào, bên trong truyền ra tiếng rên rỉ của “Tiểu mỹ nhân” làm người ta nổi da gà, đồng thời còn có cả tiếng cười đắc ý của Ngưu Nhân. Bốn người Tề Bắc đồng loạt run lên, nổi da gà toàn thân. Không thể đứng đây thêm một giây nào nữa, nhanh chóng lướt tới kho lương. Không cần phí quá nhiều sức lực, Tề Bắc dùng nội lực để phá bỏ cấm chế ma pháp. Cấm chế ma pháp này chỉ xem như một ma pháp cấm chế trung đẳng. Sau khi mở ra một lỗ thủng, bốn người nối đuôi nhau bước vào trong. Nhà kho rất lớn, quân lương chất cao như núi. Tề Bắc lấy ra một chai độc được từ trong không gian giới chỉ ra chia cho đám người Yên Linh, sau đó bốn người bắt đầu hạ độc vào quân lương. Độc này là dịch của Vong Linh Pháp Sư còn sót lại, chỉ cần nhỏ lên vài giọt, sẽ hóa thành sương mù, nhanh chóng thấm thấu vào diện tích cực lớn. Vì vậy, không cần tốn quá nhiều công sức, đồng quân lương trong nhà kho này đã trở thành độc lương. Bốn người một lần nữa lặng lẽ nhảy qua tường thành, chờ đợi hai tổ còn lại quay về.

Không lâu sau, Khắc La cùng Hỏa Lang, Thủy Lang trở về, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Sau nửa canh giờ, Tề Bắc nhủ thầm. “Tại sao tứ đại tinh tương chưa trở về. Có khi nào gặp chuyện gì rồi không?”

- Thiếu gia, người mau nhìn?

Lúc này, Kim Cương đột nhiên chỉ vào thành Giao Nhân nói. Chỉ thấy trong thành Giao Nhân ánh lửa cao ngút trời, thỉnh thoảng có vài tiếng nổ rung trời.

“Bị phát hiện rồi!” Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng Tề Bắc. Nhưng chỉ là hần nhanh chóng nhận ra sự việc không đơn giản như vậy. Diện tích lớn như vậy lại phát nổ cùng lúc, chắc chắn là có âm mưu. Tứ đại Tinh Tương dù có bị phát hiện cũng sẽ không làm ra hành động lớn như vậy. Nhưng vụ nổ lại xảy ra ở hướng của Tứ Đại Tinh Tương đảm nhiệm, như vậy họ khó thoát khỏi việc bị cuốn vào đó

- Thành chủ đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Khắc La hỏi, trong thâm tâm hần không mong Tề Bắc tiến vào. Thiếu chủ và tiểu thư đều ở nơi này, hần không hề muốn họ mạo hiểm, chỉ là hần không phải là người ra quyết định định đoạt thôi.

- Không được, bốn thiếu gia sẽ không vứt bỏ đồng bạn đâu.

Tề Bắc lớn tiếng nói, lại tiếp tục tiến công về thành Giao Nhân. Huynh muội Kim Cương, Huyền Ảnh cũng nhắm mắt theo sau. Khắc La khề thờ dài, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Người Được Thừa Hưởng Tinh Túy Của Văn Minh Địa Tinh Để Lại

Trong thành Giao Nhân lửa cháy ngút trời. Ngọn lửa kia cháy lên ngay trong bầu trời dày đặc tuyết rơi, thực là không thể tin được. Tứ Đại Tinh Tương chém giết trong biển người Thú Nhân, tay vẫn ôm thẳng bé mặt đầy vết bản. Binh lính Thú Nhân mặc dù đang uống rượu mua vui nhưng vừa nghe có biến liền lập tức tập hợp lại.

- Thú Giáp Binh, vây chúng lại, bắt sống cho bốn tướng, bốn tướng phải cho chúng nếm mùi đao băm ngàn nhất mới được!

Một tên tướng quân Thú Nhân bị lửa thiêu cháy cả lông đang rú lên, mới vừa rồi hắn còn đang hú hí với mấy lão bà, ai ngờ phòng ốc nổ tung, lão bà chết sạch, bản thân hắn cũng suýt thành thịt nướng, bảo sao không tức. Một đám lính Thú Nhân mặc giáp nặng, tay cầm khiên vây lại thành hình tròn, phía trên cung thủ cũng phong tỏa tứ phía, còn cả Dục Nhân bay lượn như sao. Trừ phi là đẳng cấp Địa phẩm, nếu không một cá nhân khó có thể làm gì trên chiến trường. Tề Bắc khi xưa đã tìm hiểu rất kỹ quân đội Thú Nhân, các quân chủng phối hợp, các loại phòng ngự công kích trận pháp, cảm thấy uy lực của chúng như bài sơn đảo hải, có thể dễ dàng bóp chết một Chiến sĩ cao cấp hoặc kể cả Chiến sĩ Vương phẩm. Lần chiến dịch này nếu không phải Tề Bắc có Thần Long Quyết và Thần Long Biến thì hắn đã hóa thành tro từ lâu rồi. Tứ Đại Tinh Tương cũng phải biến sắc, khí thế của đám Thú Nhân binh kia không phải tầm thường. Tất Sát đem vật bé trai đang nằm trong tay vứt cho Lôi Minh và vợ chồng Lôi Á, ánh mắt kiên định nói:

- Ta và Thanh Mộc mở một đường máu, các ngươi mang thẳng bé này xông ra.

- Tất Sát, để ta làm cho.

- Thôi lắm, ta và Tất Sát dù sao đều là kẻ cô độc, chết không nuôi tiếc, quyết định như vậy đi.

Thanh Mộc cả quyết quát lên. Tất Sát và Thanh Mộc nhìn nhau một cái rồi nhất tề hét lớn một tiếng, thân hình như thiểm điện phóng lên phía trước. Đầu khí trên thân hai người sáng lên chói cả mắt, toàn bộ năng lượng đầu khí đều đã được kích phát ra hết, hợp lại thành một kích cuối cùng. Sau một kích này cho dù không bị Thú Nhân binh giết thì họ cũng không thể sống được vì năng lượng đã cạn kiệt. Nhưng ánh mắt hai người vẫn không đổi, cái chết lúc này với họ không đáng để sợ hãi.

‘Ầm’ một tiếng, hai luồng đầu khí chói mắt đồng thời phát nổ, mười mấy tên Giáp Thú Binh nổ tan xác, huyết nhục tung tóe khắp trời.

- Đi!

Hai mắt Lôi Minh đỏ bừng, hét lớn một tiếng, dẫn đứa bé và Tây Á theo con đường Tất Sát tạo ra mà xông ra ngoài. Tất Sát và Thanh Mộc cạn kiệt sức lực, co quắp nằm trên đất, mấy tên Thú Nhân binh liền đi tới cầm đao chặt lấy thủ cấp hai người. Làm người ai chả có lúc chết, quan trọng là chết thế nào thôi! Hai người từ từ nhắm mắt, bình thản đón nhận cái chết. Chỉ cần Lôi Minh và Tây Á qua được kiếp này, bọn họ cho dù chết cũng là chết có giá trị. Đúng lúc đó một làn gió thorn thổi qua, từng đạo ngân quang phóng tới, mấy tên Giáp Thú Binh đang định vung đao chọt khựng lại, sau đó đầu chúng không dấu hiệu tự nhiên rơi xuống đất lăn lông lốc. Lại thêm mấy đạo ngân quang nữa, ba bốn tên thú nhân đang xông lại đều bị đánh vỡ đầu. Huyền Ảnh một khi giết người thì tàn nhẫn máu lạnh vô cùng, không có chút tương đồng nào với bộ dáng ngây thơ khi ở cạnh Tề Bắc. Huyền Ảnh sau khi thức tỉnh huyết mạch thú thần thành tính cách cũng trở nên hiếu sát. Một tiếng sư tử hồng vang lên, Hoàng Kim Sư Vương hóa thành một đạo hoàng quang như một con dao phóng tới giết sạch Thú Nhân ở hai bên, sau đó Tề Bắc lẳng không hai tay tóm lấy hai người Lăng Mộc mang đi.

- Rút lui!

Tề Bắc quát lên.

...

...

Trong một hòn núi nhỏ do tuyết tạo thành, mọi người đào một cái sơn động. Tề Bắc cùng đoàn người nghỉ ngơi, vừa ra khỏi thành Giao Nhân tâm trạng ai nấy đều không được thoải mái cho lắm.

- Có chuyện xảy ra vậy?

Tề Bắc liếc nhìn thẳng bé rồi hỏi.

- Thành chủ đại nhân, là thế này, chúng tiểu nhân vốn thuận lợi hạ độc được vào quân lương của địch, nào ngờ vừa ra khỏi đó thì có tiếng nổ lớn, lửa cháy ngút trời, sau đó đám Thú Nhân này chạy ra. Chúng tiểu nhân căn bản cũng không định quan tâm, nhưng thẳng bé này nói chỉ cần cứu nó thì nó có thể giúp chúng ta tạo ra vũ khí Địa Tinh cường đại. Lúc trước nghe nói thành chủ đang tìm người có khả năng này, cho nên dù sao cũng đã bị lộ chỉ bằng cứu nó về biết đâu còn vớt vát được.

Lôi Minh nói.

- Người có thể chế tạo địa tinh vũ khí?

Tề Bắc hai mắt sáng ngời nhìn thẳng bé. Thằng bé bỏ cái mũ rách xuống, lộ ra đôi tai dài màu xám.

- Người Ca Đặc? Người Ca Đặc cũng không chứng minh được gì cả.

- Thành Giao Nhân kia bị nổ lửa là do ta tạo ra, thuốc nổ là ta chế tạo, mặc dù... mặc dù ta mới chỉ biết những thứ này, nhưng đó là vì ta chưa chinh lý xong ngọc bàn Địa Tinh.

Thằng bé lớn tiếng, âm thanh lại có chút giống một tiểu nha đầu hơn.

- Nếu có ngọc bàn, vậy người thực sự có thể chế vũ khí của tạo văn minh Địa Tinh?

- Dĩ nhiên, ông nội ta là người kế thừa duy nhất của văn minh Địa Tinh.

Thằng bé kiêu ngạo nói, sau đó trong ánh mắt trong trẻo chợt hiện lên vẻ âm trầm, nó nghiêng răng nói:

- Nhưng ông đã bị bọn Thú Nhân giết rồi, hôm nay không nổ chết hết coi như may mắn cho chúng, nhưng ta nhất định phải báo thù cho ông nội!

- Ta báo thù cho người, người làm việc cho ta có được không?

Tề Bắc hỏi.

- Thù của ta tự ta báo, nhưng người đã cứu ta thì ta cũng sẽ làm việc cho người.

Thằng bé kiên quyết nói. Mặc dù trong lòng Tề Bắc vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng thôi cứ đem thằng bé này về rồi nói sau, nếu quả thực có thể thông qua ngọc bàn chế tạo ra Địa Tinh binh khí thì quả là nhặt được bảo vật rồi. Thú Nhân binh cũng không đuổi theo nữa, đoàn người bèn lặng lẽ trở về.

- Thống lĩnh, chúng ta làm gì bây giờ? Có cần báo cáo cho Lạp Lý đại soái không?

Một tiểu Thú Nhân tức giận hỏi thống lĩnh thành Giao Nhân.

- Báo cái gì mà báo, còn chưa đủ mất mặt à, quân lương lần này người chịu trách nhiệm vận chuyển!

Thú nhân thống lĩnh tức giận mà chửi.

- Quân lương...

Thú nhân này cảm giác có gì đó không đúng, nghĩ một chút rồi hỏi:

- Thống lĩnh, đám người kia có phải nhắm vào quân lương mà tới không, hay là báo cho đại soái...

- Lúc nào cũng đại soái, người có phải muốn tố cáo cho ta mất chức rồi ngồi lên thay không?!

Tên thống lĩnh quát to.

- Thuộc hạ không dám, thuộc hạ đi triệu tập quân lương ngay đây!

Tên tiểu tướng không dám ho he nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Vinh Dự

Tiểu Cửu lắc mình vào huyết động, cầm trên tay túi nước da dê bên trong có đầy đủ nước cho cô gái xinh đẹp đang ở trong động. Trong góc huyết động, Diêm Phương Phi vô lực hoạt động, mái tóc nàng xoã xuống, người đầy mồ hôi. Nàng mang theo nhiều thức ăn, nhưng lại không có nước. Vốn khắp nơi ở Tây Bắc Man Hoang đã phủ tuyết nên căn bản không cần mang nước và cũng không có sông ngòi kênh rạch chảy qua. Nhưng dưới vách đá này lại nóng vô cùng thì làm gì có một chút tuyết động nào? Hơn nữa không chỉ không có tuyết, ngay cả một chút nước cũng khó kiếm. Điều này làm cho Diêm Phương Phi đang trọng thương không thể chịu được, nàng đã sốt cao đã kéo dài hai ngày rồi. Tiểu Cửu tính mang theo Diêm Phương Phi trực tiếp dùng ma pháp phong hệ phi lên vách đá, nhưng nàng phát hiện khi bay tới một độ cao nào đó thì có một áp lực lớn kỳ lạ ép nàng xuống. Nếu thay bằng Thổ Động thuật để leo lên vách đá cũng bị như vậy. Chỗ này chỉ xuống không thể lên. Vì thế ở chỗ này Diêm Phương Phi thiếu nước trầm trọng nên càng ngày càng suy yếu. Mắt thấy nàng sắp chống đỡ không nổi nữa, Tiểu Cửu đánh mạo hiểm ra ngoài kiếm nguồn nước. Khi mang nước về, nàng cạy miệng Diêm Phương Phi, rót nước vào đó.

- Khụ khụ ...

Diêm Phương Phi ho hai tiếng, mở mắt.

- Người không thể nhẹ nhàng một chút sao?

Diêm Phương Phi hữu khí vô lực oán trách. Tiểu Cửu không để ý đến nàng, trực tiếp đi qua một bên, lấy thuốc bột rịn lên cánh tay phải, sau đó lấy mảnh vải bó chặt lại. Lúc này, Diêm Phương Phi mới phát hiện ra cánh tay phải của Tiểu Cửu đang chảy máu, lệ khí toàn thân vẫn chưa tán. Trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cảm giác khác thường, mở miệng nói:

- Cảm ơn.

Tiểu Cửu xếp bằng, nhắm mắt, không có trả lời.

- Đây, người cảm sao? Lần trước khi ở trước mặt thành chủ không phải người đã nói vài câu đó sao?

Diêm Phương Phi bực tức nói. Kể từ khi Tiểu Cửu theo nàng đi tới Man Hoang Vực, đã không còn nói gì nữa.

- Chắc là thành chủ các người không cho nói chuyện trước mặt người khác. Hẳn quả thật tàn nhẫn.

- Ta không hỏi người những điều cơ mật đâu, người nói tên thật ra với ta đi, chắc không chỉ có mỗi Tiểu Cửu chứ?

- Người bao nhiêu tuổi?

- Có phải người rất xấu hổ hay không, cho nên cả ngày trùm áo choàng lên người mà không lộ diện?

...

...

Diêm Phương Phi đột nhiên nói nhảm, không ngừng hỏi các vấn đề cổ quái vớ vẩn. Lúc này tựa như đã hết đau, thân thể đã mất cảm giác rồi ròi.

- Người không thể im lặng được sao?

Tiểu Cửu rút cuộc không nhịn được nữa, dùng âm thanh thô, quát lên. Về mặt của Dương Phi Phi như đã thực hiện được gian kế, cười nói:

- Người cuối cùng cũng đã chịu mở miệng.

- Người có thể cho ta thấy bộ dáng của người không? Ta biết là người không phải người xấu?

Diêm Phương Phi lại nói.

- Người không cho ta xem. Đợi sau khi trở về ta liền dùng vàng hoàn toàn mua người về cùng với một ít đồ tốt nữa. Vậy sau này người sẽ vĩnh viễn nghe lời của ta.

Diêm Phương Phi thấy Tiểu Cửu không nói, liền cố ý nói tiếp.

Tiểu Cửu ngây ngốc. “Chủ nhân sẽ thực sự đem mình đổi đi sao?”

- Sợ chưa! Thật ra thì đi theo một thành chủ nhỏ nhỏ thì làm gì có tiền đồ. Nhìn mắt hấn hí hí thì biết là suốt ngày trên người toàn nữ nhân rồi. Không bằng người theo ta

Diêm Phương Phi đang nói. Bỗng nhiên Tiểu Cửu đứng dậy, lạnh lùng bước tới gần nàng.

- Người ... người muốn làm gì?

Diêm Phương Phi đột nhiên cảm thấy có chút sợ.

‘Bốp’ một tiếng. Tiểu Cửu tát lên khuôn mặt trắng như tuyết của Diêm Phương Phi, lạnh lùng nói:

- Nếu để cho ta nghe người nói xấu về thành chủ lần nữa, ta giết người.

Diêm Phương ngây người một lúc lâu. Nàng bắt đầu phẫn hận, nước mắt chực trào ra, nhưng sau đó ánh mắt lại có chút mê ly, rồi hôn mê.

...

...

Bão tuyết dần dần lắng xuống, không lâu nữa có lẽ hoàn toàn ngừng lại. Ở ngoài thành Tây Linh, trong lều lớn của đại quân Thú Nhân, ánh mắt Lạp Lý âm trầm. Đội bão tuyết dừng lại, vô luận thế nào hẳn cũng phải đánh hạ thành Tây Linh, giết sạch mấy vạn tàn quân, lúc đó mới có thể phát tiết nỗi buồn bực và lửa giận tích tụ mấy ngày qua.

- Đại soái, việc lớn không tốt. Đại quân có một nửa binh lính bị trúng độc. Mấy ngàn binh lính đã chết, có hơn ba vạn binh lính đang trong tình huống nguy cấp. Hiện tại cả đại quân đang rối loạn cả lên.

Một Tướng quân Thú Nhân đi vào bẩm báo.

- Cái gì? Tại sao có thể như vậy?

Lạp Lý rất sợ hãi.

- Bước đầu đoán chừng là quân lương bị bỏ độc. May là hôm qua mới tới một nhóm lương khác, nên một nửa binh lính dùng quân lương mới vô sự.

Tướng quân Thú Nhân này nói. Lạp Lý điên cuồng hét lớn một tiếng, không cam lòng quát lên:

- Lập tức truyền lệnh, nhỏ trại, toàn quân rút lui.

Cách đó không xa, Tề Bắc nhìn đại quân Thú Nhân vội vàng rút lui, lộ ra nụ cười. Lần này nguy cơ hung hiểm của thành Tây Linh cuối cùng cũng vượt qua an toàn. Không lâu sau, Kim Diệp hoàng triều gửi thư cảnh cáo đến các bộ tộc Thú Nhân. Dù sao trên danh nghĩa thành Tây Linh cũng thuộc về lãnh thổ Kim Diệp hoàng triều mà lại bị đại quân Thú Nhân hai lần vây công. Đây chính là khiêu khích trần trụi, tin chắc rằng đại quân Thú Nhân sẽ không tấn công lần thứ ba.

- Trở về thành.

Tề Bắc vung tay lên, hăng hái nói. Trên tường thành, tiếng hoan hô vang lên không ngớt. Tề Bắc cười Hoàng Kim Sư Vương uy phong凛冽 vào thành, nhận lấy những tràng vỗ tay và tiếng hoan hô đầy tôn kính, sùng bái của con dân hân. Thoạt chuyện tình không tưởng được cứ như vậy mà hoàn thành. Đám người Hoà Lang, Thủy Lang và Tứ Đại Tinh Tương nghe tiếng hoan hô và thấy ánh mắt kính trọng của mọi người, trong lòng dâng lên một cảm giác xưa nay chưa từng có. Đó là vinh dự, bọn họ chỉ cảm thấy huyết nhục toàn thân sôi trào. Rất nhiều con dân thành Tây Linh cảm giác được tâm cảnh mình đã có biến hoá rất lớn. Thành Tây Linh hỗn loạn trước kia làm cho bọn họ có cảm giác không chút an toàn nào, cho nên làm cái gì cũng không có lòng trung thành, chỉ muốn sống mà thôi. Nhưng hiện tại, rất nhiều người cảm giác thành thị này đang có một lực lượng hướng tâm, một loại ngưng tụ. Bọn họ được thành chủ cường đại che chở, cuộc sống càng ngày càng tốt, cảm giác an toàn tăng lên cùng với lòng trung thành. Hiện tại mới có một ít thời gian, nếu lâu hơn nữa thì bọn họ sẽ xem thành Tây Linh chân chính là nhà của mình, sẽ vì vinh quang của thành Tây Linh là vinh dự của mình, vì sỉ nhục thành Tây Linh cũng như sỉ nhục bọn họ, cùng toà thành hoà làm một thể.

- Thiếu gia, huynh là anh hùng.

Huyền Ảnh nhẹ giọng nói.

- Anh hùng cũng cần mỹ nhân sánh vai. Không có mỹ nhân như muội bên cạnh thì khí anh hùng của ta cũng không có đất dụng võ.

Tề Bắc ba hoa cười nói.

- Muội chỉ là tiểu thị nữ của thiếu gia thôi. Mỹ nhân của huynh ở đằng kia kia.

Huyền Anh chỉ đám người Mộ Dung Tinh Thần ngồi ở xa, đứng sau nàng là Phiêu Tuyết và Như Phong.

“Mộ Dung Tinh Thần!” Tề Bắc nhìn quá, nhớ tới đoạn tóc bạc trong Không Gian giới chỉ. Trong lòng không khỏi nóng lên. “Chuyện đó không phải đại biểu nàng đem linh hồn của nàng cho mình sao?” Đôi mắt của Mộ Dung Tinh và Tề Bắc xa xa chạm vào nhau, nhưng sau đó nàng liền xoay người, biến mất trong tầm mắt của Tề Bắc.

- Tinh Chủ, tại sao chúng ta không qua đó?

Phiêu Tuyết hỏi.

- Bởi vì ta không qua được.

Mộ Dung Tinh Thần nhẹ giọng trả lời.

“Không qua được? Tại sao không qua được?” Như Phong và Phiêu Tuyết khó hiểu nghĩ cái vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Nó Là Bé Gái...

Tề Bắc nhìn hướng Mộ Dung Tinh Thần biến mất, khoé miệng mỉm cười. “Nàng không đến, chẳng lẽ mình sẽ không biết đường đi sang sao?”

Dĩ nhiên, chuyện này phải đợi tới tối. Trở lại phủ thành chủ, Tề Bắc liền nói với bé trai Ca Đặc:

- Tiểu tử, ngươi tên là gì?

- Mễ Kỳ (Mickey).

Bé trai đáp.

“Mễ Kỳ?” Tề Bắc đột nhiên nở nụ cười. Danh tự của tên nhóc này rất giống tên một nhân vật phim hoạt hình kinh điển kiếp trước.

- Cười gì thế?

Bé trai cảm tức nhìn Tề Bắc. Tên của nó vốn được gia gia đặt cho, nó luôn tự hào vì điều đó. Tề Bắc vỗ đầu Mễ Kỳ một cái nói:

- Tiểu tử kia, lớn tới vậy rồi mà vẫn so đo với bốn thiếu gia à.

Mễ Kỳ bị Tề Bắc kéo đi, chặt vật lăm mớ theo kịp cước bộ của hắn. Thằng bé nhanh chóng phát hiện nó bị Tề Bắc kéo tới một gian phòng tắm lớn, trong bồn tắm hơi nước bốc lên ngùn ngụt.

- Ngươi... ngươi muốn làm gì?

Mễ Kỳ tựa hồ bị dọa một chút. Tề Bắc cười ha ha một trận, quay đầu nhìn Mễ Kỳ, trực tiếp quăng nó vào bồn tắm, cười nói:

- Đương nhiên là tắm một cái rồi. Hiện tại người ngươi vô cùng bẩn, sao ở cùng bốn thiếu gia được.

Vừa nói, Tề Bắc vừa thoát y nhảy vào bồn tắm.

- A!

Trong bồn tắm, Mễ Kỳ hét lên một tiếng, đồng thời lấy tay che mắt lại.

- Đều là đàn ông cả, kêu cái chim à :48:

Tề Bắc nói, bất quá nghĩ lại xem ra quả thực tên tiểu tử này còn chưa có phát triển hết, nên chưa được thấy thân thể trưởng thành của đàn ông, thứ kia chắc vẫn còn chưa phát triển. (DG: chẳng biết có đúng không)

Mễ Kỳ sau khi hét lên một hồi thì buông tay xuống thì ngạc nhiên nhìn thân thể cường tráng của Tề Bắc. Chưa nói đến việc Tề Bắc có bộ mặt tuấn tú mà thân thể cũng phát triển hết sức cường tráng, da thịt không đẹp lắm nhưng theo từng cử động của hắn cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của những cơ bắp đó.

- Ha ha, hăm mộ sao, ngươi rèn luyện thân thể nhiều vào, đợi mấy năm nữa thì thân thể ngươi cũng trở nên cường tráng như vậy.

Tề Bắc cười nói.

- Ta không thêm.

Mễ Kỳ lầu bầu nói.

- Tiểu hữu, sao có thể không ôm chí lớn được, bốn thiếu gia sẽ dạy ngươi làm sao để trở thành một người đàn ông thực thụ.

Tề Bắc hài hước cười cợt, vung tay bắt lấy Mễ Kỳ kéo xuống nước.

- A! Đừng mà!

Mề Trì chưa nói xong thì đã bị hấn mạnh mẽ kéo vào trong nước. Làm hậu duệ của Địa Tinh, mặc dù thân thể đã có những biến đổi lớn nhưng vẫn không thể thích nghi được với nước. Vài lần như vậy, Tề Bắc không rút bớt chút sức mạnh nào, hấn cũng không cảm thấy việc khi dễ thằng nhóc kia là vô si đến thế nào. Đầu Mề Kỳ từ trong nước nhô lên, bị sặc đến đỏ cả mặt mũi, vừa ho khan vừa phun nước ra. Tề Bắc trợn trừng hai mắt, có chút ngạc nhiên. Lúc này, chiếc mũ rách nát trên đầu Mề Kỳ đã bị rơi ra, từng sợi tóc dài rũ xuống, vết bầm trên mặt cũng được rửa sạch sẽ, hiện tại nhìn nó ai dám bảo không phải là một tiểu nha đầu chứ.

- Nói cho bản thiếu gia biết rốt cuộc nhóc là đàn ông hay đàn bà.

Tề Bắc sững sờ hỏi.

- Ngươi mới là đàn bà...

Mề Kỳ quát Tề Bắc. Về mặt Tề Bắc buông lỏng, thì ra chỉ là lớn lên giống con gái thôi.

- Ta là con gái.

Ngay sau đó Mề Kỳ nói.

Tề Bắc há to mồm “con gái? Trời Thanh danh cả đời của ta!”

- Ngươi từ từ tắm, ta đi trước.

Tề Bắc từ dưới nước nhảy lên, khoác trường bào vào rồi lao ra ngoài như gió. Mề Kỳ thả lỏng ngồi tựa vào bên hồ tắm, lẩm bẩm nói:

- Cái tên thành chủ này thật ra cũng không xấu lắm.

Huyền Ảnh thấy Tề Bắc có chút khó xử chạy ra liền kỳ quái hỏi:

- Thiếu gia, huynh làm sao vậy?

- Hừ! Tiểu gia hỏa kia là một nha đầu!

Tề Bắc lúng túng nói. Huyền Ảnh hơi ngạc nhiên sau đó quay ra cười khanh khách.

- Còn dám cười, để xem bản thiếu gia trừng phạt muội ra sao đây.

Tề Bắc một tay ôm lấy Huyền Ảnh, miệng hôn lên môi.

- Đừng!

Huyền Ảnh ngẩng đầu lên, cánh tay ngọc choàng lên cổ Tề Bắc, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, đưa cái lưỡi nhỏ thơn thò vào. Hôn, kích tình triền miên, nóng bỏng mà nồng ấm. Huyền Ảnh chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng như mây hồng, linh hồn lơ lửng bay bổng. Nhất thời, Huyền Ảnh cảm giác cái ở nơi bí mật giữa hai chân có một chiếc gậy thịt cứng rắn và nóng bỏng đang ngo ngoe ở đó. Thân thể mềm mại của nàng run lên, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, cũng không biết sức lực từ đâu sinh ra mà lấy hai tay đẩy lồng ngực Tề Bắc ra.

- Thiếu gia, muội... muội còn có chút chuyện.

Đôi mắt xinh đẹp của Huyền Ảnh rụt rè nhìn Tề Bắc một cái rồi nhanh chóng chạy mất.

- Nha đầu này

Tề Bắc có chút bất đắc dĩ nhìn xuống thằng nhỏ đang hờn hờ sung sức, khí thế hùng hục. Mấy ngày qua hấn phải nhịn không ăn Huyền Ảnh để khơi thông kinh mạch cho nàng thể mà hiện tại muốn ăn nàng cho hạ hỏa thì nàng lại chạy mất. Tề Bắc dĩ nhiên có thể ép buộc nàng nhưng chuyện nam nữ quan trọng nhất là tình cảm. Một lát sau Huyền Ảnh quay trở lại, mang theo cô bé Mề Kỳ đã mặc đầy đủ quần áo. Mề Kỳ đã trang điểm lại nhìn khá đẹp, lông mày như lá liễu, mắt trong như hạnh, da trắng như tuyết, nhưng lại là một mỹ nhân bại hoại. Vừa đi tới, Mề Kỳ liền nhìn Tề Bắc một cái, ánh mắt di chuyển xuống dưới rồi ngừng lại khi tới nơi giữa hai chân hấn, dường như đang nhớ lại lúc nhìn thấy vật kia nơi bồn tắm. Tề Bắc có chút cứng họng, hấn rất muốn hô to một tiếng: “Tiểu nha đầu, ngươi sao có thể lưu manh như vậy?”

- Khụ Khụ...!

Tề Bắc ho khan hai tiếng, tay thoáng một cái lấy từ Không Gian giới chỉ ra một bộ khải giáp thời Địa Tinh và khay ngọc chế tạo. Ánh mắt Mề Kỳ nhất thời bị hấp dẫn, nàng có chút thích thú vọt tới bên cạnh cái hộp trong suốt kia, mở nắp ra cầm lấy Địa Tinh khải giáp nhẹ gần như không có trọng lượng. Khải giáp này được đính vào mười lăm viên Ma Tinh cao cấp, đã không còn bộ dáng tàn tạ như lúc trước mà lộ ra vẻ đẹp đẽ sắc sỡ.

- Khải giáp thuộc thời kỳ toàn thịnh nhất của văn minh Địa Tinh, không ngờ vẫn còn một khải giáp chất lượng thượng phẩm như vậy.

Mẽ Kỳ kinh ngạc nói. Tề Bắc khẽ mỉm cười, tiểu nha đầu này dường như không giống đang lừa người khác, nhìn bộ dáng nó rất giống một chuyên gia đầy kinh nghiệm.

- Phương pháp chế luyện ở bên trong, người xem có thể chế tạo được không?

Tề Bắc mở miệng nói. Mẽ Kỳ nhìn vào bên trong chiếc hòm có mười mấy cái ngọc bàn chế tác. Con bé buông khay giáp trong tay ra, thật cẩn thận nâng khai ngọc lên mang ra ngoài. Cũng không biết nó làm thế nào mà khay ngọc trong tay nàng đột nhiên nổi lên từng tia sáng. Trong con mắt của con bé mờ hồ có những văn tự thần bí đang lượn lờ bên trong.

- Nội dung bên trong coi như đầy đủ, phương pháp chế luyện cũng có đầy đủ cả ba loại chất lượng hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Mẽ Kỳ nói.

- Người có thể chế tạo được không?

Tề Bắc hỏi.

- Có thể, chỉ cần cung cấp đầy đủ tài liệu cho ta là được.

Mẽ Kỳ ngẩng đầu lên, vẻ mặt tự tin nói.

- Cần những tài liệu gì?

Tề Bắc hỏi.

- Người cầm giấy bút tới đây, ta sẽ liệt kê ra cho người.

Mẽ Kỳ nói, nhanh chóng liệt kê hết tất cả các tài liệu của khay giáp Phá Thiên vào trong một trang giấy. Tề Bắc nhìn một hàng tài liệu dài ngoằng mà Mẽ Kỳ liệt kê, sự hưng phấn trên khuôn mặt dần dần biến mất, thay vào đó là nụ cười khổ. Hắn chưa cần nhìn Mẽ Kỳ viết xong, chỉ nhìn mấy tài liệu phía trên hắn cũng còn chưa nghe thấy chữ đừng nói sở hữu, còn có một vài loại tài liệu thì dù có tiền cũng không mua nổi, đừng nói muốn chế tạo với số lượng lớn mà ngay cả chế tạo một cái cũng khó như lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Long Lân

Mẽ Kỳ nhìn sắc mặt khó coi của Tề Bắc, cười hi hi một tiếng nói:

- Đây là khay giáp Phá Thiên thượng phẩm nên phải cần vật liệu trân quý. Sau trăm vạn năm biến đổi, nhiều vật liệu trở nên trân quý là chuyện bình thường. Có nhiều vật liệu hiện tại rất trân quý, thậm chí đã biến mất.

- Vậy phải làm sao đây? Dù sao ta cũng không có năng lực gom đủ những vật liệu này.

Tề Bắc nhún nhún vai nói.

- Ta không phải đã nói rồi sao? Đây là khay giáp Phá Thiên thượng phẩm nên phải cần vật liệu tốt. Vật liệu làm trung phẩm cũng khá khó tìm vật liệu. Bất quá vật liệu của khay giáp Phá Thiên hạ phẩm chắc cũng dễ dàng tìm đủ.

Mẽ Kỳ giả hoạt cười một tiếng. Ánh mắt Tề Bắc sáng lên, khay giáp Phá Thiên hạ phẩm, dù công kích hay phòng ngự đều đạt đẳng cấp Chiến sĩ trung cấp. Trang bị có khả năng tấn công và phòng ngự kết hợp với khả năng công kích binh lính để chiến đấu thì sức mạnh thật khủng khiếp. Nếu chế tạo ra một đội quân như vậy thì thực lực chiến đấu còn mạnh hơn cả Hắc Giáp Quân rất nhiều. Mẽ Kỳ đem danh sách những vật liệu của khay giáp Phá Thiên hạ phẩm và trung phẩm đưa cho Tề Bắc.

- Sắt luyện, Từ Kiếm Sa hạ phẩm, Bí Kim, Huyền Thiết Mộc, hoa Hường Dương ...

Tề Bắc nhìn thoáng qua vật liệu của khay giáp Phá Thiên hạ phẩm. Quả nhiên, những vật liệu này phần lớn đều khá tầm thường, có một ít là thực vật. Nhưng không có ai khác có thể rèn vũ khí với giáp từ thực vật. Tề Bắc tính toán một chút, chế tạo một chiếc khôi giáp Phá Thiên cần vật liệu ước chừng một vạn kim tệ, cộng thêm Ma Tinh Thạch hạ phẩm để gắn vào, ước chừng hai vạn kim tệ, tính ra sẽ cần hai ức kim tệ cho một vạn người. Hơn nữa Ma Tinh Thạch này đều là hạ phẩm. Nói cách khác, một đội quân như vậy nếu chuẩn bị chiến đấu, thì cần có Ma Tinh Thạch tay đôi luân phiên, hết một vòng là một ức kim tệ. Năm lần luân phiên là năm ức kim tệ, cộng thêm chi phí lúc đầu là hai ức. Tổng cộng cần bảy ức kim tệ. Hiện tại, thành Tây Linh một tháng thu được sáu ngàn vạn kim tệ, trừ đi chi tiêu thì còn dư lại một ngàn vạn kim tệ, một năm cũng chỉ mới làm ra được bảy ức kim tệ, vậy quả thực có chút túng thiếu.

- Mễ Kỳ, người chế tạo một chiếc tốn bao nhiêu thời gian?

Tề Bắc hỏi.

- Ta cần một nhóm thợ rèn, điều khắc sư, tách ra chế tạo đơn lẻ từng phần. Sau đó ta mới tiến hành bước lắp ráp cuối cùng. Theo tính toán thì khi lắp ráp sẽ tốn mười ngày, cộng thêm thời gian chế tạo khoảng một hai tháng. Vậy thì hai tháng là có thể làm ra mười chiếc.

Mễ Kỳ nói. Tề Bắc gật đầu, hai tháng mười món không tin là chậm, hẳn trước tiên đành từ từ tiến hành trang bị vậy.

- Thành chủ đại nhân ...

Mễ Kỳ lên tiếng lần nữa, muốn nói lại thôi, lộ ra vẻ do dự.

- Có chuyện gì? Người nói đi.

Tề Bắc nói.

- Không có... không có gì!

Mễ Kỳ lắc đầu. Tề Bắc cũng không muốn truy theo hỏi. Hắn gọi Độc Nhân, đem danh sách vật liệu khô giáp Phá Thiên hạ phẩm đưa cho hắn, ra lệnh phải kiểm đủ những vật liệu này.

...

...

Khi đại quân Thú Nhân rút lui, lão Thiên tựa hồ vì thành Tây Linh thoát được tai kiếp mà cao hứng. Gió dừng, tuyết cũng lui. Ánh mặt trời chiếu khắp vùng đất. Liên tục có các thương đội vào thành để giao dịch, các đoàn Mạo Hiểm Giả vì vậy mà bắt đầu dư dật kinh tế. Tề Bắc đang rất cao hứng. Hoạt động thương nghiệp của thành Tây Linh một khi tăng lên đại biểu cho sản nghiệp sinh rất nhiều lợi nhuận, cũng có nghĩa là kim tệ sẽ ùn ùn vào túi hòm. Hiện tại hẳn đang thiếu tiền để chế tạo giáp Phá Thiên hạ phẩm. Quân đội mấy vạn người cũng cần kim tệ để nuôi dưỡng. Mặc dù thành Tây Linh mô phỏng vương quốc buôn bán nhỏ nhưng địa bàn lại rất lớn. Sản nghiệp tuy nhiều nhưng nếu hắn muốn phát tài, phải kiếm thêm từ các con đường khác nữa. Tề Bắc trầm tư đi dạo đường phố thành Tây Linh vào buổi tối. Bất tri bất giác, Tề Bắc đã tới trước y quán của Mộ Dung Tinh Thần. Nhưng cái làm Tề Bắc kinh ngạc là trước y quán đó không có ánh đèn nào.

“Kỳ quái, họ đi đâu?” Tề Bắc thầm nghĩ. Hắn tung người bay lên cửa sổ lầu hai, đẩy cửa sổ mà vào. Nhưng trong khuê phòng của Mộ Dung Tinh Thần cũng không có một bóng người. Tề Bắc ngồi ở đầu giường của Mộ Dung Tinh Thần, khẽ cau mày. “Nàng đang tránh mặt mình sao?”

Lúc này, ánh mắt Tề Bắc quét qua phòng. Đột nhiên tiến lại một tủ gỗ, phía trên có khắc hai chữ xốc xếch rồi lại bị xóa đi một cách sơ sài, nhưng loáng thoáng có thể nhận ra đó là hai chữ Tề và Bắc. Khoé miệng Tề Bắc nhếch lên một nụ cười, hắn tự tay chạm tới, tựa hồ có thể thấy lúc Mộ Dung Tinh Thần nằm trên giường lăn qua lộn lại, suy nghĩ lung tung. Sau đó dùng không gian lực vô ý mà khắc lên chỗ này nhưng khi khắc được một nửa, nàng đột nhiên phản ứng lại nên xóa đi.

“Tại sao nàng lại muốn tránh mình? Bởi vì hai chân và độc thể sao?” Tề Bắc thầm nghĩ. Hiển nhiên, Mộ Dung Tinh Thần không phải là không có cảm giác với hắn. Chỉ là nàng một mực trốn không thừa nhận nó, hơn nữa trên lưng mang nhiều trách nhiệm. Nguyệt Tinh Linh, vốn là hoàng tộc của Tinh Linh tộc. Nhưng nàng chỉ mang theo ba nha đầu Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết tới thành Tây Linh hỗn loạn này lập lên thế lực Tinh Thần, chuyện này tất nhiên không đơn giản như vậy. Tề Bắc cũng hiểu rất rõ, nhưng quan trọng là nàng không chịu để cho hắn hiểu. Lúc này, ánh mắt Tề Bắc bỗng sáng lên. Lần trước, Yên Linh tìm tới hắn, nói tốt chuyện của Mộ Dung Tinh Thần với hắn, điều này nói rõ ba nha đầu kia rất tán thành việc mình cùng Mộ Dung Tinh Thần ở chung một chỗ. Như vậy, có thể hạ thủ từ các nàng được. Tâm tình Tề Bắc nhất thời thoải mái, hai tay hắn chống xuống giường, định rời đi. Nhưng vào lúc này, thân thể Tề Bắc cứng đờ, đưa mắt nhìn xuống cái giường gỗ đơn sơ của Mộ Dung Tinh Thần. Khi này, Thần Long ẩn ký trong tay nóng rực lên, hơn nữa Thần Long quyết trong người cũng bị một lực lượng dẫn động.

- Long khí...

Con người Tề Bắc co lại. Đây là lần đầu tiên ở thế giới này hắn cảm ứng được Long khí khác ngoài mình, hơn nữa còn là Chân Long khí. Mặc dù rất yếu ớt, nhưng nó chính xác là Chân Long khí. Tề Bắc đi tới trước giường Mộ Dung Tinh Thần lần nữa, vươn tay sờ sờ một chút, sau đó vén chăn lên. Ở dưới giường gỗ, Tề Bắc phát hiện ra một đường vân nhạ cỡ bằng bàn tay. Tề Bắc đặt bàn tay trái lên, Thần Long ẩn ký lập tức có phản ứng.

- Chẳng lẽ đó là Long Lân?

Tề Bắc lẩm bẩm nói. Chân Long tại thế giới này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Lân Long lưu truyền xuống cũng rất hiếm như Phượng Mao và Lân Giác. Mộ Dung Tinh Thần thân là Nguyệt Tinh Linh cao quý, có được Long Lân cũng có thể lý giải. Chỉ là sao nàng lại đem lân phiến Chân Long đặt dưới chân đệm? Nhìn những vết sâu tự nhiên này, hơn nữa Chân Long khí ngưng tụ không tiêu tan, hẳn là đã được đặt ở đây một thời gian dài. Tề Bắc phục hồi tinh thần, nhưng vẫn mang theo nỗi nghi hoặc rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 98: Hồng Vi Quân, Lạc Hoa Vi Quân Khai.

Tề Bắc trở lại phủ thành chủ, khi đi ngang qua hành lang, hắn thấy Đỗ Thọ đang khổ luyện ở dưới ánh trăng. Đỗ Thọ là Chiến sĩ sơ cấp, nhìn vào độ cô đọng đầu khí của hắn hiện tại, phỏng chừng cũng sắp đột phá rồi. Lúc này dư quang trong mắt Tề Bắc liếc thấy một thân ảnh yếu đuối đang đứng một bên lén lén nhìn Đỗ Thọ. Thì ra đó là muội tử Đỗ Linh xinh đẹp của Đỗ Thọ, tiểu nha đầu nhìn sự tiến bộ của đại ca, trong con mắt linh động tràn ngập vui vẻ. Đỗ Linh như có cảm giác liền nhìn qua hướng Tề Bắc. Tề Bắc vốn tưởng nàng sẽ trừng mắt nhìn hắn một cái rồi bỏ đi giống như trước kia, nhưng lại không nghĩ rằng nàng thoáng do dự một chút lại đi qua đây.

- Thành chủ đại nhân, ta...ta muốn cầu ngài một chuyện.

Đỗ Linh mở miệng nói.

- Ủ?

Tề Bắc nhướn mày ý bảo nàng nói.

- Hiện tại đại ca của ta đã thực sự cố gắng, ngài có thể cho huynh ấy gia nhập vào quân đội của ngài hay không?

Đỗ Linh cố gắng lấy hết dũng khí nói, nàng biết rõ ý nghĩ trong lòng của Đỗ Thọ, ánh mắt hắn mỗi lần nhìn về phía Hắc giáp quân đều tràn đầy nóng bỏng và hâm mộ. Mặc dù trong lòng Tề Bắc rất hài lòng đối với biểu hiện gần đây của Đỗ Thọ nhưng hắn cũng không có lập tức đáp ứng mà dùng một đạo nội kinh bắn lên sống đạo của Đỗ Thọ ở phía xa. 'Đang' một tiếng, Đỗ Thọ cảnh giác nhìn sang, phát hiện ra Tề Bắc trong mắt liền toát nên sự sợ hãi cùng sùng bái cùng cực.

- Đỗ Thọ nguoi tới đây.

Tề Bắc mở miệng nói. Đỗ Thọ lập tức chạy tới cung kính nói:

- Thành chủ đại nhân có gì phân phó?

- Trong khoảng thời gian này nguoi có cảm nhận được gì không?

Tề Bắc hỏi. Đỗ Thọ trầm tư một chút đáp:

- Tiểu nhân từng cho rằng binh sĩ trên đời này đều giống như chúng tiểu nhân, những kẻ bán mạng kiếm tiền, ai cũng như ai không khác gì nhau, chẳng qua chỉ là bán những thứ không giống nhau thôi. Nhưng thời gian gần đây, càng giao thiệp với Hắc giáp quân, tiểu nhân càng phát hiện ra mình đã sai lầm, hơn nữa còn là sai thậm tệ, nếu nói đến cảm nhận được gì thì đó chính là tinh thần bất khuất không buông bỏ tính mạng của huynh đệ, một loại tín nhiệm sinh từ đây kiên định.

Nói tới đây, tâm tình Đỗ Thọ đã tương đối kích động, hắn đột nhiên quỳ phịch xuống lớn tiếng nói:

- Thành chủ đại nhân, tiểu nhân ngàn vạn lần muốn được gia nhập vào đó, muốn trở thành một phần của nó, mong thành chủ đại nhân thành toàn cho tiểu nhân.

Tề mỉm cười, từ những lời nói này của Đỗ Thọ xem ra hắn đã giác tỉnh, không uổng công lúc đầu đã ban cơ hội cho hắn.

- Rất tốt, ngày mai nguoi đi tìm Thiết Đầu báo cáo.

Nói xong Tề Bắc liền tiêu sái bước đi.

- Cảm ơn thành chủ đại nhân, cảm ơn thành chủ đại nhân...

Phía sau vọng lại tiếng cảm ơn vạn phần kích động của Đỗ Thọ. Tề Bắc đi tới gian phòng của mình, đẩy cửa bước vào, hắn không khỏi sùng sốt một chút. Ma Pháp đang trong phòng đã được đổi thành một màu hồng nhạt mê mang mơ màng, làm cho người ta không khỏi say mê. Chiếc áo ngủ bằng gấm trên giường lớn càng trở nên rực rỡ hơn, đều là màu vàng nhạt ấm áp, bên ngoài được che bằng một tấm rèm che mỏng, căn phòng tràn đầy mùi thơm nhàn nhạt, toát lên một bầu không khí hết sức kiều diễm. Trong lòng Tề Bắc nhảy lên một cái, như dự cảm được điều gì đó, thân thể nhất thời trở nên nóng rực. Đúng lúc này một tiếng bước chân nhẹ nhàn trong phòng tầm truyền lại, trên người Huyền Ảnh khoác một chiếc áo tẩm màu ngân sắc, tóc để xõa sang một bên, trên môi nở một nụ cười mỉm nhàn nhạt, ánh mắt tràn ngập nhu tình và dịu dàng nhưng cũng mang theo một tia khắt khe khó kìm nén.

- Huyền Ảnh, tiểu bảo bối...

Thanh âm Tề Bắc có chút trầm thấp, lúc này tự nhiên hẳn phải hiểu được suy nghĩ của Huyền Ảnh. Mỗi người phụ nữ đều hy vọng lần đầu tiên của mình là một sự hoàn mỹ, dư vị khắc cốt ghi tâm đến suốt đời. Tề Bắc muốn ngửa đầu lên trời tru lớn một tiếng, rồi xông lên chiếm đoạt nàng nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy hổ thẹn với suy nghĩ này. Không phải nàng không muốn hiến dâng cho hắn, vì có gì mà phải khiến nàng sợ hãi, thật ra nàng đã sớm có dự định hiến thân cho hắn, chỉ là nàng muốn có một lần đầu tiên hoàn mỹ. Huyền Ảnh dùng đôi chân ngọc trần tình xảo đi về phía Tề Bắc, áo bào nhẹ nhàng lay động làm dục vọng trong lòng Tề Bắc càng dâng trào. Bầu không khí vốn mập mờ thoáng cái đã trở nên nóng bỏng, mà không cần hai người chạm vào nhau, chỉ dùng ánh mắt nhìn nhau cũng đủ tạo ra như vậy rồi. Tề Bắc kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Huyền Ảnh, tiểu mỹ nhân thở nhẹ một cái liền bị hắn ôm vào trong lòng.

- Thiếu gia...

Ánh mắt Huyền Ảnh trở nên mê ly thấp giọng kêu. Tề Bắc ôm lấy cái eo nhỏ nhắn mềm mại của Huyền Ảnh, ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng nói:

- Tiểu bảo bối, thiếu gia mời muội khiêu vũ một bản.

“Khiêu vũ?” Trong đầu Huyền Ảnh có chút nghi ngờ, lại thêm chút mê loạn nên nàng không biết mình đã nói gì trước đó, chỉ gật đầu loạn xạ. Tề Bắc ôm lấy Huyền Ảnh cước bộ bắt đầu chậm rãi di động. Huyền Ảnh vui đầu vào ngực Tề Bắc, thân thể bị hắn nhẹ nhàng di động, tâm trạng khẩn trương dần dần buông lỏng, cả người như muốn hòa tan vào lồng ngực rắn chắc này. Trong khoảnh khắc, Huyền Ảnh chợt cảm nhận được tuyệt đại hùng khí giết người không thấy máu chợt ngóc lên giữa hai chân, tuy còn cách một lớp áo nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự ấm nóng và rắn chắc của cái hung khí chết người kia. Hô hấp của hai người trong phút chốc trở nên nặng nề, mỗi lần hai thân thể va chạm liền trở nên bức rút vô cùng. Thân thể Huyền Ảnh nóng lên từng hồi ngay cả sức đứng vững dường như cũng không có, cả người giống như vô lực tựa trên người Tề Bắc. Rốt cục hai người cũng đã di chuyển đến bên giường, ôm nhau cùng ngã xuống. Xiêm y dần được cởi ra, da thịt trần trụi tiếp xúc với nhau. Ánh mắt Tề Bắc do dương khí cực thịnh đang nổi lên kim quang, con ngươi nóng rực nhìn vào thân thể hoàn mỹ bên dưới, hẳn đang tay tóm gọn một bên bầu ngực mềm mại trắng nõn, một bên ngâm lấy đỉnh hồng của bầu ngực còn lại.

“U” một tiếng, cả người Huyền Ảnh run rẩy như điện giật, cảm giác tê dại này làm nàng không tự chủ được mà cong người, hai chân kẹp chặt lại, động thiên bên dưới đã sớm lay lộn nước. Tề Bắc nhẹ nhàng chậm rãi mà tiến vào vào bên trong cơ thể nàng. Huyền Ảnh ngẩng đầu lên, hai cánh tay ngọc ngà ôm thật chặt cổ của Tề Bắc. Hồng vi quân lạc, hoa vi quân khai... (DG: thế giới lại mất đi một nàng zin nữ haizz)(Biên: nhưng lại sinh ra một phụ nữ). Dương khí sôi sục như núi lửa đang bùng nổ trong người Tề Bắc, cùng với việc nguyên âm thuần khiết tiến vào mà dịu lại, nhưng sau đó âm dương điều hòa làm cho nội lực càng trở nên hùng hậu hẳn lên. Trong khoảnh khắc, khắp người Huyền Ảnh nổi lên một tầng quang mang nhàn nhạt, lỗ tai nàng cũng biến trở lại thành đôi miêu nhĩ màu lục bảo, đôi mắt đẹp ánh lên quang mang nhàn nhạt. Rèm tơ cũng dần dần hạ xuống che lấp cảnh xuân đang tiếp diễn trên giường. Lúc này, buổi khiêu vũ đã chính thức bắt đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tề Bắc mở mắt ra đã phát hiện Huyền Ảnh đang sửa soạn mặc quần áo ở bên cạnh. Cảnh tượng mỹ nhân mặc quần áo này lại mang một loại phong tình mê người khác thường. Tề Bắc ngồi dựa vào thành giường, mỉm cười nhìn Huyền Ảnh, đêm qua cùng nàng triển miên một trận cũng không làm nàng mệt mỏi mà ngược lại còn làm tinh thần nàng trở nên sung túc, cả người tản mát ra phong vị quý phụ đầy quyền rũ.

- Thiếu gia, huynh cũng nên rời giường thôi.

Huyền Ảnh hào phóng để cho Tề Bắc thưởng thức cảnh mình mặc quần áo, nàng đã thực sự trở thành nữ nhân của hắn, tâm cảnh cũng hoàn toàn không giống như lúc trước.

- Huynh không đứng.

Tề Bắc lắc đầu

- Mau dậy đi thiếu gia, huynh đường đường là thành chủ của toàn bộ thành Tây Linh, sao có thể nằm ỳ ở đây?

Huyền Ảnh ngây thơ nói, nhảy lên giường cứng rắn kéo hắn dậy. Lại một phen dây dưa mặc quần áo, trong đó cảnh tượng sờ mó cầm trẻ dưới mười tám được diễn ra hơi bị nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Bồn Mạ Của Thú Linh

Dưới sự chỉ dẫn của con Bàng Nguyên Tuyết Ly, Tiểu Cửu và Diêm Phuong Phi tiến lên đẩy mạnh vách đá ra. Mấy ngày qua, căn cứ vào thời gian sinh hoạt và nghỉ ngơi của con quái thú khổng lồ này, Tiểu Cửu có thể cơ bản xác định được việc nàng chỉ cần ra ngoài vào đúng hai canh giờ mà nó nghỉ ngơi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Mặc dù bên dưới vách đá này còn có khá nhiều ma thú khó chơi, bất quá con Bàng Nguyên Tuyết Ly này lại khá miễn cảm, nó có thể tránh được hầu hết khu vực các loại ma thú khó nhằn không chống lại được. Hi vọng duy nhất của Tiểu Cửu là ở phía dưới vách đá bên kia có thể không bị áp lực kì quái của chỗ này ảnh hưởng, do đó có thể tìm cách ra khỏi đây được. Bên dưới vách đá đều là loạn thạch, cỏ dại, quái thú ấm nóng, đồng thời phảng phất còn có một cỗ khí tức làm cho người ta cảm thấy bị đè nén.

- Chít...

Băng Nguyên Tuyết Ly đột nhiên hét lên một tiếng cảnh báo rồi nhanh như chớp chui vào trong ngực Diêm Phương Phi. Đúng lúc này một con quái thú xấu xí cả người toàn là bướu thịt nhẩy ra từ sau một cây đại thụ. Con quái thú này có ba mắt nằm bất qui tắc, hai con ngươi hướng xéo lên trời lộ ra hung quang, bên dưới hai cái lỗ mũi to là một cái miệng rộng với những chiếc răng sắc bén lập, nước miếng nhũ ra lòng thòng.

- Lại Ly thú! Không phải loài ma thú này đã bị tuyệt chủng rồi sao?

Diêm Phương Phi cả kinh nói, làm đệ tử hạch tâm của Ngự Thú Sơn Trang, nàng có kiến thức rất sâu đối với hàng trăm chủng loại ma thú, con ma thú xấu xí trước mặt nàng là một con Lại Ly thú đã sớm tuyệt chủng ở bên ngoài.

- Cần thận, con ma thú xấu xí này có thực lực ngang với cường giả Vương phẩm

Diêm Phương Phi nhắc nhở. Thân hình Tiểu Cửu đột ngột biến mất, một giây sau, nàng hiện ra phía sau của con Lại Ly thú này, vung pháp trượng trong tay lên, một cây thạch thương nhẩy mất từ dưới đất đâm hậu thẳng tới hậu môn của con quái thú. Thạch thương đâm qua hậu môn của quái thú, Tiểu Cửu liền nhận ra có điều không đúng, thì ra đây chỉ là tàn ảnh của quái thú. Bên tai truyền đến tiếng xé gió kịch liệt, cùng với đó là một cỗ lực lượng cuồng bạo kèm theo một mùi tanh hôi.

- Cần thận.

Diêm Phương Phi cả kinh kêu lên. Quang mang chọi loé trên người Tiểu Cửu, cả người nhanh chóng bay ra ngoài. Lại Ly thú tấn công vào khoảng không, cái miệng rộng của nó tạt vào không khí, đứng chỗ mà Tiểu Cửu đứng trước đó. Tiểu Cửu cả kinh, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tốc độ của con quái thú này quả thực rất nhanh. Ý niệm trong đầu còn chưa kịp xoay chuyển thì Lại Ly thú đã công kích lần nữa với tốc độ nhanh hơn tia chớp. Tiểu Cửu lại tránh sang một bên lần nữa, tảng đá lớn phía sau liền bị con quái thú tông nát nhưng nó lại không hề gì, có thể tưởng tượng ra rằng da con ma thú này dày tới mức nào.

- Grào...

Hai lần công kích thất bại, Lại Ly thú đã hoàn toàn bị chọc giận, các bướu thịt trên người đột nhiên phình lên, chuyển dần sang màu hồng, khí tức đột nhiên trở nên hung hãn hơn hẳn.

- A, không tốt, đây không phải là Lại Ly thú thường mà đây là Lại Ly thú Vương.

Diêm Phương Phi biến sắc, Lại Ly thú bình thường thì các bướu thịt trên người chỉ có tác dụng chống lại lực công kích vật lý bình thường nhưng các bướu thịt trên người Lại Ly thú vương lại có thể chứa đựng năng lượng, khi bị chọc giận hoặc lâm vào tình cảnh sinh tử tồn vong, Lại Ly thú vương có thể sử dụng năng lượng bộc phát từ các bướu thịt làm cho phạm vi phòng ngự và công kích tăng lên. Tiểu Cửu cảm giác được nguy hiểm liền vội lách mình tới trước người Diêm Phương Phi, vận khởi thổ độn trốn vào lòng đất.

- Grào...

Lại Ly thú hét lên một tiếng điên cuồng, nhẩy lên dùng bốn chân hung hăng đâm mạnh xuống mặt đất. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ nhất thời chấn động, tràn ngập vào lòng đất.

‘Ầm.’ một tiếng, các lớp bùn đất đều bị chấn nổ, Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi cũng bị chấn văng từ dưới lòng đất lên. Lại Ly thú vừa thấy thân ảnh hai nàng lập tức lao đến.

- Địa Địa chi thuẫn

Tiểu Cửu vung ma trượng lên trước mặt, lập tức xuất hiện một tấm chắn ma pháp thổ hệ liền. Lại Ly thú vương hung hăng đâm thẳng vào, cả tấm chắn rung lên kịch liệt sau đó nứt ra như mạng nhện rồi vỡ tan tành, Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi tranh thủ tránh né ra ngoài. Lúc này, Băng Nguyên Tuyết Ly đột nhiên nhẩy ra nhanh như chớp, bắn ra hai đạo quang mang trong mắt hướng về phía con mắt ở giữa của Lại Ly thú. Lại Ly thú vương phải di chuyển tránh sang một bên, do vậy, tốc độ truy kích đã chậm lại. Khi nó vừa chậm lại, đáng lý Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi có thể tranh thủ thời gian này để nghỉ ngơi một chút. Chỉ có điều, đúng lúc này thì các bướu thịt trên người Lại Ly thú đột nhiên nổ ra, năng lượng cuồng bạo ập tới người Diêm Phương Phi và Tiểu Cửu, xem ra nó thật sự muốn tiêu diệt hai người bằng mọi giá. Nếu vận dụng toàn bộ sức lực thì Tiểu Cửu nắm chắc có thể tránh thoát công kích này, nhưng Chiến sĩ cao cấp Diêm Phương Phi bên cạnh sẽ hương tiêu ngọc vẫn, chủ nhân ra lệnh cho nàng phải bảo vệ Diêm Phương Phi, nàng không thể không cứu. Trong nội tâm Tiểu Cửu than nhẹ một tiếng liền chắn trước mặt Diêm Phương Phi. Trong lòng Diêm Phương Phi chấn động, cũng không suy nghĩ nhiều, ý niệm vừa động, ngự thú giới liền lóe lên mơ hồ bắn ra một đạo thú ảnh, trực tiếp đánh tan đạo năng lượng cuồng bạo đồng thời còn tiếp tục phóng tới hướng Lại Ly thú. Lúc thú ảnh này va chạm với Lại Ly thú, thân thể Lại Ly thú vương dường như đã không thể nhúc nhích được nữa. Tiểu Cửu sao có thể bỏ qua cơ hội này, vung ma trượng trong tay lên, trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ, tạo lên một đạo năng lượng thổ hệ như quần long vũ dũng đánh tới miệng của Lại Ly thú vương.

‘Ầm’ một tiếng, thân thể Lại Ly thú vương đột nhiên bành trướng sau đó nổ tung, thịt vụn văng ra tứ phía. Tiểu Cửu thở phào nhẹ nhõm “Bên dưới vách đá này thật đúng là một nơi nguy hiểm.”

- Phụt.

Đúng lúc này, Diêm Phương Phi liền phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy. Cái bóng thú ảnh mà nàng thả ra thoáng ảm đạm sau đó hóa thành một luồng khói nhẹ chậm rãi chui vào trong ngự thú giới của nàng. Ngự Thú Sơn Trang là một trong Ngũ Đại thánh địa, chỉ cần nghe danh tự cũng có thể đoán ra sở trường của đệ tử Ngự Thú Sơn Trang, võ lực của đệ tử Ngự Thú Sơn Trang không cao nhưng sở trường lại là không

chế ma thú chiến đấu. Mỗi một đệ tử Ngự Thú Sơn Trang đều có một bản mạng Thú Linh, là cơ sở trọng tâm của mỗi người. Đạo thú ảnh vừa rồi là bản mạng Thú Linh của Diêm Phương Phi, bản mạng Thú Linh một khi bị thương tổn cũng sẽ làm thương tổn đến linh hồn của người sở hữu, nó bị thương nặng bao nhiêu thì linh hồn chủ nhân cũng sẽ bị thương tổn bấy nhiêu. Thông thường thì đệ tử Ngự Thú Sơn Trang tuyệt đối sẽ không dùng đến bản mạng Thú Linh. Diêm Phương Phi có hai con ma thú, một con chủ yếu để công kích và một con chủ để phòng ngự. Công kích dĩ nhiên chính là con Hoàng Kim Sư Tử Vương cấp sáu, con còn lại là Đại Địa Chi Hùng, bất quá hiện tại nó đang trong quá trình tiến hóa lên cấp bảy nên lâm vào tình trạng ngủ say. Khiến cho nàng bất đắc dĩ phải dùng tới bản mạng thú linh trong lúc nguy cấp ấy. Bản mạng thú linh bị nhạ đi nhiều đồng nghĩa với việc nàng sẽ bị thương khá nặng.

- Ô...

Băng Nguyên Tuyết Ly rên lên một tiếng, nó vốn từng sống cùng với đệ tử Ngự Thú Sơn Trang, mặc dù thân là hoang thú, trong cơ thể có nội đan, bản linh chạy trốn cũng thuộc hàng siêu cấp nhưng công kích lại thuộc hàng siêu cùi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Thần Long Quân

Dưới ánh mặt trời, thành Tây Linh như một viên minh châu tỏa ra ánh hào quang chiếu sáng cả thế giới băng tuyết lạnh giá. Ngoài trời, gió vẫn lạnh lùng gào thét. Ở một mảnh đất trống lớn trước một tòa thành nhỏ gần thành Tây Linh, nơi đó từng thuộc về Hóa Lang Vương, tại đây binh kỳ pháp phối, từng hàng binh sĩ khải giáp đứng chỉnh tề sừng sững dưới từng cơn gió lạnh. Đội quân này vừa nhìn lại khiến cho người ta giật mình, bởi vì không ngờ trong đội quân này Thú Nhân lại chiếm đa số. Tại vị trí trước mặt đội quân này có một lá cờ Kim Long cực lớn đang phấp phới lay động trong gió, hình ảnh Kim Long tựa hồ đang bay thẳng lên đến thẳng bầu trời xanh thẳm. Nhưng không một ai nhận biết được đây là loại rồng gì. Bên trong các sách cổ có lưu trữ hình ảnh về Chân Long nhất tộc cao cao tại thượng vậy mà lại không hề có một tí thông tin gì về hình tượng của loại rồng này. Bất quá Tề Bắc, chủ nhân của thành Tây Linh lại gọi đây là Thần Long. Ở trên khải giáp của hai trăm Hắc Giáp quân, biểu tượng hoa kiếm lan tượng trưng cho quyền năng của gia tộc Nặc Đức đã bị xóa bỏ, thay vào đó là biểu tượng của Thần Long. Khải giáp của tất cả các binh lính còn lại cũng giống như vậy, bất kể có hay không có biểu tượng đều bị xóa bỏ và khắc lên biểu tượng Thần Long.

Hôm nay, Tề Bắc chỉnh trang lại quân đội ở trong thành Tây Linh, bằng uy tín tuyệt đối của mình, mặc dù cách làm của hắn khiến cho nhiều người nghi hoặc nhưng không có kẻ nào dám đứng ra phản đối. Thân ảnh Tề Bắc xuất hiện trên tường thành, Kim Cương và Độc Nhân theo sát phía sau một tấc cũng không rời. Ánh mắt Tề Bắc như thiểm điện quét qua đội quân năm vạn tám ngàn người này, đây là đội quân chỉ thuộc riêng về một mình hắn. Những mối nguy hiểm trong quá khứ chẳng những không khuất phục được hắn mà ngược lại càng làm cho thế lực của hắn giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, đội quân gần sáu vạn người này cũng đã vượt qua một chút về số lượng so với một Tiểu Vương Quốc. Ánh mắt Tề Bắc nhìn qua mọi người, các binh sĩ dưới ánh mắt của hắn đều cố gắng uốn ngực đứng thẳng cho hắn kiểm duyệt.

- Ta, Tề Bắc Nặc Đức, thành chủ thành Tây Linh, hiện tại tuyên bố, Thần Long Quân chính thức thành lập.

Về mặt Tề Bắc chuyên chú, vạn nội lực Thần Long quyết pha vào thanh âm, nhất thời một cỗ thanh âm hùng hậu, như xuyên không phá tan bầu trời, một thanh âm vang dội nổ ra tựa như tiếng Long ngâm truyền khắp thành Tây Linh.

- Thần Long Quân! Thần Long Quân! Thần Long Quân!

Năm vạn tám ngàn binh sĩ giờ cao vũ khí trong tay hét lớn, âm thanh điên cuồng của gần sáu vạn người làm cho cây cối xào xạc, lá rơi lá tả, chim chóc sợ bay bay đi như lúc cơn bão tràn về.

- Từ nay về sau, vinh quang của Thần Long Quân đều phụ thuộc vào các ngươi, vinh quang của Tề Bắc ta cũng tức là vinh quang của Thần Long Quân, vinh quang của Thần Long Quân cũng là vinh quang của Tề Bắc ta, các dũng sĩ của ta, các ngươi có nguyện sinh cùng sinh, tử cùng tử, cùng rong ruổi tứ phương lập nên cơ nghiệp với ta không?

Tề Bắc giờ cao nắm tay thét lớn, nội lực màu hoàng kim tản ra ngoài, phía sau lưng hắn hình thành một hư ảnh của Ngũ Trảo Kim Long, dưới ánh nắng vàng rực của vàng thái dương, hình ảnh Tề Bắc lúc này giống hệt hình tượng Thần Long giáng thế, bay lượn trên bầu trời.

- Thuộc hạ nguyện ý!

- Thuộc hạ nguyện ý!

Binh sĩ Thần Long Quân điên cuồng hét lớn, giờ khắc này hình ảnh Thần Long lượn quanh người Tề Bắc nghiễm nhiên trở thành thần trong lòng mỗi binh sĩ. Trong lòng Tề Bắc lúc này cũng kích động không ngừng, khí thế hào hùng ngất trời. Vào giờ phút này, hắn phảng phất có cảm giác như giẫm đạp cả thiên địa xuống dưới chân. Bên dưới, Hóa Liệt và Thiết Đầu kích động nhìn về phía Tề Bắc, mặc dù danh tiếng Hắc Giáp Quân từ giờ đã trở thành quá khứ, nhưng cũng chính từ giờ phút này bọn hắn đã có một tín ngưỡng xác định, mà trong thâm tâm bọn họ cũng rất tin tưởng mình có thể làm cho tên tuổi của Thần Long Quân khuếch trương ra toàn thế giới. Tề Bắc bước xuống đài, thân thể có chút hư thoát, với cảnh giới tầng thứ hai của Thần Long quyết thì hắn vẫn không thể nào vận dụng nội lực để ngưng tụ thành hình ảnh Kim Long, cho nên hắn phải mượn nhờ vào cuồng long đầu khí. Một khắc ngắn ngủi, việc ngưng tụ hình ảnh Thần Long cơ hồ đã làm hắn tiêu hao hết toàn bộ nội lực và đầu khí. Nhưng việc này cũng đáng giá, hắn muốn hình tượng

rực rỡ của mình cắm thật sâu vào tâm linh của mỗi binh sĩ Thần Long Quân, đây là đội quân của hần, hần phải là linh hồn của bọn họ, phải là tín ngưỡng của bọn họ. Tề Bắc muốn tạo ra một đội quân bất khả chiến bại trên thế giới này. Về sau, từ trong Thần Long Quân, hần sẽ chọn ra một ngàn người xuất sắc mọi mặt để thành lập Thần Long vệ, một đội hộ vệ cận thân của hần.

Ở bên trong thành nhỏ đó, các tấm cửa sổ màu đen đều đã được dỡ bỏ, bầu không khí âm u liên biến mất, thay vào đó là một không gian rộng rãi sáng sủa. Còn các đồ cũ để ở trong phòng đều đã bị Tề Bắc ra lệnh vứt bỏ thay vào đó là những đồ dùng mới tỏa ra một không khí mới mẻ rực rỡ khác hẳn so với khi xưa. Tề Bắc thích thú ngồi trên cái ghế làm việc mềm mại, vắt chéo chân. Trong tay cầm một tách trà hai mắt hơi híp lại ngửa đầu hưởng thụ từng ánh mặt trời đang chiếu rọi xuyên qua cửa kính thủy tinh trong suốt, một bộ dáng hết sức nhàn nhã hưởng thụ. Đúng lúc này thì thân ảnh xinh đẹp Yên Linh mặc Tinh Linh chiến bào của đi tới.

- Yên Linh, người tới rồi à, mau ngồi.

Tề Bắc mở mắt nhìn qua, tươi cười nói. Đối với bộ mặt nhiệt tình đột nhiên của Tề Bắc, Yên Linh lộ vẻ đề phòng, đánh giá Tề Bắc từ trên xuống dưới một lần rồi nói:

- Vô sự hiền ân cần, vô gian tức đạo(1), người gọi ta đến có chuyện gì?

- Nhìn ta bộ giống loại người xấu xa như vậy sao? Nào, ngồi xuống, ngồi xuống rồi nói.

Tề Bắc đứng dậy kéo Yên Linh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hần

- Uống trà.

Tề Bắc đem chén trà trong tay chuyển qua cho Yên Linh. Yên Linh theo bản năng đưa chén trà lên nhấp một ngụm, nhất thời mới có phản ứng lập tức đặt lại xuống bàn trà bên cạnh nhìn Tề Bắc chằm chằm nói:

- Đây là chén trà người đã uống qua, người muốn ta uống nước miếng của người à?

- Không sao, đây là trà mới rót, ta tuyệt đối chưa có uống qua, không phải còn chờ người đến mới uống sao?

- Mặc kệ người có ý gì, nói mau, rốt cuộc có chuyện gì?

Yên Linh sáng giọng nói.

- À...Cũng không có việc gì lớn, chỉ là ta muốn hỏi Tinh Chủ của người đang ở đâu? Vừa rồi trong nghi thức thành lập Thần Long Quân ta cũng không có thấy nàng xuất hiện qua.

Tề Bắc hỏi. Yên Linh do dự một chút nói:

- Tinh chủ không cho chúng ta nói, nàng nói nàng muốn yên tĩnh một chút.

“Chỉ muốn yên tĩnh một chút, vậy thì hoàn hảo rồi.” Tề Bắc thở phào nhẹ nhõm, hần biết trong lòng Mộ Dung Tinh Thần có một nút thắt, nàng muốn yên tĩnh một chút cũng bởi vì trong tâm trí nàng mình có một vị trí nhất định chứ không phải là cái kiểu có cũng được mà không có cũng không sao. Chỉ là nếu hần muốn can thiệp vào đó thì nhất định phải biết nút thắt của nàng là gì, chỉ cần có thể gỡ được nút thắt trong lòng nàng, hần mới có thể chân chính bước vào trái tim nàng.

- Yên Linh à, chúng ta có phải là những bằng hữu không?

Tề Bắc cười nói.

- Ai là bằng hữu của người, người vừa gặp đã khi dễ chúng ta rồi.

Yên Linh hừ hừ nói, ánh mắt nhìn về Tề Bắc càng trở nên nghi hoặc. Tề Bắc nhún nhún vai, dứt khoát gọn gàng nói:

- Người có biết lời độc thể của tinh chủ là do đâu không? Còn cả chuyện nàng mang theo các người đến thành Tây Linh thành lập Tinh Thần nhằm mục đích gì?

- Người muốn biết?

Yên Linh hỏi.

- Dĩ nhiên.

Tề Bắc gật đầu.

- Không nói cho người biết.

Yên Linh nhún nhún cái mũi nhỏ nói.

- Người muốn đùa giỡn bốn thiếu gia? Có tin ta đánh người không?

Tề Bắc gầm mặt hù dọa.

- Người đánh đi, ta liền đi nói với tình chủ, nói người khi dễ ta.

Yên Linh le lưỡi trả đũa Tề Bắc.

- Haha tình chủ của người ta còn khi dễ được huống hồ là người.

Tề Bắc lắc mình một cái liền xuất hiện trước người Yên Linh, hai tay nắm hai bên má nàng kéo ra.

- Người... ta liều mạng với người.

Yên Linh nói, hai tay nắm lấy tai Tề Bắc. Hai người đùa giỡn như hai đứa trẻ, cũng không biết rốt cục Tề Bắc đụng chạm bộ phận nào của Yên Linh mà nàng hét lên :

- Tên sắc lang chết tiệt, ta cắn chết người (DG: 99% là chỗ tròn tròn mà ai cũng hù □)(Biên: ta biết mấy hồ tròn cơ :131

Sau đó, Tề Bắc liền sừng sốt, Yên Linh cũng sừng sốt không kém, mắt lớn trừng mắt bé, hai hàm răng của Yên Linh đang cắn lấy môi của Tề Bắc (DG: ta dám cá là một em lại nằm trong tầm ngắm)

(1) Không có chuyện gì mà tự nhiên lại ân cần thì không phải ăn trộm cũng là lừa đảo

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Trở Lại Chiến Trường Cổ

Ngay sau đó Yên Linh hét lớn một tiếng, gương mặt đỏ bừng như máu, xoay người chạy ra ngoài. Tề Bắc sờ sờ vào dấu răng trên môi, bất đắc dĩ cười khò. “Thiệt là oan ức, rõ ràng là nha đầu này phi lễ mình nhưng lại phản ứng giống như người bị phi lễ là nàng. Hơn nữa cho dù có muốn chạy thì cũng phải trả lời cho rõ rồi mới chạy chứ.”

- Thiếu gia, người mới vừa khi dễ tiểu mỹ nữ Tinh Linh à?

Huyền Ảnh đi tới cười duyên nói với Tề Bắc.

- Ủ đầu tiên là huynh khi dễ nàng, sau đó là nàng ta khi dễ huynh.

Tề Bắc nói.

- Nói xạo, nàng làm sao khi dễ được thiếu gia...

Huyền Ảnh lắc lắc cái đầu nhỏ, ở trong mắt nàng, chỉ cần là phụ nữ xinh đẹp xuất hiện chung quanh Tề Bắc thì sớm muộn gì cũng bị hấn khi dễ.

- Được rồi, để bốn thiếu gia làm mẫu một chút cho mọi người xem.

Tề Bắc cười hắc hắc một tiếng liền nhaoáng cái ôm lấy Huyền Ảnh mạnh mẽ hôn lên miệng nàng.

...

...

Việc Thần Long Quân thành lập trong thành Tây Linh theo nhiều con đường truyền khi khắp bốn phương tám hướng. Dĩ nhiên, người chú ý tới sự việc thành Tây Linh nhiều nhất chính là Nặc Đức gia tộc và Hãn Mặc Tư đại đế tại Kim diệp hoàng triều. Nhân thần lão Kha Đế nửa khép nửa mở như một người bình thường đang thiu thiu ngủ, lẳng lặng ngồi yên nghe đủ loại khẩu ngữ bất mãn của các trưởng lão trong gia tộc đối với Tề Bắc.

- Tộc trưởng tên tiểu tử Tề Bắc Nặc Đức này hết sức can quấy rồi, tự ý xóa đi danh tiếng của Hắc Giáp Quân để thành lập Thần Long Quân, thật là không coi gia tộc Nặc Đức chúng ta vào đâu.

- Đúng vậy, tộc trưởng, hiện tại hắc nắm trong tay thành Tây Linh, lẽ ra hắc nên vì gia tộc mà làm ra nhiều công hiến, không nhất thiết phải giao ra tất cả nhưng ít nhất cũng phải đem danh tiếng của Hắc Giáp Quân mà phát dương quang đại. Hắc tự lập ra Thần Long Quân, tự tiện xóa đi gia huy trên khải giáp rõ ràng là có ý muốn thoát ly khỏi gia tộc.

Một vị trưởng lão nói với giọng tràn đầy bất mãn đối với việc Tề Bắc thành lập Thần Long Quân, vốn là việc Tề Bắc thành lập Thần Long Quân cũng không có vấn đề gì quan trọng, thế nhưng hắc lại xóa đi gia huy của gia tộc Nặc Đức trên khải giáp, việc này đã chạm đến giới hạn trong lòng của vị trưởng lão này. Chỉ là đối việc các trưởng lão nói văng vẳng bọt bọ tứ tung, lão Kha Đế vẫn mang một bộ dáng nửa tỉnh nửa mê. Rốt cục trong phòng yên tĩnh trở lại.

- Nói xong rồi à? Nói xong rồi thì giải tán, ngày mai kêu một thống lĩnh gửi tin cảnh cáo của gia tộc Nặc Đức cho bộ tộc Bi Mông ở phía Tây.

Giọng lão Kha Đế khàn khàn nói, nói xong lão liền run run rẩy rẩy đứng lên, chống quai trượng đi ra ngoài. Đám trưởng lão tựa như hóa đá, thì ra bọn họ nói nhiều như vậy mà một câu gia chủ cũng nghe không lọt. Lão Kha Đế đi tới từ đường của gia tộc, nhìn vào từng hàng bài vị tổ tiên, cả người như một pho tượng đá.

- Đứa nhỏ Tề Bắc này thật không làm cho ta thất vọng.

Một lúc lâu sau lão Kha Đế mới chậm chậm thờ dài nói. Ngọn đèn yếu ớt chiếu lên các nếp nhăn giăng đầy trên khuôn mặt già nua của lão hiện lên một vẻ mặt hết sức ôn hòa.

Lúc này, trong hoàng cung, Hãn Mạc Tư đại đế chăm chú nhìn vào bản tình báo về thành Tây Linh trong tay, thật lâu sau đó vẫn không hề buông xuống.

- Tiểu tử này thật có dã tâm, hãn tựa hồ không muốn chịu sự khống chế của gia tộc Nặc Đức.

Hãn Mạc Tư tự nói với mình, hai mắt thâm thúy lấp lóe tựa hồ như muốn nhìn xuyên qua sương mù để tìm rõ chân tướng.

“Nếu thật đúng như vậy thì có thể lợi dụng hắc để đối phó với gia tộc Nặc Đức, phải trả giá lớn một chút thì cũng đáng.” Hãn Mạc Tư đại đế nghĩ như thế, mảy mảy nhíu lại, suy tư cái ý nghĩ khả thi này. Một lúc lâu sau, Hãn Mạc Tư dường như làm ra một quyết định trọng đại, mở miệng nói:

- Người đâu, truyền Lan Lăng Hầu tiến cung.

...

...

Thành Tây Linh, hậu viện phủ thành chủ. Tề Bắc đem cái lều có thể ngăn cách khí tức với ngoại giới bao phủ trên dòng suối nhỏ, hiện tại nguyên khí cực dương trong cơ thể hắc và nguyên âm cực phẩm trong cơ thể Huyền Ảnh đã được điều hòa, Thần Long quyết cũng đã đột phá đến tầng thứ hai nhưng theo cảm giác của hắc thì có lẽ đã đụng chạm tới giới hạn của tầng hai rồi, nguyên dương trong cơ thể chưa có khả năng biến thành Cực Dương Chi Hóa, nội lực của hắc tăng trưởng tương đối nhiều so với trước đó, bất quá theo cảm nhận của hắc thì nếu như muốn đột phá cái giới hạn này hắc vẫn còn thiếu một chút nữa. Có lẽ đi vào chiến trường cỏ bên dưới lòng đất lần nữa là một lựa chọn không tồi, với lại hắc cũng có thể dựa vào đó mà chuẩn bị thêm một ít Vong Linh châu phòng ngừa các tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Tề Bắc bước vào trong lều, sử dụng Hắc Ám độn thuật men theo con suối rồi chui vào bên dưới lòng đất. Lúc này đây Tề Bắc tỏ ra quen thuộc với địa hình chung quanh nên rất nhanh đã tìm tới chiến trường cổ. Chiến trường cổ bên dưới vẫn tràn ngập âm khí âm u, bất quá khác nó với Vong Linh sơn mạch ở chỗ là bên trong âm khí cũng chứa đầy sát khí nóng đậm, chỉ có những trận chiến tranh thảm khốc đầy tình huyết mới có thể khiến cho sát khí ngưng tụ hơn mười vạn năm mà không tan. Mặc dù đã từng đi qua nơi này một lần nhưng Tề Bắc cũng không dám tỏ ra khinh thường nơi này, có trời mới biết nơi này có thể đột nhiên xuất hiện biến cố gì không, chỉ cần may mắn khinh suất là có thể dẫn đến những sai lầm trí mạng. Một số U Linh cấp thấp lần theo sinh khí tấn công Tề Bắc liền bị hắc chém thành từng làn khói chậm rãi tan biến để lại ba viên Vong Linh châu cấp thấp. Hiện tại đối với Tề Bắc thì một viên Vong Linh châu tương đương với một binh sĩ Vong Linh nên hắc thu gom tất cả vào trong không gian giới chỉ. Tề Bắc tiếp tục thẳng tiến về phía trước, không thêm quan tâm đến những hài cốt thoát nhìn rất bình thường rải rác khắp nơi trên mặt đất, đối với hắc mà nói giá trị của những thứ này không lớn.

Tề Bắc nhanh chóng đi tới nơi mà lúc trước hắc phải dừng lại. Bước một bước lớn về phía trước, nhất thời trong hư không như có một cỗ áp lực dường đại ngăn cản bước tiến của hắc. Mỗi lần tiến lên một bước thì áp lực lại tăng lên vài lần, làm cho hô hấp của hắc càng ngày càng khó khăn. Mà đúng lúc này nội lực Thần Long quyết cũng bị áp lực này kích thích làm sôi trào hắc lên, nếu không phải trước đây mượn nhờ vào cực phẩm nguyên âm trong khi hoan hảo với Huyền Ảnh điều hòa bớt một phần dương khí thì mấy bước này e rằng sẽ kích thích dương khí trong cơ thể bốc thành dương hỏa. Nhưng hiện tại thì Tề Bắc không cần phải lo lắng đến vấn đề này, dù nội lực bị kích thích như núi lửa phun trào thì hắc cũng phải tiến lên phía trước, hắc muốn coi thử ánh dương quang này rốt cuộc là bảo bối gì. Một bước lại một bước nữa, hai tay Tề Bắc nắm lại, cả người được bọc trong kim mang, trên thân như vác thêm một tòa núi lớn, từng bước xông về phía trước. Mỗi một bước đều lưu lại một dấu chân thật sâu trên mặt đất, mà trong không khí lại phát ra âm thanh giống như quần áo bị xé. Sau khi bước ước chừng trăm bước, một cảm giác kiệt sức bắt đầu dâng trong cơ thể Tề Bắc, lực cản hiện tại đã cao gấp trăm lần so với lúc ban đầu, hắc đã có chút cảm giác sức mạnh kia đang bùng nổ. Lúc này, Tề Bắc giờ chân có bước thêm nữa bước nhưng vô luận hắc cố gắng thế nào thì cũng không thể bước tới nữa bước nữa. Trên trán Tề Bắc nổi gân xanh, hai mắt lấp lóe kim quang, xương cốt toàn thân vang lên tiếng răng rắc...

Đã bước được nửa bước thì kiểu gì cũng phải hoàn thành một bước nghiêm chỉnh rồi tính tiếp. Tầng áp lực tựa như nhận ra được quyết tâm của Tề Bắc khiến nó càng ra tăng áp lực, dường như có một bức tường lớn đang ở trước mặt Tề Bắc ngăn không cho hắc tiến lên tiếp. Gương mặt tuấn tú của Tề Bắc rung động, há mồm hét lên điên cuồng, kim quang bắn ra tứ phía, cả người giống như một chiếc đinh đang đóng từng chút một vào bức tường này.

‘Pup’ một tiếng tựa như tiếng bong bóng nổ, áp lực toàn thân Tề Bắc chợt biến mất, cả người chao đảo phóng tới phía trước, hần cố gắng móng ngòai trên đất, cái đầu hần cứ ong ong kêu. Nhưng đúng lúc này, lông tóc cả người Tề Bắc như dựng đứng hết lên, một luồng khí lạnh đang chạy dọc sống lưng hần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Vong Linh Kỵ Sĩ.

Tề Bắc gần như được rót vào một liều thuốc kích thích vào trong cơ thể, tung mình đứng lên nhanh như tia chớp, ánh mắt nhìn về tứ phía. Trừ mấy hài cốt hình thù kỳ quái ở ngoài thì Tề Bắc cũng không phát hiện ra vật gì khác, bất quá hần lại cảm giác thấy hình như mình bị một đôi mắt nào đó gắt gao theo dõi.

“Ong...Ong...” Hắc trường kiếm trong tay Tề Bắc rung động, những ký hiệu thần bí lúc này chợt sáng lên.

“Là do uy hiếp của Hắc Ám hay sinh vật Vong Linh?” Hắc trường kiếm của Tề Bắc chỉ khi cảm ứng được hắc ám khí tức và tử khí của Vong Linh mới có thể sinh ra hiện tượng như vậy. Đúng lúc này Tề Bắc đột nhiên cảm giác được dường như có vật gì đó đang dùng tốc độ rất nhanh đánh về phía hần khiến cho hần không khỏi rét run. Mà cũng ngay lúc này, quang mang trên hắc trường kiếm đại thịnh, mũi kiếm tự động hướng về thứ đó chém xuống. Đôi mắt của Tề Bắc khẽ nhắm lại, lúc này đứng trước mặt hần là một gã kỵ sĩ mặc Thánh quang khai giáp, cỡi Độc Giác Thú, hai tay gã nâng cao trường thương lao đến hần, mà mũi thương hướng thẳng đến trái tim hần.

“Con mẹ nó.” Trong lòng Tề Bắc cả kinh, mắng một câu, hai chân như có thêm lò xo tức thì nhảy sang một bên.

- Vụt.

Trường thương của gã kỵ sĩ đâm vào khoảng không khiến ngay cả không gian cũng nháy mắt bị vặn vẹo. Có thể tưởng tượng được một kích này uy lực mạnh dường nào, nếu Tề Bắc bị đâm trúng thì chỉ sợ cả thân thể sẽ nổ tung.

“Đây là Vong Linh gì? Ngay cả tọa kỵ cũng hóa thành vong linh ư?” Tề Bắc trầm nghĩ theo bản năng hần cảm giác thấy Vong Linh kỵ sĩ này không hề đơn giản, hần phải dựa vào hắc trường kiếm mới miễn cưỡng có thể phát hiện được thân hình của gã kỵ sĩ, hơn nữa Vong Linh kỵ sĩ này cũng không khiến cho hần có cảm giác tà ác, dường như còn được bao phủ bởi một tầng Thánh quang. Quang mang trên hắc trường kiếm đại thịnh một lần nữa, mũi kiếm chém về một phía, lúc này Tề Bắc lại nhìn thấy hai gã Vong Linh kỵ sĩ lao về phía hần.

- Lại thêm một gã nữa? Mẹ nó, đã thế bốn thiếu gia hôm nay đem đám tụi bây siêu độ luôn.

Tề Bắc cắn răng một cái, ngay lúc hai gã Vong Linh kỵ sĩ lao đến hần nháy mắt bay lên trời, vung hắc trường kiếm trong tay lên, kiếm mang hình bán nguyệt tức thì phóng ra. Kiếm quang quét qua hai gã Vong Linh kỵ sĩ, một bộ phận năng lượng trong đó liền bị hắc sắc trường kiếm hấp thu. Hắc sắc trường kiếm sau khi hấp thu liền kêu lên từng tiếng ong ong, càng lúc càng lợi hại. Tề Bắc còn chưa kịp mừng thì đã thấy xung quanh có mười gã Vong Linh kỵ sĩ lao về phía hần.

- Bốn thiếu gia không chơi cùng các người nữa...

Tề Bắc có chút sợ hãi liền muốn theo đường cũ trở về thế nhưng hần rất nhanh phát hiện ra cái cảm giác tầng áp lực vô hình lúc này lại được dựng lên, hần lao về phía nó liền bị bắn ngược trở lại.

“Liều mạng!” Tề Bắc trong lòng thầm nhủ, hai tay cầm kiếm dùng thế bài son hải đảo hét lớn một tiếng đánh về phía đám Vong Linh kỵ sĩ. Bỗng nhiên, Tề Bắc xoay người bỏ chạy...

“Muốn đánh cũng không phải đánh chính diện, bốn thiếu gia đâu có ngu.” Phạm vi hoạt động của Tề Bắc lúc này là một con đường dài hẹp, bên trái, bên phải là áp lực, phía sau là đám kỵ sĩ, hần chỉ có thể tiếp tục tiến đến nơi tận cùng của chiến trường cổ này ở phía trước mặt. Hiện tại mười gã Vong Linh kỵ sĩ đang đuổi theo hần, muốn giết hần bằng được. Tề Bắc tiếp tục chạy, sau đó cố gắng dùng Hắc Ám độn thuật để di chuyển. Bất quá ngay khi trên người Tề Bắc nổi lên tầng hắc mang thì trên thạch bích cũng nổi lên một tầng bạch quang. Hắc Ám độn thuật ko còn hiệu quả.

“Ta !@#%^^&...” Tề Bắc chửi thầm một tiếng, thân thể nhảy dựng lên hóa thành huyền ảnh trực tiếp đập thạch bích phóng đi. Mà cơ hồ vào lúc đó, một hàng Vong Linh kỵ sĩ lao đến gần. Một loạt ngọn thương phóng đến nhanh như cắt, thậm chí có hai gã Vong Linh kỵ sĩ vung thương chặn đường Tề Bắc. Hai mắt Tề Bắc bắn ra kim mang sáng chói, song thủ trong phút chốc long hóa, long trào tấn công hai gã Vong Linh kỵ sĩ kia. Thương của vong linh kỵ sĩ khi vừa đâm tới thì long trào của Tề Bắc đã đánh thẳng vào đầu hai gã Vong Linh kỵ sĩ kia.

- Chết

Tề Bắc hét lớn một tiếng, long trào đã đâm thủng đầu hai gã Vong Linh kỵ sĩ, hần cảm giác không phải đâm vào hư vô mà dường như vừa xuyên qua thứ đồ vật gì đó. Hai gã Vong Linh kỵ sĩ và tọa kỵ lóc lên, sau đó hóa thành hai đạo quang mang rồi tiêu tán. Thương của gã Vong Linh kỵ sĩ còn lại đâm

vào thạch bích khiến cho không gian vận vận, thạch bích vang lên những tiếng nổ ầm ầm, sau đó nứt ra vài khe hở, từng đạo quang mang nhàn nhạt từ những khe hở này thoát ra. Trong lòng Tề Bắc khẽ động, thân hình như thiểm điện dùng một trào đâm xuyên qua đỉnh đầu một gã Vong Linh kỵ sĩ khác, trào còn lại đánh về phía thạch bích. Hai tay hắn sau khi long hóa thì công kích sẽ mang theo lực lượng vô cùng kinh người, nhưng đồng thời thực lực của hắn cũng chỉ có thể công kích như vậy năm đến sáu lần, đó cũng là nhờ hắn đạt tới Thần Long quyết đến tầng thứ hai, khi trước hắn nhiều lắm chỉ có thể phát động được ba lần công kích. Long trào đánh lên thạch bích tựa như đánh vào đậu hũ.

“Ầm” một tiếng, thạch bích lúc này đã đổ xuống. Tề Bắc không chút nghĩ ngợi liền nhanh chóng phóng đi, nội lực của hắn đã gần hao hết nhưng đám Vong Linh kỵ sĩ vẫn còn cả đông, nếu đứng lại thì chỉ sợ đời hắn coi như bẽ mặt. Bất quá, Tề Bắc vừa vọt vào bên trong tức thì liền cười khổ. Phía trong thạch bích lúc này có một đám U Linh, mà trong số đó không có con nào là U Linh cấp thấp, đại đa số đều là U Linh trung cấp, lại còn mấy tên cao cấp U Linh khiến người khác phải khiếp sợ. Đây đúng là cái kiểu tự chuì đầu vào rọ mìn. Tề Bắc vung long trào lên muốn hủy diệt những U Linh đang lao về phía hắn, nhưng cảnh tiếp theo diễn ra mới khiến hắn phải trợn mắt há mồm. “Chẳng lẽ ở trong chỗ Vong Linh này lâu, đầu óc của mình có vấn đề, mắt mờ đi mà chỉ thông minh cũng giảm xuống hay sao?”

Bởi vì... đám U Linh này khi đến trước mặt hắn liền tự động tránh ra để cho hắn vượt qua, khi hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy bọn chúng đang cùng đám Vong Linh kỵ sĩ bắt đầu hỗn chiến.

- Hà?...

Tề Bắc sờ sờ lỗ mũi, không hiểu tại sao chúng lại đánh lẫn nhau. Bất quá Tề Bắc nhanh chóng ném nghi vấn lên tận mây xanh, bắt đầu đánh giá hang đá. Hang đá này rộng tầm mười trượng, bất quá lại có mấy trăm bộ hài cốt nằm rải rác, nhìn hình dáng và khí tức thì hẳn là tướng sĩ của cửu tầng U Minh. Trong đầu Tề Bắc lúc này dâng lên một ý tưởng hoang đường. “Chẳng lẽ cái đám này lúc trước là tử địch, sau khi chết vẫn là tử địch sao?”

Tề Bắc rúc vào tận cùng trong góc hang đá, sau đó móc mấy trăm Vong Linh Châu ra, dùng hắc trường kiếm trực tiếp thành biến thành mấy trăm Vong Linh. Không lâu sau đó, cuộc chiến đã phân thắng bại. Toàn bộ Vong Linh kỵ sĩ bị tiêu diệt, còn đám U Linh cũng chỉ còn lại một U Linh cao cấp và hơn mười U Linh trung cấp. Tề Bắc thấy Vong Linh châu và mấy viên chắc chắn của đám Vong Linh kỵ sĩ đang phát ra một tầng Thánh Huy nhàn nhạt tức thì liền động tâm. Một U Linh cao cấp và chừng mười U Linh trung cấp thì hắn muốn đổi phó cũng không khó khăn lắm, may là không còn Vong Linh kỵ sĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Tử Vong Chi Tâm Và Sinh Mệnh Chi Tâm

U Linh cao cấp kia cùng với hơn mười con U Linh trung cấp từ từ quay trở về hang đá, tụ tập đằng sau một khối thạch bích lồi ra. Đối với việc khi này lại thêm tới mấy trăm Vong linh, bọn chúng không có cảm giác nào. Tề Bắc vừa động ý niệm, đã bị mấy trăm Vong Linh vây quanh, phía trước có chừng mười U Linh đang đến gần. Khi Tề Bắc chuẩn bị động thủ, tâm thần bỗng chấn động mạnh một cái, hắn đột nhiên cảm giác được từ trên người U Linh bị hắn khống chế đang có những dòng năng lượng thần bí đang trào vào. Mà những dòng năng lượng này tựa như thuốc bổ đối với Vong Linh, làm cho những Vong Linh bị hao tổn hồi phục nhanh chóng. Những dòng năng lượng thần bí này dường như đến từ sau vách đá lồi ra kia, khó trách toàn bộ những U Linh này tụ tập thành một đồng ở đây. Tề Bắc quan sát trong chớp lát, phát hiện không có điểm dị thường nào khác. Bỗng hắc trường kiếm bị tử khí nồng đậm che lấp đột nhiên đâm ra, U Linh cao cấp kia chưa kịp phản ứng đã bị nó đâm trúng, trên thân kiếm lóe lên nội lực Thần Long quyết làm cho thân ảnh của nó nhanh chóng mờ đi. U Linh cao cấp này thét lên một tiếng chói tai, nó muốn công kích nhưng lại chỉ có thể cảm giác được chung quanh là vòng vây của đồng loại. Hắc Trường kiếm của Tề Bắc như rắn độc từ trong đồng Vong Linh đâm ra, tiếp tục làm cho con U Linh cao cấp này mờ đi. Rốt cục, Tề Bắc đâm ra một kiếm nữa, U Linh cao cấp này đã hóa thành một luồng khói nhẹ tiêu tán, một viên ngân ngân kim Vong Linh châu cao cấp rơi trên mặt đất. U Linh Cao cấp vừa chết, Tề Bắc không còn có cổ kị, hắn trực tiếp không chế đám Vong Linh phát động công kích với hơn mười con U Linh trung cấp kia. Không lâu sau, U Linh trong vòng hơn mười dặm đã bị hơi phi yên diệt. Hai mắt Tề Bắc phát sáng nhìn Vong Linh châu trên đất, phảng phất thấy được một đám binh lính Vong Linh hung hãn không sợ chết, chỉ cần hắn động ý niệm là chúng sẽ lao đến xé nát bất kỳ kẻ địch nào hắn muốn tiêu diệt. Tề Bắc thu những Vong Linh châu này vào Không Gian giới chỉ. Cầm trên tay một viên Minh Châu từ do Vong Linh kỵ sĩ sau khi tiêu vong ngưng tụ thành, nhìn từ bề ngoài, thậm chí từ cả khí tức phát ra, hạt châu này lại không hề có bất kỳ một tia tử khí nào, ngược lại lộ ra một tầng quang huy thánh khiết.

- Thánh linh châu.

Hắc kiếm màu đen truyền đến tin tức.

- Thánh linh châu, Vong Linh châu, U Minh châu...

Tề Bắc có chút mê muội, cũng là Vong Linh, vì sao khi tiêu tán sau ngưng kết ra tới ba loại hạt châu? Thật ra thì vô luận Thánh linh châu, Vong Linh châu, U Minh châu kia bản chất cũng giống nhau cả, chỉ là khi còn sống nhận được khí tức của Quang Minh Chư Thần, sau khi chết sinh ra Vong Linh thì được gọi là Thánh Linh, ngưng kết tự nhiên gọi là Thánh Linh châu. Mà những kẻ khác hóa thành Vong Linh thì gọi là Tử Linh, bất quá từ trăm vạn năm qua, tất cả Tử Linh phần lớn gọi là Vong Linh. U Minh châu của Cửu Tầng U Minh thì chỉ có U Linh đạt tới tầng tướng lĩnh nhất định thì trong thi thể mới có thể sinh ra. Tề Bắc cầm lấy hắc trường kiếm, ý niệm vừa động, trên mũi kiếm nhất thời bắn ra một ký hiệu, bao phủ ở trên Thánh linh châu này. Một Vong Linh kỵ sĩ xuất hiện trước mặt Tề Bắc, tuy nó là vô hình nhưng lúc này Tề Bắc lại có thể trông thấy rõ ràng.

- Ha ha, Vong Linh kỳ sĩ tương đương với cường giả một Vương phẩm, hơn nữa còn là kỳ sĩ, phát này lời to rồi.

Tề Bắc lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, mười Vong Linh kỳ sĩ xuất hiện năm viên Thánh linh châu, còn trong đám U Linh kia xuất hiện ba viên Vong Linh châu cao cấp, hai mươi tám viên Vong Linh châu trung cấp, thu hoạch lần này không thể nói là lỗ được. Mặc dù ở thế giới bên ngoài, Tề Bắc cũng không dám dễ dàng dùng Vong Linh châu, nhưng nó sẽ trở thành một lá bài tẩy không tồi của hắn, có thể đưa đến những hiệu quả bất ngờ, trong lúc nguy cấp thậm chí sẽ cứu hắn một mạng. Lúc này, ánh mắt Tề Bắc hướng vào trong hang đá nhìn lên thạch bích lồi ra kia, nơi này truyền đến năng lượng, tựa hồ có hiệu quả khôi phục Vong Linh bị hao tổn. Nếu như hắn có thể nắm được nguồn năng lượng kia thì..

Ánh mắt Tề Bắc trở nên nóng rực, sử dụng Vong Linh châu có hạn chế, triệu hồi ra Vong Linh thì năng lượng của nó sẽ bị cạn đi. Bất quá, Tề Bắc không quản được nhiều như vậy, hắc trường kiếm trong tay bạo xuất một trận kim mang, trực tiếp bổ vào thạch bích. Tia lửa văng khắp nơi, thạch bích này hết sức cứng rắn, một kiếm chém xuống chỉ đánh văng được ít bụi. Tề Bắc chau mày, lực lượng bên trong đan điền điên cuồng quay, hai tay của hắn nhanh chóng bắt đầu Long Hóa.

- Phá!

Tề Bắc hét lớn một tiếng, một Song Long trào đánh tới thạch bích. Nhất thời, thạch bích bị chẻ ra làm hai phần bằng nhau, đá vụn bay tứ tung.

- Không có có cái gì?

Tề Bắc sững sờ một chút, bên trong thạch bích không có bất kỳ vật gì, mà năng lượng thần bí kia cũng không cảm ứng thấy nữa. Tề Bắc đứng tại chỗ trầm tư một chút, bỗng nhiên ngừng đầu, dùng Long trào đâm một phát.

"Rầm rầm" Đá vụn rơi xuống, phía trên cũng lộ ra ánh sáng từ một cái huyết động. Trong lòng Tề Bắc vui mừng, quả thật có một cái động khác. Bất quá ở nơi này lộ ra vẻ dị thường thần bí, Tề Bắc không dám có chút khinh thường, hắn không chế mấy tên cấp thấp U Linh tiến vào trong đó trước. Rõ ràng, từ mấy con U Linh cấp thấp, hắn có thể cảm nhận được dòng năng lượng đó cường đại hơn khi này gấp mấy lần. Không nhận thấy nguy hiểm, Tề Bắc giậm chân một cái, hóa thành cái bóng chui vào bên trong huyết động. Huyết động không lớn lắm, ở trong không ngổ ngách khác, còn mấy con U Linh cấp thấp đều vây quanh lấy một vật thể phát sáng trong động. Tề Bắc tiến lên, vẫy tay, vật thể liền rơi vào trong tay hắn, đó là một tảng đá hình trái tim chứa nồng nặc từ khí vô cùng.

- Từ Vong Chi Tâm, do lực lượng Từ Vong ngưng kết mà thành.

Hắc trường kiếm truyền tới đoạn tin tức, sau đó bắt đầu điên cuồng hấp thu dòng năng lượng kia. Tề Bắc sững sờ một chút, đột nhiên nghĩ đến Yêu Nhiều khi trước đối phó với một U Linh mới bước một bước vào cảnh giới U Linh Vương, đã từng lấy ra một thứ màu xanh tương tự vật này, năng gọi là Thiên Không Chi Tâm. Không lâu sau, năng lượng từ vong trong viên đá bị hắc trường kiếm hút hết, nó ong ong rung động, hướng vào một bên. Tề Bắc đánh ra một chưởng, cái huyết động cũng rung động một chút rồi sụp xuống. Nhất thời Tề Bắc tròn tròn trừng mắt, miệng cũng không khống chế há to ra. Chỉ thấy được ở phía sau vách đá sụp đổ, vô số viên Từ Vong Chi Tâm vây quanh ở trong đó, tản ra từng tia u quang. Mà đúng lúc này, Tề Bắc tay Thân Long ấn ký ở bàn tay trái nóng rực lên, nóng đến mức hắn chưa bao giờ phải chịu cái nóng đến thế này, nó cảm ứng mục tiêu trong góc ở bên cạnh đồng Từ Vong Chi Tâm. Tề Bắc dùng nội lực đánh văng đám bùn đất đi, để lộ ra ánh sáng màu lục mang theo sinh lực tràn trề do vô số viên đá màu xanh biếc hình trái tim tào lên.

- Đây... Chẳng lẽ đây là Sinh Mệnh Chi Tâm?

Tề Bắc nhìn viên đá màu xanh hình trái tim kia, nó có khí tức ngược lại hoàn toàn so với Từ Vong Chi Tâm, trong viên đá ẩn chứa lại là sinh cơ vô tận. "Từ Vong Chi Tâm, Sinh Mệnh Chi Tâm, vì sao chúng lại cùng xuất hiện ở đây? Hơn nữa lại có nhiều như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Thân Long Đế Nhị Biến

Nếu như nói Từ Vong Chi Tâm là do lực ngưng Từ Vong kết mà thành, thì Sinh Mệnh Chi Tâm chính là do lực lượng Sinh Mệnh ngưng kết mà thành. Sinh hay Từ, hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng, lần này đã chiến đấu với nhau mười vạn năm, ngưng kết ra thành từng khối Từ Vong Chi Tâm và Sinh Mệnh Chi Tâm. Cho dù Tề Bắc có ngu ngốc chẳng nữa, cũng biết hai loại tinh thạch này trân quý ra sao. Bên này, trường kiếm màu đen đang liều mạng hấp thu năng lượng của Từ Vong Chi Tâm, còn bên kia Thân Long ấn ký đang hấp thu Sinh Mệnh Chi Tâm. Nhưng Tề Bắc có chút không hiểu và cố gắng phỏng đoán nguyên nhân mà Từ Vong lực lẫn Sinh Mệnh lực đều đồng thời xuất ra như hiện nay. Kỳ thật cái này cũng không khó đoán, cuộc chiến giữa các thần mười vạn năm trước, Thân Vương phái Quang Minh Chi Thần và Nữ thần Sinh Mệnh xuất chiến, mà đứng đầu Cửu tằng U Minh lại phái Hắc Ám Chi Thần và Từ Thần xuất chiến. Nơi đây là chiến trường cổ của mười vạn năm trước, như vậy nhất định Sử thần Sinh Mệnh và Từ Thần đã giao thủ ác liệt nhất ở nơi này, có lẽ hai vị thần không có hy sinh nhưng thần lực, pháp bảo có lẽ đã ngưng tụ lại trở thành Từ Vong Chi Tâm và Sinh Mệnh Chi Tâm.

Nhưng đột nhiên, Tề Bắc cảm thấy toàn thân đang bành trướng lên và truyền đến từng cơn đau đớn, chẳng biết Thân Long ấn ký đã ngưng điên cuồng hấp thu năng lượng của Sinh Mệnh Chi Tâm từ lúc nào nhưng nội lực trong cơ thể lại đang không ngừng tăng lên khiến kinh mạch trong đan điền đều đã có chút chịu không nổi rồi. Hiện tại, trong đan điền, nội lực ngưng tụ thành Long Ảnh, nó đang ngửa mặt lên trời gầm thét, một cỗ nội lực giống như

Trường Giang và Hoàng Hà theo kinh mạch chảy xiết không thôi. Cả hai mắt Tề Bắc hóa thành màu vàng, giống như có hai mặt trời nho nhỏ ở trong đó, nhiều tia sáng màu vàng nhạt như sương mù từ lỗ chân lông toàn thân thoát ra. Hai tay Tề Bắc không tự chủ được mà bắt đầu hóa rồng, từng chiếc vảy rồng màu vàng che đầy hai móng. Chuyện này xảy ra có nghĩa là sắp đột phá được Thần long đệ nhị biến. Từ cổ tay Tề Bắc có một tia sáng màu vàng, xuyên qua da tay của hắn, bắt đầu lớn dần lên nhanh chóng. Không bao lâu, hóa thành một chiếc vảy rồng màu vàng, mà cùng lúc đó trên khuỷu tay tay cho đến cánh cẳng đã có vảy rồng mọc lên. Hóa rồng là một quá trình thống khổ cực độ. Lúc trước, Thần long đệ nhất biến, cho dù trong tình trạng hôn mê nhưng cho đến hôm nay Tề Bắc vẫn có thể nhớ lại cảm giác thống khổ thấu tận xương tủy, hướng chỉ hiện tại đầu óc hắn vô cùng thanh tỉnh.

- A...

Gương mặt tuần tú của Tề Bắc vận vẹo liên tục, không chịu được thét lớn, nhưng âm thanh vừa ra đến cổ họng lại hóa thành tiếng Long Ngâm trầm thấp. Hai cánh tay Tề Bắc không ngừng bành trướng, liên tục mọc ra những chiếc vảy rồng màu vàng, cực dương chi khí trong cơ thể lúc này ước chừng đã tăng lên gấp mười lần mà đồng thời nội lực của hắn cũng tăng lên hơn mười lần. Cực dương chi khí làm cho cả người Tề Bắc nóng hừng hực như đang bị lửa thiêu, vốn là đang được nguyên âm của Huyền Ảnh điều hòa, nhưng bởi vì tốc độ tăng lên quá nhanh khiến nó không thể điều hòa nổi. Nếu như không phải trước đây đã hấp thu cực phẩm nguyên âm chi khí của Huyền Ảnh, chỉ sợ rằng vừa bắt đầu có dấu hiệu của việc Thần Long Biến tăng hai sẽ bị cực dương chi hỏa đốt thành tro bụi rồi. Bất quá, mặc dù như thế, cực dương chi khí cứ tiếp tục tăng như vậy, chắc chắn sẽ đạt tới điểm giới hạn, từ đó sinh ra cực dương chi hỏa. Trên cánh tay, vảy rồng màu vàng vẫn tiếp tục bao trùm, đầu tóc Tề Bắc rối bời, mồ hôi đỏ ra từng hột cũng đã mang theo ánh vàng, rơi xuống mặt đất xong liền hóa thành những ngọn lửa màu vàng, làm mặt cháy thành từng cái lỗ nhỏ. Cực dương chi khí tăng lên, thì nội lực của Tề Bắc cũng tăng lên không ngừng, mà cùng lúc đó, trong đan điền dường như cũng đã sinh ra cái gì đó, bảy đầu khí kia cũng bắt đầu xoay tròn điên cuồng. Tề Bắc tu luyện đầu khí là trọng yếu, là pháp quyết đầu khí Thánh phẩm, tu luyện về sau, bản thân sẽ có một loại Chân Long ý.

Lúc này đây, đầu khí và nội lực trong Chân Long ý sinh ra cảm ứng lẫn nhau, chí dương chi khí đang muốn theo kinh mạch tiến vào trong đan điền. Mà trong nháy mắt, nội lực Tề Bắc vốn đã sắp đầy tràn lại giống như tìm được một đường phát tiết, không bị khống chế mà điên cuồng phóng vào trong đan điền. Trước kia, đầu khí trong Cuồng Long Quyết của Tề Bắc đã từng dung hợp với nội lực đã đến phá ma hoặc phá đầu, nhưng cũng chỉ là về vụn và tia vụn mà thôi, không ào ạt tràn vào bên trong đan điền giống như bây giờ. Nhưng hiện tại, nội lực tuôn trào xông ào ào vào đan điền không dứt, được dẫn vào trong vòng xoáy của bảy đầu khí, làm cho lõi xoáy đầu khí vốn là màu trắng thoảng biến thành màu vàng nhạt, mà tốc độ xoáy đã tăng nhanh đến dọa người. Bản thân Tề Bắc sắp sửa hóa thành cực dương chi hỏa thì cực dương chi khí lại yên tĩnh trở lại, nhưng tình huống bên trong đan điền trở lên có chút không khống chế nổi. Bảy luồng xoáy đầu khí trong phút chốc liền tách ra một xoáy khác, vốn đây là một chuyện đáng cao hứng, nhưng lõi xoáy này vừa mới sinh ra thì lõi xoáy khác đã hình thành. Trực tiếp liền đạt đến cảnh giới cao nhất của Chiến sĩ cao cấp, lấy thực lực Tề Bắc hiện tại khi đang nâng lên Thần Long Biến tăng hai thì hiện tại cũng không coi chuyện đó ra gì. Nhưng chuyện làm người ta khiếp sợ nhất đã xảy ra, chín vòng xoáy đầu khí vừa mới tạo ra đã tiếp tục tạo ra cái thứ mười. Đan điền của con người chỉ chứa tối đa chín vòng xoáy, sau đó khi thực lực gia tăng đến cực hạn, chín vòng xoáy đầu khí sẽ hợp lại làm một, khí hóa đan, bước vào một đẳng cấp khác, đạt tới cảnh giới Chiến sĩ Vương phẩm. Nhưng lúc này lại có mười vòng xoáy đầu khí, quả là một chuyện kì lạ. Bất quá hiện tại, Tề Bắc đang chìm sâu trong thống khổ của việc hóa rồng, đừng nói đan điền xảy ra chuyện gì, kể cả việc nội lực đang biến hóa thì hắn cũng không thể quan tâm tâm được. Vào lúc vòng xoáy đầu khí thứ mười xuất hiện, phút chốc, nội lực Tề Bắc lại bắt đầu ổn định, Thần Long biến tăng hai, hai cánh tay Long hóa phủ đầy vảy rồng màu vàng vậy đã hoàn toàn biến hóa thành công.

- Grào...

Tề Bắc gầm thét phát tiết, lúc này lực lượng khổng lồ trong cơ thể đã được khống chế, cảm giác thật quá tuyệt vời. Nếu như nói trước đây hắn chịu thống khổ như trong địa ngục, thì như hiện tại hắn đã từ địa ngục bước lên thiên đường. Trên hai cánh tay Tề Bắc về cơ bản đã hoàn toàn Long hóa, lực lượng mạnh hơn nhiều so với Thần Long Biến tăng thứ nhất, hắn cảm giác mình chỉ cần dùng một trào là có thể san cả một ngọn núi nhỏ thành bình địa. Nếu như nói Thần Long Biến tăng thứ nhất có thể cho Tề Bắc tranh cao thấp với cường giả Vương phẩm, thì Thần Long Biến tăng thứ hai lại làm cho hắn có cảm giác mình có thể sánh ngang với cường giả Địa phẩm rồi. Chỉ là sức mạnh cường đại này có một điểm yếu là không thể kéo dài được lâu. Nhưng thiếu sót này khi đối mặt với cường giả Địa phẩm sẽ là điểm chí mạng, chỉ cần đối phương có thể ngăn cản vài lần công kích mạnh nhất, thì sau đó hắn cũng chỉ có thể làm kẻ bị giết thôi. Tề Bắc vẫn chưa hiểu nổi Thần Long biến là công pháp cường đại như thế, không có lý nào chỉ dùng để bộc phát nhất thời, chẳng lẽ lại đến Thần Long Biến tăng thứ chính cũng chỉ có thể xuất ra được ba lần công kích thôi sao? Vậy tại sao nội lực trong cơ thể luôn không đủ dùng? (Biên: Tham vãi chấy, tuyệt chiêu mà nó đòi xài nhiều như vậy tay thì gọi gì là tuyệt chiêu)

Tề Bắc cảm thấy Thần Long biến chắc hẳn không sử dụng như cách hắn đang sử dụng, vậy hắn phải sử dụng như thế nào đây? Hắn không có bất kỳ đầu mối nào. Đúng lúc này, mười vòng xoáy đầu khí trong đan điền Tề Bắc đột nhiên bắt đầu lần lượt dung hợp lại, cuối cùng ngưng tụ thành một vòng xoáy đầu khí khổng lồ màu vàng.

- Àm!

Bộ ngực Tề Bắc chấn động, vòng xoáy đầu khí màu vàng này nổ tung, một viên đan đầu khí màu vàng được ngưng kết lại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Coi Như Nàng Đang Đứng Xem Đi

Sau khi hoàn thành Thần Long đệ nhất biến, vòng xoáy đầu khí trong đan điền Tề Bắc đã hoàn toàn chuyển từ khí thành đan, đạt tới cảnh giới Chiến sĩ Vương phẩm. Chiến sĩ Vương phẩm là một bước ngoặt bởi chỉ khi tiến vào đẳng cấp Vương phẩm, mới bắt đầu có khả năng công kích từ xa, đan đầu khí có thể tăng cường đầu khí khai giáp thậm chí cả đầu khí chi dục, tất cả mọi kỹ năng từ phòng ngự, công kích cho đến tốc độ công kích đều vượt xa

Chiến sĩ cao cấp. Tề Bắc vùng tay một chút, ý niệm khẽ động, thu hồi trạng thái Long hóa lại. Chẳng qua hắn không biết mình đã có đầu khí đan, vì khi đó toàn bộ tinh lực của hắn đều không tập trung vào đan điền, thậm chí còn không biết đã từng có mười vòng xoáy đầu khí tồn trong người mình. Lúc này, hắc trường kiếm hấp thu hơn mười khối Tử Vong Chi Tâm, kiếm thể lóe lên ánh sáng âm u nhàn nhạt, những ký hiệu thần bí trên đó cũng đang lóe lên, từng tia từng tia từ khí kinh khủng tỏa ra từ đó. Tề Bắc vẫy tay một cái, hắc trường kiếm liền bay vào tay hắn. Bỗng hắn sùng sốt một chút, đột nhiên có một cảm giác trường kiếm dường như đang rơi vào trạng thái ngủ say. Tề Bắc đem đồng Tử Vong Chi Tâm và Sinh Mệnh Chi Tâm cho vào trong Không Gian giới chỉ, cho đến khi không còn viên nào thì mới dừng tay.

“Cũng không biết mình đã ở chỗ này được bao lâu rồi, hay là trở về một chuyến xem sao.” Trong lòng Tề Bắc thầm nghĩ, chuyển đi vào chiến trường cổ này có thể nói là bội thu, được hơn mấy chục viên Thánh Linh châu, Vong Linh châu cùng với hơn mấy ngàn khối Tử Vong Chi Tâm và Sinh Mệnh Chi Tâm, mấy thứ này một viên cũng giá trị liên thành. Tề Bắc nhảy xuống huyết động bắt đầu trở về. Bức tường áp lực lúc trở về vẫn tồn tại, nhưng lấy thực lực Tề Bắc hiện tại thì việc đi xuyên qua lại vô cùng dễ dàng. Hắn dùng Hắc Ám độn thuật trở lại trường bông, vừa đi ra khỏi, liền bị một luồng không khí tươi mát phá vào người.

“Trên mặt đất vẫn là thoải mái nhất.” Tề Bắc tham lam hít thở mạnh để cảm nhận luồng không khí này, lòng thầm nghĩ. Lúc này từ phương xa trên bầu trời, từng ánh nắng mặt trời chiếu xuống, sắc trời bắt đầu hừng sáng.

- Chủ nhân.

Thập Tam vẫn thủ hộ ở đây, thân hình hiện ra.

- Thập Tam, ta ở trong đây được bao lâu rồi?

Tề Bắc hỏi.

- Đã mười ngày.

Thập tam đáp.

- Mười ngày? Đã lâu như vậy?

Tề Bắc lầm bầm nói, cảm thấy thời gian ở chiến trường cổ dưới đất dường như trôi rất nhanh. Tề Bắc dùng nước suối lau mặt một chút, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó hỏi:

- Thập Tam, Tiểu Cửu đi vào Man Hoang vực đã một tháng rồi sao?

- Thừa chủ nhân, đã ba mươi lăm ngày rồi.

Thập Tam hồi đáp. Tề Bắc đứng dậy, nhíu mày, Diêm Phương Phi kia nói là một tháng mà đến hiện tại vừa chưa gặp, vậy có lẽ đã không phải là gặp phiên toái gì rồi, đợi các nàng trở lại, thế nào cũng phải tăng giá. Lúc này, Tề Bắc nghe được tiếng bước chân chạy chính tề đồng nhịp ngoài phủ thành chủ, hắn khẽ nhún chân, người bay lên trời. Bên ngoài phủ thành chủ, từng đội Thần Long Quân trang bị võ trang đầy đủ, đeo hành lý cá nhân nặng nề đang chạy chính tề, hướng tới cửa thành. Đây là yêu cầu mà Tề Bắc thêm vào hạng mục huấn luyện, mang nặng chạy thật nhanh một đoạn đường dài, bởi ở thế giới này, hắn biết là bất luận thể loại quân đội gì đều không có bất cứ hạng mục huấn luyện này, chạy thật nhanh một đoạn đường dài tất nhiên là chuyện của kỵ binh. Nhưng Tề Bắc muốn phá vỡ cái nhận thức này, ai nói bộ binh không thể chạy nhanh một đoạn đường dài?

- Ô, đó là Dịch Thập Bát...

Tề Bắc thấy được một thân ảnh quen thuộc, người này gọi là Dịch Thập Bát từng là chiến sĩ Dao Phong của Dao Phong quân trong liên minh Thánh Á Na, hắn vẫn có ấn tượng tương đối sâu với người này, người có thực lực cá nhân đã vượt qua đại đa số Hắc giáp quân. Thập Tam nhưng đang đứng phía dưới nhìn lên thân ảnh của Tề Bắc, lúc mà Tề Bắc nhún mình bay lên, khí tức phát ra làm cho tim hắn run rẩy không dứt trong nháy mắt, có cảm giác như nếu chủ nhân muốn giết hắn có lẽ chỉ như trở bàn tay mà thôi.

...

...

Tề Bắc mặc áo ngủ mềm mại, đầu tựa vào bộ ngực sữa êm ái của Huyền Ảnh, hưởng thụ ngón tay ngọc ngà của nàng xoa bóp.

- Thiếu gia, Yên Linh đã tới tìm huynh mấy lần rồi.

Huyền Ảnh nói.

- Thật sao? Nàng ta có nói là tìm huynh làm gì không?

Tề Bắc nhắm mắt hỏi lại.

- Chưa, chỉ có điều muội cảm thấy dường như nàng lén lút tới tìm huynh. Thiếu gia, muội thấy hình như nàng động lòng xuân đối với huynh rồi.

Huyền Ảnh hì hì cười nói.

- Thường thôi! Bồn thiếu gia anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, thu hút ong bướm cũng là tự nhiên thôi.

Tề Bắc cười nói.

- Chỉ sợ đến lại là toàn cá sấu với khủng long bầu lầy ca thôi.

Huyền Ảnh cười duyên. Tề Bắc khẽ vươn tay, kéo bàn tay nhỏ bé của Huyền Ảnh đang xoa bóp trên đầu hấn xuống, tung mình một cái trực tiếp đem nàng đặt dưới thân.

- Thiếu... thiếu gia...

Huyền Ảnh xinh đẹp đỏ mặt, trong đôi mắt đẹp kiều mị ý nhón nhạo như sóng nước.

- Bồn thiếu gia phải bầu muội trước. Ủa? Sao muội lại giấu hai cái bánh bao lớn như vậy?

Hai tay Tề Bắc đặt trên ngực cao vút của Huyền Ảnh, cười xấu xa nói.

- Đáng ghét...

Huyền Ảnh vừa giận vừa xấu hổ, hay chân thẳng tắp thon dài đá về phía Tề Bắc. Hấn giờ tay lên bắt lấy hai chân của Huyền Ảnh. Đôi chân trần trụi ấy tinh tế, trắng nõn, tinh xảo như ngọc bích được tạc ra bởi nghệ nhân vĩ đại nhất. Tay Tề Bắc từ trên mắt cá trên trượt dần xuống, cảm hấn luôn cả một bàn chân ngọc. Bàn tay có chút thô ráp vuốt ve Huyền Ảnh, đủ để làm cho gót ngọc như ngũ căn xanh nhạt tê tê dại dại co lại, thật giống như một đoán hoa sen sắp nở.

- Thật xinh đẹp!

Tề Bắc trầm thấp nói, tay cởi vạt áo Huyền Ảnh ra, một đôi meo meo dễ thương to bự nhảy ra ngoài, kêu ngao mà đứng thẳng, hai đỉnh hàn mai như nụ hoa chớm nở. Tề Bắc cúi người xuống, hôn lên miệng nhỏ nhắn của Huyền Ảnh. Khi chạm nhẹ vào đôi môi, lửa dục đã hùng hực bùng cháy. Hai người ra sức triều miên, thân thể lẫn lộn trên giường lớn, từng âm thanh yêu kiều đánh động nội tâm của con người vang lên.

- Tề Bắc, nguoi đi ra đây.

Đúng lúc ấy, bên ngoài đột nhiên lại truyền vào tiếng của Yên Linh. Hai người cứng đờ, hứng tình đang vui tự nhiên bị cắt đứt.

- Thiếu gia, huynh...

Khuôn mặt Huyền Ảnh ửng hồng, nở nụ cười, muốn mở miệng ra nói để Tề Bắc trước tiên đi ra ngoài gặp Yên Linh đã.

- Mặc kệ nàng ta, chúng ta tiếp tục.

Tề Bắc nói, bỏ qua chuyện tốt chắc chắn vào địa ngục, lúc này mới tiến hành được một nửa, hấn cũng chẳng muốn quan tâm đến nàng ta. Cho nên, bắt đầu tiên công lần nữa.

- Tề Bắc, ta biết nguoi đã về rồi.

Yên Linh ở ngoài kêu.

- Thiếu gia... A...

Khi Yên Linh vừa mới hét lên cũng là lúc hai người đang sắp để đình rồi.

- Mặc kệ nàng ta, coi như nàng ta đang đứng một bên xem là được.

Tề Bắc nói khẽ vào ta Huyền Ảnh.

“Đang đứng xem...” Huyền Ảnh tưởng tượng Yên Linh đang đứng bên giường xem nàng và thiếu gia hoan ái, đột nhiên toàn thân trở nên cực kỳ nhạy cảm, tiếng rên rỉ không thể tự chủ dần lớn lên. Bên ngoài Yên linh dựa vào gian phòng Tề Bắc, liền nghe được bên trong âm thanh yêu kiều, dần một lớn hơn, giống như mưa bão kéo về khiến mặt nàng càng ngày càng hồng, tim đập thình thịch, thiếu chút nữa là xoay người bỏ chạy.

“Vô sỉ, khốn kiếp, ban ngày ban mặt vậy mà...” Yên Linh trong lòng mắng to, nhưng vẫn là tò mò làm cho nàng không thể không kê lỗ tai nghe lỏm, muốn nghe được rõ ràng hơn chút, nam nữ đang lúc giao tranh, đối với người chưa từng trải mà nói là một thứ bí ẩn cần được khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bí Mật Của Mộ Dung Tinh Thần.

Trong hậu viện phủ thành chủ, con suối vẫn tiếp tục êm đềm chảy, lấp lánh trên đó một tầng kim quang. Cách đó không xa, trên một cây đại thụ, mấy con Đông Tuyền điều đang lúi rúi kêu gọi bạn tình. Đây quả là một ngày đẹp trời. Tuy nhiên, tâm hồn Yên Linh có chút phập phồng không yên, trong tay cầm một viên đá, ném vào dòng suối, dường như đang giận hờn với ai đó.

- Này, con cá phủ ta chọc giận nàng hả?

Tề Bắc đầu tóc đơn giản, khoác một chiếc áo choàng đi tới cạnh Yên Linh cười hỏi. Khuôn mặt Yên Linh ửng hồng, khẽ hừ lạnh một tiếng, dòng nước phản chiếu hình ảnh một khuôn mặt tinh xảo với nụ cười giận dỗi, mặt nước rung động khiến nụ cười kia tan ra.

- Nghe nói nàng tìm ta nhiều lần, có chuyện gì không?

Tề Bắc lơ đãng hỏi, tiểu Tinh Linh bộc lộ tính tình quả là khả ái thật dễ thương.

- Ngươi đùa giỡn ta...

Yên Linh cũng không trả lời mà tức giận nói.

- Đùa giỡn nàng? Sao lại nói thế? Yên Linh đáng yêu như thế, người nào nỡ trêu chọc nàng chứ?

Về mặt Tề Bắc vô tội nói.

- Ngươi thừa biết ta ở bên ngoài mà...mà vẫn còn cố ý...

Yên Linh oán hận nói. Tề Bắc có chút buồn cười, lúc ấy hắn đang hành sự cùng với Huyền Ảnh, đương nhiên biết được Yên Linh lặng lẽ kê lỗ tai lắng nghe ở ngoài cửa. Trong lòng hắn khẽ động, liền phát tay dùng nội lực hất văng cửa ra, rồi còn lớn tiếng hô: “Ai đang rình coi?” Thật ra thì trước cửa có một tầng bình phong nên Yên Linh chả nghe thấy gì cả, bất quá vẫn bị Tề Bắc hù cho giật hết cả mình. Lúc sau nghĩ lại mới biết là hắn đang giỡn nàng.

- Vẫn còn cười, ngươi vẫn còn cười...

Yên Linh cầm trường kiếm Tinh Linh lên gõ tới cánh tay Tề Bắc. Yên Linh không tuốt kiếm ra khỏi vỏ nên lực đạo cũng không lớn, chỉ muốn mượn cách này để phát tiết bất mãn trong lòng một chút mà thôi. Chỉ là, trường kiếm tiếp xúc đến cánh tay Tề Bắc, đột nhiên một cỗ lực phản chấn khổng lồ truyền đến, Yên Linh cả kinh kêu lên một tiếng, trường kiếm rơi xuống trên mặt đất, chỗ cổ tay bị chấn rách ra, máu tươi chảy xuống. Tề Bắc cũng là lấy làm kinh hãi, cấp bách bước lên phía trước cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Yên, xé một miếng vải đem miếng vết thương của nàng băng lại.

- Thật xin lỗi, ta không cố ý.

Tề Bắc phiến muộn nói, Long Hóa của Thần Long đệ nhị biến chính là hai cánh tay, mặc dù đã hoàn thành Long Hóa, hơn nữa hắn bây giờ là không ở trạng thái Long Hóa, nhưng cánh tay hắn đang không ngừng được cải tạo, có thể là Yên Linh một kích vừa rồi đánh trúng phần long lực đang cải tạo, kết quả xuất hiện trạng thái phản chấn.

- Ta không sao, ngươi buông tay ra.

Yên Linh nói, nàng tin tưởng Tề Bắc không cố ý, hẳn đó là chỉ là một loại bản năng bảo vệ của thân thể, bất quá vậy cũng quá dọa người rồi, thực lực của hắn thật dường như càng ngày càng sâu không lường được nữa. Tề Bắc buông bàn tay nhỏ bé của Yên Linh ra, trong lúc nhất thời giữa hai người trầm mặc.

- Không phải ngươi muốn biết chuyện tình của Tinh Chủ sao?

Yên Linh đột nhiên mở miệng nói.

- Đúng vậy, hiện tại nàng nguyện ý nói ư?

Tề Bắc hỏi. Yên Linh gạt đầu, ngồi lên một khối đá xanh bên dòng suối, nhìn cá bơi lội trong dòng nước trong suốt, khẽ thở dài một tiếng, mở miệng nói:

- Mấy lần tới tìm ngươi, ta cũng đều là len lén tới, Tinh Chủ không cho phép ta tiết lộ chuyện của ngài dù chỉ là một chút. Tề Bắc không gì cả, ngồi đợi nàng nói tiếp.

- Chúng ta cũng nhìn ra được, Tinh Chủ động đã tâm đối với ngươi, ngươi là một nam nhân duy nhất bước vào được trong nội tâm của ngài ấy. Ngài làm đến đây là quá mệt mỏi rồi, chúng ta cũng hy vọng có thể có một người để ngài ấy chia sẻ mọi chuyện, có thể cho ngài ấy một bờ vai để dựa vào, khiến ngài ấy không còn phải thống khổ, cô độc như vậy nữa.

Yên Linh lẩm bẩm nói.

- Nhưng nàng ấy cũng không nguyện ý cho ta lại gần, nàng ấy một mực trốn tránh ta.

Tề Bắc nói.

- Đó là bởi vì Tinh Chủ sợ liên lụy đến ngươi.

Yên Linh có chút kích động nói.

- Vậy nàng hãy nói cho ta biết cơ thể của Tinh Thần bị làm sao vậy?

Tề Bắc nói. Đôi mắt đẹp của Yên Linh đột nhiên nổi lên mấy lệ quang, nhớ lại chuyện gì đó tựa hồ làm nàng sợ hãi.

- Ngươi biết có biết Tinh Chủ là Nguyệt Tinh Linh không? Nguyệt Tinh Linh là hoàng tộc của Tinh linh tộc, mà Tinh Chủ là công chúa trong hoàng tộc, có tôn quý nhất. Vốn thân phận của nàng như vậy cho đến khi nàng trưởng thành, trở thành nữ vương của Tinh Linh tộc. Nhưng ba mươi năm trước Hắc Âm bạo động... Phá hủy tất cả...

Yên Linh nói đến Hắc Âm bạo động, trong giọng nói không thể che giấu sự sợ hãi.

“Ba mươi năm trước? Hắc Âm bạo động?” Tề Bắc đột nhiên có một chút ấn tượng, tuy nói ba mươi năm trước hắn vẫn chưa ra đời, bất quá hắn có nghe nói qua và trên quyển sách nào đó đã từng ghi lại về Hắc Âm bạo động, mặc dù cánh cửa của Cửu tầng U Minh bị phong ấn mười vạn năm rồi, nhưng thể lực hắc ám còn sót lại trên thế gian này cũng không cam lòng thất bại, trong lịch sử đã từng có vài lần Hắc Âm bạo động trên phạm vi lớn. Bất quá, ba mươi năm trước, phạm vi của Hắc Âm bạo động cũng không lớn, lúc đó Kim Diệp hoàng triều cũng không có bị ảnh hưởng gì, cho nên cho dù Tề Bắc đã từng thấy ghi lại nhưng ấn tượng cũng không sâu lắm.

- Mấy tên Hắc Âm Ma Pháp Sư Thánh phẩm tà ác dùng một cái triệu hồi trận của Cửu tầng U Minh lưu lại, lấy tánh mạng làm đại giá triệu hồi Trớ Chủ Chi Thần (thần nguyên rửa) thuộc Cửu tầng U Minh, mặc dù Trớ Chủ Chi Thần kia bị các cường giả tuyệt thế của Ngũ Đại Thánh Địa tiêu diệt nhưng khí tức nguyên rửa vẫn còn sót lại, hắn đã tàn sát toàn bộ Tinh Linh tộc dưới lòng đất. Khi đó, Tinh Chủ vẫn còn nhỏ, trở mất nhìn mẫu thân của nàng là nữ vương Tinh Linh tiền nhiệm vì bảo vệ tộc nhân mà chết. Khi đó cô ấy đã sử dụng một loại lực lượng đặc thù, đem toàn bộ khí tức nguyên rửa hấp thu vào cơ thể, từ đó về sau bộ dáng đã trở thành như hiện tại.

Yên Linh vừa nói, lệ đã rơi đầy mặt. Tề Bắc không hề nghĩ tới sự việc đã xảy ra như vậy, nhưng ngay sau đó, sự thương tiếc trong lòng hắn chuyển thành sự căm phẫn.

- Mộ Dung Tinh Thần vì Tinh linh tộc phải hy sinh lớn như thế, vì sao Tinh linh tộc không nghĩ biện pháp giải trừ khí tức nguyên rửa trên người nàng, ngược lại khiến cho nàng mang theo ba nha đầu khác tới thành Tây Linh hỗn loạn để tranh giành?

Tề Bắc lạnh lùng nói, bất bình thay cho Mộ Dung Tinh Thần. Yên Linh trầm mặc một hồi, nói:

- Chuyện không giống như ngươi nghĩ, là Tinh Chủ không muốn liên lụy tộc nhân, tự nguyện đi khỏi.

- Các tộc nhân các người để nàng ra đi dễ dàng vậy sao?

Tề Bắc giấu cợt nói. Ba mươi năm trước, Mộ Dung Tinh Thần mới bao nhiêu tuổi? Rốt cuộc là nàng tự nguyện dùng loại ma pháp đặc thù để hấp thụ khí tức nguyên rửa kia, hay là bị tộc nhân bức bách hoặc là lừa gạt sử dụng, điều này còn khó nói. Còn nữa, một cô bé Tinh Linh cho dù có lòng thương người không muốn liên lụy tộc nhân, nhưng chỉ cần tộc nhân của nàng vẫn muốn nàng ở lại thì một cô bé như nàng há có thể từ chối chứ? Nàng nhỏ như vậy thì làm gì chủ kiến mãnh liệt như vậy? Một cô bé không có cha mẹ, xảy ra chuyện này, phản ứng đầu tiên là muốn tìm người dựa vào.

- Thật ra thì... Thật ra thì...

Yên Linh giọng nói lộ ra vẻ vô lực trong đó.

- Thật ra thì sao, sau đó phát sinh cái gì?

Tề Bắc ngắt lời Yên Linh, hỏi.

- Sau đó, Tinh Chủ rời đi, nữ vương Tinh Linh để lại cho nàng một tín vật của Long tộc, đó là tín vật của một Chân Long được sự trợ giúp bởi nữ vương đã lưu lại đây. Sau đó không lâu, một vị trưởng lão Long tộc tìm tới, lão ta cho Tinh Chủ một chiếc váy rồng, nói có thể áp chế khí tức nguyên rửa trên người Tinh Chủ, nhưng nếu như muốn hoàn toàn đi trừ nguyên rửa, cần lực lượng của Long thần, nhưng mà Long thần mười vạn năm trước đã biến mất.

Yên Linh nói.

- Long thần? Váy rồng... Khó trách...

Tề Bắc trầm nghĩ, nhớ lại ngày đó ở trên giường Mộ Dung Tinh Thần nhìn qua có vết hằn của váy rồng, nguyên lai là dùng để áp chế khí tức nguyên rửa trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Muội Cho Huynh Biết Một Bí Mật.

Lúc này, Tề Bắc đột nhiên nghĩ đến việc chiếc váy rồng đó có thể giúp nàng áp chế khí tức nguyên rủa ở trên người, vậy liệu hắn có thể giải được nó hoàn toàn không? Dù sao nội lực Thần Long quyết và Thần Long ấn ký của hắn có thể khắc chế được độc tính trên người Mộ Dung Tinh Thần, có lẽ nó cũng có thể giải trừ được khí tức nguyên rủa trong cơ thể nàng. Tề Bắc nhanh chóng suy nghĩ, hỏi:

- Tại sao các người dốc sức làm việc ở thành Tây Linh này?

Yên Linh nghe vậy có chút bất đắc dĩ lẫn khó chịu liền bất mãn nói:

- Còn không phải là do trưởng lão Long tộc kia, hắn nói Long tộc có một bảo vật chân tộc tên Thần Long ngọc, bên trong có chứa Thần Long lực, bắt quá muốn sử dụng nó lại cần... cần...

- Cần cái gì?

Tề Bắc hí mắt lại nghĩ: “Long tộc không để tiện đến mức bắt bốn cô nương của Tinh Linh tộc phải hy sinh nhan sắc đó chứ?”

- Cần năm mươi tỷ đồng tiền vàng.

Yên Linh oán hận nói. Tề Bắc nhất thời sững sờ: “Năm mươi tỷ...”

Sớm nghe nói Long tộc rất hứng thú với những ánh sáng tỏa ra từ đồng tiền vàng thế nên mỗi Long huyết là một kho tàng khổng lồ. Bất quá năm mươi tỷ đồng tiền vàng thật cũng có quá mức. Kể cả Tề Bắc có là chủ nhân của thành Tây Linh nhưng muốn có năm mươi tỷ đồng tiền vàng thì không biết phải tích góp đến bao giờ. Cho dù có liều mạng đi cướp ngân khố của Kim Diệp hoàng triều thì cũng chưa chắc đã đủ.

- Cho nên mấy người mới đi đến thành Tây Linh để kiếm cho đủ năm mươi tỷ đồng tiền vàng à?

- Đúng vậy! Mặc dù cái mục tiêu này rất xa, khó có thể chạm đến nhưng tóm lại đó là mục tiêu để chúng ta theo đuổi.

Yên Linh khẽ thở dài, khuôn mặt nhỏ nhỏ phút chốc đã đầm nước mắt. Trong lòng Tề Bắc không kìm nổi sự thương tiếc, hắn đưa tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt nhỏ nhắn của Yên Linh muốn giúp nàng vui đi nỗi thương tâm kia đi. Tuy tuổi thật của mấy tiểu Tinh Linh như Yên Linh lớn hơn Tề Bắc nhiều, nhưng bởi vì Tinh Linh tộc vốn là trường thọ nên phát triển tâm lý chậm chạp hơn con người nhiều. Tỷ như ba người Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết, nếu tính theo tuổi của nhân loại thì ai cũng đều bốn mươi cả rồi, cả Mộ Dung Tinh Thần cũng chả lớn hơn được là bao nhiêu. Bất quá nhân loại khi đạt đến một thực lực nhất định, không thể tiến thêm được nữa thì sẽ già đi. Ví dụ như Tề Bắc đạt được đẳng cấp Chiến sĩ Vương phẩm, nếu coi như cả cuộc đời hắn chỉ dừng lại ở đẳng cấp này, không có tiến bộ được nữa thì sẽ sống được ít nhất là ba trăm tuổi rồi lìa đời. Chẳng qua có rất ít những cường giả Vương phẩm có thể sống đến khi già rồi mới chết. Bởi một khi đạt đến đẳng cấp Vương phẩm thì thường đó là những người có thiên phú cao, sức tấn công cường đại nên khá tự cao. Họ thường cố gắng liều mạng, khiêu chiến, mạo hiểm để chiến đấu với các cường giả Vương phẩm khác, thậm chí là các cường giả Địa Phẩm hoặc hơn. Đặc biệt là các Chiến sĩ, tựa hồ cả đời họ đều chỉ có chiến đấu, chiến đấu và chiến đấu. Một khi họ bước vào con đường đó họ thì chỉ còn có thể chiến đấu mà thôi, Chiến sĩ mà không chiến đấu thì gọi gì là Chiến sĩ nữa. Mà cũng chỉ có thông qua việc liên tục chiến đấu mới có thể gia tăng được thực lực và hiểu được nhiều loại người cũng như nhiều loại kỹ năng tác chiến và chiến đấu.

- Hiện tại Mộ Dung Tinh Thần đang ở đâu?

- Trong Tây Sơn trấn ở phía sau thành Tây Linh.

Yên Linh nói. Thành Tây Linh còn bao gồm cái tiểu trấn cách đó không xa, Tây Sơn trấn là một trong số đó, khó trách hắn lục tung cả thành lên mà không thấy Mộ Dung Tinh Thần đâu, nguyên lai là nàng trốn ở đó.

- Ta phải đi rồi. Người sẽ đi gặp Tinh Chủ chứ?

- Chắc chắn.

Tề Bắc gật đầu hứa hẹn. Yên Linh nhếch khóe miệng mỉm cười vui vẻ, xoay người tung tăng rồi khỏi phủ thành chủ.

...

...

Bình xưởng Thành Tây Linh được xây trên một vùng đất trống trải, nơi đây được quân đội canh gác nghiêm ngặt. Tề Bắc mang theo Kim Cương và Độc Nhân đi vào trong đó. Hiện tại bình xưởng chỉ có năm trăm thợ, phần lớn đều rèn áo giáp và vũ khí. Tề Bắc đi vào một gian phòng cô lập ở trong xưởng, còn Kim Cương và Độc Nhân đứng yên ngoài cửa tựa như hai cái cọc gỗ. Căn phòng quả thực sơ sài không một bóng người. Tề Bắc xoa xoa một cơ quan ở trên tường, mặt đất bỗng mở ra một con đường dẫn xuống dưới. Nói là mật thất có chút ủy khuất cho căn phòng này. Căn phòng lớn chừng trăm

trượng, phân làm nhiều khu vực để chế tạo, phối hợp với ánh sáng của Ma Pháp đang quả thực làm cho người ta sợ hãi. Ở trên mặt sàn có một đồng các vật liệu được chất lên như núi. Trong mặt thất chỉ có một thân ảnh nhỏ đang dựa vào cái ghế, một tay đặt trên cái nút sắt, một tay kia cầm cái đuôi gà không ngừng đưa lên miệng cắn. Mỗi lần người này nhấn cái nút sắt đấy xuống là một chiếc bánh răng khổng lồ tinh vi sẽ vận chuyển, sau đó từng chiếc tay bằng sắt lớn tổng một đồng vật liệu vào trong một chiếc hố khổng lồ. Đây là lần đầu tiên Tề Bắc đi vào đây, cảm nhận được cả căn phòng rung lên vì cánh tay máy ở phía trước kia.

“Tiểu giả hóa này không hồ là người được truyền lại những tinh túy của nền văn minh Địa Tinh, thật tài năng.” Tề Bắc trầm nghĩ, cái công trình ngầm này của nền văn minh Địa Tinh chính là thứ mà văn minh của ma pháp và đấu khí không có được. Nhưng dựa dẫm vào những thứ được chế tạo ra quá lại làm họ không tu dưỡng được bản thân. Nếu người Địa Tinh khi đó chịu cường hóa năng lực bản thân thì nền văn minh Địa Tinh cũng sẽ không bị đến bên bờ của sự diệt vong.

- Thành chủ đại nhân, người đến rồi à? Mau xem cánh tay sắt mà muội mà ra có lời hại không?

Mễ Kỳ nhảy dựng lên như một tiểu hài tử nói.

- Không tồi!

Tề Bắc vỗ vỗ lên đầu Mễ Kỳ nói.

- Đó là điều đương nhiên, bất quá đây mới chỉ làm sơ sơ mà thôi.

Mễ Kỳ hi hi cười nói.

- Chưa gì đã vênh mặt lên rồi. Phá Thiên khải giáp muội làm thế nào rồi?

Tề Bắc đưa tay kéo đôi tai dài của Mễ Kỳ ra.

- A...đau mà! Không phải đang cho lắp ráp các vật liệu kia lại sao? Chỉ cần ba ngày nữa thôi là chuyển cho các thợ rèn làm là ổn rồi.

Mễ Kỳ tức giận nói.

- Lúc trước muội nói là lắp ráp các vật liệu lại với nhau chỉ cần mười ngày đến nửa tháng là xong mà sao lại lâu như vậy?

Tề Bắc thấy Mễ Kỳ trừng mắt với hắn, liền kéo hai cái tai dài lên thất thành hình con bướm. (DG: ở đây có thể tưởng tượng như tai của loài ELF ấy, nhưng lại dài đến tận gần vai, ai đọc nhiều Manga sẽ hiểu)

- Chẳng nhẽ không tính thời gian muội chế tạo cánh tay sắt kia sao? Trước kia chỉ bằng năng lực của muội cũng chỉ có thể lắp ráp được mười vật liệu một. Nhưng hiện tại dựa vào cánh tay kia có thể lắp ráp được hàng trăm vật liệu. Như vậy tốn ít thời gian có tính là gì.

Mễ Kỳ đẩy Tề Bắc ra, nhe răng tháo hai cái tai của mình ra.

- Coi như muội đúng đi.

Tề Bắc nói xong bắt đầu hứng thú nghiên cứu cánh tay sắt kia. Quả thật không thể tưởng tượng được là một tiểu cô nương lại có thể chế tạo ra nó trong vòng nửa tháng. Lúc này Mễ Kỳ đột nhiên nhảy lên lưng tề Bắc, hai tay khoác lên cổ hắn, dùng hai bàn tay dính đầy mồ mồ sờ sờ ngực hắn. Tề Bắc liếc mắt nhìn lại: “Tiểu nha đầu này sau khi tắm cùng mình xong là không còn sợ mình nữa, hành sự chả biết lớn nhỏ gì.”

- Thành chủ đại nhân, muội cho huynh biết một bí mật.

Con người của Mễ Kỳ xoay tròn, nhẹ giọng nói vào tai Tề Bắc

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Nàng Đã Tồn Tại Trong Linh Hồn Ta Rồi!

Tề Bắc co lưng lại, nhẹ nhàng hát bay Mễ Kỳ lên, sau đó đưa tay đỡ lấy nàng.

- Làm muội sợ muốn chết.

Mễ Kỳ đưa tay vỗ vỗ ngực nói. Nhìn xuống áo dính dầu dầu mồ từ hai tay của nàng, Tề Bắc lắc lắc đầu cầm lấy tay nàng kéo qua một bên, dùng một chiếc khăn gấp lau đi dầu mồ trên tay nàng và quần áo. Mễ Kỳ mở to mắt ngẩn ngơ nhìn Tề Bắc, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp giống như giữa đêm tuyết rét lạnh được uống một cốc sữa nóng vậy.

- Được rồi! Hiện tại muội muốn nói bí mật gì thì nói đi.

Tề Bắc tiện tay đáp cái khăn đã bẩn sang một bên, thấy Mễ Kỳ ngơ ngác không nói gì, hần đưa tay kéo kéo cái mũi của nàng.

- Ôi! Ôi! Vẹo hết mũi của người ta rồi! Muội không nói nữa... trừ phi... huynh giúp muội xoa bóp một chút.

Mễ Kỳ kêu đau một tiếng lại quay ra trêu đùa như trẻ con.

- Được, xoa bóp.

Tề Bắc cười, đưa tay lên xoa nhẹ cái mũi cho nàng. Mễ Kỳ mở to đôi mắt long lanh, đột nhiên ôm lấy eo Tề Bắc.

- Sao vậy?

Tề Bắc vuốt mái tóc Mễ Kỳ, tự hỏi không biết tại sao cô bé này lại thay đổi thái độ liên xoành xoạch vậy.

- Không có gì, chỉ là muội nhớ đến cha một chút thôi.

Mễ Kỳ ấp úng nói. Tề Bắc sững sờ, không khỏi mỉm cười: “Không ngờ tiểu nha đầu này lại kiếm tìm hương vị phụ thân trên người mình. Chỉ là mình chưa đến mười tám, xưng là thanh niên cũng có chút hơi gì. Xem ra mình thực sự trưởng thành rồi...”

Cũng may Mễ Kỳ không tiếp tục động kỳ quái nữa, nó đẩy Tề Bắc ra, chấy tới ngồi lên một đồng sắt nói:

- Muội nói cho huynh biết một bí mật rất lớn, nhưng chỉ có mình huynh biết thôi nha.

Nhìn Mễ Kỳ vừa nói vừa hoa chân múa tay tựa hồ muốn tả rõ bí mật này, Tề Bắc chỉ có gật đầu ý bảo nó tiếp tục đi.

- Muội biết một di tích còn nguyên vẹn của văn minh Địa Tinh.

Mễ Kỳ nói. Tề Bắc chống tay lên một khối sắt, khối sắt đó nhất thời nổ ầm ầm hóa thành bột mịn.

- Di tích còn nguyên vẹn của văn minh Địa Tinh?

Tề Bắc gằn từng chữ hỏi lại. Không thể phủ định rằng đó là một tin tức có lực hấp dẫn rất lớn.

- Đương nhiên, bí mật này chỉ có muội và gia gia biết thôi. Hiện tại gia gia mất rồi nên chỉ còn có mình muội biết.

Mễ Kỳ nói xong có chút thương cảm.

- Nơi đó ở đâu?

- Ở sâu trong Man Hoang vực.

- Mễ Kỳ, muội phải biết rằng Man Hoang vực này chỉ cần tiến sâu vào trong năm ngàn dặm thì cho dù có là cường giả Thánh phẩm cũng là hữu tử vô sinh. Mà coi như trong đó có một kho tàng cực lớn cũng phải có mạng đề lấy nó chứ.

- Nhưng muội biết một con đường ít nguy hiểm để đi đến nơi đó.

- Ít tới mức nào?

- Cái này muội cũng không biết, muội chỉ nghe gia gia nói qua mà thôi.

- Không đi.

Tề Bắc lắc đầu từ chối, hiện tại hần không có nhiều tinh lực, nói cách khác với thực lực mới chỉ là Thần Long biến tầng hai, e rằng chưa đi đến đã phải bỏ mạng giữa chừng.

- Thành chủ đại nhân, trong di tích của văn minh Địa Tinh có rất nhiều vật liệu, rất nhiều vũ khí không thể tưởng tượng nổi. Khái giáp Phá Thiên thượng phẩm chà thấm vào đâu so với thời kỳ đỉnh cao của văn minh Địa Tinh.

- Được rồi! Tiểu nha đầu muội không cần có gắng câu dẫn ta làm gì, không phải là do muội muốn đến di tích văn minh Địa Tinh sao? Tuy rằng đây là chuyện có lợi cho cả hai nhưng trước mắt huynh chưa muốn mạo hiểm như vậy.

- Được rồi.

Mễ Kỳ có chút ừ rừ. Tề Bắc xoa xoa nhẹ mái tóc Mễ Kỳ nói:

- Chờ sau khi thực lực huynh mạnh lên thì huynh nhất định sẽ dẫn muội đi đến di tích văn minh Địa Tinh được không?

- Được.

Mễ Kỳ gật đầu.

...

...

Tây Sơn trấn là một thị trấn thuộc thành Tây Linh, dòng người trong chợ giao dịch đông kiến, đương nhiên nó cũng không thể nào đông hơn trong thành Tây Linh được. Phía tây trấn có một ngọn núi nhỏ, là địa giới Thanh Sơn phía tây bắc. Ở chân núi, tuyết phủ trắng khắp nơi, trên đó có tháp thoắt một biệt viện. Người bình thường nếu muốn vào đây cũng không hề đơn giản bởi vì nơi này thuộc địa bàn của Tinh Thần, có tiền cũng chưa đủ mà phải quen biết những người có chức tước trong Tinh Thần mới có thể vào được. Trên một khu đất độc lập trong đó có một căn nhà được xây dựng dưới chân núi, vây xung quanh là một hồ nước ngăn cản ngoại nhân tiếp cận. Mặt hồ đã sớm đóng băng, đám cỏ mọc lùm xùm bên hồ cũng bị đóng băng, dưới ánh sáng từ mặt băng chiếu lên có một thân ảnh khoác áo đang ngồi ở trên xe lăn, đôi mắt nhìn về phía xa xăm tựa hồ như muốn nhìn xuyên qua băng tuyết để tìm kiếm cái gì đó. Một trận gió thoảng qua, từng khối băng tuyết trên cây văng xuống. Chỉ là băng tuyết vừa đến gần Mộ Dung Tinh Thần thì lập tức hóa thành màu đen phiêu tán vào hư không. Đột nhiên có bông tuyết hình chữ phiến nhẹ tựa lông hồng mạnh mẽ xuyên qua hắc vụ, bay tới trước mặt Mộ Dung Tinh Thần dừng lên bao tay của nàng. Mộ Dung Tinh Thần giờ cánh tay lên, nhìn bông tuyết hình chữ phiến, đôi mắt có chút sương mù. Thật lâu sau, Mộ Dung Tinh Thần đưa tay ra khỏi bao tay, nhẹ nhàng chạm rãi xò lên bông tuyết hình chữ phiến kia.

- Xi...

Khói đen lờ mờ bốc lên, nhưng cái làm Mộ Dung Tinh Thần ngạc nhiên chính là bông tuyết hình chữ phiến này dường như có ẩn chứa lực lượng gì đó nên dù có tuyết xúc trực tiếp với da nàng cũng không bị độc ăn mòn hết. Mộ Dung Tinh Thần lưỡng lự một chút, xe lăn vừa động liền nhìn về phía sau, ánh mắt có chút chờ mong. Nhưng Mộ Dung Tinh Thần nhảy mắt liền ừ rừ, phía sau không có gì cả, chỉ có ba nha đầu Yên Linh, Như Phong và Phiêu Tuyết đang đứng đó chờ đợi. Mộ Dung Tinh Thần quay đầu lại nhìn một lần nữa, bỗng nhìn thấy có một thân ảnh đứng gần mình trong gang tấc. Nàng liền đánh ra không gian cấm chế theo bản năng. Bóng người trong không gian cấm chế nhanh chóng ngừng lại, không thể nhúc nhích. Chỉ là trên người hắt lại hiện lên kim mang nhàn nhạt, trực tiếp phá vỡ không gian cấm chế.

- Là ta đây.

Tề Bắc bước ra ngoài cấm chế, đến bên cạnh Mộ Dung Tinh Thần. Nàng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Tề Bắc đang nở nụ cười sáng lạn làm tim nàng đập rộn ràng.

- Yên Linh nói cho ngươi à?

Mộ Dung Tinh Thần vừa nói vừa đảo mắt nhìn ba nha đầu ở phía xa xa kia.

- Nàng đoán đi...

Tề Bắc biết không lừa được Mộ Dung Tinh Thần, bất quá hắt lại nghĩ không nên bán đứng gián điệp của mình. Mộ Dung Tinh Thần không nói gì chỉ trầm mặc nhìn Tề Bắc.

- Ngươi cũng biết?

Phảng phất như Tinh Thần không phải đang hỏi mà là đang nói một sự thật hiển nhiên.

- Đúng!

Tề Bắc gật đầu.

- Ngươi nên biết khí tức nguyên rủa này không chỉ tồn tại nguyên trong người ta, nếu ngươi thân cận quá nó sẽ tràn vào trong linh hồn của ngươi.

Mộ Dung Tinh Thần nói.

- Nàng đã tồn tại trong linh hồn ta rồi, thế nào cũng có nó thôi.

Tề Bắc ôn nhu nhìn Mộ Dung Tinh Thần nói. Thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, vốn trong thâm tâm đã phòng bị Tề Bắc nhưng vẫn đã bị câu nói này của hắn đánh sập.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Trừ Độc

Tề Bắc tiến lên ngồi xổm trước mặt Mộ Dung Tinh Thần, nắm chặt lấy hai bàn tay của nàng.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Đôi mắt Mộ Dung Tinh Thần hơi rơm rớm nước. Kỳ thực ngoại trừ việc xưng là Tinh Chủ ra thì nàng chỉ là một cô gái tự phong bế vào trong cái thế giới của mình, một cô gái bị tổn thương cả về thân thể lẫn tinh thần.

- Chắc chắn, ta rất chắc chắn về việc này.

Tề Bắc kiên định nói.

- Muội...muội muốn huynh ôm muội một cái.

Mộ Dung Tinh Thần nói. Tề Bắc đứng dậy ôm Mộ Dung tinh thần vào trong lòng. Lúc này, không có một tiếng động nào vang lên, chỉ một từ ‘chắc chắn’ đã là một lời hứa hẹn trọn đời rồi. Xa xa, ba nhà đầu đứng bên cạnh cửa sổ nhìn cánh hai người ôm nhau thì nước mắt lưng tròng, cao hứng thay cho Mộ Dung Tinh Thần. Bổng Phiêu Tuyết tựa hồ như nhớ ra điều gì đó, vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào nói:

- Yên Linh tỷ, Tề Bắc đã trở thành nam nhân của Tinh Chủ vậy thì về sau chúng ta có phải nghe lời của hắn không?

- Theo lý mà nói thì...đúng vậy.

Yên Linh gật đầu.

- Vậy thì chúng ta coi như là thị tỳ rồi. Nghe đồn là thị tỳ cũng phải sưởi ấm giường cho chủ nhân...

Như Phong vừa nói xong mặt thoáng đỏ ửng lên, lại thấy Yên Linh và Phiêu Tuyết nhìn chằm chằm vào nàng khiến nàng hoảng sợ, vội vã ngậm miệng lại.

- Đúng vậy, Huyền Ảnh cũng ở bên cạnh Tề Bắc, không phải cũng bị hắn...

Phiêu Tuyết rụt rè nói. Yên Linh dùng sức nắm lấy bả vai hai người, quát lên:

- Hai đứa câm miệng lại. Tội bay khát nam nhân đến phát cuồng rồi à?

Như Phong và Phiêu Tuyết không dám lên tiếng nữa bởi trong số ba người thì Yên Linh là người đứng đầu. Yên Linh nhìn hai người Mộ Dung Tinh Thần và Tề Bắc ôm nhau, sau đó khẽ đóng cửa lại, tựa hồ như nàng cũng đóng một cánh cửa nào đó khác vào vậy. Tề Bắc và Mộ Dung Tinh Thần ôm nhau thật lâu, sau đó hắn nhẹ nhàng đẩy xe giúp nàng di chuyển trên hồ tuyết bị đóng băng. Dưới ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, vẻ buồn bã và lo lắng trên mặt Mộ Dung Tinh Thần đã bất tri bất giác biến mất. Mở rộng cánh cửa lòng mình quả thật không phải là chuyện dễ dàng cũng nhưng cũng không phải là quá khó khăn. Đi dạo một vòng quanh hồ, Tề Bắc lại giúp Mộ Dung Tinh Thần đi vào trong nhà. Vào trong phòng ngủ của Mộ Dung Tinh Thần hắn thấy căn phòng này rộng và đẹp hơn căn phòng ở trong thành Tây Linh nhiều.

- Huynh muốn nhìn chiếc váy rồng kia một chút.

Mộ Dung Tinh Thần gật đầu, đi vào giường lật chăn đệm lên, lấy chiếc váy rồng đang nằm lẳng lẳng dưới đó lên. Ánh mắt Tề Bắc sáng lên bởi vì Thần Long ấn ký ở cánh tay trái của hắn đang phản ứng kịch liệt. Hắn nhận lấy chiếc váy rồng này, sau đó cảm ứng khí tức và Chân Long lực của nó, lập tức phát hiện ra đây không phải là một chiếc váy rồng bình thường.

- Đây là chiếc váy của Tử Kim Long Thần. Nếu không nhờ có nó thì không chỉ có hai chân mà rất có thể toàn bộ người của muội đã bị liệt, thậm chí là chết rồi. Kỳ thật, muội chết thì không sao cả, nhưng khí tức nguyên rửa sẽ tràn ra ngoài, đe dọa biết bao nhiêu sinh linh.

Mộ Dung Tinh Thần nói. Lúc trước Tề Bắc còn cho rằng nội lực Thần Long quyết trong cơ thể hắn có thể khắc chế được khí tức nguyên rửa kia, nhưng hiện tại hắn lại không dám chắc chắn. Dầu sao thì hắn vẫn chưa long hóa hoàn toàn, nội lực Thần Long quyết vẫn chưa là Long lực thuần túy. Bất quá bất kể ra sao, hắn vẫn muốn thử một lần.

- Tinh Thần, muội đã biết nội lực trong cơ thể ta có thể khắc chế được khí tức nguyên rửa trong cơ thể muội. Không bằng muội để ta giải trừ khí tức kia xem sao.

- Uhm!

Mộ Dung Tinh Thần gật đầu đồng ý. Tề Bắc bế Mộ Dung Tinh Thần lên chiếc giường lớn, rồi hắn ngồi ra phía sau, đặt hai tay lên lưng nàng. Tề Bắc vận thủ nội lực, bỗng lặng đi một chút, hắn thấy quần áo nàng có vẻ làm yếu đi tác dụng của nội lực hắn.

- Muội cởi xiêm y ra đi.

Mộ Dung Tinh thần nghe vậy hơi cứng đờ, một lúc lâu sau mới run rẩy nói:

- Huynh...huynh giúp muội.

Tề Bắc cười mỉm, bắt đầu cởi bỏ xiêm y ra. Mộ Dung Tinh Thần không giống với Huyền Ảnh, xiêm ý mặc trên người nàng đều là xiêm y đặc chế, nếu như là những xiêm ý bình thường khác chỉ cần hơi chạm nhẹ vào cơ thể nàng sẽ bị ăn mòn ngay, nói cách khác nếu muốn cởi xiêm ý của nàng là phải cởi hết. Cởi xiêm y màu đen xuống lộ ra ngực mà bờ vai trắng nõn của nàng, quả nhiên là rất đẹp. Chỉ là thân thể đẹp để mê người này chỉ cần sờ vào là toi mạng. Dưới lớp áo đen đó là áo lót, đối với Mộ Dung Tinh thần là Nguyệt Tinh Linh mà nói thì nàng phải ăn mặc cổ hủ, cho dù ba người Yên Linh cũng vẫn để hở ra cả bắp chân. Bàn tay to cởi dây buộc áo lót của nàng ra, hai mắt Mộ Dung Tinh Thần nhắm chặt lại, đôi mi bắt đầu run rẩy, cả người cứ dờ, hiển nhiên là rất căng thẳng.

- Muội là nữ nhân của huynh, thân thể của muội, linh hồn của muội đều là của huynh.

Tề Bắc chạm bàn tay lên người nàng, dùng giọng nói ôn nhu tuyên bố với nàng. Mộ Dung Tinh Thần vừa nghe thấy lời nói này, cả người lập tức thả lỏng, đôi mắt cũng đã mở ra. Đùng vậy, trái tim nàng đã thuộc về hắn như vậy cho hắn nhìn thấy cơ thể nàng thì làm sao chứ? Yêu được một người nam nhân, cũng như người nam nhân đó yêu mình, đó chính là một hạnh phúc rất lớn. Áo lót được cởi ra, rơi xuống dưới giường, để lộ ra một đôi bạch thỏ trắng mềm mại, nhảy tung tung trước mắt Tề Bắc. Cùng với đó là một thân thể mềm mại trắng nõn cũng hiện ra với những đường cong chết người, bất cứ ai nhìn vào cơ thể này cũng khó có thể giữ được chính mình. Tề Bắc nuốt từng ngụm nước bọt, cố gắng đè nén bản năng của nam nhân xuống. Hít sâu hai cái, Tề Bắc hoàn toàn tĩnh tâm, điều hòa lại nội lực trong cơ thể rồi bắt đầu vận nội lực lên. Bàn tay Tề Bắc tản ra kim quang nhàn nhạt, đặt vào tấm lưng trắng nõn của Mộ Dung Tinh Thần.

Xi...xi...xi...

Từng làn khó đen bốc lên, kịch độc trong cơ thể Mộ Dung Tinh Thần bắt đầu ăn mòn nội lực trên lòng bàn tay Tề Bắc. Thần Long quyết của Tề Bắc đã luyện được đến tầng thứ hai, cũng đã Đạt được Thần Long biến Tầng hai, nội lực hùng hậu đó bắt đầu chống đỡ lại khí tức nguyên rủa trong cơ thể nàng. Cũng bởi vì là lần đầu tiên cho nên hắn cũng chỉ dám chống đỡ trước, Thần Long ẩn kỹ cũng không có chủ động phóng nội lực vào trong đó. Phải thật lâu sau đó Tề Bắc mới bắt đầu rút một chút nội lực bảo cơ thể Mộ Dung Tinh Thần. Nàng bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể khẽ run lên, có vẻ hết sức thống khổ. Tề Bắc cảm giác tay mình ướt lại âm ẩm, vội vàng rút hết nội lực ra nhìn lại. Chỉ thấy trên làn da Mộ Dung Tinh Thần đã chảy máu. Hắn cau mày, lâm vào suy tư một lúc rồi cảm hắc bào choàng lên người nàng. Có vẻ như khí tức nguyên rủa kia đã hoàn toàn dung nhập vào mỗi tế bào của cơ thể nàng, triệt tiêu khí tức nguyên rủa kia thì cũng chả khác nào tàn phá cơ thể nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ai Phá Hư Quy Củ Sẽ Phải Trả Một Cái Giá Thật Đắt

Mộ Dung Tinh Thần mở mắt, quay đầu nhìn bộ dáng nhũn nhẽo trầm tư của Tề Bắc liền mở miệng an ủi:

- Không sao đâu, nếu khí tức nguyên rủa đó có thể được giải trừ được dễ dàng như vậy thì sẽ không thể quấy nhiễu muội lâu như thế được.

Tề Bắc ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Tinh Thần, mỉm cười một cái nói:

- Tinh Thần, huynh nhất định sẽ có biện pháp hóa giải, muội hãy tin tưởng ta.

Mộ Dung Tinh Thần gật đầu, nàng vốn tưởng sẽ phải chứng kiến cảnh Tề Bắc chán chường nhưng hắn lại biểu lộ ra vẻ tự tin để mang lại hy vọng cho nàng. Bên ngoài, ánh nắng chiếu sáng khắp muôn nơi, tuy chưa đủ độ ấm để làm tan hết băng tuyết lạnh giá, bất quá nó cũng báo hiệu rằng mùa xuân tràn đầy sức sống. Chợ giao dịch tại Tây Sơn trấn cũng bắt đầu khởi động, nơi đây nhỏ hơn thành Tây Linh khá nhiều, tự nhiên các vật phẩm được buôn bán ở đây có phẩm chất cũng phải kém hơn. Bất quá mỗi loại vật phẩm được bán ở đây đều có thị trường. Chủ cửa hàng Tam Thập Tam Hào là một Ái Nhân (người lùn) tên Đế Mỗ, đây là cửa hàng bán binh khí có chất lượng và danh khí vượt xa những nơi khác, với lại tại đây buôn bán nhiều loại vũ khí nên cửa hàng có sinh ý vô cùng lớn. Danh tiếng của cửa hàng không chỉ bởi vì thủ nghệ của lão Đế Mỗ, phần lớn là do thân phận người con gái của lão tên Lệ Á. Chỉ dựa vào diện mạo của nàng thì không ai không thể không dùng từ thanh tú để miêu tả, bất quá nếu nhìn xuống cánh tay và cơ thể của nàng, tiếp tục lại đến chiều cao thì bất cứ ai cũng phải chấn động. Bởi Lệ Á nổi danh do sự dũng mãnh và tửu lượng ngàn chén không say. Nàng cũng có rất nhiều bằng hữu là Mạo Hiểm Giả, mà càng có nhiều bạn thân tự nhiên sẽ làm tăng thêm sinh ý lẫn sự bảo vệ cho cửa hàng. Chính vì lý thế mà cửa hàng binh khí này luôn luôn nhận được sự thuận lợi từ lúc mở cửa đến giờ. Bất quá lúc này cửa hàng Tam Thập Tam Hào đang bị một đám người Nhân Sư chắn ở đó, phàm là bất cứ khách nhân nào đến phải đi vòng qua, xa xa có một số người tụ tập lại nghị luận sôi nổi. Có người hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ai mà to gan dám vây cửa hàng của Đế Mỗ thế?

- À! Người bộ tộc Sư Nhân nhìn trủng cửa hàng của Đế Mỗ, muốn lão ấy phải chuyển nhượng.

Có người trả lời.

- Lệ Á không phải có rất nhiều bạn là Mạo Hiểm Giả sao?

Người này hỏi tiếp.

- Có ích gì chứ? Thủ lĩnh Khắc La của Sur Nhân tộc là một thủ hạ đắc lực của thành chủ đại nhân, trong tay nắm hơn bốn ngàn binh mã, có thực quyền lớn trong thành Tây Linh, ai dám động vào hắn chứ?

- Nhưng mà nghe nói kỷ luật quân đội của thành Tây Linh rất nghiêm minh, với lại thành chủ đại nhân yêu dân như con, không bằng bảo họ tới phủ thành chủ dâng cáo trạng.

- Cáo trạng? Người bị dỡ hơi à? Thành chủ đại nhân còn phải nhờ cậy vào binh mã của thủ lĩnh Khắc La nhiều, cái nào nặng cái nào nhẹ nhìn qua biết ngay. Ngài ấy làm sao mà vì một chủ cửa hàng cón con mà làm mất lòng của Khắc La chứ?

Trong cửa hàng, Đê Mỗ và Lê Á trầm mặc không nói gì. Đột Nhiên, Lê Á đứng phắt dậy, nắm hai thanh thiết chùy lớn định lao ra ngoài.

- Lê Á, con đứng lại.

Đê Mỗ lao lên nắm lấy tay nữ nhân.

- Phụ Thân, người đừng cản con để con ra ngoài liều mạng với lũ súc sinh này.

Lê Á giống như một con báo cái gầm lên.

- Liều cái gì mà liều, ra đây cũng chỉ để chịu chết thôi. Xem ra cửa hàng này không thể mở được nữa rồi.

Đê Mỗ thở dài.

- Nếu đã không thể mở được vậy thì tại sao không thể liều mạng chứ, cùng là chết chứ có gì đâu.

Lê Á cá giận nói.

- Chết? Con đã quên tộc nhân ở đồi phía xa kia rồi à? Chúng ta mà chết thì bọn họ phải làm sao?

Đê Mỗ nhìn chằm chằm nữ nhi của mình. Nếu phải liều mạng thì lão không bao giờ sợ hãi, những dũng sĩ Ái Nhân tộc chưa bao giờ sợ chết, nhưng vì tộc nhân nên bọn họ không thể chết được. Đúng lúc này, bên ngoài xuất hiện một đội tuần tra, người đứng đầu là Thiết Đầu. Thiết Đầu hiện tại đã là một thống lĩnh, nắm trong tay bốn ngàn người thuộc mười doanh trưởng, mới được giao phụ trách phòng ngự trấn Tây Sơn. Lần đầu tiên tới trấn Tây Sơn, Thiết Đầu cũng muốn đi nhìn xung quanh một chút, liền tự mình dẫn một đội đi tuần tra.

- Thống lĩnh, nơi đó dường như có vấn đề.

Một đội trưởng ở phía sau chỉ vào cửa hàng của Đê Mỗ nói với Thiết Đầu.

- Qua đó xem.

Thiết Đầu chau mày, trầm giọng quát. Ngày đầu tiên hắn tới trấn Tây Sơn nhận nhiệm vụ phòng ngự đang muốn tìm những nhân vật đặc biệt để thị uy. Chứng kiến đội lính tuần tra đi tới đây, đám người thuộc Thú Nhân tộc này cũng không hề sợ hãi.

- Các người đang làm gì?

Đội trưởng kia tiến lên quát lớn.

- Không làm gì cả, chúng ta ở đây tán gẫu một chút.

Một Sur Nhân trung niên ngao ngễ trả lời.

- Tán gẫu? Ta thấy các người đang có ý không cho cửa hàng người ta buôn bán thì có.

Đội trưởng này cũng là người thông minh, liếc mắt một cái có thể nhìn ra vấn đề xảy ra ở đó.

- Các vị binh gia đừng nói lung tung như thế, tộc thúc của tại hạ là Khắc La, các người có thể đi đến đó hỏi xem có phải chúng ta đến đây quấy rối không.

Trung niên Sur Nhân khoanh tay lại, ra vẻ các người làm gì được ta chứ. Nghe vậy, ánh mắt Thiết Đầu trở nên lạnh lùng. “Thành Tây Linh vốn là địa bàn của tước gia, tự nhiên sẽ cảnh giác với những người của Khắc La bởi đại bộ quân nhân là người của Sur Nhân. Mà tước gia dồn hết tâm huyết xây dựng lên Thần Long Quân, đem binh lính Thú Nhân đan xen vào đó chính là để không cho Khắc La nắm quá nhiều binh quyền.”

- Khắc La tướng quân luôn có ít thời gian làm sao lại làm ra chuyện đi quấy nhiễu dân chúng được chứ. Vậy mà các người còn dám đem lời phi bang thật đúng là câu tặc mà. Người đầu bắt hết bọn chúng lại cho đi lao dịch.

Thiết Đầu lạnh lùng nói. Đội binh lính tuần tra nhất thời giương binh khí lên, vây đám người Thù Nhân này lại.

- Các ngươi đừng có hời hợt.

Lúc này năm Sư Nhân hung tợn nhìn chăm chăm Thiết Đầu uy hiếp. Thiết Đầu thấy vậy liền cời mũi giáp ra, lộ ra cái đầu trọc bóng loáng, miệng cười lạnh lẽo, bước từng bước tới năm Sư Nhân kia.

- Ngươi... ngươi muốn làm gì?

Trung niên Sư Nhân lạnh lùng nói. Thiết Đầu kéo áo hắn, dùng đầu mình đập thẳng vào mặt hắn.

“Bốp” một tiếng vang lên, mặt Sư Nhân này nhất thời nở hoa, máu tươi trộn vào lông.

- Dám uy hiếp lão tử, đúng là chán sống rồi.

Thiết Đầu vừa nói vừa đập một phát vào đầu gối tên trung niên Sư Nhân này, chỉ nghe tiếng “rắc” một cái, Sư Nhân này quỵ rạp xuống đất. Là một trong những người đầu tiên bên cạnh Tề Bắc, Thiết Đầu không phải kiêu ngạo mà là vì hắn hiểu được cái lý tưởng của Tề Bắc. Tề Bắc chính là người có uy tín tuyệt đối, cũng nhờ cái uy tín đó mà những tâm phúc như hắn được phát dương quang đại, ngược lại bất cứ ai làm trái cái lý tưởng đó của Tề Bắc đều bị triệt hạ.

Lúc này, chủ cửa hàng là Đế Mỗ và nữ nhi lão đi ra, chứng kiến cảnh này cũng sửng sốt tại chỗ.

- Có phải các người là chủ cửa hàng này?

Thiết Đầu dùng một miếng vải lau lau máu tươi trên đầu.

- Vâng thưa quân gia. Ngài đây là...

Đế Mỗ gật đầu.

- Bọn chúng đến quấy phá cửa hàng đúng không?

Thiết Đầu hỏi. Nếu việc này có liên quan đến Khắc La như vậy cần phải làm thật tốt, tránh để bị người khác nắm đằng chuôi. Đế Mỗ có chút chần chờ, sợ rằng quân gia này bộ dáng giống như chỉ là một tiểu đội trưởng, có lẽ sẽ không quản được những chuyện lớn như vậy.

- Đúng vậy! Chính bọn chúng uy quyền tới chiếm cửa hàng chúng ta.

Lê Á tức giận mở miệng nói. Thiết Đầu sờ sờ cái đầu bóng loáng, cười nói:

- Các ngươi yên tâm, thành chủ đại nhân không cho phép phát sinh chuyện quân nhân đi quấy rối dân chúng, ai phá quy củ sẽ phải trả một cái giá thật đắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Cầu Cứu

- Mang đi, phản kháng giết không cần hỏi.

Thiết Đầu vung bàn tay lên quát.

Đối mặt với Thiết Đầu cực kỳ cường ngạnh, hơn mười tên Thù Nhân tộc không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn chịu áp giải đi ra ngoài.

Hai mắt Lê Á ánh lên quang mang nhìn theo bóng lưng to lớn của Thiết Đầu, đột nhiên nàng quay sang phụ thân nói một cách rất kiên định:

- Cha, con muốn hấn làm nam nhân của con.

Đế Mỗ vô cùng ngạc nhiên, cảm giác khó mà tin nổi.

Mỹ quan của nhân loại so với Ải Nhân hoàn toàn khác nhau. Đối với Ải Nhân tộc mà nói, thì người con gái to lớn vạm vỡ như Lê Á chính là nữ thần. Nhưng đối với nhân loại thì lại khác, nam tử nhân loại chính là thích những người con gái vóc người mảnh mai, xinh đẹp.

Những người xung quanh nghe thấy lời của Lê Á liền cười lên ha ha.

- Cười cái gì mà cười, hẳn chính là người anh hùng trong lòng Lê Á ta, ta nhất định sẽ chiếm lấy trái tim của hắn.

Lê Á tức giận, quay đầu lại trừng mắt nhìn những người đang cười xung quanh nói.

- Lê Á, ngươi có biết nam tử trước đầu vừa rồi là ai không? Đó chính là tâm phúc của thành chủ đại nhân, Thiết Đầu Thống Lĩnh. Lần trước Thú Nhân tộc công thành, ta có may mắn được thấy về uy dũng của hắn. Trong thành Tây Linh này có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp sùng bái hắn. Không phải là đại thúc ta đã kích ngươi, nhưng thật sự thì ngươi khó có thể vừa mắt hắn ta.

Người nói chính là vị trung niên nam tử ở cửa hàng bên cạnh.

Lê Á hừ lạnh một tiếng, xoay xoay thiết trùy trong tay rồi lập tức quay đầu rời đi.

Trong suy nghĩ của nàng thì Thiết Đầu đã không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nàng rồi.

Đáng thương cho Thiết Đầu, bản thân hắn lại không hề biết rằng mình được một thiếu nữ Ải Nhân buru hắn mến mộ. Nếu như hắn biết được điều này liệu có hối hận vì đã đích thân tới tuần tra hay không?

.....

Khắc La nhìn thiếu niên tuấn mã đang ngồi một cách tùy ý phía đối diện, chỉ thấy ánh mắt của người này sắc như lưỡi dao găm cắt lên trên mình gã, áp lực đó khiến người đứng mãnh như hắn cũng không dám thở mạnh.

- Khắc La, Tộc nhân Tây Sơn trấn của ngươi có hành vi lũng đoạn thị trường, về việc này ngươi có ý kiến gì không?

Tề Bắc khẽ nhấp một ngụm trà thơm, tỏ ra vẻ tùy ý hỏi.

- Thành chủ đại nhân, đây tuyệt đối là một sỉ nhục đối với Sư Nhân tộc chúng ta. Ta thân là tộc trưởng Sư Nhân tộc, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Ta thật không thể ngờ được bọn họ là người dưới trướng của ta lại đi làm loạn, xin chủ thành đại nhân nghiêm trị.

Khắc La nói.

- Khắc La, ta biết ngươi là một trang hảo hán, ta tin ngươi thật sự không biết chuyện này. Nhưng những tộc nhân dưới trướng của ngươi kia, ta muốn ngươi trục xuất bọn họ ra khỏi tộc, vĩnh viễn không cho tiến nhập thành Tây Linh.

Tề Bắc thân nhiên nói.

Thân hình Khắc La run lên. Dựa theo quy củ trong thành Tây Linh, tội của những tộc nhân kia nhiều lắm thì bị xử một chút hình phạt cùng với nộp một chút kim tệ là xong. Theo lý mà nói thì không nên phạt nặng như vậy. Chẳng lẽ thành chủ đại nhân là đang nhắm vào hắn.

- Xin nghe theo sự xử trí của thành chủ đại nhân.

Khắc La cắn răng nói.

- Có phải ngươi cảm thấy bốn thành chủ xử phạt như vậy là quá nặng?

Tề Bắc khẽ xoay chén trà trong tay, nhàn nhạt nói.

- Không dám.

Khắc La cúi thấp đầu xuống, nhưng trong lòng hắn nghĩ đúng là quá nặng.

Tề Bắc đứng dậy, vỗ tay lên vai Khắc La nói:

- Bốn thành chủ làm như vậy tự nhiên là có nguyên nhân.

- Kim Cương chính là hậu duệ của Thú Nhân, huyết mạch cuồng hóa trong cơ thể hắn đã thức tỉnh, chẳng lẽ ngươi muốn hắn làm hậu vệ bên cạnh ta cả đời sao?

Tề Bắc nói.

Khắc La lập tức ngẩng đầu lên, kích động nhìn Tề Bắc. Thật ra nói hắn thuận phục Tề Bắc nhưng thật sự là hắn thuận phục Kim Cương.

- Ta muốn để cho Kim Cương trở thành vua của Thú Nhân tộc, hắn có tư cách để lập lên một Thú Nhân đế quốc mới.

Tề Bắc chậm rãi nói.

- Đa tạ thành chủ đại nhân.

Khắc La kích động nói. Hậu duệ của Thú Thần, chính là vua của Thú Nhân tộc. Hắn thật không nghĩ tới Tề Bắc lại tính toán như vậy. Chỉ là hắn có chút không hiểu, việc đó với việc hắn trục xuất tộc nhân của mình khỏi thành Tây Linh thì có quan hệ gì với nhau?

Tề Bắc chỉ cười mà không nói.

Khắc La suy nghĩ một lát, đột nhiên hiểu ra, liền mở miệng nói:

- Thành chủ đại nhân, ngài là muốn bọn họ đi nằm vùng...

Lúc này tâm tình của Khắc La so với vừa rồi hoàn toàn trái ngược. Nếu như lúc trước là vô cùng phẫn uất thì lúc này chính là vô cùng cảm động.

Tề Bắc nói với hắn một chuyện trọng yếu như vậy, điều này thể hiện Tề Bắc thật sự tin nhiệm hắn.

- Không biết thành chủ đại nhân muốn gài người vào thế lực nào?

Khắc La hỏi, cố gắng đè nén âm thanh xuống, mặc dù hắn biết rõ xung quanh đây không thể có kẻ nghe nén.

- Bì Mông bộ tộc. Thứ nhất, thực lực của Bì Mông tộc rất mạnh. Thứ hai là quân đội của họ gần kề với chúng ta nhất, đối với chúng ta chính là uy hiếp lớn nhất.

Tề Bắc nói.

- Thành chủ đại nhân anh minh.

Khắc La không nhịn được vuốt mũi ngựa.

- Người đi trước đi, có gì ta sẽ an bài.

Tề Bắc nói.

- Vâng, đại nhân.

Khắc La hành lễ rồi cáo lui.

Tề Bắc ngồi xuống, tay nâng chén trà xuất thần.

Bất chợt, có một đôi ngọc thủ vô cùng mềm mại khẽ đặt lên bờ vai hắn, nhẹ nhàng xoa bóp.

- Thiếu gia, huynh tin tưởng Khắc La sao?

Huyền Ảnh nhẹ giọng hỏi. Nàng vừa rồi vẫn núp ở một bên nghe hai người nói chuyện.

- Để tin tưởng cần phải có thời gian, cũng cần có một vài việc để nhìn thấu một con người.

Tề Bắc nhẹ nhàng mở miệng.

- Huynh đem chuyện này giao cho Khắc La thật ra chính là một sự khảo nghiệm đối với hắn đúng không?

Huyền Ảnh hỏi.

- Đúng vậy. kung à, muội không tin tưởng hắn?

Tề Bắc từ trong giọng nói của Huyền Ảnh cũng đoán được phần nào.

- Trừ huynh và đại ca ra, muội không tin tưởng bất kỳ người nào. Mặc dù trước đây Khắc La từng là thủ hạ của cha muội, nhưng muội cảm giác như hắn vẫn đang giấu giếm điều gì đó.

Huyền Ảnh nói.

Tề Bắc vỗ nhẹ lên bàn tay nàng, con người ai cũng có bí mật, chỉ cần điều đó không gây nguy hiểm đối với người thân của hắn thì hắn cũng chẳng bận tâm.

Đúng lúc này, Độc Nhãn vọt vàng đi đến, nói:

- Thành chủ đại nhân, hai gã đệ tử của Ngự Thú Trang trở lại, nói có chuyện gấp muốn gặp người.

Hai người? Tề Bắc mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Hai gã đệ tử Ngự Thú Trang trở lại, nhưng Tiểu Cửu lại chưa trở về, xem ra thật sự có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Rất nhanh, hai đệ tử Ngự Thú Trang là Địch Á cùng Tiểu Lê tiến vào, bộ dạng hai người có chút chật vật, vẻ mặt lo âu.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tề Bắc trầm giọng nói.

- Thành chủ đại nhân, ngài mau đi cứu đại sư tỷ của chúng ta, sư tỷ cùng với vị hộ vệ Tiểu Cửu kia đã lọt vào vùng lãnh thổ hoang dã dưới vách núi rồi.

Tiểu Lê giống như sắp khóc nói.

Vách đá....

Tề Bắc thoáng sửng sốt, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại. Tiểu Cửu chính là một vương phẩm Ma Pháp Sư thổ hệ, cùng với một vị cao cấp Ma Pháp Sư phong hệ, căn bản sẽ không có nguy hiểm gì.

- Vách đá kia có chút cổ quái, sâu không thấy đáy, ta và Địch Á cùng nhau bò xuống, nhưng mà không làm sao xuống tới đáy được.

Tiểu Lê nói.

- Sau đó chúng ta chờ ở phía trên vách đá ba ngày, nhưng mà cũng không thấy Đại sư tỷ cùng Tiểu Cửu đi lên.

Địch Á nói thêm, vẻ mặt vô cùng kinh sợ.

Vùng man hoang này vô cùng nguy hiểm, khi bọn họ tiến vào tìm Diêm Phương Phi cùng Tiểu Cửu đã trải qua rất nhiều nguy hiểm. Khi bọn họ quay trở lại cầu viện cũng vài lần suýt tử nạn dưới nanh vuốt của ma thú.

Tề Bắc nghĩ đến Tiểu Cửu đang gặp nạn, trong lòng lo lắng không yên, nhưng vẻ mặt hắn không hề tỏ ra chút khác thường.

- Các người không cầu viện Ngự Thú Trang sao?

Tề Bắc hỏi, hắn cũng không nhắc gì tới Tiểu Cửu. Một đệ tử lòng cốt của Ngũ Đại Thánh Địa gặp nạn, chẳng lẽ các cao thủ của Thánh Địa không quan tâm gì sao?

- Chúng ta cũng đã cầu cứu sư môn, nhưng mà Ngự Thú Trang cách nơi này rất xa, chúng ta sợ người của sư môn tới thì đã muộn. Vì vậy... Thành chủ đại nhân, coi như Tiểu Lê ta cầu xin ngài, xin ngài hay cứu Đại sư tỷ của ta.

Đôi mắt Tiểu Lê nổi lên tầng hơi nước. Nàng không lý gì tới Tiểu Cửu, có lẽ trong tiềm thức của nàng cho rằng Tề Bắc sẽ không quá để ý tới tính mạng của một hộ vệ, căn bản sẽ không vì người đó mà đi mạo hiểm, cho nên từ đầu tới cuối nàng chỉ nhắc đến Diêm Phương Phi, thái độ vô cùng cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bảo Bối Của Mễ Kỳ

Tề Bắc không hề đáp ứng ngay lập tức mà để cho hai người họ lui xuống nghỉ ngơi trước, nét mặt vẫn hết sức bình thản. Nhưng mà sau khi sư huynh muội hai người vừa rời đi, sắc mặt hắn lập tức trở lên âm trầm

- Gọi Liệt Hóa tới đây cho ta, bọn thiếu gia có việc giao cho hắn.

Tề Bắc nói với Độc Nhân. Lúc này, trong ánh mắt Tề Bắc mới hiện lên vẻ lo lắng. Huyền Ảnh biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, liền không hề chần chờ, lập tức nói:

- Thiếu Gia, muội cũng muốn đi.

- Được.

Tề Bắc gật đầu đáp ứng. Tốc độ và năng lực ẩn thân của Huyền Ảnh ngày càng tăng, sau khi hóa thú thì có thể đạt tới cực hạn. Nàng cùng với Kim Cương một người mạnh về sức mạnh, một người mạnh về tốc độ, hai người này phối hợp công kích quả là thiên ý vô phòng (áo trời không vết chỉ).

Một lát sau, Liệt Hỏa đi tới phủ thành chủ. Tề Bắc giao mọi chuyện tại thành Tây Linh lại, chuyện trọng yếu nhất chính là an bài gián điệp của Sư Nhân tộc vào trong Thú Nhân tộc.

- Tước gia, ngài muốn cài người vào bộ tộc Bì Mông?

Liệt Hỏa thấp giọng hỏi

- Tất cả Bì Mông, Độc Giác, Tử Kim thú nhân, ta đều muốn cài vào.

Tề Bắc thân nhiên nói, song nhân thấp thoáng quang mang.

- Vâng, Tước gia.

Hỏa Liệt cáo lui, trong lòng mơ hồ cảm thấy Tề Bắc đang chuẩn bị một chuyện long trời lở đất.

Tại xưởng công binh dưới mặt đất trong lòng đất, Mễ Kỳ nhìn đám nguyên vật liệu đang được lắp ráp lại với nhau một cách tốt đẹp, ánh mắt trở lên mơ hồ, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ biến hóa phức tạp. Tề Bắc đã tới được một lúc rồi, hẳn nhìn Mễ Kỳ, thật không thể hiểu nổi nha đầu này còn nhỏ tuổi như vậy nhưng biểu cảm trên mặt có buồn, có vui đa dạng như thế. Tề Bắc lặng yên không một tiếng động, đi tới sau lưng nàng, đột nhiên đưa tay lên bịt mắt nàng lại.

- A...

Mễ Kỳ la lên một tiếng, vung tay đập bụi phấn màu xanh về phía sau. Tề Bắc xuất ra nội lực hộ thể, khẽ động một cái, lập tức khiến đám bụi phấn trời nổi phía trước mặt của hắn. Trong nháy mắt, đám bụi phấn màu xanh liền bốc cháy, đồng thời phát ra những tiếng nổ.

- Thành chủ đại nhân, mau buông ra.

Mễ Kỳ dường như biết đó là Tề Bắc, liền hét lớn lên. Tề Bắc buông tay ra, cười hỏi :

- Nha đầu, làm sao muội biết được là ta?

- Muội đương nhiên biết, chỉ có ngài mới không biết xấu hổ đi bắt nạt trẻ con thôi.

Mễ Kỳ chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói. Tề Bắc khẽ véo cái mũi của nàng, nhìn đám bụi phấn màu lục vẫn đang cháy, có lẽ đây chính là nguyên nhân gây ra vụ hỏa hoạn ở thành Giao Nhân.

- Vật này không tồi, muội cho ta một ít.

Tề Bắc nói

- Huynh muốn đến đâu phóng hỏa giết người? Mang muội đi với.

Hai mắt Mễ Kỳ sáng lên, hưng phấn nói. Tề Bắc trợn trắng hai mắt: “Nha đầu này thật không biết trong đầu nghĩ cái quái gì mà nói tới phóng hỏa giết người lại hưng phấn như vậy”

- Ta muốn tới vùng Man Hoang một chuyến, muội có biết di tích văn minh Địa Tinh ở đâu không? Có bản đồ nơi đó không? Có lẽ ta sẽ tới đó một chuyến.

Tề Bắc nói

- Muội cũng muốn đi, tại di tích văn minh Địa Tinh hẳn là có rất nhiều cơ quan. Hi hi! Chỉ có muội mới có thể phá giải được.

Mễ Kỳ nói

- Không được, mục đích thật sự của ta không phải là di tích văn minh Địa Tinh, chỉ là nếu có thời gian thì sẽ tới đó tìm hiểu một chút để xác minh coi nó có tồn tại hay không thôi.

Mễ Kỳ thoáng do dự, rồi lấy ra từ lồng ngực một quyển sách bằng da dê cũ kỹ đưa cho hắn. Tề Bắc nhận lấy, mở ra xem thấy đây chính là một tấm bản đồ, có ghi lộ tuyến một cách tỷ mỉ.

- Tấm bản đồ này là giả, nếu huynh đi theo lộ tuyến ghi trên đó chắc chắn sẽ thập tử vô sinh. Muốn xem lộ tuyến thật sự thì huynh phải dùng thứ thuốc này bôi lên thì mới có thể thấy được.

Mễ Kỳ vừa nói vừa lấy ra một lọ thuốc màu đỏ. Tề Bắc nhận lấy, xoa xoa đầu Mễ Kỳ, nói:

- Cảm ơn muội đã tin tưởng ta. Ta hứa, muội nhất định không có tin nhầm người.

Mễ Kỳ đột nhiên ôm lấy Tề Bắc, thanh âm có chút buồn, nói:

- Huynh nhất định phải cẩn thận, muội không muốn lại cô đơn một mình.

Tề Bắc nở nụ cười, vỗ nhẹ lên lưng nàng, nhìn bộ dạng nha đầu này quả thật là đã xem hán như người thân để dựa dẫm vào rồi. Lúc này, Mễ Kỳ buông Tề Bắc ra, chạy qua lục lợi một hồi rồi cầm một đồng đồ vật đi tới.

- Đây chính là đám phấn có thể cháy như vừa rồi, vậy lên thì ngay cả nước cũng có thể đốt cháy. Đây là liên hoàn bom, chỉ cần cho nổ một viên thì tất cả đều phát nổ. Còn đây là yên vụ phấn, tung ra lập tức tạo thành một tầng khói, rất tốt cho lúc trốn chạy...

Mễ Kỳ lấy ra từng thứ rồi nói cách dùng. Ánh mắt Tề Bắc càng lúc càng sáng, những thứ này đều là đồ tốt, đối với những người có thực lực mạnh mẽ có lẽ tác dụng không lớn, nhưng mà dùng trong chiến tranh thì uy lực hoàn toàn khác hẳn.

Bóng đêm đen đặc, mặt trăng đã núp vào trong những đám mây, chỉ có mấy ánh sao âm đạm còn lấp lóe yếu ớt, khiến cho Thú Nhân phải hết sức để ý mới phát hiện ra sự tồn tại của nó. Tề Bắc huynh muội Kim Cương, Huyền Ảnh và mười ba người khác ẩn mình trong bóng tối, dưới sự dẫn đường của hai đệ tử Ngự Thú Trang là Dịch Á và Tiểu Lê, tất cả mọi người cùng lên đường đi tới vùng Man Hoang tìm kiếm tung tích của Diêm Phương Phi và Tiểu Cửu.

...

...

Thông Thiên Sơn, tại chỗ cuối cùng của cửa ải thứ ba, từ trong màn sương mù dày đặc xuất hiện một bóng người, bước đi có phần lão đạo nhưng hết sức kiên định. Một cánh tay nhỏ đặt ở cuối một khối Thanh Ngọc, khiến cho sương mù xung quanh lập tức tan ra. Ở cách đó không xa, Khai Đế vô cùng vui mừng khi thấy Minh Nguyệt công chúa.

- Sư phụ, đệ tử làm được rồi.

Minh Nguyệt công chúa nói xong liền như mất hết sức lực, ngồi ngay xuống mặt cỏ. Khai Đế đi tới cúi đầu cho Minh Nguyệt công chúa một viên đan dược, nói:

- Tốt lắm, con quả thực không làm cho vị sư thất vọng.

- Vậy có phải con có thể cùng Thập Bát trưởng lão đi tới Man Hoang vực không?

- Được, con đã hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định, sẽ được cùng với bảy vị sư huynh tỷ khác và Thập Bát trưởng lão đi tới Man Hoang vực.

Khai Đế nói. Đúng lúc này, một nữ tử tuyệt thế mặc áo bào xanh hạ xuống, mỗi cái nhìn, mỗi nụ cười cũng có thể khiến cho người ta mê mẩn, đúng là câu hồn đoạt phách. Đừng nói gì là nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng không khỏi bị nàng hấp dẫn.

- Ra mắt Thập bát trưởng lão.

Khai Đế và Minh Nguyệt công chúa lập tức hành lễ. Khai Đế tuy là sư tỷ của Yêu Nhiêu, nhưng hiện tại Yêu Nhiêu chính là trưởng lão trẻ tuổi nhất tại Thông Thiên Sơn, thân phận và địa vị lúc này đã hoàn toàn khác, cho nên trong lúc có mặt mọi người, Khai Đế vẫn phải hành lễ với Yêu Nhiêu. Mặc dù điều này khiến cho trong lòng nàng có chút không vui. Yêu Nhiêu gật đầu, nhìn Minh Nguyệt công chúa một cách ngạc nhiên, trong lòng thầm khen một tiếng: "Đây chính là vị hôn thê của tiểu nam nhân kia sao? Diện mạo khí chất quả thực có phần hơn người, tiểu nam nhân đúng là có diễm phúc không tẻ. Chỉ có điều, Minh Nguyệt công chúa không có chút hảo cảm gì đối với Tề Bắc. Lần này tới Thông Thiên Sơn, chắc chắn muốn không gặp lại Tề Bắc nữa rồi. Như vậy cũng tốt, chỉ có điều người đừng có hối hận nha."

Yêu Nhiêu trầm nghĩ, mặc dù thân phận lúc này của nàng vô cùng cao quý, nhưng nàng cũng chỉ là một nữ nhân. Trong chuyện tình cảm thì nữ nhân cao quý cũng bình thường như bao nữ nhân khác, có lẽ đây chính là trong tình yêu không có phân biệt địa vị cao thấp, sang hèn.

- Sư tỷ, tỷ thu được một đệ tử thật xuất sắc, khiến cho người ta hâm mộ.

Yêu Nhiêu cười nói. Khai Đế mỉm cười có chút gượng gạo. Đối với việc thu được Minh Nguyệt công chúa làm đồ đệ, trong lòng nàng cũng hết sức hài lòng, bởi trong thời gian ngắn như vậy công chúa có thể vượt qua được ba cửa ải, như vậy đã tốt hơn nàng lúc xưa rồi, nếu chú tâm mài dũa nhất định sẽ thành viên ngọc quý.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Thực Tâm Viên (Vườn Ăn Tim)

Từng trận cuồng phong khủng khiếp trong Man Hoang Vực mang theo một cái khí thế mênh mông, tựa hồ muốn đem vạn vật ném vào con sông lịch sử

của thời đại hoang dã. Tiết trời về chiều lạnh đến thấu xương, mặt trời lấp ló phía xa đang tỏa ra những tia sáng đỏ chói như máu tươi chảy tràn trên mặt đất lạnh lẽo. Đoàn người Tề Bắc đang từ phía xa đi tới, trên người mùi máu tanh nồng không sao tiêu tán được. Con đường mà họ đi tới đây ngày càng nhiều ma thú hung dữ, đẳng cấp ngày càng cao hơn. Bọn họ hầu như ngày nào cũng vừa đi vừa giết chóc điên cuồng, ngay cả Huyền Ảnh cũng bị sát tính làm ảnh hưởng. Giờ đây, sâu trong đôi mắt nàng thi thoảng cũng lấp lóe những tia sát khí lạnh lẽo làm người ta lạnh cả xương sống. Giết chóc chính là một loại độc dược làm người ta phát nghiện, cho nên sau mỗi cuộc giết chóc điên cuồng thì Tề Bắc lại để cho Huyền Ảnh và Kim Cương ngồi cạnh hân hân dùng chánh khí của Thần Long quyết và chí dương khí hóa giải lệ khí trong lòng bọn họ. Lệ khí trên người có thể chấn nhiếp kẻ địch, cũng có thể tăng mạnh thực lực bản thân, nhưng mà lệ khí trong lòng sẽ làm cho con người sa đọa, trầm mê trong giết chóc mà mất đi tính người.

“Phịch” một tiếng, một cánh tay đã bị đông cứng thành băng rơi ra từ trong đồng tuyết, Tiểu Hắc Muội sợ hãi hét lên một tiếng. Tề Bắc bước tới xem xét, thì ra đó là thi thể của một Mạo Hiểm Giả bị đông cứng trong tuyết. Tiểu Hắc Muội vô ý quệt phải làm cho cánh tay đã bị đông cứng lâu ngày nên rất dễ bị gãy rời ra như bánh trắng. Tiểu Hắc Muội lẽ lười rụt cổ vì biết mình hơi thất thố, cảm thấy có chút xấu hổ. Tề Bắc tiến lên, dậm mạnh chân một cái, băng tuyết xung quanh mấy chục thước bị quét bay, dưới đất nhất thời lộ ra mười mấy thi thể. Thi thể mặc dù đã bị đông cứng rồi nhưng mà những vết thương rất thể thâm thương trên người làm người ta phải ớn lạnh rùng mình. Mỗi thi thể đều bị moi ruột, lấy mất trái tim.

- Thực Tâm Viên!

Con người Tề Bắc co rút lại. Những mạo hiểm giả này cơ hồ không kịp phản kháng đã bị giết chết, những vết xé xác kia là do móng vuốt tạo thành, hơn nữa trái tim bọn họ cũng bị moi mất, suy ra hung thủ rất có thể chính là Thực Tâm Viên. Đó là một loài Ma Thú cao cấp, nó có thực lực của cường giả Địa phẩm, chuyên moi tìm để thưởng thức, bất kể là ma thú hay con người thì nó cũng không hề bỏ qua.

- Tăng cường cảnh giới. Rất có thể Thực Tâm Viên đang rình mò quanh đây.

Tề Bắc trầm giọng nói. Vừa nói, hân vẫy tay một cái đem lấy toàn bộ trang bị của đám Mạo Hiểm Giả này cắt hết vào giới chỉ. Dù sao bọn họ cũng đã chết giữ lại cũng chẳng để làm gì, chỉ bằng lấy làm tiện nghi cho hân vậy. Đồ đạc của đám Mạo Hiểm Giả rất linh kinh nhưng cũng có vài món bảo bối không tệ lắm. Thực ra thì ngoài việc vào Man Hoang vực để săn bắt ma thú, tìm kiếm thiên tài địa bảo thì một số bộ phận Mạo Hiểm Giả cũng kiếm ăn bằng cách lột đồ của những người khác gặp nạn trên đường. Đoàn người bước đi càng thêm cẩn thận, dù sao thì bọn họ cũng đã vào sâu trong Man Hoang vực đến hai ngàn dặm, hơn nữa Thực Tâm Viên là một thứ Ma Thú nổi danh hung dữ, nếu không chịu khó đề phòng thì rất có thể sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục.

Mặt trời cũng dần dần biến mất, cảnh vật trở nên âm u thâm trầm.

- Tiểu Hắc Muội, nơi này còn cách vách đá xa không?

Tề Bắc hỏi.

- Không còn xa nữa đâu. Với tốc độ này thì hai ngày nữa là có thể tới nơi.

Tiểu Hắc Muội hồi đáp.

- Trời tối rồi, chúng ta phải kiếm nơi nghỉ chân thôi.

Tề Bắc nói. Qua đêm ở trong Man Hoang Vực mà hạ trại lộ liễu thì chẳng khác nào việc tự sát, cho nên muốn nghỉ ngơi và để muốn sống sót qua đêm thì phải chịu khó đào hầm băng hoặc khoét thân cây cỏ thụ mà làm ổ. Man Hoan Vực đầy đại thụ cho nên tìm một cái cây thích hợp cho cả đoàn cũng không khó. Đi thêm một đoạn không xa, đoàn người đã tìm được một cái cây thích hợp, từ đám rễ của đại thụ khoét ra một khoảng trống là đã có một cái hang nhỏ ấm áp để trú ngụ rồi. Bởi vì đại thụ có tính mạng nên nó phát ra khí tức sinh mệnh, có thể che dấu khí tức con người. Đây chính là ưu thế của việc làm ổ trong thân cây mà hầm băng và hang đá không có được. Đó cũng là lý do tại sao mà phần lớn Mạo Hiểm Giả đều lựa chọn việc làm ổ trong thân cây. Trước khi trời hoàn toàn tối mịt, mọi người đã làm xong nơi trú ngụ rồi. Trong hốc cây mới đào, họ thả ra một viên Dạ Minh Châu để chiếu sáng là vừa đủ. Không có ai nói chuyện gì cả, mỗi người đều làm việc riêng của mình, hoặc tu luyện hoặc suy tư hay lần quay ra ngủ luôn.

Nửa đêm, gió thổi lưng rít gào, những tiếng thú gầm xa xa vọng đến. Chi là nơi đây gió thổi điên cuồng từ bốn phương tám hướng nên cũng không thể xác định được âm thanh đến từ nơi nào, bất quá đám người Tề Bắc đã rất quen thuộc với chuyện này rồi, hơn nữa bọn họ cũng không hơi đâu mà đi quan, chỉ chuyên tâm nghỉ ngơi hoặc tu luyện. Bất chợt, Tề Bắc đang ngồi xếp bằng tu luyện, vành tai hân bỗng giật giật mấy cái, vội mở choàng mắt ra.

- Thiếu gia làm sao vậy?

Huyền Ảnh nhạy cảm lập tức nhận ra cái gì đó khác lạ, thấp giọng hỏi.

- Âm thanh này không bình thường, là tiếng người đang kêu thảm thiết.

Tề Bắc nói. Nghe Tề Bắc nói như vậy, Địch Á, Tiểu Hắc Muội và Kim Cương đều mở mắt, cẩn thận lắng nghe. Quả nhiên theo tiếng gió vọng đến có tiếng người kêu la thảm thiết cùng với đó là tiếng gầm cuồng bạo của hung thú, hơn nữa âm thanh kia càng lúc càng gần. Tiếng hét kia càng lúc càng thảm thiết xem ra người kia đã hoảng sợ đến cực độ xen lẫn là tiếng thú gầm gào làm cho thâm tâm mọi người nhộn nhạo vô cùng.

- Có phải là Thực Tâm Viên không? Nghe rất giống như tiếng vượn.

Tiểu Hắc Muội khẽ nói. Ngự Thú Trang đệ tử luôn luôn nhạy cảm đối với âm thanh các loài thú. Mà đúng lúc này, một tiếng tuyệt vọng của nữ nhân vang lên chói tai:

- Có ai không? Cứu ta với, ta nguyện trả thù lao năm trăm vạn kim tệ.

Có thể đi đến đây không có ai là một tay mơ cả, tự nhiên cũng biết cách thức ẩn náu, cho nên nàng hướng đến đám đại thụ, ôm hy vọng một phần vạn, gào hét cầu cứu. Tề Bắc quan sát bên ngoài qua một cái lỗ nhỏ, hần thấy được một cô gái tóc tai bù xù đang mặc trên người khôi giáp của nữ quân nhân loang lổ máu, bộ dáng vô cùng chật vật, dường như đã sắp hết sức rồi. Mà cách đó không xa, có một con khỉ rất lớn, toàn thân phủ một lớp lông dài đen nhánh đang lao tới vun vút. Trên trán con khỉ lớn đó là đôi con ngươi như hai cục máu đỏ lờ lờ, tựa như máu tanh đến từ địa ngục. Nó nhếch cái miệng đầy răng sắc bén cùng với hai cánh tay đầy móng vuốt bén như dao, dư sức xé nát bất kỳ con mồi nào.

Thực Tâm Viên, quả thực là Thực Tâm Viên!

Bất quá con Thực Tâm Viên này khắp người cũng đầy vết thương, trong đó vết thương ở ngực xem ra nghiêm trọng nhất, vết thương đó là một cái lỗ thủng to như miệng chén, máu tươi theo đó đang ô ô chảy ra.

- Tiểu Hắc Muội, Thực Tâm Viên này đáng giá bao tiền?

Tề Bắc trong lòng có chút tham lam. Nếu như con Thực Tâm Viên đang bị thương như vậy mà không chiếm tiện nghi thì thực là một thằng ngu.

- Thi thể Thực Tâm Viên giá chừng trăm vạn kim tệ. Nhưng quý nhất chính là thú đan trên đầu nó, giá trị ít nhất là một ngàn vạn kim tệ.

Tiểu Hắc Muội nói.

“Một ngàn vạn kim tệ! cộng với năm trăm vạn kim tệ mà nữ nhân này lấy chuộc mạng thì bằng một ngàn năm trăm vạn kim tệ đó.” Tề Bắc nổi lên con tham mắt, đạo này hần cũng rất thiếu tiền cho nên hần nhanh chóng hạ quyết tâm. Lúc này, Thực Tâm Viên kia điên cuồng hét lên một tiếng, lao đến nữ nhân kia, móng vuốt của nó xé gió lóe lên từng tia sáng đầy tử vong. Nữ quân nhân tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng đã hết sạch sức lực kháng cự. Nhưng ngay lúc này, một quyền ánh màu vàng từ trong đất đập thẳng vào Thực Tâm Viên đang điên cuồng kia.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ngầm Giở Trò

Quyền ánh màu vàng mơ hồ ẩn chứa hình ảnh dị thú quét đến đâu cũng để lại một tầng sương mù dày đặc.

Ầm!

Quyền ánh này đập thẳng vào những cái móng vuốt đang chụp về phía nữ quân nhân của Thực Tâm Viên, phát ra tiếng nổ lớn. Thực Tâm Viên chịu một kích nặng nề như vậy của Kim Cương nhưng thân thể nó cũng chỉ hơi khựng lại chút xíu, ngay sau đó nó điên tiết hét lên một tiếng. Nó đem thân thể cứng rắn kháng lại lực đạo của quyền đó rồi đánh về phía Kim Cương. Không hổ là hung thú có sức mạnh của cường giả Địa Phẩm, dưới tình huống chịu thương tích như vậy mà vẫn vô cùng hung hãn. Bất kỳ con vật nào được gọi là hung thú thì ít nhất cũng đánh ngang tay với Chiến sĩ cao cấp. Một số ít hung thú có thể đánh chết cả cường giả Thánh phẩm. Ngay lúc Thực Tâm Viên đánh tới Kim Cương thì một thân ảnh quỷ mị màu bạc thoáng hiện lên, lóe lên sáng lạnh lơ lửng mắt của nó đâm tới. Hai con mắt đỏ ngầu của Thực Tâm Viên bỗng nhắm chặt lại, dữ tợn lắc đầu tránh qua một bên.

- Ầm

Móng vuốt Huyền Ảnh lóe một cái đã đánh trúng mặt nó, máu cứ vậy tuôn trào. Trong tích tắc, Thực Tâm Viên dùng một loại thân pháp cực kỳ quỷ dị vừa tránh né vừa vung cái tay đầy móng vuốt phản công kẻ đánh lên. Thân hình Huyền Ảnh nhất thời biến mất rồi lại hiện ra cách đó không xa. Mặc dù nàng không bị thương nhưng lúc cánh tay khùng khiếp kia quét qua, sóng xung kích cũng làm cho ngực nàng đau đớn một hồi. Nhờ vào hành động phản kích của Thực Tâm Viên đã cho Kim Cương thêm thời gian để phát động tấn công lần nữa. Đúng lúc cánh tay hung thú đang quét ngang, lại một quyền ánh màu vàng đập thẳng vào vết thương đang há miệng chảy máu của nó.

- Ghur...Grào..

Thực Tâm Viên bị phản gào lên một tiếng, máu ở miệng vết thương kia lại xối xả chảy ra, thân hình khổng lồ cũng bay ra ngoài, ngã nhào trên nền tuyết. Cả người nữ quân nhân kia lúc này cũng xụi lơ trên mặt đất nhìn cảnh tượng này, tựa hồ nàng cũng chưa kịp phản ứng. Đột nhiên Thực Tâm Viên đứng bật dậy, nó nhe nanh múa vuốt nhìn chằm chằm Kim Cương, hai tròng mắt đỏ tựa hồ có chút biến hóa.

- Không hay rồi! Nó muốn chấn nát thú đan để tăng cường sức mạnh. Đến lúc đó thì thực lực của nó tăng gấp đôi, cho dù giết được nó cũng không còn thú đan để mà bán đâu.

Lúc này Tiểu Hắc Muội vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Đối với phản ứng của hung thú thì không ai rõ ràng hơn đệ tử Ngự Thú Trang bọn họ. Tề Bắc búng một cái đánh ngất nữ quân nhân kia, đột nhiên đứng dậy, khí áp đánh bay tuyết ở xung quanh khiến Tiểu Hắc Muội và Dịch Á vội vàng quay đầu che mắt lại. Thân ảnh Tề Bắc đột ngột hiện ra trước mặt Thực Tâm Viên, Long trào màu vàng hung hăng vồ tới. Thực Tâm Viên từ đầu đến cuối tỏ ra vô cùng hung ác bỗng tự nhiên biểu hiện ra sắc thái vô cùng hoảng sợ, để cho Long trào của Tề Bắc không gặp bất kỳ trở ngại nào mà gim thẳng vào quả

tim của nó. Tề Bắc rút Long trảo ra mang theo một quả tim khổng lồ đang phun máu xối xả. Thực Tâm Viên ngã xuống ầm ầm, đôi mắt đỏ quạch lúc trước, từ từ chuyển thành màu xám trắng. Cánh tay Tề Bắc nhảy mất chuyển từ trạng thái Long hóa về bình thường. Tiểu Hắc Muội và Dịch Á mới ngoảnh mặt trở lại đã nhìn thấy Thực Tâm Viên đã chết, bọn họ trợn mắt há mồm không thể tin được cảnh này, Thực Tâm Viên vừa mới hung mãnh như vậy đã lăn quay ra chết, trái tim cũng bị móc ra. Đúng lúc này Thập Tam ẩn mình trong bóng tối vội báo động Tề Bắc:

- Chủ nhân! Có một chi Mạo Hiểm Giả cách đây không xa đang chạy tới. Thực lực bọn họ rất mạnh. Đúng đầu là một Ma Pháp Sư Địa phẩm

Vừa dứt lời thì giữa màn đêm liền xuất hiện một thân ảnh đang quan sát đoàn người Tề Bắc. Đây là một Ma Pháp Sư trung niên mặc trường bào hoa lệ màu tím, dưới chân hần lập lòe Quang Thiểm, hiển nhiên đây chính là Ma Pháp Sư lõi hệ Địa phẩm, là một kẻ cường đại. Kim Cương, Huyền Ảnh, Tiểu Hắc Muội và Dịch Á vội vàng tập trung phía sau lưng Tề Bắc, cả đám đề phòng quan sát Ma Pháp Sư này. Tên Ma Pháp Sư đó đáp xuống cách đó không xa, bảy tên Mạo Hiểm Giả khác cũng xuất hiện sau lưng hắn, nhìn sơ qua thì thực lực cũng không yếu chút nào. Hai bên yên lặng đánh giá lẫn nhau, bầu không khí có chút căng thẳng. Tên Ma Pháp Sư dời ánh mắt đến Thực Tâm Viên đang nằm chết cong queo trên đất mà trái tim bị móc khỏi lồng ngực, con người không khỏi co rút một cái. Thực Tâm Viên loại hung thú này cho dù hần đôi phó cũng có chút phiền toái. Chặn giết nó rất đã rất khó rồi, mà một khi nó bị dồn đến chân tường thì tự bạo thủ đan tăng cường thực lực, đến lúc đấy thì cái được không bằng cái mất. Nhưng Thực Tâm Viên kia bị một kích moi tim gọn gàng, hần khẳng định bản thân hoàn toàn không thể làm được. Mặc dù hần vô cùng thêm thưởng xác con hung thú này nhưng đồng thời hần cũng rất kiêng kỵ thực lực đám người trước mặt. Có lẽ đám kia thực lực cũng không cao đến như vậy nhưng biết đâu họ lại có thứ ma pháp công kích rất mạnh thì sao.

- Chúng ta đi.

Một hồi lâu sau, Ma Pháp Sư mới mở miệng nói rồi xoay người bỏ đi. Những người kia mặc dù không cam lòng nhưng uy vọng của Ma Pháp Sư trong đội ngũ là cực kỳ cao, bọn họ không thể trái lời. Nhìn đội ngũ Mạo Hiểm Giả biến mất trước mắt, Tiểu Hắc Muội và Dịch Á cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Tề Bắc lại không hề động đậy, hần chăm chú quan sát chỗ mà vừa rồi Ma Pháp Sư kia đứng. Khi đó, trước khi đi tên kia có dùng ma pháp trượng gõ xuống nền đất một cái khiến hần cảm giác được có điều gì đó bất thường. Tề Bắc nhắc chân giậm mạnh một cái vào mặt tuyết, nhất thời thổi tung chỗ tuyết Ma Pháp Sư kia lên, để lộ ra một viên tinh thể màu tím long lanh.

- Ngầm giờ trò à?

Tề Bắc khoát tay, một luồng nội lực mơ hồ hóa thành hình rồng cuốn lấy tinh thể kia rồi mang nó bay thẳng về hướng đội Mạo Hiểm Giả vừa rời đi.

- Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn, cùng với đó là một tia sét rất lớn phóng lên cao. Lấy nó làm trung tâm, điện mang tỏa ra bốn phía, nhất thời cự thạch, cây cối trong phạm vi vài trăm thước đất hóa thành tro bụi. Đúng lúc này một tiếng kêu thảm thiết truyền tới. Sau khi lôi quang tiêu tán, tên Ma Pháp Sư kia lại xuất hiện, nhưng phía sau hần lần này chỉ còn có sáu tên đội viên, hiển nhiên tên kia là kẻ phát ra âm thanh thảm thiết đó.

- Giết! Không tha một ai.

Tề Bắc lớn tiếng quát, lập tức ngưng tụ đầu khí màu vàng kim thành khai giáp ở trên người, phía sau lưng một đôi cánh cũng do đầu khí hóa thành vô thật mạnh đẩy cả người hần lao về phía tên Ma Pháp Sư lõi hệ Địa phẩm đang ngâm pháp chú nguyên rủa. Trên mặt tên Địa Phẩm lõi hệ Ma Pháp Sư thoáng vẻ tàn nhẫn, nháy mắt tỏa ra một tầng lôi quang ma pháp để hộ vệ, còn tay vung pháp trượng đánh ra mười tia sét như ngón tay về phía Tề Bắc. Tề Bắc hét lớn một tiếng, hần trường kiếm trong tay xuất ra nội lực cuồng long chém thẳng tới, hoàng kim đầu khí hóa thành một con cuồng Long xông thẳng tới hơn mười tia sét kia.

- Xèo xèo

Đầu khí và mấy tia sét kia chạm vào nhau làm năng lượng bắn ra tứ phía, khiến tuyết trắng phủ trên mặt đất bị hóa thành hơi nước. Nhưng làm người ta bất ngờ chính là những tia sét kia không hề tiêu tán như những tia sét bình thường mà nó lại dây dưa một chỗ cùng với đầu khí hóa rồng của Tề Bắc, tựa hồ muốn trời buộc đầu khí của Tề Bắc vậy. Nhưng đối với Tề Bắc thì cái đó không quan trọng, bởi cái quan trọng là hần đã có thể tiếp cận được tên Ma Pháp Sư này. Trường kiếm trong tay không chút do dự mà bổ thẳng vào tầng bảo hộ trên người tên Ma Pháp Sư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Đánh Chết Ma Pháp Sư Địa Phẩm

Khóe miệng Ma Pháp Sư lõi hệ lộ ra nụ cười tự tin, tầng lôi quang ma pháp của hần chính là ma pháp Địa phẩm mạnh hơn tầng lôi quang ma pháp của Ma Pháp Sư cao cấp không biết bao nhiêu lần, cho dù thiếu niên trước mặt này là một Chiến sĩ Địa phẩm thì trong chốc lát cũng khó có thể phá được tầng bảo hộ này. Bất quá nụ cười của hần lập tức bị khựng lại, trợn mắt nhìn trường kiếm của Tề Bắc sau khi đâm vào tầng lôi quang ma pháp, làm cho ma pháp trảo chấn động mãnh liệt, đầu khí theo trường kiếm xoáy thành hình mũi khoan cắm sâu vào tầng bảo hộ nửa tấc. Trong lòng Ma Pháp Sư lõi hệ nhất thời cả kinh, lòng bàn chân lóa lên quang thiểm, cả người bay về phía sau. Cùng lúc đó, trong miệng hần ngâm chú ngữ, pháp trượng giơ lên cao, viên Ma Tinh màu tím ở đầu trượng sáng lên. Mấy nhanh chóng ngưng tụ dày đặc trên bầu trời, lôi quang trong đám mây bắt đầu ầm ầm nổ, uy áp khiến người ta không thể thở nổi.

Ma pháp Địa phẩm, Lôi Ngục thuật!

Một khi ma pháp này khởi động sẽ dẫn theo sấm sét bao trùm tất cả phạm vi trăm thước quanh đó, biến thành một địa ngục sét. Một khi bị quây vào trong đó sẽ nếm sự thống khổ của hàng triệu tia sét bắn vào người, cho dù có một thân thể làm bằng kim cương thì cũng sẽ hôi phi yếm diệt. Thân hình Tề Bắc chợt lóe, muốn thoát khỏi phạm vi của Lôi Ngục thuật. Nhưng thân hình Tề Bắc sắp vượt ra khỏi phạm vi đó thì bị mấy đạo lôi quang đánh tới, ép trở lại.

- Nếu để cho người chạy ra phạm vi công kích dễ dàng như vậy, vậy chắc chắn không phải là ma pháp Địa Phẩm rồi.

Ma Pháp Sư lôi hệ cười lớn, mặc dù chuẩn bị thời gian ma pháp lôi hệ hơi dài, nhưng uy lực lại rất lớn, mà Lôi Ngục thuật một khi đã thành sẽ không cho địch nhân thoát khỏi phạm vi công kích. Đến lúc đó nó sẽ phong tỏa toàn bộ khu vực, chỉ đợi vạn lôi tề phát (vạn tia sét cùng đánh), biến kẻ địch thành tro bụi. Tề Bắc hít nửa con mắt, cũng dừng lại không hề cử động nữa, tựa hồ đợi công kích đáng sợ kia tới. Những người còn lại cũng đang chiến đấu vô cùng kịch liệt, hai huynh muội Kim Cương và Huyền Ảnh tự mình đấu bốn người, còn hai người của Ngự Thú Trang là Dịch Á và Tiểu Hắc Muội đều xuất Ma Sùng ra đấu với hai người khác. Thập Tam vẫn ẩn mình ở một nơi gần đó, nhưng chẳng biết tại sao lại không ra tay. Đúng lúc này, ma sùng của Tiểu Hắc Muội là ma thú Hòa Văn Báo cấp bốn bị thương nặng phải thu về Ngự Thú Giới, nàng bắt đặc đi nhảy lên trên người Ngân Mao Ma Lang của Dịch Á.

- Chúng ta là đệ tử của Thánh địa Ngự Thú Trang, nếu các người không dừng tay, sẽ chết không có chỗ chôn.

Dịch Á đối mặt với công kích của hai gã Chiến sĩ cao cấp, trong lòng hấn sợ hãi, không khỏi rùng rợn.

“Ngự Thú Trang!” Hai gã Chiến sĩ cao cấp đình công kích trệ một chút, chỉ là Dịch Á vẫn chưa kịp thở một hơi thì công kích của bọn chúng lại tiếp tục công kích càng hung hiểm hơn. Dịch Á vừa thấy danh tiếng của sư môn không hữu hiệu, liền nhảy lên người ma lang, mang theo Tiểu Hắc Muội bỏ chạy. Thật ra thì bất cứ một tay gã mờ nào cũng biết việc hấn nói ra danh hiệu đệ tử Thánh địa chỉ khiến ý định giết người của bọn chúng càng tăng thêm thôi, hơn nữa bọn họ còn là Mạo Hiểm Giả không có chỗ ở cố định, căn bản không sợ người của Thánh Địa trả thù.

- Dịch Á, huynh điên rồi...

Phía xa xa, truyền đến âm thanh tức giận của Tiểu Hắc Muội, nhưng ngay sau đó biến mất trong màn đêm. Trong trận chiến, bỏ chạy vứt bỏ đồng đội lại là một chuyện luôn khiến người ta khinh bỉ, thế mà Dịch Á thân là đệ tử Thánh địa đứng giữa việc sống nhục và chết oanh liệt lại lựa chọn chạy trốn để sống hèn. (DG: me too ngu gì mà chết)

Hai người vừa trốn, huynh muội Kim Cương và Huyền Ảnh nhất thời gặp phải tràng diện lấy hai địch sáu. Mà cùng lúc đó, Tề Bắc bị hàng vạn tia sét màu tím đánh tới. Nhìn qua trông như những tia sét đã thành một khối điện khổng lồ và Tề Bắc đã hoàn toàn bị ngập chìm ở trong khối lôi điện này.

- Thiếu gia!

Kim Cương điên cuồng hét lên một tiếng, sự hung ác ở sâu trong thâm tâm đã hoàn toàn bị kích phát, cả người bắt đầu bành trướng ra, nháy mắt hóa thành một người khổng lồ. Hấn nhanh chóng chớp lấy cổ một tên Chiến sĩ cao cấp đang hoảng sợ, ‘rắc’ một tiếng bóp nát cổ hấn rồi thô bạo giật đứt đầu hấn ra, máu tươi bắn tung tóe. Hiện tại Kim Cương giống như Tu La bò ra từ trong địa ngục, hai mắt đỏ ngầu như máu, gương mặt và ngực đỏ rực như bị thiêu đốt. Huyền Ảnh cũng đã hóa thú hoàn toàn, biến thành từng đạo ngân ảnh, móng vuốt sắc bén cắm vào lồng ngực một nữ Ma Pháp Sư (DG: bóp zú long chào thủ), hấn là bắt chước giống như Tề Bắc, hung tàn đem trái tim của ả móc ra. Tên Ma Pháp Sư lôi hệ sau khi đánh ra một ma pháp Địa phẩm, ma lực trong cơ thể cũng tiêu hao rất nhiều, thời khắc này tất cả sự chú ý của hấn đã hoàn toàn đặt lên người Kim Cương cuồng hóa và Huyền Ảnh hóa thú rồi, con Tề Bắc thì hấn coi như đã hóa thành bụi phấn ở trong đó.

- Cuồng hóa, thú hóa, hậu duệ của Thú Thần?

Địa Phẩm lôi hệ Ma Pháp Sư cả kinh nói. Đúng lúc này, một bản tay kim quang xuất hiện từ trong Lôi Ngục trận, hung hăng đánh vào tầng bảo hộ lôi quang của Ma Pháp Sư lôi hệ. Lôi quang tráo nhất thời nứt ra rồi nháy mắt vỡ vụn. Ma Pháp Sư lôi hệ giật mình tỉnh lại giậm chân muốn nhảy về phía sau, nhưng phía bỗng xuất hiện một đạo thanh quang lướt qua cổ hấn. Bỗng cái đầu hấn bay lên, huyết vụ phun ra như suối, trong hai mắt của Ma Pháp Sư lôi hệ vẫn còn mang theo vẻ vô cùng hoảng sợ và không dám tin. Người kết liễu hấn chính là Thập Tam vẫn ẩn mình ở gần đó, vào thời khắc quan trọng thì nhanh chóng phối hợp cùng Tề Bắc ra đòn trí mạng. Lôi quang tàn đi, Tề Bắc bước ra khỏi đó, con người của hấn lóe lên kim mang, đầu tóc dựng lên cháy đen xoắn lại, hai cánh tay đã hóa thành Long trảo lập lòe kim mang, vây ròng trên đó cũng có nhiều cái bị cháy đen sì rì ra một chút máu tươi. Còn ở bên dưới chân của hấn có một thú trùng thần bí, trên thân nó vẫn có quang thiểm chạy tự do quang đó, xem lẫn với những đường vân màu tím thần bí.

- Chết!

Tề Bắc thốt ra một chữ lạnh như băng, xông về phía bên tên Mạo Hiểm Giả còn lại. Kim Cương, Huyền Ảnh và Thập Tam cũng đồng thời phát động ra công kích, qua mấy tiếng kêu thảm thiết, trên mặt đất đã có thêm bốn thi thể không toàn vẹn. Bầu trời đêm sau cuộc chiến đấu kịch liệt, lộ ra vẻ hết sức yên tĩnh, đất tuyết bị máu tươi nhuộm dần, sát khí nồng đậm vẫn quanh quẩn không tiêu tan.

- Thiếu gia.

Huyền Ảnh hóa thành một đạo ngân ảnh lao vào lồng ngực Tề Bắc, mới vừa rồi nàng còn tưởng rằng Tề Bắc đã xảy ra chuyện. Hai cánh tay Long hóa của Tề Bắc đã khôi phục bình thường, mấy vết thương cháy đen chỉ còn lại máu tươi rom róm cộng thêm mái tóc cháy đen dựng lên khiến hình dạng của hấn lộ ra vẻ vô cùng chật vật thê thảm. Nhưng trên thực tế, Tề Bắc cũng không có bị bao nhiêu thương tổn. Ôm thân thể mềm mại của Huyền Ảnh vào

lòng, ánh mắt Tề Bắc nhìn trúng thủ thần bí trên mặt đất vẫn lưu động điện quang, trúng thủ này chính là thứ mà trước kia công chúa Ca Đặc nguy trang giả cái bụng giả. Khi lõi hệ Ma Pháp Sư phát động Lôi Ngục thuật, Tề Bắc cảm ứng được trúng thủ truyền đến một sự thèm muốn nên hắn cố tình dừng lại muốn nhìn một chút chuyện gì có thể phát sinh. Trên người Tề Bắc còn có Hắc Âm chi thuẫn của Vô Thiên tôn giả, vì vậy hắn cũng không sợ lôi ngục thuật này có thể làm hắn bị thương nặng, dù sao hắn cũng đã quyết tâm giết người hơn nữa nơi đây cũng là chốn hoang dã mà. Lúc bầu trời bắn hàng vạn tia sét tới người hắn, Tề Bắc phát hiện ra rằng lôi quang oanh kích lên người hắn thế cơ hồ bị đều bị thủ trúng thần bí hấp thu hết, chỉ còn lại vài tia sét thì Long trảo thừa sức cản lại, mặc dù vẫn bị một vài vết thương nhỏ.

- Được rồi, dọn dẹp hiện trường một chút đi.

Tề Bắc vừa nói vừa đi về phía thi thể bị đứt đoạn của Ma Pháp Sư lõi hệ Địa phẩm.

- Ma pháp trượng lõi hệ, đồ tốt đồ tốt. Ý, còn có Không Gian Giới Chi.

Tề Bắc ánh mắt sáng ngời, cò lấy Không Gian Giới Chi này ra. Chi là, khi Tề Bắc đem ý niệm thăm dò vào Không Gian Giới Chi thì sắc mặt mừng rỡ kia không khỏi hơi nghiêm lại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Mục Đích Của Yêu Nhiều

Ý niệm Tề Bắc vừa động, một khối lệnh bài màu lam nhạt từ không gian trong giới chi bay ra.

- Mộng Huyền Hải...

Tề Bắc cau mày, cũng không nghĩ tới Ma Pháp Sư này là đệ tử của Mộng Huyền Hải, khó trách chú ngữ ma pháp của hắn lại quý hiếm và trong người có Không Gian giới chi. Ban đầu ở mặt thất dưới lòng đất của Lan Lăng, vị đại trưởng lão kia trước khi tiêu tán đã để lại cho hắn một cái lệnh bài và Cửu U Chi Chương để đem tới Mộng Huyền Hải, hơn nữa còn ngưng tụ tất cả những kiến thức lão có từ lúc sinh ra đến lúc chết rồi dung nhập vào trong ý thức của hắn nữa. Chỉ là, Cửu U Chi Chương đã dung nhập vào trong Thần Long ấn ký nên hắn đã bỏ qua ý nghĩ này, bất quá hắn đâu nghĩ sẽ phát sinh ra chuyện tình này. Mà vị đại trưởng lão kia ngưng tụ thành linh hồn để chứa đựng những kiến thức của lão, nhưng đại bộ phận đều là kiến thức về ma pháp, không có bao nhiêu tác dụng đối với Tề Bắc. Với lại hiện tại tên Ma Pháp Sư lõi hệ Địa phẩm này đã chết ở trong tay hắn, nếu để Mộng Huyền Hải biết e rằng ý định kia càng khó thực hiện. Trong khi đó, những thi thể của Mạo Hiểm Giả khác cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ, mọi bảo vật tất nhiên cũng đều bị lột sạch, mà thú da và bộ da của Thực Tâm Viên cũng bị Thập Tam cắt rời ra rồi.

- Thiếu gia, hai đệ tử Ngự Thú Trang kia bỏ chạy, tính sao bây giờ?

Huyền Ảnh hỏi, trong giọng nói mang theo sự khinh thường.

- Không hơi đâu mà quan xem bọn chúng chạy đi đâu rồi, dù sao chúng ta cũng đã biết vách đá nơi Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi gặp chuyện không may là ở nơi nào. Nơi đây không thể ở lại nữa, lập tức lên đường.

Đối với hành động vứt bỏ đồng bạn, trong lòng hắn cảm thấy chán ghét và xem thường vô cùng, tự nhiên cũng lười đi quan sống chết của bọn họ. Kim Cương nhắc nhở quân nhân bị Tề Bắc bắn đánh ngã lên, đoàn người bắt đầu dời đi.

...

...

Ở bầu trời phía phương xa của Hoang Man vực đột nhiên có một luồng ánh sáng xé toác màn đêm, xuất hiện một đám Ma Pháp Sư. Phải biết rằng chỉ khi đạt đến đẳng cấp Ma Pháp Sư cao cấp, mới có thể học Phi Hành ma pháp, nói cách khác những Ma Pháp Sư này ít nhất cũng đạt tới đẳng cấp Ma Pháp Sư cao cấp. Người đứng đầu là một nữ tử mặc áo bào màu xanh, nàng có dung nhan tuyệt thế, khí chất quyền rũ, nữ tử đó chính là Yêu Nhiều. Nàng đang bay phía trước tách gió sang hai phía, giúp tám Ma Pháp Sư trẻ tuổi đằng sau giảm bớt trở ngại.

- Thập bát trưởng lão, người hãy nhìn bên kia.

Một thiếu niên bay phía sau chỉ hướng phía dưới một phiên hỗn độn của trận chiến vừa xảy ra. Yêu Nhiều đã sớm chú ý tới việc này. Cảnh tượng như vậy ở Hoang Man vực này thật sự không có gì đáng giá ngạc nhiên, nếu như nói có thì đó là có thể nguyên tố lõi hệ của một ma pháp lõi hệ Địa phẩm nào đó do một Ma Pháp sư Địa phẩm tạo ra vẫn còn lưu lại. Không phải là Ma Pháp Sư Địa Phẩm nào cũng nhất định sẽ có ma pháp Địa phẩm, nhiều Ma Pháp Sư Địa phẩm chỉ có ma pháp Vương phẩm trong tay là tốt lắm rồi, thậm chí chỉ là ma pháp cao cấp. Ma Pháp Sư sẽ kiếm tiền, nhưng kiếm nhiều nữa cũng không đủ bởi vì thiên phú của Ma Pháp sư chính là cái động không đáy. Giá một ma pháp cao cấp cũng phải trên trăm vạn kim tệ, một ma pháp Vương phẩm tính ra cũng ngàn vạn kim tệ, một ma pháp Địa phẩm thì phải tới ức kim tệ, hơn nữa đôi khi có tiền cũng không nhất định sẽ mua được, bởi dù sao ma pháp Địa Phẩm rất hiếm. Cho nên đệ tử Thông Thiên Sơn tương đối hạnh phúc, Thông Thiên Sơn chính là Thánh Địa của Ma Pháp Sư, khi một Ma Pháp Sư chết đi, sẽ đem những kiến thức mình có từ lúc sinh ra ngưng tụ lại để cung cấp ma pháp chú ngữ cho việc tu luyện, chỉ cần có

thiên phú thì ma pháp chú ngữ trên căn bản sẽ không trở thành vấn đề. Mà trong Ngũ Đại Thánh Địa, Thông Thiên Sơn lực lượng hùng hậu nhất, Ngự Thủ Trang là kém nhất. Mười vạn năm trước Ngự Thủ Sư phải hết sức cố sức tồn tại, khi đó sau cuộc chiến của chúng thần, Thủ Linh Thánh phẩm bị diệt sạch, làm cho cấp bậc và độ tinh khiết huyết thống của Thủ Linh càng ngày càng thấp, bản mạng Thủ Linh muốn dung hợp được càng ngày càng khó khăn, thực lực toàn thể bị suy giảm nghiêm trọng, tuy vẫn được xưng là Thánh Địa, nhưng trên thực tế đã ngày một sa sút rồi.

- Đây chính là thực trạng của thế giới, tử vong, tranh đấu đều phát sinh ở mọi nơi mọi lúc. Hoang Man vực này vốn rời xa văn minh, cách sống ở nơi đây là phải giết chóc, cho nên các người phải học được làm thế nào sinh tồn ở trên thế giới này trước tiên, dùng thực lực bản thân để sinh tồn chỉ là một phần, còn lại có rất nhiều thứ các người phải học tập.

Yêu Nhiêu thần nhiên nói. Sau khi nàng trở thành thập bát trường lão, vẫn mang theo tám đệ tử có tiềm lực đi rèn luyện như thường lệ. Mà lần này họ phải tiến sâu vào Hoang Man Vực những ba nghìn dặm, tới một chỗ tên là Long Phụng Sơn Cốc để gặp đệ tử Long Phụng mười năm mới có một lần, nó sẽ thu hút ngàn vạn ma thú hung dữ tụ tập lại, như thế nên chỗ đó sẽ trở thành một nơi rất tốt để luyện tập. Long Phụng Sơn Cốc có địa thế phức tạp, nhưng cấp bậc ma thú ở bên ngoài không quá cao, cùng với việc nàng vốn là một Ma Pháp Sư Thiên phẩm bảo hộ thì những khả năng xảy ra vấn đề cho những đệ tử này là không cao. Tiếp đó, sau khi đệ tử Long Phụng biến mất, sẽ xuất hiện ảo cảnh Thất Thái Ma Vụ, đây là lúc các cường giả ở khắp nơi sẽ che mặt xuất hiện, những cường giả này có đẳng cấp thấp nhất là cường giả Địa phẩm, họ có khát vọng lĩnh ngộ chân lý của ảo ảnh Thất Thái Ma Vụ. Nghe nói có người từng thông qua ảo ảnh Thất Thái Ma Vụ thấy được thần linh thi triển pháp thuật, do đó học được ma pháp và đấu khí Thần phẩm. Yêu Nhiêu mang theo tám đệ tử Thông Thiên Sơn bay qua bầu trời nơi có những xác chết bên dưới, bỗng sắc mặt nàng biến đổi lập tức hóa thành một đạo thanh quang bay xuống. Đệ tử phía sau cũng không hiểu chuyện gì xảy ra cũng bay xuống theo. Yêu Nhiêu nhắm mắt lại, tập trung ý niệm cảm ứng cổ khí tức làm tim nàng đập rộn lên.

"Tề Bắc, là người sao? Người cũng tới Hoang Man Vực?" Yêu Nhiêu thì thầm trong lòng, nhìn lướt qua bốn phía, đi tới một đồng tro bụi cách đó không xa. Yêu Nhiêu nhìn ra những tro bụi này là tro cốt do cơ thể con người đốt cháy, nhưng Yêu Nhiêu có thể khẳng định, những tro cốt này nhất định không có của Tề Bắc, nàng cũng không nói rõ được tại sao mình lại khẳng định như vậy, nhưng nếu Tề Bắc ở đây thì nàng chắc chắn có thể khẳng định. Sở dĩ nàng khẳng định như vậy bởi vì hai người điều hòa âm dương cho nhau, trong cơ thể cũng để lại căn nguyên khí tức của lẫn nhau, cho nên có thể cảm ứng được nhau, giống như nam châm vậy.

- Thập bát trường lão, sao vậy?

Trên người Minh Nguyệt công chúa mặc ma bào nguyệt sắc tiến lên hỏi.

- Không có gì, chúng ta tiếp tục lên đường.

Yêu Nhiêu nhàn nhạt trả lời, nhưng trong lòng có chút mất mát, Hoang Man Vực rộng lớn như thế, liệu hai người có hữu duyên mà gặp lại nhau không?

...

...

Tề Bắc lấy thức ăn ra từ trong Không Gian Giới Chỉ, đó đều là những thức ăn hình soạn như đùi gà nướng, thịt dê xông khói, thủy hương bánh bao, còn có rượu ngon, quả thực người này chưa bao giờ bạc đãi chính mình. Huyền Ảnh ti mi dùng dao găm cắt thịt trên đùi gà ra, cắt thịt dê hun khói thành từng miếng nhỏ, phết mứt hoa quả lên bánh bao, rồi sau đó dùng đĩa đút từng miếng cho Tề Bắc ăn, nàng đang dùng sự ôn nhu đặc biệt của mình để sủng ái Tề Bắc.

- Huyền Ảnh, nàng cứ làm như vậy thì từ nay về sau ta không cần ăn cơm nữa.

Tề Bắc vừa nhai thức ăn trong miệng vừa nói, thật ra thì trong lòng của hắn vẫn còn có chút lảng lảng. Khuôn mặt Huyền Ảnh đỏ lên, mỉm cười một cái, nàng nguyện ý làm như thế này cả đời. Lúc này, Tề Bắc liếc mắt một nữ quân nhân đang nằm hôn mê cách đó không xa mở miệng nói:

- Còn chưa có tinh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Tỷ Muội Tát Gia

Mí mắt nữ quân nhân giật giật, tay chống xuống mặt đất, lay người đứng lên, đi tới bên cạnh mấy người Tề Bắc ngồi xuống.

- Có thể cho ta một ít thức ăn không?

Âm thanh nữ quân nhân có chút khàn khàn, thể lực của nàng đã sớm tiêu hao, lúc này thấy trước mắt thức ăn thịnh soạn khiến bụng nàng réo âm lên.

- Người cứ tự nhiên.

Tề Bắc nói.

- Cảm ơn.

Nữ chiến sĩ vừa nói xong liền chụp lấy một cái đùi gà, đem vừa định ăn liền ngẩng đầu lên nói

- Ta gọi là Tát Linh Linh.

Sau khi nói tên của mình ra thì nàng mới bắt đầu ăn. Tề Bắc liếc mắt đánh giá nữ quân nhân trước mặt này, Tát Linh Linh thoạt nhìn có vẻ xuất thân gia đình quyền quý, trong cách nói dường như có nét được dạy dỗ tử tế. Đánh giá tổng quan thì nàng cũng không quá xinh đẹp, lông mày rậm, môi hơi dày, dáng người hơi thô, nếu như vóc người không phải có chỗ lồi chỗ lõm thì thoạt nhìn nàng có vẻ giống nam nhân hơn. Bỗng bên tai Tề Bắc đột nhiên vang lên thanh âm của Thập Tam:

- Chủ nhân, nữ nhân này rất có thể là người của Tát gia thuộc liên minh Thánh Á Na.

Tề Bắc nghe vậy trong lòng khẽ động, liên minh Thánh Á Na do mười năm thế lực tạo thành, trong đó mười ba thế lực tồn tại dưới hình thức quốc gia, hai thế lực còn lại là gia tộc, Tát Gia chính là một trong số đó. Tát gia có thể lấy hình thức gia tộc để ngang hàng cùng quốc gia thì có thể thấy được thế lực của Tát gia vô cùng mạnh mẽ đến thế nào, chỉ là không biết Tát Linh Linh này có thân phận gì trong gia tộc. Không lâu sau, Tát Linh Linh đã ăn xong, tinh thần của nàng thoạt nhìn đã khá hơn rất nhiều.

- Cảm ơn các người đã cứu ta.

Tát Linh Linh cảm kích nói với Tề Bắc.

- Không cần khách khí, bổn thiếu gia chỉ là vì năm trăm vạn kim tệ mới cứu người.

Tề Bắc cười nói không có chút phong độ nào của vẻ anh hùng cứu mỹ nhân. Tát Linh Linh sững sốt một chút liền nói:

- Hiện tại trên người ta không có nhiều kim tệ như vậy, các người phải hộ tống ta ra khỏi Man Hoang vực, sau đó ta sẽ đưa một trăm ngàn thù lao cho.

- Lỡ vốn rồi, năm trăm ngàn kim tệ ta cũng không cần nữa, người đi đi.

Tề Bắc thờ dãi một hồi, phát phát tay nói.

- Các người không tin ta sao? Ta nhất định sẽ trả. Ta lấy danh nghĩa của Tát gia ra bảo đảm.

Tát Linh Linh vội la lên.

- Tát gia? Tát gia không lẽ như vậy, người là dòng chính hay chỉ là dòng chi sao ta biết? Một ngàn vạn kim tệ đối với Tát gia mà nói thì chắc chắn không là gì, nhưng với người mà nói. . .

Tề Bắc nhún nhún vai, cho dù là hoàng tử của Kim Diệp hoàng triều nếu không phải chấp chương thực quyền thì muốn lấy ra một lúc một ngàn vạn kim tệ cũng không thể lấy được.

- Ta là nữ nhân của Tát gia, ta... ta thật sự không thể lấy được một ngàn vạn kim tệ.

Tát Linh Linh nói. Tề Bắc mỉm cười, lộ ra vẻ quả thật như thế.

- Ta không lấy ra được nhưng muội muội Tát Kỳ Nhi của ta nhất định sẽ có, chỉ cần ta mở miệng là nàng sẽ cho.

Giọng của Tát Linh Linh khi nói đến Tát Kỳ Nhi liền mang theo một chút tự hào và kiêu ngạo.

“Tát Kỳ Nhi? muội muội? Chẳng lẽ muội muội còn bá đạo hơn so với tỷ tỷ sao?” Tề Bắc thả lỏng

- Chủ nhân, Tát Kỳ Nhi trong coi hơn phân nửa sản nghiệp của Tát gia, nàng là một thiên tài buôn bán.

Âm thanh của Thập Tam vang lên trong tai Tề Bắc lần nữa. Tề Bắc lộ ra vẻ suy tư “Tát Linh Linh này bị thương không nặng, hơn nữa lại có thực lực của Chiến sĩ cao cấp, mang theo cũng không tính là gánh nặng, chỉ là nếu mang nàng theo liệu có thể kiếm được từ trên người nàng cái gì? Một ngàn vạn kim tệ? Muội muội là thiên tài buôn bán? Cái này... có thể suy nghĩ lại một chút.”

Nhìn Tề Bắc thỉnh thoảng nhìn về phía mình với ánh mắt mang hình kim tệ khiến nàng có chút thấp thỏm bởi nàng biết nếu ở một mình ở nơi hoang dã này thì tuyệt đối sẽ không sống được lâu.

- Một ngàn vạn kim tệ coi như xong. Bất quá ta muốn thêm một điều kiện đó là gặp người em gái thiên tài của người.

Tát Linh Linh không nói gì, cảnh giác nhìn Tề Bắc. Từ nhỏ đến lớn, mặc dù Tát Linh Linh là tỷ tỷ nhưng muội muội Tát Kỳ Nhi của nàng vẫn là người một mực giúp nàng thu xếp mọi chuyện. Có đôi khi, ở trước mặt muội muội nàng vẫn cảm thấy tự ti, cho dù nàng có thiên phú Chiến sĩ hơn người nhưng trong gia tộc nàng vẫn vĩnh viễn đứng núp sau cái bóng của muội muội, gần như là một nhân vật bị quên lãng. Vì vậy nàng có tình cảm vô cùng phức tạp

đối với muội muội của mình, không thể phủ nhận rằng máu mủ tình thân là thứ vĩnh viễn không thể nào thay đổi được, nàng lo lắng Tề Bắc có chủ ý xấu xa gì với Tất Kỳ Nhi.

- Yên tâm, ta chỉ muốn làm ăn một chút với muội muội thiên tài của ngươi, là chuyện có lợi cho cả đôi bên.

Tề Bắc nhìn Tất Linh Linh vô cùng chân thành, trên thực tế hẳn quả thật ôm ý nghĩ này, về phần cụ thể là làm ăn gì thì lúc đó mới tính. Tất Linh Linh nhìn ánh mắt ấm áp của Tề Bắc, theo bản năng liền gạt đầu tin tưởng hẳn, chỉ là nếu nàng nhìn thấy mặt Tề Bắc khi lạnh lùng thì chỉ sợ không biết còn dám tin tưởng hẳn không. Thật ra thì mỗi người đều có hai mặt, Tề Bắc chỉ là biểu hiện có chút cực đoan mà thôi. Ở thế giới văn minh tốt nhất làm người văn minh, ở nơi hoang dã thì làm người hoang dã, còn tại thế giới Hắc ám tốt nhất nên quên mình là con người. Đây là nguyên tắc sinh tồn, dĩ nhiên mỗi người có một nguyên tắc riêng, tuân thủ nghiêm ngặt những nguyên tắc đó dưới tình huống máu chốt, làm gì cũng không thể quá đáng, đây là quy tắc của Tề Bắc.

- Bất quá, chúng ta hiện tại không lập tức trở về, bởi vì chuyện của chúng ta chưa làm xong, chúng ta cho phép ngươi đi theo nhưng phải nghe lệnh, hơn nữa cảnh cáo ngươi trước, địa phương chúng ta muốn đi hết sức nguy hiểm, tùy thời có thể bỏ mạng, ngươi thật sự muốn đi theo sao?

Tề Bắc mở miệng nói. Tất Linh Linh gật đầu, nói:

- Ta gia nhập mạo hiểm đội tới Man Hoang vực cũng đã biết nơi này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không phải đi một mình cho dù có nguy hiểm mấy thì ta cũng nguyện ý đi theo, ta sẽ luôn nghe theo chỉ huy.

- Tốt, lên đường.

Tề Bắc dường như cảm thấy Tất Linh Linh này rất sợ ở một mình, bất quá chuyện đó với hắn cũng không liên quan.

Đoàn người đạp trên tuyết trắng, càng lúc càng xa.

...

...

Tiểu Hắc Muội và Dịch Á núp sau một tảng đá lớn, hai người lúc này vô cùng tiều tụy, vẫn còn những nét hoảng sợ.

- Dịch Á, huynh có phải là nam nhân không vậy? Một khi vứt bỏ đồng đội bỏ chạy thì cả đời của chúng ta này đừng mong ngẩng đầu lên được. Hiện tại thì tốt rồi, chúng ta sớm muộn cũng sẽ phải chết ở chỗ này.

Tiểu Hắc Muội trách cứ.

- Đủ rồi, nếu không phải tại muội một mực cản nhằn thì chúng ta đâu có xui xẻo như vậy?

Dịch Á thấp giọng quát.

- Huynh... hừ, tên hèn nhát, ngươi không xứng làm nam nhân, ta không muốn đi cùng ngươi nữa!

Tiểu Hắc Muội giận dữ đứng lên, chỉ vào Dịch Á nói xong liền bước đi. Dịch Á nhìn thân ảnh nàng đi xa trong lòng càng hoảng sợ, hai người so với một người vẫn tốt hơn, hẳn nghĩ xong liền vội vàng đuổi theo.

- Đừng đi cùng ta.

Tiểu Hắc Muội lạnh lùng nói.

- Ta đâu có đi theo ngươi, Man Hoang vực rộng lớn như vậy, chẳng lẽ đều là của ngươi sao?

Dịch Á mạnh miệng nói, tựa như một đứa trẻ con cãi cùn. Đúng lúc này Tiểu Hắc Muội đột nhiên dừng lại, khiến cho Dịch Á đi sau thiếu chút nữa thì đụng phải.

- Ngươi làm gì vậy?

Dịch Á nói. Sắc mặt Tiểu Hắc Muội trắng bệch, duỗi ngón tay chỉ về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Nhân Nào Quả Nấy

Địch Á nhìn theo, tức thì cả người cứng lại tựa hồ vừa lọt vào hầm băng. Phía trước hai con gấu lớn đang nằm phơi nắng trên mặt tuyết, mõm thỉnh thoảng hé lên, lộ ra hàm răng nhọn hoắt bên trong. Da lông hai con gấu lớn này có màu gỉ sét, nếu nhìn không kỹ còn tưởng rằng hai tảng đá lớn.

- Man Hoang Bạo Hùng (Gấu dữ vùng hoang dã)...

Địch Á hít một hơi, cặp chân dường như cũng run rẩy. Man Hoang Bạo Hùng chỉ sinh tồn trong lãnh thổ của Man Hoang vực, có thực lực ngang với cường giả Vương phẩm, cái nguy hiểm nhất của nó chính là Man Hoang Bạo Hùng đi đâu cũng có đôi. Tiểu Hắc Muội lặng lẽ xoay người, dùng hết khí lực toàn thân để bước chân nhẹ nhất có thể. Địch Á cũng học theo, nhẹ nhàng xoay người lại. Hai người tựa như hai kẻ trộm, rón rón nhẹ nhàng chuồn, động tác vô cùng tức cười. Người khác nếu nhìn vào thì sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được tình cảnh lúc này như thế nào, chỉ sợ là muốn khóc cũng không được. Hai người nhẹ nhàng quay lại được vài chục bước, hai con Man Hoang Cự Hùng dường như không phát hiện ra hai người, vẫn nằm nguyên một chỗ. Nhưng đúng lúc hai người đang thăm hồ may mắn thì một con đột nhiên mở mắt, thân hình đứng dậy như núi, thè cái lưỡi đỏ lòm ra, nước dãi chảy ròng ròng. Tiểu Hắc Muội dường như nhận thấy điều gì, quay đầu lại nhìn tức thì hồn phi phách tán.

- Chạy mau.

Tiểu Hắc Muội kêu to một tiếng, thực mạng chạy về phía trước. Lúc này Địch Á cũng quay đầu nhìn lại một cái thì thấy một con đang lao về phía hắn nhanh như tia chớp. Hai đầu Địch Á gối mềm nhũn, không may vấp chân một cái té nhào lên mặt tuyết.

- Tiểu Lê, cứu ta.

Địch Á hoảng sợ kêu to. Tiểu Hắc Muội quay đầu lại nhìn, trong mắt thoáng hiện lên vẻ do dự, nhưng sau đó nàng dậm chân cắn răng một cái xoay người chạy đến chỗ Địch Á. Mà hiện tại con gấu kia cũng đã nhảy lên cao, mục tiêu tất nhiên là Địch Á. Đúng lúc này Tiểu Hắc Muội nhào tới bên người Địch Á túm lấy hắn vội vàng kéo ra ngoài.

- Âm

Man Hoang Cự Hùng nặng nề vô xuống mặt tuyết, đất đá quanh đó mấy chục trọng bị nứt ra, khiến cho Tiểu Hắc Muội và Địch Á bị chấn bay ra ngoài. Tiểu Hắc Muội hơi choáng, còn Địch Á thì vô cùng hoảng sợ, bản năng cầu sinh khiến cho hắn tập trung tinh thần, thân thể ở tuyệt cảnh đã kích thích lên đến tột độ giúp hắn nhanh nhẹn hơn so với bình thường. Địch Á tung mình đứng dậy với tay kéo Tiểu Hắc Muội, bất quá con Hoang Man Bạo Hùng đã đánh tới. Trong mắt Địch Á đột nhiên hiện lên vẻ âm lãnh, hắn vung tay lên, ném Tiểu Hắc Muội về phía con gấu.

- Tiểu sư muội, ta xin lỗi, người không vì mình trời tru đất diệt.

Khuôn mặt của Địch Á vặn vẹo, chạy như điên như dại về phía trước, hắn nghĩ rằng con gấu đó bị Tiểu Hắc Muội hấp dẫn nhất định sẽ giúp hắn có thời gian để chạy thoát. Bất quá Địch Á chỉ nghĩ tới mờ đầu nhưng chưa nghĩ đến kết cục. Con gấu kia đúng là bị Tiểu Hắc Muội hấp dẫn vì vậy ngừng truy kích, chỉ là con gấu còn lại liền nhào về phía hắn.

- Không... aaaaa...

Địch Á không cam lòng hét lên một tiếng, bộ vuốt lớn đánh vào đầu hắn tựa như đánh vào quả dưa hấu, óc trắng vương vãi khắp nơi, ngay sau đó thì thể của hắn bị con gấu ngoạm vào mõm. Còn Tiểu Hắc Muội run rẩy cả người, hai hàm răng đập vào nhau liên tục, hai tay chống trên mặt tuyết cố gắng lùi về phía sau. Con gấu trước mặt nàng có vẻ không vội, nó dường như muốn vờn con mồi trước khi ăn, cái chân không lồ thỉnh thoảng lại hất nàng ngã trên mặt tuyết. Làm như vậy một hồi dường như con gấu có chút chán ngán, nó thè chiếc lưỡi có nhiều nhám như móc câu từ từ hướng đến người Tiểu Hắc Muội. Nếu bị liếm trúng thì e rằng một lớp da thịt sẽ bị bóc mất, đây là phương thức ăn uống được đám Man Hoang Bạo Hùng yêu thích nhất, bọn chúng không thích những thi thể chết, chỉ thích ăn nhưng con mồi tươi vẫn giãy đành đạch cơ. Tiểu Hắc Muội tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nàng hiện tại cũng không kịp ân hận vì đã quay lại cứu Địch Á, nàng chỉ đành nghĩ đến cuộc sống ngắn ngủi của mình, mười năm trước nàng được thu vào Ngự Thú trang, lúc đó nàng vô cùng hưng phấn, sau khi biết được hiện trạng của Ngự Thú trang thì nàng luôn mong ước có thể chấn hưng lại Ngự Thú trang, nhưng mơ ước đó nàng vẫn còn chưa kịp thực hiện. “Chẳng lẽ đây là oan nghiệt sao? Vốn là một Ngự Thú Sư mà kết quả lại táng thân trong miệng thú.”

Ngay khi lưỡi của Bạo Hùng sắp liếm đến Tiểu Hắc Muội, đột nhiên một trận gió thoảng qua, đầu lưỡi của nó đột nhiên bị cắt đứt, máu tươi phun ra. Man Hoang Bạo Hùng gầm lên một tiếng đau đớn, nhưng rất nhanh sau đó, một trận gió khác thổi như bình thường đánh thẳng vào mi tâm của nó.

- Rầm!

Thân thể to lớn Man Hoang Bạo Hùng gục xuống mặt tuyết, không nhúc nhích. Trên bầu trời xuất hiện chín thân ảnh, đầu lĩnh chính là Yêu Nhiêu của Thông Thiên Sơn. Cách đó không xa, con gấu còn lại thấy bạn tử vong liền gầm lên căm phẫn, phóng tới phía Yêu Nhiêu. Man Hoang Bạo Hùng mặc dù là hung thú nhưng lại là hung thú chung tình hiếm thấy, một đực một cái nếu chết một con thì con còn lại tuyệt không sống một mình. Trong mắt Yêu Nhiêu không hề có bất kỳ chút thương hại, một con phong nhận nửa xẹt qua, cổ của con gấu phun máu tươi, thân thể to lớn nặng nề đổ xuống. Hai con Man Hoang Bạo Hùng có thực lực ngang cường giả Vương Phẩm cứ như vậy bị Yêu Nhiêu giết tựa như giết hai con kiến hôi. Ngay sau đó nhóm chín người của Yêu Nhiêu đáp xuống trước mặt Tiểu Hắc Muội.

- Là đệ tử của Ngự Thú trang?

Yêu Nhiêu nhìn Ngự thú giới trên tay Tiểu Hắc Muội mở miệng nói. Tiểu Hắc Muội tìm được đường sống trong chỗ chết bất quá tâm tình vẫn chưa bình phục, muốn mở miệng cũng không thể nói ra lời. Đôi mắt Yêu Nhiêu biến ảo, nhìn vào mắt Tiểu Hắc Muội. Ngay khi hai mắt vừa chạm nhau thì ánh mắt của Tiểu Hắc Muội dần dần trở nên trong suốt, tâm tình trong nháy mắt bình phục, tựa như trong đôi mắt của Yêu Nhiêu có ma lực không lồ khiến cho nàng bình tâm.

- Đệ tử Ngự Thú trang danh Tiểu Lê, đa tạ tỷ tỷ đã cứu mạng.

Tiểu Hắc Muội mở miệng cảm kích nói.

- Đừng khách khí, muội là đệ tử vừa xuống núi để tu luyện ư? Sao lại vào sâu trong Man Hoang vực như vậy? Chẳng lẽ không có trưởng bối đi theo sao?

Yêu Nhiêu hỏi. Tiểu Hắc Muội trầm mặc, nhớ chuyện nàng và Dịch Á vút bỏ đến đám người Tề Bắc mà chạy, chuyện như vậy nàng không có mặt mũi để nói ra, mặc dù chạy trốn không phải là ý định của nàng nhưng lúc đó nàng lại vừa khéo nàng đang ngồi cùng Dịch Á trên Ngân Mao Ma Lang, sau đó nàng mới biết rằng Dịch Á cũng không thêm đề ý đến sự sống chết của nàng, một mực chỉ mong chạy trốn.

- Như vậy đi, muội có nguyện ý theo chúng ta không? Chúng ta từ Thông Thiên Sơn đến, nếu tỷ đoán không sai thì có chỗ có thể tìm được trưởng bối đó.

Yêu Nhiêu không đề ý thái độ của Tiểu Hắc Muội, tiếp tục nói. Tiểu Hắc Muội nhìn Yêu Nhiêu gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Thiết Giáp Hỏa Long

Tề Bắc thăm dò vách đá, nhưng không có cách nào nhìn xuyên qua đám sương mù xuống được phía dưới. Bất quá theo dấu vết xung quanh để lại thì nơi này nhất định là địa phương mà Diêm Phưong Phi và Tiểu Cửu rơi xuống.

- Thiếu gia, đệ muội xuống thăm dò.

Huyền Ảnh mở miệng nói.

- Ừ, cẩn thận một chút.

Tề Bắc gật đầu, Huyền Ảnh thân pháp linh hoạt, tốc độ nhanh nhạy, để nàng đi dò xét là hợp nhất. Thân hình Huyền Ảnh chợt lóe, đi xuống vách đá tựa như đi trên đất bằng, nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của đám người Tề Bắc.

- Nơi này chính là Ma Quỷ Nhai (Răng nanh ma quỷ) trong truyền thuyết sao?

Tát Linh Linh nhìn bốn phía kinh ngạc nói.

- Ma Quỷ Nhai? Người biết nơi này sao?

Tề Bắc ngạc nhiên hỏi, hẳn đối với chỗ này không hề biết gì.

- Ta chỉ nghe từ miệng của đám mạo hiểm giả mà thôi. Sâu dưới vách đá này không có ánh nắng mặt trời, bên dưới chính là thiên đường của đám ma quỷ, người bình thường không vào được chỉ khi được ma quỷ chọn trúng thì mới có thể đi vào, mà nếu người đó đi vào thì sẽ mãi mãi phải ở lại, sẽ thành ma quỷ.

Tát Linh Linh nói. Tề Bắc nghe vậy tiếp tục nhìn xuống vách đá, nơi đây cao như vậy, mà phía dưới mặt trời không chiếu đến được thì thực sự có chút quái dị. Không lâu sau, thân hình Huyền Ảnh tựa như tia sét, chạy lên nói:

- Thiếu gia, thực ra hai đệ tử của Ngự Thú trang lúc trước cũng có nói như vậy, phía dưới dường như có một lực lượng vô hình ngăn cản, muội dùng hết toàn lực cũng không thể đi xuống.

Tề Bắc trầm tư “Không thể đi xuống? Vậy Diêm Phưong Phi và Tiểu Cửu đã xuống như thế nào? Chẳng lẽ là bị ma quỷ kéo xuống? Phi...Bây nào.”

Lúc này Tề Bắc mới nhìn thấy một phần vách đá bị vỡ, theo Tiểu Hắc Muội nói thì Diêm Phưong Phi và Tiểu Cửu bị Băng Nguyên Tuyết Ly đẩy lùi đến vách đá rồi phá cả vách đá rơi xuống dưới.

“Roi!” Ý niệm trong lòng Tề Bắc vừa động liền mở miệng nói:

- Ta sẽ nhảy xuống từ đây này, không sử dụng đầu khí cũng như thân pháp, nếu như ta không đi lên được thì mọi người cứ tiếp tục làm như vậy để nhảy xuống, Huyền Ảnh chịu trách nhiệm kèm Tát Linh Linh, Thập Tam kèm Kim Cương, khi nhìn thấy đáy vực thì chậm rãi tiếp đất.

- Rồi.

Bốn người cùng đáp lại. Tề Bắc hít sâu một hơi nhào về phía trước, sau đó để thân thể tự do rơi xuống. Tiếng gió gào thét bên tai, tốc độ rơi của Tề Bắc mỗi lúc một nhanh. Bỗng Tề Bắc đột nhiên cảm thấy dường như mình đã đột phá qua một tầng ngăn cách nào đó. Sau đó Tề Bắc nhanh chóng nhìn thấy cây cối cỏ dại dưới đáy vực, cùng lúc đó có một cỗ khí nóng rực phả lên người hắn. Phía trên là thế giới băng tuyết, dưới này lại rất nóng, tựa như đang ở trong một lò lửa. Tề Bắc hít một hơi, vận nội lực giảm tốc độ rơi, mặc dù không cần đầu khí nhưng thân thể vẫn nhẹ nhàng vững vàng tiếp đất. Tề Bắc theo bản năng nhận thấy được nơi này vô cùng nguy hiểm, chung quanh hắn vô số hài cốt cùng với những dấu chân không lồ, điều đó đủ để nói nên nơi này có vô số thú dữ hay lui tới. Đúng lúc này Tề Bắc quét mắt nhìn chung quanh phát hiện ra trong bụi cỏ dại có một chiếc khuyên tai màu lam, hắn vừa nhìn đã nhận ngay ra đây chính là vật mà Diêm Phương Phi vẫn luôn đeo. Bên cạnh khuyên tai cũng có dấu chân và một vài vết máu, bất quá cũng không có dấu vết của ma pháp công kích. Tề Bắc nhẹ nhàng thở phào trong lòng, chỉ cần Tiểu Cửu còn sống là tốt rồi. Tề Bắc suy nghĩ một chút, tung người một cái muốn lao lên, nhưng đến chỗ mà khi rơi xuống hắn cảm thấy đột phá qua một phân cách thì hắn không thể nào tiếp tục tiến lên nữa. Nói cách khác nơi này chỉ có thể xuống chứ không thể lên, đây cũng là lý do vì sao Diêm Phương Phi và Tiểu Cửu mặc dù không chết nhưng cũng không thể lên trên. Tề Bắc đi xuống đáy vực một lần nữa, chờ bốn người Kim Cương đi xuống. Bất chợt, Tề Bắc cảm thấy cả vùng đất chấn động từng hồi, mang đến một cỗ khí tức khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Tề Bắc vội vàng ẩn vào sau một tảng đá lớn, dấn cả người và tảng đá, dường như đã hòa vào cùng tảng đá. Gần như ngay lập tức có một cái đầu to lớn xuất hiện, vừa đi vừa dò xét, lỗ mũi mỗi khi thở ra đều mang theo một làn khói mờ.

- Khủng long...

Tề Bắc kinh hãi, đoán đây chính là một loài khủng long biết phun lửa. Thật ra thì đây không phải khủng long mà là một con Thiết Giáp Long, thuộc về loài Á Long (1 nửa rồng), cũng là một ma thú cấp bảy. Nhưng chẳng hiểu tại sao ở đây lại biến thành Thiết Giáp Hỏa Long, đạt đến ma thú cấp tám có thực lực ngang với với cường giả Thiên phẩm. Tề Bắc ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi thăm thẳm: “Bốn người Kim Cương lát nữa nhảy xuống liệu có bị trở thành miếng mồi cho nó không?”

Nghĩ xong hắn liền huy kiếm, khắc lên vách đá dựng đứng hai chữ “Đội ta.” Ngay sau đó Tề Bắc nhảy lên nhanh như tia chớp, đập một cục đá thẳng tới mũi Thiết Giáp Hỏa Long. Con hung thú tức thời bị chọc giận, trong mắt nó thì Tề Bắc chỉ như một con bò sát nhỏ nhoi, vậy mà cũng dám khiêu khích tôn nghiêm của nó.

- Grào...

Thiết Giáp Hỏa Long gầm lên một tiếng giận dữ, đuổi theo Tề Bắc, đồng thời từ trong miệng của nó phun ra một ngọn lửa tựa như một mũi tên phóng tới. Tề Bắc quay đầu nhìn lại, mắng to một tiếng, nội lực Thần long quyết trong cơ thể mạnh mẽ phát ra, phía sau lưng cũng xuất hiện đôi cánh màu vàng, tốc độ tức thì tăng lên gấp mấy lần, xuyên trái ngược phải tránh né. Nhưng hỏa diễm của Hỏa Long phun ra dường như có linh tính, cho dù Tề Bắc có luôn lách thế nào thì nó vẫn đuổi sát ở phía sau khiến cho Tề Bắc không khỏi đến tận tận lửa tầm nhiệt của kiếp trước. Mỗi nơi hỏa diễm này đi qua, đại thụ hay cự thạch cũng đều bị nổ tung.

- Ha ha, lão tử không chơi với người nữa.

Tề Bắc hiển nhiên biết được con Hỏa Long này sẽ ko buông tha, hắn liền hét lớn một tiếng, trên người chợt lóe hắc mang, dùng Hắc ám độn thuật trốn vào lòng đất. Thiết Giáp Hỏa Long nổi giận gầm lên một tiếng, bốn chân không lồ hướng mặt đất dẫm xuống khiến cả vùng đất rung lên kịch liệt, bùn cùng đất tựa như bị một cái máy trộn bê tông làm đảo lộn.

“Ầm” một tiếng, từ trong đất hé ra một lỗ hổng, bùn đất từ đó phun ra như suối, tuy nhiên cả Tề Bắc cũng bị đánh bay ra.

- Mẹ nó, có cần phải làm vậy ko? Ta chỉ nặng gần trăm cân, còn chưa đủ nhét kẽ răng người.

Tề Bắc tung mình lên một gốc cổ thụ hét lớn. Thiết Giáp Hỏa Long tựa hồ như hiểu những gì Tề Bắc nói, đôi mắt vĩ đại của nó chăm chú nhìn, lỗ mũi vẫn phun ra những luồng khói nóng bỏng. Tề Bắc sờ sờ cái đầu trọc của mình, lúc trước tóc hắn đã bị Ma Pháp Sư Địa phẩm của Mộng Huyền Hải dùng Lôi Ngục thiêu cháy nham nhở, sau đó hắn liền dứt khoát cạo trọc, đầu hắn lúc này còn sáng bóng hơn cả Thiết Đầu.

“Nhìn như vậy mà cũng hiểu sao?” Tề Bắc thầm nghĩ, đang muốn nói gì thì đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Thiết Giáp Hỏa Long thay đổi khiến cả người hắn sồn gai ốc, lập tức chạy đi như tia chớp. Phía sau, Thiết Giáp Hỏa Long há cái miệng rộng cắn vào khoảng không, không ngờ ngay cả khủng long cũng biết đánh lén.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Hỏa Long Khuất Phục

Thân hình Tề Bắc hóa thành một đạo kim ảnh, đầu khí chỉ dục cộng thêm nội lực hướng về phía vách đá dựng đứng lao tới, cho đến khi không đi lên được nữa mới dừng lại. Lúc này Thiết Giáp Hỏa Long khổng lồ kia đã biến thành một điểm đen nhỏ, Tề Bắc mới thở phào nhẹ nhõm, hắn không tin rằng con cự long này có thể bay được. Nhưng bỗng có hơn mười quả cầu lửa cực lớn từ bốn phương tám hướng tạo thành vòng lửa chỉ để lại một lỗ hổng, Thiết Giáp Hỏa Long dĩ nhiên muốn ép hắn phải xuống.

- Lão tử liều mạng với người.

Tề Bắc cắn răng, lệ khí lẫn sát khí tràn ra ngập trời. Dưới tuyệt cảnh chỉ có thể liêu chết. Thân thể Tề Bắc nhanh chóng phi xuống, giống như một thiên thạch lao đến Thiết Giáp Hỏa Long, hắc trường kiếm phát ra kim quang hướng thẳng về mắt của nó. Thiết Giáp Hỏa Long ngẩng đầu há miệng phun dòng lửa màu tím đỏ về phía Tề Bắc, dòng lửa này có nhiệt độ hơn hẳn lúc trước vừa xuất hiện ngay cả không gian cũng có chút vặn vẹo. Tề Bắc cắn răng liêu mạng, trên người xuất hiện một tầng hắc quang, đó chính là Hắc Âm chi thuẫn, kiếm thể của hắn không hề thuyên giảm, cứ thế đâm xuống.

- Chết.

Hai mắt Tề Bắc đỏ máu, cánh tay đã bắt đầu Long hóa, kim mang từ hắc trường kiếm nhất thời tăng vọt. Dòng lửa tức thì bị chọc ra một lỗ hổng, cả người Tề Bắc nháy mắt xuyên qua dòng lửa, bắt quả Hắc Âm chi thuẫn cũng nhanh chóng bị tan rã. Ngay khi Hắc Âm Chi Thuẫn biến mất thì cả người hắn đã xuyên dòng lửa, mũi kiếm mang theo khí thế cực đại tấn công vào cái miệng khổng lồ của Thiết Giáp Hỏa Long.

“Phốc” một tiếng, thanh kiếm đâm vào đầu lưỡi của Thiết Giáp Hỏa Long khiến máu của nó phun ra như suối, vẩy lên khắp người Tề Bắc, quả thực máu của nó nóng đến ghê người.

- Grào...

Thiết Giáp Hỏa Long nổi giận gầm rú, cái đầu khổng lồ vung vẩy đánh văng Tề Bắc ra ngoài, chiếc cánh cũng đánh đến nhanh như chớp. Tề Bắc ở giữa không trung thấy vậy thì đôi mắt khê co lại, thân thể xoay chuyển, long thủ đưa ra trước mặt để chắn, vừa khéo đúng lúc cánh của con rồng đập trúng hắn, kết quả hơn mười chiếc vây rồng vỡ nát còn hắn thì học máu bay ngược về phía sau như đạn pháo.

- Âm

Tề Bắc cả người như được khảm vào vách đá, xung quanh là những vết nứt cực lớn xuất phát từ nơi hắn va vào. Khỏe miệng Tề Bắc co giật, máu không ngừng từ miệng chảy xuống. Sau khi hắc long hóa phát thực lực tăng lên mạnh ngang với cường giả Địa phẩm nhưng đối mặt với Thiết Giáp Hỏa Long có thực lực Thiên phẩm mà nói thì có thể làm cho nó bị thương cũng đã đáng để tự hào, bắt quả hắn vẫn không cam lòng.

Miệng Thiết Giáp Hỏa Long ngập ngụa máu tươi, đi đến trước mặt Tề Bắc, mũi nó khê hít hà, đôi mắt có chút mê mang, nó dường như cảm thấy trên thân thể con người này có khí tức của Chân Long. Hiện tại Thần Long ẩn ký ở tay trái của Tề Bắc tựa như bị thiêu đốt mà Sinh Mệnh Chi Tâm vốn được giữ trong Không Gian Giới chỉ không ngờ lại tựa như Trường Giang vỡ đê ầm ầm lan tràn vào Thần Long ẩn ký. Đột nhiên bóng dáng ngũ trảo của Hoàng Kim Thần Long từ trong Thần Long ẩn ký chui ra. Năng lượng trong thiên địa nhất thời bạo động, còn Thiết Giáp Hỏa Long hiện tại tựa như gặp phải thiên địch, rất hoảng sợ quay về phía sau chạy trốn, nhưng đúng lúc này bóng dáng ngũ trảo của Thần Long liền phóng đến nó. Đây là lần đầu tiên hư ảnh ngũ trảo của Thần Long rời khỏi thân thể của Tề Bắc. Từng tia long lực từ Thiết Giáp Hỏa Long bay ra ngoài rồi tiến vào hư ảnh của Thần Long. Thương thể của Tề Bắc nhanh chóng bắt đầu khôi phục, lực lượng lại tràn ngập trong cơ thể hắn một lần nữa. Sau khi thân thể của Tề Bắc khôi phục lại, hư ảnh ngũ trảo của Thần Long liền ngưng hấp thụ long lực, bay vài vòng trước mặt Tề Bắc rồi trở về Thần Long ẩn ký. Long trảo của Tề Bắc đánh mạnh lên vách đá, thân thể lập tức bắn ra ngoài, tâm tình hắn kích động ngửa mặt lên trời hét một tiếng điên cuồng, ầm trong đó là tiếng long ngâm thẳng lên tận trời. Dáng vẻ Thiết Giáp Hỏa Long ủ rũ, trong mắt cũng không còn hung quang, thân thể khổng lồ đối mặt với Tề Bắc khê quỳ xuống. Ở trong Long Tộc thì hành vi này chứng tỏ sự khuất phục. Tề Bắc liếc mắt đánh giá Thiết Giáp Hỏa Long, giống như đang nhìn mỹ vị ngon lành. Hư ảnh Thần Long có thể hấp thụ long lực sau đó thương thể nghiêm trọng của mình liền vô cùng nhanh chóng khôi phục, điều này khiến cho hắn có chút khó tin. “Nếu có thể hút sạch long lực từ trên người Thiết Giáp Hỏa Long thì thực lực của mình chẳng phải sẽ đột phá rất nhanh sao? Rất có thể tiến được vào Thần Long biến tăng ba?”

Bắt quả loại suy nghĩ mê người này cũng chỉ hơi thoáng qua, không khiến cho Tề Bắc bị mê muội. Hư ảnh của Thần Long sau khi hấp thụ long lực giúp hắn khôi phục lại thì lập tức ngưng lại nên hắn biết trong chuyện này nhất định có quy tắc gì đó tồn tại. Sau khi khôi phục, cảm giác được trong cơ thể dương khí tăng cường rất nhiều, nói không chừng nếu hấp thụ nhiều hơn chút nữa thì dương chí sẽ hóa thành cực dương chi hỏa. Hơn nữa hư ảnh Thần Long tựa hồ như chỉ khi hấp thụ đầy đủ sinh mệnh chi lực mới có thể có năng lực rời khỏi thân thể của hắn. Bên trong Thần Long ẩn ký vẫn ầm ầm chứa quá nhiều bí mật, nghiên cứu của Tề Bắc với nó tựa như một cái lồng trên chín con trâu. Hắn quyết định bay lên lưng Thiết Giáp Hỏa Long.

- Đứng lên!

Tề Bắc ra lệnh. Thiết Giáp Hỏa Long liền đứng thẳng lên, bộ dạng tuyệt đối hàng phục. Tề Bắc cười ha ha, cười ở trên lưng rồng, mặc dù chỉ là một con bán rồng nhưng thực lực cũng đạt tới cấp tám, trong lòng hắn tự nhiên là thấy vô cùng oai phong.

“Thiết Giáp Hỏa Long này nếu có thể mang ra ngoài thì chẳng phải mình có một vệ sĩ là cường giả Thiên phẩm sao?” Đang nghĩ như vậy thì bốn người Kim Cương, Huyền Ảnh, Thập Tam và Tát Linh Linh đang cấp tốc lướt đến phía này. Bốn người khi vừa nhìn thấy Thiết Giáp Hỏa Long liền sợ hết hồn nhưng lúc bọn họ thấy trên lưng nó là thân ảnh của Tề Bắc thì mọi người không khỏi ngậm người.

- Ha ha, các người mau lên đây.

Tề Bắc cười to nói. Đám người Kim Cương ngay khi vừa tiến đến gần người Thiết Giáp Hỏa Long, nó lập tức khê vung đầu lỗ mũi phun ra hai cổ khói dày đặc hù dọa bọn họ kêu to một tiếng. Tề Bắc nện một quyền lên lưng Thiết Giáp Hỏa Long, lớn giọng nói

- Bọn họ là người của ta, còn không mau nằm xuống cho bọn thiếu gia.

Thiết Giáp Hỏa Long gầm nhẹ một tiếng, thân thể cao lớn nghe lời khê nằm xuống. Bốn người lác mình đến lưng Hỏa Long, không khỏi khiếp sợ,

- Thiếu gia, huynh không sao chứ?

Huyền Ảnh nhìn Tề Bắc toàn thân đầy máu, khăn trương nắm tay hắn lo lắng hỏi.

- Không có chuyện gì, chỉ là chẳng lẽ mấy người không thấy vết tích ta để lại?

Tề Bắc vỗ vỗ tay Huyền Ảnh nói. Huyền Ảnh cúi đầu không nói, Kim Cương thì vẫn như thường lệ, im lặng như cây cột, cũng may còn Tát Linh Linh thay bọn họ nói chuyện:

- Bên này có động tĩnh lớn như vậy, ngay khi nghe tiếng người hô thì bọn họ lo lắng muốn chết, vội vàng chạy đến, làm sao còn có thể nhìn cái gì nữa.
- Lần sau không được làm như thế, nếu ta không phải cơ duyên xảo hợp khiến nó nghe lời thì mấy người chạy đến đây không phải để chịu chết sao?

Tề Bắc nói.

- Thiếu gia, huynh chết, muội không thiết sống.

Đôi mắt Huyền Ảnh tức thì lệ tuôn. Tề Bắc ngăn người, trong lòng không khỏi dâng lên niềm xúc động, đem Huyền Ảnh ôm vào ngực.

- Chủ nhân, người nhìn, vách đá kia bên trong trống không.

Đúng lúc ấy thì Thập Tam đột nhiên chỉ vào vách đá, nơi Tề Bắc bị đánh dính vào, bên cạnh xuất hiện một cái lỗ hổng nhỏ, phía trong toát ra lam quang u lẫm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Di Tích

Kim Cương đánh ra một quyền, chân bay đám đất đá vụn. Đột nhiên những tia sáng màu lam lóe lên dưới đám đất đá bị văng lên, ánh sáng đó có hàn khí lạnh thấu xương. Thiết Giáp Hỏa Long phun ra một luồng lửa, khiến cho những tia sáng màu lam vang lên một tiếng “tách” một cái rồi tan biến, có vẻ nó khá sợ hãi.

- Cái quỷ gì vậy?

Tề Bắc nhui mày thân hình chợt loé một cái đã đi tới cửa động, ánh mắt nhìn vào liền tức thì kinh hãi. Ở bên trong vách đá có một thứ sền sệt cuộn vào nhau, phát ra ánh mắt màu lam.

“Đây là... dung nham?” Tề Bắc cả kinh trong lòng, bất quá dung nham này lại mang theo chút âm hàn. Điều này vô cùng quý dị, sở dĩ được gọi là dung nham bởi vì đó là những thứ ví dụ như đất, đá bị nóng chảy ở nhiệt độ cao chuyển thành thể lỏng, có màu sắc luôn đỏ rực. Còn thứ này chỉ giống dung nham chứ nó lại phát ra ánh sáng màu lam, mang theo âm khí lạnh lẽo. Dung nham màu lam sôi sùng sục, thỉnh thoảng lại phun lên bắn vào những tảng đá ở bên vách. Đúng lúc này, từ trong dung nham màu lam đột nhiên lại lóe lên một luồng sáng màu lam, bắn về phía động huyết. Tề Bắc vùng hắc trường kiếm lên, nội lực hóa thành một đoàn lửa ánh kim bắn về phía đó, ánh sáng màu lam lại kêu lên một tiếng “tách” sau đó tan biến, có vẻ như chúng nó có sinh mạng. Hiện tại dung nham màu lam phía dưới bắt đầu rung động kịch liệt, Tề Bắc hoảng hốt tựa hồ như nhìn thấy từ dung nham có một cánh tay trồi lên, phát ra một âm thanh lọt vào tai hắn:

- Cứu ta, cứu... cứu ta...

Hai mắt Tề Bắc đột nhiên lóe lên kim mang nhàn nhạt, từng tiếng long ngâm phát ra khiến hắn nhất thời tỉnh lại, trong lòng không khỏi sợ hãi, vừa rồi hắn thiếu chút nữa thì đã bị mê hoặc.

- Mau đóng miệng động lại.

Tề Bắc nhảy trở lại lưng của Thiết Giáp Hỏa Long, lớn tiếng nói. Hai cánh tay Kim Cương bành trướng trong nháy mắt, nhắc một tảng đá lớn rồi sau đó dùng sức cắm vào huyết động.

- Các người có biết dung nham màu lam mang theo hàn khí kia là cái gì không?

Tề Bắc hỏi. Bất quá bốn người đều nhất tề lắc đầu, loại dung nham này bọn họ chưa bao giờ nghe qua.

- Chúng ta đi tìm Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi thôi, không nán lại ở đây lâu nữa.

Tề Bắc nhìn thoáng qua cửa động đã bị đóng lại, cái âm thanh kia khiến cho hắn có cảm giác lạ thường. Thiết Giáp Hỏa Long dưới sự chỉ huy của Tề Bắc bắt đầu đi sâu vách núi, nó vốn là bá chủ chỗ dưới vách đá này nên trên đường đi thì những đám ma thú khác đều phải tránh xa. Chỉ là nơi đây khá hẹp, nhưng đường đi lại dài vô cùng, không nhìn thấy cuối. Mỗi khi Tề Bắc đi qua nơi nào cũng đều thử bay lên, bất quá nhanh chóng nhận ra rằng chỗ đó cũng có tầng áp lực ấy, không cách nào để đi lên. Dưới đáy vực này cũng có đỉnh núi, tựa như đây là một thế giới riêng biệt được ngăn cách bởi một

chiếc lồng năng lượng. Phạm vi lớn như vậy, muốn tìm Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi chắc chắn sẽ không dễ dàng. Chỉ là càng đi về phía trước nhiệt độ càng lúc càng cao, về sau không khí nóng như thiêu như đốt, hít vào phổi tựa như hít vào một ngọn lửa. Tề Bắc không hề cảm thấy gì cả, bất quá bốn người còn lại thì không dễ dàng như thế, cả đám ướt đầm mồ hôi, uống nước liên tục. Tề Bắc vốn cẩn thận hơn so với Diêm Phương Phi, mỗi khi đi ra ngoài đều mang theo một lượng lớn thức ăn để vào trong Không Gian giới chỉ, hơn nữa cả nước uống cũng luôn mang theo. Càng tiến vào sâu, cây cối cỏ dại cũng dần dần biến mất, phía trước chỉ là những mảnh đất màu đỏ khô cằn.

- Chủ nhân, hay là chúng ta chia nhau ra để tìm.

Thập Tam nói.

- Cũng được.

Tề Bắc gật đầu đồng ý, trước mắt bọn họ không hề có một chút thực vật nào, nơi đây như một tử địa, chỉ sợ ngay cả một sinh vật sống cũng không có. Dưới hoàn cảnh khắc nghiệt này khó có thể có thứ gì ẩn giấu vì thế chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không có nguy hiểm gì, cho nên năm người liền tản ra. Bởi vì Thiết Giáp Hỏa Long chỉ nghe lời của Tề Bắc nên hắn cũng chỉ có thể mang theo nó đi cùng, còn Tắt Linh Linh thực lực yếu nhất liền được điều đi cùng Thập Tam. Tề Bắc ngồi trên đầu Thiết Giáp Hỏa Long đi dọc theo vách đá, hắn nghĩ nếu mình ở hoàn cảnh như vậy thì đi men theo vách đá ít nhất sẽ khiến người ta có cảm giác an toàn.

- Cứu ta, cứu cứu ta...

Đúng lúc này, trong đầu Tề Bắc đột nhiên vang lên âm thanh kêu cứu, lần này âm thanh rõ ràng là giọng nữ vô cùng mềm mại quyến rũ.

“Yêu Nhiều? Đây chẳng phải là cái giọng yêu mị đến tận xương tủy của Yêu Nhiều sao?” Tề Bắc sùng sốt, nhưng ngay sau đó hắn liền lắc lắc đầu, nghĩ đây là chuyện không thể nào. Tề Bắc trầm tư, âm thanh này tựa như ở trong linh hồn hắn, thỉnh thoảng vang lên mê hoặc hắn. Tề Bắc lấy mấy viên Sinh Mệnh Chi Tâm và Tử Vong Chi Tâm từ Không Gian giới chỉ ra thưởng thức, mượn chúng để dời lực chú ý. Thiết Giáp Hỏa Long đột nhiên dừng bước, cổ họng phát ra âm thanh trầm thấp, miệng chảy nước dãi, đôi mắt tựa như có nhân linh mang theo vẻ cầu khẩn.

- Ngươi muốn Tử vong chi tâm?

Tề Bắc cảm lấy một viên Tử Vong Chi Tâm quơ quơ trước mắt Thiết Giáp Hỏa Long, làm nó liều mạng gật gật cái đầu, thiếu chút nữa thì hất cả Tề Bắc rơi xuống.

- Đó chính là Sinh Mệnh Chi Tâm đấy. Ha Ha! Vật này có giá trị liên thành, ngươi dùng thứ gì để đổi?

Tề Bắc cười nói, hắn biết Thiết Giáp Hỏa Long này có thể hiểu hắn nói gì bởi ma thú cấp tám có trí thông minh rất cao. Thiết Giáp Hỏa Long liên tục gầm nhẹ dường như cầu xin, có vẻ như nó có thứ gì đó để đổi.

- Thôi được rồi, thấy ngươi biết nghe lời, ta thưởng cho ngươi một viên.

Tề Bắc đem một viên Sinh mệnh chi tâm ném xuống, trong nháy mắt đã bị Thiết Giáp Hỏa Long trực tiếp nuốt xuống. Tề Bắc trợn mắt nhìn, kinh hãi thâm trong lòng: “Dạ đây có thể trực tiếp tiêu hóa Sinh Mệnh Chi Tâm sao?”

Thiết Giáp Hỏa Long cực kỳ khoan khoái phát ra vài tiếng gầm nhẹ làm nũng, dường như muốn cảm tạ Tề Bắc. Cứ như vậy đã đi được một đoạn đường dài, Tề Bắc đột nhiên vỗ đầu một cái, tự mắng:

- Mẹ nó, ngu quá, mình tìm không được nhưng Diêm Phương Phi và ma sủng của nàng chắc chắn sẽ có cảm ứng.

Tề Bắc nhớ lại chú ngữ, xuất Hoàng Kim Sư Vương ra khỏi Ngự Thú Giới. Con ma thú vừa ra ngoài lập tức hoảng sợ rống to một tiếng, tựa như mèo bị đâm vào đuôi, ánh mắt sợ hãi nhìn Thiết Giáp Hỏa Long. Thiết Giáp Hỏa Long lặng lẽ phun hai luồng khói dày đặc từ mũi xuống, còn việc nhìn còn sư tử nhỏ bé kia thì nó cũng lười. Nếu đó không phải là thứ mà Tề Bắc triệu hồi ra thì nó đã cho một mẻ lửa quay chín con sư tử kia rồi.

- Hoàng Kim Sư Vương à, đừng có sợ, mau dẫn ta tới chỗ chủ nhân của ngươi đi.

Tề Bắc mở miệng nói, ma thú cấp sáu mặc dù không quá thông minh nhưng nhờ vào chú ngữ mà nó có thể hiểu được ý nghĩ của chủ nhân. Hoàng Kim Sư Vương lập tức ba chân bốn cẳng chạy nặng lên, không lâu sau nó đột nhiên quay đầu về phía Tề Bắc gầm rú một tiếng tựa như vừa phát hiện ra cái gì đó. Tề Bắc tiến đến, lúc này mới nhìn thấy một mảnh vải thấm máu, nhìn qua hắn liền khẳng định thứ này rơi xuống từ trên người Diêm Vương Phi. Bỗng Tề Bắc đột nhiên nghe được tiếng nước chảy, mà Hoàng Kim Sư Vương hiển nhiên cũng nghe được, hơn nữa còn cảm ứng được, liền chạy về phía đó. Vượt qua một tảng đá lớn, Tề Bắc không ngờ phát hiện ra mình đã tiến vào một nơi đầy hơi nước, dưới chân Thiết Giáp Hỏa Long dẫm lên đều là nước, nước không ngừng bốc hơi do nhiệt độ cao và tạo thành những đám mây lơ lửng. Tề Bắc cảm thấy không ổn, lúc trước hắn không hề nhìn thấy bất kỳ hơi nước nào, hắn quay đầu lại liền phát hiện tảng đá lớn kia đã biến mất, phía sau hắn vẫn tràn ngập hơi nước. Tề Bắc sai Thiết Giáp Hỏa Long lui lại mấy bước, nhưng cũng không tìm thấy đường ra.

- Grào...

Lúc này thân ảnh của Hoàng Kim Sư Vương thoáng hiện trong hơi nước, quay đầu rống lên với Tề Bắc một tiếng, tựa hồ như phát hiện ra cái gì đó. Đã đến nơi này thì Tề Bắc cũng chỉ có thể đi tiếp, sau này nếu đám người Kim Cương không thấy hắn về hội họp, hắn là sẽ đi theo lộ tuyến của hắn để tìm, tảng đá lớn và tiếng nước chảy nhất định sẽ khiến cho bọn họ chú ý. Đi theo Hoàng Kim Sư Vương về phía trước một đoạn, hơi nước đột nhiên tản đi, khiến cho Tề Bắc ngờ ngác ngắm cảnh vật xuất hiện. Đây là một di tích cổ xưa, mặt đất được lát đá kim cương, khắp nơi trên đó đều là những tấm bia

đá bị tàn phá, đồ đạc bị nứt, thậm chí còn có cỏ mọc lên bao phủ. Có thể nhận thấy rằng trước kia nơi đây chính là một quảng trường lớn. Tề Bắc nhảy xuống khỏi Thiết Giáp Hòa Long, nhẹ nhàng vỗ một cái xuống mặt đất, đánh bay bụi bặm về tứ phía, để lộ ra mặt đất lát bằng đá kim cương. Đá kim cương được xưng là khoáng thạch cứng rắn nhất, cho dù là ở thời hiện đại cũng không có cách nào đem nó mài nhẵn như gương được. Về phần Tề Bắc thì hiện tại hắn đang bị đồ đạc hấp dẫn.

- Địa Tinh? Thứ khắc phía trên không phải gong với ký hiệu của Địa tinh sao?

Tề Bắc lẩm bẩm nói, đột nhiên nhớ đến cái gì, lập tức xuất tẩm bản đồ da dê ra, đây chính là tẩm bản đồ di tích văn minh Địa tinh do Mễ Kỳ đưa cho hắn. Rồi sau đó Tề Bắc lấy ra một thứ nước màu đỏ do Mễ Kỳ đặc chế đổ ra một chút lên tẩm da dê. Chỉ một lát, bản đồ giả bên ngoài của tẩm da dê biến mất, bản đồ thật sự mới từ từ hiện ra. Nhưng Tề Bắc lại có chút thất vọng bởi tẩm bản đồ này không có chỉ cửa ra. Bất quá, Tề Bắc liền nghĩ đến việc nếu Man Hoang vực có đầy đủ di tích Địa Tinh thì chứng tỏ trăm vạn năm trước nơi này là lãnh địa của Địa Tinh, như vậy hắn sẽ không chỉ có duy nhất một di tích. Lúc này Hoàng Kim Sư Vương xuất hiện từ đồng đất đá hỗn độn, găm nhẹ một tiếng với Tề Bắc rồi xoay đầu chạy vào sâu. Tề Bắc mang theo Thiết Giáp Hòa Long đi đến cuối quảng trường của Địa Tinh, ở đó có một cánh cửa khổng lồ, phía trên khắc những hoa văn và ấn ký phức tạp. Trên lối vào, Tề Bắc phát hiện ra vết máu một lần nữa, vết máu này tuyệt đối không phải được lưu lại từ trăm vạn năm trước, mặc dù đã khô vào nhưng hắn biết chắc chắn rằng vết máu chưa tồn tại ở đây đến bây giờ. Cửa vào rất lớn, thân thể cao lớn của Thiết Giáp Hòa Long cũng thừa sức tiến vào. Nhìn thấy thế, Tề Bắc không khỏi lẩm nhẩm trong lòng: “Địa Tinh thấp bé sao lại xây lấy một kiến trúc khổng lồ như vậy, chẳng lẽ bởi vì thiếu cái gì cho nên muốn thỏa mãn cái ấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Thế Giới Dưới Lòng Đất

Tề Bắc từng bước từng bước đi xuống thêm đá. Bất chợt, có những quả cầu thủy tinh bằng nắm đấm bỗng phát sáng. Quả cầu thủy tinh có rất nhiều phía trên, hợp với nhau tạo thành một ấn ký, hơn nữa tựa hồ nó có cảm ứng theo chấn động. Tề Bắc bước một bước thì sẽ có một quả cầu thủy tinh sáng lên.

“Nó đã tồn tại ở đây ít nhất là trăm vạn năm. Vậy là bao lâu? Cuộc chiến chúng thần cũng chỉ mới hơn mười vạn năm” Trăm vạn năm trôi qua, hệ thống chiếu sáng của nền văn minh Địa Tinh vẫn hoạt động tốt. Việc này không thể không khiến Tề Bắc khiếp sợ, từ đáy lòng nổi lên sự kính nể với dân tộc thấp bé sống dưới lòng đất này. Đây là một chủng tộc đã đạt tới đỉnh văn minh nhân loại.

“Bất quá nền văn minh này dù có vĩ đại như thế nào thì nó vẫn bị sụp đổ. Vậy nó so với lịch sử vũ trụ thì sao?” Tề Bắc lắc đầu, không nghĩ tiếp nữa. Hắn không phải là triết học gia nên hắn chẳng muốn tốn sức cho ba cái việc như thế này nữa, chỉ cần cả đời này hắn sống dưới ánh sáng, sống không phải hối hận là quá đủ rồi.

Đến bậc thang thứ hai mươi năm cũng là bậc thang cuối cùng, Tề Bắc lại kinh hãi thêm lần nữa. Cho dù có là ai khi đối mặt với di tích mệnh mông này đều không khỏi cảm thán. Vốn hắn tưởng rằng bước lên trên sẽ là một đại điện khác, cho dù có lớn hơn nữa thì vẫn chỉ là một đại điện thôi. Nhưng Tề Bắc lại phát hiện, hắn đang bước lên một thế giới khổng lồ dưới lòng đất. Trong đại điện có nhiều cột chống trời, không chính xác hơn phải là cột chống trần, mỗi cột chống đều cao hơn trăm trượng. Chính giữa là một con đường dài và rộng rãi, chỉ là xung quanh có những kiến trúc cổ kỳ lạ bị sụp đổ. Cái làm Tề Bắc giật mình chính là thế giới dưới lòng đất không có hệ thống chiếu sáng, nhưng lại sáng như ban ngày, nhìn qua giống như ánh sáng tự nhiên. Hắn như hoá đá nhìn vào mọi thứ trước mắt, im lặng thật lâu cho đến khi bỗng có một con chuột chạy ra từ góc nào đó thì hắn mới tỉnh lại. Tề Bắc tiếp tục đi, bất quá bỗng đột ngột dừng lại trước một thứ giống như xe hơi ở kiếp trước. Vật này đã hỏng, bụi bặm bám đầy, bất quá những linh kiện lộ ra của nó làm Tề Bắc trợn mắt há mồm. Ở phía trên, hắn còn phát hiện khỏi giáp Địa Tinh có các lỗ Ma Tinh xung quanh.

- Grào...

Thiết Giáp Hoà Long đột nhiên gầm lên một tiếng, đuổi mấy con ma thú hoảng sợ chạy trốn, nơi đây đã sớm thành thiên đường của chúng rồi. Xa hơn nữa, Tề Bắc còn phát hiện mấy cái thi thể ma thú bị găm không còn hình dáng, xung quanh đó là một khoang cảnh hỗn độn do ma pháp thổ hệ tạo thành.

- Tiểu Cửu!

Tề Bắc nhảy lên Thiết Giáp Hoà Long, thúc nó chạy như điên về phía trước.

...

...

- Mau.

Tiểu Cửu cầm tay Diêm Phương Phi, liều mạng chạy trốn trong lòng đất dưới di tích cổ, thỉnh thoảng lại có những tia lửa từ những đám hỏa quái trùng ở phía sau. Tiểu Cửu cắn chặt răng lại, hiện tại năng sắp không chịu nổi nữa rồi. Ma lực năng đã tiêu hao hết, khí cụ phong ấn, phòng ngự, công kích ma pháp đều dùng sạch từ lâu. Mà Diêm Phương Phi kể từ lúc dùng Bôn Mạng Thú Linh thì thân thể vẫn rất suy yếu. Còn con Băng Nguyên Tuyết Ly sau

khi thu phục được lại bị trọng thương nên luôn đề trong Ngự Thủ giới.

- Tiểu Cửu, huynh buông muối ra. Muối thật sự chạy hết nổi rồi.

Diêm Phương Phi nói. Tiểu Cửu không trả lời, nàng để dành sức tiếp tục chạy còn hơn là cố gắng thuyết phục. Tốc độ của hai người càng ngày càng chậm, đã có mấy hỏa quái trùng bò lên ống quần hai người rồi.

- Xèo...

Quần bị cháy xém, thịt bị nướng tới bốc khói làm Diêm Phương Phi có chút tuyệt vọng. Nếu bị hỏa quái trùng ăn thịt, chả thà nàng kêu Tiểu Cửu giết nàng đi cho đỡ đau khổ. Bỗng Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi bước hút một bước. Thân thể đột nhiên rơi xuống, theo sau là một đám hỏa quái trùng cũng rớt xuống theo.

- Ầm!

Hai người té xuống nền đất, lại không biết đập phải nút gì làm cánh cửa lập tức đóng sập lại. Cùng lúc đó, có một ánh sáng dịu lóe lên. Rớt xuống cùng còn có hơn trăm con hỏa quái trùng, so với đám lúc trước rớt theo quả thực là chín trâu mất một sợi lông. Nhưng hiện tại hai người đã tới cực hạn, không mạnh hơn người thường bao nhiêu, thế nên hơn trăm con hỏa quái trùng này dư sức lấy mạng hai người. Nhìn đám hỏa diễm trùng, Diêm Phương Phi và Tiểu Cửu cùng thối lui về phía sau. Tiểu Cửu chợt phát ra hiện phía sau nàng còn có những cái bể thủy tinh chứa đầy nước, nàng lập tức đẩy Diêm Phương Phi ra, dùng hết sức vẩy nước lên đám hỏa quái trùng.

- Xi Xi.

Đám con trùng xông lên gặp phải nước, lập tức toả ra khói trắng nhàn nhạt, ngọn lửa bị dập tắt và chúng cũng vong mạng, để lộ ra những con bọ có đôi cánh trong suốt. Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi mất hết khí lực, co quắp ngồi trên mặt đất. Sau một hồi lâu, Tiểu Cửu khôi phục được một ít sức lực, nàng bắt đầu đánh giá cái mất mát trong thế giới dưới lòng đất. Mật thất này tạo thành từ kim loại trắng, xung quanh có một vài công cụ vứt lung tung, ngoài ra không còn gì đặc biệt.

- Tiểu Cửu, huynh không sao chứ?

Diêm Phương Phi chống người ngồi dậy, ân cần hỏi.

- Không có chuyện gì.

Tiểu Cửu thần nhiên nói.

- Tiểu Cửu, huynh nói chúng ta có chết ở đây không?

Diêm Phương Phi hỏi. Đôi mắt đẹp ôn nhu nhìn Tiểu Cửu.

- Có lẽ vậy.

Đầu Tiểu Cửu sụp xuống, đôi mi thanh tú cau lại, mơ hồ hiểu được tâm tư của Diêm Phương Phi, đó là một hiểu lầm lớn.

- Chỉ cần chết cùng một chỗ với người muội yêu là tốt rồi.

Diêm Phương Phi làm bầm nói, tựa đầu vào bả vai Tiểu Cửu. Trong lòng Tiểu Cửu có chút không nở, mở miệng nói:

- Thật ra thì ta ...

- Bang, bang, bang.

Đúng lúc Tiểu Cửu chuẩn bị nói rõ chân tướng cho Diêm Phương Phi thì đột nhiên cửa mật thất vang lên tiếng va chạm lớn, bức tường bằng kim loại cũng bị lòi ra.

- Tiểu Cửu, muội sợ.

Diêm Phương Phi núp bên người Tiểu Cửu, hoảng sợ thấp giọng nói. Tiểu Cửu không nói gì, đến lúc này nàng không còn khí lực để an ủi Diêm Phương Phi nữa.

- Ầm...!

Một chiếc sừng lớn nhọn hoắt đâm thủng bức tường kim loại, sau đó có một con thú màu nâu đậm ghé mắt vào nhìn, thấy được Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi, lập tức lộ ra vẻ tham lam lần cuồng bạo.

- Rầm rầm rầm.

Lỗ thủng càng ngày càng lớn, tim Tiểu Cửu càng ngày càng lạnh.

“Chủ nhân, xem ra tiểu nhân không còn gặp lại người rồi.” Tiểu Cửu nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Tề Bắc.

...

...

Tề Bắc cười trên Thiết Giáp Hoả Long, lần theo đủ loại dấu vết, đi sâu vào rừng khoảng trăm dặm rồi nhưng vẫn còn chưa tới cuối thế giới này. Không hiểu Địa Tinh tộc xây dựng như thế nào mà có được một công trình vĩ đại như thế này. Từ những thi thể ma thú và quang cảnh hỗn loạn, Tề Bắc có thể thấy nơi đây đã xảy ra chiến đấu kịch liệt khiến hắn căng ngày càng ngày càng lo lắng bởi hắn biết hiện tại có lẽ Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi như nó hết đà, sắp không trụ nổi nữa rồi. Lúc này, ở thế giới dưới lòng đất, khắp nơi đều là phế tích, mặt đất rạn nứt, lâu lâu chợt có dung nham phun ra, nhiệt độ nóng như địa ngục. Bất chợt, Thần Long ấn ký trên lòng bàn tay trái của hắn nóng rực lên.

- Tiểu Cửu.

Tề Bắc lập tức cảm ứng được năng ở gần đây. Ban đầu khi Tiểu Cửu bị thương, hắn đã băng bó cho nàng, đồng thời cũng tạo ra một Thần Long ấn ký vào trong người nàng. Hắn làm như vậy để phòng ngừa vạn nhất, không ngờ thời khắc này lại có tác dụng. Theo cảm ứng, Tề Bắc chạy như điên. Bỗng hắn thấy phía trước tụ tập hơn ngàn vạn con hoả quái trùng. Hắn cắn chặt răng nhai mạnh vãi vẫn còn lưu hương thơm trên người Diêm Phương Phi lên. Trong lòng Tề Bắc đau xót, khoé mắt giật giật, lập tức thét lên một tiếng điên cuồng lao đến. Nội lực Thần Long quyết từ hắc trường kiếm lỏng lánh hoá thành hỏa kiếm màu vàng, chém thẳng tới đám hoả quái trùng.

- Âm

Tùng đám hoả quái trùng bị chấn bay hóa thành phần vụn. Còn Thiết Giáp Hoả Long thì phun từng ngọn lửa tới bảy hoả quái trùng này. Hoả diễm trùng tuy trên người có lửa nhưng chỉ là loại bình thường, hơn nữa thân thể chúng yếu ớt vô cùng. Bất quá nếu là nguyên một bảy trăm vạn ngàn vạn con thì thực lực lại vô cùng khủng bố. Chỉ là một khi đối mặt với Tề Bắc và Thiết Giáp Hoả Long có đẳng cấp khác biệt thì vận mệnh của chúng chỉ là đợi chờ bị thảm sát mà thôi nên chúng nhanh chóng rút lui sau một hồi bị thiệt hại quá nửa. Tề Bắc nhìn qua một vòng, không thấy Tiểu Cửu và Diêm Phương Phi, ngay cả dấu vết thi thể cũng không có.

- Chẳng lẽ mình đoán sai?

Tề Bắc sờ sờ lòng bàn tay trái, hắn cảm giác hắn Tiểu Cửu đang ở gần đây.

Cùng lúc đó, có một sinh vật đang dùng chiếc sừng nhọn hoắt đâm thủng một lỗ trên bức tường kim loại của mật thất ở dưới chân Tề Bắc, nó đã tiến sâu vào bên trong được nửa người. Cả người con thú dữ toát ra một cỗ khí tức âm hàn, da lông có ánh sáng u ám lấp lóe.

- Hú... ú... ú...

Cỗ hòng con thú này phát ra tiếng như sói, hai chân trước không ngừng bò về phía trước, đào lên mặt đất từng đường rạch sâu. Diêm Phương Phi dứt khoát đứng lên, cầm lấy trường kiếm đi tới trước con thú dữ, dùng mũi kiếm nhắm vào con mắt nó đâm tới. Nhưng con thú này lập tức nghẹo đầu, kiếm chỉ đâm vào da đầu nó, không tạo thành chút thương tổn gì lớn. Ngược lại nó còn phản chấn, đánh bay Diêm Phương Phi về phía sau. Con thú này liều mạng chen về phía trước, cuối cùng cả người vào được từng chút một.

- Chủ nhân, vĩnh biệt.

Tiểu Cửu than nhẹ một tiếng, nàng đã định phong bế trái tim đến khi chết nhưng nó lại đột nhiên mở ra. Tiếng thở dài này mang theo những cảm xúc phức tạp của nàng, có lẽ nàng không thể nào giải thích được nó.

Tề Bắc hiện tại đang đi tìm kiếm trăm thước xung quanh cũng không thu hoạch được gì. Bất chợt, trong lòng hắn nhảy lên một cái. Thần Long ấn ký ngày càng nóng rực, chính tỏ năng càng gần nàng. Tề Bắc xoay người về phía sau, thân thể nhảy lên nhanh như chớp, hai cánh tay lập tức Long hoá hung hăng nện xuống mặt nền.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Là Cái Bóng Đi Theo Chủ Nhân

Long trào mang theo những tia kim mang cuồng bạo, mạnh mẽ nện xuống mặt đất.

- Âm!

Mặt đất chấn động kịch liệt, trần thép của mật thất bị nát báy. Tề Bắc ở trên nhìn thấy một con ma thú xấu xí đang nhao tới Tiểu Cửu, con người hắn co rụt lại, lập tức vung tay đánh xuống một trào. Hư ảnh long trào không lộ đập lên người con hung thú sắp cắn được Tiểu Cửu, chỉ nghe thấy tiếng “bụp”

một cái, cái đầu của con hung thú liền vỡ ra như quả dưa hấu. Hung thú đổ ầm xuống mặt đất, u quang màu lam từ trên người nó đột nhiên bật ra, lao tới cửa mật thất.

- Chính là nó!

Tề Bắc kinh ngạc hô lên. Nó chính là dung nham nóng chảy màu lam mà hắn nhìn thấy trước kia. Thiết Giáp Hoả Long phun ra một ngọn lửa, trực tiếp nướng chín đám u quang màu lam này.

- Tiểu Cửu.

Tề Bắc nhảy xuống, đẩy Diêm Phương Phi đang dựa vào Tiểu Cửu ra, khẩn trương kêu lên. Tiểu Cửu không nói gì khá lâu, tựa hồ như nàng không thể tin được Tề Bắc đang ở trước mặt mình.

- Chủ .. Chủ nhân.

Tiểu Cửu lúng ta lúng túng, trong lòng dâng lên một niềm vui sướng nồng đậm. Khoé miệng Tề Bắc lộ ra nụ cười, nắm lấy cổ tay nàng, hít một hơi nói:

- Tiểu Cửu, may là ngươi không có chuyện gì.

Thân thể mềm mại của Tiểu Cửu hơi mất tự nhiên, nàng không biết mình có phải đang mơ không. Lúc này Hoàng Kim Sư Vương nhảy xuống, chạy tới trước mặt Diêm Phương Phi nức nở làm nũng. Tề Bắc đứng lên, đi tới cửa mật thất bị con hung thú phá, phát hiện ra ở phía bên ngoài còn có một mật đạo nữa.

- Tiểu Cửu, huynh đừng cử động, để muội băng bó giúp huynh.

Diêm Phương Phi nắm lấy chân của Tiểu Cửu, ôn nhu nói. Nàng muốn giúp Tiểu Cửu băng bó vết thương do hoạ quái trùng gây lên. Tiểu Cửu đẩy Diêm Phương Phi ra, dùng âm thanh khàn khàn nói:

- Không cần.

Trong lòng Diêm Phương Phi đột nhiên thấy chua xót, uỷ khuất đến mức hai hốc mắt đều đỏ. Tề Bắc nhìn sang hai người, miệng bỗng nở nụ cười. Diêm Phương Phi tức giận trừng mắt nhìn hắn, căn bản hắn từ lúc gặp mặt tới giờ còn chưa chào hỏi nàng. Đột nhiên, nàng nhớ ra điều gì đó, gấp giọng hỏi:

- Làm sao ngươi tới đây được? Tiểu Lê và Dịch Á đâu?

Tề Bắc cười giễu cợt, nói:

- Chúng ta ở Man Hoang Vực bị một nhóm Mạo Hiểm giả vây công. Còn bọn họ sợ nên đã chạy trốn rồi. Hiện tại đang ở đâu ai mà biết, có khi đào được kho báu nào đó rồi cũng nên.

Khuôn mặt Diêm Phương Phi cứng lại, nàng hiểu Tiểu Lê sẽ không làm vậy nhưng tiểu tử Dịch Á kia thì có thể. Tề Bắc không để ý tới Diêm Phương Phi nữa, hắn đi tới chỗ Tiểu Cửu, nhìn vào gót chân và mắt cá chân bị thương của nàng. Tề Bắc dùng một lọ ma pháp được bôi lên mắt cá và bắp chân, sau đó hắn giơ hai tay lên, trên tay loé lên kim mang nhàn nhạt, dùng Thần Long quyết tăng tốc độ của thuốc.

- Hừ!

Diêm Phương Phi đột nhiên cảm thấy không thoải mái, cười lên Hoàng Kim Sư Vương, nhảy ra ra khỏi mật thất. Nhưng ngay sau đó bên ngoài truyền tới tiếng thét chói tai của Diêm Phương Phi, đơn giản là do nàng thấy Thiết Giáp Hoả Long khiến nàng nhớ đến cảnh trôn chui trôn lủi trong hang động vì nó.

- Ha ha, đừng sợ. Nó là bằng hữu của ta. Các ngươi cứ yên tâm.

Tề Bắc cười nói. Hiện trong mật thất chỉ còn hai người Tề Bắc và Tiểu Cửu. Không biết tại sao, Tiểu Cửu lại cảm giác tim mình đập hơi nhanh, khuôn mặt bị che khuất kia cũng bắt đầu nóng lên.

- Tiểu Cửu, Diêm Phương Phi kia dường có ý tứ đối với ngươi. Tính sao đây? Ngươi có muốn bốn thiếu gia thành toàn cho các ngươi không?

Tề Bắc cười đầy đều đặn. Tiểu Cửu trầm mặc không nói gì. Tề Bắc nhún nhún vai, rút hai tay ở đang kim trên đùi của Tiểu Cửu ra. Những vết thương đã đỡ hơn rất nhiều rồi, tin rằng không lâu sau sẽ hoàn toàn hồi phục.

- Nàng không biết tiểu nhân là nữ nhân.

Tiểu Cửu đột nhiên mở miệng nói.

- Hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy mà nàng cũng không biết. Trong tình yêu, quả thực nữ nhân thường kém thông minh.

Tề Bắc cười nói nhưng ngay sau đó lại trêu ghẹo tiếp:

- Tiểu Cửu, sao không thích nàng ấy?

- Tiểu nhân không thích nữ nhân.

Tiểu Cửu thân nhiên nói.

- Nga, vậy ngươi thích nam nhân? Thế ngươi thấy bốn thiếu gia thế nào?

Tề Bắc cười nói. Thân thể mềm mại của Tiểu Cửu chột cứng đờ, khuôn mặt trở nên trầm mặc.

- Được rồi, ta chỉ nói đùa thôi ...

- Nếu như chủ nhân thích, tiểu nhân nhất nhất nghe theo.

Tiểu Cửu đột nhiên nói, chỉ là giọng nói lại lạnh như băng.

- Bốn thiếu gia ở trong lòng ngươi là người như vậy sao? Tiểu Cửu, ngươi làm ta thương tâm quá.

Tề Bắc ai oán nói. Tiểu Cửu tiếp tục trầm mặc. Đột nhiên, trong lòng nàng nổi lên một ước mong muốn kéo Tề Bắc lại. Nhưng những thứ được huấn luyện trong Ảnh Vệ từng ấy năm cho biết nàng không được có loại tình cảm này, vô luận đối tượng là ai cũng không được. Một khi trộn lẫn công việc và tình cảm thì sẽ rất khó giữ tâm lạnh như nước. Ảnh vệ, vệ ảnh, đó chính là bóng của chủ nhân, là vệ sĩ mặt của chủ nhân, cái bóng thì chỉ có thể mãi đi theo sau âm thầm bảo vệ.

“Đời này kiếp này, ta chỉ làm cái bóng của chủ nhân.” Tiểu Cửu thầm thề. Cánh cửa nơi trái tim nàng vốn được mở ra một thì nay lại bị đóng lại. Ảnh vệ không có trái tim, trái tim của chủ nhân chính là trái tim ảnh vệ. Nàng đã suýt nữa phá luật rồi, may là vẫn có thể cứu vãn được. Tề Bắc và Tiểu Cửu ra khỏi mật thất, nhìn Diêm Phương Phi còn đang hưng phấn đánh giá con Thiết Giáp Hoả Long. Nàng nằm mơ cũng muốn có một con ma thú cấp tám như nó, nàng cũng băn khoăn không biết Tề Bắc làm thế nào để thuần hóa được nó vậy. Phải biết rằng, chỉ có trang chủ của Ngự Thú Trang và mấy vị trưởng lão mới có ma sủng là ma thú cấp tám. Ở Ngự Thú Trang, Thú Linh thánh phẩm đã không còn, nên không còn ai có thể thu ma thú cấp chín về làm ma sủng nữa. Bởi vì khi dung hợp Bản Mạng Thú Linh tối đa cũng chỉ là ma thú cấp tám. Điều này cũng ảnh hưởng tới thực lực của Ngự Thú Trang.

- Hiện tại sao đây?

Diêm Phương Phi hỏi.

- Đợi người.

Tề Bắc vừa nói vừa nhảy lên lưng Thiết Giáp Hoả Long. Hắn đã để lại ký hiệu trên đường đi, nếu như đám người Kim Cương có thể tiến vào di tích này thì nhất định có thể tìm tới đây.

...

...

Tiến sâu vào lãnh thổ Man Hoang vực tầm ba ngàn dặm sẽ không còn thấy tuyết đọng nữa. Bề mặt bình nguyên đã biến mất, thay vào đó lại núi non mênh mông. Trên núi đều có quái thạch lóm ch่อม, đại thụ chọc trời, thỉnh thoảng còn có tiếng hô hoán từ phía xa truyền tới. Ở chỗ này đôi lúc thấy có thú hoang sống, nhưng bình thường dù có cường giả nào đi tới đây thì cũng đều không dễ dàng đi trên chọc, không cẩn thận sẽ mất mạng ngay. Yêu Nhiều mang theo tám đệ tử của Thông Thiên Sơn và Tiểu Hắc muội của Ngự Thú Trang tiến vào. Tám đệ tử Thông Thiên Sơn lúc bắt đầu khá hưng phấn nhưng hiện tại đã trầm ổn hơn. Trên đường tới đây, họ đã gặp rất nhiều kỳ trân dị thú. Cuộc đời quả thực khắc nghiệt hơn thực tế rất nhiều, cho nên bọn họ bắt đầu suy tư, bắt đầu trưởng thành, tâm tính đã chính chắn lên nhiều. Đây chính chính là một trong những thứ quan trọng nhất mà chuyến đi rèn luyện này mang lại, để rồi sau này họ có thể trở thành những trụ cột mới cho Thông Thiên Sơn.

Đúng lúc này, ở phía xa đột nhiên xuất hiện một tinh quang, rồi để lộ ra một thân ảnh đứng ngay ở trước mặt Yêu Nhiều. Đó là một lão già mặc quần áo rách nát bẩn thỉu, cả người cực kỳ dơ dáy, phả ra một mùi hôi chua khó chịu. Nếu không phải người này có cách xuất hiện kinh thế hãi tục thì bất cứ ai gặp cũng sẽ cho rằng đây chỉ là một gã ăn mày không hơn không kém.

- Yêu muội tử, ngươi đã tới.

Lão đầu từ này lớn tiếng nói, có chút cảm giác điên điên khùng khùng.

- Văn bối kính chào Phong trưởng lão.

Yêu Nhiều khách khí nói. Đừng xem lão đầu từ này giống như ăn mày mà coi thường, chứ lão chính là Thái Thượng Trưởng Lão của Mộng Huyền Hải, tự xưng là Phong Tử (kẻ điên). Trăm năm trước lão đã bước vào hàng Thánh phẩm, trở thành Thánh chiến sỹ, là một cường giả cực mạnh.

- Được rồi, được rồi. Trên đường tới đây, ngươi có thấy Quái đồ tôn của ta không?

Phong trưởng lão hỏi.

- Phong trưởng lão, vẫn bối chưa từng gặp qua.

Yêu Nhiêu vẫn khách khí như cũ. Thật ra thì nàng căn bản không biết Phong trưởng lão đang nói người nào. Khi Phong trưởng lão trở thành Chiến sĩ thánh phẩm hay còn gọi là Thánh chiến sĩ thì cũng không có điên, chỉ từ lúc các đệ tử bị mấy tên Hắc Ám Ma Pháp Sư vây công giết hại khiến toàn bộ hy vọng và tình cảm của lão dường như tan vỡ, giống như nhĩ tử của lão bị giết hại vậy. Từ đó, lão trở nên điên điên khùng khùng, cả ngày kêu la thay đồ đệ thu đệ tử, cả đồ tôn cũng có. Nhắc tới năm đó lão thu không ít người nhưng không ai thành công cả, không biết lý do tại sao.

- Chưa từng gặp? Làm sao ngươi chưa từng gặp? Rõ ràng ta cảm thấy trên người ngươi có khí tức của nó mà. Nó đã chết phải không? Có phải ngươi giết nó không?

Phong trưởng lão lạnh lùng nói, đôi mắt đã trở nên như kính khùng như dã thú. Yêu Nhiêu nhất thời khản trương hẳn lên, nàng đã gặp qua Phong trưởng lão mấy lần nên biết lão đôi khi có chút điên nhưng vẫn coi như là bình thường, bất quá hiện tại lão đã nổi lên sát cơ. Sát khí của Thánh chiến sĩ làm cho Yêu Nhiêu và chín người phía sau đều cảm lạnh, ma lực trong cơ thể cũng trở nên tán loạn vô cùng. Nếu không phải Yêu Nhiêu dùng ma pháp phong hệ nâng lên thì bọn họ đã ngã hết xuống rồi. Cường giả Thánh phẩm vừa động thủ, cho dù là một kích nhẹ nhàng thì cũng khó có thể chống đỡ. Không khí nơi đây đột nhiên khản trương lên, hung thú phía sau cũng sợ hãi rống lên, náo động cả vùng trời. Bỗng một con ma thú có hai cánh, hình thể khổng lồ như con trâu lớn, trên người vây kỳ lân màu tím rất dày, mặt khá giống chó đang gấp rút chạy tới. Ở trên lưng con quái thú này là một lão già mặc bộ quần áo cao quý, sau lưng lão già có mấy chục con ma thú cấp sáu, bảy chạy theo.

- Ô! Ngu tiểu tử cũng tới đây. Ha ha, đi hỏi mượn hần con chó lớn kia để vui đùa một chút.

Lực chú ý của Phong trưởng lão bị dời ra chỗ khác, sát khí tan biến hết, thân hình phá không mà đi. Gọi con Tử Kim Tê từ một con ma thú cấp tám trở thành một con chó lớn, chắc chỉ có người điên điên khùng khùng mới nói vậy. Yêu Nhiêu nhìn về phía xa, trong lòng trầm tư. Nàng hiểu Ngự Thú Trang nếu như không phải bắt đi thú linh Thánh cấp thì có thể ngồi ngang hàng với Thông Thiên Sơn. Chỉ cần một Ngự Thú Sư có Bản Mạng Linh Thú Thánh cấp, điều đó không chỉ thu được ma sủng tốt mà còn có thể không chê ma thú Thánh cấp trở xuống để chiến đấu. Từ đó có thể thấy một Ngự Thú Sư như vậy thì có thể kinh khủng như thế nào.

- Tiểu Lê, tỷ dẫn muội đến gặp Ngu trưởng lão của Ngự Thú Trang.

Yêu Nhiêu quay đầu nói với Tiểu Hắc muội. Trong lòng có chút nghi hoặc: “Tại Long Phượng sơn cốc lần này tại sao dẫn đến nhiều cường giả của Mộng Huyền Hải và Ngự Thú Trang như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Thần Quyết Phong Ma Đoán

- Ngu tiểu tử, dừng lại. Ngươi mau đem đại cầu của ngươi cho ta mượn chơi chút.

Phong trưởng lão hét lớn.

Ngư Khánh Hài giật cả mình, mà Tử Kim Tê dưới móng hần cũng đồng thời giật mình.

- Mau.

Ngư Khánh Hài cấp bách lệnh cho Tử Kim Tê chạy đi.

Tử Kim Tê lấy đà, hai cánh vung ra chuẩn bị bỏ chủ chạy lấy người.

Nhưng lúc này, thân hình Phong trưởng lão quỷ mị xuất hiện. Một mình một chưởng ấn lên trán Tử Kim Tê, tùy ý để nó gãy dựa nhưng không cách nào bay đi.

Ngư Khánh Hài cười khò một tiếng, dùng ý niệm ra lệnh cho Tử Kim Tê ngừng gãy dựa, làm ra vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Phong trưởng lão, không nghĩ rằng tại đây thật gặp được ngài. Văn bối thật là tam sinh hữu hạnh.

- Ít nói nhảm đi, mau rút ra. Con Đại Cầu này cho ta mượn vui đùa một chút.

Phong Trưởng Lão nói, trực tiếp tung mình cười lên Tử Kim Tê, một tay thì ném Ngư Khánh Hài xuống.

Phong trưởng lão trực tiếp nắm hai lỗ tai của Tử Kim Tê, dùng sức nhắc lên ra lệnh:

- Con chó ngu ngốc, mau bay lên.

Từ Kim Tê thống khổ rên lên, hai con mắt đáng thương nhìn chủ nhân, làm cho Ngu Khánh Hầu vô cùng đau xót. Đây chính là mệnh căn của hắn nha, bắt đắc dĩ mới phải truyền ý niệm cho Từ Kim Tê phối hợp.

Nhìn Phong trường lão cỡi Từ Kim Tê bay lên trời. Ngu Khánh Hầu lắc đầu cười khổ.

Đúng lúc này, một làn gió thơm bay qua, Yêu Nhiêu mang theo đệ tử Thông Thiên Sơn đáp xuống trước mặt Ngu Khánh Hầu.

- Ngu trưởng lão, đã lâu không gặp.

Yêu Nhiêu mỉm cười nói.

- Yêu trưởng lão mang theo đệ tử ra ngoài lịch lãm sao?

Ngu Khánh Hầu có chút kinh diễm nhìn Yêu Nhiêu. Mấy năm không thấy, cô yêu tinh này lại càng thêm quyến rũ động lòng người. Nhưng hắn rất nhanh kìm nén tâm tính. Trước kia, Yêu Nhiêu có thể coi là vận bối của hắn. Nhưng hiện tại, sau khi thông qua cửu quan của Thông Thiên Sơn, thì Yêu Nhiêu đã thành trưởng lão. Thân phận đã ngang hàng cùng hắn. Nhưng là, vì thực lực Thông Thiên Sơn cường hãn nên trên thực tế địa vị của hắn hơi thấp hơn một chút.

Lúc này, Tiểu Hắc Muội đi ra, thi lễ sư môn, cung kính nói:

- Đệ tử Vạn Thú Các Tiểu Lê bái kiến Ngu trưởng lão.

Ngu Khánh Hầu sùng sốt một chút, quét mắt qua nhẵn Ngự Thú trên ngón tay Tiểu Hắc Muội. Nguyên là tiểu bối trong Trang, hắn là trưởng lão nên đoán đo một chút rồi uy nghiêm nói:

- Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao chỉ còn một mình ngươi?

- Ta .. ta theo chân Diêm Phương Phi sư tỷ ra ngoài lịch lãm..

Giọng Tiểu Hắc Muội run run bắt đầu kể lại chuyện tình đã xảy ra.

- Diêm sư tỷ rơi xuống vách núi cho nên ta cùng Dịch Á trở về thành Tây Linh tìm Tây Linh thành chủ Nặc Đức Tề Bắc...

Nghe được cái tên Nặc Đức Tề Bắc, đôi mắt Yêu Nhiêu như rung động giống như thủy triều. Thì ra nàng cảm giác không sai, tiểu oan gia này thật sự đã tới Man Hoang vực.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Yêu Nhiêu quét qua Minh Nguyệt công chúa, thấy trong mắt này chợt loé lên quang mang khác thường.

Tiểu Hắc Muội cũng không có nói Dịch Á mang theo nàng chạy trốn mà là trong hỗn chiến bị phân tán. Sau khi Dịch Á táng thân ở bụng dã thú, mà nàng được Yêu Nhiêu đi ngang qua mà cứu được.

Nghe xong chuyện của Tiểu Hắc Muội, Ngu Khánh Hầu lộ ra vẻ thương tiếc:

- Yêu trưởng lão, đệ tử Ngự Thú Trang còn phiền toái ngươi chăm lo. Hãy mang đệ tử này tới Long Phụng cốc sẽ có người chiếu cố. Ta phải đi một chuyến tới Ma Quỷ nhai.

Vừa nói xong, Ngu Khánh Hầu phi thân cỡi lên một con Thôn Thiên hồ cấp bảy, dẫn dắt một đám ma thú chậm rãi rời đi.

Trong mắt Tiểu Hắc Muội trong mắt toát ra vẻ quái dị. Ngu trưởng lão thật biết diễn kịch, hắn biết đại sư tỷ xảy ra chuyện thì phải cao hứng chứ nhỉ.

Thì ra là, ba viện sáu các của Ngự Thú Trang thì bọn họ là bối phận thấp nhất trong đồng lứa. Mấy đệ tử đồng lứa khác chỉ có hai người dung hợp được bốn mạng thú linh cấp tám. Một người là Diêm Phương Phi, một người khác là Ngu Thiên Cơ, là cháu gái Ngu Khánh Hầu. Mà tổ sư Diêm Phương Phi là trưởng lão Ngô Thanh Thanh đang cùng Ngu Khánh Hầu tranh quyền đoạt lợi. Đám tiểu bối tất nhiên cũng minh tranh ám đấu.

Trong đệ tử đồng lứa thì chỉ có hai người dung hợp được bốn mạng thú linh cấp tám. Vì thế vị trí trang chủ Ngự Thú Trang thì bị tranh giành bởi hai nàng. Nếu Diêm Phương Phi xảy ra chuyện thì sẽ là một đả kích rất lớn với Ngô trưởng lão. Mà vị trí trang chủ sẽ được Ngu Thiên Cơ tiếp nhận.

Dưới tình huống như vậy, Ngu Khánh Hầu đi cứu Diêm Phương Phi mới là lạ. Bất quá trước mặt người ngoài phải làm ra bộ dáng trưởng bối.

Trong lòng Yêu Nhiêu biết rõ nhưng vì khác phái nên nàng sẽ không đi quản. Nàng chỉ muốn biết tiểu oan gia Tề Bắc hiện tại như thế nào.

- Nặc Đức Tề Bắc? không phải là hôn phu của Minh Nguyệt sao?

Một nữ đệ tử Thông Thiên Sơn kinh ngạc nói.

- Một tiểu thành chủ của một khu vực biên hoang mà có thể là hôn phu của Minh Nguyệt, ngươi làm sao?

Một nam đệ tử khác bực tức nói. Hiển nhiên, hắn có chút ý tứ với Minh Nguyệt.

- Hừ, không tin thì ngươi hỏi Minh Nguyệt đi.

Nữ đệ tử này nói.

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn về Minh Nguyệt công chúa. Ngay cả Yêu Nhiêu cũng hứng thú muốn biết nàng trả lời thế nào.

- Đúng vậy, Nặc Đức Tề Bắc là hôn phu của ta.

Minh Nguyệt công chúa không có phản bác, chỉ bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, có mấy nam đệ tử sắc mặt thay đổi. Có thể thấy được. Minh Nguyệt công chúa ở Thông Thiên Sơn mặc dù không lâu nhưng nam đệ tử ái mộ nàng còn nhiều hơn Nòng Nọc.

- Hắn không xứng với ngươi. Đệ tử Thông Thiên Sơn chúng ta sao thể cùng nam nhân như vậy đính hôn?

- Đúng vậy, có thể hối hôn.

Đôi mi thanh tú của Minh Nguyệt công chúa nhàn lại, thần nhiên nói :

- Hôn nhân của ta không cần người khác tới khoa chân múa tay. Có tư cách hay không, xứng hay không thì là chuyện của ta. Các ngươi, mới là người không có tư cách nói nhất.

Mấy người vừa nói cũng mặt đỏ tới mang tai nhưng không có cách nào phản bác. Chuyện này vốn là chuyện riêng của người ta, người xem vào chỉ?

- Hắn... Thật ra thì vị Thánh chủ đại nhân kia rất lợi hại.

Tiểu Hắc Muội có chút không nhịn được, mở miệng phản đối vì thấy Tề Bắc bị bắt công.

Trong lòng Yêu Nhiêu chợt động, nàng đang lo lắng không biết hỏi thăm về hắn như thế nào nên giả bộ dạng hứng thú cười hỏi:

- Lợi hại thế nào? So với đệ tử Thông Thiên Sơn chúng ta thì lợi hại hơn sao?

Không nghĩ Tiểu Hắc Muội lại gạt đầu, rước lấy một mảnh chê cười.

- Hắn có thể giết chết Thực Tâm Vượn. Các ngươi có thể sao?

Tiểu Hắc Muội có chút nổi giận, lớn tiếng nói.

Bát đại đệ tử Thông Thiên Sơn nhất tề yên lặng. Nữ đệ tử tranh cãi lúc này lên tiếng nói:

- Ngươi nói hắn giết chết Thực Tâm Vượn? Thế thực lực của hắn là gì?

- Vương phẩm chiến sĩ.

Tiểu Hắc Muội nói.

Wang phẩm chiến sĩ? Trong bát đại đệ tử, cao nhất cũng chỉ là Vương phẩm Ma pháp sư. Nhưng nàng tự nhận dù có gặp Thực Tâm Vượn cũng phải cỡi quần áo ra cho nhẹ để chạy cho nhanh.

Mà trong lòng Yêu Nhiêu và Minh Nguyệt công chúa cũng cực kỳ kinh ngạc. Trong thời gian ngắn làm sao thực lực của hắn tăng nhanh như vậy?

“Tiểu oan gia, huynh thật không để cho muội thất vọng.”

Yêu Nhiêu trầm nghĩ. Ít nhất thì khoảng cách hai người cũng không còn xa như vậy. Cấp bậc Vương phẩm chiến sĩ là một đường ranh giới. Bước vào vương phẩm mới có khả năng tiếp tục đột phá. Mà Tề Bắc chưa tới mười tám tuổi, con đường còn dài, tương lai rộng mở, có thể sản sinh được rất rất nhiều nòng nọc.

“Tề Bắc, ngươi nghĩ đang chứng minh cho ta xem ngươi so với ta mạnh hơn sao? Bất quá, ngươi phải thất vọng rồi. Vương phẩm cường giả cũng không là gì. Nếu chỉ vậy thì ngươi không thể một mình giết chết Thực Tâm Vượn được.”

Trong lòng Minh Nguyệt công chúa nghĩ như vậy nhưng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng. Nàng vốn dĩ biết thực lực gia tộc Nặc Đức tuyệt đối sẽ phái ra cao thủ bảo vệ hắn. Vì vậy, nàng không tin Tề Bắc một mình giết chết Thực Tâm Vượn.

.....

Diêm Phương Phi cùng Tiểu Cửu đang ngồi xếp bằng một bên tiến hành khôi phục, còn Tề Bắc thì nằm ờ trên lưng Thiết Giáp Hoả Long, cầm trong tay là không gian giới chỉ của đệ tử Mộng Huyền Hải.

Ý niệm của Tề Bắc dò xét vào. Trong giới chỉ có không gian thật lớn, trong cái sân lớn như vậy được đặt một đồng đồ hỗn tạp.

- Oa, nhiều kim tệ như vậy. Mình túm được một thằng có tiền rồi.

Tề Bắc trong góc phát hiện ra mười mấy cái ruong. Bên trong toàn là kim tệ.

Tề Bắc nhìn lướt qua, cũng không dừng lại. Hắn mặc dù thiếu tiền nhưng lại biết, những thứ mà cường giả cất giấu, thứ có giá trị thấp nhất chính là kim tệ.

- Ma pháp được tề. Chị gái nó, còn có cách điều chế ma pháp được tề cao cấp. Thứ tốt.

Tề Bắc đột nhiên nghĩ tới ma được sư Duy Nhĩ bị Vô Thiên Tôn Giả khống chế ở hoàng đô Kim Diệp. Có lẽ lên gửi một phong thư cho Lan Lăng hầu, cho ma được sư Duy Nhĩ kia tới thành Tây Linh. Ma được sư quá khan hiếm. Ở thành Tây Linh của Tề Bắc cũng chỉ chiêu mộ được mấy sơ cấp ma được sư. Nhưng Duy Nhĩ là cao cấp ma được sư.

Trong không gian giới chỉ, có rất nhiều tài liệu trân quý. Mỗi một loại đều có giá trị không rẻ.

Đúng lúc này, ý niệm Tề Bắc dừng lại trong không gian giới chỉ, bên trong không có vật gì, chẳng qua trên mặt không gian này hắn còn phát hiện một cuốn họa trục, được cuộn lại nghiêm chỉnh.

Ý niệm Tề Bắc vừa động, quyền trục này từ từ mở ra.

Mà cái làm cho Tề Bắc kinh ngạc là bức tranh này chính là một bộ mỹ nhân đồ.

Bức họa vẽ mây trắng phiêu bông, mà trên mây trắng đó có một người mặc quần áo xanh biếc, nhìn dáng người thì dường như là một cô gái đang uyển chuyển nhảy múa. Chẳng qua bức họa lại vẽ nghiêng nên không thể nhìn rõ mặt cô gái.

Dù là không thấy toàn cảnh nhưng Tề Bắc có thể tưởng tượng loại thiếu nữ như tiên này tuyệt đối là loại tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành.

Trừ cái đó ra, Tề Bắc không tìm ra được cái gì đặc biệt.

Nhưng cái này được một Địa phẩm Ma pháp sư Mộng Huyền Hải đặt ở một không gian độc lập, có thể bức tranh này đối với hắn hết sức trọng yếu. Mỗi ngày hắn nhất định đem ý niệm thăm dò trong đó, nhìn bức tranh này thật lâu.

- Có lẽ vì yêu nữ nhân này. Không nghĩ tên này là một kẻ si tình.

Tề Bắc nghĩ thầm. Ý niệm thôi lui ra không gian độc lập.

Nhưng hắn không thấy được lúc ý niệm hắn rút ra. Đầu cô gái trong tranh chuyển sang một chút, lộ ra một con mắt đẹp làm thiên địa thất sắc.

Ý niệm Tề Bắc đi tới giá sách trong giới chỉ. Phía trên có một quyển ma pháp chú ngữ, đại bộ phận là sơ trung cấp, cao cấp chỉ có mấy quyển. Ngoài ra còn một quyển đầu khí quyết cùng với các pháp quyết vận dụng đầu khí. Giống như trước, những thứ pháp quyết đầu khí này phần lớn là phạm phẩm.

- Ủ, những thứ này có thể đưa cho quân đội của mình.

Tề Bắc nghĩ thầm

Đúng lúc này, Tề Bắc đột nhiên tới chú ý tới trung ương giá sách có một ô vuông con bày duy nhất một quyển sách. Sách này có chất liệu hết sức đặc biệt.

"Phong Ma Đoán Thần Quyết."

Tề Bắc lăm bắm thì thầm. Chợt trái tim nhảy một cái, bởi vì dấu hiệu dĩ nhiên là một tuyệt phẩm pháp quyết. Hơn nữa vô luận là Ma pháp sư hay Chiến sĩ đều có thể tu luyện. Sau khi tu luyện thì tinh thần cùng linh hồn trở nên vô cùng cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Di Tượng Long Phượng

Tuyệt phẩm pháp quyết.

Minh không phải nằm mơ đấy chứ?

Sau một hồi khiếp sợ, rất nhanh Tề Bắc liền cảm giác được có chút không đúng. Phàm là đấu khí quyết vương phẩm trở lên, cùng với ma pháp chú ngữ cao cấp trở lên, đều hao phí bốn nguyên đấu khí hoặc bốn nguyên ma lực ngưng tụ, sau khi học xong sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Nói cách khác, Phong Ma đấu khí quyết này tuyệt đối là đấu khí quyết tuyệt phẩm, thế nhưng chưa có ai học qua.

Đệ tử Mộ Dung Huyền Hải kia mang theo mình tuyệt phẩm pháp quyết, thế mà lại không có đem ra học?

Tinh thần lực của Ma Pháp Sư là nguyên nhân chủ yếu quyết định hiệu lực cao thấp của ma pháp, hẳn là một Ma Pháp Sư lại có thể nhận được không lời ra học?

Nói cách khác, bản Phong Ma Đoán thần quyết này có vấn đề. Nếu không thì làm sao đến được tay hắn?

Tề Bắc nghĩ mãi mà không ra được lời giải đáp nào. Hắn có hưng phấn, lại có kinh nghi. Lúc này hắn giống như thằng đói tự dưng thấy trước mặt có một bàn ăn ngon, nhưng vẫn do dự vì không thể khẳng định được bên trong có độc hay không?

Đúng lúc này, Tề Bắc đột nhiên cảm ứng được khí tức của Huyền Ảnh, ý niệm của hắn từ trong không gian giới chỉ thu lại.

Vừa mở mắt, hắn liền thấy bốn đạo thân ảnh bay vút tới. Người đến chính là Kim Cương, Huyền Ảnh, Thập Tam cùng Tát Linh Linh.

- Thiếu gia.

- Chủ nhân.

Hai huynh muội Kim Cương, Huyền Ảnh cùng Thập Tam đồng thời hô lên, vẻ mặt vô cùng kích động. Nhìn trên khuôn mặt đầy máu, hiển nhiên một đường đi tới đây không hề thoải mái.

Tiểu Cửu cùng Diêm Phương Phi đồng thời mở mắt. Trải qua một thời gian ngắn khôi phục, Tiểu Cửu gần như đã khôi phục hoàn toàn. Nhưng bốn mạng thú linh của Diêm Phương Phi bị trọng thương, không dễ dàng gì khôi phục. Nhưng hiện tại tình hình của nàng lúc này, tự vệ hẳn là không có vấn đề.

Trong khi Tề Bắc đang hỏi Huyền Ảnh, Tiểu Cửu cùng Thập Tam đồng thời ẩn thân.

Bàn tay Diêm Phương Phi sờ sờ hướng Tiểu Cửu biến mất, nụ cười tràn đầy mất mát.

- Hiện tại chúng ta đi đâu?

Tát Linh Linh mở miệng hỏi. Thế giới dưới lòng đất này khắp nơi đều là địa liệt, địa hỏa, ma thú thú dữ chạy nhảy khắp nơi. Sống trong cái nơi cảm giác lúc nào cũng là ngày tận thế này thật sự không chút thoải mái nào.

Tề Bắc trầm tư một lúc, cũng không khỏi có chút mờ mịt. Nhưng rất nhanh, hắn liền đem loại tâm tình này mạnh mẽ quẳng đi.

Hắn nghĩ đến bí đạo phía sau mật thất, nếu đã không lui được về phía sau, vậy thì cứ xông lên một lần cho biết.

- Đi vào trong bí đạo coi một chút, chúng ta nhất định có thể đi ra ngoài.

Tề Bắc mở miệng nói, trong con mắt thập phần tự tin.

Ánh mắt tự tin của Tề Bắc lần lượt lây nhiễm người bên cạnh. Nếu như hắn luống cuống, sẽ làm cho tâm trí mọi người càng thêm rối loạn.

Dưới mệnh lệnh của Tề Bắc, Thiết Giáp Hỏa Long oanh tạc mặt đất của mật thất, tạo một cửa lớn vào mật đạo, có thể đem thân thể cao lớn của nó tiến vào.

Đoàn người lần lượt đi vào mật đạo, hướng vào bên trong tìm kiếm.

Kiến trúc trong mật đạo cũng giống như của Địa Tinh tộc, khá nhỏ bé. Khó khăn lắm thân thể của Thiết Giáp Hỏa Long mới có thể chui qua.

Mật đạo hướng xuống dưới, đi mỗi chân vẫn chưa nhìn thấy cuối.

Một đường đi về phía trước, cũng chỉ nghe được tiếng bước chân ục ục của Thiết Giáp Hỏa Long quanh quẩn trong mật đạo...

.....

Long Phượng Cốc, ở chỗ sâu thẳm man hoang đại sơn. Cốc sâu thăm thẳm, trải rộng độc chương. Ở đỉnh núi phụ cận, có thể cúi xuống nhìn hoàn chỉnh cự đại sơn cốc.

Nhưng chỉ cần xâm nhập vào bên trong cốc, người vĩnh viễn cũng không thể đi tới cuối cùng. Nếu như không phải là người quen thuộc địa hình, rất có thể bị lạc trong đó, hơn nữa không thể chạy thoát.

Trên vài tòa núi phụ cận, đã tụ tập không ít cường giả. Có một chút người giống như Yêu Nhiều, mang theo môn hạ đệ tử đi ra ngoài lịch lãm.

Lúc này, mặc dù dị tượng Long Phượng Cốc không xuất hiện, nhưng đã có muôn vàn ma thú từ bốn phương tám hướng tiến vào bên trong Long Phượng Cốc.

- Thập Bát trường lão, có rất nhiều ma thú.

Một nữ đệ tử Thông Thiên Sơn liu lười nói.

Yêu Nhiều khẽ mỉm cười:

- Người chờ một lát nhìn lại, mới biết thế nào mới gọi là nhiều. Hiện tại khúc nhạc dạo còn chưa bắt đầu, chỉ gọi là thêm vào một chút cho có không khí thôi.

Nữ đệ tử này le lưỡi, những đệ tử còn lại mang vẻ mặt đầy khấn trương cùng mong đợi.

- Thập Bát trường lão, hiện tại chúng ta có thể ở bên ngoài làm thịt nhưng con ma thú này sao?

Một nam đệ tử khác hỏi.

Yêu Nhiều lắc đầu, nhìn Minh Nguyệt công chúa cười nói:

- Minh Nguyệt, người nói một chút coi, tại sao lại không thể?

Minh Nguyệt công chúa nhàn nhạt mở miệng nói:

- Trường lão đã nói ngay cả khúc nhạc dạo còn không tính, chờ một lát dị tượng Long Phượng xuất hiện, nhất định sẽ xuất hiện từng đợt từng đợt ma thú. Chúng ta hiện tại đi xuống, chẳng khác nào là chịu chết.

- Đúng vậy, các người đi ra ngoài lịch lãm, thực lực chỉ là một phương diện. Gặp chuyện cần phải sử dụng cái đầu, nếu không chỉ biết đặt mình vào khốn cảnh. Thân phận là đệ tử Thông Thiên Sơn không phải là bùa hộ mệnh, nó đại biểu cho một loại vinh quang, hi vọng các người không được bôi nhọ Thông Thiên Sơn.

Dù sao Yêu Nhiều cũng mang chức trách của một trường lão, kiên nhẫn giảng giải cho những đệ tử này. Còn việc bọn này có linh ngộ hay không, cái này phải tự nhìn vào bọn chúng rồi.

Đúng lúc này, chân trời đột nhiên xuất hiện một mảng mây đen, đem mặt trời hoàn toàn che đi.

Mới vừa rồi còn sáng rõ, nhất thời tối sầm lại. Gió cũng ngưng thổi, xung quanh trở thành một mảng yên tĩnh.

Đôi mắt dễ thương của Yêu Nhiều nhú lại, dị tượng Long Phượng bắt đầu xuất hiện rồi.

Đột nhiên, một tia kim quang bên trong Long Phượng son cốc bắt thẳng lên bầu trời, xuyên thấu đám mây đen.

Sau đó, mây đen bắt đầu quay cuồng biến ảo, mơ hồ hình thành một cái Cự Long.

Nhưng Cự Long này không với Ngũ Trảo Thần Long bên trong lạc ấn của Tề Bắc. Nó là một con Kim Long có sáu cánh, hai móng, đầu mọc một sừng.

Lại một tia ngân tử quang mang từ Long Phượng son cốc bắt về phía chân trời. Lập tức từ trong đám mây đen lần lượt xuất hiện lời quang, tiếng sấm ầm ầm vang vọng trời đất.

Rất nhiều cường giả lần đầu nhìn thấy hiện tượng như vậy, đều thay đổi sắc mặt. Thiên uy khó lường, dù cho cường giả có thực lực cao tới đâu, đối mặt với thiên uy cũng sẽ dâng lên sợ hãi.

Lời quang trải rộng trên đám mây đen, hóa thành hình dáng một con Phượng Hoàng ngân tử, cũng Kim Long giao nhau tại một chỗ.

Cũng lúc đó, từng tiếng rống ngâm phượng hót vang vọng từ trong son cốc xuyên thấu qua.

Rõ ràng, bốn phía đại sơn bắt đầu khẽ chấn động.

Rất nhanh, từ khẽ chấn động trở thành kịch liệt chấn động. Từ tiếng thú gào thét từ xa đến gần.

Đất rung núi chuyển!

Bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện vô số ma thú, đầy khắp núi đồi. Bọn chúng điên cuồng gào thét hướng Long Phượng son cốc phóng tới.

Mà trên bầu trời, xuất hiện chằng chịt ma thú phi hành, bọn chúng cũng điên cuồng phóng nhanh về Long Phượng son cốc.

Yêu Nhiều vùng tay lên, một trận quang mang bao phủ nàng cùng tám tên đệ tử.

Nhất thời, những con ma thú tự động đi qua.

Sắc mặt tám tên đệ tử tái nhợt, ngay cả Minh Nguyệt công chúa cũng không ngoại lệ.

Đối với bọn họ lần đầu di lịch lãm, gặp phải cảnh này không bị đái ra quần là may lắm rồi. Đối với tâm lý bọn họ bị đả kích thực sự quá lớn.

thật lâu, toàn bộ ma thú đều xông vào bên trong Long Phụng sơn cốc.

Kỳ quái chính là, Long Phụng sơn cốc mặc dù là khổng lồ, nhưng đứng ra nó không thể nào dung nạp được nhiều ma thú như vậy mới đúng. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, bên ngoài sơn cốc chỉ có mấy ma thú cấp thấp ngu dốt không sợ chết lụn lờ.

Trên bầu trời, hai con long phụng đang quấn vào nhau đột nhiên tản ra, một lần nữa hóa thành một kim quang, một ngân tử thu vào trong sơn cốc.

Mây đen tản đi, ánh sáng chói trang một lần nữa chiếu rọi cả vùng đất.

Nếu không phải là cây cối đất cát tứ tung trên đỉnh núi, có người còn cho rằng mình còn đang ở trong mộng.

- Các ngươi đi đi, thoải mái mà săn giết bên ngoài, không nên xâm nhập sâu vào bên trong. Ở càng sâu trong động, thực lực của ma thú càng mạnh, các ngươi không thể đối phó nổi.

Yêu Nhiều nói với tám tên đệ tử Thông Thiên Sơn.

- Vâng.

Tám tên đệ tử Thông Thiên Sơn đáp một tiếng, hướng Long Phụng cốc bay vút đi.

Yêu Nhiều cũng phát tay tạo thành một trận thanh phong, cả người giống như điện bắn đi.

.....

Đám người Tề Bắc sau khi đi mỗi cặp, cuối cùng chúng nhìn thấy ánh sáng màu lam lơ lửng phía trước. Thân hình Tề Bắc chợt lóe, bay vút về phía trước.

Tề Bắc hướng lên trước nhìn nhìn, đôi mắt nhất thời co thành sợi chỉ. Sau đó rút đầu quay lại, đưa tay lên miệng ý bảo mọi người đừng phát ra tiếng động.

Ở phía bên ngoài là một không gian cự đại, phía dưới là một con sông nham thạch nóng chảy. Màu sắc của nham thạch cũng giống như vách đá, đều là màu lam.

Mà hai bên bờ sông, đều xuất hiện chi chít ma thú. Mà ở trong con sông nham thạch này, từng đoàn lam quang trôi nổi, bên trong là ma thú. Cảnh tượng lại khiến trái tim của hắn lạnh buốt.

- Cứu muội, cứu muội...

Một thanh âm vang vọng trong đầu Tề Bắc, thanh âm này chính là của Huyền Ảnh.

Lạc ấn Thần Long trong lòng bàn tay Tề Bắc trở lên nóng rực, đem thanh âm này xua tan.

Hồi tưởng lại, cái con thú dữ sùng nhon chính là từ mặt đạo này chui vào.

Chỉ là, nham tương màu lam kia là cái dạng gì?

Lúc này, mấy người còn đang lặng lẽ nhìn nhìn ngó ngó, bỗng nhiên kịch biến làm mọi người biến sắc.

Đúng lúc này, những con ma thú đang yên tĩnh đột nhiên nóng nảy. Giống như hung tính bị lực lượng nào đó áp chế lúc này toàn bộ bộc phát.

Trong nháy mắt, vô số ma thú hai bên bờ sông bắt đầu chém giết.

Nhất thời, ma pháp bay loạn, máu tươi văng khắp nơi, tiếng gào thét cuồng bạo như sấm vang.

Nghe âm thanh này, đám người Tề Bắc cảm thấy lệ khí dâng lên. Cuối cùng cũng có đánh nhau.

Hai mắt Kim Cương đỏ ngầu, bàn tay nắm chặt, hai cánh tay bắt đầu bành trướng, hẳn là có dấu hiệu cuồng hóa.

“Bộp”

Một tay Tề Bắc khoắc lên vai Kim Cương, một cổ nội lực Thần Long Quyết tràn vào thân thể hắn. Hai mắt đỏ ngầu của Kim Cương lập tức hồi phục, lộ ra vẻ sợ hãi.

Hiển nhiên đoàn người cũng chịu chút ảnh hưởng, mà Thiết Giáp Hỏa Long có chút bất an. Tề Bắc thấp giọng nói:

- Quay trở lại, chúng ta tránh đi một chút.

Nhưng ngay vào lúc này, một thổ hệ ma pháp uy lực không lồ bao trùm xung quanh bí đạo

Từng tiếng nổ vang lên, cả bí đạo bắt đầu sụp đổ. Đoàn người ở miệng bí đạo trực tiếp rơi xuống.

- Rống...

Thiết Giáp Hỏa Long điên cuồng gào lên, phun ra hơn mười ngọn lửa, giết sạch mảng ma thú dày đặc phía lân cận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Thiết Giáp Hỏa Long Tình Nghĩa

Nguyên là, khi đối mặt với loại ma thú cấp tám Thiết Giáp Hỏa Long này, những ma thú có cấp bậc thấp hơn sẽ tránh ra xa. Nhưng lúc này những rối loạn đã phá vỡ phép tắc tự nhiên.

Những ma thú cấp năm, cấp sáu kia hung hãn không sợ chết đánh tới, trong mắt từng mũi nhọn lóe lên điên cuồng.

Hên là, đám ma thú này không phải nhằm vào đoàn người Tề Bắc, chúng đã ở đây chém giết nhau lâu rồi.

Tề Bắc phát hiện ra là bọn họ giết chết ma thú dùng mãnh thì nội thể chúng sẽ có U lam Quang đoàn bật ra, cần phải tiêu diệt lần nữa. Tuy nhiên ma thú tiêu diệt thì lại không có, hắn có cảm giác rằng mỗi khi ma thú giết được ma thú khác, thực lực chúng sẽ tăng một ít.

Tề Bắc đem tình huống này nói ra, lập tức những người còn lại ngẫm nghĩ trong lòng.

- Chủ nhân, cứ theo đà này, ngàn vạn ma thú này giết chóc đến cuối cùng, Thiết Giáp Hỏa Long sống sót sẽ có thực lực khủng bố.

Thập Tam trầm giọng nói.

Lúc này, Diêm Phương Phi tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên tái nhợt. Với một ngữ khí kinh hoàng, nàng nói:

- Ngự Thú Trang chúng ta từng lưu truyền một truyền thuyết, có một phương pháp nuôi thú gọi là Vạn thú Phệ Hồn, chính là cho hơn vạn con mãnh thú tụ tập ở một chỗ, sau đó dùng bốn mạng Thú Hồn chia làm vạn phần tiến vào nội thể bọn mãnh thú, sau đó để chúng chém giết lẫn nhau. Mỗi lần có một con chết đi thì con khác mạnh dần lên, đến cuối cùng chỉ còn một con sinh tồn thì nó sẽ trở thành mãnh thú hung bạo đệ nhất. Bốn mạng Thú hồn đem cô đọng lại e rằng cũng khó có thể so sánh về độ cường đại.

Vạn Thú Phệ hồn? Ánh mắt Tề Bắc híup lại, từ tình huống này suy ra, thật là có lý. Chẳng qua rất rõ ràng, những thứ từ bên trong Quang đoàn lam sắc từ nham tương màu lam tuyệt không phải là bốn mạng thú hồn gì cả.

Bất luận như thế nào, phải nghĩ ra biện pháp thoát khỏi cái địa phương quái quỷ này.

Trước mắt có Thiết Giáp Hỏa Long chống cự, bọn họ cơ hồ không phải động thủ. Nhưng mà Thiết Giáp Hỏa Long lợi hại đến đâu cũng không thể kéo dài được lâu. Hơn nữa, những ma thú kia càng lúc càng cường hãn, sợ là phải có đến ma thú thực lực cấp chín.

Khái niệm ma thú cấp chín là sao? Đó là sánh ngang cường giả Thánh Cấp.

Nhập Thánh Giả, vô luận là linh hồn hay thể xác đều siêu thoát hơn phạm nhân rồi, xưng là bán thần cũng không quá đáng.

Còn nữa, nơi này lệ khí quá nặng, vào trong đó, sát ý ngập trời khó có thể khống chế.

- Chúng ta chém giết ra ngoài.

Tề Bắc trầm giọng nói, bây giờ còn không giúp Thiết Giáp Hỏa Long giết ma thú, còn đợi đến khi nào.

Tất cả mọi người ngồi lên lưng Thiết Giáp Hỏa Long. Mà Thiết Giáp Hỏa Long giống như xa bàn hạng nặng xông thẳng về phía trước. Tề Bắc cùng đám người phụ trợ tiến công, thoáng cái đã mở được đường máu.

Không bao lâu, sắc mặt từng người trong đoàn Tề Bắc đã trở nên cực kì khó coi.

Dòng sông nham thạch ở phía trước đột nhiên đổ thẳng xuống dưới, trở thành thác dung nham.

Đến tới tận cùng, xem xét phía dưới là miệng núi lửa khổng lồ, xung quanh đều là u lam nham thạch, bốn bề không có đường. Rõ ràng đây là tuyệt lộ.

- Giết bằng được, qua bên kia nhìn xem.

Tề Bắc lạnh lùng nói.

Thiết Giáp Cự Long xoay người, lần thứ hai trở lại.

Nhưng mà khi bọn họ đi tới đầu bên kia dòng nham thạch, tâm can mỗi người như trời đông băng giá.

Là bên kia, nhưng mà cũng vẫn là hồ dung nham khổng lồ, không có đường đi.

Nói cách khác, cái chỗ này đích thị là một phong bế tuyệt cảnh.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Diêm Phương Phi hỏi.

Khỏe miệng Tề Bắc co giật một chút, ánh mắt ngưng tụ chút lệ khí, bộ dạng như lúc ở Vong Linh sơn mạch.

- Làm cái gì bây giờ ư? Giết là được, giết ma thú thực lực cao nhất, sau đó diệt u lam quang đoàn bay ra.

Tề Bắc giọng lạnh như băng nói, hiện tại dù lệ khí ngất trời nhưng thủy chung hắn vẫn duy trì tỉnh táo cực độ.

Hiện tại giết những ma thú có thực lực cao nhất, rồi diệt u lam Quang Đoàn. Như vậy, sẽ tránh được sự xuất hiện của siêu cấp ma thú vượt quá Thiết Giáp Hòa Long.

Dưới mệnh lệnh của Tề Bắc, Thiết Giáp Hòa Long xông về phía một con Cự Lão Tê Ngu (Là con tê giác có hai cái răng nanh to như hai con Nòng Nọc), con này vốn chỉ là ma thú cấp năm, nhưng sau khi điên cuồng giết chóc, nó sắp đạt tới thực lực cấp tám. Hai cây cự lão theo nó tả hữu đâm ra từng đạo thiết hồi sắc quang mang (màu gỉ sét), từng ma thú trong nháy mắt bị xuyên thủng, thực lực nó tăng lên nhanh chóng vô cùng.

Thiết Giáp Hòa Long gầm rú vọt tới, đầu tiên dùng thân thể cao lớn hung hăng đụng vào con Cự Lão Tê Ngu này.

Tuy hình thể con Cự Lão Tê Ngu này cũng rất khổng lồ, nhưng so với Thiết Giáp Hòa Long, nó không đáng một xu.

Khi hai con lao vào nhau giống như chơi trâu Đồ Sơn, con Cự Lão Tê Ngu bị hất văng lên cao.

Ngay sau đó, Thiết Giáp Hòa Long lại sử dụng chiêu lúc trước đối phó với Tề Bắc, đuôi rồng như roi binh thường quăng ra ngoài, không gian cũng mờ hồ bắt đầu vận vẹo.

“Phịch”

Cự Lão Tê Ngu da tróc thịt bong, phát ra một tiếng gầm mang theo cuồng bạo lệ khí, đụng vào bức nham bích cứng như thiết ở đằng sau. Nhưng không như dự đoán là té rơi xuống bình thường, mà nó mượn lực phản chấn, đột nhiên như đạn pháo bắn ngược lại hướng Thiết Giáp Hòa Long. Cùng lúc đó, trên người nó toát ra hơn mười đạo thiết hồi sắc quang mang.

Thiết Giáp Hòa Long nổi giận gầm lên một tiếng, một ngụm mang theo ngọn lửa màu tím phun ra ngoài.

Tề Bắc biết rằng, mỗi khi thiết giáp Cự Long phun ra loại lửa này, chính là mang theo bốn nguyên lực lượng của nó.

Ngọn lửa phun trúng Cự Lão Tê Ngu, nhưng bị năng lượng ma pháp của thiết hồi sắc quang mang triệt để tiêu diệt.

Mà lúc này, con Cự Lão Tê Ngu đã hung hăng húc vào Thiết Giáp Hòa Long rồi.

"Rồng..." Thiết Giáp Hòa Long nghiêng cả người đi, rồng lên một tiếng thống khổ, giận dữ xuất đuôi rồng ra, quất vào Cự Lão Tê Ngu.

Đang lúc này, Tề Bắc bắn lên, hắc sắc trường kiếm thừa dịp Cự Lão Tê Ngu chóng mặt, hết sức đâm vào mắt nó.

Thiết Giáp Hòa Long ần ý nhảy lên, thân thể cao lớn như núi đè xuống thân thể Cự Lão Tê Ngu.

Cự Lão Tê Ngu bất động, nhưng chuyện làm Tề Bắc không thể tưởng tượng được, đó là trên thi thể Cự Lão Tê Ngu xuất hiện một đạo u lam quang đoàn, với một khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiến vào trong thân thể Thiết Giáp Hòa Long.

- Đại Long, người đừng làm ta sợ.

Tề Bắc sừng sốt một chút, kêu lên.

Con mắt của Thiết Giáp Hỏa Long phát ra nồng đậm lệ khí. Nó nhìn Tề Bắc một cái, đột nhiên xông về đám ma thú còn lại, bắt đầu điên cuồng giết chóc.

Đoàn người Tề Bắc tụ tập lại, ngơ ngác nhìn nhau.

Với thực lực của Thiết Giáp Hỏa Long, không lâu sau, sợ là đạt tới ma thú thực lực cấp chín không phải là khó.

Được u lam quang đoàn kia phụ thể, Thiết Giáp Hỏa Long liệu còn nghe lời Tề Bắc hay không? Tề Bắc cũng không có lòng tin.

Thiết Giáp Hỏa Long giết qua một đường. Những nơi đi qua, thấy ngang khắp đồng, trên người nó phát ra lệ khí càng ngày càng nặng, thực lực càng ngày càng cường hãn.

Mà ở dòng u lam dung nham bên kia, đã xuất hiện một mảnh thú trăm chân thực lực cấp tám.

Mảnh thú trăm chân này giống như một con rết khổng lồ, thân thể chia làm năm mươi đoạn, mỗi đoạn thân thể cũng được bao trùm bởi lân phiến. Trăm chân vừa động, liền để lại trong không khí một chuỗi tàn ảnh.

Khi Thiết Giáp Hỏa Long giết sạch ma thú bên này dòng dung nham là lúc con thú trăm chân bên kia giải quyết xong đám mảnh thú.

Hai con cự thú, cách nhau dòng dung nham, nhìn nhau như muốn đem đối phương diệt đi cho thống khoái.

Nhìn vào khí thế hai con cự thú, vô luận là ai thắng, đều muốn đạt tới ma thú thực lực cấp chín.

Giăng co một hồi lâu, con thú trăm chân kia đột nhiên nhảy lên, nhanh như tia chớp bay qua dòng sông nham thạch. Hướng thẳng Thiết Giáp Hỏa Long đánh tới.

Hai con đỉnh phong ma thú cấp tám thực lực lao vào triển đấu với nhau. Nhất thời, cả năng lượng không gian dưới đất cũng bắt đầu động dữ dội, cả dòng sông nham thạch bị năng lượng xoáy động phun lên. Lùi lại đến cực hạn, sắc mặt đoàn người Tề Bắc trắng bệch, vô luận chỉ là linh hồn đều hướng bọn họ như những thanh cự chùy đập tới.

Thực lực yếu nhất là Tắt Linh Linh cùng, Diêm Phương Phi linh hồn vốn bị trọng thương thì không chống nổi bao lâu rồi ngắt xiu.

Cũng lúc này, Kim Cương không khống chế nổi nữa bắt đầu cuồng hóa, Tề Bắc cũng vậy, trong nháy mắt bắt đầu Long Hóa, như vậy thì mới miễn cưỡng có thể ngăn cản.

Thiết Giáp Hỏa Long cùng con thú trăm chân(Biên: ta gọi mọi con rết cho nhanh nhá) càng đấu trời đất càng tối tăm, nhưng không con nào áp chế nổi con nào.

Con rết kia cùng Thiết Giáp Hỏa Long đối kích cùng lùi về sau, trùng hợp lại lùi về phía đoàn người Tề Bắc.

Đột nhiên, con rết lại bỏ qua công kích của Thiết Giáp Hỏa Long, từng bàn chân giống như đao phong nhanh chóng phát ra làm người ta nghẹn thở. Năng lượng khổng lồ hướng thẳng đoàn người Tề Bắc công kích, không gian cũng như cùng bị cắt rời ra.

Hai mắt Tề Bắc tỏa ra kim quang thiểm điện, một tiếng long ngâm vang lên điên cuồng, thân thể như điện nhảy lên, một Song Long trào Chop tới con rết. Hẳn vốn có thể né tránh công kích, nhưng hân chợt thấy đồng bạn phía sau tất nhiên không có cách nào thoát khỏi.

Long trào trong nháy mắt bắt được chân con rết, bàn chân như lưỡi đao cứa trên bàn tay long lân, cắt sâu vào lòng bàn tay.

Nhưng thân thể con rết cũng bị ảnh hưởng một chút, thể công bị ngăn cản.

"Kiai " Tề Bắc đang đau đớn dưới, đột nhiên hét lớn, bạo động long lực hẳn là sinh sôi để bóp nát đôi chân của con rết.

Con rết lần này bị đau, thân thể nhất thời ở giữa không trung quần xoắn lên, miệng mở rộng ra, nhanh như tia chớp hướng Tề Bắc lao tới.

Đúng lúc này, Thiết Giáp Hỏa Long nhảy lên, hung hăng đánh tới con rết.

Hai con cự thú mang theo một trận cuồng phong, tạo thành một cái hố dung nham cách đó không xa.

Vì tóm chặt chân con rết, Tề Bắc bị nhấc lên, nhưng bị té rớt trong nháy mắt, long trào đầy máu tươi đâm vào trên nham bích cứng rắn.

- Đại Long...

Tề Bắc nhìn Thiết Giáp Hỏa Long cùng con rết ngã vào hố dung nham, tóe lên tia nham tương khổng lồ, trong lòng không khỏi đau xót.

Lúc này, Kim Cương lắc mình tới, kéo Tề Bắc lùi lên.

Tề Bắc ngồi bên hồ, sững sờ nhìn phía dưới, nhớ lại một đường Thiết Giáp Hỏa Long phụng bồi hấn đi qua, đảm đương chủ lực công kích cùng với bảo vệ, vậy mà hấn chỉ đứt cho nó mấy viên Sinh Mệnh Chi Tâm mà thôi, ánh mắt bất giác có chút chua xót.

“Xôn xao”

Bất chợt, nham tương phình lên, Thiết Giáp Hỏa Long xông ra.

Trong lòng Tề Bắc vui mừng, khoe miệng lộ vẻ tươi cười.

Nhưng rất nhanh, nụ cười Tề Bắc liền cứng đờ, vì trong ánh mắt Thiết Giáp Hỏa Long mang theo Cuồng bạo sát ý, đối tượng chính là đoàn người Tề Bắc.

“Rống...” Thiết Giáp Hỏa Long hét lên một tiếng điên cuồng, trong nham thạch đột nhiên triển khai một đôi cánh khổng lồ, thân thể khổng lồ nhanh như chớp từ hồ tương nham lướt ra ngoài.

- Cừu cấp, nó đạt đến cừu cấp rồi...

Con người Tề Bắc đột nhiên co lại.

Cừu cấp, chính là thực lực của cường giả Thánh Cấp. Dưới tình huống trước mắt, đoàn người Tề Bắc chỉ là mấy con kiến hôi.

Thiết Giáp Hỏa Long trong mũi phun ra từ sắc yên khí, một ngọn lửa từ yết hầu phun ra.

Kim Cương, Huyền Ảnh, Thập Tam cùng Tiểu Cừu đồng thời chắn trước mặt Tề Bắc, cho dù phải chết, bọn họ cũng phải chết trước rồi mới đến lượt Tề Bắc.

- Đại Long, người không nhận ra ta?

Tề Bắc quát to một tiếng, tách bốn người ra, đi thẳng tới phía trước, đôi mắt nhìn thẳng vào con mắt đầy lệ khí hung tàn của Thiết Giáp Hỏa Long.

Trong mắt Thiết Giáp Hỏa Long dần hiện ra một tia giãy dụa, tựa hồ Tề Bắc quát to một tiếng gọi một chút khí ức của nó trở về.

Quả thật, trong trí nhớ của Thiết Giáp Hỏa Long, thân ảnh Tề Bắc bắt đầu thoáng hiện về.

Hỏa Long dù đạt đến cừu cấp ma thú, bị giết chóc không chế, nhưng trí thông minh cùng linh tính không khác loài người là mấy.

- Đại Long, làm tốt lắm, phần thưởng cho người là một viên Sinh Mệnh Chi Tâm.

Trong trí nhớ Tề Bắc vỗ vỗ đầu nó, lấy ra một viên Sinh Mệnh Chi Tâm ném vào trong miệng nó, còn nó thì hưng phấn dùng mũi phun khói vây quanh hấn.

- Không biết có thể đi ra ngoài địa phương quý quái này, đợi khi tìm được Tiểu Cừu về, nếu có thể đi ra ngoài, người liền đi cùng chúng ta ăn chơi sa đọa, bổn thiếu gia dẫn người ngày ngày ăn ngon, kiếm em Chân Long muội tử cho người thả Nồng Nọc. Nói vậy chứ bổn thiếu gia cũng không biết người là đực hay cái.” Tề Bắc ở thế giới dưới lòng đất cố đuổi theo chút dấu vết, chạy như điên mệt mỏi hết sức, vừa nằm trên lưng nó vừa nói.

Thiết Giáp Hỏa Long cho tới bây giờ cũng chỉ có cuộc sống đơn độc dưới vách đá, nó không rõ tại sao nó lại phải ở nơi đó, tựa hồ từ lúc mở mắt là nó ở chỗ này rồi. Mà hình như là nó nuốt một khối đá kỳ quái nên mới xảy ra dị biến.

Nó cô độc lâu như vậy cho đến khi đuổi giết xông vào lãnh địa của Tề Bắc. Thân Long lạc ấn của Tề Bắc hấp thu long lực trên người nó, mà trên người nó, Chân long khí cũng tương tự với khí tức tảng đá nó nuốt phải, hết sức tự nhiên, thế nên nó mới khuất phục Tề Bắc.

Về sau, trên đoạn đường cùng Tề Bắc chiến đấu, nó dần dần coi Tề Bắc trở thành đồng bọn của nó.

Trong mắt Thiết Giáp Hỏa Long, vẻ mặt giãy dụa càng thịnh. Bất chợt, màu u lam bao trùm con người nó, ánh mắt của nó một lần nữa lại trở nên bạo ngược.

“Rống...” Thiết Giáp Hỏa Long đột nhiên ngửa đầu lên hét một tiếng điên cuồng.

Kim Cương, Huyền Ảnh, Thập Tam cùng Tiểu Cừu đồng thời lướt lên, đối mặt Thiết Giáp Hỏa Long phát động công kích. Cho dù là con kiến hôi, cũng là con kiến hôi chết trận.

Nhưng là, thân thể khổng lồ của Thiết Giáp Hỏa Long đột nhiên truyền đến từng đợt trầm đục, giống như là vô số thứ bên trong nội tạng nổ tung.

Máu tươi từ miệng và mũi Thiết Giáp Hỏa Long ào ạt chảy ra, máu tươi cùng với nhục tạng hòa vào nhau bắn ra thành từng mảnh.

“Ầm”

Thân thể cao lớn nặng nề của Thiết Giáp Hòa Long đổ rạp trên mặt đất, u lam trong mắt nhanh chóng biến mất.

“Ô.... ô...” Thiết Giáp Hòa Long nhìn về phía Tề Bắc, phát ra âm thanh trầm thấp.

Bốn người Kim Cương mặt đầy khiếp sợ thối lui, bị một màn sợ hãi người.

- Đại Long...

Tề Bắc đi tới trước mặt Thiết Giáp Hòa Long, đặt móng vuốt xuống, vươn bàn tay to lớn sờ sờ lỗ mũi, trong mắt có chút ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Những Nhân Vật Danh Tiếng Tề Tự

Trong cơ thể Thiết Giáp Hòa Long sắp bị u lam quang đoàn khống chế muốn giết chết mấy người Tề Bắc, nhưng lực lượng nào giúp nó tránh khỏi trời buộc trong khoảnh khắc để tự hủy diệt chính mình?

Là tình cảm, hiện tại trí thông minh của nó cực cao nhưng thể giới quan của nó vẫn đơn thuần như trước.

Nó đã coi Tề Bắc là đồng bạn cho nên nó vì đồng bạn mà lựa chọn cái chết.

Loại tình cảm đơn thuần này, không phải là loại tình cảm ở trong thế giới hèn hạ của những chủng tộc có trí khôn kia có thể có thể so sánh bằng.

- Ô....

Thiết giáp Hòa Long kêu lên trầm thấp, thanh âm càng ngày càng yếu.

- Đại Long, người đừng chết, ta còn chưa tìm được chân long muối muối cho người đâu!

Tề Bắc lẩm bẩm nói.

Thiết giáp Hòa Long chăm chú nhìn Tề Bắc, ô ô kêu lên hai tiếng. Đột nhiên nó mở miệng, một thứ xuất hiện, trong hỏa hồng nổi lên một khóa từ sắc tinh hạch.

Ngay sau đó, đôi mắt Thiết Giáp Hòa Long trở nên xám xịt, hoàn toàn mất đi tính mạng.

- Ma thú tinh hạch cứu cấp!

Bốn người Kim Cương một lần nữa khiếp sợ vạn phần. Thiết giáp Hòa Long này lúc sắp chết còn tặng cho TB một phần đại lễ.

Con người có đôi khi thật không bằng thú...

Tề Bắc trầm mặc một lúc lâu, phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng, vuốt vuốt lên đầu Thiết giáp Hòa long nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn người, Đại Long!

Đúng lúc này, trên thi thể Thiết giáp Hòa Long đột nhiên bốc lên tia sáng u lam nhàn nhạt.

Tề Bắc nheo mắt lại, lùi ra đằng sau.

Một đoàn tia sáng u lam nồng nặc vô cùng từ trên thi thể Thiết giáp Hòa Long bay ra, phiêu phù giữa không trung.

Đoàn tia sáng u lam kia bắt đầu biến hóa. Bên trong mơ hồ xuất hiện một khuôn mặt lão già.

- Thế gian có chân tình, chân tình có thể chiến thắng dục vọng thật sao?

Một thanh âm mờ mịt từ khuôn mặt lão già kia phát ra.

- Người là ai?

Tề Bắc lạnh lùng hỏi.

- Người hiện tại không cần biết ta là ai! Bất quá đâu là lần đầu tiên mà dục vọng chỉ chúng mà lão phu để lại thất bại trong vạn năm qua. Lão phu cho người một cơ hội, người đi cùng lão phu, đồng bạn của người sẽ được đưa ra ngoài.

Lão giả nói.

Tề Bắc không hề nghĩ ngợi lên đồng ý:

- Được!

- Không được! muốn đi thì cùng đi, có chết thì cùng chết!

Huyền Ảnh phản đối.

- Ta cũng cùng tồn vong với thiếu gia!

Kim Cương nói oang oang.

Thập Tam cùng Tiểu Cửu không nói gì, nhưng bọn hắn tiến đến đứng bên cạnh Tề Bắc đã nói rõ hết thảy. Bọn họ là ảnh vệ của Tề Bắc, chủ nhân ở đâu ảnh vệ ở đó, chủ nhân chết ảnh vệ cũng không tồn tại.

Ánh mắt bén nhọn của Tề Bắc quét qua bốn người, cao giọng quát:

- Đây là mệnh lệnh, các người đang nguyên rủa bốn thiếu gia chết sao? Đợi bốn thiếu gia đã chết sau các người rồi hãy chết cũng không muộn!

Tề Bắc biết đây là một cơ hội có thể cho tất cả mọi người sống sót.

Bây giờ bọn hắn bị nhốt ở chỗ này, lên trời không có lối, xuống đất cũng không xong. Chỉ có thể đánh cuộc một lần.

- Đã quyết định xong chưa?

Thanh âm mờ mịt kia lại vang lên.

- Ta đi cùng người, nhưng người phải đưa bọn họ ra ngoài!

Tề Bắc thần nhiên nói.

Bốn người Kim Cương còn chưa kịp phản đối, đột nhiên biến mất, kể cả Tát Linh Linh cùng Diêm Phương Phi đang hôn mê cũng không ngoại lệ.

Nhưng ngay sau đó, đoàn lam mang này đột nhiên chui vào trong cơ thể Tề Bắc.

.....

Yêu Nhiêu xuất hiện tại một chỗ phế tích cách Long Phụng cốc hơn trăm dặm. Chính giữa phế tích có một tòa thần điện đồ nát.

Trong thần điện, đã tụ tập hơn trăm tên cường giả, ít nhất cũng là cường giả cấp bậc Địa Phẩm.

Yêu Nhiêu vừa xuất hiện, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Đây là người trẻ tuổi nhất xông qua cửu đạo Thông Thiên quan. Trở thành nhân vật thiên tài cấp trưởng lão, tuyệt đối không chỉ là bởi vì khuôn mặt điển đào chúng sinh kia.

Đến cấp bậc cường giả này, đối với nữ tử mỹ lệ đến đâu cũng không sinh ra quá nhiều hứng thú, trừ một số ít cường giả có ham muốn đặc biệt.

Bọn họ chú ý nhất là thực lực, trên đời này thực lực vĩnh viễn làm người khác tin phục nhất.

Mấy cường giả đã từng quen biết cũng rối rít chào hỏi cùng Yêu Nhiêu, Yêu Nhiêu cũng khách khí đáp lại.

Nhưng ánh mắt Yêu Nhiêu quét một vòng cũng không nhìn thấy Ngự Thú Trang Ngu Khánh Hầu cùng Mộng Huyền Hải Thái thượng trưởng lão Phong trưởng lão.

“Chẳng lẽ bọn họ đến không phải là vì Long Phụng cốc?” Yêu Nhiêu trầm nghĩ.

Mặc dù mỗi mười năm, thất thái ảo cảnh Long Phụng cốc sẽ hấp dẫn rất nhiều cường giả đến đây nhưng chẳng hiểu tại sao Ngũ Hành Thánh Địa là thế lực cực kỳ cường đại lại có rất ít người tới.

Bất quá có thể những nhân vật này lúc tuổi trẻ đã từng tới, hoặc là vì đã có thu hoạch, hoặc là vì không thu hoạch được gì, hay là bởi vì tuyệt phẩm ma pháp chú ngữ cùng tuyệt phẩm đầu khí pháp quyết đối với họ đã không còn hấp dẫn nữa cho nên bọn họ không tới.

Yêu Nhiêu có lần đem nghi ngờ này hỏi sư phụ của nàng nhưng sư phụ của nàng chỉ cười cười mà không trả lời.

Yêu Nhiều đi vào trong thần điện, hướng về thần tọa đầy bụi bặm đã bị tổn hại nghiêm trọng trong thần điện mà khom người bái.

Bởi vì đây là thần tọa mà mười vạn năm trước thần Quang Minh đã từng ngồi.

Vì vậy đại bộ phận cường giả đi tới Long Phượng cốc đều muốn tới tham bái, rồi sau đó ở trong thần điện đợi thất thái ảo cảnh Long Phượng cốc xuất hiện.

- Ha ha ha, bồn cầu, người bay quá chậm, lão tử công người đi có phải rất thoải mái hay không?

Bên ngoài vang lên thanh âm của Phong trưởng lão đồng thời còn có thanh âm nức nở ủy khuất của Từ Kim Tê.

Mọi người nhìn ra ngoài, thấy Phong trưởng lão cấp theo thân thể khổng lồ của Từ Kim Tê đáp xuống tiền điện. Từ Kim Tê thoạt nhìn vô cùng ủ rũ, có vẻ đã bị hành hạ không ít.

- Tham kiến Thái thượng trưởng lão!

Mấy người đệ tử Mộng Huyền Hải đi tới hành lễ.

- Tránh ra, tránh ra, các người cũng không phải đồ tôn của ta!

Phong trưởng lão đem thân thể nặng nề của Từ Kim Tê ném xuống, làm thân thể kia hoàn toàn khảm vào trong mặt đất.

- Ha ha, không tệ, cái tư thế này rất đẹp. Bồn cầu, trước khi chủ nhân người đến người không được nhúc nhích, nếu không ta lột da người nấu canh thịt chó.

Phong trưởng lão nhảy nhảy trên thân thể Từ Kim Tê rồi uy hiếp nói.

Phong trưởng lão vừa đi vào thần điện, các cường giả còn lại rồi rít tránh ra. Lão già này trăm năm trước chính là thánh chiến sĩ, tính tình lại điên điên khùng khùng. Nếu bị hấn bắt được chính cho người sống không bằng chết cũng không có ai dám nói gì.

Đúng lúc này, Phong trưởng lão nhìn thấy Yêu Nhiều, tựa như nhớ ra cái gì đó tiến lên oa oa hét lớn:

- Yêu muội tử, mau nói cho ta biết, tên đồ tôn của ta rốt cuộc đang ở đâu?

Yêu Nhiều nhẹ nhàng nhún đôi mi thanh tú lại nói:

- Phong trưởng lão, văn bối thật không biết đồ tôn của người ở đâu!

- Nhất định là người giết hấn rồi phải không? Ta muốn người đền mạng!

Ánh mắt Phong trưởng lão hung ác dọa người, khí thế dâng lên, tất cả cường giả trong thần điện đều sợ mất hồn mất vía.

- Phong trưởng lão, người muốn động thủ với văn bối trong thần điện?

Yêu Nhiều nhẹ nhàng vuốt tóc, không hề sợ hãi nói.

Khí thế Phong trưởng lão khôi khựng lại, có chút sợ hãi liếc qua thần tọa bị tàn phá, nói với nàng:

- Người đi ra ngoài, ta muốn báo thù cho đồ tôn của ta.

- Lão Phong tử, người muốn điên thì đi tìm người khác mà điên, đừng bắt nạt đồ nhi của ta nếu không đừng trách lão thân trở mặt!

Đúng lúc ấy, một thanh âm già nua nhưng uy nghiêm vang lên, một bà lão đầu bạc nhưng khí chất ung dung cao quý hiện ra.

- Sư phụ, sao người lại tới đây?

Yêu Nhiều vui mừng kêu lên.

Bà lão vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Yêu Nhiều, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phong trưởng lão.

- Trở mặt thì trở mặt, ai sợ ai? Tới đây, đi ra ngoài cùng lão đầu tử ta đánh một trận.

Phong trưởng lão hét lớn.

Quái tượng như rễ cây trong tay bà lão chống trên mặt đất, lắc mình ra ngoài thần điện.

Phong trưởng lão đi theo ngay đằng sau, một vị thánh ma pháp sư, một vị thánh chiến sĩ thế nhưng không nói một lời muốn động thủ với nhau.

- Ha ha ha, hai vị lão bằng hữu đang làm cái gì vậy? Vừa thấy mặt nhau đã tranh cãi, đúng là một đôi oan gia trăm năm!

Một tiếng cười cuồng phóng như thanh âm từ bên ngoài truyền tới. Người chưa tới nhưng thiên hàn khí như phủ thiên cái địa ủa vào.

Đây là một nam tử hết sức anh tuấn, mặc áo bào trắng, trên đầu tóc dài màu trắng như sương tựa tuyết tủaacute; buộc lại ở sau ót.

Mặc dù hàn băng chi khí quần thân, nhưng nghe thanh âm cùng giọng nói của hắn lại phát hiện ra tính cách của người này cùng công pháp hàn băng thuộc tính mà hắn tu luyện không hợp với nhau một cách nghiêm trọng.

Nếu như Tề Bắc ở chỗ này sẽ phát hiện trung nên nam tử này cùng tên Lãnh Tùy Phong đuổi giết hắn có bảy phần giống nhau.

- Lãnh cốc chủ, lão điên này muốn nổi điên lên người đồ nhi của ta, thật buồn cười!

Bà lão hừ lạnh một tiếng.

Phong trưởng lão cũng hừ lạnh một tiếng, nhưng sắc mặt tựa hồ có chút lúng túng.

Trong lòng Yêu Nhiêu đột nhiên nổi lên một ý niệm, chẳng lẽ Phong trưởng lão cùng sư phụ có chuyện xưa không thể nói?

- Lãnh cốc chủ, vân bối có lễ!

Yêu Nhiêu tiến lên hơi mỉm cười nói.

Lãnh Hàn Ly nhìn Yêu Nhiêu tán thưởng cười cười:

- Yêu Nhiêu, kẻ sĩ không gặp ba ngày phải lau mắt nhìn. Không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn ngươi đã đột phá lên cấp Thiên Phẩm, cũng xuống qua Thông Thiên cửu quan trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất. Vẫn là ta còn có lòng tác hợp cho ngươi cùng tiểu tử kia nhưng bây giờ nhìn lại tiểu tử kia thật không xứng với ngươi.

- Lãnh cốc chủ quá khen! Lệnh công tử là nhân trung chi long, nhất định có thể tìm được người thích hợp hơn vân bối.

Yêu Nhiêu mỉm cười.

- Phong huynh, ngươi lại hành hạ ma sủng tiểu Ngu rồi! Mà đúng rồi, tiểu Ngu đâu?

Lãnh Hàn Ly hỏi Phong trưởng lão.

- Không biết!

Phong trưởng lão gãi gãi cái đầu rồi bời, đột nhiên chân đạp mạnh. Từ Kim Tề không dám có một chút cử động đang bị khảm trong đất bắn ra, hắn tát một cái, nói:

- Bỏn cẩu, ngươi định trốn trong đất giả chết sao? Chủ nhân của ngươi đâu?

Từ Kim Tề kêu lên hai tiếng nức nở, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, càng thêm ủy khuất.

Trên bầu trời, Ngu Khánh Hào cỡi một đầu Long Ưng cấp bay bay đến.

Ngu Khánh hào nhảy xuống, hành lễ với bà lão, Phong trưởng lão, Lãnh Hàn Ly rồi đem Từ Kim Tề bị hành hạ cực kỳ thâm vào trong ngực thú giới, tránh cho Phong trưởng lão tiếp tục hành hạ.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Lãnh Hàn Ly nói.

Lão ầu xoay người nhìn Yêu Nhiêu, từ ái nói:

- Yêu Nhiêu, trong thất thái ảo cảnh Long Phượng Cốc ngươi phải cố gắng lĩnh ngộ, nói không chừng sẽ có đại cơ duyên!

- Vâng sư phụ!

Yêu Nhiêu gật đầu.

Ngay sau đó, bốn người Lãnh Hàn Ly phá không bay đi, biến mất ở cuối chân trời

Yêu Nhiêu đứng nguyên tại chỗ, nhìn bầu trời như có điều gì suy nghĩ, xem ra lần này thất thái ảo cảnh Long Phượng cốc nhất định không đơn giản, không biết sư phụ bọn họ tại sao đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Dục Vọng Huyền Cảnh

Tề Bắc mở mắt. Hắn phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn hoa lệ vô cùng. Ý niệm trong đầu hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục thì đột nhiên trong mắt lóe lên một tia u lam.

Trong tim Tề Bắc đột nhiên cảm thấy bối rối, phảng phất một đoạn trí nhớ đã bị người ta lấy mất. Ký ức cũng bị khoét rỗng mất một khối.

Nhưng ngay sau đó một đoạn ký ức vừa quen thuộc vừa xa lạ tràn ngập đầu hắn. Cái ký ức này tựa hồ không phải của hắn nhưng lại chân thực vô cùng.

Nặc Đức Tề Bắc, Ngũ Thiếu của Nặc Đức gia tộc Kim Diệp hoàng triều. Tồn tại trong Vong Linh sơn mạch mười tháng, sau được Nặc Đức Hoài An tìm về, thụ phong thành Tây Linh.

Ngoài việc đốc lòng xây dựng đất nước, hắn còn thu thập Thú Nhân tộc, diệt sạch Kim Diệp hoàng triều làm cho Nặc Đức gia tộc huy hoàng. Hắn chính là Tề Thiên Đế Quốc Đại Đế.

Sau đó Tề Bắc chinh phục Ca Đặc Nhân, thống nhất Thánh Á Na liên minh, thành lập một đế quốc khổng lồ.

Mà hơn trăm năm sau, Tề Bắc thực lực đột phá Thần cấp. Hắn dùng vũ lực uy hiếp Ngũ Đại Thánh Địa, trở thành người đứng đầu Ngũ Đại Thánh Địa.

Hắn đạt đến đỉnh cao về võ học nhưng làm người lại vô cùng thâm hiểm. Vì truy cầu quyền lực, đã tâm đã làm hắn dần thay đổi.

Hắn từng thống trị thành Tây Linh, lấy hạnh phúc bách tính làm hạnh phúc của mình.

Nhưng mấy năm trước, vì hận thù cá nhân, hắn đã ra lệnh tru diệt một thành mấy chục vạn con dân.

Tình cảm huynh đệ của hắn đối với đại ca Hoài An từng là vô tư, cảm kích.

Nhưng khi tiến công Kim Diệp hoàng triều, hắn trơ mắt thờ ơ nhìn Hoài An bị Hãn Mặc Tư Đại Đế xử tử.

Hắn từng vì yêu mà có thể giao tính mạng cho một cô gái.

Nhưng bây giờ vây quanh hắn là vô số hồng nhan, vui vẻ chán rồi thì xua đi. Chỉ cần là Cực phẩm Nguyên Âm nữ tử thì hắn thẳng tay cướp đoạt, hắn chẳng cần quan tâm đến tình cảm của người con gái kia.

Hắn từng rất quan tâm những tướng lĩnh cùng thị vệ đi theo hắn mưu đồ bá nghiệp.

Nhưng hiện tại, hắn chẳng thèm nghe ai khuyên bảo nữa câu, chỉ cần những lời trái tai hắn liền đem kẻ đó xử tử.

Khi những thứ trí nhớ này hiện lên trong đầu Tề Bắc. Khóe miệng hắn xuất hiện một nụ cười lãnh khốc.

Vừa nghiêng đầu, Tề Bắc đã thấy được một bờ vai mượt mà, thiếu nữ bên cạnh đang ngủ nhưng khóe mắt vẫn vương lại giọt nước mắt trong suốt.

Thiếu nữ này hình như hắn vừa đoạt được mấy hôm trước. Tên là gì hắn cũng chẳng rõ nữa, nữ nhân của hắn bây giờ nhiều lắm, hắn cũng chẳng hơi đâu mà nhớ hết tên các nàng.

Tề Bắc ngồi dậy. Hành động của hắn làm cho thiếu nữ tỉnh giấc.

Thiếu nữ nhìn hắn, sâu trong ánh mắt là sợ hãi cùng cừu hận khó nén.

- Hận ta? Ha ha, ta thích nữ nhân hận ta.

Tề Bắc một tay ôm lấy thiếu nữ, tay kia thì bận rộn vạy vò bộ ngực cao vút, mềm mại làm hắn lên những vết đỏ chói mắt.

Nghe thiếu nữ phát ra những tiếng thống khổ rên rỉ. Tề Bắc không khỏi khoái trá trong lòng. Hắn dùng sức đẩy ngã thiếu nữ ra rồi đè cả người lên.

Thiếu nữ cắn môi dưới, đôi mắt đẹp nhắm lại, hai hàng nước mắt tí tách chảy xuống.

Đôi môi Tề Bắc đang tác quái trên mặt thiếu nữ bỗng nhiên chạm đến vị mặn quen thuộc này. Ánh mắt tà ác của Tề Bắc đột nhiên có chút mờ mịt. Một tia ý niệm bất khuất đang dùng sức giằng dụa.

Thiếu nữ mở mắt, nhìn Tề Bắc đột nhiên ngậy ra trên người nàng.

Trong đầu Tề Bắc đột nhiên xuất hiện một tuyệt thế mỹ nữ đang ngồi trên xe lăn. Nàng có đôi mắt sáng dịu dàng như những ngôi sao trên tinh không đang nhẹ nhàng nhìn hắn.

- Tỉnh Thần...

Tề Bắc lăm bằm nhắc đến nàng. Chất độc thể Nguyệt Tinh Linh công chúa, để lấy được trớ chú bản nguyên mà hắn chậm chữa trị cho nàng để đến khi trớ chú chi độc bùng phát, trước lúc chết nàng dùng chính ánh mắt này mà nhìn hắn.

Thâm tâm Tề Bắc đột nhiên đau xót, nhưng tại sao hắn lại đau lòng? Bỏn thánh chủ quan tâm nàng đến thế sao?

Không hiểu vì sao đôi mắt đầy tà ác hung lệ kia của Tề Bắc bỗng nhòe đi rồi rơi xuống hai giọt nước mắt.

Nước mắt hắn rơi xuống khoe môi thiếu nữ. Đầu lưỡi nàng cảm thấy được vị mặn chát trong đó, phảng phất có cả nỗi thống khổ của Tề Bắc. Nàng không tự chủ, muốn vòng cánh tay ngọc ôm lấy hắn.

Nhưng Tề Bắc vội vùng dậy, khoác lên người áo choàng rồi lạnh lùng đi ra ngoài.

Tề Bắc đi tới tẩm cung bên ngoài. Đó là một tòa điện cao đến gần trăm trượng, ở đây hắn đứng trên ban công hình bán nguyệt vuren ra ngoài, đứng cao cao nhìn xuống cho hắn cái cảm giác nắm giữ Thiên Địa trên tay. Hắn muốn cho ai sống thì người đó sống, muốn ai chết thì kẻ đó phải nhận mệnh, loại cảm giác này thật quá mỹ diệu.

Nhưng hắn tự vấn lương tâm, tại sao hắn vẫn cô độc?

.....

.....

- Thánh chủ, thành Tây Linh là lãnh địa đầu tiên của người, người thật nhẫn tâm tru diệt con dân tín ngưỡng người?

Hỏa Liệt đứng trước mặt Tề Bắc vô cùng đau đớn can ngăn. Hắn cùng Tề Bắc nam chinh bắc chiến, hắn đã đạt đến cảnh giới Thiên phẩm cường giả. Nhưng chỉ vì lời đồn đại về Cửu U chi môn mà Tề Bắc lại muốn hạ lệnh đồ sát thành Tây Linh hơn trăm vạn con dân.

- Ha ha. Hỏa Liệt, những kẻ đó chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi. Bỏn Thánh chủ thích giết thì giết, nếu bọn chúng kính ngưỡng bỏn Thánh chủ thì bán mạng cho ta cũng là lẽ đương nhiên.

Tề Bắc cuồng tiếu nói.

- Thánh chủ, van xin người thu hồi mệnh lệnh.

Hỏa Liệt âm một cái, quỳ gối trước mặt Tề Bắc.

Ánh mắt Tề Bắc lập lòe sát cơ, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn chống lại bỏn Thánh chủ?

- Van xin Thánh chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Hỏa Liệt ngẩng đầu, nhìn Tề Bắc với ánh mắt sâu thẳm. Trong đám thủ hạ trước kia theo Thánh chủ giành thiên hạ chỉ còn mình hắn sót lại. Những người khác không phải là bị chết trận mà bị chính Thánh chủ xử tử. Hắn cũng chẳng còn muốn sống nữa.

Tề Bắc lãnh khốc mỉm cười, đưa tay lên, một bàn tay vô hình chụp lấy cổ Hỏa Liệt.

- Nè tình ngươi theo bỏn Thánh chủ đã nhiều năm, cho ngươi được nói lời cuối cùng.

Tề Bắc lạnh lùng nói.

Trong mắt Hỏa Liệt chợt hiện ra những hình ảnh năm đó. Khi đó Tề Bắc mang theo hai trăm năm mươi Hắc giáp quân bị Long giáp quân của Hãn Mặc Tư Đại Đế vây khốn trong thành Thanh Diệp. Tề Bắc chẳng màng tính mạng làm mọi như Long giáp quân để cho huynh đệ chạy trốn ra ngoài, thật là bản lĩnh biết nhường nào? Chính nghĩa đến bậc nào?

- Nếu có thể bắt đầu lại, chỉ nguyện Tước gia vĩnh viễn là Tước gia...

Hỏa Liệt vừa nói rồi nhắm hai mắt lại.

Tước gia!

Một cái tên gọi đã xa xôi nhưng lại làm Tề Bắc thoáng giật mình.

- Không nên gọi ta là Ngũ Thiếu nữa, phải gọi là Tước gia mới đúng vì ban đầu Vi tước gia chính là thần tượng của ta.

- Vi tước gia là ai?

- Một người có bảy cực phẩm mỹ nhân làm vợ.

- Mới có bảy. Tước gia cũng đừng hâm mộ nữa, người ít ra cũng phải có bảy mươi bà vợ mới được.

Lúc ấy Thiết Đầu nhảy vào trêu ghẹo, kéo theo là tràng cười oanh động của Hắc giáp quân sĩ.

Hai tay Tề Bắc khẽ run rẩy một chút. Một tia ý chí rất nhỏ nhưng cực kỳ ngoan cường trong đầu hấn bắt đầu gãy dựa, dường như nó muốn phá tan trời buột.

- Cút ngay đi.

Tề Bắc đột nhiên buông tay. Trong khoảnh khắc này dường như đang đứng ở đây không phải là hấn mà chỉ là một người bình thường năm xưa.

- Tước gia...Tước gia...Xin hãy tha cho trăm vạn con dân thành Tây Linh.

Hỏa Liệt tựa hồ nhìn thấu tâm tư Tề Bắc. Hấn kích động lớn tiếng hô lên.

Tề Bắc trầm mặc một lúc lâu, ném xuống một cái lệnh bài rồi xoay người bỏ đi.

- Đa tạ Tước gia, đa tạ Tước gia.

Hỏa Liệt xúc động rống lên.

...

...

Sâu dưới đất không biết bao nhiêu vạn mét có một hố nham tương màu u lam khổng lồ. Một lão giả thân thể hư ảo bị vây ở giữa hồ. Mà hai bên người hấn là hình ảnh của Kim Long cùng Ngân Tử Phụng Hoàng đang kịch liệt lập lòe.

Bốn phía có chín trăm chín chín quang đoàn màu lam đan trời nổi, thật là hùng vĩ rực rỡ.

- Hảo tiểu tử! Chánh khí tại tâm, khả năng khống chế tinh thần còn mạnh hơn cả mấy kẻ Thánh cấp.

Bóng dáng Kim Long cười to nói.

- Tâm cường đại nhưng cũng phải có cả thực lực cường đại đi cùng, ấy mới gọi là cường đại.

Ngân Tử Phụng Hoàng bên kia phát ra âm thanh thanh thúy của thiếu nữ cũng nói xem vào.

- Lão phu còn chưa thua, cũng không thể nào mà thua được.

Lão giả ở giữa tự tin cười nói.

- Ta rất coi trọng tiểu tử này.

Kim Long nói.

- Ta cũng thế.

Ngân Tử Phụng Hoàng cũng nói.

Cặp mắt lão giả kia lộ ra chút ánh sáng u lãnh. Chỉ cần đánh trúng điểm yếu thì làm sao ngươi kháng cự nổi.

Nhân tính vốn là ti tiện, thậm chí đem so sánh với thước đo phẩm hạnh của dã thú thì người cũng không bằng.

Trong lòng người đầy tham lam, giết chóc bạo ngược, hèn yếu, chỉ cần một chút tức giận liền trở mặt.

Chỉ cần đánh trúng những điểm yếu trong tâm hồn mỗi người, để cho những thứ xấu xa kia hoàn toàn bộc phát thì không chế một người không khó.

Mà cho dù tiểu tử này giầy dựa thế nào đi nữa, cuối cùng hắn cũng rơi vào trảm mê một lần nữa.

Thậm chí hắn có thanh tỉnh lại đi nữa thì quyền lực, địa vị, đàn bà làm hắn buông bỏ được hay sao?

Hoặc là hắn tự cho mình đã thoát khỏi huyền cảnh nhưng thực tế hắn không vứt bỏ được tất cả vĩnh viễn bị vây trong thế giới hư ảo này.

.....

Lúc này trung tâm Long Phượng Cốc tràn ngập sương khói lung linh, nó chậm rãi bao phủ toàn bộ cốc. Đây chính là dấu hiệu của Thất thái ảo cảnh sắp mở ra.

Mà các đệ tử thế lực lớn đang lịch lãm ngoài Long Phượng Cốc bắt đầu rút lui. Các trưởng bối đã dẫn đi dẫn lại bọn chúng, không đạt tới thực lực của Địa Phẩm cường giả thì đừng có dại mà ở trong thất thái ảo cảnh, một khi rơi vào trong ảo cảnh thì không thể nào khống chế bản thân, cái chết là điều nắm chắc. Thậm chí Địa Phẩm cường giả cũng chỉ dám đi ven thất thái ảo cảnh, đầu giám xông thẳng vào bên trong.

Tám tên đệ tử của Thông Thiên Sơn bắt đầu lịch lãm thì còn tụ tập chung một chỗ nhưng về sau thì họ lại phân tán ra.

Một nữ đệ tử Vương Phẩm Hỏa Hệ ma pháp sư cầm lấy ma dịch mà Yêu Nhiêu cho nàng bắt đầu thổi. Nhờ nó mà có thể hướng dẫn Thông Thiên Sơn đệ tử tụ tập lại đây rồi cùng nhau đi lộ tuyến chính xác rời khỏi Long Phượng Cốc.

Bên trong Long Phượng Cốc rất quý dị, nếu không phải cực kỳ quen thuộc hoặc có ma dịch dẫn đường rất có thể sẽ bị lạc trong đó rồi u mê mà đi vào chỗ sâu mà không biết.

Không lâu sau, Thông Thiên Sơn đệ tử đã quy tụ nhưng lại thiếu mất Minh Nguyệt công chúa.

- Minh Nguyệt đâu rồi? Sao vẫn chưa tới?

Một nam đệ tử ái mộ Minh Nguyệt công chúa lo lắng nói.

- Không biết nữa. Chẳng lẽ nàng mất cảm ứng ma thạch, hay là nàng tự tin có thể tồn tại trong thất thái ảo cảnh?

Nữ đệ tử cầm ma dịch bắt đầu nói.

Hiển nhiên thất thái sương mù đã cuốn tới, đã xuất hiện tà âm ảnh hưởng đến tinh thần và linh hồn mọi người. Nữ đệ tử kia dứt khoát quyết định:

- Không đợi nữa. Chúng ta trở về báo cho thập bát trưởng lão. Bằng không chúng ta cũng táng mệnh theo nàng ta ở chỗ này.

Dưới tình huống nguy hiểm cho tính mạng thì nam đệ tử ái mộ Minh Nguyệt công chúa kia cũng không thêm phản đối nữa lời.

Cứ như vậy, bảy tên Thông Thiên Sơn đệ tử rút lui ra ngoài. Mặc kệ Minh Nguyệt công chúa một mình bị vây trong thất thái sương mù đang bao phủ Long Phượng Cốc.

Hèn yếu, ích kỷ, đây cũng chính là một đặc điểm của con người!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Để Cho Thế Giới Hèn Hạ này Đi Gặp Quỷ Đi

Trời đêm, trăng tỏ vằng vặc, gió nhẹ nhàng đưa mùi thơm hoa cỏ bay khắp trời đêm.

Tề Bắc đứng ở đỉnh núi nhìn về phía xa mờ mịt. Khí tức thô bạo đầy người dường như hoàn toàn thu liễm. Hắn giờ đây như một hải tử lạc đường, chẳng biết nhà ở nơi đâu, trong lòng tràn đầy cảm giác lạc lõng, mờ mịt.

- Tề Bắc! Huỳnh đang suy nghĩ điều gì vậy?

Bất chợt một làn gió thơm tràn đến. Yêu Nhiêu mặc một thân áo bào xanh, quyền rũ tuyệt thế xuất hiện trước mặt hắn. Nàng tựa sát vào lồng ngực của hắn.

Tề Bắc chẳng nói câu nào, hắn nâng cằm Yêu Nhiêu lên rồi cúi đầu xuống hôn nàng. Hắn không muốn nàng nhìn thấy sự yếu mềm trong lòng hắn.

Yêu Nhiêu rướn gót chân, cánh tay ngọc vòng lên, ôm lấy cổ Tề Bắc. Hai người hôn đến triền miên, nóng bỏng.

Trong bất chợt, Tề Bắc thấy Nhiều ra. Hắn dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

- Tề Bắc, huynh lại nghĩ chuyện xấu?

Yêu Nhiều khanh khách cười, ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm, đôi mắt đẹp kia tràn đầy khao khát xuân tình. Mỗi một động tác của nàng đều làm cho con người ta khó có thể chống lại sự xôn xao trong lòng.

.....

Một nơi tụ tập bảy người, bao gồm sư phó của Yêu Nhiều, Ngu Khánh Hầu, Phong trưởng lão, Lãnh Hân Ly, còn có một nữ nhân mặc một bộ hóa điểm trường bào, nhìn không ra tuổi, vẻ đẹp tuyệt điểm.

Hai gã còn lại, một người bao phủ toàn thân bởi một bộ trường bào trắng như tuyết. Gã còn lại trên đầu có hai sừng, bộ dáng trung niên nam tử thoạt nhìn giống như Thú Nhân.

- Hiện tại, mời chư vị lấy ra tín vật.

Người thần bí được trường bào phủ kín mít dùng âm thanh không rõ nam nữ nói.

Sáu người kia lấy ra mỗi người một viên hạt châu u lam rồi giao vào tay người thần bí.

Người thần bí này lấy ra một vật dụng kỳ lạ giống như một cái la bàn rồi đem khảm cả sáu hạt châu vào đó.

Đột nhiên trong la bàn bắn ra một đạo quang mang, không gian nhất thời không ngừng vặn vẹo tạo thành một cánh cửa không gian.

Sáu người mặt lộ vẻ kích động, nối đuôi nhau mà vào.

Vừa bước vào cánh cửa không gian, sáu người liền hiện ra trong một cái không gian hư vô trong suốt.

Sáu người phảng phất phiêu phù trong không gian đó. Lúc này ngoại trừ tiếng hít thở chậm chạp ra thì bốn bề không một gợn tiếng động.

Đột ngột trong hư không hiện ra từng cảnh tượng những vị thần hiện thân giờ tay nhắc chân khiến cho thiên băng địa liệt.

Sáu người như si như say, tựa hồ giữa những cảnh tượng huyền ảo trước mắt này đang lĩnh ngộ thứ gì đó.

Nhưng đám người cũng chưa phát hiện ra trong mắt họ lúc này đang có những chấm u lam quang mang thoáng hiện.

Đến tận lúc bọn họ cho rằng đã lĩnh ngộ rất nhiều rồi thì u lam quang mang trong mắt đột ngột bùng lên.

.....

Tề Bắc bước thật chậm ở đầu đường thành Tây Linh. Năm đó mảnh đất hỗn loạn này nhờ vào thanh danh của hắn đã trở thành Thánh Địa.

Thành trì so với ban đầu mở rộng ra không chỉ gấp mười lần, nơi này thành thị không có bản dân cũng là thành thị phồn hoa bậc nhất cái thế giới này.

Mặt trời ấm áp tỏa sáng trên cao, cảnh vật làm cho thâm tâm Tề Bắc cũng nhẹ nhàng đi không ít.

Trong lúc bất chợt, trong tầm mắt Tề Bắc xuất hiện một thiếu nữ xiêm áo bông bênh. Thiếu nữ này một thân tràn ngập linh khí, tựa như người trong tiên cảnh, lớn lên tuyệt đối được xưng tụng họa quốc vương dân.

Thiếu nữ cứ như vậy lạnh nhạt nhìn dòng người hối hả mà đi tới nhưng chẳng có ai động được một mảnh áo của nàng.

Trong nháy mắt, cảnh sắc xung quanh Tề Bắc trở nên mơ hồ chỉ còn duy nhất thiếu nữ này tồn tại.

- Tốt! đã tìm lại được cảm giác quen thuộc.

Tề Bắc trong lòng lầm bầm nói. Cái cảm giác này, địa phương này tựa hồ hắn đã gặp qua ở đâu đó rồi.

Chỉ là hắn không sao nhớ được là đã gặp lúc nào? Một cô gái xinh đẹp như thế làm sao hắn có thể quên được?

- Ta muốn có nàng.

Không kìm chế được, lòng tham của Tề Bắc trở dậy mãnh liệt. Nguyên hắn đối với cô gái chỉ là tò mò cùng hảo cảm nhưng đột nhiên ý nghĩ chiếm đoạt đã tăng gấp vạn lần.

Tề Bắc đón hướng thiếu nữ này. Bây giờ trong đầu hắn chỉ là ý nghĩ làm mọi cách để đoạt được thiếu nữ. Nhưng rất nhanh hắn lại chế trụ được ý niệm trong đầu, lộ ra vẻ mỉm cười thần nhiên.

Nhưng thiếu nữ mang theo một mùi hương thơm ngát thấm vào ruột gan đi qua bên cạnh hắn. Hắn cũng như những người khác ngay cả góc áo của nàng cũng không đụng vào được.

Trong lòng Tề Bắc một trận tức giận xông lên. Hắn xoay người lại, cảm giác thô bạo cuồng liệt một lần nữa lại chiếm giữ đầu óc hắn.

Đúng lúc này, Tề Bắc nhìn thấy thiếu nữ đột nhiên mỉm cười ngọt ngào. Nàng chạy thẳng đến bên một thanh niên đang tươi cười phía trước.

Trong nháy mắt hai người đã ở chung một chỗ tay trong tay. Tề Bắc chỉ cảm thấy ông một tiếng trong đầu, sát khí lạnh như băng tràn ra bốn phía.

- Kia là nữ nhân của ta. Ta muốn giết hắn.

Mặt Tề Bắc vận vẹo dữ tợn. Tay hắn đột nhiên vung về phía trước, phát ra một chuông làm đầu thanh niên kia nát bét.

Máu tươi phun thẳng vào người cô gái kia. Sau một khắc chết lặng, thiếu nữ đột ngột hét lên đau đớn. Nàng điên cuồng vọt đến bên cạnh Tề Bắc vừa cào vừa cầu.

Tề Bắc bắt lấy tay thiếu nữ. Khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, trầm giọng nói:

- Ngươi từ nay sẽ là nữ nhân của bốn Thánh chủ.

- Ngươi mơ tưởng đi. Ngươi là cái đồ ma quỷ, ta chỉ muốn băm xác ngươi.

Thiếu nữ thất thanh kêu lên, lệ rơi đầy mặt.

- Ta thích nữ nhân hận ta. Ha Ha.

Tề Bắc cười nói. Nhưng vừa nói xong hắn bỗng hoảng hốt một chút, những lời này hắn tựa hồ cũng đã nói rồi.

Thiếu nữ vội ngậm miệng, nhưng nàng vẫn dùng đôi mắt đầy cừu hận nhìn hắn chằm chằm.

Tề Bắc ôm lấy thiếu nữ rồi bay thẳng vào một hộ dân gần đấy. Hắn đem một hộ hơn mười miệng ăn một nhát giết sạch.

Tề Bắc ném thiếu nữ lên giường, hắn nhào lên người nàng, đem toàn bộ quần áo xé nát để lộ ra da thịt trắng nõn mềm mại.

- Ngươi chiếm được thân thể ta nhưng vĩnh viễn không bao giờ có được trái tim của ta.

Thiếu nữ lạnh lùng nói.

- Bốn Thánh chủ chỉ cần thân thể ngươi.

Tề Bắc dùng ánh mắt si mê ngắm nhìn khắp cơ thể của thiếu nữ. Nhưng những lời hắn nói ra lại lạnh giá như băng.

Thiếu nữ nhắm hai mắt lại, than khẽ:

- Đã như vậy thì ngươi tới đi.

Bất chợt sau lời nói của thiếu nữ một cảm giác không bình thường ủa vào đầu Tề Bắc. Hắn đột nhiên nhận ra hắn cần trái tim của thiếu nữ để khóa lấp sự trống rỗng trong tâm hồn.

- Đem trái tim của nàng cho ta, nếu không...

- Nếu không ngươi giết ta? Ngươi có giết sạch cả thành Tây Linh cũng không có được trái tim của ta.

- Đã vậy bốn Thánh chủ sẽ tàn sát cả thành Tây Linh.

Tề Bắc điên cuồng hét lên một tiếng rồi xông ra ngoài.

Hắn phát tay một cái, vạn đạo kiếm quang phát ra bay đầy trời. Phòng ốc trong thành sụp đổ ầm ầm, vô số người bị kiếm quang xé nát.

Tề Bắc lúc này đã hoàn toàn phát điên, giờ đây hắn chỉ muốn đem chỗ này biến thành một địa ngục máu tanh.

Thành Tây Linh phồn hoa nháy mắt đã biến thành một đồng phế tích mà Tề Bắc đang đứng ở trung tâm đồng phế tích này nhìn khắp nơi máu chảy. Tim của hắn lại một lần nữa run rẩy, sâu trong tâm hồn tựa hồ có một thứ gì đó đang điên cuồng gào thét giãy dụa.

Đang lúc này, cô gái kia chẳng biết lúc nào đã đi ra. Nàng cứ xích lõa như vậy mà đứng trước mặt Tề Bắc.

- Chỉ để có được trái tim của ta mà ngươi tru diệt cả thành Tây Linh trăm vạn con dân...

Tề Bắc nhìn thiếu nữ, trong mắt lập lòe quang mang.

- Nhưng người có làm hơn thế nữa cũng không bao giờ chiếm được trái tim của ta.

Thiếu nữ thản nhiên nói.

Trong đầu Tề Bắc đột nhiên nổ oanh một cái, tựa hồ có một vết nứt lớn đột ngột xuất hiện.

Thế giới này vẫn còn một số thứ hần muốn nhưng không bao giờ chiếm được. Cho dù cường đại đến thế nào đi nữa, cho dù là hủy diệt cả cái thế giới này, hần vẫn vĩnh viễn không có được.

Cảnh vật như địa ngục bỗng kéo xa như tiến vào khoảng không vô tận. Thiếu nữ trước mắt hần cũng dần dần mờ nhạt rồi biến mất.

- Hô...

Tề Bắc tung mình dựng lên. Hần phát hiện bản thân vẫn ở trên một chiếc giường rất lớn. Yêu Nhiêu cùng với một đám phụ nữ đang lo lắng nhìn hần.

Nằm mơ?

Tề Bắc quét mắt qua đám phụ nữ, tất cả đều là phụ nữ của hần, ai cũng thiên kiều bá mị, tuyệt thế dung nhan. Các nàng không ai muốn rời xa hần, lúc nào cần hần cứ tuácute; mà lấy.

Tề Bắc rời khỏi giường, lần nữa hần lại bước ra cái ban công yêu thích để ngắm nhìn cái thế giới chỉ thuộc về hần.

- Tại sao?

Một thân hình mềm mại ôm lấy Tề Bắc từ phía sau, kiều mị hỏi. Nàng chính là Yêu Nhiêu.

Tề Bắc xoay người nhẹ nhàng đầu Nhiêu ra, sau đó nhắm mắt lại.

Qua thật lâu, Tề Bắc mới mở mắt. Ánh mắt của hần lúc này hoàn toàn bất đồng lúc trước, giờ đây nó hoàn toàn trong suốt và sáng ngời.

Tề Bắc nở một nụ cười, nụ cười này không phải là nụ cười lãnh khốc máu tanh lúc trước mà nó rực rỡ như ánh ban mai vô cùng cuốn hút.

- Đây là thế giới mà ta vẫn hay mơ về, là khao khát thật sâu trong lòng. Nhưng nó cũng không phải là thế giới của ta, ta cũng không thực sự là ta, các người cũng không thực sự là các người.

Tề Bắc cười nói, hần như trút bỏ được gánh nặng.

Tựa hồ nhận ra được điều gì đó, Yêu Nhiêu sợ hãi kêu lên:

- Tề Bắc, tiểu lão công của ta, huynh muốn bỏ chúng ra sao?

Tề Bắc cũng cười nhạt nói:

- Yêu tình, chúng ta sẽ gặp lại trong hiện thực. Ta tin vào duyên phận của chúng ta nhưng không phải là trong cái thế giới hư ảo này.

Làm người phải có truy cầu, có truy cầu mới có động lực, mới có tình cảm mãnh liệt.

Nhưng nếu như bị khống chế trở thành nô bộc vậy thì đừng tự nhận là người nữa, thậm chí cảm thú cũng không bằng.

Hần tại thế giới này ngay cả cảm thú cũng không bằng, hần không muốn làm tiếp lần nữa.

- Ta phải trở về. Để cho thế giới hèn hạ này đi gặp quỷ đi.

Tề Bắc đột nhiên hét lớn.

Toàn bộ thế giới đột nhiên âm ỉ sụp đổ. Đám phụ nữ trước mắt Tề Bắc đang bị vận vẹo phát ra những tiếng hét chói tai không cam lòng.

Hình ảnh trước mắt vỡ tan thành vô số mảnh nhỏ rồi bị hút sạch vào bóng tối vô tận.

Lúc này trong hồ nham tương khổng lồ kia, lão giả ở giữa hồ đột nhiên hét lên một tiếng thê lương thâm thiết.

- Không thể nào! Hần làm sao có đủ lực khống chế để thoát khỏi thế giới kia chứ?

Lão giả không thể tin được rằng to.

- Ha ha ha, hần khổng chế được thì là nguoi thua. Thua nhiều thì chính là hoi phi yêu diệt.

Hư ảnh Kim Long cuồng tiếu nói.

- Nguoi vốn chỉ là một đoàn thần niệm của Cửu Tầng U Minh chi thần. Khổng chế hần không được ngược lại còn bị hần phá giải, đem nguoi trở thành đá lót chân cho hần trên con đường trở thành cường giả. Buồn cười thay cho nguoi, vạn năm cố gắng cuối cùng cũng chỉ làm không công cho hần.

Hư ảnh Ngâm Từ Phượng Hoàng khanh khách cười nói.

Lão giả lúc này mới bình tĩnh lại được. Hần dùng âm thanh già nua cười nói:

- Lão phu muốn lợi dụng hần ngưng tụ thành viên chi chủng thứ một ngàn. Một ngàn viên chi chủng hợp lại có thể đắp nặn thành thân thể, nhờ nó mới có thể thoát được trói buộc của các nguoi. Nói đến đây lão phu cũng đã cho hần một cơ hội, hần nắm bắt được thì lão phu cũng không có gì bất mãn, ngược lại lão phu thật sự muốn thành toàn cho hần.

Lúc này trên hồ nham tương, thân ảnh Tề Bắc lơ lửng xuất hiện.

Lão giả vùng tay lên, chín trăm chín mươi chín chi chủng đang phiêu hốt đột nhiên hợp lại làm một rồi chui tọt vào trong mi tâm Tề Bắc.

- Ha ha ha. Lão phu dùng chín trăm chín chín đoàn chi chủng hóa thành thần cơ cho hần. Sau này hần hóa thần thì cũng là nguoi của U minh trận doanh, lão phu thua không oan.

Lão giả cười lớn đắc ý, thân ảnh mờ dần rồi tan biến.

Hư ảnh Kim Long cùng Ngâm Từ Phượng Hoàng hư ảnh trầm mặc không nói gì, cả hai nhất tề nhìn thân ảnh Tề Bắc.

Đúng lúc này, thần long lạc ấn trong lòng bàn tay Tề Bắc đột nhiên tỏa ra kim mang chói mắt, long lực trên người hần chấn động, tựa hồ muốn áp chế chi chủng kia.

- Thần Long huyết mạch!

Kim Long cùng Ngâm Từ Phượng Hoàng cùng kinh hô.

- Ha ha. Lão thất phu buồn cười kia muốn hần kéo vào Cửu U trận doanh. Huyết mạch Thần Long thuần khiết như thế còn cần chi chủng thần cơ sao? Lôi Hoàng, dù sao chúng ta cũng sắp tiêu tán. Ta quyết định giúp hần giúp một tay.

Kim Long hư ảnh cười to nói, đột nhiên hóa thành một đạo kim mang, vọt vào trong thần long lạc ấn của Tề Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Dấu Vết Xuân Mộng

Hư ảnh Ngâm Từ Phượng Hoàng nhìn Tề Bắc, đột nhiên cảm ứng được trên người hần có năng lượng dao động và huyết mạch đồng loại của hần.

Hần lay động cánh đuôi lôi điện, trong không gian giới chỉ của Tề Bắc, viên trứng thú kỳ lạ không bị không gian cách trở mà bị hút ra ngoài.

- Man Hoang Lôi Điều coi như là một nhánh của ta, mặc dù huyết mạch mỏng một chút, nhưng bằng thần hồn của ta cùng lôi lực tẩy lễ, ngày sau mới chắc chắn trưởng thành sẽ là Lôi Hoàng.

Hư ảnh Ngâm Từ Phượng Hoàng nói xong lời này, hóa thành một đạo quang mang màu bạc tím, nhập vào trong trứng Man Hoang Lôi Điều.

Quả trứng chợt bùng lên ánh sáng bạc tím, sinh mệnh lực ba động ngày càng mạnh, đột nhiên lại tự bay vào trong không gian giới chỉ của Tề Bắc.

#####

Các cường giả tiến vào bên trong Long Phượng Cốc, Yêu Nhiêu cũng đang chờ đệ tử Thông Thiên Sơn đi ra ngoài, đây là chức trách của nàng.

Không lâu sau, Yêu Nhiêu liền thấy đoàn đệ tử Thông Thiên Sơn rút lui từ Long Phượng Cốc ra ngoài.

Bất quá, rất nhanh, nụ cười quyến rũ của Yêu Nhiêu liền biến đổi, chỉ có bảy nguoi, chỉ thiếu duy nhất Minh Nguyệt công chúa.

- Chuyện gì đã xảy ra? Minh Nguyệt?

Yêu Nhiều nghiêm túc hỏi, khí tức quyền rũ trở nên lạnh lẽ, làm cho bảy tên đệ tử Thông Thiên Sơn không dám thờ ơ mạnh.

- Thập bát trường lão, ma địch cùng ma pháp cảm ứng thạch trên người Minh Nguyệt công chúa mất đi liên lạc, cho nên... Cho nên chúng ta liền lui ra ngoài trước.

Nữ đệ tử cầm đầu cúi đầu nói.

Đôi mày thanh tú của Yêu Nhiều nhíu lại, không nói thêm gì, thân hình như điện xẹt vào trong Long Phượng Cốc.

Minh Nguyệt công chúa là quan môn đệ tử của Khai Đế, tương lai nàng là người kế thừa. Mà thiên phú của nàng đáng giá để Thông Thiên Sơn dồn lực đào tạo.

Thực lực và nội tình của Thông Thiên Sơn chính là do nhiều đời đệ tử thiên tài tích lại mà thành.

Mặt khác, Khai Đế còn có giới đề với nàng, nếu Minh Nguyệt công chúa có chuyện gì, bà ta nhất định sẽ sinh lòng oán hận mình.

Cuối cùng, dù sao Minh Nguyệt công chúa kia trên danh nghĩa vẫn là hôn thê của tiểu oan gia Tề Bắc kia. Chẳng may nàng ta xảy ra chuyện gì trong tay mình, nàng không biết sau này sẽ đối mặt Tề Bắc ra sao đây.

Yêu Nhiều vừa vào Long Phượng Cốc liền gặp phải huyễn tượng từng sinh, nhưng nàng không rảnh mà để ý tới chuyện đó nữa, tinh thần hóa thành phi tiêu, đâm loạn khắp nơi.

- Ôi, tiên sư bố thằng nào ném phi tiêu loạn vậy, phá tan giấc mộng của người ta.

Đúng lúc ấy, một tiếng hét lớn vang lên, đúng là thanh âm của Tề Bắc.

Yêu Nhiều sửng sốt một chút, vẫn tưởng rằng đã nghe nhầm, chăm tinh thần của nàng lại đâm xung quanh lần nữa.

- Mụ nội nó, còn dám làm nữa bổn thiếu gia bắt được thì nam giết nữ hiếp.

Tề Bắc lại kêu to.

Không gian đen tối đột nhiên sáng lên, Tề Bắc đột nhiên xuất hiện trước mặt Yêu Nhiều.

Lúc này hình tượng Tề Bắc có chút quái dị, một đầu trục bóng loáng, trên mõng lại cắm mấy cây châm tinh thần.

- Ảo ảnh, đây là huyễn tượng.

Yêu Nhiều tự nhắc nhở chính mình, nhưng tạo hình này của Tề Bắc thật sự khiến nàng không nhận được cười.

- Yêu tinh, sao em lại tìm tới giấc mộng của ta, chẳng lẽ ta quá nhớ em.

Tề Bắc vui vẻ nói, lao đến ôm chặt lấy nàng, mấy cây tinh thần châm theo bước chạy của hắn mà đóng đưa. xem chương mới tại [tunghoanh\(.\)com](http://tunghoanh.com)

- Đừng tới đây.

Yêu Nhiều khẽ kêu.

Tề Bắc dừng bước chân lại, bàn tay rút mấy cây tinh thần châm đâm sau mõng ra, quang sang bên cạnh, cười nói:

- Đây là ta đang nằm mơ, mọi thứ trong giấc mơ do ta làm chủ.

Yêu Nhiều chỉ cảm thấy bóng người trước mặt chợt lóe, thân thể mềm mại đã bị Tề Bắc ôm vào ngực.

- Buông ra.

Yêu Nhiều ra sức giãy dụa, bất quá cho dù nàng giãy dụa thế nào cũng không thể tránh khỏi cái ôm của Tề Bắc.

- Ha ha, yêu tinh, đây là giấc mơ của ta, không phải là ảo ảnh, chúng ta đã là phu thê rồi, cho nên ôm kung một cái đáng là gì chứ.

Tề Bắc cười nói.

Yêu Nhiều bị Tề Bắc ôm vào ngực, cảm giác thật chân thật, trong lòng nàng không muốn kháng cự, cho rằng đây là ảo giác. đọc truyện mới nhất tại [tung hoanh . com](http://tunghoanh.com)

- Đừng động, ta sẽ ôm kung một cái.

Tề Bắc dán miệng bên tai Yêu Nhiều nhẹ nhàng nói, mang theo một tia môi một không thể che giấu. Kể từ sau khi bước vào thế giới dưới lòng đất đến giờ, hắn quả thật quá mệt mỏi, đặc biệt là bên trong ảo cảnh. Hắn cảm giác đã vùng vẫy trong này mấy chục đến mấy trăm năm rồi.

Thân thể mềm mại của Yêu Nhiều cứng đờ, đột nhiên than nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy Tề Bắc, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng hắn.

Tề Bắc trước mặt quá chân thật rồi, chân thật đến nỗi làm cho nàng động tâm

Coi như là ảo giác, nàng cũng không từ chối.

Một lúc lâu, Tề Bắc đột nhiên nói:

- Đứng ôm hơi mệt, lên cái giường đi.

Lúc này, trước mặt hai người từ trống rỗng hiện ra một cái giường lớn.

Yêu Nhiều đẩy Tề Bắc ra, nhìn chăm chăm vào hắn, coi như người mệt mỏi, người nói đây là mộng của người, người biến ra sân cỏ, biến ra bàn ghế gì gì đó thì không biết, hết lần này tới lần khác lại biến ra cái giường, đánh chủ ý quỷ quái gì nàng còn không biết sao?

Tề Bắc cười hắc hắc, vô sỉ nói:

- Yêu tinh, nếu đã mơ thấy muội, không phải biến thành “xuân mộng” sao.

- Tiểu phôi đàn, ngứa da à, có tin muội ... A...

Yêu Nhiều uy hiếp còn chưa nói xong, liền bị Tề Bắc ôm lấy lăn lộn trên mặt giường lớn mềm mại rồi.

- Ngồ...

Miệng Yêu Nhiều bị Tề Bắc lấp đầy, đôi mắt đẹp dần trở nên mê ly.

Cảm giác được Tề Bắc hôn, vuốt ve chân thật như thế, chân thật đến nỗi làm nàng run rẩy.

Vật áo phía trước của Tề Bắc đột nhiên dựng thẳng lên, Yêu Nhiều nhất thời mở há hốc miệng nhỏ nhìn lên. Hai thân thể cháy bỏng kia cũng đủ cho nàng biết đây là thật không phải là huyền cảnh rồi, thanh âm yêu kêu không tự chủ phát ra từ trong cổ họng.

Tề Bắc chỉ ôn nhu vuốt ve một lát mà toàn thân Yêu Nhiều đã mềm nhũn, xuân thủy tràn lan.

Không tự chủ được, Yêu Nhiều lại nhớ đến tình cảnh ở trong địa huyết ở Vong Linh sơn mạch.

Tề Bắc tựa hồ nhận ra ý nghĩ của Yêu Nhiều, cảnh tượng lại biến ảo lần nữa, hai người lại nằm sảng khoái giữa địa huyết trong Vong Linh sơn mạch.

Là thật là ảo, vào giờ khắc này đã không còn trọng yếu.

Yêu Nhiều nhắm hai mắt lại, túcacute; để Tề Bắc đưa nàng lại một lần nữa tới đỉnh.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người đắm đuối mồ hôi mới ôm chặt lấy nhau.

Yêu Nhiều đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tề Bắc, trong lòng không khỏi nghĩ đến, nếu người ở ngoài biết Thông Thiên Sơn thập bát trường lão của mình yêu nhau với một tên du côn các kẻ, không biết có làm họ đau tim không nhỉ.

Tề Bắc mở mắt ra, không ngừng hôn lên môi Yêu Nhiều nói:

- Thật không muốn tỉnh lại từ giấc mộng này, bất quá ta cũng nên tỉnh rồi, ta hy vọng ở thế giới thực cũng sẽ chân chính gặp lại.

Trong nháy mắt, trước mặt uy lại tối sầm lại, thân ảnh Tề Bắc bên cạnh đã mất đi.

Khi nàng lại mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình vẫn bị vây trong thất thái ảo cảnh của Long Phượng Cốc, chỉ là hạ thể đã lấy lợi ướt đầm rồi.

- Tiểu phôi đàn chết tiệt.

Yêu Nhiều tức giận mắng, mặt hoa đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Minh Nguyệt Đến Trong Giác Mộng?

Ở bên kia đỉnh núi bên Long Phụng Cốc, người áo bào trắng thần bí đột nhiên co quắp, từng đạo tia sáng u lam từ trên người hắn bốc lên.

Bất ngờ, hắn hét lên một tiếng thê lương, thảm thiết, la bàn và u lam châu trên tay cũng bị bóp nát vụn.

Trong khoảnh khắc la bàn vỡ vụn, cánh cửa không gian kia đã đóng lại, trực tiếp giam cầm sáu tên cường giả vào trong không gian hư ảo.

Một lúc sau, thần bí nhân mang áo bào trắng mới đứng thẳng dậy, ánh mắt nghi hoặc.

- Kỳ quái, tại sao ta lại ở đây ?

Thần bí nhân áo bào trắng dùng sức lắc đầu, nhìn thất thái ảo cảnh Long Phụng Cốc không xa, dường như nhớ ra gì đó, ánh mắt dần trở nên sợ hãi. Sau đó như là gặp phải quỷ, xoay người lao về phía sau, giống như có một thứ kinh khủng đang đuổi theo sau lưng vậy.

Lúc này, ở bên trong không gian hư ảo.

Một vài bức chân dung chư thần chiến đấu đồng loạt biến mất, làm cho cả đám khó hiểu.

- Làm sao lại biến mất rồi ?

Ngu Khánh Hào thất vọng nói. Ở đây thực lực của hắn thấp nhất nên linh ngộ có chút khó khăn. Hắn vừa mới có cảm giác thì đột nhiên cảnh tượng xung quanh đã biến mất.

Lúc này, tuyệt sắc nữ tử mặc quần áo màu đỏ quay đầu nhìn lại, sợ hãi kêu :

- Cửa vào không gian đã biến mất.

Những người còn lại đều quay đầu nhìn lại, tất cả đều sợ hãi.

Nhưng là, dù cho họ gào thét hay công kích bên trong không gian hư vô, tất cả đều không có chút phản ứng nào.

.....

Tề Bắc phiêu phù phía trên dung nham màu u lam, mi tâm không ngừng có lam quang lóe lên, mà hư ảnh Thần Long từ Thần Long lạc ấn nơi tay càng trở nên chân thực hơn trước.

Tề Bắc mặc dù chìm trong trạng thái hôn mê, nhưng khóe miệng của hắn vẫn mang theo nụ cười dâm đãng, dưới lưng quần đã đội lên như túp lều. Không cần đoán thì người ta cũng biết trong mơ hắn đã gặp cái gì.

Trong lúc bất chợt, toàn thân Tề Bắc đột nhiên run lên. Từ mi tâm của hắn bắn ra một đạo sóng gọn vô hình, khuôn mặt tuần tú của hắn trong nháy mắt đã vận vẹo thống khổ.

Cùng lúc đó, Thần Long lạc ấn trên tay cũng tỏa ra kim quang chói mắt.

Hình như trong cơ thể hắn đang có hai nguồn sức mạnh giao đấu.

- Phụt!

Tề Bắc đang hôn mê phun ra một ngụm máu, khuôn mặt vận vẹo dần trở lại bình thường.

Mà đúng lúc này, dung nham màu u lam dần dần thay đổi màu sắc.

Màu u lam dần mất đi, dần dần chuyển sang màu hồng bình thường, khí tức âm hàn vậy mà dần dần trở nên nóng rực.

- Xèo xèo.

Ở bên trong dung nham u lam có vô số quang đoàn màu lam kêu lên xèo xèo, trong nháy mắt biến thành khói.

Biến tất cả dung nham ở tâm trái đất từ màu u lam trở thành nham tương hòa sắc bình thường, xoay nước bắt đầu xoay tròn mãnh liệt hơn.

Mà phiêu phù phía trên dung nham, Tề Bắc cũng bắt đầu xoay tròn, càng lúc càng nhanh, thân ảnh của hắn dần dần trở nên mơ hồ...

..

..

Ở chỗ sâu trong Long Phượng Cốc, trong thất thái ảo cảnh, Minh Nguyệt công chúa cười khỏ, mồ hôi như tắm. Ma trượng trong tay giờ lên, trong miệng vang lên ma pháp chủ ngữ, oanh tạc các quái thú tấn công nàng.

Nơi này chính là nơi sâu trong thất thái ảo cảnh, Minh Nguyệt công chúa mặc dù là song hệ ma pháp sư Quang Minh và Phong Hệ hiếm thấy, Quang Minh Hệ ma pháp đối với ảo ảnh cũng có chút tác dụng khắc chế. Nhưng thực lực của nàng vẫn chưa đột phá đến cảnh giới pháp sư Vương Phẩm, ở nơi này pháp sư Thiên Phẩm khó có thể chống đỡ đi đến chỗ sâu bên trong, nàng tất nhiên là bị ảo ảnh bao vây, đến bây giờ chưa bị giết chết đã xem là may mắn rồi.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt công chúa còn đang không biết cách nào giết chết đám quái thú trước mặt trong ảo ảnh, thì đột nhiên quái thú biến mất. Trong sương mù bất ngờ xuất hiện một thân ảnh.

- Tề Bắc...

Minh Nguyệt công chúa cắn môi, ma trượng trong tay giờ lên.

- Minh Nguyệt, ngươi định làm vậy với người có lòng ái mộ ngươi đó chứ, ta nhất định sẽ cung chiều ngươi nhất.

Tề Bắc cười khê, một thân trường bào bảnh bao đi đến.

- Ngươi... Ngươi thật sự là Tề Bắc, sao ngươi lại ở đây?

Minh Nguyệt cảnh giác hỏi.

- Ngươi tại sao ở đây thì ta cũng như vậy.

Tề Bắc cười, từng bước áp sát Minh Nguyệt.

- Đứng lại

Minh Nguyệt bắt giác nghiêm nghị quát, ma lực của nàng đã gần cạn kiệt, khó có thể nhận biết thật giả.

- Không cần phải như vậy chứ? Ta yêu ngươi như vậy, ngày đêm đều nhớ đến ngươi, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm đến vậy sao.

Tề Bắc buồn bã nói.

Ánh mắt Minh Nguyệt chợt lóe, ma trượng bất ngờ vung lên, một đoàn tia sáng thánh khiết lao đến Tề Bắc.

Khuôn mặt tràn ngập cô đơn của Tề Bắc bất chợt trở nên dữ tợn, biến thành lệ quỷ đánh về phía Minh Nguyệt công chúa.

Hai mắt Minh Nguyệt sợ hãi, trơ mắt nhìn quỷ trào chớp đến.

Đúng lúc trào của lệ quỷ sắp chớp trúng nàng, bất ngờ sương mù bảy màu chấn động mạnh, lệ quỷ cũng đột nhiên biến mất trước mặt Minh Nguyệt.

- Bịch!

Trong sương mù bảy màu, một thân ảnh từ trên trời lao xuống, đập vào người Minh Nguyệt công chúa.

Thân ảnh ấy lung lay từ mặt đất bò dậy, lắc lắc cái đầu sang bóng, khoe miệng lộ ra một tia máu.

- Đi tìm chết !

Đúng lúc này, một tiếng kêu khê vang lên, Tề Bắc đang còn mê man không kịp phản ứng, đã bị một thanh chùy thủy long lạnh hàn quang đâm vào ngực.

- Keng !

Một tiếng vang thanh thúy, chùy thủy giống như đâm lên một khối sắt cứng vậy.

Tề Bắc ngẩng đầu, kinh ngạc, dùng sức trừng lớn hai mắt.

- Minh Nguyệt tại sao nàng lại ở đây? Đâm ta hả, mưu sát lão công của nàng sao?

Tề Bắc la lớn, trong nhất thời cũng khó hiểu, chẳng lẽ vẫn là đang nằm mộng.

Nhìn sương mù bảy màu xung quanh, Tề Bắc càng tin chắc rằng bản thân vẫn đang trong mơ.

Lúc này Tề Bắc đầu trọc, khoe miệng rỉ máu. Minh Nguyệt căn bản không tin hắn là thật, hét chói tai, dao ngắn trong tay dùng sức đâm về cổ họng hắn.

Bàn tay Tề Bắc như kim sắc niết lấy cổ tay của Minh Nguyệt, vừa vận sức thanh chùy thủ trong tay đã rơi xuống đất.

Một tay Tề Bắc nắm chặt lấy eo của Minh Nguyệt, tay còn lại nhắm ngực nàng đi đến, nụ cười đậm mị.

Ở trong giấc mộng của hắn, Minh Nguyệt lại muốn giết hắn, thật là tức cười.

Mà ở trong mắt Minh Nguyệt, khóe miệng Tề Bắc lúc này rỉ máu nở nụ cười, nhìn như ác ma của địa ngục vậy.

Bất ngờ, Tề Bắc cúi đầu, hung hăng ngậm chặt hai cánh môi mềm của Minh Nguyệt.

- Đứng!

Minh Nguyệt cố gắng giãy giụa, hơi thở của Tề Bắc lúc này tràn ngập khí tức nam nhân. Mà vì đầu lưỡi trên môi hắn tràn ngập máu tươi nên cũng có vị máu.

Nhưng với sức mạnh của Tề Bắc, một ma pháp sư đã hao hết pháp lực như Minh Nguyệt sao có thể chống cự.

“Nụ hôn này, so sánh với Yêu Nhiều trong mơ vừa rồi còn chân thật hơn?”

Trong lòng Tề Bắc khó hiểu.

Lúc này, bàn tay to của Tề Bắc trực tiếp theo vạt áo công chúa đi vào, hung hăng vuốt ve bầu ngực cao ngất.

Thân thể mềm mại của Minh Nguyệt chợt cứng, đôi mắt đẹp tròn trũng nhìn Tề Bắc.

Mà lúc này Tề Bắc cũng cảm giác có gì đó không đúng, ánh mắt giao nhau với Minh Nguyệt.

Đúng lúc này, sương mù bảy màu trong Long Phượng Cốc dần tan, cây cối và bầu trời cũng hiện rõ dần.

- Không phải mơ!

Tề Bắc dờn môi, bàn tay to vẫn đặt trong vạt áo của Minh Nguyệt.

- Hừ.

Bất ngờ vang lên tiếng thú gầm, một trận gió tanh cuốn đến, một con hổ nhắm hai người lao đến.

Tề Bắc chợt rút tay khỏi người Minh Nguyệt, trường mâu đen mang theo kim quang trực tiếp đâm thẳng vào mắt hổ.

- Mẹ kiếp, không phải là mơ!

Tề Bắc có chút lung túng, nhìn Minh Nguyệt đang gắt gao theo dõi mình lại nhìn sâu trong rừng rậm xuất hiện đại ma thú cường đại, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, kéo tay Minh Nguyệt lao đi, trực tiếp chạy ra khỏi Long Phượng Cốc.

Nói đến cùng kỳ quái, lúc này Long Phượng Cốc không còn giống như bình thường, không còn cảm giác chạy không thoát.

Ngay khi hai người vừa biến mất không lâu, thân ảnh tuyệt mỹ của Yêu Nhiều chợt xuất hiện, ánh mắt nhìn xuống ma pháp trượng và chủy thủ của Minh Nguyệt bị rơi dưới đất, không khỏi chậm lại, trông lòng càng lo lắng.

Cách Long Phượng Cốc không xa, một dòng suối nhỏ rách chảy ra từ trong núi, Tề Bắc lôi kéo Minh Nguyệt hạ xuống đây.

Tề Bắc đến bên dòng suối, vốc một ngụm nước mát lên lau mặt, sau đó nhìn chăm chú vào hình ảnh của mình trong dòng nước, đưa tay sờ sờ cái đầu bong bóng.

Cái đầu nhỏ kia của Thiết Đầu sợ rằng cũng không bằng bốn thiếu gia, Tề Bắc trầm nghĩ.

Minh Nguyệt đứng cách đó không xa, nâng một ít nước suối lên không ngừng rửa môi của mình, giống như đang chùi đi hết dơ bẩn mà Tề Bắc để lại.

Chỉ là, in dưới dòng suối vẫn là một Minh Nguyệt với đôi môi mềm mại sưng tấy, như một đóa hoa hồng đỏ tươi vậy.

- Ha ha... Cuối cùng lão tử đã đi ra ngoài!

Tề Bắc đột nhiên vung hết nước trong tay, hít một ngụm khí lớn, nhìn lên bầu trời hết âm lên.

Về phần từ ảo cảnh thoát thân về sau, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Tề Bắc cũng không rõ, nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất là cuối cùng hắn còn sống đi ra ngoài.

Minh Nguyệt công chúa nhìn Tề Bắc, gò má của hắn vẫn dính những giọt nước, ở dưới ánh mặt trời phản chiếu phảng phất như hắn mang trên người một tầng thần quang vậy.

Hôm nay, Tề Bắc trải qua kinh nghiệm sống chết ở thế giới dưới lòng đất, hẳn lại có thể trốn thoát ra ngoài, cuộc đời hẳn giống như tằm phá kén thành bướm vậy, lúc này đối mặt với thế giới cảm xúc của hắn hoàn toàn khác xưa.

Người phải tùy tâm, không thể gượng ép.

Tề Bắc dần dần ngộ ra đạo lý của chính bản thân mình, mặc dù mới chỉ là hình thức ban đầu nhưng dần dần rồi sẽ nhiều thêm, đi theo hắn bước dần lên đỉnh cao của thế giới.

Lúc này, Tề Bắc quay đầu nhìn Minh Nguyệt, mà Minh Nguyệt chợt run rẩy, ánh mắt chuyển về phía dòng suối.

- Trong nước có bảo bối sao?

Tề Bắc cười cười hỏi.

- Ngươi vẫn thiếu ta một lời xin lỗi!

Minh Nguyệt thần nhiên nói.

- Thật xin lỗi !

Tề Bắc nhún nhún vai nói :

- Ta cho rằng vừa nãy chỉ là mơ.

- Trong mộng ngươi có thể đối xử với ta như vậy sao?

Minh Nguyệt mặc dù cố gắng bình tĩnh nhưng một thiếu nữ bị mạnh mẽ ép hôn sờ soạng, nếu không phải không có cảm giác vậy thì chính là dâm phụ là rồi, Minh Nguyệt trong lòng xưa nay chưa từng có gợn sóng nào, ai nói nàng nội tâm kiêu ngạo chứ ? Cao ngạo tới đâu thì nàng vẫn chỉ là một thiếu nữ.

- Kung xing đẹp như vậy, lại là lão bà của ta, ở trong giấc mơ chiếm chút tiện nghi cũng là bình thường mà? Nàng có dám nói chưa từng là chút gì trong giấc mơ? Nếu dám vậy chắc nàng không phải là người rồi !

Tề Bắc liếc mắt, lời nói kinh người lại vang lên :

- Ở trong mơ ta còn làm một chút sự tình với nữ thần Sinh Mệnh nữa là .

Minh Nguyệt chỉ tay vào Tề Bắc, cái miệng nhỏ há ra muốn nói gì đó nhưng không ra lời.

Ở thế giới này, thần quyền mặc dù không có can thiệp đến quyền lực thế tục, chỉ tồn tại như một loại tín ngưỡng nhưng đa số chủng tộc có trí thông minh, trong lòng đều không dám xâm phạm đến các bậc thần thánh tối cao.

Ở thế giới này, cho dù ai có ý niệm xấu xa ở trong đầu đều không dám công khai nói ra, đây chính là phi bang trắng trợn.

Tề Bắc cười cười, điều này đâu phải thật, trong đầu hắn cũng chưa từng có ý niệm này, tất cả chỉ là lời nói mà thôi.

- Ngươi sẽ bị trừng phạt !

Minh Nguyệt công chúa thật lâu mới khép miệng lại, nhìn hắn chăm chú nói. Ngũ Đại Thánh Địa, vốn ban đầu sau khi chư thần đại chiến, là thế lực của nữ thần Sinh Mệnh và thần Quang Minh với phe cánh Hắc Ám.

- Trừng phạt hay không không phải là do nữ thần Sinh Mệnh quyết định sao? Đợi khi nàng tìm đến tận cửa rồi hãy nói đi.

Tề Bắc cười cười nói.

- Ngươi...

Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt hơi chút vô lại của Tề Bắc, không nói nên lời.

Trong nhất thời, cả hai đều không lên tiếng.

Tề Bắc ngồi phía trên tảng đá, đột nhiên ngẩng đầu nhìn mây trắng.

Mà Minh Nguyệt công chúa cũng là một dạng lạnh lùng, cùng Tề Bắc tạo nên một khung cảnh cực kỳ lạnh mạn.

Người ở bên ngoài xem, có lẽ hai người là một cặp tình nhân nhưng chỉ trong lòng hai người biết rõ là không phải vậy.

- Đúng rồi, nàng đang ở Thông Thiên Sơn tại sao lại xuất hiện ở đây?

Một lúc sau, Tề Bắc bắt ngờ hỏi.

- Không phải chuyện của ngươi.

Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

- Hắc hắc, nàng không phải là hôn thê của ta sao, làm sao lại không liên quan chứ?

Tề Bắc cười cười hỏi.

- Đó chỉ là một danh phận.

Minh Nguyệt nói.

- Nói như vậy, những lời thề của nàng trước thần điện Sinh Mệnh nữ thần cũng đều là giả dối, vậy tất cả đều là lừa gạt Sinh Mệnh nữ thần sao? Đó cũng là xúc phạm nghiêm trọng.

Tề Bắc cười xấu xa nói.

Minh Nguyệt ngẩn ra, nhưng ngay lập tức trừng mắt nhìn Tề Bắc, từng bước đi về phía hắn, đứng trước mặt hắn, ở trên cao nhìn xuống Tề Bắc đang ngồi.

- Sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta?

Tề Bắc sửng sờ hỏi.

- Ta không có lừa gạt nữ thần Sinh Mệnh, ta hứa hẹn vốn không phải là danh phận và trách nhiệm hôn thê.

Minh Nguyệt gần từng chữ nói.

Tề Bắc cẩn thận suy nghĩ, sau đó lên tiếng :

- Nếu nhớ không nhầm, lời thề là như thế này, ước hẹn cả đời không bao giờ lìa xa, nàng thật sự muốn cùng bản thiếu gia đây đưa, thật sự là mãi mãi không chia ly?

- Cũng chẳng nói nên cái chết tiết gì? Bản thiếu gia thấy lời vừa rồi thôi lắm, dù sao ta cũng xúc phạm rồi, nhưng như vậy có gì không đúng?

Tề Bắc thấy Minh Nguyệt sợ run run, nói tiếp.

Minh Nguyệt công chúa nhìn chăm chăm Tề Bắc, mím môi không lên tiếng, bắt ngờ quay đầu bỏ đi.

- Này, nàng đi một mình như vậy không sợ dã thú sao?

Tề Bắc hô lớn.

Minh Nguyệt không thèm để ý đến Tề Bắc, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh chỉ còn lại một điểm nhỏ màu trắng.

Tề Bắc thở dài, tính tình cao ngạo của Minh Nguyệt công chúa làm sao lại trở nên giống con nít vậy chứ.

Hai người tóm lại là có danh nghĩa phu thê, mà cũng chẳng có thâm cừ đại hận gì, thậm chí bên trong Long Phượng Cốc hắn còn chiếm tiện nghi của nàng, vậy thì cứ theo đuổi nàng thôi.

Vì vậy mà Tề Bắc đi theo.

Minh Nguyệt cảm giác được Tề Bắc theo sau, đột nhiên dừng lại, quay đầu dùng ánh mắt chăm chú nhìn hắn, khiến trong lòng hắn sinh ra cảm giác sợ hãi.

Ánh mắt nữ nhân này có chút quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Yêu Tinh, Để Cho Chúng Ta Đại Chiến Ba Trăm Hiệp

Gió thổi qua vùng đất hoang dã, xuyên rừng vượt núi, mang theo sự bao la mờ mịt từ thời viễn cổ.

Nó ni non, dường như vừa khóc vừa kể cho người về trăm vạn năm tang thương đổi thay.

Trong rừng, một con báo Truy Phong linh hoạt phóng lên, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm về thân ảnh mảnh mai đang ra sức chạy trốn phía trước.

Tầm thân nhân loại nhỏ bé này, vậy mà muốn không chế Báo vương như nó, thật buồn cười!

Đúng lúc này, thân ảnh mảnh mai phía trước đột nhiên vướng vào rễ cây trời lên, lập tức kinh hãi kêu một tiếng rồi té ngã trên đất.

Thân ảnh ấy đột nhiên xoay lại, tuyệt vọng nhìn con báo Truy Phong đang lao đến người nàng.

Đúng lúc này, một ngân ảnh quý mị xuất hiện, sắc bén đánh lên không trung một đạo tia chớp màu bạc.

“Ồ...” báo Truy Phong hét thảm một tiếng, cổ họng bị cắt rách ra, thảm thiết kêu, té rớt trên mặt đất, bốn chân đạp loạn liền rất nhanh sau đó thì đoạn khí.

Ngân ảnh dừng lại, lại chính là Huyền Ảnh được truyền tống từ thế giới dưới lòng đất.

- Là người... Hừ...

Huyền Ảnh hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng có chút hối hận vì đã xuất thủ cứu thiếu nữ da ngăm đen này.

- Huyền Ảnh.

Thiếu nữ nhìn không dám tin, lẩm bẩm nói.

Rất nhanh, nhiều thân ảnh từ trong rừng xuất hiện, cũng là một đoàn do thần niệm đưa đến cùng Huyền Ảnh gồm Kim Cương, Thập Tam, Tiểu Cửu, Tắt Linh Linh, còn có cả Diêm Phương Phi, người cười trên hoàng kim sư vương.

- Đại sư tỷ.

Thiếu nữ giấy dựa đứng lên, khuôn mặt tràn đầy kích động hô.

- Tiểu Lê, sao lại là muội? Làm sao muội lại ở đây một mình? Dịch Á đâu rồi?

Diêm Phương Phi cũng hết sức kích động vì từ lúc rơi vách đá đến bây giờ, thoáng một cái đã nửa năm. Một người ở trong cảnh sinh tử lăn lộn sống sót rồi trở về, chắc chắn sẽ có cảm giác cánh còn người mất.

Tiểu Hắc muội cảm môi, lệ rơi đầy, nước nở khóc không thành tiếng:

- Dịch Á, hắn đã chết, chúng ta... về sau lạc nhau, liền gặp bạo hùng. Muội được một vị trưởng lão Thông Thiên Sơn cứu, nhưng Dịch Á thì không kịp...

Kim Cương hừ một tiếng, thất lạc? Rõ ràng là chạy trốn, chết là đáng!

Thật ra thì Diêm Phương Phi đã nghe Huyền Ảnh thông báo, chẳng qua Dịch Á dù không ra gì cũng đã chết. Lại là sư đệ đồng môn, tự nàng sẽ không nói thêm gì nữa.

- Đại sư tỷ, thành chủ đại nhân thật sự đem mọi người cứu ra rồi? Mà đúng rồi, hắn đâu?

Tiểu Hắc muội hỏi.

Đoàn người Kim Cương lập tức trở trên trăm mạch, không khí đột nhiên trở nên ngưng trệ.

- Thiếu gia nhà ta vì để chúng ta thoát ra từ trong tuyệt cảnh mà không tiếc hiểm nguy, đơn độc xông vào hiểm cảnh, hiện tại còn không biết thế nào...

Huyền Ảnh lạnh lùng nói, trong lòng bi thương lo lắng nhưng nói chuyện cũng rõ ràng.

Đối lập với hình ảnh Dịch Á vì bản thân mà bỏ chạy vứt bỏ đồng bạn.

Mà Tề Bắc vì để đồng bạn còn có thể sống, mà bất chấp đưa bản thân mình vào hiểm nguy.

Đây chính là chèn lệch!

- Hân... đã chết??

Tiểu Hắc muội lúng ta lúng túng hỏi, thật ra thì ban đầu nàng cũng không muốn chạy trốn. Chỉ là ma xui quỷ khiến, nhưng bây giờ, nàng có nói gì cũng vô dụng rồi.

- Người mới chết rồi, người chết đi một trăm lần, thiếu gia cũng sẽ không chết. Thiếu gia mà chết thì hết mợ nó truyện, lấy gì mà đọc.

Huyền Ảnh chợt ngừng đầu, tức giận mắng Tiểu Hắc muội.

Trước kia Huyền Ảnh sống bên cạnh Tề Bắc, cho tới bây giờ vẫn là người biết điều nghe lời. Nhưng bây giờ Tề Bắc sinh tử không biết, điều này làm cho tâm tình của nàng cũng không ổn định. Hơn nữa, nàng vốn có Thiên Miêu huyết mạch, tự nhiên sẽ có một chút tính cách của mèo, đối với chủ nhân hết sức ôn thuận, nhưng đối với những người khác vô cùng ngang ngược, hung ác.

- Tiểu Lê, muội được trưởng lão Thông Thiên Sơn cứu?

Diêm Phương Phi hỏi.

- Về sau muội gặp được Ngu trưởng lão, hân nói muốn đi cứu tỷ, nhưng không biết đã đi đâu. Sau đó trưởng lão Thông Thiên Sơn gặp được Bát sư thúc, thì đem muội giao cho bọn họ. Thế nhưng Bát sư thúc bọn họ muốn đi tìm hiểu cái gì đó ảo ảnh ở Long Phụng Cốc, muội chỉ có một mình ở vùng lân cận đi một chút. Sau đó gặp được con báo Truy Phong này, tỷ cũng biết con hắc báo tia chớp của muội bị thương nặng, có thể khôi phục không nổi rồi, cho nên muội liền muốn thu phục con báo Truy Phong này làm ma sủng.

Tiểu Hắc muội nói.

- Tiểu Lê, Thú Linh hồn mạng của muội mới cấp bốn, tại sao có thể thuần phục được thú cấp sáu? Muội ăn tim hùm mật gấu rồi sao?

Diêm Phương Phi không nhịn được giáo huấn, thấy Tiểu Hắc muội không nói, Diêm Phương Phi thờ dãi một hơi, nói:

- Ngu trưởng lão chỉ hận tỷ không chết, hân như thế nào lại có lòng tốt đi cứu tỷ. Long Phụng Cốc kia ở nơi nào, chúng ta đến đó đợi Bát sư thúc bọn họ đi.

Đoàn người dưới sự dẫn đường của Tiểu Lê đi về hướng Long Phụng Cốc, lúc này. Long Phụng Cốc bởi vì ảo cảnh bảy màu biến mất, có rất nhiều cường giả cũng từ bên trong bay ra, trong nhất thời, bầu trời cũng vô cùng náo nhiệt.

Đúng lúc này, Tiểu Hắc muội thấy được bảy tên Thông Thiên Sơn đệ tử, liền đi tới chào hỏi rồi giới thiệu đoàn người Kim Cương.

Chỉ có điều, bảy tên đệ tử này lại rất kiêu ngạo, chỉ gật đầu với Diêm Phương Phi vì cùng là thánh địa đệ tử, còn lại đối với bốn người Kim Cương thì như không thấy.

- Các người đang chờ ai?

Diêm Phương Phi hỏi.

- Trưởng lão chúng ta đi tìm đồng bạn không biết trời cao đất rộng kia, thực lực thì không đủ, nhưng lại muốn hướng bên trong Long Phụng Cốc xông đi. Thật cho mình là một công chúa ở thế tục mà ở Thông Thiên Sơn vẫn là công chúa sao?

Nữ đệ tử cầm đầu bất mãn nói, trong ánh mắt tràn đầy hăm dọa cùng ghét hận. Chỉ vì công chúa Minh Nguyệt được Khai Đế trực tiếp thu làm đồ đệ, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn xông qua trạm kiểm soát thứ ba trong Thông Thiên Sơn đạo, trở thành tiêu điểm của tất cả đệ tử Thông Thiên Sơn, ngay cả một số trưởng lão Thông Thiên Sơn cũng khen nàng có bản lĩnh. Còn nàng, vào Thông Thiên Sơn lúc căn bản không có sự phụ, chỉ bằng cố gắng mà từng bước từng bước tu luyện tới Ma Pháp Sư vương phẩm cảnh giới, nhưng cũng cùng là Ma Pháp Sư cao cấp, công chúa Minh Nguyệt cùng một thời gian mới xông qua của thứ ba, trong lòng tự nhiên không dễ chịu rồi.

- Công chúa? Cái gì công chúa?

Diêm Phương Phi tò mò hỏi.

- Chính là Kim Diệp hoàng triều công chúa Minh Nguyệt.

Một đệ tử Thông Thiên Sơn trả lời.

- Đúng đó, nghe nói hôn phu của nàng là thành chủ quê mùa, buồn cười!

Một nữ đệ tử khác trào phúng nói.

Công chúa của Kim Diệp hoàng triều, hôn phu là thành chủ hèn mạt.

Diêm Phương Phi cảm thấy có chút gì đó không ổn, lại đứng díp như vậy chứ.

“Bốp”

Nữ đệ tử này không kịp phản ứng, khuôn mặt trắng nõn liền bị một bạt tai, một bên mặt lập tức sưng phồng lên.

- Muốn chết!! Nói xấu sau lưng thiếu gia nhà ta, ta liền cắt cổ ngươi.

Huyền Ảnh trầm trầm sát cơ nhìn nữ đệ tử.

Kim Cương cũng tức giận hừ một tiếng, hai tay từ từ bành trướng.

Mà Thập Tâm và Tiểu Cửu thân ảnh thì trong nháy mắt biến mất, nói vậy chứ đang ẩn nấp trong bóng tối, tùy thời mà tung ra một kích trí mạng.

Diêm Phương Phi trong lòng thầm than một tiếng, người bên cạnh Tề Bắc thật sự là một lòng bảo hộ hần, ban đầu bất quá nàng nói xấu Tề Bắc một câu, kết quả bị Tiểu Cửu cho một bạt tai tình mợm.

Chẳng qua, từ khi cùng Tề Bắc trải qua hiểm cảnh, nàng không thừa nhận cũng không được, con người Tề Bắc vậy mà mị lực vô cùng, có thể làm người ta đối với hần một lòng không phai.

Nàng hiểu được, nhưng đệ tử Thông Thiên Sơn thì không, cho nên hai phe trong phút chốc hỗn chiến bộc phát.

- Dừng tay.

Đột nhiên, một tiếng kêu khê vang lên, mặc dù thanh âm nhẹ nhàng làm người khác tê dại tận xương, nhưng lúc này lại mang theo vẻ uy nghiêm không thể kháng cự.

Một cổ sức mạnh không lồ trong nháy mắt đem nhân mã hai phe đẩy lui, ngay cả thân hình đang ẩn nấp như Thập Tâm cùng Tiểu Cửu cũng bị bức phải hiện thân.

Ngay sau đó, Yêu Nhiều với tay áo bồng bềnh từ trên trời giáng xuống, đôi mắt đẹp quyến rũ quét qua từng người.

- Tiểu Cảm, ngươi đến kẻ xem chuyện gì xảy ra?

Yêu Nhiều hỏi vị nữ đệ tử cầm đầu kia, khí thế vẫn áp chế đoàn người Kim Cương, hiển nhiên nàng cũng là người bao che khuyết điểm.

Cho nên nữ đệ tử Tiểu Cảm được kêu lên đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Yêu Nhiều nghe xong, không khỏi sùng sốt, rất nhanh liền phản ứng đoàn người Kim Cương hần là bạn của Tề Bắc, bọn họ tức giận chẳng qua là do đệ tử Thông Thiên Sơn nói xấu Tề Bắc nên mới động thủ.

Chỉ có điều, đồng bạn Tề Bắc ở chỗ này, thế Tề Bắc ở đâu?

Trong lòng Yêu Nhiều có chút bối rối, Tề Bắc không có ở chỗ này, chẳng lẽ hần đã gặp chuyện?

- Các ngươi là... người của Tề Bắc – hôn phu của công chúa Minh Nguyệt?

Yêu Nhiều hỏi, đệ tử Thông Thiên Sơn phía sau nàng sùng sốt, sẽ không đứng díp vậy chứ.

- Không sai.

Kim Cương thanh âm ơng ơng nói.

- Vậy các ngươi để hần ra cho Thông Thiên Sơn ta một câu trả lời hợp lý.

Yêu Nhiều thân nhiên nói, tâm nhưng lại đột nhiên nhắc lên.

Kim Cương, Huyền Ảnh ánh mắt buồn bã, trên mặt mang theo nét bi thương.

Lòng Yêu Nhiều nhất thời giống như Thất Nguyệt, Phiêu Tuyết, không thể nào, Tề Bắc sẽ không có việc gì đấy.

- Để hần ra gặp ta, nếu không ta sẽ giết các ngươi.

Yêu Nhiều cắn răng, đôi mắt đẹp bắn ra từng tia lạnh thấu xương.

Giọng nói lạnh như băng của Yêu Nhiều để cho đệ tử Thông Thiên Sơn sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó mọi người lại cảm thấy cảm động. Trưởng lão Thập bát thật sự yêu mến bọn họ, không chịu để đệ tử Thông Thiên Sơn phải chịu một chút ủy khuất nào, đây mới thực sự là trưởng lão nhà.

- Tiền bối...

Diêm Phương Phi mở miệng, nghĩ muốn giải thích một chút.

- Chuyện không liên quan đến ngươi, câm miệng.

Yêu Nhiều lạnh lùng nói, trong lòng giống như bị thiên đao vạn quả, nàng nếu không phải cường thế nói ra một hơi, sợ rằng nước mắt cũng muốn lăn xuống rồi.

- Để hấn ra gặp ta.

Yêu Nhiều lặp lại lần nữa, trong thanh âm đang mang theo một chút đau thương.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm, thập bát trường lão thật không giống như đang tức giận mà là bi thương.

- Các ngươi là thị vệ, là thị nữ của hấn? Thiếu gia các ngươi chết rồi, các người còn sống làm gì nữa? Hai người các ngươi là ảnh vệ Nặc Đức gia tộc, chủ nhân mất, các ngươi còn sống tạm sao?

Yêu Nhiều đối với Kim Cương, Huyền Ảnh, Thập Tam cùng Tiểu Cửu bốn người lạnh băng mà nói.

- Ai, ai to gan dám nói với người của ta nói như vậy?

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên.

Mọi người nhìn lại, nhưng lại thấy một thiếu niên đầu tóc nghênh ngang đi từ xa tới, chỉ là vài bước trong nháy mắt cũng đã đến trước mặt.

Tề Bắc...

Yêu Nhiều thấy Tề Bắc, nước mắt thiếu chút nữa trào lên, bất quá nàng phản ứng nhanh được, hít sâu một hơi, trên mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là trong tim vẫn đang nhảy thình thịch.

Rất nhanh, Yêu Nhiều liền phát hiện, hình dáng Tề Bắc lúc này trong Long Phượng Cốc ảo cảnh bảy màu thật giống hình tượng trong xuân mộng làm nàng cảm thấy khó xử?

- Thiếu gia.

- Chủ nhân.

- Thành chủ đại nhân.

Kim Cương, Huyền Ảnh, Thập Tam, Tiểu Cửu cùng Tát Linh Linh cùng nhau kích động nói.

Tề Bắc cười âm áp nện lên bộ ngực Kim Cương một quyền, rồi ôm lấy Huyền Ảnh, lại tiếp đến vỗ vỗ vai Tát Linh Linh, còn Thập Tam và Tiểu Cửu thì ản ản đi.

Lúc này, Tề Bắc liếc nhìn Yêu Nhiều một cái, chau mày nói:

- Người của bốn thiếu gia, ngươi dám khi dễ sao, tìm một chỗ đi, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp, tránh làm thương tổn mấy cái văn bối sau lưng ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Trở Ngại, Một Quyền Đánh Tan Là Được

Tề Bắc vừa nói, kim quang trên người chợt lóe, hấn thúc dục Thần Long lạc ấn, nhất thời một cỗ áp lực không lồ bao phủ. Ngoại trừ Yêu Nhiều, tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở.

- Tốt, lần này ngươi nhất định phải bị ta hành hạ đến chết.

Yêu Nhiều vẫn không hiểu được ý nghĩ xấu xa trong câu nói của Tề Bắc, nàng chỉ hừ lạnh một tiếng.

- Lần trước, là ngươi đã thua.

Tề Bắc cười hắc hắc nói.

Trong nháy mắt, hai người đã đi ra xa, lưu lại người hai phe nhìn nhau, sau một lát cũng không hề để ý đến đối phương nữa.

Nhưng từ lúc Tề Bắc cùng Yêu Nhiều chém gió phun mưa với nhau, đám đệ tử Thông Thiên Sơn thực sự khiếp sợ. Chúng cho rằng Tề Bắc thật sự là đối thủ cùng cấp bậc với Yêu Nhiều. Như vậy, đứa nào còn dám cười nhạo hắn? Cho tiền cũng không ai dám cười nhạo công chúa Minh Nguyệt.

Cũng không phải là đệ tử Thông Thiên Sơn ngu dốt, mà là Tề Bắc liều mạng phát ra khí thế, quả thật quá dọa người.

Phía xa xa, Minh Nguyệt công chúa đi ra phía sau một cây đại thụ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy khiếp sợ và phức tạp.

Nàng có thể thấy rõ ràng, trong đôi mắt Yêu Nhiều nhìn Tề Bắc, tràn đầy vui mừng và vẻ dịu dàng. Cùng là nữ nhân, nàng có thể đoán được phần nào hàm ý từ đôi mắt đó.

Yêu Nhiều là trưởng lão trẻ tuổi nhất của Thông Thiên Sơn, thực lực đạt tới Ma Pháp Sư Thiên Phẩm. Thế nhưng nàng lại có tình cảm sâu sắc với tên Tề Bắc vô sỉ, khôn khéo. Loại tình cảm này không phải là thân tình gì gì đó... đây tuyệt đối là tình yêu nam nữ.

Minh Nguyệt công chúa ngồi dựa vào gốc cây đại thụ, nhất thời cảm giác trong lòng mình tràn ngập hỗn loạn.

Cảm giác lúc này của nàng tựa như một món đồ chơi của riêng mình, đột nhiên bị người khác cướp đi.

....

....

Yêu Nhiều cùng Tề Bắc một trước một sau đáp xuống một bãi cỏ trong rừng.

- Yêu tinh.

Tề Bắc liền xông lên muốn ôm Yêu Nhiều vào lòng để thỏa sức sờ mó.

Yêu Nhiều đứng im nhìn Tề Bắc một hồi. Đột nhiên nàng vung tay lên, một luồng gió nhẹ hóa thành sợi giây quấn lấy tay cùng eo của Tề Bắc, trực tiếp kéo tới.

- Yêu tinh xinh đẹp, muội định chơi trò SM sao?

Về mặt Tề Bắc đau khổ lải nhải.

Yêu Nhiều gỡ lên cái đầu trục của Tề Bắc một cái, rồi trực tiếp cởi bỏ xiêm y của hắn.

- Nữ hiệp xinh đẹp, tha cho ta đi. Muội cưỡng dâm ta liền cam chịu. Nhưng xin muội đừng dùng đèn cây và roi da nhé...

Tề Bắc nói.

Yêu Nhiều không quan tâm đến lời vo ve của Tề Bắc, liếc nhìn qua phần bụng một chút. Lại tiếp tục trực tiếp cởi cái quần của hắn xuống từ phía sau.

Rồi lại quay về đứng trước mặt Tề Bắc, nét mặt của nàng tràn đầy khiếp sợ.

- Ta nói này, chim nhỏ mà bị lạnh thì dễ bị cảm mạo lắm đó. Nếu không thì chúng ta mặc quần trước rồi hãy nói.

Tề Bắc liếc mắt.

- Huynh... huynh mơ đi?

Yêu Nhiều điên cuồng nói.

- Mơ chứ, mỗi ngày đi ngủ đều nằm mơ mà.

Tề Bắc nói.

- Bụng huynh, phần mông bên phải cũng có một cái nốt màu hồng.

Yêu Nhiều nhìn hắn chằm chằm, đến cả chớp mắt cũng không có.

Tề Bắc đột nhiên ngẩn ra, nhớ lại giấc xuân mộng kia, có lẽ nào...

- Giữa hai đùi muội có một nốt ruồi màu hồng.

Tề Bắc bật thốt lên.

Nụ cười của Yêu Nhiều nhất thời trở nên đỏ bừng như máu, chẳng lẽ trong ảo cảnh của Long Phượng Cốc, nàng thật sự bước vào giấc mộng của hắn.

Nhưng nếu như là mơ, làm sao lại có thể cảm nhận được thân thể của đối phương phản ứng chân thực như thế?

Mặc dù tại Vong Linh sơn mạch, hai người đã từng xếp hình, nhưng này là thần trí Tề Bắc mơ hồ, Yêu Nhiều suy nghĩ hỗn loạn, trừ cái động tác như pít tông nhồi kia. Đoán chừng cũng chẳng có gì tốt đẹp để nhớ, làm sao chú ý trên thân thể đối phương có nổi ruồi hay cái bết á và bla bla thứ khác.

Nhưng với giấc xuân mộng kia, thật không giống với lúc trước, hai người đều là tình nguyện, linh hồn và thể xác một lần dung hợp hoàn mỹ, đối với thân thể đối phương có đặc điểm gì cũng nắm sâu trong trí nhớ.

- Tại sao lại như vậy?

Yêu Nhiều vùng tay lên, đem ma pháp phong hệ từ trên người Tề Bắc triệt hồi.

- Ta cũng mơ hồ vậy.

Tề Bắc nhún nhún vai, hắn cũng không biết sau đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, từ trong thế giới đó thoát ra, hắn cũng mơ hồ mà làm một hồi xuân mộng. Rồi sau đó giống như có cái gì đó trong Long Phượng ảo cảnh hiện lên, làm đầu óc hắn choáng váng, cũng là trùng hợp gặp được Minh Nguyệt công chúa, hắn đem Minh nguyệt công chúa thành một nhân vật nữ chính của giấc xuân mộng khác, mà Minh Nguyệt công chúa cũng xem hắn là ảo ảnh.

Lúc này, Yêu Nhiều nói đến trước đây có nhìn thấy cái Thiết Giáp Hóa Long kia.

Tề Bắc nhớ tới mình đã giết chết Đại Long, ánh mắt buồn bã, từ trong không gian giới chỉ, hắn lấy ra đại long ma hạch. Đây là ma tinh hạch cấp chín, nhưng hắn chỉ muốn giữ nó bên mình vĩnh viễn là không làm gì cả.

Yêu Nhiều đi đến trước mặt Tề Bắc, nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hắn.

- Đúng rồi, yêu tinh, không nghĩ tới muội thể nhưng lại là trưởng lão Thông Thiên Sơn. Trưởng lão đó nha, xưng hô thể này quả là xem thường muội rồi.

Tề Bắc vứt bỏ đi một tia chua xót, hắn muốn sống tốt, không muốn làm thất vọng phần nhân tình mà Đại Long dành cho hắn.

Yêu Nhiều cười khanh khách, ngay hông Tề Bắc nghiêng một cái, cách xưng hô này, người khác trông mong còn trông mong không đến đấy chứ.

- Ban đầu muội tự nói nếu có duyên... Như vậy bây giờ nhìn lại, hai người chúng ta quả thật là do ông trời sắp đặt cho đấy.

Tề Bắc nói, thử nghĩ xem, đúng là kỳ diệu, thế giới lớn như vậy, nhưng bọn hắn hết lần này đến lần khác gặp nhau ở chỗ này, hơn nữa còn gặp nhau trong xuân mộng.

Yêu Nhiều đang trong lòng Tề Bắc ngẩng đầu lên, vươn ngón tay ngọc ngà điểm nhẹ lên mặt hắn.

- Tiểu tử, hai người chúng ta muốn ở chung một chỗ, bây giờ nhìn lại vẫn còn rất khó khăn, muốn gặp cũng phải vượt qua nhiều trở ngại.

Yêu Nhiều nhẹ nhàng thờ dài nói.

- Trở ngại? Một quyền đâm phát chết ngay.

Tề Bắc thân nhiên nói. (Dịch Giả: Ta thay câu bắt hủ của thánh phòng tôm cho máu)

- Có khả năng sao! Chờ huynh đạt tới thánh cấp rồi xem huynh có bản lĩnh này hay không.

Yêu Nhiều liếc nhìn Tề Bắc một cái.

Thánh cấp? Xem ra đụng đến yêu tinh này thật không đơn giản. Thông Thiên Sơn không hổ là đứng đầu Ngũ Đại Thánh Địa, đúng là trâu bò.

- Ta kệ con mẹ nó, nếu không, trước hết ta cứ chiến trước ba trăm hiệp đi.

Tề Bắc cười xấu xa nói, bay tay to từ lưng Yêu Nhiều trượt dần đến cặp vú ngao nghễ của nàng.

- Khanh khách, huynh trước bắt được muội rồi hãy nói.

Yêu Nhiều đẩy Tề Bắc ra, cười duyên rồi bay vút đi, trong chớp mắt hóa thành một luồng sáng xanh xa xa.

- Đợi ta một chút chứ.

Tề Bắc vẫn sức long hồ mà bay đi.

Cũng không bao lâu, Yêu Nhiều liền giảm tốc độ, để cho Tề Bắc kịp đuổi theo cường bạo nàng.

Kiểu rượt bắt này bắt quá cũng vẫn là một loại tình thú.

Mà sau đoạn kích thích ấy, tất nhiên không cần nhiều lời thừa hơn nữa.

Chẳng qua sau khi kích thích, gặp rồi cũng phải chia ly.

Yêu Nhiều đứng trước mặt Tề Bắc, ôn nhu ngắm nhìn khuôn mặt ngày càng thành thực. Hắn đang lấy tốc độ phi thường mà trưởng thành, đuổi kịp nàng chỉ là vấn đề về thời gian, nói không chừng sẽ cho nàng một niềm vui to lớn đây.

Nàng đưa tay sửa sang lại xiêm y cho Tề Bắc, sau đó rồi xoa nhẹ lên khuôn mặt của hắn, nói:

- Đi đi, dù có khó khăn đến đâu, muội cũng sẽ chờ chàng.

- Ngày ấy sẽ không xa.

Tề Bắc cười nói, vươn tay đặt lên bàn tay của Yêu Nhiều, đột nhiên sau đó xoay người nhảy lên, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Yêu Nhiều.

Đi tới Long Phụng Cốc, Diêm Phụng Phi cùng Tiểu Hắc muội lại theo chân Bát sư thúc Ngự Thú Trang đi trước.

Tề Bắc nhìn về phương hướng của một đệ tử Thông Thiên Sơn, phát hiện công chúa Minh Nguyệt đã trở lại, chỉ là ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối không có nhìn hắn.

- Chúng ta đi thôi.

Tề Bắc nói với Kim Cương, Huyền Ảnh rồi rời Long Phụng Cốc.

Tất Linh Linh tất nhiên đi theo bên cạnh Tề Bắc. không có Tề Bắc, cái giao dịch của bọn họ có mà thực hiện vào mắt.

- Thành chủ đại nhân, sau này để ta đi theo người đi.

Trên đường, Tất Linh Linh đột nhiên mở miệng nói với Tề Bắc.

- Hà.

Tề Bắc sợ hết hồn, đều là do hắn lên lên quá đẹp trai, làm sao khiến cô bé thích vậy chứ?

- Ta... ta không phải ý đó, ta nói để cho ta đi cùng người chiến đấu.

Tất Linh Linh nói, suốt những ngày qua, nàng đã bị khí độ cùng thực lực của Tề Bắc thuyết phục hoàn toàn. Dù sao trong gia tộc cũng không có chỗ cho nàng, nàng cũng không muốn lại đi lẫn lộn trong mạo hiểm đội nữa, không bằng đi theo thành chủ đại nhân làm một phen sự nghiệp.

Con người Tề Bắc xoay tít một vòng, mở miệng nói:

- Cái này không thành vấn đề, nhưng cũng có điều kiện đấy...

- Ngài đừng nói nữa, ta biết thành chủ đại nhân ngài muốn gì rồi, không phải là muội muội Tất Kỳ Nhi của ta sao? Ta và mọi người sẽ giật dây, ngài nếu có thể đã động trái tim của muội muội ta thì không còn gì tốt hơn rồi.

Tất Linh Linh nói.

- Khụ khụ, bổn thiếu gia là loại người này sao?

Tề Bắc nghiêm nghị đầy chánh khí nói.

- Kỳ Nhi rất xinh đẹp, so với ta chính là hai thái cực.

Tất Linh Linh mở miệng nói một cách tự nhiên, đối với nàng, tướng mạo bình thường hiển nhiên đã sớm bỏ qua.

- Rất xinh đẹp?

Tề Bắc thu lại chánh khí, nhẹ giọng hỏi.

Tất Linh Linh cười rộ lên, thật ra thì nàng lớn lên bộ dạng nhìn cũng bình thường một chút, không tính là khó coi, chỉ có tiếng cười cỏi mở thực có khả năng cuốn hút lòng người đấy.

- Không bàn đến thực lực mà có bàn đi nữa thì Kỳ Nhi xinh đẹp tuyệt đối không thua vị trưởng lão Thông Thiên Sơn mà ngài liếc mắt đưa tình đó.

Tất Linh Linh nói.

Ánh mắt thật đúng độc, Tề Bặc cũng không tiếp lời, nói:

- Được rồi, mặc kệ con mẹ nó, muội muội Tất Kỳ Nhi của ngươi cùng ta có thể kết hợp thành công hay không, ngươi có muốn cùng theo sao? Tuy nói ngươi lượng cơm ăn so với Kim Cương còn nhiều hơn, nhưng bốn thành chủ vẫn còn nuôi được ngươi đấy.

Đoàn người vừa cười nói chuyện phiếm, vừa đi về phía trước.

Đúng lúc này, khước mắt Tề Bặc đột nhiên thấy một ngọn núi giống như sừng linh dương.

Tề Bặc ngừng lại, ngọn núi này dấu hiệu có chút quen thuộc.

- Thiếu gia có chuyện gì vậy?

Kim Cương hỏi.

- Thật giống như đã thấy ở đâu rồi...

Tề Bặc suy nghĩ một chút, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, móc ra bản đồ mà Mễ Kỳ cho hắn, lại đem nước thuốc như máu kia quét lên rồi đi tới.

Lập tức, đồ án trên bản đồ bắt đầu thay đổi.

- Ha ha, vận khí thật không tệ.

Theo bản đồ biểu hiện, di chỉ của Địa Tinh văn minh theo lời Mễ Kỳ đang ở dưới chân núi đó.

Chẳng qua Tề Bặc rất nhanh liền gặp vấn đề, bọn họ đang ở vách đá mà bên dưới là thế giới địa tinh nằm trong lòng đất. Còn đám người phía sau bị truyền tống đi ra ngoài đang ở vùng phụ cận, còn chính hắn hiện tại lại bên trong Long Phượng Cốc.

Chỗ này gần Long Phượng Cốc như vậy, sẽ không phải là di chỉ Địa Tinh văn minh theo lời Mễ Kỳ cùng thế giới dưới lòng đất mà họ đã từng đến lại cùng một chỗ mà cửa vào thì khác sao?

Bất quá nếu đã thấy được, không bằng đi xem một chút, dù sao cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Đoàn người Tề Bặc bay đến đỉnh núi, không nhìn thấy cái gì được gọi là di chỉ, đến chỉ thấy một thần điện tan hoang, trong thần điện mặc dù không có người, nhưng biểu hiện của nơi này chứng tỏ trước đó không lâu cũng không ít người ở chỗ này dạo qua.

Kỳ thật, Tề Bặc nhìn ra thần điện đổ nát này là chỗ dùng chân của các cường giả vào Long Phượng Cốc.

Địa Tinh văn minh đã mai một từ trăm vạn năm trước, mà tín ngưỡng chư thần cũng là trước khi chư thần chiến mười vạn năm trước mới hoàn toàn tàn ra, khắp nơi thành lập thần điện.

Chẳng qua tòa thần điện này cũng thật kỳ quái, dĩ nhiên chính là xây ở giữa vùng man hoang.

Đây là, ánh mắt Tề Bặc dừng lại trên thần tọa bị tổn hại, hăng hái xông lên đầu tiên, vung tay phải đi tro bụi trên thần tọa sau đó đặt móng ngời lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Hôn Lễ Của Thiết Đầu

Dịch: Tiểu Cường

Biên: Cường Thuần Khiết

Nhóm dịch: Nòng Nọc

Đây là chỗ mười vạn năm trước Quanh Minh chi thần đã từng ngồi, coi như thánh cấp cường giả tới đây, cũng phải cung kính hành lễ với thần tọa, không dám có chút khinh nhờn.

Nhưng thằng cha Tề Bắc này lại trực tiếp lắc lắc cái mông ngồi xuống, lại còn lắc đầu nói:

- Đây là tàn tọa sao? Sao chẳng có cảm giác chó gì vậy?

Tát Linh Linh muốn nói lại thôi, không ngờ Tề Bắc lại to gan như vậy, đây là chỗ Quang Minh thần ngồi đó.

Tề Bắc lại lấy tấm bản đồ da dê nhìn đi nhìn lại, suy nghĩ một chút, Quang Minh thần điện được xây dựng trên Địa Tinh di chỉ. Nếu như vậy, chẳng lẽ phải hủy tòa Thần Điện này sao?

Nghĩ như thế, Tề Bắc làm ra những hành động báng bổ như vậy, chính hắn lại xem như không có việc gì, bởi vì hắn coi thần và người cũng giống nhau cả thôi, còn tượng tượng mình cùng nữ thần Sinh Mệnh xxx nữa chứ, mà bây giờ hắn còn ngồi trên thần tọa lắc lắc cái mông, việc đó đối với hắn cũng rất bình thường.

Bất quá, nếu phải phá hủy đi thần điện, trong lòng Tề Bắc có chút do dự.

Dù sao thần điện này tuy đã bị tổn hại nhiều, nhưng khắp nơi đều lưu lại khí tức cường giả, cho thấy nơi này thường xuyên có vài cường giả lui tới.

Tín ngưỡng của người khác, ta phải tôn trọng, hủy đi sợ rằng không thỏa đáng, không bằng đào một cái địa đạo rồi đi ra.

Tề Bắc nhìn thoáng qua mọi chỗ, cuối cùng đứng lên trên chỗ thần tọa.

Nếu nói địa phương cuối cùng chưa xét thì tự nhiên là dưới thần tọa rồi, cái ý nghĩ to gan không giống ai của hắn lại nhận ra chỗ dị thường này.

Tề Bắc lấy tay sờ sờ thần tọa, đột nhiên sắc mặt có chút quái dị, lại có một chỗ trống.

Khi hắn dịch chuyển phiên đá ra, lộ ra một hang động tối om, sắc mặt những người còn lại cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, không người nào nghĩ tới, dưới thần tọa này vẫn còn một chỗ như vậy.

Xem ra không phải có mỗi mình bổn thiếu gia xúc phạm nha, vẫn còn có người không để Quang Minh chi thần vào mắt đó sao. Phía dưới Địa Tinh di chỉ chắc còn có người khác biết nữa, Tề Bắc thầm nghĩ.

- Vào xem một chút.

Tề Bắc chui vào, đoàn người Kim Cương lập tức đuổi theo, Tát Linh Linh do dự một chút, cung kính khom người với thần tọa, rồi cẩn thận đuổi theo.

Quang Minh chi thần chính là tín ngưỡng của mười ba nước liên minh Thánh Á Na. Nếu để người trong gia tộc nàng biết, không đem nàng trực xuất ra khỏi gia tộc mới là chuyện lạ.

Địa đạo này dường như đã từ lâu rồi chẳng có ma nào mò tới, không có chút hơi người nào.

Đi xuống được vài trăm thước liền gặp một khe vực chừng mười thước ngang đường.

Tề Bắc liếc một cái, phát hiện dưới vực có ba bộ hài cốt, còn lại không thấy gì.

- Ca Đặc Nhân.

Tần Thiên nhìn ba bộ hài cốt liền nhận ra.

- Chủ nhân, không có bất kỳ cơ quan nào để đi ra. Đây chính là tuyệt lộ.

Âm thanh của Thập Tam vang bên tai.

Tuyệt lộ?

Tề Bắc nhú nhú lông mày, chẳng lẽ Mễ Kỳ cho hắn bản đồ giả?

Cũng không phải nói Mễ Kỳ cố ý, mà Mễ Kỳ lấy từ thủ hạ trung thành của gia gia nàng.

Chỉ là cho dù là giả thì ba Ca Đặc Nhân này sao không đi đường cũ mà về? Làm sao lại chết ở nơi này.

Lúc này, Kim Cương đã nhảy xuống, khều khều ba cỗ hài cốt, hắn tìm được một vật kim loại kỳ lạ.

Đang lúc hắn muốn nhảy lên chợt phát hiện ra cái gì, nói:

- Thiếu gia, dưới này có khắc một ít văn tự kỳ quái.

Tề Bắc nhìn qua, quả nhiên trên ba cỗ hài cốt có khắc chi chít văn tự cổ quái.

- Cầm lấy nó.

Tề Bắc nói, lấy về cho Mễ Kỳ xem một chút, có lẽ nàng biết những văn tự này.

Trừ cái đó ra cũng không phát hiện thêm gì nữa, đoàn người Tề Bắc từ địa đạo trở về Quang Minh thần điện.

- Về nhà.

Tề Bắc thở ra một ngụm trọc khí, mở miệng nói.

Nhà, đúng vậy, Tây Linh thành hiện tại chính là nhà của hắn.

oOo

Mùa đông dài đằng đẵng bắt tri bắt giác đã trôi qua, vùng Tây Bắc đóng băng cũng đã ấm hơn.

Từng lớp tuyết dày đọng lại cũng tan ra, Tây Linh thành bắt đầu tiến vào thời kỳ phồn thịnh nhất.

Từng đoàn thương đội nối liền không dứt từ từ tiến vào thành, từng đoàn mạo hiểm đội từ nơi hoang dã mang đến những chiến lợi phẩm, chuẩn bị bán đi để bắt đầu chuyến mạo hiểm tiếp theo.

Mà bởi vì Tề Bắc trở thành chủ thành Tây Linh, sau khi thực hiện các chính sách, thành Tây Linh đã phồn vinh chưa từng có.

Trước kia, đây là một nơi vô cùng hỗn loạn, không người nào dám vào Tây Linh thành sinh sống, vì vậy nếu không có thực lực mạnh mẽ thì không dám tới Tây Linh thành làm ăn.

Nơi đây là thiên đường của tội phạm, những người hung ác trước kia đều được chiêu an, trở thành một phần tử bảo hộ cho Tây Linh thành.

Vốn không người nào nguyện ý lang thang nay đây mai đó, dùng đao liếm máu, mà Tề Bắc lại cho những người này cơ hội để làm lại cuộc đời.

Những tên tội phạm này, trong quá trình chuyển biến chúng không thích ứng kịp, vẫn tiếp tục vi phạm pháp lệnh, tất cả đều bị xử tử. Mà người khác thay đổi được, tìm được mục tiêu sống mới, đều cùng Tây Linh thành nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn.

Thiết Đầu kéo Hóa Liệt cùng Độc Nhãn đang ở nhà tới tiêu lâu mới mở trong quán buồn bực uống rượu, một chén rồi một chén, tựa hồ không giải được phiền muộn trong lòng.

- Được rồi Thiết Đầu, đừng uống nữa, là một nam tử, như vậy đáng sao?

Hóa Liệt đem chén rượu Thiết Đầu đang rót đoạt lấy, vỗ một phát lên đầu hắn một cái.

- Hóa Liệt, để cho hắn uống đến chết đi!

Độc Nhãn một bên kích bác.

Thiết Đầu mặt mũi đỏ bừng, người đầy mùi rượu ngăng đầu quất:

- Độc Nhãn, con mẹ ngươi nói ai đó.

- Nói ngươi đó, thằng hèn, không biết xấu hổ được xưng là thống lĩnh Thần Long. Nữ nhân của mình sắp gả cho người khác rồi mà vẫn còn ngồi đây uống rượu. Lão tử xem thường ngươi.

Độc nhãn châm chọc nói.

Thiết Đầu nhất thời nổi giận, lật tung cái bàn (DG: lộn cái bàn, biên), nhào tới Độc Nhãn.

Hai Thần Long quân đầu lĩnh đánh nhau như du côn đầu đường xó chợ.

Nhân viên quán rượu nổi giận, thật không xem quy củ của Tây Linh thành sao. Hừ! để ta đi báo cáo với đội tuần tra.

Lúc này, lão bản nương phong vận thành thực ngăn hắn lại nói:

- Không cần để ý đến họ, để họ đánh nhau đi, ta biết họ là ai.

Rất nhanh, hai hán tử thở hồng hộc nằm trên mặt đất, trên mặt thâm tím, chảy cả máu mũi.

Thiết Đầu bò dậy, vỗ vỗ vai Độc Nhãn một cái, cảm kích nói:

- Cảm ơn.

- Hỗn đản, hạ thủ rất ác độc đó, chắc giờ người ta đã động phòng.

Độc Nhân tức khí nói.

- Mau đi đi.

Hỏa Liệt nhìn lão bản nương trên lầu rồi hướng Thiết Đầu nói.

Thiết Đầu cắn răng một cái, quay người chạy ra khỏi quán rượu.

- Liệt Tử, huynh đệ các ngươi làm hỏng nhiều đồ của ta như vậy, khoản nợ này tính sao đây?

Lão bản nương dịu dàng nói.

- Cái này... Hay là chúng ta lên lầu hảo hảo tính toán nha.

Hỏa Liệt cười ha hả, thì ra trong khoảng thời gian này người này đã chắm mút với lão bản nương ở đây rồi.

- Ma quỷ...

Lão bản nương nũng nịu mắng, ánh mắt tràn ngập xuân tình.

Độc Nhân lau máu ở khóe miệng, hướng Hỏa Liệt làm một động tác khinh bỉ. Tim nữ nhân có thể tới kỹ viện, còn có rất nhiều chủng loại nữ chứ, cần gì phải dây dưa phiền toái như vậy.

- Buổi tối ta lại đến, bây giờ ta với Độc Nhân còn phải đi xem trò vui đã.

Hỏa Liệt véo một cái trên cặp mông đầy đặn của nàng, rồi cùng Độc Nhân rời đi.

.....

.....

Tây Sơn trấn, tiểu viện của Ái Nhân Đế Mỗ phi thường náo nhiệt.

Cả tiểu viện được trang trí bởi những tấm lụa đỏ, dán chữ hỉ trước nhà.

Đây là bảo bối nữ nhi của Đế Mỗ, nổi tiếng rất chua ngoa Lệ Á, muốn cùng thanh mai trúc mã của mình Ái Nhân Ba Lâm kết hôn.

Đế Mỗ ở Tây Sơn trấn có quan hệ không tệ, hơn nữa Lệ Á có rất nhiều bằng hữu Mạo Hiểm Giả, tới chúc mừng thật không ít, còn phải bày tiệc ra cả bên ngoài.

- Lão Ma từ, không phải Lệ Á cùng thống lĩnh Thần Long Thiết Đầu có gì đó sao? Làm sao chớp mắt một cái lại kết hôn với người khác.

Trên bàn rượu, mấy thương nhân đang bàn luận xôn xao.

- Ai nói không phải. Lần trước Thiết Đầu thống lĩnh giải vây cho Đế Mỗ, Lệ Á liền đem lòng yêu mến Thiết Đầu thống lĩnh, sau đó hai người dây dưa với nhau, nghe nói một lần uống nhiều quá nên... Hả hắc, người hiểu chứ? Tiếp đó, Lệ Á liền bức hôn Thiết Đầu thống lĩnh, hẳn trực tiếp cự tuyệt, cho nên tiểu nha đầu tâm tàn ý nguội, liền cùng một thanh niên ái mộ nàng trong tộc kết hôn luôn.

Một người thương nhân khác thấp giọng nói.

- Lệ Á uống nhiều? Từ lượng của nha đầu kia ngay cả một đầu cự tượng cũng phải giơ cờ trắng đầu hàng mà?

Vừa nói xong, một tên thương nhân khác về mặt không tin.

- Lão Bát, người thật ngu ngốc, vẫn không hiểu hay sao?

- A... Nha đầu này dám yêu dám hận, thật thống khoái, nhưng mà Thiết Đầu thống lĩnh là ai, sao có thể để ý đến nàng chứ.

Đúng lúc này, tiếng vó vang lên ngựa dồn dập.

Xa xa, một con thiết mã lao nhanh như gió chạy tới.

Một tên thanh niên đầu tròn mặt mũi sưng húp lập tức xông vào bên trong.

- Lệ Á, người đi ra ngoài đây.

Thiết Đầu khàn giọng hô lớn.

Tất cả khách mời đều nhìn sang, nhìn Thiết Đầu mặt mũi bầm dập, cả người đều mùi rượu, cả đám đưa mắt nhìn nhau.

Đế Mỗ một thân trang phục Ải Nhân lộng lẫy đi ra, tức giận quát lớn:

- Thiết Đầu thống lĩnh, người tới đây làm gì? Lệ Á bị người làm hại còn chưa đủ sao? Hôm nay là ngày vui của nó, người vẫn còn tới đây quấy rối?

- Ta muốn gặp Lệ Á.

Thiết Đầu trầm giọng nói.

- Lệ Á đã vào động phòng rồi.

Đế Mỗ hừ một tiếng.

Thiết Đầu nhất thời giống như bị nổ tung, tản ra vô vàn sát khí, rống to một tiếng, xông vào trong phòng.

Nhưng vào lúc này, thanh âm Lệ Á từ trong phòng truyền tới:

- Người đứng lại, nếu còn làm loạn, ta sẽ đập đầu tự sát cho người xem.

Thiết Đầu nhất thời cứng lại, một lúc lâu mới khàn giọng nói:

- Lệ Á, người đi ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với người.

- Có gì thì nói đi, nói xong liền rút đi, ta không muốn nhìn thấy người.

Lệ Á lạnh lùng nói.

- Ta... Ta...

Thiết Đầu khàn khản đến đỏ cả mặt, ta ta mấy câu, giống như hóc xương vậy, không nói ra lời.

- Không có gì thì rút đi, đừng quấy rối hôn lễ của ta, ta còn phải động phòng.

Lệ Á lạnh lùng nói.

Thiết Đầu đột nhiên ngắt đầu, trực tiếp đánh nát chiếc bàn, thức ăn văng khắp nên, hấn như một con dã thú, quát um lên:

- Người là nữ nhân của ta, ta không cho phép người cưới người khác.

Trong phòng đột nhiên trầm mặt, mà tất cả khách khứa tới tham dự cũng yên lặng.

- Ta cùng người khác kết hôn thì sao? Người dù sao cũng không cưới ta, ta trong mắt người chỉ là con vẹt xấu xí, chỉ làm cho người phiền toái thôi sao?

Lệ Á sâu kín thờ dài nói.

- Ta... Ta cưới.

Thiết Đầu lớn tiếng nói, nói xong hấn mới trút được gánh nặng, kiên định nói tiếp:

- Ta cưới người.

Cửa phòng mở ra, Lệ Á một thân hôn phục của Ải Nhân tộc, trên người đeo đồ trang sức reo lên những tiếng đinh đang vui tai, nàng vui mừng chạy đến bên Thiết Đầu, gắt gao ôm chặt hắn.

- Đây là người nói nhà, người sẽ lấy ta, mọi người trong này đều có thể làm chứng.

Thiết Đầu nhất thời kinh ngạc, chuyện gì vậy ta? Hắn có cảm giác như vừa bị lừa thì phải.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang tiếng vó ngựa, đi đầu chính là Hỏa Liệt cùng Độc Nhân, đi theo phía sau là đám quan quân Thần Long quân, phía sau nữa chính là một xe đầy rượu ngon.

- Ha ha, Thiết Đầu, nói xuông không bằng làm ngay, hôm nay sẽ tổ chức hôn sự cho người luôn nha.

Hỏa Liệt nhảy xuống ngựa cười to nói.

- Ngươi... Các ngươi...

Thiết Đầu vẫn không rõ, hấn bị Lệ Á cùng huynh đệ mình liên kết lại lừa gạt.

Lúc này, đã có thị nữ mang hôn phục cho Thiết Đầu.

Bên ngoài chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một ban nhạc lớn, bắt đầu tấu nhạc, hòa hệ ma pháp rực rỡ phóng lên cao.

Đúng lúc này, một Ái Nhân thanh niên cường tráng đi tới trước mặt Thiết Đầu cùng Lệ Á, hấn trịnh trọng nói với Thiết Đầu:

- Ta, Ái Nhân dũng sĩ Ba Lâm cảnh cáo ngươi, nếu ngươi đối xử không tốt với Á Á, ta nhất định sẽ cướp nàng đi.

- Ta sẽ không cho ngươi cơ hội này.

Thiết Đầu trợn mắt nhìn Ba Lâm.

Ba Lâm nhìn Lệ Á, dang hai tay ra nói:

- Lệ Á, chúc mừng ngươi.

Lệ Á ngọt ngào cười, tiến lên ôm lấy Ba Lâm.

Nhưng thân thể nàng đột nhiên nhẹ đi, bị Thiết Đầu kéo lại, Thiết Đầu nói:

- Ngươi là nữ nhân của ta, phải tuân thủ theo quy tắc của ta, không được cùng nam nhân khác thân mật.

- Vâng.

Lệ Á hì hì cười một tiếng, nói với Ba Lâm:

- Thật xin lỗi, Ba Lâm.

Đột nhiên một đạo thân ảnh từ chân trời phóng tới.

- Ha ha, bốn tước đã bỏ lỡ cái gì sao?

Tiếng cười vang lên, chỉ một thanh niên tuấn tú hiện ra trong sân.

Cả đám nhìn qua, đột nhiên Hỏa Liệt, Thiết Đầu Độc Nhãn cùng đám quan quân nhất tề quỳ gối, kích động nói:

- Tham kiến tước gia.

- Đứng đa lễ, không nghĩ tới vừa mới trở về đã được uống rượu hỉ. Thiết Đầu, đứng lên giới thiệu cho bốn tước một chút.

Người tới chính là Tề Bắc vừa từ nơi Hoang Vực trở về, vừa tới cổng thành liền nghe được Thần Long quân sĩ nói đến chuyện của Thiết Đầu, lập tức chạy tới.

Thiết Đầu có chút lúng túng nói:

- Thuộc hạ đáng chết, Lệ Á mau tham kiến thành chủ đại nhân.

- Thành chủ đại nhân!

Lệ Á tò mò đánh giá Tề Bắc.

- Tước gia, đây là Lệ Á, còn đây là phụ thân của nàng.

Thiết Đầu chỉ vào Lệ Á cùng Đế Mỗ nói.

- Xin chào, Thiết Đầu là một trong người ta tín nhiệm nhất, tới vội vàng không có chuẩn bị lễ vật, vật nhỏ này tặng cho các ngươi làm quà hôn lễ vậy.

Tề Bắc cười thân thiết nói, lấy ra một khối tinh thạch chói mắt.

- Ma tinh thạch hòa hệ cấp bảy.

Đế Mỗ thất thanh kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Ly Đông Lai, Lan Lăng Hầu

Thiết Đầu là một thợ rèn Ái Nhân trứ danh, vũ khí trong tay hắn thường được khảm Ma Tinh Thạch để tăng cường sức mạnh.

Ma Tinh Thạch cấp 7 chỉ có ở cấp 7 ma thú mới có, mà cấp 7 ma thú là cái khái niệm gì? Đó tương đương với một cường giả thực lực đạt tới Địa Phẩm, cả đời này hắn cũng chưa từng gặp qua Ma Tinh Thạch cấp 7.

Có thể nói, lễ vật mà Tề Bắc mang ra giá trị hơn 10 triệu kim tệ.

- Tước gia, thứ... thứ này quá trân quý rồi.

Thiết Đầu gãi gãi cái đầu trọc của mình nói.

- Con mẹ ngươi, bôn tước cho ngươi mà ngươi dám không nhận, đồ vật cũng chỉ là thứ vô tri, ngươi là bôn tước gia cánh tay trái, bờ vai phải. Những thứ này tính là cái gì, nhận đi.

Tề Bắc quát lên.

- Vâng, Tước gia.

Thiết Đầu kích động vạn phần, cũng không dám từ chối, cẩn thận tiếp lấy.

Những người ở đây đều cực kỳ khiếp sợ, cùng hâm mộ nhìn Thiết Đầu. Liền Đệ Mỗ cũng thấy lảng lảng, xem ra cô gái này trong mắt thành chủ đúng là rất trọng, thành chủ tùy tiện đưa lễ vật, giá trị cũng trên 10 triệu kim tệ.

Đám quan quân trong mắt cũng bắn ra thần sắc nóng bỏng, đi theo thành chủ đúng là rất có tiền đồ, chỉ cần nhận được sự xem trọng của thành chủ thì một bước lên trời cũng không phải không được.

- Được rồi, bây giờ mọi người muốn làm gì thì làm, không cần để ý đến ta, ta cũng tới uống rượu mà thôi.

Tề Bắc cười nói.

Tề Bắc uống vài chén rượu liền đi, lấy thân phận của hắn mà ở lại chỗ này, chỉ làm cho tân khách cảm giác câu nệ...

Dưới chân núi phía tây, Tinh Thần hồ.

Lúc này băng tuyết đã sớm tan, ánh trăng nhu hòa chiếu xuống cộng với sóng nước lăn tăn, lẫn nhau giao thoa chiều rọi.

Một hòn đá đột nhiên rơi vào giữa lòng hồ tóe lên bọt nước, làm mặt hồ kịch liệt dao động nên ánh trăng trong hồ cũng dần trở nên mờ lung.

Mộ Dung Tinh Thần ngồi trên xe lăn nhìn bóng trăng mờ lung huyền ảo trong hồ, ánh mắt của nàng cũng trở nên mờ lung, mờ mịt.

Sóng nước cũng dần im lặng. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, lần nữa ném một viên đá vào trong hồ, làm cho mặt hồ trở nên sóng sánh, dường như nàng không muốn mặt hồ trở nên ngưng tụ.

Đúng lúc Mộ Dung Tinh Thần ném ra một hòn đá nữa vào mặt hồ thì đột nhiên có một viên cự thạch từ trên trời rơi xuống, âm một tiếng rơi vào mặt hồ làm nước bắn tung tóe.

Mộ Dung Tinh Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, nhưng bốn bề vẫn im lặng không một bóng người.

Mặt hồ cũng dần trở nên bình tĩnh, đột nhiên giữa hồ phản chiếu một khuôn mặt tươi cười.

Thân hình Tề Bắc phiêu dật xuất hiện giữa mặt hồ.

- Tề Bắc.

Khuôn mặt Mộ Dung Tinh Thần cũng trở nên vui vẻ.

- Nhớ huynh không?

Thân hình Tề Bắc lóe lên liền đi đến bên cạnh Mộ Dung Tinh Thần, trực tiếp đem nàng ôm vào, sau đó hất ngồi lên xe lăn, đem Mộ Dung Tinh Thần đặt ở trên đùi của hắn.

- Vâng.

Mộ Dung Tinh Thần gật đầu ngồi ngã đầu vào ngực Tề Bắc.

Tề Bắc đi chuyến này là ba tháng.

Trong ba tháng, Mộ Dung Tinh Thần đã mở rộng trái tim với Tề Bắc, không lúc nào nàng không nhớ tới Tề Bắc, lo lắng những cảm xúc trước nay chưa từng có. Cho dù với cơ thể mình, nàng cũng chưa từng lo lắng như thế.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lúc. Mộ Dung Tinh Thần trong ngực Tề Bắc đột nhiên hỏi:

- Tề Bắc, muội cùng Yên Linh, Như Phong, Phiêu Tuyết phải về Tinh Linh tộc một chuyến.

- Há?

Tề Bắc hơi sững sốt.

- Tinh Linh tộc có người tới cảm Trương Lão Lệnh, nói tìm được một biện pháp giải trừ nguyên độc nguyên rửa trong người muội.

Mộ Dung Tinh Thần nói.

- Thật sao, đúng là chuyện tốt mà.

Tề Bắc vui vẻ nở nụ cười, cũng thay Mộ Dung Tinh Thần cảm thấy cao hứng.

- Nếu không phải đợi huynh, muội cũng sớm về rồi.

Mộ Dung Tinh Thần nỉ non trong ngực Tề Bắc nói.

- Thì ra trong lòng muội ta quan trọng như thế, quá cảm động rồi. Nhưng khi nào giải trừ nguyên rửa chi độc trong người chẳng phải muội phải ở lại đó sao.

Tề Bắc đột nhiên có chút lo lắng nói. Mộ Dung Tinh Thần nếu thật sự khôi phục lại bình thường thì lấy thân phận của nàng chẳng phải sẽ trở thành nữ vương Tinh Linh sao.

- Sẽ không, huynh ở nơi nào, trái tim của muội sẽ ở đây. Không có trái tim, muội còn có thể sống sao.

Mộ Dung Tinh Thần áp đầu trong lòng ngực Tề Bắc, nhẹ nhàng thở dài nói.

Đây đúng là lời nói êm tai nhất trên đời, lời nói phát ra từ nội tâm, làm cho người khác cảm động.

- Khi nào muội đi?

Tề Bắc hỏi.

- Ngày mai.

Mộ Dung Tinh Thần nói.

- Tối hôm nay ta ở cùng muội có được hay không?

Tề Bắc ôm sát Mộ Dung Tinh Thần nói.

- Vâng.

Mộ Dung Tinh Thần gật đầu, hít mấy hơi, như muốn nhớ kỹ mùi vị của Tề Bắc làm cho nàng mê muội này.

Hai người cứ như vậy ôm nhau dưới ánh trăng, nói ra lời tâm tình.

Cũng không biết bao lâu, Mộ Dung Tinh Thần ngủ thiếp đi trong ngực Tề Bắc.

Trăng dần ngả về cuối đường chân trời, quy luật tự nhiên không vì Tề Bắc mà dừng lại.

.....
Mặt trời cũng nhô lên từ đường chân trời. Ba người Mộ Dung Tinh Thần cùng khởi hành trở về Tinh Tinh tộc.

Tề Bắc định đưa tiễn Mộ Dung Tinh Thần nhưng nàng kiên quyết không muốn, nàng sợ thấy Tề Bắc, mình sẽ không rời đi được.

Tề Bắc phiêu du trên bầu trời lặng im nhìn xe ngựa biến mất trong tầm mắt, trong lòng cũng phiền muộn.

Nhưng cũng rất nhanh, Tề Bắc cũng dẹp phiền muộn qua một bên, xa cách là vì một lần nữa gặp lại càng thêm xinh đẹp... Tề Bắc trở lại Phủ Thành Chủ, bởi vì phía dưới có Địa cô chiến trường nên hắn liền sống ở nơi này. Đem tòa thành ban đầu của Huyết Lang Vương trở thành phòng nghỉ.

- Ngũ thiếu ngài cuối cùng cũng trở lại, Đông Lai đợi ngài thật lâu.

Vừa vào Phủ Thành Chủ, một thân ảnh mập mạp lao ra. Nếu không phải nhãn lực hắn cực tốt, còn tưởng cục thịt heo tròn lăn ra. Nhưng mà, đây chính là thành chủ thành Tịch Kỳ, Ly Đông Lai. Thấy Tề Bắc như thấy cha ruột hắn vậy, còn kém chút nữa là ôm chân hắn khóc rống lên rồi.

- Đông Lai? Sao ngươi lại tới đây?

Tề Bắc cười hỏi.

- Bị lão gia tử đuổi ra ngoài? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể đến nương nhờ Ngũ thiếu, ngài liền giúp đỡ ta đi.

Ly Đông Lai cười híp mắt, vẻ mặt lấy lòng.

Bị lão gia tử đuổi...

Tề Bắc tựa cười mà không phải cười nhìn Ly Đông Lai, làm hắn sợ hết hồn hết vía, lúc này mới vỗ vai hắn nói:

- Đông Lai à, ngươi muốn cùng bốn thiếu gia giả ngu giả ngơ lừa ta sao, là ý tứ của lão gia tử sao?

- Ngũ thiếu đúng là Ngũ thiếu, ánh mắt của ngài như hóa nhân kim tinh vậy, không có chuyện gì có thể gạt được ngài. Đông Lai sau này còn phải dựa vào ngài kiếm miếng ăn rồi.

Ly Đông Lai nịnh nọt nói.

- Thiếu cái con c** ấy, mẹ kiếp quả thật là buồn nôn. đi theo ta nói chuyện.

Tề Bắc tức giận nói rồi đi vào bên trong.

Ly Đông Lai vênh cái mũi lên, uốn a uốn éo đi theo phía sau hắn, trông bộ dáng có chút tức cười!

Ly Đông Lai ân cần xoa xoa cái ghế cho Tề Bắc, sau đó châm trà, theo một bên cười cười.

- Ngươi nói đi, lão gia tử nhà ngươi có ý tứ gì?

Tề Bắc hỏi.

- Lão gia tử không có ý tứ gì, chỉ cho theo bên Ngũ thiếu học hỏi kiến thức.

Ly Đông Lai nói.

Tề Bắc thì trầm tư, lão gia tử cho hắn theo mình có nghĩa hắn muốn cùng mình đứng một trận doanh.

Ly gia vốn là một trong những gia tộc thân cận của Nặc Đức gia tộc. Mà đoạn thời gian trước, Nặc Đức gia tộc cũng hủy đi gia huy của hắn, việc này tự như muốn nói cho các thế lực khác, Tề Bắc đã không còn là người của Nặc Đức gia tộc. Mà bây giờ lão gia tử lại phái Ly Đông Lai đến bên cạnh mình, chẳng phải là Ly gia muốn ủng hộ mình?

- Đông Lai, ngươi tính làm gì?

Tề Bắc hỏi?

- Ngũ thiếu để cho ta làm gì ta làm cái đấy.

Về mặt Ly Đông Lai đầy trung thành nói. Nhưng ngay sau nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt của hắn tự như sáng lên nói:

- Ngũ thiếu, không bằng cho ta xử lý một ít chuyện vặt tại thành Tây Linh. Ngài cũng biết ta ngoài trừ sống phóng túng ra cái gì cũng không biết làm.

Tề Bắc nở nụ cười nói:

- Tốt, bắt đầu từ Quy Công nhé.

Mặt của Ly Đông Lai nhất thời sụp xuống, khếch đại nói:

- Ngũ thiếu, Quy Công là công việc yêu cầu tính chuyên nghiệp, tài nghệ rất cao. Nếu không, ngài cho ta đi quản lý mấy cô nương kia đi.

- Cho người quản lý, người không biết thủ mới lạ. Như vậy đi, bốn thành chủ lập cho người một giải trí ty. Người tạm thời nhận chức trưởng ty ở đó nhé.

Tề Bắc cười nói.

Giải trí ty? Cái này không phải quản lý sống phóng túng phương diện sao? Ly Đông Lai vẽ mặt tươi cười.

- Người chịu trách nhiệm thu thập thông tin tình báo, xem xét xem có thông tin nào có giá trị không.

Tề Bắc nói.

Ly Đông Lai mắt híp liếc lên, lập tức ưỡn ngực tự tin nói:

- Ngũ Thiếu yên tâm, Đông lai nhất định sẽ không làm người thất vọng.

Sau khi Ly Đông Lai cao hứng mãnh liệt rồi đi, khoe miệng Tề Bắc lại lộ ra vẻ tươi cười thân nhiên. Hắn đứng là muốn thử xem Ly Đông Lai tính nhạy cảm, lúc trước hắn nhận ra, người này mặc dù nhìn rất bình thường, tính cách có hạo sắc một chút, nhưng rất biết tính toán lòng người. Đối với phương tiện môn đạo cũng rất rõ ràng, cho hắn chịu trách nhiệm thành lập mạng lưới tình báo đúng là lựa không tồi, bất quá phải dùng thử một thời gian đã rồi xem xét lại.

Lúc này, Đỗ Thọ đi vào nói:

- Tước gia, ba tháng trước không chỉ hắn tới tìm ngài, Kim Diệp hoàng triều Lan Lăng Hầu cũng tới, hắn cũng không ở tại Phủ Thành Chủ, mà ở một túp điểm cách đây không xa.

Lan Lăng Hầu? Hắn cũng tới?

- Người phái người đi mời hắn.

Tề Bắc thâm nhiên nói.

Rất nhanh Lan Lăng Hầu một thân son phấn khí tức âm nhu đi tới Phủ Thành Chủ.

- Chủ nhân.

Lan Lăng Hầu cúi người nói.

Tề Bắc ngồi trên ghế cong hai chân lên nhìn chăm chăm vào Lan Lăng Hầu một lát mới nhạt nhạt mở miệng nói:

- Hãn Mạc Tư phái người tới sao?

Lan Lăng Hầu kinh hãi, làm sao Tề Bắc biết được.

- Vâng, thưa chủ nhân. Trong khoảng thời gian ta xâm nhập thăm dò thông tin tình báo, sử dụng một số thủ đoạn nhỏ đến gần Hãn Mạc Tư. Hiện tại được hắn coi trọng trở thành người của Hoàng quyền nhất phái.

Lan Lăng Hầu nói.

- Hãn Mạc Tư lão hồ ly làm sao lại dễ dàng tin nhiệm người thế, sợ rằng lần này phái người tới mục đích cũng là muốn thăm dò người.

Tề Bắc nói.

Bây giờ bên trong Kim Diệp hoàng triều nội chiến ngày càng gay gắt, Hãn Mạc Tư cho dù muốn mượn sức Lan Lăng Hầu sợ cũng không dễ dàng tin tưởng hắn. Ai biết được Nặc Đức gia tộc cũng mượn sức Lan Lăng Hầu hay không?

- Ta cũng nghĩ như thế.

Lan Lăng Hầu nói.

- Vậy Hãn Mạc Tư phái người tới làm gì?

Tề Bắc hỏi.

- Hẳn nghĩ muốn triệt để chia rẽ quan hệ giữa ngài và Nặc Đức gia tộc, và sử dụng ngài.

Lan Lăng Hầu nói.

- Ha ha, tính toán không tệ, nhưng hẳn định trả giá như thế nào.

Tề Bắc nở nụ cười nói.

- Chỉ cần có thể diệt trừ Nặc Đức gia tộc, hẳn nguyện ý giao ra ba tỉnh Tây Bắc, sau đó toàn lực ủng hộ ngài tự mình lập quốc gia riêng.

Tề Bắc chỉ nhàn nhạt cười, ba tỉnh Tây Bắc, Hãn Mạc Tư ra tay quả nhiên hào phóng.

Chẳng qua, nếu hoàng quyền sụp đổ, Nặc Đức gia tộc lên ngôi thì cả Kim Diệp hoàng triều đều là của Nặc Đức gia tộc.

Cũng có thể Nặc Đức gia tộc bị nhử tận gốc, hoàn toàn bị tiêu diệt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Muốn Ngủ Cùng Thành Chủ Đại Nhân

Tề Bắc rất có dã tâm, nhưng trên người hẳn dù sao cũng mang dòng máu của Nặc Đức gia tộc, để hẳn cản ngược lại Nặc Đức gia tộc, Hãn Mạc Tư có thể xem thường hẳn hay không?

Đúng lúc này trong lòng Tề Bắc vừa động, Hãn Mạc Tư cùng gia chủ Kha Đế của Nặc Đức gia tộc thuộc cùng một cái cấp bậc, giao hoạt cùng thủ đoạn chẳng nề tung ra một phần thưởng hư vô mờ mịt đã muốn thu mua hẳn?

Ánh mắt của Tề Bắc nhất thời bắn ra tia sáng nhìn về phía Lan Lăng Hầu, khóe miệng cương lên một nụ cười lãnh khốc nói:

- Lan Lăng Hầu người chỉ là con chó của ta, dám can đảm nói lừa gạt bổn thiếu gia, bổn thiếu gia liền cho người hồn phi phách tán.

Tề Bắc hơi chuyển động ý nghĩ một chút, phong ấn tại mi tâm của Lan Lăng Hầu liền hoạt động.

Lan Lăng Hầu nhất thời hét thảm một tiếng, hai tay ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.(Biên: Giống Tôn Ngộ Không thể)

- Chủ nhân, chủ nhân ta sai rồi tha cho ta đi.

Lan Lăng Hầu thống khổ kêu lên.

Tề Bắc cười lạnh một tiếng, cũng không định ngừng lại, hẳn muốn để lại cho Lan Lăng Hầu một vết sẹo để chứng minh mình có phải thật sự không chế được hẳn.

Mãi đến khi Lan Lăng Hầu trên mặt đất sùi bọt mép, không còn có sức để nói nữa Tề Bắc mới buông tha.

Một lúc lâu sau Lan Lăng Hầu mới ưỡn oài đứng lên, cả người không ngừng run rẩy ánh mắt cũng vô cùng hoảng sợ. Cúi đầu cung thuận đứng trước mặt Tề Bắc.

Thời gian trước, Lan Lăng Hầu đi hỏi thăm không ít địa phương của Quang Minh thần điện, mời đại tể tự kiểm tra thân thể có hay không có vấn đề, nhưng kết quả thân thể hẳn hoàn toàn khỏe mạnh không có bất kỳ vấn đề nào. Theo thời gian trôi đi, hẳn cũng hoài nghi mình có phải hay không bị khống chế.

Thế nhưng hiện nay, loại cảm giác thống khổ sống không bằng chết để cho hẳn biết cõi đời này căn bản không có may mắn. Mạng của hẳn bị một người thần bí khống chế, đồng thời cách khống chế lại rơi vào tay Tề Bắc.

- Hãn Mạc Tư bảo ta giao cho người vật này, ta nhịn không được nhìn lên một chút.

Lan Lăng Hầu vừa nói vừa đưa cho Tề Bắc một khối ma pháp thạch trong suốt.

Tề Bắc đưa vào một tia năng lượng, bên trong ma pháp thạch liền hiện lên một đoạn văn tự.

- Thần thạch? Tuổi thọ trăm năm!

Con người Tề Bắc co rút lại. Không nghĩ tới điều kiện của Hãn Mạc Tư lại như vậy.

Theo lời nói của Hãn Mạc Tư, Khai quốc đại đế Kim Diệp hoàng chiều từng gặp phải thần duyên, được tặng một khối thần thạch. Sau khi thần thạch được mở ra, nhận được Quang Minh thần quang chiếu rọi, tuổi thọ kéo dài cả trăm năm.

Loài người thông thường chỉ sống khoảng một trăm năm, những ai có thể đạt tới cảnh giới Thiên phẩm thì có thể tăng lên đến ba trăm năm. Nếu trong vòng ba trăm năm không thể đạt tới Thánh cấp, vậy chỉ có thể tiếc hận về với tổ tiên, chưa người nào có thể sống quá ba trăm năm.

Rất nhiều Thiên phẩm cường giả khi thần chết gọi, không cam lòng chết đi, vì không có siêu thoát tiến nhập Thánh cấp. Thứ bọn họ thiếu chính là thời gian, nhiều thêm vài chục năm nói không chừng có thể đạt tới Thánh cấp.

Có thể ban tuổi thọ cho con người chắc chỉ có Thần mới làm được.

Chỉ là, cái này là sự thật? Hay là kế sách của Hãn Mạc Tư?

- Người nhìn nội dung ma pháp thạch có suy nghĩ gì?

Tề Bắc đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lan Lăng Hầu nói.

- Vâng... Đúng vậy.

Lan Lăng Hầu không dám nhìn Tề Bắc. Hẳn thật sự đã động tâm, muốn che dấu Tề Bắc rồi nghĩ biện pháp cướp lấy Thần thạch.

- Người về nói Hãn Mạc Tư, bốn thiếu gia cần thời gian suy nghĩ.

Tề Bắc thần nhiên nói.

Tề Bắc hiển nhiên sẽ không bởi vì viên Thần thạch này mà trợ giúp Hãn Mạc Tư diệt trừ Nặc Đức gia tộc. Hãn Mạc Tư muốn dùng kế sách cái này công tâm hãn. Hãn liền treo khẩu vị kéo dài thời gian, tự mình phát triển thực lực mới là vương đạo.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Lan Lăng Hầu thờ phào nhẹ nhõm, sợ Tề Bắc tức giận trực tiếp giết hãn.

- Sau khi trở về, để cho Ma Dược Sư Duy Nhĩ đến Tây Linh thành, mặc kệ người dùng biện pháp gì.

Tề Bắc lần nữa nói.

- Vâng, chủ nhân.

Lan Lăng Hầu gật đầu lia lịa, không có nửa điểm dám cự tuyệt.

- Người có thể rút.

Tề Bắc phát tay, như đuôi con ruồi vậy.

Lan Lăng Hầu sợ hãi rời khỏi đây, Tề Bắc bụng chén trà giống như đang định thân vậy, giữ vững động tác này, ánh mắt không ngừng biến ảo.

Cũng không biết bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân đang tiến lại đây. Một thân ảnh bé nhỏ xuất hiện mang theo mùi hương gay mũi tiến đến.

- Thành chủ, huynh trở lại thế nào không tìm muội.

Mễ Kỳ kêu lên, trực tiếp nhảy lên người Tề Bắc.

Tề Bắc sợ hết hồn vội vàng bỏ chén trà xuống.

- Ta nói muội cái nha đầu này, trên người muội có cái gì vậy vừa bản khó ngửi vậy...

Tề Bắc cau mày nhìn Mễ Kỳ bẻ nạng sang một bên, áo bào trên người hãn cũng bị nhuộm đủ màu sắc.

- Huynh dám chê muội bản? Không phải muội đang giúp huynh chế tạo Phá Thiên Khải sao?

Mễ Kỳ chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Được rồi, lại chu môi lên rồi, muội chính là bản thành chủ đệ nhất công thần được chưa.

Tề Bắc cười ngất nhẹ cái khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đột nhiên nhớ ra so sánh với Phong Nhựt Vũ, hai nha đầu này tuổi tác cũng không hơn nhau bao nhiêu, tính cách cũng rất tình quái, hai người ở chung một chỗ, đoán chừng đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã.

- Như vậy còn tạm được, vậy nên thương cho đệ nhất công thần cái gì vậy?

Mễ Kỳ vui vẻ nói.

- Trước đi tắm rửa rồi nói sau.

Tề Bắc nói.

- Dù sao trên người thành chủ cũng bị muội làm bẩn rồi, không bằng chúng ta cùng nhau tắm.

Ánh mắt Mễ Kỳ lấp lánh, con người cũng không ngừng đảo qua Tề Bắc.

Tề Bắc bỗng cảm thấy hạ thân lạnh lẽo, tiểu nha đầu này vẫn còn ý định đó sao?

- Huyền Ảnh, đem nha đầu này đi tắm rửa.

Tề Bắc trực tiếp kêu lên.

Huyền Ảnh lắc mình đi vào, không để ý tới Mễ Kỳ phản đối liền kéo nàng đi ra ngoài.

- Quý hẹp hòi, cũng không phải chưa thấy được.

Mễ Kỳ lầu bầu nói.

Thính lực của Tề Bắc tương đối khá, nghe song những lời này thiếu chút nữa là đột quy, tiểu nha đầu này là do thằng nào dạy dỗ vậy?

.....

Một tiếng sau, Mễ Kỳ mặc một bộ quần áo tắm đúc từ ngọc tương đối đáng yêu đi vào.

Nàng cũng không để ý tới Tề Bắc trực tiếp nhảy lên giường lớn ôm gối lăn vài vòng rồi mới mở miệng:

- Thành chủ đại nhân, giường của huynh thật lớn, mười tám nữ nhân vẫn vừa.

Tề Bắc liếc nàng một cái, cũng lười phản ứng với nàng.

- Muội cũng là nữ nhân, muội hôm nay muốn ngủ ở đây.

Mễ Kỳ hì hì cười nói.

- Bồn thiếu gia đối với tiểu la ly nửa điểm hứng thú cũng không có.

Tề Bắc bĩu môi nói.

- Không biết nhìn người, bồn cô nương lớn lên khẳng định là đại mỹ nữ không hề kém Huyền Ảnh tỷ tỷ.

Mễ Kỳ nói.

- Vậy chờ muội lớn lên nói tiếp.

Tề Bắc nói.

Mễ Kỳ cau cái mũi nhỏ nói:

- Phần thưởng của muội đâu?

Tề Bắc vung tay lên, một tờ da thú xuất hiện bay đến trước mặt Mễ Kỳ. Phía trên chính là thần bí văn tự được sao chép dưới địa đạo ở thần điện Man Hoang vực.

Mễ Kỳ nhận được không khỏi “Ồ” lên một tiếng nói:

- Thành chủ đại nhân siêu cấp đẹp trai vô đối, huynh lấy vật này ở đâu vậy?

- Ở chỗ muội nói, Địa Tinh văn minh di chỉ phát hiện xác của ba tên Ca Đặc Nhân, phía dưới người bọn chúng có chút ít văn tự, muội có biết hay không?

- Đây chính là Bắc Địa tinh văn tự, nổi tiếng thâm ảo khó hiểu, muội cũng chỉ nhận biết mấy chữ, nhưng sau này kiểu gì cũng nghiên cứu ra.

Mễ Kỳ nói.

Mễ Kỳ chăm chú nghiên cứu một hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói:

- Thành chủ đại nhân, huynh nói phần thưởng là cái này sao?

- Đúng vậy, muội nghĩ muốn cái gì?

Tề Bắc nở nụ cười nói.

- Muội muốn lấy huynh cũng cho sao?

Mễ Kỳ hỏi, ánh mắt bắt đầu quay tròn chuyển loạn.

- Như vậy hợp tình hợp lý, còn cần ta phải nói sao?

Tề Bắc làm sao có thể mắc mưu, đầu tiên coi chuyện này nói bình thường, nếu không hợp tình hợp lý còn không phải do hắn định đoạt sao.

- Tối hôm nay muội muốn ngủ cùng huynh.

Mễ Kỳ nói. Ánh mắt như tỏa sáng nhìn Tề Bắc.

- Không...

- Không cho nói không được, muội ngủ một mình thấy sợ, ở một ngày sợ một ngày.

Mễ Kỳ cầu khẩn nói, trong đôi mắt cũng đọng đọng nước mắt.

- Cái này...

Tề Bắc có chút do dự, Mễ Kỳ vẫn còn là một tiểu hài tử, mặc dù nói ra một ít lời nói kinh người... Nhưng có thể trong lòng nàng cũng không có ý tứ khác.

- Hơn nữa gọi Huyền Ảnh tỷ tỷ ngủ cùng, ba người chúng ta cùng ngủ.

Mễ Kỳ lại nói.

Tề Bắc không cách nào từ chối nữa đành đồng ý.

- Ha ha.

Mễ kỳ hưng phấn trên giường nhảy nhót, tựa hồ đây là thiên đại phần thưởng đối với nàng vậy.

Ban đêm tĩnh lặng chỉ có ánh trăng mờ mờ huyền ảo xuyên thấu qua cửa sổ lung linh đi vào.

Tề Bắc nằm ở chính giữa giường, bên tay trái là Huyền Ảnh, bên tay phải là Mễ Kỳ.

Mễ Kỳ gối đầu lên vai Tề Bắc, hai tay như bạch tuộc quấn lấy hắn, ngủ hết sức ngon, khóe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

- Huyền Ảnh, muội nói xem chúng ta bây giờ có giống như hai vợ chồng mang theo con cái.

Tề Bắc nhẹ giọng cười nói, hắn vốn tưởng Mễ Kỳ sẽ hành hạ hắn một hồi lâu mới buông tha. Nhưng lại làm hắn kinh ngạc là Mễ Kỳ gối đầu lên vai hắn rồi ngủ thiếp đi, chỉ là ôm hắn hơi chặt, tựa hồ sợ tuột mất vậy.

Huyền Ảnh lộ ra vẻ mặt tươi cười nhẹ nhàng nói:

- Thiếu gia, Mễ Kỳ khả năng thiếu hụt tình thương của cha, nên bắt huynh làm cha nàng rồi.

Tề Bắc vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta bây giờ vẫn chưa mười tám tuổi, nào có con gái lớn nha vậy?

- Đây cũng là một loại phản ứng tâm lý bình thường mà thôi, muội có thể hiểu được.

Huyền Ảnh sâu xa nói.

- Huyền Ảnh, đừng có nói muội đen bản thiếu gia thành phụ thân muội? Đây cũng quá...

Tề Bắc dùng ngữ khí cổ quái nói.

Nụ cười Huyền Ảnh nhất thời đỏ ửng, xấu hổ kêu lên:

- Thiếu gia, huynh nghĩ đi đâu rồi, đây là cảm giác khó nói, cũng không phải thật sự coi huynh là phụ thân...

- Được rồi, được rồi, ta hiểu, ta chỉ đùa thôi.

Tề Bắc đầu hàng nói.

Trong phòng cũng bắt đầu im lặng, chỉ còn vài tiếng hít thở.

Lúc này có một bàn tay thò xuống xoa xoa bắp đùi của Huyền Ảnh.

Thân thể mềm mại của Huyền Ảnh run lên, thấp giọng cầu khẩn nói:

- Thiếu gia, Mễ Kỳ ở đây.

- Việc mẹ gì, nha đầu này ngủ say như heo...

Tề Bắc nghiêng đầu cắn lỗ tai Huyền Ảnh nói, lè lưỡi nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng.

Vành tai cũng là chỗ mẫn cảm nhất của Huyền Ảnh, nhất thời thân thể nàng run lên, đáy lòng lại dâng lên một tia kích thích.

Đúng lúc này Mễ Kỳ đột nhiên nói mớ, nỉ non vài tiếng rồi đột nhiên đặt tay trên người Tề Bắc, vừa vặn đặt đúng tiểu huynh đệ đang dục dịch.

Tề Bắc hít một hơi, con mẹ nó, nha đầu này chẳng nhẽ già vờ ngủ? Tính quấy rối?

Vốn Huyền Ảnh có chút rục rịch cũng bị Mễ Kỳ dọa hết hồn, dứt khoát đưa lưng về phía Tề Bắc mà ngủ.

Tề Bắc trong lòng than thở một tiếng, đêm nay số chó c m n r, thôi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Linh Hồn Đột Phá

Ánh trăng giữa màn đêm phủ sáng khắp nơi nơi, xuyên thấu qua cửa sổ, trải lên phòng một lớp ánh sáng màu bạc mờ.

Đột nhiên một tiếng động vang lên, Tề Bắc lúc này nhú mày nhìn quanh.

- Ta đang ở đâu? Chẳng lẽ là mộng sao?

Tề Bắc nhìn quanh, phát hiện hắn đang phiêu du ở một không gian hư vô.

Trong không gian, có những tia quang mang lơ lửng, giống như ngàn vạn con phi trùng đang nhảy múa.

Tề Bắc hướng về phía trước bay đi, bất chợt hắn phát hiện ra cách đó xa xa hiện lên bóng lưng của một vị nữ tử, nhìn qua vô cùng quen thuộc.

Tề Bắc ra sức bay đến nhưng vô luận hắn cố gắng thế nào cũng vẫn thấy chung chung không thể đến gần nàng.

- Đây, người là ai? Người sao có thể thấy ta?

Tề Bắc la lớn.

Nữ tử khẽ quay đầu, lộ ra đôi mắt sáng trong tựa tinh không.

“Àm!”

Tề Bắc chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, ý niệm hoảng hốt, ánh mắt đó tựa như xuyên qua thời không nhìn thẳng lên người hắn, khiến cho linh hồn của hắn tựa như cũng bay lên.

Nhưng đúng lúc này, hư không nổ tan tành, thân ảnh của nữ tử hóa thành ngàn vạn điểm quang mang tản đi.

Trên giường Tề Bắc đột nhiên chấn động, mở hai mắt.

Tầm lưng, ánh mắt đỏ vì sao lại quen thuộc đến vậy?

- Thành chủ đại nhân, huynh lại mơ thấy ác mộng sao?

Mễ Kỳ chui đầu ra, đôi mắt mang theo vẻ tò mò hỏi.

- Nằm mơ thì đúng rồi, nhưng không hẳn là ác mộng... Mễ Kỳ, tay của muội... Tay của muội đang để ở đâu vậy?

Tề Bắc trả lời, bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng, hắn cảm giác thấy tiêu đệ đệ của mình dường như đang bị một bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt.

- Tay... cái gì tay?

Mễ Kỳ ngáp một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chui đầu vào chăn.

- Oa... sao lại trở nên lớn như vậy, muội còn tưởng rằng nó là cái điều khiển trực quay?

Mễ Kỳ thanh âm ngạc nhiên từ trong chăn truyền ra.

Tề Bắc im lặng, trực tiếp đem bàn tay nhỏ nhắn không yên phận của Mễ Kỳ bỏ qua một bên, sau đó đứng dậy mặc quần áo.

Lúc này ở ngoài sắc trời đã sáng, Huyền Ảnh không biết từ lúc nào đã rời khỏi giường.

Tề Bắc vẫn cảm giác thấy đầu có chút ong ong, mặc dù đã tỉnh nhưng ánh mắt kia vẫn rõ mồn một trong đầu hắn.

- Thiếu gia, huynh làm sao vậy?

Huyền Ảnh lo lắng hỏi. Tề Bắc đứng thất thần như vậy một lúc lâu khiến nàng không khỏi lo âu.

- Không có chuyện gì.

Tề Bắc lắc đầu, nhưng sau đó lại tiếp tục thất thần.

Huyền Ảnh than nhẹ một tiếng, không quấy rầy Tề Bắc nữa, nàng thầm nghĩ chắc hẳn thiếu gia đang có điều gì suy nghĩ.

Đêm đó Tề Bắc lại tiếp tục nằm mộng.

Trong mộng bóng lưng ánh mắt đỏ lại hiện lên như cũ.

Chỉ là lần này khi tầm lưng kia hóa thành vạn điểm quang mang tiêu tán thì Tề Bắc cũng không có lập tức tỉnh lại.

Hư không biến ảo, Tề Bắc lúc này đang đứng ở trên đường cái, giữa dòng người hối hả ngược xuôi.

- Đây là...

Tề Bắc sững sờ một chút, đây chẳng phải là đường cái của thành Tây Linh sao.

Trong đám người, một mỹ nữ tuyệt sắc mặc quần màu xanh xuất hiện, khiến cho Tề Bắc phải tròn tròn đôi mắt.

Là nàng? Chính là nàng sao? Là nữ tử giúp hắn đi ra khỏi thế giới Dục Vọng.

Giống như một cảnh tượng bình thường, nữ tử kia mang theo nụ cười vui vẻ, ngọt ngào đi sát qua người hắn hướng về phía một thanh niên tuấn tú.

Lúc này Tề Bắc chợt phát hiện ra, thanh niên tuấn tú kia dường như giống hệt như đức. truyện được lấy từ website tung hoành

Tại thế giới Dục Vọng, hắn một trao làm cho đầu hắn vỡ vụn.

Đúng lúc này, nữ tử kia đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía hắn.

Cái nhìn này khiến cho Tề Bắc nhất thời liền tỉnh lại từ trong mộng.

Trong hư không, bóng lưng cùng ánh mắt của nữ tử nhanh chóng hợp lại, hoàn mỹ vô khuyết.

Tề Bắc chợt nhớ ra cái gì đó, lấy ra không gian giới chỉ từ trên người đệ tử Mộng Huyền Hải, ý niệm đi vào liền đi tới không gian độc lập kia.

Nơi đó, bức mỹ nhân đồ kia vẫn còn, chỉ bất quá hần nhớ là bức mỹ nhân đồ chỉ có một bóng lưng, nhưng hiện tại lại hơi nghiêng đầu ra, lộ ra đôi mắt đẹp giống như trong mộng.

- Là người, người đang lôi kéo ta vào thế giới Dục Vọng?

Tề Bắc lẩm bẩm hướng về bức họa tự nói.

Mỹ nhân trong bức họa đột nhiên rời ra, hóa thành một đạo lục quang sáp nhập vào ý thức của Tề Bắc.

Ý niệm của Tề Bắc trong không gian giới chỉ nhất thời bị hút ra, hần chỉ cảm thấy linh hồn mình trong nháy mắt thăng hoa, mắt thấy Tây Đô tựa hồ sống lại.

Ánh mắt của Tề Bắc càng ngày càng trong trẻo, vẻ hoảng hốt tiêu tán, cảm giác tựa như là đã đột phá cảnh giới.

Không phải là đột phá cảnh giới, mà là cảnh giới linh hồn đột phá.

Tề Bắc suy tư một lúc lâu, thủy chung cũng không hiểu chuyện gì xảy ra?

Hần cho dù không hiểu nhưng cũng không nghĩ thêm nữa. Dù sao thì cảm giác lúc này cũng rất tốt, tựa như khi Thần Long biến đột phá cũng không có tốt như vậy.

Cửa thành Tây Linh, dòng người hối hả đi lại, âm thanh huyền ảo khắp nơi.

Một gã mỹ nam tử tóc màu trắng bạc, mặc bạch y, gương mặt không xúc cảm, cả người phát ra khí tức băng hàn khiến cho những người đi gần cảm thấy rét run, không khỏi tránh ra xa.

Hần mặc dù di chuyển nhưng cả người không có nửa điểm sinh khí, tựa hồ như một cái tượng đá biết đi.

Thành vệ quân nhất thời đều cảnh giác, đề phòng nhìn gã nam tử.

Nhưng nam tử này tựa hồ như không muốn gây chuyện, hần lạnh lùng đi vào thành.

- Lạnh quá. Chẳng lẽ hần tu luyện đấu khí thuộc tính hàn sao?

Có người thầm nói.

- Người nọ hần là cao thủ, chắc chắn là một cao cấp chiến sĩ.

Một gã thương nhân khẳng định nói.

- Mẹ nó, lão tử không ưa nhất là loại người như thế.

Một gã dong binh khinh thường nói.

Nhưng đúng lúc này, gã nam tử băng hàn đột nhiên quay lại, khiến cho gã dong binh kia nhất thời cúi đầu, không dám nói thêm một lời.

Nhưng gã nam tử này căn bản không thèm nhìn hần mà đi đến trước mặt đám thành vệ lúc này đang khẩn trương, lạnh lùng nói:

- Ta muốn gặp thành chủ của các người, dẫn đường.

- Người tự mình đi đến thành chủ phủ mà tìm, thành chủ đại nhân có nguyện ý hay không chúng ta cũng không biết, chức trách của chúng ta là thủ cửa thành chứ không phải chỉ đường.

Gã đội trưởng ngẩng đầu lên đáp, hần vốn là một gã tử tù, chạy trốn đến thành Tây Linh kiếm sống. Sau đó khi Tề Bắc tiếp quản thành Tây Linh thì liền báo tên nhập ngũ.

Thần Long quân vô luận là đối mặt với đối thủ mạnh thế nào thì vẫn giữ được tinh thần quả cảm, đây là những điều hần học được khi ở trong Thần Long quân.

Trên người gã nam tử băng lãnh tức thời toát ra hàn khí cuộn cuộn, trực tiếp đem đám người trong vài trăm thước đẩy ra ngoài, một tầng sương lạnh lấy hần làm trung tâm lan tràn ra khắp nơi.

Một gã thành vệ trực tiếp thả ra ma pháp hỏa diễm, báo hiệu khi có địch tập kích.

Nhìn hỏa diễm trên không trung nổ tung, gã thanh niên nhìn vào trong thành thầm cười nhủ đỡ phải phiền toái.

Không lâu sau, một đội Thần Long quân toàn thân võ trang cấp tốc chạy đến, đem gã nam tử băng lãnh bao vây lại.

Đầu lĩnh Thần Long quân là đội trưởng Đỗ Thọ, hấn vốn là một kẻ vô cùng giáo hoạt, nhãn lực hết sức sắc bén. Vừa nhìn thấy gã nam tử kia quanh thân đầy hàn khí liền lập tức cảm thấy gã này chắc chắn khó giải quyết, người này ít nhất cũng đạt tới thực lực vương phẩm cường giả, chỉ sợ còn muốn mạnh hơn.

Tề Bắc ngay khi vừa bước chân ra khỏi phòng liền thấy ma pháp hỏa diễm nổ tung trên trời không khỏi sùng sốt.

Kể từ khi uy danh của hấn đại thịnh, quy củ của thành Tây Linh đã đi vào lòng người, ngay cả đám mạo hiểm giả vốn gây sự nhiều nhất tới thành Tây Linh cũng không dám làm loạn.

- Kim Cương, Độc Nhãn, đi xem náo nhiệt một chút, xem kẻ nào dám ăn tìm gấu gan báo làm loạn ở thành của bọn thiếu gia.

Tề Bắc kêu lên.

Kim Cương cùng Độc Nhãn hiện ra trước mặt Tề Bắc, thấy tinh thần hấn hưng phấn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày qua Tề Bắc như mất hồn, giờ khôi phục lại bình thường khiến cho bọn họ vô cùng mừng rỡ.

Khi Tề Bắc cảm thấy được khí băng hàn xa xa liền biến sắc, hấn không quên cổ khí tức này, đây chính là gã địa phẩm cường giả lúc đầu đi theo Long Giáp quân đuổi giết hấn.

Hiện tại Hãn Mạc Tư đại đế cũng bắt đầu mượn hơi hấn, vì thế tên này hấn là không phải do Hãn Mạc Tư phái tới. Như vậy chỉ có thể là hấn đến để báo mối thù một ngón tay ở thành Thanh Diệp.

Bất quá nếu như Tề Bắc còn chưa đạt tới Thần Long đệ nhị biến như trước kia thì hấn vẫn còn chút kiêng kỵ địa phẩm cường giả... bất quá lúc này thì hấn không sợ.

Ngược lại trong lòng hấn còn có chút mong chờ.

Khi Tề Bắc chạy tới thì Đỗ Thọ cùng đám Thần Long Quân đã hàn khí của Lãnh Tùy Phong chắn bay ra ngoài

- Thành chủ, hấn...

Đỗ Thọ chạy tới, đang muốn nói rõ tình hình nhưng liền bị Tề Bắc giờ tay lên cắt ngang.

Tề Bắc nhìn Lãnh Tùy Phong, Lãnh Tùy Phong cũng nhìn hấn, ánh mắt của hai người trên không trung va chạm kịch liệt.

Không có sát ý nhưng trong ánh mắt của song phương lại hiện lên chiến ý mãnh liệt.

Cơ hồ như cùng lúc hai người trong nháy mắt liền bay lên không trung.

Sau lưng Tề Bắc hiện lên đầu khí chi dực màu vàng, còn sau lưng Lãnh Tùy Phong lại xuất hiện hàn băng chi dực, trong phút chốc hai người đã biến mất.

Trên bầu trời Hoang Nguyên, Tề Bắc cùng Lãnh Tùy Phong cơ hồ đồng thời xuất hiện, trôi nổi giữa không trung, khí thế bắt đầu phát ra hoàn toàn.

- Địa phẩm đỉnh...

Tề Bắc ánh mắt nheo lại, từ thân thể của Lãnh Tùy Phong hàn sương cuộn cuộn phát ra.

Bất quá khiến cho Tề Bắc có chút vui mừng ngoài ý muốn là hấn vốn tưởng rằng trước mặt địa phẩm cường giả nếu hấn không Long hóa thì rất khó chống đỡ.

Nhưng lúc này hấn phát hiện ra, cho dù hô hấp có khó khăn một chút, nhưng để chống đỡ cũng không phải vấn đề gì lớn lắm.

Khí thế của địa phẩm cường giả với hấn mà nói tựa hồ cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Lãnh Tùy Phong dường như nhận ra điều này, chiến ý trong mắt càng đậm. Gã thiếu niên trước mặt gã ban đầu chỉ là trung cấp chiến sĩ nhưng lại dùng một loại năng lượng cổ quái gì đó khiến hấn bị thương, mặc dù hấn khinh thường nhưng bị một gã trung cấp chiến sĩ làm bị thương là sự thật, hấn không muốn vì mình mà kiếm cớ.

Vậy mà ngắn ngủi một năm thời gian, gã thiếu niên này đã đến cảnh giới vương phẩm cường giả, thực lực tăng nhanh đến mức rợn người.

Nhưng cũng vì thế mà hấn càng muốn giao thủ.

Lãnh Tùy Phong đưa tay lên, hàn ngọc trường kiếm hiện ra, trước kia hấn vốn cho là xuất kiếm đối phó với gã thanh niên trước mặt là một điều sỉ nhục nhưng lúc này chỉ sợ không xuất ra kiếm mới là một loại sỉ nhục.

Bỗng nhiên con người của Lãnh Tuyền Phong co rụt lại, hắn cảm thấy sau lưng có một đạo đầu khí chỉ nhận bén nhọn bổ về phía cổ của gã, mà thân ảnh của Tề Bắc trước mặt đang từ từ mờ dần.

Hàn Ngọc kiếm trong tay Lãnh Tuyền Phong nhanh như chớp đánh về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Băng Hồn

Hàn Ngọc Kiếm khi đánh trúng kim nhận (Khí nhọn màu vàng hình lưỡi dao) khiến cho hàn khí trong nháy mắt bạo động, dường như kim nhận đã hoàn toàn bị đóng băng.

Nhưng ngay sau đó, kim nhận rít lên một tiếng mang theo băng phong cuồng bạo bắn ngược lại, mục tiêu chính là thân ảnh của Tề Bắc vừa mới hiện ra.

“Long Sĩ Đầu” Tề Bắc quát to một tiếng, hắc sắc trường kiếm trong tay kim mang bạo trướng, hóa thành một đầu Kim Long hướng về Lãnh Tuyền Phong đánh tới.

Bất quá khi va chạm với thiên băng, thân ảnh của Kim Long càng lúc càng nhạt.

Nhưng ngay khi thân ảnh của Kim Long sắp biến mất, từ long đầu đột nhiên phát ra ánh sáng lạnh lẽo, một đạo kim mang nhanh như chớp đánh về phía Lãnh Tuyền Phong.

Lúc này khoảng cách của Kim Long cùng Lãnh Tuyền Phong bất quá chỉ mấy chục thước, bất ngờ công kích khiến cho Lãnh Tuyền Phong ngoài dự liệu.

Con người của Lãnh Tuyền Phong tựa hồ đóng băng, hắn lộ ra một tia kinh ngạc, công kích đột đầu nhưng lại cất dấu đột thứ hai. Nếu thực lực không xê dịch nhiều thì chỉ sợ một kích này thực sự có thể trở thành sát chiêu.

Bất quá Lãnh Tuyền Phong thân là Địa Phẩm chiến sĩ mà Tề Bắc chỉ là Vương Phẩm chiến sĩ, đây chính là chênh lệch một cảnh giới. Vì vậy công kích này của Tề Bắc mặc dù vô cùng bất ngờ nhưng vẫn không làm cho hắn thất kinh.

Bất quá Lãnh Tuyền Phong cũng không dám khinh thường, hắn hiện tại đối mặt với công kích của Tề Bắc không dám coi nhẹ. Ban đầu ở thành Thanh Diệp hắn đã ăn phải quả đắng, lần đó đã khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Lãnh Tuyền Phong trong nháy mắt xuất kiếm, trước mặt hắn ngưng tụ thành một tấm Hàn Băng chi thuẫn.

Kim mang đánh lên Hàn Băng chi thuẫn, sắc mặt của Lãnh Tuyền Phong vốn bình thường đột nhiên khẽ biến. Hàn Băng chi thuẫn không ngờ vô thanh vô tức đã bị kim mang xuyên thấu bắn thẳng đến trái tim hắn.

Là năng lượng thần bí kia...

Hàn Băng đầu dục trên lưng Lãnh Tuyền Phong chấn động, cả người trong nháy mắt đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Trong lòng Tề Bắc vừa động, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống, sương lạnh bay khắp trời.

- Nếu như người chỉ dựa vào năng lượng thần bí cùng linh hồn cường hãn hơn thường nhân thì... người không phải là đối thủ của ta.

Thanh âm của Lãnh Tuyền Phong vang lên từ phía, bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện từng đạo hàng băng tựa như sóng triều hướng về phía Tề Bắc đánh đến.

Trái tim Tề Bắc nhất thời co rụt, đây mới chính là thực lực chân chính của Địa Phẩm cường giả, căn bản không cần dùng chiêu thức hoa mỹ đùa giỡn cùng hắn, trực tiếp lấy lực lượng cường hãn để lấn áp.

Đầu khí của Lãnh Tuyền Phong tu luyện vốn là thánh phẩm, sau khi đạt tới Địa Phẩm đỉnh thì có thể nói ở Địa Phẩm cảnh giới, hắn coi như là tồn tại vô địch.

Nếu như Tề Bắc không long hóa thì chỉ sợ riêng lực lượng đầu khí cũng đủ để khiến hắn nát bấy.

Long lực của Thần Long quyết mặc dù rất cao nhưng dưới tình huống đối phương cảnh giác cùng với cảnh giới xê xích quá lớn thì nó cũng không thể giúp Tề Bắc có thể ngang tay cùng Lãnh Tuyền Phong.

Hàn Băng lăng triều trong nháy mắt đem Tề Bắc bao phủ, tựa hồ như cả phiên không gian này cũng bị đóng băng lại.

Lãnh Tuyền Phong toát ra thần sắc thất vọng, chẳng lẽ đành vậy sao?

Bất quá, rất nhanh Lãnh Tuyền Phong liền nghĩ lại, hắn còn có thể mong đợi gì hơn nữa? Một gã vương phẩm chiến sĩ có thể có thể làm được như Tề Bắc đã là điều khó thể tưởng tượng rồi, ngay cả bản thân hắn lúc trước cũng không nhất định có thể làm được.

Nhưng đúng lúc này, bên trong băng phong đột nhiên truyền đến một cỗ khí tức khiến cho Lãnh Tuyền Phong cảm thấy run sợ, nhẹ nhàng từng sợi, tiến thẳng vào linh hồn.

Bỗng nhiên hàn băng lăng triều đột nhiên vỡ ra, ngay sau đó một tiếng nổ rung trời vang lên, không gian đang đóng băng phút chốc vỡ tan tành.

Một cái lợi trào mang theo kim mang kinh khủng từ hư không chụp tới, trực tiếp chụp tới đầu Lãnh Tuyền Phong.

Trong lòng Lãnh Tuyền Phong run lên, sắc mặt rốt cục đại biến. Hàn Ngọc Kiếm trong tay phát lên, mũi kiếm tựa như mũi khoan xoay tròn đối mặt với lợi trào đang chụp tới.

Lợi trào chợt lóe nhưng ngay sau đó trực tiếp va chạm cùng Hàn Ngọc Kiếm.

“Rắc”

Một tiếng cọt xát chói tai vang lên, Hàn Ngọc Kiếm bạo chấn, không gian trong phút chốc khê vụn vụn.

- Chết.

Con người của Tề Bắc hiện lên kim sắc, long trào tựa như xuyên qua không gian trong nháy mắt đánh tới trước mặt Lãnh Tuyền Phong, hướng về phía trái tim của hắn hung hăng chụp tới.

- Băng hồn, hiện.

Lãnh Tuyền Phong quát một tiếng, từ trong cơ thể hắn một đạo thân ảnh gần như trong suốt thoát ra ngoài, thập phần quỷ dị hướng về long trào của Tề Bắc.

Trong phút chốc Tề Bắc cảm ứng được một cỗ Hắc Ám năng lượng khổng lồ. truyện được lấy từ website tung hoành

Nhưng lần này Tề Bắc cũng không phải là dựa vào hắc sắc trường kiếm để cảm ứng được mà là trong thần long lạc ấn có một cỗ khí lưu màu vàng. Hắn cũng chưa biết khí lưu này sinh ra từ bao giờ, cũng không biết đến từ nơi nào, tựa như một đoàn kim sắc hỏa diễm bình thường dung hợp ở Thần long lạc ấn.

Bất quá khí lưu này vô cùng thần kỳ, lúc trước khi chống đỡ trở chú chi độc trên người Mộ Dung Tinh Thần cũng là dựa vào nó.

Dường như cảm ứng được băng hồn trong Hắc Ám năng lượng của Lãnh Tuyền Phong, cỗ khí lưu màu vàng lúc trước vẫn như ngủ đông liền mãnh liệt phản ứng, lóe lên trước long trào của Tề Bắc. Băng hồn dường như gặp phải khắc tinh vội vàng tránh né, mà long trào của Tề Bắc thế tới không giảm chụp tới trái tim của Lãnh Tuyền Phong.

Lãnh Tuyền Phong lúc này giống như u mê không hề nhúc nhích, tùy ý để long trào của Tề Bắc chụp tới trái tim của hắn.

Long trào trực tiếp đánh tan đầu khí phòng ngự của Lãnh Tuyền Phong, đầu ngón tay đã bám vào thịt chỉ cần đẩy về phía trước một chút thì một trái tim còn vương vãi máu sẽ bị lòi ra.

Nhưng lúc này Tề Bắc lại ngưng công kích, ánh mắt có chút nghi ngờ đánh giá Lãnh Tuyền Phong, khí lưu màu vàng từ trong Thần long lạc ấn truyền đến khí tức thần thiết.

Tề Bắc rút long trào về, bộ ngực của Lãnh Tuyền Phong lúc này đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Ta thua.

Lãnh Tuyền Phong giật mình nhìn, ánh mắt quét qua cánh tay đã long hóa của Tề Bắc nhàn nhạt mở miệng nói.

- Không, ngươi còn chưa bộc phát hết hoàn toàn thực lực của ngươi, ai thắng ai thua vẫn chưa thể định.

Tề Bắc lắc lắc đầu nói, hắn rõ ràng nhược điểm của hắn sau khi Long hóa, nội lực tiêu hao rất nhanh, một khi long hóa hình thái biến mất thì kẻ thua chính là hắn.

- Thua chính là thua.

Lãnh Tuyền Phong cũng vẫn cố chấp nói.

Tề Bắc khôi phục hai cánh tay, mắt nhìn thấy băng hồn kia một lần nữa sáp nhập vào trong cơ thể của Lãnh Tuyền Phong, ánh mắt không khỏi dao động.

- Đây là cái gì?

Tề Bắc hỏi.

- Băng hồn.

Lãnh Tùy Phong trả lời.

- Cừu tàng U Minh đồ?

- Không sai.

Lãnh Tùy Phong gật đầu.

Tề Bắc nhìn Lãnh Tùy Phong tựa như đang nhìn quái vật, hỏi:

- Ngươi có phải đến từ một trong Ngũ Đại Thánh Địa ở Hàn Băng Cốc?

Lãnh Tùy Phong gật đầu một lần nữa, cũng không nói thêm một câu.

Là người trong Ngũ đại Thánh Địa, thế nhưng mà trên người lại dung hợp Cừu tàng U Minh Băng Hồn, việc này có chút kỳ quái. Chẳng lẽ người là là trận doanh Hắc Âm làm vùng?

- Còn muốn đánh nữa hay không?

Tề Bắc suy tư một hồi lâu, đột nhiên nói.

Lãnh Tùy Phong không trả lời trực tiếp xoay người, bay đi.

- Tên gia hỏa này thật kỳ quái, băng hồn của hắn cùng kim sắc khí lưu trong Thần long lạc ấn của mình chẳng lẽ có gì liên hệ với nhau sao?

Trong lòng Tề Bắc trầm nghĩ, sau đó hướng về thành Tây Linh bay vút đi.

Tề Bắc trở lại phủ thành chủ, liền thấy đám người Thiết Đầu về mặt cổ quái. Hắn vừa đi vào đã thấy Lãnh Tùy Phong đáng lẽ phải rời đi lúc này lại đang ngồi xếp bằng trong viện, trước mặt hắn cắm Hàn Ngọc Kiếm.

- Tước gia, Kim Cương nói người nọ chính là gã cường giả ban đầu ở thành Thanh Diệp đến đây bắt người, cái này...

Thiết Đầu mở miệng nói, hắn cũng có chút không rõ đã xảy ra chuyện gì.

- Cứ mặc kệ hắn.

Tề Bắc trong lòng suy nghĩ một chút, bất quá hắn cảm giác rằng Lãnh Tùy Phong sẽ không có uy hiếp đối với hắn.

Thiết Đầu sờ sờ đầu trọc, có chút khó hiểu, hai người này không phải là cừu nhân sao?

- Đừng nghĩ nữa, tâm tư của Tước gia chúng ta làm sao hiểu được, chúng ta chỉ để ý đuổi theo Tước gia thôi, đi, chúng ta đi uống rượu.

Hỏa Liệt túm Thiết Đầu nói.

- Cái này... Lệ Á hôm nay tự mình xuống bếp, không bằng các ngươi đến nhà ta uống vài chén.

Thiết Đầu có chút lúng túng nói.

- Đến nhà ngươi uống? Hay là thôi đi, chỉ sợ uống được một lát ta nói lung tung vài câu nàng lại chẳng đem đôi cựa chùy ra đập ta thành bánh thịt sao.

Hỏa Liệt hung hăng lắc đầu.

- Hỏa Liệt, hay là chúng ta đi xuân lâu uống vài chén? Nghe nói mới có mấy cô nương không tệ.

Độc Nhân cười nói.

- Ha ha, tốt, Thiết Đầu ngươi hãy hảo hảo phụng bồi tiểu thê từ đi nhé, từ nay về sau những ngày sung sướng, tiêu dao khoái hoạt ngươi đừng có mong nghĩ tới.

Hỏa Liệt cười to nói.

Sắc mặt Thiết Đầu nhất thời đỏ lên, vỗ ngực nói:

- Mẹ nó, lão từ đường đường là nam nhi thân cao bảy thước chẳng lẽ còn phải sợ một nữ nhân sao? Các ngươi không biết đấy thôi, lão từ chỉ cần trừng mắt một cái thì nàng ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, đi, hôm nay đi xuân lâu.

Bắt quá vừa đi được ra khỏi thành chủ phủ sắc mặt của Thiết Đầu liên thay đổi.

Lệ Á cầm một đôi cựa chùy đứng ở bên ngoài, nhìn thấy Thiết Đầu đi ra ngoài, nhất thời khẽ cười nói:

- Thiết Đầu, trong nhà thức ăn muối đã làm xong, muối vừa đi ra ngoài mua ít đồ nên đi ngang qua đây tiện đường chờ kung cùng về. Ái nha, Hỏa Liệt đại ca, Độc Nhân đại ca, các huynh cũng cùng đi sao?

- Cái này...

Hỏa Liệt nhìn về phía Thiết Đầu.

Thiết Đầu vừa nãy còn đang gào thét khí thế hào hùng lúc này ngay cả mắt cũng sụp xuống, thảm máng: “Con mẹ nó, đi sai một bước, hối hận cả đời!”

- Ha ha, ta cùng Hỏa Liệt còn có việc, vợ chồng son các ngươi cứ tự nhiên đi.

Độc Nhân cười nói.

- Nếu như vậy thì muối cũng không miễn cưỡng, Thiết Đầu chúng ta đi thôi.

Lệ Á nói.

Nhìn Thiết Đầu ủ rũ đi phía sau Lệ Á, Hỏa Liệt cùng Độc Nhân cùng nở nụ cười khinh bỉ.

- Làm nam nhân vẫn phải giống như Tước gia.

Hỏa Liệt cười nói.

- Thiết Đầu tiểu tử này hẳn là không có cái số ấy rồi.

Độc Nhân cũng lắc đầu cười nói.

Trong đại sảnh, Tề Bắc vừa ngồi xuống thì Tất Linh Linh đã đi vào.

- Thành chủ đại nhân, nam nhân như khối băng kia là người nào vậy?

Tất Linh Linh vừa tiến đến liền hỏi.

- Có chuyện gì? Chẳng lẽ ngươi nhìn vừa mắt sao?

Tề Bắc cười hắc hắc hỏi.

- Xùy, ta thêm vào coi trọng một khối băng, chỉ là hỏi một chút thôi, đúng rồi muối muối của ta Tất Kỳ Nhi đã đem tin tức báo về, nàng đã tự mình mang theo một thương đội đang trên đường tới thành Tây Linh, chỉ tầm một tháng nữa sẽ có thể đến.

Tất Linh Linh nói.

- Thật sao? Bồn thiếu gia rất mong có thể gặp mặt muối muối của ngươi.

Tề Bắc cười nói, Tất gia chấp chương Thánh Á Na hiệp hội buôn bán trải khắp các quốc gia, đó mới xem như là vương quốc buôn bán, so với nó thành sự kinh doanh của thành Tây Linh không khác gì mưa bụi gặp bão cấp mười hai.

- Nếu như vậy thì ngươi có lẽ nên an bài một chút công việc cho ta?

Tất Linh Linh hỏi.

- Ngươi muốn làm gì?

- Thần Long quân của ngươi không phải là đang chọn thân vệ sao? Ta cũng muốn tham gia.

Tất Linh Linh nói.

- Ngươi thật sự muốn sao?

Tề Bắc có chút không tin hỏi.

Về mặt Tát Linh Linh nghiêm chỉnh, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Biến Cố Thiết Bối Thú Nhân Tộc

Cách thành Tây Linh hơn ngàn dặm về phía Tây Nam là phạm vi thế lực của Thiết Bối Thú Nhân tộc.

Thiết Bối Thú Nhân đã từng là một đại tộc trong Thú Nhân tộc, nhưng bây giờ đã nhỏ yếu rồi. Có năm tòa thành trì, vẫn luôn duy trì thái độ trung lập với cuộc phân tranh của tam đại thế lực Thú Nhân đế quốc.

- Phụ thân, chiến tranh giữa bộ tộc Bì Mông và Độc Giác Tê đã lan tới đây. Lãnh địa của chúng ta đầy ắp lương thảo, địa thế dễ thủ khó công, hai bộ tộc này đều phái người tới quy hàng chúng ta.

Trong một tòa thành trì trung ương, trong một phòng nham thạch to lớn, một thanh niên Thiết Bối Thú Nhân thân hình cao lớn, ngực đầu lông dài đen nhánh, lưng cứng như sắt thép, ngồi đối diện lão già nói.

- Hừ, mơ tưởng. Thiết Bối tộc chúng ta là hậu duệ bậc tông của Thú Thần, vốn nên theo gia tộc Thú Thần, chỉ là huyết thống gia tộc Thú Thần ngày càng suy yếu, không xuất hiện người có huyết mạch Thú Thần cường đại. Vì vậy chúng ta vẫn ẩn nhẫn. Nhưng nếu muốn chúng ta quy thuận, đó là chuyện không thể, cho dù hy sinh tới người cuối cùng cũng tuyệt không đầu hàng.

Lão già Thiết Bối Thú Nhân đằng đằng sát khí nói.

- Nhưng phụ thân, chẳng lẽ chưa có biện pháp khác sao?

Thanh niên hỏi.

Ánh mắt lão già lóe lên, đang định mở miệng, bất chợt trong thành khô giết rung trời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

- Không xong rồi, thù lĩnh, đại quân Bì Mông tộc giết tới.

Một binh lính Thiết Bối Thú Nhân kinh hoàng chạy vào báo cáo.

- Khinh người quá đáng, ta đi liều mạng với chúng.

Thanh niên giận dữ hét lên, xách một cây đại đao định xông ra.

- Đứng lại!

Lão già lạnh lùng nói.

- Phụ thân, các dũng sĩ đang bị tàn sát, chúng ta sao có thể ngồi chờ ở đây.

Thanh niên Thiết Bối Thú Nhân bi thương nói.

- Thiết Long, người tới đây, phụ thân có lời muốn giao phó.

Lão già Thiết Bối Thú Nhân than nhẹ.

Thanh niên đi tới bên người phụ thân, đợi hần mở miệng.

- Bì Mông tộc đã tấn công vào, chúng ta nhất định không thủ được, phụ thân có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói cho con. Thật ra gia tộc thú thần không bị diệt tộc, ban đầu, tộc trưởng gia tộc Thú Thần có hai đứa con còn bé thoát khỏi kiếp nạn này. Bọn họ bây giờ vẫn còn bên người thành chủ Tây Linh thành, đều đã giác tỉnh huyết mạch Thú Thần. Huynh trưởng giác tỉnh huyết mạch cuồng hóa, muội muội giác tỉnh huyết mạch thiên miêu. Hiện tại con chạy trốn bằng bí đạo, đi Tây Linh thành tìm bọn họ.

Lão già Thiết Bối Thú Nhân nói.

Huyết mạch cuồng hóa và huyết mạch thiên miêu!

Mấy chữ này làm thanh niên Thiết Long ngây dại, hần biết đây là huyết mạch Thú Thần cường hãn cỡ nào. Gia tộc Thú Thần không biết bao nhiêu năm

không xuất hiện huyết mạch thiên miêu rồi.

- Phụ thân, vậy còn người?

Thanh niên Thiết Bối Thú Nhân lấy lại tinh thần, vội hỏi.

- Ta đã già, cũng không chạy nổi nữa. Ta muốn ở lại, con đi mau, giữ lại một chút huyết mạch cho Thiết Bối thú tộc chúng ta.

Lão già nói.

- Phụ thân, con...

- Đi mau, đi đi!

Lão già Thiết Bối Thú Nhân quát lớn.

- Phụ thân, nhất định con sẽ trở lại.

Thiết Long cắn răng một cái, chạy về phía sau phòng. Nơi đó có một bí đạo, nối ra ngoài thành.

Lão già Thiết Bối Thú Nhân đứng thẳng lưng, cầm lấy quyền trượng trưng trưng quyền lực thủ lĩnh, đi ra ngoài.

....

Lãnh Tùy Phong vào phủ thành chủ, hần cứ ngồi lì ra đó, không đi loạn, cũng không nói chuyện với ai, mỗi ngày cứ xếp bằng như pho tượng đá vậy, mưa gió bão bùng cũng thế mà thôi.

Chỉ là, thành chủ Tề Bắc không nói gì, những người khác cũng không nói gì được.

Một ngày kia, Ly Đông Lai hưng phấn chạy đến phủ thành chủ, thấy Tề Bắc thì lớn tiếng nói:

- Ngũ thiếu, có chuyện lớn.

- Chuyện gì, hấp ta hấp tấp.

Tề Bắc hỏi

- Ngũ thiếu, mấy ngày qua ta thu thập được không ít tin tức các nơi, phát hiện liên minh Thánh Á Na ở vương quốc Lạc Thủy xảy ra tai ương Hắc Ám.

Thịt béo trên mặt Lý Đông Lai run nhung nhúc.

Tai ương Hắc Ám thật ra chính là mây đen che lấp mặt trời, âm khí lan tràn, dẫn đến người có thể chất không tốt mắc các loại bệnh tật.

Tình huống như thế, những năm qua phát sinh không ít, Tề Bắc cũng không thấy có gì ngạc nhiên.

- Đông Lai, thế mà cũng là chuyện lớn sao?

Tề Bắc hỏi.

- Ngũ thiếu, Đông Lai cũng biết người sẽ phản ứng thế này, nhưng sau khi thu thập những tin tức này, ta phát hiện một quy luật.

Ly Đông Lai vừa nói vừa trải rộng bản đồ, là bản đồ các quốc gia xung quanh Kim Diệp hoàng triều

- Ngũ thiếu, người nhìn đi, căn cứ theo ghi chép, một trăm năm trước tai ương Hắc Ám phát sinh tại thành Quang Huy của vương triều Lạc Nhật. Chín mươi năm trước phát sinh ở trấn Mân Ân tại vương quốc Kim Thuần. Tám mươi năm trước phát sinh ở tây bộ Ca Đặc Nhân, bảy mươi năm trước...

Ly Đông Lai vừa nói vừa vẽ vài vòng trên bản đồ.

Ánh mắt Tề Bắc dần thay đổi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

- Mười năm trước phát sinh tại Hỏa Phượng quốc, mà hiện tại phát sinh ở liên minh Thánh Á Na. Ngũ thiếu, người xem.

Ly Đông Lai nối hết các địa điểm phát sinh tai ương Hắc Ám, thế mà lại thành một vòng tròn.

Nói cách khác, tai ương Hắc Ám mười năm một lần, một trăm năm mới có mười lần nhưng cũng có quy luật.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Tề Bắc lại nhìn chằm chằm vào trung tâm của vòng tròn này, đó chính là Kim Diệp hoàng đô.

Ly Đông Lai thấy ánh mắt Tề Bắc nhìn chằm chằm vào Kim Diệp hoàng đô, thấp giọng nói:

- Ngũ thiếu, ta hoài nghi tiếp theo chính là Kim Diệp hoàng đô của chúng ta.

Tề Bắc cũng nghĩ như vậy, hắn cũng hoài nghi, nguyên nhân gây ra tai ương Hắc Ám này đang ở hoàng đô, điều này làm hắn hơi bất an.

- Làm tốt lắm, chuyện này không được tiết lộ ra bên ngoài.

Tề Bắc vỗ vai Lý Đông Lai nói.

Ly Đông nhất thời lâng lâng như con cóc uống rượu, giống như nhận được sự khích lệ của Tề Bắc là phần thưởng lớn nhất cho hắn vậy.

...

...

Cửa thành Tây Linh, Độc Nhãn đang mang một doanh Thần Long quân trở về sau thao luyện.

Đúng lúc ấy, thành vệ quân trên cổng thành chỉ về phương xa quát to:

- Là kỵ binh Thú Nhân, có hơn một trăm người.

Độc Nhãn quay đầu lại nhìn, lửa giận bùng bùng. Quân đội Thú Nhân còn dám tới quấy rầy thành Tây Linh, thật là buồn cười.

Hơn một trăm kỵ binh cũng dám lớn lối, nhìn là muốn dạy dỗ một trận rồi.

- Doanh số tám Thần Long quân nghe lệnh, theo bổn thống lĩnh đi tiêu diệt những kỵ binh Thú Nhân kia.

Độc Nhãn quát lớn.

- Hồng!

Bốn trăm Thần Long quân cùng rống to, đi theo sau Độc Nhãn như bay, nhịp bước đều đều xông lên phía trước.

Dùng bộ đánh kỵ, cũng chỉ có Thần Long quân làm được.

Rất nhanh, Độc Nhãn dẫn Thần Long quân tới gần kỵ binh Thú Nhân. Lúc này hắn mới phát hiện, đằng trước kỵ binh Thú Nhân là một Thú Nhân cả người đầm máu đang lao đảo chạy tới bên này.

Thì ra, những kỵ binh này đang đuổi giết tên Thú Nhân đó.

Vốn Độc Nhãn không muốn xen vào nữa.

Nhưng trong đám kỵ binh kia lại có kẻ lớn tiếng nói:

- Quân đội bộ tộc Bì Mông chúng ta truy kích phản binh, người ngoài không được nhúng tay!

Độc Nhãn đột nhiên thay đổi chủ ý, bỗng nhiên hắn xông lên trước, nhắc Thú Nhân té ngã trên đất lên, sau đó lại vòng trở lại.

- Đây là phạm vi lãnh địa của thành Tây Linh ta, là do thành Tây Linh chúng ta định đoạt. Nếu không rút đi thì giết không tha!

Độc Nhãn lớn tiếng quát.

Hơn một trăm thiết kỵ Thú Nhân ngừng lại cách Độc Nhãn trăm thước, có một tên bước ra, là một gã Xích Nhãn hổ nhân, hắn tức giận nói:

- Các ngươi cất giấu binh lính làm phản của Thú Nhân chúng ta, đây là khiêu khích với đại quân bộ tộc Bì Mông bọn ta. Ngươi hãy giao người ra đây, nếu không...

- Thần Long quân, dàn trận, chuẩn bị tiến công!

Độc Nhãn chẳng thèm nhìn tên đội trưởng này, lớn tiếng ra lệnh.

Trưởng thương Thần Long quân đâm chéo ra, đằng đằng sát khí, phảng phất trước mặt không phải trăm tên kỵ binh, mà chỉ là trăm con thỏ chờ bị làm thịt vậy.

Đội trưởng Thú Nhân có thể thấy thành Tây Linh có kỵ binh lao ra, cắn răng nói:

- Rút lui!

Rất nhanh, Độc Nhãn mang tên thanh niên Thú Nhân hôn mê đến phủ thành chủ.

- Độc Nhãn, tiểu tử người to gan lớn mật thật, bốn trăm bộ binh chiến hơn trăm kỵ binh Thú Nhân, người có nắm chắc không?

Tề Bắc không nhìn thanh niên Thú Nhân hôn mê, mà lại lạnh lùng nói với Độc Nhãn.

- Bẩm tước gia, ta nắm chắc.

Độc Nhãn ưỡn ngực nói.

- Binh người luyện ra có thể ngăn kỵ binh Thú Nhân xung phong, chỉ bằng một thân khinh giáp sao?

Tề Bắc nói.

- Tước gia, nếu như liều mạng chính diện thì không được. Nhưng chẳng phải có câu khôn thì thắng sao? Chơi chính diện không được thì chơi ngầm nha. Ta vừa mới huấn luyện một doanh Thần Long quân này trở lại, hạng mục huấn luyện là độc công phối hợp, trên người bọn họ cũng mang phần độc, chỉ đợi những kỵ binh Thú Nhân kia xông lên là ném cả cục phần qua đó, lại tăn ra lập tức, như vậy những kỵ binh Thú Nhân kia xuyên qua phần độc, mặc kệ chúng nó có làm trò con bò gì cũng không đứng dậy nổi.

Độc nhãn nói lớn.

Tề Bắc sừng sốt một chút, không khỏi nở nụ cười. Hắn có quy định, sau khi dẫn quân huấn luyện đủ hạng mục cần thiết thì có thể tự ý tăng cường.

Độc Nhãn vốn là đoàn trưởng dòng binh vào nam ra bắc, biết không ít thủ đoạn hại người, không ngờ lại còn dùng vào luyện binh.

- Được rồi, thấy người cũng không phải mù quáng làm loạn, đẩy huynh đệ vào hiểm cảnh, không truy cứu nữa.

Lúc này, Tề Bắc mới nhìn tới thanh niên Thú Nhân cả người đầy máu, nhìn thấy cái lưng sáng đặc biệt của hắn, biết rõ đó là Thiết Bối Thú Nhân.

Hắn cũng nghe nói Thiết Bối Thú Nhân trung lập, cũng không biết sao lại bị quân đội Bì Mông đuổi giết.

Tề Bắc sai người băng bó kỹ vết thương cho Thiết Bối Thú Nhân này. Người này cũng sống dai, bị thương như vậy nhưng vẫn còn chịu được.

- Tước gia, có phải là quý tộc của tộc Bì Mông, cấy một cái đinh vào thành Tây Linh chúng ta không?

Hỏa Liệt trời sinh cẩn thận, mở miệng nói.

- Hắn là không có nhiều khả năng, người này bị thương như vậy mà còn sống cũng là kỳ tích rồi.

Thiết Đầu nói.

- Cũng không nhất định, nếu như không bị thương thành như vậy, sao chúng ta tin hắn được?

Độc Nhãn nói.

Tề Bắc trầm ngâm chốc lát:

- Đợi hắn tỉnh dậy thì hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Đúng lúc này, nhịp tim và hô hấp của thanh niên Thiết Bối Thú Nhân cũng biến hóa, Tề Bắc biết hắn sắp tỉnh.

Thanh niên Thú Nhân mở mắt, còn chưa thấy rõ ai ở đây đã gầm nhẹ một tiếng nhảy lên, phát động công kích theo bản năng. Vết thương vừa băng bó lại vỡ ra, máu tươi nhuộm đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Cơ Hội Nhúng Tay Vào Thú Nhân Tộc

Kim Cương bên cạnh Tề Bắc, một đôi thiết chương như một thanh kim sắt khổng lồ đặt trên bả vai tên thanh niên Thiết Bối Thú Nhân này, nhất thời làm cho hắn không thể động đậy.

Lúc này, ánh mắt của tên thanh niên Thiết Bối Thú Nhân này mới dần dần tụ lại. Hắn quét mắt nhìn cả đám người Tề Bắc một cái. Cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Độc Nhân, thân thể buông lỏng xuống.

- Nơi này là thành Tây Linh phải không? Ta muốn thấy thành chủ đại nhân.

Người thanh niên Thiết Bối nói với âm thanh khô khốc.

- Nơi này là thành Tây Linh. Ta chính là thành chủ Nặc Đức Tề Bắc. Người tìm bốn thành chủ có chuyện gì?

Tề Bắc dùng ánh mắt đánh giá kỹ thanh niên Thú Nhân Thiết Bối trước mặt. Nhìn ánh mắt của hắn chứa đựng đầy tức giận và bi thương, hắn đã có chuyện gì bất hạn nào đó đã xảy ra trên người hắn. Và từ trong đó có thể thấy bản thân tên này chất phát và bản tính khá đơn thuần.

Thanh niên Thiết Bối Thú Nhân này nhất thời kích động, nói:

- Người thật là thành chủ à? Ta là Thiết Bối Thú Nhân tộc Thiết Long, phụ thân là Thiết Bối Thú Nhân tộc thủ lĩnh Thiết Ứng, ta...

Thanh niên Thiết Bối Thú Nhân nói tới đây, đột nhiên có chỗ cổ kị nên ngậm miệng lại.

- Các người đi ra ngoài đi.

Tề Bắc ra lệnh.

Hỏa Liệt đội Thần Long quân rút đi thì cũng lui ra ngoài. Trong nhà cũng chỉ còn lại có Tề Bắc cùng Thiết Long.

- Hiện tại có thể nói, tìm bốn thành chủ có chuyện gì? Tại sao người bị Thú Nhân kỵ binh của Bỉ Mông bộ tộc đuổi giết?

Tề Bắc hỏi.

- Phụ thân nói cho ta biết. Bên cạnh người có hậu nhân Thú Thần gia tộc, là một đôi huynh muội. Thiết Bối Thú Nhân tộc hầu như luôn là tôi tớ của Thú Thần hậu duệ. Ở Thú Nhân tộc luôn thể duy trì trung lập, nhưng hơn mười ngày trước Bỉ Mông tộc cùng Độc Giác Tề tộc xâm lược lãnh địa của chúng ta. Quân đội Bỉ Mông tộc giết vào lãnh địa, tru diệt tộc nhân của ta. Phụ thân cho ta từ bí đạo chạy trốn ra, tìm nơi nương tựa ở bên cạnh Thú Thần hậu duệ.

Thiết Long bị phần nói.

Ánh mắt Tề Bắc híp lại, Thiết Bối Thú Nhân tộc làm sao biết chuyện huynh muội Kim Cương Huyền Ảnh?

Khắc La.

Tề Bắc rất nhanh nghĩ tới thủ lĩnh Sư nhân Khắc La, nhất định có người tiết lộ cho thủ lĩnh Thiết Bối Thú Nhân tộc.

Nhưng Tề Bắc cũng không có ý muốn truy cứu, mà lâm vào trầm tư.

- Thành chủ đại nhân, xin để cho ta thấy thấy bọn họ một lần.

Thiết Long cầu xin nói, không thấy đến bọn họ. Hắn sẽ chết rất bất minh.

- Kim Cương, Huyền Ảnh, các người vào đây.

Tề Bắc kêu lên.

Lập tức, Kim Cương cùng Huyền Ảnh liền hiện ra trước mặt Tề Bắc

- Các người hàn huyên một chút, ta đi ra ngoài trước.

Tề Bắc đem không gian tặng cho bọn hắn, cất bước đi ra ngoài.

- Hỏa Liệt, Khắc La đâu?

Tề Bắc hỏi.

- Hồi bẩm Tước gia, hắn đang tại đại doanh quyết định kế hoạch tác chiến.

Hỏa Liệt nói.

Tề Bắc nhảy lông mày lên, nói:

- Sai người gọi hắn tới phủ thành chủ.

- Vâng, Tước gia.

Hòa Liệt lập tức đi ra ngoài an bài.

- Thiết Đầu, Độc Nhãn, các người đi theo ta.

Tề Bắc vừa nói, mang theo hai người đi về thư phòng.

Tề Bắc trải rộng bản đồ Tây Bắc ra, tìm được lãnh địa Thiết Bối Thú Nhân tộc.

Lãnh địa Thú Nhân tộc Thiết Bối cách thành Tây Linh ba ngàn dặm. Đó không tính là xa, mà tối trọng yếu ở đó có địa hình không tề. Địa hình dựa lưng vào núi, chim bay khó lọt, hoang trạch và núi non trước mặt. Nó được bao quanh bởi thảo nguyên Phi Thúy. Hơn nữa, có thể thông qua thảo nguyên này mới tới trung tâm Thú Nhân đế quốc.

Hôm nay, Bì Mông bộ tộc cùng Độc Giác Tề bộ tộc chính là vì tranh đoạt thảo nguyên Phi Thúy mà khai chiến.

Thiết Bối Thú Nhân tộc xảy ra biến cố, chính là một cơ hội, một cơ hội nhúng tay vào nội loạn của Thú Nhân tộc.

Dĩ nhiên, không phải là lấy danh nghĩa của Tề Bắc, mà là lấy danh nghĩa của Kim Cương.

Căn cứ vào điều tra của Tề Bắc trong khoảng thời gian này. Thú Nhân gia tộc ở Thú Nhân tộc có không ít được ủng hộ. Chỉ là Thú Nhân gia tộc nhiều năm đã không xuất hiện huyết mạch cường thế, cộng thêm Thú Nhân gia tộc cổ ý ít xuất hiện. Nên rất nhiều Thú Nhân tộc đều không tìm được nơi nương tựa nên tìm đến ba đại thế lực. Ít có tộc nào giống như Thiết Bối, vẫn duy trì thế trung lập, đang đợi Thú Nhân gia tộc quật khởi.

Rất nhanh, Hòa Liệt cùng Khắc La đã tới.

- Tước gia, Khắc La có tội, là thuộc hạ đem chuyện tình Kim Cương cùng Huyền Ảnh nói cho thủ lĩnh Thiết Bối Thú Nhân, xin Tước gia xử phạt.

Khắc La vừa tới, liền quỳ một chân trên đất trước mà xưng tội với Tề Bắc.

Tề Bắc liếc Khắc La một cái, thần nhiên nói:

- Nghe nói người đang ở đây vạch ra kế hoạch tác chiến.

- Khắc La đáng chết.

Khắc La cúi đầu, không giải thích một lời, vẻ mặt cam nguyện nhận tội.

Tề Bắc biết, Khắc La tìm nơi nương tựa cũng không phải là vì mình, mà là huynh muội Kim Cương, Huyền Ảnh bên cạnh mình. Tên này vừa tới liền vì Kim Cương huynh muội mà lập mưu kế cướp lấy chính quyền Thú Nhân, cũng không có gì không đúng. Bất quá, nếu hắn đi theo Tề Bắc, thì phải tuân thủ quy củ của Tề Bắc.

- Bốn tước rất ghét cảm giác bị người khác tính kế. Người phải hiểu được một chuyện, Kim Cương là người của ta, Huyền Ảnh là nữ nhân của ta, nhưng ta có thể dùng Kim Cương để đi tranh giành Thú Nhân đế vị, cũng có thể vĩnh viễn giữ hắn ở bên người.

Tề Bắc lạnh lùng nói.

Thân thể khôi ngô của Khắc La run lên, Đúng là Kim Cương hiện tại hoàn toàn chịu sự khống chế của Tề Bắc, tương đương với hộ vệ tùy tùng của Tề Bắc.

- Người xúc phạm quy củ rồi thì phải phạt, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, phạt một trăm roi, giáng chức làm doanh trưởng.

Tề Bắc lạnh lùng nói, không gờ hấn một chút. Sẽ có ngày hắn làm phản.

- Thuộc hạ nhận phạt.

Khắc La cúi đầu nói.

- Lấy kế hoạch tác chiến của người ra.

Tề Bắc nói.

Khắc La móc ra một tờ da dê, dâng lên cho Tề Bắc.

Tề Bắc mở ra nhìn một chút, sau đó hắn liếc Khắc La một cái. Không thể không thừa nhận, thủ lĩnh Sur nhân này có bản lĩnh quân sự rất cao. Hắn có thể tiên liệu được nếu Bì Mông cùng Độc Giác Tề bộ tộc muốn khai chiến trên thảo nguyên thì nhất định dính líu tới Thú Nhân tộc Thiết Bối. Cho nên đầu tiên đem tin tức của Kim Cương và Huyền Ảnh truyền cho thủ lĩnh Thiết Ứng. Mà dưới áp lực của tuyệt cảnh, Thiết Ứng nhất định đến dưới trướng của

Kim Cương và Huyền Ảnh.

Mà nếu như Tề Bắc nghĩ thấy cơ hội mà không nhúng tay vào trong chuyện này, vậy hẳn chỉ là kẻ tài trí bình thường thôi.

Đối với Tề Bắc mà nói, hẳn nhúng tay vào, nâng đỡ Kim Cương ở Thú Nhân tộc xứng để. Trong chuyện này thì lợi ích không thể đo lường. Hơn nữa, hẳn có thể mượn lần này để luyện binh, thành lập một chi quân đội thiết huyết chân chính.

Đúng là Tề Bắc sẽ không bỏ qua cơ hội này. Góc thành Tây Linh này đã không thể thỏa mãn phát triển của hắn.

Như vậy, hẳn tất phải cầm binh ra tay.

Chỉ là, nội đấu hiện tại Kim Diệp hoàng triều mặc dù đang hùng lực khí thế, nhưng cũng không đại loạn. Mà người trấn thủ địa giới Tây Bắc, quân đội chủ lực là của Nặc Đức gia tộc, hẳn hiện tại những tay qua thì không phải là thời cơ tốt.

Cho nên, nhúng tay vào Thú Nhân tộc là việc tốt không cần nghi ngờ chút nào. Nhưng lúc trước thành Tây Linh tự thân phát triển không ổn. Thực lực không đủ mạnh và hơn nữa là không có cơ hội.

Nhưng hiện tại đã bắt đầu, thành Tây Linh có sáu vạn quân chánh quy. Tùy thời có thể chiêu mộ đến hơn một vạn Dong Binh thực lực cường đại. Lực lượng lớn như vậy vẹn vẹn chỉ trông chừng dùm một tòa thành thì quá lãng phí. Mà biến cố ở Thiết Bối Thú Nhân tộc cũng làm cho hắn tìm được một điểm nhúng tay tuyệt hảo.

- Bốn tước muốn đánh hạ nơi này. Các người cầm kế hoạch tác chiến này đi nghiên cứu một chút, hoàn thiện sửa đổi. Mười ngày sau cho ta một kế hoạch tác chiến đầy đủ có thể dùng được.

Tề Bắc nói với mấy người Hòa Liệt.

- Vâng, Tước gia.

Đám người Hòa Liệt hưng phấn nói. Rất cực sắp tiến hành chiến tranh thực sự. Trong lòng bọn họ có chút nôn nóng, cái ngày mà họ đang chờ đợi này cũng đã tới.

.....

.....

Trong viện, Lãnh Tuy Phong vẫn bất động như núi ngồi xếp bằng. Khí tức băng hàn làm cho cây cối hoa thảo chung quanh kết lên một tầng trong suốt Hàn Băng. Dưới ánh mặt trời, phản xạ ra quang mang lóng lánh.

Tề Bắc đi tới trước mặt Lãnh Tuy Phong. Nội lực càng sôi trào, cực dương khí giống kia như một tầng hơi nước bình thường mà tràn ngập bốn phía.

Nhất thời, Hàn Băng nhanh chóng tan rã, nhưng sau đó lại băng hóa. Những thứ hoa cây cỏ mộc kia dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được bắt đầu khô héo.

Lãnh Tuy Phong mở mắt, quét Tề Bắc một cái, lại nhắm hai mắt lại.

- Người nói rõ một chút, người rút cuộc làm muốn làm gì? Ta ở trong miếu nhỏ, không chứa được đại bồ tát nha.

Tề Bắc nói. Hẳn tin tưởng Lãnh Tuy Phong không có ác ý gì nhưng thành Tây Linh lập tức với khai chiến. Một cường gia luôn ẩn mình trong phủ thành chủ, không rõ ý định của hắn. Tề Bắc rất không yên tâm.

- Người ở đâu, ta ở đó.

Ánh mắt Lãnh Tuy Phong cũng không mở ra, lạnh lùng lên tiếng.

- Ta muốn giết người, người có giết hay không?

Tề Bắc hỏi.

- Giết.

Lãnh Tuy Phong nói.

Nói thật, nếu có một tên Địa Phẩm đỉnh phong cường giả như Lãnh Tuy Phong làm người hầu. Tề Bắc nằm mơ cũng sẽ cười. Nhưng đối loại người như khối băng này, Tề Bắc có chút không tin tưởng.

Tên này đến từ Thánh Địa Hàn Băng Cốc, nhưng có chín tầng U Minh băng hồn trên người. Mặc dù cảm giác khí lưu màu vàng trong Thần Long Lạc Ấn có chút liên hệ với hắn. Nhưng chung quy hẳn cảm giác đây là một trái bom hẹn giờ. Nói không chừng đến lúc đó sẽ nổ tung ở bên người, mang phiền toái đến cho hắn.

- Đệ tử Ngũ Đại Thánh Địa không được cho phép nhúng tay phân tranh thế tục. Bồn thiếu gia chỉ là người thế tục, bên cạnh đều là thế tục phân tranh.

Tề Bắc nói.

- Hiện tại, ta bắt đầu thoát ly khỏi Hàn Băng Cốc.

Lãnh Tùy Phong nói.

A!

Tề Bắc sững sốt một chút, đây là ý gì?

- Ta không phải là thằng Gay đâu đấy...

Tề Bắc đề phòng nói. Hắn không thể tự chủ mà lùi về phía sau hai bước. Vóc người mình quá anh tuấn thì nữ nhân bu quanh thì cũng tốt thôi. Sao lại có cả nam nhân bu quanh mà không chịu đi. Đây thật sự là quá bi ai.

- Gay?

Lãnh Tùy Phong mở ra đồng tử màu trắng như băng mà hỏi. Giọng điệu mang theo một tia nghi ngờ.

- Ách, chính là ta không thích nam nhân.

Tề Bắc nói.

Lãnh Tùy Phong giật mình, ánh mắt như dao găm của hắn đang biểu hiện ra nội tâm tức giận.

- Ta cũng không thích nam nhân.

Lãnh Tùy Phong gần từng chữ.

- Vậy thì tốt. Người cũng biết. Nếu người tình nguyện thoát ly khỏi Hàn Băng Cốc và muốn đi theo bồn thiếu gia thì việc này rất dễ dàng bị hiểu lầm đấy. Cõi đời này không có chuyện tốt tới không công, người tiếp xúc không phải là ham nam sắc của bồn thiếu thì cũng có lý do khác. Người không nói, trong lòng ta vẫn không tin.

Tề Bắc cười hắc hắc nói.

- Chuyện đó đâu có liên quan gì tới ta?

Lãnh Tùy Phong thần nhiên nói.

Tề Bắc nhất thời hóa đá, không liên quan chuyện của người? Vậy liên quan chuyện của người nào? Khỏi bằng này giống người thế mà vô lại như vậy.

- Được rồi, người thắng.

Tề Bắc nhún nhún vai, xoay người liền đi, coi như hắn được một tay đảm miễn phí là Địa Phẩm cường giả.

Đột nhiên, Tề Bắc đứng lại, xoay người chỉ vào cái cây bên cạnh Lãnh Tùy Phong nói:

- Hiện tại, bồn thiếu gia ra lệnh đem người chém cái cây kia.

Lãnh Tùy Phong cũng là cũng không nhúc nhích, căn bản không có để ý tới Tề Bắc.

Tề Bắc nhủ mảy, cũng biết không có chuyện tình tiện nghi như vậy. Hắn sờ sờ Thần Long Lạc Ấn trong lòng bàn tay. Chắc là thằng ngu này đam mê khí lưu màu vàng trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Răng Môi Mê Hồn

Diễn võ trường sau thành Tây Linh, một thanh niên ở trần cực kỳ khôi ngô cường tráng đang không ngừng qua lại bên trong Kim Cương Thạch Lâm.

Kim Cương Thạch Lâm thật ra là do một cơ quan khổng lồ chế kim cương trụ tạo thành, trên trụ được gắn nhiều đá kim cương dài ngắn không đồng nhất, thậm chí là đá kim cương đã được mài thành mũi nhọn kim cương.

Khi cơ quan được khởi động, Kim Cương trụ sẽ lập tức xoay tròn, mang theo đá kim cương cùng mũi nhọn kim cương công kích người xông trận.

Cơ quan này là do Mê Kỳ tạo ra để huấn luyện Thần Long quân. Nhưng trước mắt mà nói, vẫn chưa có người nào có thể hoàn toàn xông qua. Bởi vì càng đến cuối, kim cương trụ xoay tròn càng nhanh, hơn nữa mũi kim cương cũng ngày càng dài, khe hở để né tránh càng nhỏ.

Huấn luyện bình thường, mũi kim cương công kích nhiều nhất chỉ có thể làm cho người xông qua bị thương nhưng không thể chết người. Hơn nữa cường giả trong quân đội đều tập trung tại đây, một khi binh lính này sinh mâu thuẫn sẽ lựa chọn để tỷ thí.

Nhưng lúc này, trong trận pháp trừ người thanh niên khôi ngô kia cũng không có người nào khác. Hơn nữa mũi kim cương cũng không được xử lý như lúc huấn luyện, nếu sơ xảy bị đánh trúng rất có thể chết không toàn thây.

Bước chân người thanh niên xông trận này hết sức linh hoạt, cả người mang theo một loại sát khí hùng mạnh, đôi khi không kịp né tránh kim cương tí, hắn liền trực tiếp đánh ra một quyền ngăn cản.

Thanh niên này càng lúc xông vào càng sâu. Lúc này tại chỗ của hắn, kim cương trụ xoay tròn kia đã tạo thành từng đạo tàn ảnh, mắt thường căn bản không cách nào nhìn rõ.

Đúng lúc này, một viên kim cương đánh tới cực nhanh, người kia không cách nào tránh né, đột nhiên hắn quát to một tiếng, bàn tay đưa ra trực tiếp ngăn kháng.

Nhưng cũng đúng lúc này, một mũi kim cương khác gần như đồng thời đâm tới phần eo của hắn.

- Hự!

Thanh niên lại một lần nữa quát to, tay còn lại bắt được gốc mũi kim cương kia.

Hai cây kim cương trụ khổng lồ kia đang xoay tròn cực nhanh thế nhưng bị thanh niên kia dùng cánh tay bắt phải dừng đứng lại. Mà trên cánh tay thanh niên cũng nổi đầy gân xanh, đang không ngừng bành trướng.

- Hống!

Thanh niên ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lớn, con người trong phút chốc biến thành đỏ ngầu. Thân hình bắt đầu bành trướng, trên mặt và ngực mọc ra bộ lông như ngọn lửa.

Thanh niên này chính là Kim Cương, hắn vừa cùng Thiết Bối thú nhân tộc Thiết Long nói chuyện với nhau xong liền một mình chạy tới diễn võ trường này, như phát tiết phần nộ trong lòng.

Sau khi cuồng hóa, Kim Cương liền đem hai cây kim cương trụ kia nhổ lên, phía dưới vẫn mang theo khóa sắt to như bắp đùi.

- A....

Kim Cương rống giận, đem hai cây kim cương trụ kia quăng đi, thân thể khổng lồ tiến về phía trước. Từng quyền từng quyền mang theo kim sắc thú ảnh oanh kích vào những kim cương trụ kia.

Một cây kim cương trụ cứng rắn vô cùng bị hắn oanh kích vỡ vụn ra. Trong chớp lát, cả kim cương trận thành một mảnh hỗn loạn, khắp nơi là đá vụn cũng khóa sắt bị xé đứt.

Tề Bắc không biết lúc nào đã xuất hiện bên trong diễn võ trường, vẻ mặt bình tĩnh lẳng lặng mà nhìn Kim Cương phát tiết.

Rốt cục, Kim Cương đã xông đến cuối, hắn thở từng ngụm hỗn hển, chậm rãi xoay người qua, ánh mắt giao nhau với Tề Bắc.

Một lúc sau, Kim Cương bước từng bước về phía Tề Bắc. Thân thể cuồng hóa đang dần dần biến mất, khi hắn tới trước mặt Tề Bắc thì thân thể đã hoàn toàn trở thành bình thường.

- Thiếu gia!

Kim Cương cúi đầu, ánh mắt lộ ra xin lỗi.

Tề Bắc vỗ vai Kim Cương nói:

- Ta biết ngươi có cừu hận trong lòng, ta cũng đã từng nói, mối thù của ngươi là mối thù của ta. Bất luận ngươi đối mặt với người nào chăng nữa.

- Thiếu gia, ta...

Kim Cương kích động nói.

Tề Bắc khoát tay chặn lời hấn:

- Ta quyết định xuất binh!

Kim Cương đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tề Bắc.

- Ta lấy danh nghĩa của người xuất binh nhưng cũng không hoàn toàn là vì người, cũng có lợi ích của ta bên trong.

Tề Bắc thành thật nói.

- Tạ ơn thiếu gia!

Kim Cương bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, cúi thân thể xuống giống như ban đầu ở Kim Diệp quyết định đi theo Tề Bắc.

- Kim Cương, sẽ có một ngày ta giúp người ngồi lên bảo tọa để vị Thú nhân đế quốc.

Tề Bắc chậm rãi nói. Mười ngày sau, một bản kế hoạch tác chiến cặn kẽ đã đến tay Tề Bắc.

Tề Bắc đọc qua, trong tâm vô cùng hài lòng.

Nhưng mà Thần Long quân phải lặng yên không một tiếng động xuyên qua hơn hai ngàn dặm tới lãnh địa của Thiết Bối thú nhân tộc tập kích bất ngờ, làm được chuyện này đúng là không dễ dàng.

Trong kế hoạch tác chiến có nói rất rõ ràng, cho Thần Long quân giả trang thành từng nhóm đạo phi từ từ thâm nhập, lấy che dấu thân phận làm mục đích chính.

Nhưng mà, muốn thực hiện được kế hoạch này thì khó lại càng thêm khó. Đầu tiên, Tề Bắc tin tưởng trong quân đội Tây Linh thành chắc chắn có Bì Mông tham gia, hưởng hồ điều động mấy vạn quân đội động tĩnh không nhỏ, muốn làm cho người khác không chú ý là vô cùng khó khăn.

Mặc khác, đạo phi đoàn mặc dù đang tàn sát bừa bãi ở địa giới Tây Bắc, nhưng đội hình đạo phi đoàn lên đến mấy vạn người do Thần Long quân giả trang muốn giấu diếm lại cũng là một khó khăn khác.

Tề Bắc cảm kế hoạch tác chiến mà lo nghĩ không thôi nhưng cũng không nghĩ ra được sách lược vẹn toàn nào.

Tề Bắc cau mày đi vào trong phòng tắm, cởi hết đồ nhảy vào trong bồn tắm tiếp tục trầm tư.

Không biết qua bao lâu, Tề Bắc nghe được bước chân Huyền Ảnh đi đến, sau đó là thanh âm sột soạt cởi quần áo.

Tề Bắc mở mắt ra, liền thấy được thân thể đáng kiều ngạo trắng ngần của Huyền Ảnh đang bước vào bồn tắm, đi tới gần hần.

Ngon ngọc phong sung nắn cao ngất lộ ra một nửa trên mặt nước, theo mỗi bước đi của nàng mà nhẹ nhàng rung động, đỉnh núi lúc ẩn lúc hiện, cực kỳ mê người.

- Thiếu gia, người đang nghĩ gì thế? Gần một canh giờ rồi!

Huyền Ảnh đi tới bên cạnh Tề Bắc ôn nhu hỏi, nhuần nhục trước ngực dán chặt lên cánh tay của hần.

- Đang nghĩ đến chuyện chinh phạt Thiết Bối thú nhân tộc vẫn còn tồn tại một vài vấn đề, nếu không được giải quyết, thương vong sẽ rất lớn.

- Không nghĩ ra được thì trước hết thư giãn một chút. Với tài trí của thiếu gia nói không chừng chỉ một chút nữa là nghĩ ra phương pháp giải quyết hoàn mỹ. Ta giúp thiếu gia xoa bóp một chút.

Huyền Ảnh nói xong, nhẹ nhàng đẩy Tề Bắc ra, sau đó ngồi phía sau hần, để cho đầu của hần tựa vào trên bộ ngực sữa của nàng, ngón tay dài nhỏ không nặng không nhẹ đặt trên đầu hần.

Tề Bắc thoải mái mà phun ra một ngụm trọc khí thật dài, có được nữ nhân đẹp như thế, nam nhân còn đòi hỏi gì nữa.

Huyền Ảnh xoa bóp một lúc, ngọc thủ đột nhiên đi xuống, lướt qua gương mặt Tề Bắc, qua cổ, đi tới lồng ngực rắn chắc của hần.

Móng tay Huyền Ảnh đột nhiên vuốt lên đầu vú hần một cái. Như có dòng điện kích thích làm thân thể Tề Bắc hơi căng lên một chút nhưng ngay lập tức liền thanh tĩnh lại.

Sảng khoái!

Thấy Tề Bắc thích, Huyền Ảnh làm lại hai lần, sau đó dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực của hắn.

Tiểu Tề Bắc cũng nóng dần lên, cứng rắn!

Ngọc thủ Huyền Ảnh tiếp tục đi xuống, đột nhiên nắm lấy món đồ đang nóng như lửa vurun cao của Tề Bắc.

Tề Bắc sắp hóa thân thành cảm thú, đem con cừu trắng nhỏ này nuốt vào bụng.

- Thiếu gia, người đừng hành động, để ta hầu hạ người! (DG: yêu Huyền Ảnh chết mất

)

Huyền Ảnh cắn cắn vành tai Tề Bắc thủ thủ.

Chuyện này Tề Bắc cầu còn không được, nhìn dục hỏa đang sôi trào trong lòng xuống, để mặc cho Huyền Ảnh hầu hạ.

Lúc này, Huyền Ảnh đứng trước mặt Tề Bắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, đầu ngấp vào trong nước. (

)

Nhưng ngay sau đó, toàn thân Tề Bắc run lên, hít sâu một hơi. Cảm giác phần lửa nóng cứng rắn của mình được bao bọc bởi một chỗ ấm áp, kích thích làm linh hồn hắn như muốn trùng phi cừu thiên.

Cái lưỡi thom tho động khê, ngọc long vurun cao giận dữ bốc khói.

Ngọc tai khinh cở, mắt hồn giữa răng môi.

Một lúc lâu sau, Huyền Ảnh mới ló đầu ra khỏi nước, khê nhắc mộng ngọc lên, nước trong bồn tắm nhộn nào, cả phòng xuân sắc. (

)

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Bắc thần thanh khí sảng từ trong phòng ngủ đi ra, không còn bộ dáng ủ dột mảy châu nữa, âm dương điều hòa có hiệu quả ngoài dự tính. (

)

Tề Bắc triệu tập một đám tướng lĩnh trọng yếu của Thần Long quân, sửa đổi một bộ phận kế hoạch tác chiến.

- Để điều động đại quy mô Thần Long quân mà làm cho Bì Mông thám tử trong thành không chú ý đến, bổn tước đã có biện pháp. Những ngày qua chúng ta vì chọn lựa Thần Long vệ mà thường xuyên tiến hành huấn luyện, đem từng doanh một ra khỏi thành rồi thay trở lại bằng người của Tinh Thần, Hòa Lang dong binh đoàn, sau đó tuyên bố với ngoại giới tiến hành phong bế toàn bộ huấn luyện, đây là tính toán của ta.

Tề Bắc mở miệng nói.

Kế này vừa ra, chúng tướng suy nghĩ một lát đều lớn tiếng tán thưởng.

- Tước gia, kế sách vạn thiên đã có, thế còn kế quá hải thì sao?

Hỏa Liệt hỏi, nói "quá hải" là chỉ xuyên qua khu vực khống chế của Bì Mông quân đội, lặng yên không một tiếng động đã tới lãnh địa Thiết Bối thủ nhân tộc tiến hành đánh lén.

Tề Bắc cười hắc hắc:

- Kế sách quá hải các ngươi sẽ biết rất nhanh thôi. Vô luận phát sinh cái gì, các ngươi chỉ cần thi hành mệnh lệnh, không cần có bất cứ thắc mắc gì.

- Rõ! Tước gia!

Chúng tướng đồng thanh.

Ban đêm, không trăng không sao, bóng tối đen kịt.

Tây Bắc liệt phong thổi mạnh làm lá cờ trên tường thành bay phấp phật.

Tiêm Giác thành có ba ngàn quân đội Bì Mông, mục đích là để phòng bị những đạo tặc đoàn đáng ghê tởm.

Đạo phi đoàn chỉ biết đến lợi ích, mặc kệ ngươi là quân đội hay là thương nhân đều cướp hết, ngay cả lương thảo của quân đội cũng bị chúng để ý.

Trú quân trong Tiêm Giác thành chính là để chắn nhiếp đạo phi, đây là một chi tinh binh trong quân đội Bì Mông, trong đó có một tiểu đội dục nhân năm

mười người.

Trên tường thành, có binh lính thú nhân thủ thành đi tuần tra, thủ vệ thập phần sâm nghiêm.

- Miêu Nhân, có thấy gì bất thường không?

Một đội binh lính tuần tra đứng lại trên tường thành, một gã thú nhân xấu xí mở miệng hỏi.

- Có gì bất thường sao?

Thú nhân có đôi mắt như mèo, ban đêm phát ra lục quang hỏi lại.

- Không biết, chỉ cảm thấy không khí có chút âm trầm!

Thú nhân xấu xí nói.

- Hầu tử, tối hôm qua người ở trên giường phun hơi nhiều sao? Thân thể hư nhược nên cảm thấy âm trầm?

Một thú nhân khác cười to.

- Cảm miệng, trực giác Hầu tử rất linh nghiệm, có lẽ sắp có chuyện xảy ra, giữ vững tinh thần.

Miêu Nhân nói.

Nhưng đội tuần tra mười người này nhìn xung quanh nhưng không phát hiện chỗ bất thường nào.

- Nhóm tiểu quỷ nhất gan, lão tử đi tiểu, làm quái gì có sự bất thường nào đâu.

Tên thú nhân mới cười nhạo kia nói, hắn đi qua một bên, cởi bỏ dây quần sắp khai thủy.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trước mắt có một bóng dáng gần như trong suốt. Hắn định mở miệng kêu to, đột nhiên có một móng vuốt trong suốt xuyên qua bụng hắn, ruột gan chảy đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Cuồng Phong Ma Nữ

Thằng lính quen thú nhân này mới kêu được một nửa, thanh âm đột nhiên im bật kèm theo tiếng ào ào như nước chảy, thân thể đổ gục xuống.

Đội binh lính thú nhân tuần tra giật mình khiếp sợ.

- U... U Linh...

Miêu Nhân run giọng kêu, cố gắng lấy lại tinh thần hét lớn:

- Mau, mau thôi kèn lệnh!

Một gã thú nhân vừa mới cầm lấy kèn lệnh định thổi, đột nhiên từ lồng ngực hiện ra một khúc xương nhọn ngăm đen. Hắn quay đầu lại liền thấy một khô lâu đứng ngay phía sau, trong hốc mắt đen kịt thiêu đốt bởi hai luồng hồng mang hỏa diễm.

Rất nhiều vong linh đột nhiên hiện ra trên tường thành Tiêm Giác, trong chớp mắt đội thú nhân tuần tra bị chúng giết sạch sẽ, sau đó xông vào trong thành.

U Linh, Khô Lâu, Cương Thi, thậm chí còn có Vong Linh kỳ sĩ, U Minh tướng lĩnh.

- Không xong! Cuồng Phong Ma Nữ bạo động... A...

Từng tiếng kêu thảm thiết từ trong Tiêm Giác thành vang lên, vong linh đang tiến hành đồ sát thú nhân chiến sĩ.

Mặc dù binh lính thú nhân có ba ngàn người nhưng vì không kịp thời báo động, lại là lúc đêm khuya, đại bộ phận đang say ngủ căn bản không thể phản kháng.

Hơn nữa lần tập kích này đại bộ phận đều là cao cấp cùng trung cấp vong linh, binh lính thú nhân chỉ cần đối mặt đều bị nhanh chóng giết chết.

Hiện tại, vong linh trong quan niệm của rất nhiều chủng tộc có trí tuệ đều là dạng tồn tại tà ác cùng thần bí, hầu hết đều cho rằng chúng là sinh mệnh hắc ám.

Rạng sáng ngày hôm sau, thảm kịch vong linh tàn sát bừa bãi mới từ từ kết thúc.

Toàn bộ Tiêm Giác thành khắp nơi bốc lên mùi huyết tinh, nơi nơi đều là thi thể mở ngực rách bụng. Nhiều thi thể thê thảm đến nỗi không dám nhìn thẳng, toàn thành lâm vào sự yên tĩnh chết chóc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hơn mười binh lính thú nhân may mắn sống sót từ trong chỗ ẩn nấp run rẩy đi ra, thấy cảnh tượng trước mắt tất cả đều gào thét chạy ra khỏi Tiêm Giác thành.

Lúc này, trên ngọn núi hoang cách Tiêm Giác thành mười dặm, Tề Bắc gác tay về mặt lãnh khốc nhìn Tiêm Giác thành. Trước mặt cầm một thanh trường kiếm màu đen, trên thân kiếm đang có những phù văn thần bí lấp lánh.

- Việc này giờ mới bắt đầu

Tề Bắc lẩm bẩm.

Trong cảnh nội đế quốc đang xảy ra từng đợt hắc ám bạo động, lần lượt từng thành trì một bị đại quân vong linh tấn công làm lòng người bàng hoàng.

Tin tức nhanh chóng được truyền đi, để đề phòng nên đại quân Kim Diệp hoàng triều đã tiếp cận biên cảnh.

Trường hợp này làm cho thống soái biên quân Bì Mông Lạp Lý vô cùng đau đầu, cả đêm triệu tập tâm phúc thương nghị.

Thú nhân tộc không có nhiều thủ đoạn đối phó với vong linh, không có quang minh mục sư, không có sinh mệnh tế tự nếu gặp phải vong linh đại quân nhất định sẽ tử vong thảm trọng.

- Đại soái, chúng ta có cần đem phòng tuyến co rút lại không? Nếu không từng dừng sĩ dưới tay chúng ta sẽ bị nuốt sạch!

Một tướng lĩnh Giao nhân phát biểu.

- Đúng vậy, đại soái, bây giờ lòng quân bàng hoàng, chỉ cần tụ tập một chỗ mới có thể làm họ an định lại.

Một tướng lĩnh khác nói.

- Còn nữa, đại quân Kim Diệp hoàng triều đang đóng quân tại ngoại cảnh. Tuy nói là để đề phòng Hắc Ám trận doanh nhưng nói không chừng họ thừa dịp loạn lạc tấn công vào, chuyện như thế không phải chưa từng xảy ra.

Một vị tướng lĩnh báo nhân nói tiếp.

Lạp Lý trầm ngâm, trong lòng phiền não, cảm thấy có chỗ không hợp lý nhưng nghĩ mãi không ra.

Hơn nữa, chúng tướng nói xác thực rất có đạo lý, biên quân bây giờ cũng không cần tấn công Độc Giác Tề Nhân, nếu kéo dài phòng tuyến như vậy là muốn tăng cường khống chế đối với khu vực này.

Nhưng hiện tại Kim Diệp hoàng triều đóng quân tại biên cảnh, hẳn không thể không cảnh giác.

- Truyền soái lệnh, co rút phòng tuyến, bày trận ngoài Mông Thành, cảnh giác với đại quân Kim Diệp hoàng triều.

Lạp Lý hạ lệnh.

Mông Thành là thành trú binh của Kim Diệp hoàng triều, bày trận ngoài Mông Thành để canh chừng đại quân Kim Diệp hoàng triều thừa nước đục thả câu.

.....

.....

- Tước gia, quân đội Thú nhân co rút phòng tuyến rồi!

Hỏa Liệt hưng phấn báo cáo với Tề Bắc.

- Rất tốt, Thần Long quân điều động thế nào rồi?

Tề Bắc hỏi.

- Đã thần không biết quỷ không hay đi ra, bây giờ dong binh đang ở trong doanh địa phong bế huấn luyện.

Hòa Liệt nói.

Tề Bắc đứng vọt dậy:

- Còn chờ gì nữa! Lập tức theo kế hoạch đi ngang qua khu vực sa mạc hoang vu, thẳng đến lãnh địa Thiết Bối thú nhân tộc.

Trong đêm đen, năm vạn Thần Long quân từ năm vạn dặm lặng im không một tiếng động hướng về lãnh địa Thiết Bối thú nhân tộc.

Với tốc độ hành quân của Thần Long quân, hai ngàn dặm chỉ đi mất khoảng bốn năm ngày.

Để giấu kín thân phận, năm vạn Thần Long quân đều mặc thường phục, đeo khôi giáp vũ khí cùng lưng khô trên lưng.

Để không làm bại lộ hành tung, Tề Bắc phái ra năm ngàn binh mã chia làm mười tổ tản ra xung quanh. Một khi thấy người khác, vô luận phải dùng thủ đoạn nào cũng phải đảm bảo chủ lực Thần Long quân không bị bại lộ.

Tề Bắc khuôn mặt tuấn tú, mặc bì giáp, trên miệng có cặp ria chừa bát, vác trên lưng cặp phủ lớn.

Vừa nhìn cảm thấy đây là một tên đạo phi cấp thấp, nhưng nhìn vào khuôn mặt tuấn tú cùng ánh mắt trong trẻo lại khiến người khác muốn ôm bụng cười, thật sự có chút ngô không ra ngô khoai không ra khoai.

Kim Cương cùng Huyền Ảnh an tĩnh đi bên người Tề Bắc.

Mà sau Tề Bắc không xa, Lãnh Tùy Phong thân khoác áo choàng, ôm hân ngọc kiếm cũng trầm mặc đi theo, khí tức lạnh như băng trên người đã hoàn toàn thu liễm.

Áo choàng này là Tề Bắc yêu cầu Lãnh Tùy Phong phải mặc vào, nếu không lấy một thân hân khí lạnh như băng của hắn muốn làm người khác không chú ý cũng khó. Nếu có cường giả trùng hợp đi qua cảm ứng được khí tức của hắn không phải là hồng chuyện sao.

Một đường đi qua, hơn năm ngàn binh mã không ngừng truyền tin tức về, hết thấy đều hết sức thuận lợi.

Lúc này, Dịch Thập Bát dẫn một doanh binh mã đi sâu vào phía nam được hơn trăm dặm. Trong lúc đi đường bọn họ có gặp một vài thú nhân, liền trực tiếp giả trang thành đạo phi đoàn, ngay cả quần lót cũng cướp hết. Dọa cho những thú nhân binh dân tề ra quân không dám đi về phía trước nữa.

- Thủ lĩnh, nhìn kia, phía trước có người!

Một thần long quân sĩ báo cáo với Dịch Thập Bát.

Dịch Thập Bát nhìn về phía trước, quả nhiên phía trước có một đội chừng hai mươi thú nhân cười thiết đề mà không nhanh không chậm đi tới, ở giữa bọn họ còn có một chiếc xe ngựa bọc da thú.

Xem ra là người có chút thân phận trong Thú Nhân tộc, hai mươi thú nhân kia rất cao to, trên tay cầm hoàn đao, nhìn cực kỳ dũng mãnh.

- Bao vây bọn họ, cướp sạch!

Dịch Thập Bát quyết định.

Năm trăm kỵ binh hét lớn xông tới, nổ cung thủ phía xa bắt đầu xạ kích, mũi tên bay thẳng về hướng tọa kỵ của những thú nhân kia.

Thiết đề mã hí lên từng hồi, ngã xuống đất mà chết.

- Cuồng phong sở quá, thốn thảo bất lưu. Đội quân Nòng Nọc do Cuồng đại ca dẫn đầu đây, giao hết đồ vật trên người các ngươi ra.

Dịch Thập Bát hung hăng hét lớn.

Một thú nhân lão giả từ trong xe ngựa đi ra, hắn tuyệt vọng nhìn thoáng qua những “đạo phi” này, run giọng nói:

- Đại đội Cuồng Phong thảo phi đã ghê sợ, lại còn lấy danh đội quân Nòng Nọc bá đạo, các ngươi muốn chém tận giết tuyệt thật sao?

Dịch Thập bát sùng sốt, mình gặp phải loại tình huống gì đây?

- Giao hết ra đây!

Dịch Thập Bát trong lòng mặc dù nghi ngờ nhưng không lộ trên mặt, vẫn lạnh lùng quát.

Lão già do dự một chút, đành cam chịu số phận thở dài một tiếng, lấy ra một cái rương nhỏ tinh xảo cỡ lòng bàn tay.

Một người lính lập tức tiến lên, cầm cái rương này đưa cho Dịch Thập Bát.

- Còn những thứ trên người các người nữa, chú ý, là tất cả, bao gồm cả y phục cũng để trên mặt đất, rồi rút đi!

Dịch Thập Bát quát.

Lão già sừng sốt, lưng ta lưng túng nói:

- Người thả chúng ta đi thật sao?

- Dài dòng cái gì? Lập tức làm theo!

Dịch Thập Bát hung thần ác sát quát to.

Hơn hai mươi tên thú nhân hộ vệ cùng lão già này mang theo về mặt hung phấn, đem tất cả những vật trên người lấy ra hết, bắt đầu trần truồng chạy đi.

- Kỳ quái!

Dịch Thập Bát nhíu mày.

Nhưng vào lúc này, trên không trung thổi qua một trận cuồng phong, thanh sắc kiếm quang hạ xuống như mưa. Thú nhân lão già cùng hộ vệ kêu lên thảm thiết, bị phanh thây ngay lập tức.

Con người Dịch Thập Bát co rụt lại, trong lòng dâng lên cảm giác cực độ nguy hiểm.

- Rút lui!

Dịch Thập Bát hô lớn.

Nhưng đúng lúc này, từng đạo kiếm quang cực lớn nổ tung ở bốn phía xung quanh năm trăm nhân mã này, khí lãng sinh ra đánh sâu vào trong bọn họ.

- Cuồng phong sở quá, thốn thảo bất lưu!

Giữa không trung xuất hiện một cô gái đáng người có lồi có lõm, mang mặt nạ ác quỷ, thanh âm có một tia khàn khàn mỉa mai hoặc khác thường.

- Cuồng phong sở quá, thốn thảo bất lưu!

Cùng lúc, chung quanh vang lên thanh âm như sóng biển ngập trời, hơn hai ngàn người hiện ra, vòng vây co rút lại.

Cô gái giữa không trung quét mắt nhìn nhóm người Dịch Thập Bát một lúc mới lên tiếng quát lớn:

- Các người thật to gan, dám giả mạo Cuồng Phong đạo phi đoàn chúng ta, cướp đoạt đồ đạc của chúng ta, là ai phái các người đến?

Cuồng Phong đạo phi đoàn?

Trong lòng Dịch Thập Bát không khỏi cười khở, người già gặp người thiệt, Tây Bắc lớn như vậy cũng gặp được, thật đúng là quá xui xẻo.

- Nguyên lai là Cuồng Phong Ma Nữ các hạ, chúng ta chỉ là kiếm miếng cơm cho nên mới giả dạng chiêu bài các người. Ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, cần gì thì cứ việc cầm đi nhưng hãy bỏ qua cho chúng ta được không?

Dịch Thập Bát tiến lên phía trước nói, lời của hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất đúng mực.

Cuồng Phong Ma Nữ chính là thủ lĩnh của Cuồng Phong đại phi đoàn, một cô gái thần bí, thân thủ sắc bén, đã coi trọng thứ gì thì nhất định phải lấy được.

Nghe nói nàng đã đạt tới vương phẩm chiến sĩ đỉnh phong, thậm chí còn có sát chiêu có thể chống lại địa phẩm cường giả.

Trong năm năm ngắn ngủi, Cuồng Phong đạo phi đoàn trở thành một trong những đạo phi đoàn mạnh nhất Tây Bắc, nhân mã thủ hạ có hơn vạn.

Cuồng Phong Ma Nữ vẫy tay một cái, một trận cuồng phong đem cái rương nhỏ trong tay Dịch Thập Bát nhiếp tới.

- Bắt bọn họ lại, thẩm vấn cho tốt!

Cuồng Phong Ma Nữ vừa nói, thân hình chợt lóe liền biến mất giữa không trung.

.....

.....

- Tước gia, bên Dịch Thập Bát đã một canh giờ không truyền tin tức về!

Hòa Liệt cau mày nói với Tề Bắc.

Dựa theo quy củ, mỗi một doanh nhân mã trong mười doanh, mỗi nửa canh giờ đều phải dùng tín hiệu chỉ phương vị cùng với tình huống trước mắt.

Loại tín hiệu này là Mễ Kỳ phát minh ra, khi phát tín hiệu mắt thường nhìn không thấy, chỉ có cảm ứng ma thạch riêng mới cảm ứng được.

Một canh giờ không truyền tin tức về, xem ra đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Tề Bắc rùng mình, chỉ mong là không bị Bì Mông quân đội phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chết Cũng Không Phản Bội

- Ta tự mình đi xem một chút, Hòa Liệt, người dẫn người đi trước đừng có mà dừng lại.

Tề Bắc nói.

- Vâng, Tước gia.

Hòa Liệt gật đầu, hẳn biết một khi Tề Bắc đã quyết định thì không cách nào thay đổi. Hơn nữa, với thực lực của Tề Bắc cùng Lãnh Tùy Phong sẽ không xảy ra chuyện gì lớn cả.

Rất nhanh Tề Bắc tìm được nơi một doanh trại Dịch Thập Bát gặp chuyện không may. Cảm nhận dao động năng lượng còn sót lại trong không khí, chấn mảy Tề Bắc nhíu lại. Hắn cảm thấy có một cường đại năng lượng dao động, đối phương lúc đó có một tên Vương phẩm đỉnh chiến sĩ.

- Chủ nhân, nhìn dấu võ ngựa xung quang, chỉ sợ doanh trại Dịch Thập Bát bị khoảng hai đến ba nghìn kỵ binh vây quanh, bắt quá hai bên không xảy ra kịch liệt giao chiến.

Âm thanh Thập Tam vọng lên bên tai Tề Bắc.

- Còn có, Dịch Thập Bát còn lưu lại mùi để truy tung.

Tiểu Cửu bổ sung.

- Đi, bốn thiếu gia muốn nhìn xem kia là thần thánh phương nào dám động đại đội nhân mã của ta.

Tề Bắc trầm nhiên nói.

Lập tức Tề Bắc theo mùi vị lưu lại của Dịch Thập Bát mà phóng đi, Lãnh Tùy Phòng xa xa ở phía sau.

.....

Sào huyết nhóm thổ phi Cuồng Phong không ở phụ cận, nên trời tối bọn họ mới đi đến một đỉnh núi hoang vu bên cạnh nhìn xuống sào huyết của bọn cướp.

Dịch Thập Bát bị treo ở trước cổng doanh trường. Trên người dính đầy nước muối, trên người thì bị roi da đánh chảy ra róc thịt, nhưng ánh mắt của hắn thủy chung không có biến đổi. Tưởng như người bị bọn cướp đánh không phải hắn, mà giống như đánh vào hình nhân bằng gỗ.

- Nói, đến cùng là ai phái các người tới đây.

Tên cướp đánh mỗi tay dừng lại thờ hồng hộc lớn tiếng hỏi. Dịch Thập Bát liếm liếm vết máu ở khóe miệng, không nói gì chỉ dùng ánh mắt âm lãnh nhìn tên cướp đang dùng roi đánh, tên cướp thấy vậy nội tâm không khỏi phát lạnh.

- Nhìn cái gì, người thích nhìn trước ta móc đôi mắt cho này đi cho người khỏi nhìn.

Tên cướp then quá hóa giận, lập tức rút thủy chùy muốn đâm về phía hai mắt của Dịch Thập Bát.

- Dừng tay!

Đang lúc tên cướp muốn ra tay thì có một dây roi quất qua.

Tên cướp hét thảm một tiếng, thủy chùy trong tay liền rơi xuống đất. Lại nhìn thấy nữ thủ lĩnh liền thở cũng không dám thở mạnh.

- Thủ lĩnh, tên này xương rất cứng. Dầu muối không thấm... Mười tám loại thủ đoạn hắc hủ cũng không hù một tiếng, không biết hắn còn phải là người không nữa.

Một tên đầu mục nhanh miệng nói.

Cường Phong Ma Nữ khoát tay, trực tiếp lấy một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt ngó trừng Dịch Thập Bát, nói:

- Ngươi hắc là người của Đạo Phong quân của liên minh Thánh Á Na, đã nhận qua các kiểu huấn luyện đặc thù nên không sợ chịu hình.

Dịch Thập Bát không có mở miệng trả lời, trên tay hắn chính xác là có hình xăm của Đạo Phong quân. Mặc dù vẽ thêm hoa rồi nhưng nếu ai chú ý vẫn có thể nhận ra. Bất quá bây giờ hắn không còn là người của Đạo Phong quân nữa, hắn có đích theo đuổi cùng mục tiêu mới.

- Xương của ngươi cứng, không có nghĩa xương của thủ hạ ngươi cũng cứng. Ngươi không sợ chết nhưng ngươi cũng không muốn chờ mắt nhìn thủ hạ của ngươi chết vô cùng thê thảm?

Cường Phong Ma Nữ nói, âm thanh có chút khàn khàn nhưng tràn đầy mỉa mai. Nếu người ý trí kém một chút lập tức sẽ bị nàng xô mũi đất đi.

Dịch Thập Bát trầm mặc không nói, ánh mắt lạnh lùng như rắn độc ngó chừng Cường Phong Ma Nữ.

- Mang một tên ra đây.

Cường Phong Ma Nữ không có tức giận mà nhàn nhạt ra lệnh.

Rất nhanh, một tên Thần Long binh sĩ liền bị mang ra trước doanh trường.

Đây chỉ là một thiếu niên, thoát nhìn khoảng mười bảy mười tám, lộ ra chút gầy yếu. Nhưng ánh mắt của hắn cũng rất bình tĩnh, không có nửa điểm dấu hiệu hoảng sợ.

Hai người nhìn nhau, lập tức hiểu ý.

Trước kia cùng đồng bạn ở Đạo Phong quân cũng không có loại ăn ý như thế này, chỉ nhìn lập tức hiểu đối phương nghĩ gì.

Cường Phong Ma Nữ đột nhiên vung tay lên, một thanh đầu khí lóe lên như độc xà quệt lên cánh tay của tên binh sĩ, lập tức cánh tay liền bị róc thịt ra cánh tay chảy đầy máu.

Nhưng Thần Long binh sĩ chỉ cau mày lại, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng.

- Được lắm, xem ra xương của ngươi cũng rất cứng, nhưng lão nương thích nhất cũng là găm xương cứng.

Cường Phong Ma Nữ nở nụ cười. Đầu khí tên tay nàng lóe lên lập tức một mảnh ra da thịt trên người binh sĩ lại bị tước xuống.

- Có một loại hình phạt gọi là Thiên Đào Vạn Quả, sẽ cắt ở trên người ngươi một nghìn tám trăm để một chỗ cho ngươi xem da thịt của ngươi được chất thành núi trước mặt ngươi.

Cường Phong Ma Nữ vừa cười vừa nói, một tay vung một thanh đầu khí lên.

Mấy chục miếng ra thịt rơi xuống. Thần Long binh sĩ ngoại trừ đầu không có chịu tổn thương ra thì trên người không còn một khối thịt lành, cả người biến thành một cái huyết nhân.

Nhưng hắn cùng Dịch Thập Bát giống nhau, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, đứng cũng không vững vàng, thì hừ cũng không hừ một tiếng.

Lúc này Cường Phong Ma Nữ cũng ngừng lại, có chút kinh ngạc ngắm nhìn Thần Long binh sĩ. Ý trí thật sự khủng bố, Dịch Thập Bát có ý trí như vậy còn có thể giải thích, nhưng binh sĩ của bản làm sao lại có thể ngoan cường như hắn?

- Ngươi không sợ chết?

Cường Phong Ma Nữ liền hỏi.

- Haha, cho dù ngươi đem ra gọt thành bộ xương trắng ta cũng không hù lấy một tiếng, nếu hù ta chính là đồ hèn nhát.

Thần Long binh sĩ suy yếu mở miệng nói, muốn cười nhưng không cười nổi.

- Dẫn hán đi băng bó vết thương, đừng để hán chết, lão nương không tin tất cả binh sĩ đều như hán.

Cuồng Phong Ma Nữ nói.

Không lâu lắm lại có một Thần Long binh sĩ được mang ra, đây là một tráng hán của Hồ nhân tộc.

- Trên cơ thể thống khổ không coi vào đâu, vậy đổi lại trên tinh thần hành hạ xem còn như thế ngoan cường.

Cuồng Phong Ma Nữ nhìn thấy Hồ nhân liền nói. Nàng biết Hồ nhân tộc thiện chiến, thân thể tổ chất thuộc loại nhất lưu, Nhưng linh hồn của Thú nhân trời sinh mềm yếu.

Cuồng Phong Ma Nữ móc ra một cái buộc tóc có hình dạng kỳ quái, trực tiếp móc lên người Hồ nhân. Nhất thời trên đỉnh móc xuất hiện nhân nhạ hắc mang.

- A...

Hồ nhân binh lính nhất thời hét thảm một tiếng. Mà thân thể hán bị một cỗ lực lượng khổng lồ khống chế, không cách nào động đậy được.

Trên người nổi đầy gân xanh, da thịt vặn vẹo, biểu hiện vô cùng thống khổ.

- Ngươi nói tên của hán ta lập tức giải trừ thống khổ cho ngươi.

Âm thanh Cuồng Phong Ma Nữ khàn khàn, tràn đầy mê hoặc nói. Nàng nói lên yêu cầu vô cùng nhỏ, đây cũng là do nàng thông minh. Chỉ cần mở ra một cái sơ hở nhỏ là nàng thắng.

- Nói con mẹ ngươi à... Tao chết cũng không phản bội huynh đệ, Con ngu này, nếu mày biết đội quân Nòng Nọc đáng sợ thế nào, thì ông đây sẽ nói toàn bộ cho mày biết...

Hồ nhân rống tiếng nói, máu theo khóe mắt cũng chậm rãi chảy xuống.

Dịch Thập Bát như khúc gỗ nghe vậy cũng phải động dung. Chết cũng không phản bội huynh đệ! Một câu nói như đánh thẳng vào vết sẹo trong lòng hán.

Trước kia khi hán ở Đạo Phong quân, hán không phản bội huynh đệ, nhưng huynh đệ phản bội hán, chuyện này cũng tạo ra vết sẹo trong lòng hán.

Nguyên nhân lớn nhất mà hán gia nhập Thần Long quân là do hán thấy được ở nòng cốt Hắc Giáp Quân giữa các binh sĩ lẫn nhau chân chính là tình huynh đệ, là loại tín nhiệm có thể giao tính mạng của mình cho đối phương.

Hiện tại hán cũng nhận ra rồi, cũng vô cùng thỏa mãn, vết sẹo trong lòng cũng bị đánh tan.

- Rống...

Hồ nhân binh lính điên cuồng hét lên, linh hồn cũng như muốn bạo ra.

Lúc này Cuồng Phong Ma Nữ cũng vung tay lên thu hồi cái buộc tóc hình dạng kỳ lạ, trong lòng xuất hiện cảm giác thất bại mà đã lâu nàng không có cảm nhận qua.

Đây là cái gì tín ngưỡng? Có thể làm cho đám người kia không sợ sinh tử, thậm chí tươi cười tiếp nhận.

Tình nghĩa huynh đệ ở mức nào? Để cho bọn họ vì huynh đệ mà không thêm quan tâm tính mạng của mình?

Tâm tình của Cuồng Phong Ma Nữ có chút giảm xuống, đột nhiên nói:

- Thả bọn họ ra...

- Thủ lĩnh, việc này...

Đầu mục thấp giọng nói.

Nhìn thấy ánh mắt của Cuồng Phong Ma Nữ quét đến, đầu mục trong lòng run lên, vội vàng gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài doanh trường đột nhiên nổ mạnh, năng lượng dao động kịch liệt truyền tới.

Cùng lúc đó, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa bầu trời đêm tĩnh lặng.

Ánh mắt của Cuồng Phong Ma Nữ lập tức phát lạnh. Lập tức phóng ra ngoài doanh trường, liền thấy được một bóng người toàn thân tỏa kim mang đang lao về phía nàng.

- Tha mạng... Người... người người muốn tìm ở chỗ này...

Trên tay người này là một tên cướp đang dấy dựa nước mắt ngấn, nước mắt dài cầu xin.

- Đáng chết!

Mãnh liệt sát khí từ Cuồng Phong Ma Nữ toát ra, một đạo đầu khí trực tiếp đem đầu tên cướp trẻ làm đôi.

Tề Bắc cũng tiện tay ném thi thể trong tay đi, ánh mắt ngó chừng Cuồng Phong Ma Nữ lạnh lùng hỏi:

- Người của ta ở đâu?

Trong tay Cuồng Phong Ma Nữ xuất hiện một thanh trường kiếm màu lam, đánh giá toàn thân Tề Bắc. Người trẻ tuổi tuấn tú, trên khuôn mặt để hai phết râu hình chữ bát, nhìn có chút cổ quái, nhưng trong mắt toát ra sát khí còn nồng đậm hơn nàng.

Cái đám thủ hạ chết không mở miệng là thủ hạ của hần?

Lại nhìn tên cướp chết trên tay nàng, lòng nàng lại thấy khó chịu.

Lúc này chung quanh đất đá dâng lên, đem một đám đạo phi chôn sống. Những thế cường giả Cuồng Phong đạo phi thì bị một loại quỷ dị bao quanh.

Ở phía xa, Cuồng Phong Ma Nữ cảm nhận được một cỗ khí tức càng khủng bố hơn đang nhìn mình chăm chăm.

Tay Tề Bắc rung lên, trường kiếm màu đen trong tay bắn ra như tia chớp hướng Cuồng Phong Ma Nữ đánh tới.

- Người có tin, nếu người động thủ, đám người thiết cốt boong boong kia của người tất cả đều chết.

Cuồng Phong Ma Nữ vẫn đứng im không nhúc nhích nhanh nhẹn nói.

Mũi kiếm của Tề Bắc dừng ở cổ họng Cuồng Phong Ma Nữ rồi đột nhiên nhướng lên, mặt nạ quỷ trên mặt Cuồng Phong Ma Nữ cũng bị hất bay lên.

Mái tóc mượt mà trượt xuống như thác nước, nhưng khi Cuồng Phong Ma Nữ quay đầu lại, lại làm cho Tề Bắc ngạc nhiên. Bởi vì trên mặt nàng vẫn còn một lớp mặt nạ màu trắng tuyết thật mỏng nữa.

- Người muốn nhìn khuôn mặt thật sự của lão nương sao? Khanh khách... Người từng xem bộ mặt thật của ta tất cả đều chết hết.

Cuồng Phong Ma Nữ cười đến run rẩy cả người.

- Đầu hàng hoặc chết.

Tề Bắc lạnh lùng nói.

- Người động thủ, thủ hạ của người toàn bộ chết.

Cuồng Phong Ma Nữ uy hiếp ngược lại nói.

Tề Bắc cau mày, hần không thích bị người khác uy hiếp. Đặc biệt lại bị một nữ nhân uy hiếp.

Cuồng Phong Ma Nữ bình tĩnh nhìn Tề Bắc, nhưng đột nhiên con ngươi co rút lại, bởi vì kiếm trong tay Tề Bắc không biết từ lúc nào đã đâm tới trước cổ họng nàng.

- Người không muốn thủ hạ của người còn sống?

Cuồng Phong Ma Nữ lui lại rất nhanh. Phía sau đầu dực chấn động, bỗng nhiên bay lên.

- Ha ha, uy hiếp bốn thiếu gia? Người còn chưa đủ khả năng. Về thực hành thêm vài năm rồi hẵng đi ra ngoài lẫn lộn.

Tề Bắc cười to nói, sau đó quát lên:

- Lãnh Tùy Phong, giết nàng.

Đột nhiên có một đạo sương lạnh kéo đến. Cuồng Phong Ma Nữ còn chưa kịp phản ứng thì thanh kiếm trắng như Ngọc Bích đã đâm xuyên qua ngực nàng.

Chương 144: Thần Bí Chỉ Cốt, Đánh Hạ Năm Thành

Cuồng Phong Ma Nữ không dám tin nhìn vào ngực mình. Cảm nhận được hàn khí từ thanh Bạch Ngọc Kiếm truyền đến, cơ thể bên trong cũng dần đóng băng lại.

Một lúc sau cả người nàng được bao bọc bởi một lớp băng cứng, như tượng đá vậy.

Thân ảnh Lãnh Tùy Phong xuất hiện rút thanh Bạch Ngọc Kiếm ra, tượng đá Cuồng Phong Ma Nữ không còn điểm tựa ngã xuống.

“Àm!”

Tượng đá Cuồng Phong Ma Nữ đổ trước mặt Tề Bắc. Bọn cướp thấy thấy thủ lĩnh lăn quay ra chết, tinh thần liền nhũn ra, cuống quýt bỏ chạy ra bốn phía.

Đúng lúc này, Tề Bắc cảm giác có con gió thổi qua. Có chút quý dị, trong lòng có chút bất an.

Đột nhiên Tề Bắc cảm thấy có gì đó không đúng, lại nhìn tượng đá Cuồng Phong Ma Nữ ở trước mặt. Liền lấy thanh trường kiếm đen nhánh của mình hất ngược tượng đá lên trên.

Tượng đá vẫn còn nguyên hình, nhưng lại thấy bên trong hai tay của nàng đã biến mất.

Tề Bắc liền dùng kiếm nhẹ nhàng phát ra một đạo kiếm khí đánh về phía tượng đá, nhất thời tượng đá cứng xuất hiện một vết nứt, rồi nhanh chóng tỏa ra như mạng nhện, sau đó vỡ tan ra.

Nhưng đập vào mắt mọi người chỉ còn một lớp mỏng quần áo bên ngoài, còn cơ thể của Cuồng Phong Ma Nữ cũng biến mất vô ảnh vô tung một cách quỷ dị.

Lúc này Lãnh Tùy Phong cúi người xuống kiểm tra, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Thập Tam cũng dùng kiếm kiểm tra mặt của Cuồng Phong Ma Nữ, chỉ thấy một lớp mặt nạ mỏng và tóc giả còn lại.

- Chủ nhân, nàng chạy trốn mất rồi.

Thập Tam trầm giọng nói.

Độn thổ? Nhưng độn thổ vẫn lưu lại quần áo, mặt nạ. Quan trọng hơn là trước đó nàng bị một kiếm của Lãnh Tùy Phong đâm vào tim, nhưng nàng vẫn chạy trốn được. Xem ra Cuồng Phong Ma Nữ cũng không phải loại tầm thường.

Lúc này Tề Bắc lại phát hiện trên lớp xiêm y của Cuồng Phong Ma Nữ xuất hiện một chiếc hộp tinh xảo.

Hắn liền đưa tay cầm chiếc rương nhỏ này lên, nhẹ nhàng ấn vào ổ khóa. Chiếc hộp liền được mở ra.

Con người của Tề Bắc nhất thời co rút lại, ở bên trong rương hiển nhiên là một đoạn xương ngón tay của con người bị đốt cháy. Nhìn không có gì đặc biệt, nhưng tại sao lại được đặt ở trong chiếc rương tinh xảo như vậy?

Đúng lúc này, Tiểu Cửu đem Dịch Thập Bát cùng 500 binh sĩ Thần Long quân đoàn cứu ra ngoài, trong đó còn có hai người bị tra tấn như tàn tật. May mắn là không ai nguy hiểm tới tính mạng.

- Thủ hạ Dịch Thập Bát phụ lòng chủ nhân rồi. Xin chủ nhân trách phạt.

Dịch Thập Tam xấu hổ cúi xuống trước mặt Tề Bắc. 500 thủ hạ trong tay hắn bị bắt, hắn là doanh trưởng, hiển nhiên nên chịu tất cả trách nhiệm.

- Ta tại sao phải trừng phạt các ngươi? Các ngươi đối mặt binh lực gấp mấy lần, cộng thêm mấy tên Vương Phẩm chiến sỹ, cường ngạnh tương đương chịu chết. Nhưng các ngươi bị bắt sau thà chết cũng không khuất phục, không để lộ thân phận, dẫn tới quân chủ lực bị ảnh hưởng. Việc các ngươi làm không hề bôi nhọ Thần Long quân đoàn.

Tề Bắc lớn tiếng nói, làm cho 500 binh sỹ càng thêm tự hào, ưỡn ngực đứng thẳng hơn.

Bị bắt làm tù binh vốn là chuyện sỉ nhục.

Nhưng qua lời nói của Tề Bắc thì vốn là sỉ nhục liền biến thành tự hào. Quân tâm càng thêm vững chắc.

Sau này, những người này càng ra sức liều mạng.

Trên đường về, Dịch Thập Bát kể lại quá trình diễn ra, trong đó nói tới rương nhỏ. Cuồng Phong Ma Nữ muốn là muốn chiếc rương này, bọn họ thì trùng hợp có được.

Trong lòng Tề Bắc nghi ngờ càng đậm rồi, đoạn xương ngón tay này khẳng định không tầm thường.

Cuồng Phong Ma Nữ nếu thật sự quan tâm đoạn xương ngón tay này khẳng định sẽ tự mình tìm đến cửa, đến lúc đó trong miệng nàng moi ra bí mật của đoạn xương ngón tay này cũng không muộn.

Cùng thời gian này, trong một căn phòng bí mật được xây bằng đá hình của bọn cướp. Chính giữa nhà đặt một chiếc bàn bằng đá, trên mặt bàn lại được đặt một khối ngọc thạch màu đen được khảm một viên tinh thạch màu xanh.

Bỗng nhiên viên tinh thạch màu xanh kia thả ra một luồng ánh sáng óng ánh, nhìn rất đẹp mắt.

Nhưng ngay lập tức, trong phòng lại nổi trên những trận gió màu xanh đầy quỷ dị.

Trận gió màu xanh quỷ dị này tập chung xung quanh bàn đá, tạo thành hình xoáy ốc, không ngừng di chuyển.

Theo thời gian trôi đi, bên trong vùng xoáy ốc xuất hiện một bóng người mờ mờ ảo ảo. Từ từ thân ảnh mờ mờ ảo ảo bên trong cũng hiện lên rõ ràng, là thân ảnh của một người con gái toàn thân trần như nhộng.

Làn da trắng như tuyết. Hai vú vênh cao chắc chắn giống như hai cái bát úp vào, chiếc eo mảnh nhưng ẩn chứa độ mềm dẻo kinh người.

Nhưng dù cả người hiện ra nhưng con mắt của nàng vẫn mờ hồ không thấy được giống như bị bao phủ bởi một lớp mây mờ ảo. Hơn nữa, đầu nàng bóng nhẫy không một cọng tóc.

Cô gái hướng phía trên bàn đá nhẹ nhàng cúi đầu bái một bái rồi xoay người vẫy tay một cái, quần áo trên giá tự động bay tới người nàng.

Cô gái mặc quần áo vào, rồi đeo mặt nạ, tóc giả lên. Cô gái này dĩ nhiên là Cuồng Phong Ma Nữ vừa sống lại...

.....

Dãy núi Hoang Trạch dựng đứng cao chót vót tận trời xanh, nghe đồn ở trên đỉnh núi có siêu cấp Hoang thú, coi như Thánh cấp cường giả cũng không có khả năng chống lại.

Thêm nữa, dãy núi Hoang Trạch tuy cao chót vót nhưng lại không có một ngọn cỏ nào. Cũng không ai dám đi tìm hiểu, nên ở đây gần như không thấy có người tới bao giờ.

Mà dưới chân núi. Do có cấu tạo địa tầng phù hợp, mạch nước chi chít. Nên có một Bộ tộc Thú nhân định cư ở đây.

Thiết Bối Thú nhân tộc là một trong số đó. Sau khi Thú nhân tộc xuống dốc, vì tránh bị kéo vào những cuộc chiến tranh dành trong gia tộc, bọn họ lựa chọn nơi vắng vẻ, lánh đời. Nên chân núi Hoang Trạch đúng là lựa chọn tốt, xây xuống năm thành trì, coi như là đại bộ tộc lớn ở khu vực chim không thêm ỉa này.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ, chiến tranh giữa Bì Mông tộc cùng Độc Giác Tê bộ tộc lại lan tới tận đây, trực tiếp quán lấy Thiết Bối thú nhân tộc.

Trong một đêm, năm thành trì thất thủ, số người chết khoảng một nửa, còn lại bị ném đi làm quân tiên phong, nói đúng ra là đi chịu chết. Hoặc bị tổng đi làm khổ sai, coi như Thiết Bối Thú Nhân tộc bị triệt để tiêu diệt.

Cũng bởi vì địa hình nơi đây thủ dễ công khó, lại có thể nổi thẳng tới thảo nguyên Phi Thúy. Nên lãnh địa của Thiết Bối Thú Nhân tộc bị Bì Mông tộc chiếm làm khu vực hậu cần, tiến hành huấn luyện và bổ sung.

- Ngươi, tới đây cho ta.

Một tiểu tướng của Thú Nhân tộc chỉ vào một cô gái khổ sai nói.

Cô gái Thiết Bối Thú Nhân run rẩy đứng lên, đi đến.

Tên tiểu tướng hí hóp mắt nhìn cô gái, ánh mắt không ngừng quét đi quét lại. Mặc dù nhìn có vẻ bản thủ nhưng đừng cong lời lờn trên cơ thể cô gái Thiết Bối Thú Nhân vẫn cực kỳ rõ ràng, ngực lớn nõng tròn. Cực kỳ phù hợp thẩm mỹ của Thú nhân.

- Haha... Không tệ, đi theo bốn tướng quân tha hồ sung sướng, miễn cho ngươi đi làm khổ sai.

- Không, không nên.

Cô gái hoảng sợ muốn quay đầu chạy, nhưng bị tên Tiểu tướng bắt lại.

- Xoạt...

Đây là âm thanh vải vóc bị xé rách. Áo trên người cô gái vốn dĩ đã nát tươm lại bị tên Tiểu tướng xé rách, nhất thời cặp vú ngạo nghễ của nàng bật ra, làm binh lính xung quanh nhất thời ồn ào.

Tên Tiểu tướng cũng không dừng lại, trực tiếp móc của nợ xấu xí của mình ra, làm cô gái thét lên chói tai. Hắn định trước mắt tất cả mọi người đem cô gái này thả bót Nòng Nọc trong người ra.

Cách đó không xa, một người đàn ông Thiết Bối vạm vỡ ánh mắt đỏ lên, hấn điên cuồng gầm lên một tiếng. Dùng tay nện mạnh vào chiếc bàn đá gây tiếng động lớn, làm mọi người chú ý tới bên này tới đây, hấn như sư tử nổi giận điên cuồng vọt tới.

Cô gái này chính là thê tử của hấn.

Tốc độ của người đàn ông Thiết Bối Thú Nhân vạm vỡ này rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tiểu tướng, lớp vỏ cứng rắn như sắt ở trên lưng hung hăng đụng vào người hấn.

- Phành.

Âm thanh va chạm rất lớn, tên Tiểu tướng cũng bị đánh bay, mặt đầy máu tươi.

Bình tĩnh, mấy binh lính lao đến quật ngã vị Thiết Bối Thú Nhân này ngã xuống đất.

Cô gái nhất thời hét lên chói tai, nước mắt trào ra muốn chạy xuống.

Tên Tiểu tướng cũng đứng dậy lau máu tươi trên mặt, đồng thời kéo cô gái quay lại, rồi quát lên:

- Bắt lấy nó, hôm nay cho nó xem vợ nó rên rỉ như thế nào dưới háng của tao.

Nhưng đúng lúc này, không hiểu cô gái lấy sức ở đâu đẩy mạnh tên Tiểu tướng ra, dùng sức đụng mạnh đầu mình vào tảng đá.

Máu tươi văng lên, mắt cô gái mở thật lớn. Cả người mềm ra, ngã xuống đất tắt thở.

- Số Nòng Nọc vãi! Đen vãi thím. Đem tên khốn này giết nốt đi.

Tên Tiểu tướng tức giận nói.

- Sẽ có một ngày Thú Thần xuất thế tiêu diệt các ngươi.

Thiết Bối tráng niên gầm lên, trong khoảnh khắc đấy, đầu của hấn cũng bay lên.

Những chuyện như thế này thường xuyên phát sinh trên người Thiết Bối Thú Nhân ở năm tòa thành.

Thiết Bối Thú Nhân đúng là đầy tớ hèn mọn thấp kém nhất. Binh lính quân đội Bỉ Mông rảnh rỗi không có việc gì làm liền lôi người của tộc Thiết Bối ra hành hạ cho vui. Đôi lúc tùy tiện lôi một người phụ nữ của tộc Thiết Bối ra thả Nòng Nọc phát tiết.

- Sẽ có một ngày Thú Thần xuất thế.

Những lời này của những người sống sót tự an ủi chính mình mà thôi.

Hiện nay trấn thủ khu vực hậu cần chính là đệ đệ của đại soái Lạp Lý, Lạp Bố. Nếu đem so sánh hai người thì Lạp Bố chỉ lớn nhưng lại không phải người có tài. Nên mới bị an bài ở khu vực hậu cần, không cần gia nhập chiến trận, những nơi nguy hiểm.

Nhưng Lạp Bố chưa bao giờ nghĩ tài năng của mình thua kém gì đại ca, chẳng qua không được trọng dụng nên không có cơ hội thể hiện.

Lạp Bố nhận được đại ca thông tri cho biết, nhi tử tên thủ lĩnh tộc Thiết Bối là Thiết Long chạy vào trong thành Tây Linh, rất có khả năng sẽ mượn lực lượng của vị thành chủ kia quay lại đoạt lại lãnh địa, nên mọi người cực lực phòng bị.

- Đại ca có phải quá đa nghi sao, nói toẹt ra là nhát gan. Chúng ta bên trong thành Tây Linh cài vào không ít thám tử, chỉ cần thành Tây Linh điều quân thì chúng ta lập tức biết. Nếu không phải đại ca quá cẩn thận, đệ đã mang quân đi giết sạch lũ tàn binh sót lại của tộc Độc Giác Tê, cũng tiện tấn công chiếm lấy thành Tây Linh. Sau đó cho người dò xét đường lui, cắt đứt nguồn tiếp tế.

Lạp Bố khinh thường nói. Hấn không được trọng dụng cũng bởi vì đại ca mình suốt ngày nói xấu mình trước mặt Tam hoàng tử.

Đúng lúc này, một tên thú nhân hình dạng xấu xí chạy vào, thấp giọng nói nhỏ với Lạp Bố:

- Bẩm tướng quân, có tin hot.

- Tin gì hot, nói.

Lập Bô hỏi.

- Huynh đệ của thuộc hạ trên tiền tuyến truyền về, có một nhánh tàn quân của tộc Độc Giác Tê đang bỏ chạy hướng về phía hồ Thiên Tinh. Mà hồ Thiên Tinh cách chúng ta rất gần, nếu Tướng Quân đem quân đội tiêu diệt nhánh tàn quân này thì khẳng định địa vị của ngài trong mắt Tam Hoàng Tử nhất định sẽ vượt qua Đại Soái Lạp Lý.

Tên Thống lĩnh nói.

- Tin tức chuẩn xác sao?

Lập Bô hưng phấn đứng dậy hỏi.

- Thuộc hạ lấy đầu ra cam đoan.

Tên Thống Lĩnh nói như đinh đóng cột.

Trong lòng Lập Bô cực kỳ hưng phấn, cước bộ cũng trở nên nhanh chóng. Nếu thật sự lần này làm tốt, sự nghiệp của hắn lập tức bay lên mây. Đợi đến khi Tam Hoàng Tử thống nhất Thú nhân tộc leo lên ngôi Hoàng Thượng. Địa vị của hắn khẳng định cao hơn anh trai mình.

Thứ nghĩ xem, anh trai mình truy kích tàn binh không được ngược lại bị đánh trộm.

Mà hắn ở hồ Thiên Tinh gắng bầy tiêu diệt hết nhóm tàn binh này. Khẳng định nổi bật hơn anh trai mình.

- Truyền lệnh của ta, hai vạn binh lính kém chất lượng ở lại giữ thành, còn lại tám vạn đại quân theo ta lên đường.

Lập Bô ra quyết định, rồi phân phó cho tên thống lĩnh.

- Rõ, thưa tướng quân.

Tên thống lĩnh hưng phấn đi ra ngoài truyền lệnh. . . Mà cách đó năm mươi dặm, có năm vạn quân Thần Long quân đoàn đang nghỉ ngơi dưỡng sức để trong trận chiến có thể phát huy tối đa sức mạnh.

Năm vạn quân, di chuyển không tiếng động. Thử hỏi kỷ luật như thế nào mới đạt tới mức này.

Lúc này, người thăm dò động tĩnh quân địch Đỗ Thọ quay trở lại bẩm báo với Tề Bắc:

- Tước gia, thăm dò qua năm thành. Quân đội Bì Mông đang bắt đầu hợp lại.

Nhất thời Tề Bắc rung mình một cái, chẳng nhẽ bị bại lộ rồi?

- Tiếp tục chú ý.

Tề Bắc nói.

Vài giờ sau, Đỗ Thọ quay lại mặt mày cực kỳ hưng phấn bẩm báo:

- Tước gia, quân đội Bì Mông tập hợp không phải tiến về phía chúng ta. Tất cả năm thành bây giờ chỉ còn lại hai vạn quân, trong đó đa số đều là tàn quân.

Tề Bắc nở nụ cười lớn, con mẹ nó đúng là số c.út chó mà. Cứ nghĩ mang năm vạn quân thêm chiêu số thần kỳ muốn đánh với mười vạn quân tử thủ tại hiểm địa cũng muốn tổn thất lớn.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, quân chủ lực đi ra ngoài, thừa lại toàn tàn quân yếu kém. Đỡ tốn sức người, sức của mà vẫn chiếm được thành.

- Truyền lệnh, toàn quân chuẩn bị chiến đấu.

Tề Bắc ra lệnh.

Ngay lập tức, năm vạn người của Thần Long quân đoàn đứng dậy thay đổi chiến giáp, tay cầm vũ khí. Chỉ cần Tề Bắc ra lệnh là công thành.

Ban đêm đen như mực.

Năm tòa thành của Thiết Bối thú tộc cách nhau không xa. Nhưng được xây dựng trên địa hình hiểm trở, muốn di chuyển từ thành này sang thành khác phải qua những trạm kiểm soát cực kỳ kiên cố.

Chỉ là, tướng quân như thế nào thì binh lính cũng như thế đó.

Lập Bồ chỉ lớn nhưng bất tài, nhìn đời bằng nửa con mắt. Hiên nhiên đào tạo ra toàn lính trình độ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Thảm Phán Kỵ Sĩ

Tề Bắc đứng phía xa nhìn một màn này. Khẽ gật đầu, hắn đã quyết định đến giúp đỡ Kim Cương. Từ nay, những khi đối mặt với Thú Nhân tộc thì chỉ có Kim Cương ra mặt, dần dần tạo uy tín cho hắn trong lòng binh lính Thú Nhân.

Dĩ nhiên Kim Cương không hề làm cho hắn thất vọng. Đừng lầm tưởng rằng Kim Cương chỉ là một tên cơ bắp mà không có đầu óc, tâm tư của hắn cũng rất cẩn mật nhưng vì từ trước đến giờ phải làm vai trò hộ vệ cho Tề Bắc nên không có nhiều cơ hội để phát huy. Giờ đây nhìn lại thì Kim Cương thật có phong phạm của kẻ thù lĩnh.

Bất chợt, một cánh tay mềm mại nắm lấy tay của Tề Bắc. Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy Huyền Ảnh đang nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy cảm kích.

- Thiếu gia. Cảm ơn huynh.

Huyền Ảnh nhẹ giọng cảm kích.

- Nha đầu ngốc này. Giữa chúng ta còn phải nói lời cảm ơn sao?

Tề Bắc cười cười rồi hắn ôm Huyền Ảnh vào trong lòng.

.....

- Cái gì? Thú Thần hàng lâm, công chiếm năm thành của Thiết Bối Thú Nhân? Nói káo!

Bi Mông tam hoàng tử Khốc Tây nhận được tin tình báo thì sắc mặt hắn xanh mét, muốn nổi lời đình. Hắn không hề tin có chuyện Thú Thần hàng lâm. Thú Thần thì cần quái gì phải mang theo một lũ binh lính tầm thường đi công thành chiếm đất? Thật là nực cười.

- Tam hoàng tử, rất có thể đây là dư nghiệt của Thú Thần gia tộc.

Một tướng lĩnh Thú Nhân tựa hồ nhớ ra được điều gì đó liền đáp lời.

Khuôn mặt Khốc Tây khế cứng ngắc. Năm đó phụ thân hắn tru diệt Thú Thần gia tộc vẫn để lọt lưới hai tiểu tạp chủng. Chẳng lẽ bọn chúng đã thức tỉnh Thú Thần huyết mạch.

- Vô luận thế nào thì ta vẫn muốn đoạt lại năm thành của Thiết Bối Thú Nhân.

Khốc Tây hung ác nói.

- Tam hoàng tử. Quân đội chủ lực của chúng ta đang bị quân của bộ tộc Độc Giác Tề quấn chân, mà biên quân thì bị quân của Kim Diệp hoàng triều kiềm chế ở biên cảnh.

Thú Nhân tướng lĩnh vội hồi đáp.

- Tên phế vật Lập Bồ chết tiệt này! Mau truyền lệnh cho hắn lập tức mang quân đi đoạt lại năm thành về đây cho ta.

Khốc Tây lạnh lùng nói.

Không lâu sau Lập Bồ liền nhận được công hàm. Hắn vốn là hạng vô bèn, kém tư duy. Hắn mang cả đại quân tám vạn người đón lõng ở Thiên Tinh hồ để tiêu diệt hai vạn tàn quân của bộ tộc Độc Giác Tề, tuy diệt sạch được tàn quân nhưng hắn vẫn để đại quân thiệt hại tới cả vạn người.

Tám vạn quân vây công hai vạn tàn quân mỗi một, trang bị không đầy đủ nhưng lại tổn thất hơn vạn người, đã không biết xấu hổ lại chạy tới tranh công. Nếu không phải phụ thân hắn Lập Tang là nguyên lão của đế quốc thì hắn đã phải ăn nhục. Cũng nhờ hơi ông bố mà hắn một phát nuốt trọn được cái chức tướng quân.

- Tam hoàng tử. Tình báo cho thấy vừa rồi có chừng năm vạn binh sĩ giáp giới đánh chiếm năm thành. Lập Bồ trong tay cũng chỉ còn bảy vạn quân, chỉ sợ rằng...

Tên Thú Nhân này ngụ ý cũng hết sức rõ ràng. Hắn cho rằng Lập Bồ không đủ khả năng đoạt lại năm thành kia.

Khốc Tây trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Đi gửi thư cho Lạp Lý. Để cho hắn xử lý...

Khi Lạp Lý nhận được lệnh từ Khốc Tây thì chuyện Thần Thú hàng lâm đã nhanh chóng truyền khắp Thú nhân tộc.

Thú nhân tộc có hơn ngàn bộ tộc, trong đó có khá nhiều gia tộc đã từng ủng hộ Thú Thần gia tộc. Bọn chúng vừa nghe được tin tức kia liền muốn rục rịch hành động.

Vốn thế chân vạc trong Thú Nhân tộc đã có xu thế bất ổn. Rất nhiều bộ tộc liền cho người đi dò xét thực hư, một khi xác định được lời đồn đại là chính xác vậy thì gia tộc chúng đã có chỗ nương tựa rồi.

Lạp Lý nhìn chăm chăm vào mệnh lệnh của Khốc Tây ban xuống, thật lâu hắn không nói năng gì.

- Lạp Bố. Mày ngu như lợn.

Lạp Lý trước nay vốn luôn bình tĩnh kín đáo nhưng lúc này không khỏi có chút nóng nảy.

Nhưng rất nhanh hắn đã điều chỉnh được tâm tình. Nhớ tới điều then chốt ở đây, nếu như dư nghiệt Thú Thần gia tộc cầm quân đánh chiếm một lúc cả năm thành vậy đại quân mấy vạn người làm sao mà giấu kín đến mức không ai biết đến sự tồn tại của nó?

Phi Thúy đại thảo nguyên có quân đội chủ lực của bộ tộc Bì Mông và Độc Giác Tê chốt giữ mà phía hắn lại có biên quân nắm giữ.

Không đúng...

Đột nhiên Lạp Lý nhận thấy điều gì đó bất thường. Đoạn thời gian trước Vong Linh bạo động, phải chăng có liên hệ gì đó với dư nghiệt Thú Thần?

Bọn chúng cấu kết với Vong Linh pháp sư sau đó phát động Vong Linh bạo động làm cho lòng quân hoang mang, buộc mình phải rút lại phòng tuyến do đó mới có sơ hở để cho đại quân mấy vạn người lọt vào?

Càng nghĩ Lạp Lý càng thấy mọi chuyện sáng tỏ. Lúc này, hắn cũng không hoài nghi Tề Bắc, dù sao muốn điều động một quân đoàn như vậy trong thành Tây Linh cũng không thể lọt qua được tai mắt cái cấm khắp nơi trong thành.

Giờ đây hắn rốt cuộc phải đối phó như thế nào ?

Đại quân của Kim Diệp hoàng triều như sói đói nhìn vào chằm chằm, chỉ sợ lúc hắn mang quân đi vây công năm thành Thiết Bối Thú Nhân thì bọn kia sẽ tranh thủ cơ hội chọc gây bánh xe. Tệ hơn nữa là bọn chúng đánh đến sau lưng của biên quân như vậy đừng có nói đến chuyện tấn công năm thành kia chỉ sợ biên quân sẽ rơi vào tình cảnh hai mặt giáp địch.

Nhưng trong mệnh lệnh của tam hoàng tử Khốc Tây ý tứ uy hiếp rất rõ ràng. Năm thành Thiết Bối Thú Nhân mà không lấy về được thì cái chức Đại soái của hắn sẽ có người khác đảm nhiệm. Mà nếu để cho đại quân Kim Diệp hoàng triều đánh vào thì kết quả cũng tương tự.

- Ai! Tam hoàng tử. Ta đối với hoàng thất trung thành tận tâm nhưng binh quyền cũng dần dần bị người tước đoạt. Chẳng nhẽ phải để tất cả chúng ta đi Để Thành đường lão người mới yên tâm sao?

Lạp Lý thờ dài nói. Sao hắn chưa rõ tâm tư của tam hoàng tử đây? Chẳng nhẽ đại quân chủ lực không phân thêm cho hắn được mười hay tám vạn quân hay sao? Hắn rõ ràng tam hoàng tử muốn nhân chuyện này mà bức hắn lui khỏi quân chính.

Không có binh quyền, chính là dê bò bị người khác tùy ý đâm chém. Lạp Lý cũng không muốn giao ra binh quyền. Có binh quyền trong tay thì vô luận là ai cũng có một chỗ ngồi trong đỉnh cao quyền lực của Thú nhân đế quốc.

Lạp Lý nhú mày rậm, ở trong doanh trường đi qua đi lại, đột nhiên hắn nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng nói:

- Người đâu! Gọi Lô Lợi lẫn tới đây.

Không lâu sau, một tiểu tướng Thử Nhân tộc mang một cái nụ cười nịnh hót chạy đến:

- Đại soái. Người tìm ta?

- Lần trước nghe người nói có kỵ sĩ của Quang Minh thần điện đến điều tra chuyện tình Vong Linh bạo động, có phải không?

Lạp Lý hỏi.

- Không sai đâu Đại soái, là chính mắt ta nhìn thấy.

Lô Lợi đáp lời.

- Người đi tìm bọn họ rồi...

Lập Lý nói thâm vào tai Lô Lợi.

- Rõ rồi, rõ rồi. Thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt chuyện này, hắc hắc hắc...

Lô lợi cười gian xảo.

Lúc này, Lập Bồ lo lắng dẫn bảy vạn quân trở về.

Trong lòng hắn đang âm ức không thôi. Vốn tưởng diệt được hai vạn quân địch sẽ được phong thưởng nhưng mà đời không như là mơ, đang lúc mơ màng trong huy hoàng thì sự thật phũ phàng đã kéo hắn về thực tế. Tam hoàng tử gửi thư chửi hắn một trận xối máu chó lên đầu. Đừng nói đến phong thưởng, nếu không đoạt lại được năm thành Thiết Bối Thú Nhân thì cái vị trí của hắn đừng mong mà ngồi ấm.

Một đường thẳng tiến, Lập Bồ đã đi đến con đường dẫn đến năm thành Thiết Bối Thú Nhân.

Rất nhanh Lập Bồ đã thấy được một trạm kiểm soát phía trước. Trạm kiểm soát này được làm cũng không cao, cũng không hề vững vàng, vừa nhìn vào là biết nó không thể kháng cự một kích của đại quân.

- Giết cho bốn Tướng Quân!

Lập Bồ phôi bò quát tháo.

Đại quân bảy vạn người hành quân đường dài chưa kịp thở đã phải ngao ngao xông lên phá quan.

Thú nhân kỵ binh làm đầu tàu gương mẫu, ầm ầm xông lên.

Đột nhiên một cái rãnh to xuất hiện dưới chân kỵ đoàn. Lập tức có một đám lớn kỵ binh bị cái hố này nuốt trọn.

Dưới đáy hầm là vô số gai lớn nhọn hoắt. Những thú nhân bị rơi vào trong đó liền bị xiên thành tổ ong.

Nhóm kỵ binh đầu tiên đánh vào trạm kiểm soát có tám ngàn người thì lúc này đã không còn một nửa.

Đúng lúc này cả trạm kiểm soát đột ngột nổ tung lại có thêm hai ngàn Thú Nhân kỵ binh biến thành tro bụi.

Lúc này, Lập Bồ ở phía sau đang giận tím gan. Thằng khốn nào bố trí ra cái bẫy này thật là âm hiểm, thật sự quá âm hiểm rồi.

Thì ra trạm kiểm soát này chính là một cái bẫy rập. Thần Long binh sĩ thấy quân của Lập Bồ tấn công liền nhanh chóng rút lui.

Sau một hiệp, Lập Bồ chỉ lớn nhưng tài mọn bị tổn thất sáu ngàn kỵ binh. Hắn thậm chí còn chưa sờ được vào cả cái lông của quân địch.

Lập Bồ lúc này mới bùng tỉnh. Hắn bắt đầu trở nên cẩn thận, tốc độ tiến quân chậm hẳn đi.

Cứ như vậy làm cho mọi người hoang mang, sĩ khí giảm mạnh. Mọi người ừ ừ như cha chết.

Thấy tinh thần mọi người mỗi một mà sắc trời lại âm đạm, Lập Bồ cho quân hạ trại nghỉ ngơi.

Trong doanh trướng, Lập Bồ giống như một đầu sư tử điên cuồng nhưng không tìm được chỗ phát tiết. Hắn tức đến mức muốn phun ra máu.

- Tướng quân. Hay là chúng ta rút về đại doanh quân chủ lực.

Tên Thú Nhân tướng quân xấu xí sợ hãi nói.

Lập Bồ trừng con mắt đầy tia máu nhìn hắn. Việc đầu tiên chính là cho tên kia một cái bạt tai sau đó hắn gào thét:

- Nếu không phải người nghĩ ra cái ý kiến cùi bắp kia thì bốn Tướng quân làm sao mà lưu lạc tới cái nước này. Đoạt không được năm thành thì bốn Tướng quân xong đời, bất quá trước lúc ta xong thì ta cho người xong trước.

Tên Thú Nhân tướng quân này nhất thời cũng câm miệng.

- Ngày mai, người dẫn đại quân đoạt lại năm thành cho ta. Không được thì để lại cái đầu.

Lập Bồ quát.

- Vâng...nhưng...

Tên tướng lĩnh kia sợ run đầu có dám phản bác.

Đang lúc này, trong doanh địa đột nhiên vang lên tiếng báo động địch tập kích. Cả doanh địa nhất thời loạn xạ ngầu.

Nhưng toàn quân nhanh chóng chỉnh đốn, sắp đặt chuẩn bị kháng địch. Kỳ lạ thay địch quân không thêm tấn công mà lại rút lui vào trong bóng tối.

Địch không đánh thì đại quân lại tháo giáp nghỉ ngơi.

Nhưng không lâu sau lại có báo động tập kích, doanh địa lại nháo nhào lên.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, sáu vạn quân bị hành hạ khổ sở không nói nên lời. Ai ai cũng mệt mỏi, buồn ngủ nào còn nửa lực chiến đấu.

Tên tướng lĩnh Thú Nhân xấu xí vừa được giao quyền chỉ huy đại quân lập tức cho quân lui trăm dặm để nghỉ ngơi hồi phục. Phải để cho quân nghỉ ngơi mới có sức lực công thành chiếm đất...

.....

Mười tên Quang Minh kỵ sĩ mặc Quang Minh Giáp cười Quang Minh Thú đứng sừng sững trên núi nhìn xuống. Bọn họ toàn thân được áo giáp bao bọc chỉ lộ ra đôi mắt tiêu tụy. Thanh Thảm Phán chỉ mâu tàn nát ra Thánh Quang nhân nhật.

Đây không phải là Quang Minh kỵ sĩ bình thường, mà là Thảm Phán kỵ sĩ của Quang Minh thần điện. Bất kỳ người nào cũng có thực lực Địa Phẩm cường giả.

Đang lúc này, phía chân trời đột nhiên lóe lên một tia sáng trắng. Một con Quang Minh Thú khổng lồ bắn đến như một mũi tên, ngồi trên lưng nó lại là một nữ kỵ sĩ.

Nữ kỵ sĩ này toàn thân cũng được Quang Minh Giáp che phủ. Chỉ khác là trên giáp ngực có một dấu hiệu hình ngọn lửa.

- Thảm phán chánh án!

Mười tên Thảm Phán kỵ sĩ giơ lên Thảm Phán chỉ mâu trong tay, cung kính nói.

- Vừa có một tên Thú Nhân kẻ lại lần này Vong Linh bạo động là do có người trong Hắc Ám trận doanh dẫn phát. Chúng ra sẽ lập tức đi đến lãnh địa của Thiết Bối Thú Nhân điều tra.

Nữ kỵ sĩ này phát ra thanh âm trong trẻo vô cùng nhưng lại mang theo vẻ nghiêm nghị cùng sát cơ làm người nghe run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nguy Cơ Thành Kỳ Ngộ

Tề Bắc rất hài lòng với tình hình diễn tra trước mắt. Chủ lực của bộ tộc Bì Mông đến giờ phút này vẫn chưa có ý định xuất quân, chỉ để cho vền vện bảy vạn quân đi vòng vèo công kích.

Mà lãnh binh Tướng quân của chi Thú Nhân quân đội này hầu như chẳng biết quái gì về tấn công lẫn phòng ngự. Xem ra chi Thú Nhân quân đội này chẳng có tí uy hiếp nào, nói trắng ra là một lũ áo giá túi com (vô dụng).

Đội quân hấn nuốt trọn chi quân đội bảy vạn người này thì Thú Nhân tộc phản ứng cũng đã muộn.

Những gia tộc phụ thuộc vào Thú Nhân gia tộc cũng sẽ chẳng ngồi yên được nữa. Chỉ cần thu thập được nhiều Thú Nhân bộ tộc tìm nơi nương tựa thì lúc đó việc Kim Cương gia nhập vào chiến sự Thú Nhân tộc là sự đã rồi. Đến lúc ấy thì cục diện đã hình thành không phải thế vạc ba chân nữa mà là vạc bốn năm chân ấy chứ.

Tề Bắc dựa lưng vào tường thành ngắm nhìn núi non phía xa xa, trong lòng âm thầm tính toán.

Đang lúc này, bất chợt phía xa vang lên tiếng kèn lệnh ô ô. Tề Bắc quay đầu lại nhìn.

- Tước gia. Bảy vạn quân đội Bì Mông kia bắt đầu công kích rồi.

Hòa Liệt chạy đến trước mặt Tề Bắc báo cáo.

- Có vấn đề gì sao?

Tề Bắc cười hỏi.

- Chi Thủ Nhân quân đội này chiến lực rất mạnh nhưng mà tướng quân thống lĩnh chính là một con heo không hơn. Nhìn cái cách bày binh bố trận thì cho hán hai mươi vạn quân cũng không xong việc.

Hỏa Liệt tự tin mà lãng nhục đối phương.

- Đi coi một chút. Có cơ hội thì để cho năm ngàn người Thiết Bối Thủ ra ngoài phát tiết một chút. Trong lòng có cừu hận thì chiến đấu mới hưng hân không sợ chết, nhưng mà cừu hận sâu quá thì dễ mất khống chế...

Tề Bắc nói.

- Vâng! Túc gia.

Hỏa Liệt xoay người đi chỉ huy chiến đấu.

Bỗng chợt tìm Tề Bắc bỗng đập nhanh. Hán ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thì thấy mấy đạo bạch quang lao đến phương hướng của hán.

Trong nháy mắt, mười một kỵ sĩ đáp vào trong thành. Toàn bộ đám kỵ sĩ kia trang bị Quang Minh Giáp, cầm đầu là một nữ kỵ sĩ cả người tỏa ra Thánh Quang nhu hòa.

Thần Long quân trong thành phản ứng cực nhanh. Trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng vây đám người lại.

- Quang Minh phổ chiếu, Thánh Huy vĩnh hằng, Quang Minh Thần điện Thẩm phán kỵ sĩ đến điều tra chuyện Vong Linh bạo động. Ai là chủ sự ở đây?

Nữ kỵ sĩ ôn tồn nói. Giọng điệu của nàng tuy nhẹ nhàng nhưng mang theo uy nghiêm không thể nào kháng cự.

Con mắt Tề Bắc khẽ giật giật mấy cái. Quang Minh thần điện đã mò được tới đây rồi, chẳng nhẽ đã đoán ra mình làm?

Không đúng! Nếu đã biết mình làm thì đã lao vào sống chết rồi.

Nghĩ tới đây trái tim treo cao của Tề Bắc khẽ thả lỏng. Hán nhanh chóng đi tới.

- Nguyên là Thẩm Phán kỵ sĩ tôn quý của Quang Minh thần điện. Vong Linh bạo động chúng ta cũng đã nghe qua, không biết chúng ta phải phối hợp như thế nào?

Tề Bắc cao giọng hỏi.

Nữ kỵ sĩ nhìn qua Tề Bắc. Đôi mắt nàng như một cái máy cắt lóp, có thể nhìn thấu linh hồn mọi người.

Thần Long lạc ấn trong lòng bàn tay hán nóng rực một trận. Nội lực Thần Long quyết trong cơ thể tự động thúc dục tiến hành phản kích sắc bén.

Hai mắt Tề Bắc tỏa ra kim mang nhàn nhạt. Một cỗ khí thế uy nghiêm không lồ tỏa ra.

Nữ kỵ sĩ giật mình, ánh mắt hiện lên một tia kinh dị.

- Chân Long huyết mạch.

Nhan Thánh Y trong lòng kinh ngạc. Tựa hồ đây cũng không phải là Chân Long huyết mạch thông thường. Chịu được uy áp của Quang Minh thần uy đã thế còn tự hành phản kích như vậy đây chính là một loại tồn tại huyết mạch cao quý, bản thân nó không chịu được sự xâm phạm nói cách khác Chân Long huyết mạch của hán không sợ Quang Minh thần uy.

- Ngươi là ai?

Nhan Thánh Y thu hồi Quang Minh thần uy, vội hỏi.

- Ta là chủ sự nơi này.

Tề Bắc thần nhiên nói. Kim quang trong mắt cũng thối lui. Nhưng sâu trong ánh mắt chính là sự kinh ngạc cùng hưng phấn. Vạn lần không ngờ nữ Thẩm Phán kỵ sĩ kia lại có nguyên âm thân thể.

- Ta hỏi tên của ngươi cùng thân phận.

Nhan Thánh Y nói.

- Ngươi chưa nói cho ta biết tên và thân phận của ngươi trước, đây là thiếu lịch sự.

Tề Bắc thần nhiên nói.

Nhan Thánh Y ngó chừng Tề Bắc một lúc rồi mới đứng đĩnh đáp lời:

- Nhan Thánh Y. Đệ nhất Chánh án Quang Minh thần điện.

Đệ nhất Chánh án? Địa vị thật là cao, thực lực nhất định phải là Thiên phẩm cường giả, xem ra rất khó đối phó đây. Tề Bắc thầm nghĩ trong lòng.

Nhan Thánh Y đương nhiên không biết Tề Bắc vừa gặp mặt đã đánh chủ ý đến nàng như vậy. Nếu như nàng biết được thì không biết sẽ phản ứng ra sao đây.

- Nặc Đức Tề Bắc. Thành chủ Tây Linh thành.

Tề Bắc cũng đáp lời. Quang Minh thần điện cũng giống như Ngũ Đại Thánh Địa chắc không quản chuyện phân tranh quyền thế nơi thế tục. Nói cho nàng ít thông tin cũng chẳng sao.

- Chuyện tình Vong Linh bạo động vài tuần trước ngươi biết bao nhiêu đây?

Nhan Thánh Y hỏi.

- Ta có nghe chuyện này nhưng không hề thấy tận mắt.

Tề Bắc nhún nhún vai. Kẻ đầu têu chuyện này chính là hắn, hiển nhiên hắn chẳng đời nào bán đứng chính mình.

- Có người báo cho ta biết trong đám các ngươi có người của Hắc Ám trận doanh cấu kết với Vong Linh pháp sư.

Nhan Thánh Y nói.

- Ha ha. Chi sợ là có người muốn đổ oan cho ta. Ta nghĩ đối phương trong lòng có quỷ.

Tề Bắc nghĩ lại liền đoán trúng kẻ chủ mưu là Lạp Lý bên kia. Hắn nhất định đã nhìn ra mối liên hệ giữa chuyện Vong Linh bạo động cùng với việc năm thành của Thiết Bối Thú Nhân bị đánh úp liền muốn mượn đao giết người.

- Liên quan hay không liên quan chúng ta sẽ phải điều tra các ngươi.

Nhan Thánh Y nói xong liền quay lưng bước đi không thèm ngó Tề Bắc nữa cái. Nàng nói gì đó với đội kỵ sĩ phía sau rồi tám tên kỵ sĩ phân chia ra bay về các hướng trong thành.

Lúc này kịch chiến ngoài thành đang đến đoạn cao trào. Sáu vạn quân trong tay Lạp Bố không biết được uống xuân dược gì mà trở nên vô cùng hung hãn. Không hề sợ chết cũng chẳng hề đau đớn, cho dù có đứt tay, xỏ ruột nhưng vẫn điên cuồng gào thét xông lên.

Cứ như vậy, đại quân bỏ hơn vạn người lót đường để đột phá hai trạm kiểm soát, giết thẳng tới năm tòa thành trì.

Nhưng đám Thảm Phán kỵ sĩ cũng chẳng thêm nhìn, có lẽ bọn hắn cho rằng đây cũng chỉ là đám kiến hôi đang chém giết nhau thôi.

Tề Bắc ở một bên ngó chừng hai tên Thảm Phán Kỵ Sĩ còn ở lại bên cạnh Nhan Thánh Y. Hai gã đồng thời lấy ra hai viên hạt châu trắng nõn. Trong miệng lầm bầm chú ngữ, hai hạt châu bắt đầu tỏa sáng dịu dịu, khí tức thánh khiết bắt đầu tràn ngập.

Đột ngột từ hai hạt châu, hai đạo Thánh Quang trụ phóng thẳng lên cao.

Cùng lúc đó các đạo Thánh Quang trụ ở các hướng trong thành cũng phóng thẳng lên trời.

Mười đạo Thánh Quang trụ hội tụ ở trên không bỗng hóa thành một vòm Thánh Quang khổng lồ bao bọc lấy cả năm tòa thành thị.

Mà đúng lúc này, Nhan Thánh Y cười quang minh thú bay thẳng đến đỉnh cao nhất của vòm Thánh Quang. Thảm Phán chỉ kiếm trong tay đại biểu cho con giận của Quang Minh thần điểm vào trong Thánh Quang đang bao bọc.

Trong phút chốc mấy tia sáng trong vòm Thánh Quang chui thẳng vào từng người trong thành.

Ánh mắt Tề Bắc chợt lóe lên một cái. Cả người hắn tỏa ra kim quang, một cái Thần Long hư ảnh như ẩn như hiện cản lại toàn bộ những tia sáng muốn chui vào người hắn.

Nhưng chỉ một lúc sau những tia sáng này cũng đột phá được vòng bảo vệ, tiến vào trong cơ thể hắn.

Từng điểm sáng mang theo Quang Minh thần lực, ẩn chứa khí tức của Quang Minh thần.

Tề Bắc chợt phát hiện những điểm sáng có chứa Quang Minh thần lực này lúc tiến vào cơ thể hắn lại giúp gia tăng nội lực cho Thần Long quyết, hơn nữa cực dương khí cũng không vì thế mà gia tăng.

Cho nên Tề Bắc vội vàng ngồi xếp bằng điên cuồng thu nạp những điểm sáng “bổ dưỡng” kia.

Nhan Thánh Y dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tề Bắc. Những tia sáng ẩn chứa Quang Minh thần lực đến như nàng cũng không thể hấp thu nhưng mà hắn lại làm được a.

Thần lực! Cái gì là Thần lực? Chính là lực lượng của chúng thần. Nếu như chưa bước chân vào cảnh giới Thần cấp thì làm sao có thể hấp thu thần lực?

Nhưng rõ ràng Tề Bắc làm được, hơn nữa lại còn có vẻ hết sức dễ dàng. Hắn đang điên cuồng hấp thu thần lực rồi chuyển hóa thành lực lượng của bản thân mình.

Lúc này, trong một gian nhà đá, Lãnh Tùy Phong cũng đang ngồi xếp bằng. Cả người hắn như biến thành tượng đá không hề có chút dấu hiệu của sinh mạng, tùy ý để cho những tia sáng kia rót vào cơ thể, mà băng hồn thì lại ẩn nấp nơi kín đáo nhất trong tâm hồn.

Cùng thời điểm, chiến sự hỗn loạn máu tanh ngoài kia cũng tạm lắng. Thần Long quân tự động lui binh, mang theo chút ít ý thức kinh sợ nhìn những điểm sáng này rơi vào trong cơ thể.

Mà mấy vạn quân của bộ tộc Bì Mông đến công thành cũng trở nên ngây ngốc. Từng điểm sáng nhỏ tiến vào trong cơ thể bọn họ từa tựa ngập rồi lại đi ra ngoài.

Tin tức truyền đến lập tức thu hút sự chú ý của Nhan Thánh Y. Trong thâm tâm nàng lạnh lùng nói:

- Hắc Âm ma được! Xem ra đúng là Tề Bắc bị người ta vu họa.

- Thảm phán ký sĩ, ngay lập tức tìm ra thủ lĩnh đại quân kia, tìm luôn cả người trong Hắc Âm trận doanh đang ẩn nấp.

Nhan Thánh Y phát lệnh.

- Vâng! Chánh án.

Mười tên Thảm phán ký sĩ nhanh chóng bay lên nhận lệnh sau đó tiến thẳng đến đại doanh chỉ huy của Lạp Bố.

- Này này! Ta hỏi ngài Chánh án, những binh lính Thú Nhân này nên xử lý làm sao?

Tề Bắc ngó chừng Nhan Thánh Y muốn chạy mất vội vàng chỉ vào quân đoàn Thú Nhân đang ngờ ngác kia mà hỏi.

- Bọn họ phục dụng Hắc Âm ma được, một ngày sau là thuốc hết công hiệu.

Nhan Thánh Y trong nháy mắt đã đi xa nhưng âm thanh trong trẻo vẫn truyền đến tai Tề Bắc.

Tề Bắc cười cười. Thảm Phán ký sĩ của Quang Minh thần điện lại vô tình giúp hắn một cái đại ân.

Vốn là đến để điều tra tên đầu têu là hắn nhưng lại phát hiện ra quân đội Thú Nhân bên kia lại có người Hắc Âm trận doanh cho đại quân dùng ma thuốc kích phát sức chiến đấu kết quả là dẫn phiền phức vào thân.

Những tên Thú Nhân ngờ ngác kia lại kích thích bản chất con buôn trong lòng hắn. Làm sao mà bỏ qua thứ đồ tốt như vậy? Những tên kia khi tình lại liền có thể bỏ sung vào quân đội của hắn rồi.

- Hòa Liệt đi trói hết đám kia lại, rồi chờ cho chúng tỉnh táo lại thì chia lẻ ra rồi ném vào trong đại quân.

Tề Bắc ra lệnh.

- Tước gia. Chúng ta chỉ có hơn năm vạn người a. Nếu xảy ra binh biến thì vô cùng vui đó...

Hòa Liệt có chút lo lắng nói.

- Yên tâm. Chờ bọn chúng tỉnh lại chúng ta sẽ dùng công tác tuyên truyền tư tưởng cho bọn chúng. Để cho bọn chúng giác ngộ bị tướng lĩnh đối xử ra làm sao, Thần Long quân chúng ra phong thái ra làm sao, đem hi vọng của bọn chúng đập tan nát. Tên nào cạy mạnh bất tuân thì cho nó “ra đảo”.

Tề Bắc thần nhiên nói.

- Vâng! Tước gia.

Hòa Liệt lĩnh mệnh chạy đi.

Thời điểm này, Lãnh Tùy Phong đã bước ra từ trong nhà đá. Hắn mồ hôi lạnh chảy đầy người. Khuôn mặt vốn tái nhợt, giờ đây lại càng thiếu huyết sắc. cả người lộ ra mỗi một hư thoát.

Tề Bắc nhớ ra Lãnh Tùy Phong sinh ra từ chi địa Băng Hồn vì thế để chống đỡ những điểm sáng vừa rồi hắn đã hao phí sức lực rất nhiều.

- Không sao chứ hả?

Tề Bắc hỏi.

- Những tên Thảm Phán kỵ sĩ kia phối hợp bày ra Quang Minh pháp thuật biến thái, thiếu chút nữa là ta cầm cự hết nổi.

Lãnh Tuy Phong nói.

Tề Bắc trong lòng thoáng lạnh đi. Nếu Lãnh Tuy Phong không chống đỡ nổi thì kẻ gặp phiền toái lớn chính là hắn.

Hoàn hảo là phiền toái bây giờ lại trút lên đầu bộ tộc Bì Mông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Tát Kỳ Nhi

Bộ tộc Bì Mông đúng là phiền toái, Thảm Phán Kỵ Sĩ của Quang Minh thần điện đã đến tận cửa, mới tìm ra được mấy vị tướng bí mật về trận doanh Hắc Ám.

Vì vậy mà đại quân trăm vạn của bộ tộc Bì Mông đành lui binh, bỏ qua việc cướp đoạt thảo nguyên Phi Thúy.

Bởi vì lúc này Thảm Phán kỵ sĩ còn muốn tra xét kỹ càng mọi việc, bắt hết dư đảng U Minh, cho nên cuộc chiến này không cách nào tiếp tục đánh.

Tam hoàng tử Khốc Tây của Bì Mông cực kỳ tức giận, chém đầu Lạp Bố tại chỗ. Còn về những tướng lĩnh biến chất kia đều bị Thảm Phán kỵ sĩ không chể. Chính bọn chúng đã lạng lẹ hạ Hắc Ám mà được cho đại quân, khiến bọn họ trở nên điên cuồng hừng hực không sợ chết.

Bộ tộc Độc Giác Tề dành được quyền không chế thảo nguyên Phi Thúy, nhưng cũng không có tiếp tục hạ năm thành của Thiết Bối Thú Nhân, mà phái người đến đàm phán, chắc là muốn cùng kết đồng minh với Kim Cương.

Dưới ý chỉ của Tề Bắc, Kim Cương từ chối kết đồng minh, bởi vì lúc này đã có rất nhiều bộ tộc Thú Nhân tới tìm họ nương tựa.

Kim Cương tiếp tục dẫn quân đánh hạ mấy chục thành thị của Thú Nhân, trong thời gian ngắn đã gom được mấy chục vạn đại quân Thú Nhân. Mà theo số lượng các tộc Thú Nhân tới tìm hắn để nương tựa ngày càng tăng, thực lực của hắn lại tiếp tục tăng lên.

Đại quân Thú Nhân bởi vì có Thảm Phán kỵ sĩ gia nhập điều tra về chuyện Hắc Ám trận doanh cho nên tạm thời bình tĩnh lại. Lúc này, Thú Nhân tộc trở thành thế chân vạc, chiến sự dần lắng.

Trong thời gian ngắn sẽ không có chiến đấu quy mô lớn xảy ra, nhưng chiến tranh quy mô nhỏ chắc chắn vẫn sẽ có.

Tề Bắc nhờ bất ngờ tham gia nội chiến của Thú Nhân mà bất ngờ thuận lợi hoàn thành mục đích, để Thần Long quân không bị tổn thương quá nặng nhưng vẫn được chiến tranh tối luyện, làm hắn rất hài lòng.

- Thiếu gia, người muốn đi...

Kim Cương tìm đến Tề Bắc, ồm ồm hỏi.

- Đúng, cần phải đi, sẽ rất nhanh, rời khỏi Tây Thành đã ba tháng rồi, cũng đến lúc phải trở về rồi.

Tề Bắc liền nói.

Kim Cương có chút lúng túng, trải qua một thời gian đi theo Tề Bắc, nhờ có Tề Bắc chữa trị mà sau khi cuồng hóa hắn không còn bị mất đi lý trí nữa, cũng chính Tề Bắc đã trợ giúp hắn giành được căn cơ bây giờ. Lúc này hắn phải tự lập một mình rồi, cho nên trong lòng có chút lo lắng.

Tề Bắc nắm vai cái lên bộ ngực rắn chắc của Kim Cương, nói :

- Kim Cương, đã đến lúc ngươi phải học tự mình lo liệu một phương. Mấy ngày qua ngươi đã làm rất khá, lúc này chỉ cần từ từ tiêu hóa những địa bàn và quân đội đã chiếm được, đem chúng thành thực lực chân chính của mình.

Bất ngờ Kim Cương quỳ xuống, nói :

- Thiếu gia, bất kể tương lai sau này như thế nào đi nữa, Kim Cương vẫn vĩnh viễn là tùy tùng của người.

Tề Bắc liền khoác vai Kim Cương, nói :

- Vì vậy mà người cần phải trở nên cường đại, bản thiếu gia không muốn có tùy tùng yếu đuối đâu.

- Vâng, thiếu gia yên tâm, Kim Cương nhất định sẽ không để người phải thất vọng.

Kim Cương liền kiên định nói.

Tề Bắc cười lớn gật đầu, gọi :

- Huyền Ảnh, xuất hiện đi.

Một thân ảnh liền xuất hiện, đứng nghiêm chỉnh trước mặt Tề Bắc.

- Huyền Ảnh, người ở lại cùng đại ca của người hay là cùng đi theo bản thiếu gia?

Tề Bắc liền hỏi.

- Huyền Ảnh là nô tỳ của thiếu gia, thiếu gia ở đâu thì Huyền Ảnh sẽ ở đó.

Huyền Ảnh ôn nhu nhìn Tề Bắc nói. Bất kể là nữ nhân hay nô tỳ thì nàng cũng đều đi theo hần, đến chết cũng theo.

.....

Một thương đội cỡ lớn chậm rãi đi về hướng Tây Linh, có khoảng một ngàn chiếc xe ngựa chở đủ loại hàng hóa, có khoảng một vạn Dong Binh hộ vệ, trên mặt mỗi người Dong Binh đều có sát khí, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn liền biết là đã từng trải trăm trận.

Thương đội lớn như thế này thường rất ít gặp đạo tặc đánh cướp, vì những Dong Binh hộ vệ những thương đoàn như thế đều là những Dong Binh Đoàn lớn, thực lực rất mạnh.

Chưa nói đến việc thương đội này cầm lá cờ của hiệp hội buôn bán Tát gia liên minh Thánh Á Na.

Hiệp hội buôn bán Tát gia chính là sở hữu của Tát gia, một trong mười lăm thế lực lớn của liên minh Thánh Á Na.

Vì vậy mà dọc đường đi đến đây đều bình an.

Một chiếc xe ngựa nhìn rất bình thường giữa đội hình, rền được vén lên, một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp lộ ra, một đôi mắt như hồ thu đang đánh giá tòa thành thị sừng sững trước mặt.

Dưới ánh tịch dương, thành Tây Linh như được phủ thêm một ánh sáng đỏ lòm, nhưng dù vậy nhìn nó cũng không có vẻ nhu mì hiền lành chút nào, mà càng giống như một con cự thú toàn thân nhiễm đỏ đang giương nanh vuốt ra vậy.

Quay người vào trong xe, tựa lên đệm đã chết từ lòng Tuyết Hồ mềm mại, bây giờ hóa ra ở bên trong chiếc xe ngựa này được trang trí cực kỳ xa hoa, khác ngược hoàn toàn với vẻ bề ngoài của nó.

- Rốt cuộc là thành chủ thành Tây Linh này, có ma lực gì mà để cho tỷ tỷ quyết một lòng đi theo không chịu trở về gia tộc vậy.

Tát Kỳ Nhi đứng như Tát Linh Linh đã nói, cực kỳ xinh đẹp, có thể nói là đệ nhất.

Thân hình vừa phải, ngũ quan tinh xảo, chỉ cần một động tác nhỏ của nàng cũng đã tràn ngập mỹ lực.

Không lâu sau thương đội buôn bán của Tát gia đã đi đến cửa thành Tây Linh. Tát Kỳ Nhi lại vén rèm nhìn ra ngoài lần nữa, sau khi nhìn thấy hai hàng thành vệ quân uy vũ hùng hãn đứng bất động như núi, đôi mắt đẹp liền lóe dị quang, từ mặt tiền một tòa thành đã có thể thấy được một ít nội tình bên trong.

Mặc dù là lần đầu đến đây, nhưng cũng không phải lần đầu Tát Kỳ Nhi nghe được danh hiệu hỗn loạn chi thành.

Vậy mà với hai năm ngắn ngủi, thành chủ Tề Bắc đã biến nó trở thành như ngày nay. Mặc kệ dùng cách gì thì cũng khiến nàng khó tin, trong lòng càng thêm tò mò với Tề Bắc.

Sau khi vào thành, Tát Kỳ Nhi liền phát hiện ở hai bên mới xây lên hai cái đình viện, ở trên viết nơi hỏi đáp, liền cho người đi dò hỏi, mới biết đây chính là nơi thành Tây Linh cung cấp trợ giúp cho thương đội buôn bán và các Mạo Hiểm Giả .

Bố trí tinh tế như vậy khiến cho hai mắt Tát Kỳ Nhi tỏa sáng, nàng rất nhạy cảm trong việc buôn bán, nếu ở tất cả các nơi khác đều áp dụng cách này, vậy thì tác dụng sẽ rất lớn.

Trong thành Tây Linh vô cùng phồn vinh, đường phố rộng rãi sạch đẹp, cửa hàng san sát không thấy điểm cuối, ở trên đường phố dòng người qua lại liên tục. Ở đây rất dễ bắt gặp được rất nhiều chủng tộc khác nhau.

Nhưng khác với các địa phương khác, người đi đường ở đây rất có trật tự.

Phải biết rằng, nơi này chính là căn cứ của Mạo Hiểm Giả, những người đều đã trải qua cuộc sống chém giết sinh tử, chỉ cần một cuộc cãi vã đều sẵn sàng lao vào tử chiến.

Nhưng lúc này, Tất Kỳ Nhi thấy mặc dù có không ít Mạo Hiểm Giả toàn thân đều sát khí, nhưng khi xảy ra xung đột đều cố gắng bình tĩnh, không hề động thủ tại chỗ.

Nhớ đến quy định dán ở cửa thành, Tất Kỳ Nhi liền hiểu ra. Trước thành có dán quy định trong thành không được ẩu đả, hèn gì có vài người ở ngoài thành chém giết tung bừa, nhưng khi vào thành thì lại như chưa từng có gì xảy ra.

Thành quy như vậy, đừng nói là ở căn cứ của Mạo Hiểm Giả, mà là ở bất kỳ thành thị bình thường nào cũng khó thực hiện được. Nhưng ở nơi này, thật kỳ tích là nó lại được chấp hành.

Điều này cần gì? Chính là cần phải có võ lực và uy tín cực lớn mới có thể làm được.

Hiệp hội buôn bán Tất gia đã sớm đặt nhà trọ tốt nhất. Nơi Tất Kỳ Nhi ở chính là nhà trọ sa hoa mới khai trương không lâu từ lâu Tề Thiên.

Tòa lầu này có mười tầng, phía sau còn có mười mấy tòa nhà cao từ hai đến tám tầng, đường mòn hai bên đều trồng hoa tương, ở giữa còn có vòi phun nước, bố trí cực kỳ xa hoa.

Nơi Tất Kỳ Nhi ở chính là tầng lầu cao nhất, nàng thích ở nơi cao, mặc dù vẫn có chút sợ độ cao.

Gian phòng không có gì để chê, mặc dù là lầu tốt nhất của nhà nàng cũng không thể so sánh bằng.

Đẩy cửa sổ ra, Tất Kỳ Nhi có thể ngắm nhìn hơn nửa cảnh sắc của thành Tây Linh.

Lúc này nhìn xuống phía dưới chỉ chút đầu người. Bất ngờ nàng cảm thấy hoảng sợ, đầu óc choáng váng, hai tay liền nắm chặt bệ cửa.

Đây chính là biểu hiện của chứng sợ độ cao.

- Phù!

Thật lâu sau nàng mới bình tĩnh lại được, thở dài.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Tất Kỳ Nhi liền mở cửa ra.

Cửa vừa mở, một bóng người đã lao đến ôm chặt nàng.

- Tiểu muội, cuối cùng ngươi đã tới, tại sao lại lâu vậy chứ?

Người vừa ôm lấy nàng chính là Tất Linh Linh.

Tất Kỳ Nhi ôm lấy ti ti cùng một mẹ sinh ra của mình, trong lòng mặc dù rất vui vẻ nhưng biểu hiện vẫn rất rụt rè.

- Vài ngày trước không phải ở Tây Bắc có Vong Linh bạo động sao? Gia tộc trưởng lão hội cho người truyền tin đến, muốn ta không được đi tới, phải đợi tình hình bình thường lại mới tiếp tục di chuyển.

Thân phận của Tất Kỳ Nhi ở Tất gia rất quan trọng, cho nên cần phải cẩn thận.

Hai ti muội liền ngồi xuống, lúc này so sánh hai ti muội với nhau liền hiểu rõ vì sao trong lòng Tất Linh Linh luôn tự ti mặc cảm.

Một người thì vô cùng bình thường, một người lại là quốc sắc thiên hương.

- Tỷ, ngươi thật sự muốn ở bên cạnh thành chủ Tề Bắc sao?

Tất Kỳ Nhi hỏi.

- Ừ!

Tất Kỳ Nhi kiên định đáp.

- Ngươi có phải là yêu thích hắn hay không ?

Tất Kỳ Nhi liền hỏi, trừ lý do này ra nàng không còn tìm được lý do nào thay thế nữa.

- Thích thì có thích, chẳng qua không phải loại giữa nam với nữ kia, hấn làm sao có thể thích ta chứ?

Tát Linh Linh tự giấu nói.

Tát Kỳ Nhi nhìn Tát Linh Linh nói :

- Nữ nhân chỉ cần có một nam nhân để yêu thích là đủ vui rồi. Người đây là tự ti, cho nên mới không dám nghĩ đến mà thôi.

Tát Linh Linh im lặng một lát mới nói :

- Ở bên cạnh hấn có quá nhiều nữ nhân, sợ là không ít người thích hấn, nhưng bản thân ta vẫn rõ ràng, ta đối với hấn khâm phục nhiều hơn là thích.

Tát Kỳ Nhi liền sùng sốt, nàng biết mặc dù tỷ tỷ của mình lớn lên bình thường một chút, nhưng tầm mắt rất cao, trong lòng nàng cũng rất kiêu ngạo.

Đánh giá của Tát Linh Linh vừa rồi khiến cho trong lòng nàng càng thêm tò mò về Tề Bắc.

Chẳng qua nàng cũng không ôm quá nhiều mơ mộng. Trước kia nàng cũng từng ôm lòng hiếu kỳ về những thanh niên tuấn kiệt, nhưng cuối cùng kết quả đều là thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Thân Thể Nguyên Âm Cực Phẩm

Bên trong phủ thành chủ, tối đen như mực.

Theo một tiếng thở dài, thân thể Huyền Ảnh vô lực nằm trên ngực Tề Bắc, cả thân mình vẫn khẽ run rẩy.

- Thiếu gia, người có tâm sự sao?

Một lát sau, Huyền Ảnh mới lấy lại tinh thần sau đợt cao triều, nhẹ giọng hỏi. Trong lúc ân ái vừa rồi nàng cảm giác được trong lòng Tề Bắc có chút buồn bực.

Tề Bắc khẽ vuốt ve cái lưng bóng loáng của Huyền Ảnh, thở dài nói :

- Không biết tại sao, từ sau khi trở về ta luôn cảm thấy buồn bực trong lòng, giống như có chuyện gì đó bất thường sắp xảy ra vậy.

Chiếc đuôi màu bạc của Huyền Ảnh nhẹ nhàng vuốt ve trên đùi Tề Bắc. Vừa nãy khi lên đỉnh, nàng không kiềm được mà thú hóa. Mà nàng cũng biết, thật ra Tề Bắc càng thích ân ái với nàng lúc thú hóa hơn, trong lúc đó sẽ tạo cho hấn cảm giác kích thích mới lạ.

- Thiếu gia, bất kể chuyện gì xảy ra đi nữa thì Huyền Ảnh tin tưởng thiếu gia vẫn xử lý được. Mà cho dù là lên trời hay xuống đất, Huyền Ảnh cũng sẽ đi cùng thiếu gia.

Huyền Ảnh liền nói.

Tề Bắc cười khẽ, nhẹ nhàng vuốt chầm lông mao lún phún nơi động đào dụ hoặc của Huyền Ảnh, may mà nữ nhân động lòng người Huyền Ảnh luôn bên cạnh hấn, hấn cảm giác được bản thân mình thật sự rất may mắn.

Màn đêm càng thêm tĩnh lặng, Tề Bắc ôm Huyền Ảnh ngủ say.

Lại là những điểm sáng nhẹ nhàng tràn ngập trong hư không, Tề Bắc nhìn xung quanh, một lần nữa hấn tiến vào mộng cảnh, chỉ khác là những điểm sáng này hình như đã nhiều và sáng thêm một ít.

Lần trước, ở đây hấn đã thấy được bức họa một cô gái, kết quả là linh hồn của hấn giống như đột phá một tầng xiềng xích nào đó mà tiến hóa.

Ngoại trừ tinh thần trở nên mạnh mẽ hơn, còn những nơi khác hình như không có gì thay đổi.

Nhưng Tề Bắc không biết là, linh hồn đột phá không phải chỉ có tinh thần lớn mạnh hơn, mà là toàn bộ linh hồn đều trở nên mạnh mẽ.

Nơi hấn đang đứng chính là bên trong linh hồn của mình, còn những điểm sáng kia chính là hồn lực của linh hồn.

Không lâu sau, cô gái áo xanh lại xuất hiện phía trước, cả người lơ lửng trong hư không.

Cô gái quay mặt về phía hắn, vẫn là đôi tròng mắt sáng như sao, nhìn về phía Tề Bắc như muốn nói gì đó.

Lần này cô gái đã đến rất gần chứ không ở phía xa nữa.

Nhưng khi bàn tay của Tề Bắc sắp chạm vào thì thân hình của nàng bất ngờ biến thành hàng vạn điểm sáng tiêu biến.

- Nàng là ai? Tại sao có thể xuất hiện lúc mình ở trong thế giới dục vọng, giúp mình tỉnh táo lại nhỉ?

Tề Bắc lẩm nhẩm, tiếp tục đi tới trước.

Đúng lúc này thì bất ngờ Tề Bắc phát hiện trong vô số điểm sáng đó xuất hiện một cái quang đoàn, tâm niệm khẽ động, quang đoàn này liền tự trôi về phía hắn.

- Ồ!

Tề Bắc kinh ngạc nhìn ngắm quang đoàn, phát hiện bên trong mơ hồ có bóng dáng năm người.

- Người nào lại ở trong này chứ?

Tề Bắc muốn nhìn rõ hơn một chút không ngờ trong đầu đau nhói, hàng tỉ điểm sáng nhanh chóng tán loạn.

Chỉ có thể mơ hồ nghe được thanh âm la lớn :

- Không nên đi, thả chúng ta ra ngoài, thả chúng ta ra ngoài.

Bất ngờ, Tề Bắc mở mắt, nhớ lại một chút tình hình trong mơ, lắc lắc đầu.

Lúc này, bên trong hư không bị phong ấn, năm người đang dùng hết sức hết lớn, những người này chính là Phong trưởng lão, Lãnh Hàn Ly, sư phụ của Yêu Nhiều, Ngưu Khánh Hân cùng với cô gái xinh đẹp không biết tên.

- Có người vừa thăm dò chúng ta, nhất định không sai đâu!

Phong trưởng lão nói.

- Hơn nữa, người thăm dò vừa rồi còn có thể nắm giữ sinh tử của chúng ta trong tay !

Lãnh Hàn Ly tiếp lời.

- Chẳng lẽ là một vị thần linh khác?

Cô gái xinh đẹp kia khẽ chau mày nói.

- Bây giờ suy đoán cũng vô ích, đợi sau này hắn đến chúng ta hãy hỏi rõ ràng là được.

Sư phụ của Yêu Nhiều nói.

.....

Bên trong thành bảo, Tề Bắc đang tổ chức đón tiếp Tát Kỳ Nhi. Hắn đang đánh giá thiếu nữ nổi danh thiên tài buôn bán này, đúng như Tát Linh Linh đã nói, cực kỳ xinh đẹp.

Tát Kỳ Nhi cũng đang đánh giá Tề Bắc, ánh mắt của nàng có chút bất ngờ. Thật đúng là một nam nhân tuấn tú, nụ cười âm áp cùng ánh mắt trong suốt khiến người vừa gặp đã có hảo cảm, rất khó liên hệ người như vậy với thành chủ của thành Tây Linh.

Vốn là, Tát Kỳ Nhi suy nghĩ, một người có thể dùng máu tanh thanh trừ các thế lực phức tạp ở thành Tây Linh, lại còn dùng sức mạnh phổ biến thành quy trong thành Tây Linh, còn hai lần chiến đấu với đại quân Thú Nhân mà đều toàn thắng, một người như vậy chắc phải vô cùng khôi ngô dũng mãnh, cả người tràn ngập sát khí uy nghiêm mới phải.

Không những thế, thành chủ này còn xâm nhập Man Hoang Vực. Theo Tát Linh Linh nói thì thực lực của hắn rất mạnh, hơn nữa còn vì cứu đồng bạn mà tình nguyện hy sinh tính mạng chính mình.

Những thứ này làm sao có thể hợp với một người đang tươi cười hiền lành như nam tử nhà bên chứ.

- Tề Bắc Nặc Đức, thật hân hạnh gặp được thiên tài nổi tiếng Tát hội trưởng.

Tề Bắc lên tiếng trước, tươi cười đưa tay ra.

- Tất Kỳ Nhi, ta cũng rất hân hạnh khi được gặp thành chủ đại nhân.

Tất Kỳ Nhi cũng mỉm cười nhẹ nhàng, vươn bàn tay mềm mại ra cùng Tề Bắc bắt tay.

Tề Bắc giống như bị điện giật, hơi bất ngờ nhìn về phía Tất Kỳ Nhi.

Nguyên âm thân thể, không ngờ nàng lại là cực phẩm nguyên âm thân thể.

Nhớ lại trước đó không lâu, thám phán trưởng Nhan Thánh Y của Quang Minh thân điện cũng là cực phẩm nguyên âm thân thể, nhưng trước mắt thì hẳn chỉ có thể kính cẩn nhìn lên mà thôi, thật không ngờ hôm nay lại gặp một cái nữa, xem ra người đến số thì té một cái cũng có thể nhặt được vàng.

Tất Kỳ Nhi thấy Tề Bắc nắm chặt không chịu thả tay nàng ra, trong bụng liền thất vọng, đúng là không thể ôm quá nhiều kỳ vọng vào một người đàn ông.

Tề Bắc tỉnh táo lại, thấy được Tất Kỳ Nhi mặc dù vẫn mỉm cười nhưng vẻ mặt đã có chút lạnh lùng, liền buông tay ra, cười nói :

- Xin lỗi, Tất hội trưởng quá xinh đẹp rồi, khiến cho bản thành chủ cũng phải thất thần.

Tề Bắc liền thành thật nói. Hẳn biết, một khi đã để lại ấn tượng xấu ban đầu thì rất khó sửa lại được, cho nên hắn cứ thẳng thắn mà nói thật là tốt nhất.

Quả nhiên, nụ cười của Tất Kỳ Nhi đã bớt chút lạnh lùng, so với đối trá thì nàng thích sự thẳng thắn hơn.

- Nghe chị của ta nói thì người muốn bàn chuyện làm ăn với ta?

Tất Kỳ Nhi vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề chính.

- Đúng vậy, ta muốn cung hiệp hội buôn bán Tất gia các người thành lập quan hệ hợp tác chặt chẽ lâu dài.

Tề Bắc cười nói.

Tề Bắc cố tình nhấn mạnh mấy từ lâu dài, chặt chẽ.

Vốn ban đầu, Tất Kỳ Nhi muốn báo đáp ân cứu mạng của Tề Bắc với tỷ tỷ của mình, cho nên muốn cấp cho hắn chút lợi ích nhỏ, chỉ cần không quá lớn là được, coi như là đưa một ân tình vậy.

Nhưng hợp tác lâu dài và chặt chẽ, nếu không có lợi ích cực lớn trộn lẫn vào, thì hiệp hội buôn bán Tất gia rất có khả năng sẽ từ chối. Cho dù nàng đồng ý, thì những cổ đông lớn bé khác trong hiệp hội buôn bán cũng sẽ không đồng ý.

Tề Bắc thấy được vẻ mặt của Tất Kỳ Nhi liền cười nói:

- Tất nhiên ta sẽ không tay không bắt sói rồi. Nếu ta đã nói là làm ăn vậy thì tất nhiên có chuyện làm ăn mà bất kỳ hiệp hội buôn bán nào cũng sẽ có hứng tham gia.

Lúc này Tất Kỳ Nhi mới nghiêm túc, nói :

- Mời thành chủ đại nhân nói.

Tề Bắc lấy mấy đồ vật nhỏ mà Mễ Kỳ làm được ra, đây chính là đồ của thời đại văn minh Địa Tinh.

Tất Kỳ Nhi thấy được mấy món đồ này, ánh mắt liền sáng lên, nhạy cảm phát hiện được lợi nhuận khổng lồ từ chúng.

Hai người nói chuyện suốt một ngày bên trong thành bảo, mới sơ bộ định ra việc hợp tác, còn chi tiết thì phải cần thêm thời gian mới quyết định được.

Tất Kỳ Nhi cần lợi nhuận, còn Tề Bắc ngoài lợi nhuận thì còn cần dựa vào nền tảng không lỏng của hiệp hội buôn bán Tất gia.

Mưu tính cuối cùng của Tề Bắc, chính là muốn lợi dụng sản nghiệp buôn bán rộng lớn của Tất gia ở các nước, đem thế lực của mình ẩn giấu vào từng quốc gia đó, tất nhiên là mục đích này của hắn sẽ không nói rõ với Tất Kỳ Nhi.

- Đã muộn thế này, ta mời Tất hội trưởng cùng đi ăn bữa tối nhé!

Tề Bắc liền đứng lên nói.

- Đó là vinh hạnh của ta !

Tất Kỳ Nhi liền cười nói. Kiếm được vụ làm ăn với mối lợi khổng lồ cho nên tâm trạng của nàng rất tốt.

Không lâu sau, Tất Kỳ Nhi cùng với Tề Bắc đã đi bộ trên đường cái thành Tây Linh, trong lòng nàng có chút cổ quái. Nhìn Tề Bắc bên cạnh đang mặc

áo bào tầm thường, trên khoe miệng dán hai miếng râu hình chữ bát, không ngừng tức cười.

Mà Tát Kỳ Nhi cũng mặc vào áo quần bình thường thay cho trang phục lộng lẫy, đồ trang sức trên tóc cũng được gỡ xuống, mái tóc thật dài chỉ được trói thành đuôi ngựa phía sau, nhìn tràn ngập vẻ thanh xuân lộng lẫy.

Tát Kỳ Nhi tưởng Tề Bắc sẽ mời mình ăn đại tiệc, không ngờ lại là cải trang xuống đường xen lẫn trong dòng người, nhưng điều này cũng khiến nàng cảm thấy rất mới lạ.

- Kỳ Nhi, bản thiếu gia nó cho người biết, thức ăn ngon thật sự không ở những đại tửu lâu lớn đâu, mà là ở trong những hẻm nhỏ. Bí mật này người bình thường ta sẽ không tiết lộ đâu đó!

Tề Bắc cười hi hi nói.

Tát Kỳ Nhi hơi tức giận đối với việc Tề Bắc thân mật gọi nàng là Kỳ Nhi, nàng mơ hồ lộ ý phản đối, nhưng Tề Bắc này lại giả ngơ không biết, nên đành mặc kệ hần.

- Thật sao? Nếu như ăn không ngon vậy thì lợi nhuận của người cần phải giảm đi một thành.

Tát Kỳ Nhi liền nói.

Tề Bắc liếc nàng một cái, cô nàng này trong mắt đúng là chỉ có tiền, nói cái gì cũng có dính dáng đến lợi ích. Theo đuổi một nữ nhân như thế, không biết sau này có vì lợi ích mà đem mình bán không nữa?

- Đồ này ăn ngon hay không cũng không phải do người quyết định là được, không thể tính như thế được.

Tề Bắc liền lắc đầu phản đối.

Rất nhanh, Tề Bắc đã dẫn nàng đến một cái hẻm nhỏ, nhìn đầu người bên trong xếp hàng dày đặc, rất nhiều Mạo Hiểm Giả đều cúi đầu ăn uống quên cả trời đất, nàng liền muốn trở về rồi, chẳng lẽ lại phải xen lẫn trong đám người này sao?

Tề Bắc đã chen đến một nhà bán thịt ma thỏ nướng, mua được hai xâu thịt ma thỏ nướng xong, liền đi ra ngoài đưa cho Tát Kỳ Nhi một xâu, thấy nàng có vẻ do dự, cắn một miếng cười nói:

- Không ăn thì đừng có hối hận đó!

Lúc này Tát Kỳ Nhi mới hé miệng khê cắn một miếng nhỏ.

Trên mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, mùi vị rất ngon. Thịt non mềm, bên ngoài lại giòn giòn, từ trước đến giờ nàng chưa từng ăn được món thịt nướng nào ngon như thế.

- Ăn ngon, người có phải mua ở nhà đằng kia không?

Tát Kỳ Nhi liền hỏi.

Tề Bắc gật đầu, chẳng lẽ nàng còn muốn mua thêm, không phải xâu thịt trong tay nàng còn đây sao?

- Ngày mai ta cho người đến đây mua cách chế biến, món ăn ngon như thế này phải để nó phổ biến rộng rãi khắp nơi chứ.

Tát Kỳ Nhi liền nói, trước mắt như có một đồng kim tệ bay quanh.

Tề Bắc không khỏi tâm phục khẩu phục, xứng đáng là thiên tài buôn bán mà, không bao giờ quên đến buôn bán, mình có nên dùng kim tệ trực tiếp tấn nàng không nhỉ?

- Tề Bắc, mau dẫn ta đến nơi nào còn đồ ăn ngon đi!

Hai mắt Tát Kỳ Nhi sáng lên, nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Long Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Cảnh Xuân Chợt Lộ!

Bầu trời tràn ngập tinh tú, lấp lờ quang mang lóng lánh.

Trong một con hẻm nhỏ, thành Tây Linh, một quán nước do bán Tinh Linh mở, Tất Kỳ Nhi và Tề Bắc ngồi trước một mặt bàn phía trên loang lổ vết bẩn, đang vỗ cái bụng nhỏ tròn vo đánh ợ một cái.

- Ăn ngon, ăn ngon thật. Cách chế biến của nhà này ta cũng

muốn mua..

Trên mặt Tất Kỳ Nhi vẫn tiếc nuối, nếu không phải bụng nàng đã không thể chứa nổi nữa, thì nhất định nàng sẽ phải ăn thử hết tất cả quán nhỏ trong thành Tây Linh này.

- Những nơi này đều là ta dẫn ngươi tìm ra, có phải là nên cho ta một ít tiền hoa hồng không nhỉ ?

Tề Bắc cười nói, ánh mắt vẫn dính vào cặp mông vênh cao của thiếu nữ Tinh Linh.

- Cùng lắm thì cho ngươi hai kim tệ !

Tất Kỳ Nhi lấy ra một chiếc khăn tay không tương xứng với quần áo đang mặc, khẽ lau miệng, chợt phát hiện ánh mắt Tề Bắc đang gắn chặt lên mông thiếu nữ bán Tinh Linh, trong lòng liền nổi hứng đùa nghịch, nói lớn :

Này, ngươi không biết xấu hổ sao, ánh mắt sao cứ dính chặt lên mông đít con gái nhà người ta thế kia !

Thiếu nữ bán tinh linh xoay người lại, liếc Tề Bắc, khuôn mặt hơi đỏ, nhưng cũng không nói gì mà quay lại tiếp tục làm việc.

Tề Bắc vẫn bình tĩnh tiếp tục ngắm nhìn, nói :

Kỳ Nhi ơi, ngươi thật không hiểu gì, ngươi nhìn ánh mắt mấy am nhân xung quanh đi rồi sẽ thấy ánh mắt của ta chả là gì, ta đây chính là ngắm nhìn thưởng thức mà thôi, còn bọn họ mới chính là đam mê dục vọng.

Tất Kỳ Nhi liếc nhìn một vòng xung quanh, đúng thật là ánh mắt những khách nam xung quanh khi đều nhìn chăm chăm vào thiếu nữ bán tinh linh kia, thậm chí còn có người chảy cả nước dãi.

Tất Kỳ Nhi liền hơi chu môi, ngày nào cô gái này cũng bị một đám nam nhân nhìn bằng ánh mắt háu đói như vậy mà vẫn chịu được sao ? Nghĩ đến đây, Tất Kỳ Nhi hơi chút ác cảm với vợ chồng bán tinh linh này.

Trong suy nghĩ của một thiên tài buôn bán như Tất Kỳ Nhi, thì đây chính là cách để câu khách của hai vợ chồng chủ quầy.

Tề Bắc nhìn liền hiểu được suy nghĩ của Tất Kỳ Nhi, chậm rãi nói :

- Ngươi nghĩ quá nhiều, chuyện này thật ra rất đơn giản, hai vợ chồng này mở quầy buôn bán để kiếm sống, còn những khách hàng này chẳng quá là đến ngắm nhìn một người đẹp, chuyện chi là vậy chứ không có xấu xa, dơ bẩn gì đâu.

- Nhưng rõ ràng, ánh mắt của bọn họ và ngươi, đều là muốn đem cô ta đè xuống dưới người còn gì.

Tất Kỳ Nhi vẫn khó chịu nói.

- Kỳ Nhi, ngươi xinh đẹp như thế này, lại là hội trưởng hiệp hội buôn bán Tất gia, tiếp xúc rất nhiều loại người, vậy có khi nào ngươi gặp tình trạng như thế này chưa ?

Tề Bắc bắt ngờ hỏi.

Tất Kỳ Nhi ngạc nhiên một chút, nói :

Tất nhiên là có, nhưng bọn chúng đều không dám đụng đến ta, mà nói lại, tiện nghi của ta cũng không dễ chiếm vậy đâu.

- Vậy thì không phải cả hai đều giống nhau rồi sao, đám người này đều chỉ là suy nghĩ trong lòng chứ không dám thật sự ra tay, nếu dám thì chắc chắn sẽ bị thành quy xử lý. Hơn nữa, cả hai bọn người đều ở hai thế giới khác nhau, vì vậy mà suy nghĩ của ngươi và cô gái bán tinh linh ấy cũng khác nhau. Với cô gái bán tinh linh kia, thì chẳng việc gì phải tỏ ra khó chịu, tức giận với ánh mắt của đám nam nhân cả, bởi vì cô ấy không dư sức lực làm những việc đó.

Tề Bắc thần nhiên nói.

Tất Kỳ Nhi sùng sốt, mặc dù cảm thấy những lời Tề Bắc đều là ngụy biện, nhưng không tìm ra lời để nói lại.

Đúng lúc này, thiếu nữ bán tinh linh kia bắt ngờ bụng hai chén trà tới, nói :

- Đây là trà ô mai, uống vào có thể tiêu thực giải khát.

- Chúng ta đâu có gọi đâu !

Tát Kỳ Nhi liền nói.

- Đây là tặng thêm.

Thiếu nữ bán tinh linh trừng mắt nhìn Tề Bắc một cái, nói.

- Cảm ơn, hôm nay nhìn người thật xinh đẹp.

Tề Bắc khẽ vuốt vuốt chòm râu già dưới miệng, cười nói.

Thiếu nữ bán tinh linh ngượng ngùng cười khẽ, xoay người lắc lắc eo nhỏ rời đi.

Tát Kỳ Nhi đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái trong lòng, nam nhân đúng là không có ai tốt, ăn trong chén nhưng vẫn nhìn trong nồi.

Á ! Tát Kỳ Nhi bị suy nghĩ này của mình dọa sợ, tại sao mình lại cảm thấy không thoải mái ? Dù hấn cùng thiếu nữ bán tinh linh này làm chuyện gì thì cũng đâu liên quan đến mình chứ ?

- Muộn rồi, ta muốn về nghỉ.

Tát Kỳ Nhi vừa nói vừa đứng dậy.

Hai người Tề Bắc và Tát Kỳ Nhi cùng đi bộ trở về tú lầu Tề Thiên.

- Nghi ngơi tốt nhé !

Tề Bắc chào tạm biệt.

Tán gái giống như câu cá vậy, cần phải kiên nhẫn, không được nôn nóng, cho dù cá đã cắn câu thì cũng phải từ từ không được lập tức giật cần.

Hoàng thành Kim Diệp, gia tộc Nặc Đức.

Lão Kha Đế nửa tỉnh nửa mê ngồi trên xích đu, đang nghe hai vị thị nữ hát dân ca.

- Gia chủ, bệ hạ đến !

Lúc này, quân sự của gia tộc Nặc Đức nhẹ nhàng đi tới, thấp giọng nói bên tai lão Kha Đế.

- Để hấn vào đi !

Lão Kha Đế cũng không có ý đứng dậy ra đón, khẽ phất tay ra hiệu cho hai thị nữ kia lui xuống.

Một lát sau, Mặc Tư Đại Đế mạnh mẽ, uy vũ tiến vào, thấy được lão Kha Đế đang nhàn nhã ngồi nghỉ, cũng không để ý, tự mình kéo một cái ghế ngồi xuống.

- Bệ hạ, lão thần thân thể không khỏe, không thể nào làm lễ được, xin bệ hạ tha lỗi !

Lão Kha Đế yếu ớt nói, thật giống như chỉ còn mấy ngày nữa là xuống mồ rồi.

- Đừng lo lắng, ta cũng đã nghe nói bệnh tình của người rồi, cho nên bây giờ mới đến thăm, Lão Kha Đế à, người chính là trụ cột của triều đình đó, nhất định phải cố gắng vượt qua nha!

Hắn Mặc Tư Đại Đế đau thương nói.

- Cảm ơn bệ hạ thương tình, lão thần sống cũng đủ lâu rồi, cho dù bây giờ có ra đi cũng chẳng tiếc nuối điều gì.

Lão Kha Đế nghe xong vẫn thờ hờn hờn, cố gắng dồn sức nói.

Nói láo, chắc chắn là nói láo, Lão Hồ Ly ! Trong lòng Hắn Mặc Tư Đại Đế thầm nhủ, đã nhiều năm rồi lão Hồ Ly vẫn là bộ dáng sắp xuống mồ này, nhưng vẫn sống rất tốt.

- Lão Kha Đế, gần đây thế lực của Hắc Ám trận doanh ở kim Diệp để quốc chúng ta hết sức lộng hành, đã khiến cho năm đại Thánh Địa với Thần Điện chú ý, Lão Kha Đế à, người nghĩ xem có cách nào giải quyết tốt không ?

Hắn Mặc Tư Đại Đế nói

- Bệ hạ, lão thần vẫn là hữu tâm vô lực, bệ hạ anh minh thần võ, những chuyện nhỏ nhặt này chắc chắn không thể làm khó ngài được.

Lão Kha Đế yếu ớt nói.

- Nhưng bản hoàng nghe nói, lần này manh mối tìm được từ các dư nghiệt của Hắc Ám trận doanh đề chỉ về phía gia tộc Nặc Đức các ngươi.

Hãn Mặc Tư Đại Đế bất ngờ nói.

Nhưng đúng lúc này, đã vang lên tiếng ngáy nho nhỏ của lão Kha Đế, chắc là đã ngủ quên mất rồi.

Hãn Mặc Tư Đại Đế liền cảm thấy bức tức, giống như đồn sức đâm một cú lại trúng vào đám bông mềm không phản ứng gì, hãn nặng nề hừ một cái, xoay người rồi đi.

Sau khi Hãn Mặc Tư Đại Đế rời đi một lúc, lão Kha Đế cũng mở mắt ra, nói :

Phát tộc lệnh cho các chi nhánh của gia tộc Nặc Đức, cùng với tất cả đệ tử dòng chính đang ở bên ngoài, đại tể tám trăm năm của gia tộc sắp đến, thông báo cho tất cả trở về Kim Diệp Hoàng Thành

- Vâng, chủ nhân.

Một thanh âm chột vang lên, sau đó xung quanh cũng yên tĩnh trở lại.

Lúc này, vốn là trời quang không mây bất ngờ mây đen ở đâu kéo đến, gió lớn cũng nổi lên.

Tề Bắc cùng Tát Kỳ Nhi chưa bàn đến các vấn đề chi tiết, chỉ đang bàn bạc đến các vấn đề sơ bộ.

Rất vất vả mới quyết định được một phần, hai bên liền tạm dừng.

- Ngươi không thể tỏ ra thân sĩ một chút sao ?

Tát Kỳ Nhi nũng nịu nhìn Tề Bắc nói.

- Vậy ngươi không thể tỏ ra thực nữ một chút sao ?

Tề Bắc liền nhún vai cười, nói.

- Ta chính là đại biểu lợi ích của cả hiệp hội buôn bán.

Tát Kỳ Nhi nói.

- Ta đại biểu cho lợi ích cả cả thành Tây Linh.

Tề Bắc cũng nói.

Hai người liền trừng mắt nhìn nhau, rồi bất ngờ cũng cất tiếng cười.

Tốc độ đàm phán của hai người mấy ngày nay khá chậm.

Trong chuyện này thì một phần lớn là do Tề Bắc cố tình.

Bởi vì nếu đàm phán quá tốt, vậy thì sau khi đàm phán xong cũng là lúc Tát Kỳ Nhi phải rời đi.

Thêm nữa, Tề Bắc biết muốn theo đuổi được nàng cũng không phải là phải nhượng bộ nàng khi đàm phán, mà là khi hắn càng kiên trì nguyên tắc của bản thân, vậy thì nàng sẽ càng coi trọng ngươi hơn.

Sự thật đã chứng minh điều này là chính xác, bởi vì qua mấy ngày đàm phán Tát Kỳ Nhi cũng không ghét hắn, mà ngược lại, quan hệ của cả hai càng thân thiết hơn.

- Đi ăn cơm thôi!

Tề Bắc nói.

- Chờ chút, đợi ta...

Tát Kỳ Nhi còn chưa nói xong đã vội vàng chạy về hướng nhà vệ sinh bên cạnh, trong lúc đàm phán nàng uống không ít nước cho nên cần phải đi giải quyết rồi.

Đợi được một lát, bất ngờ Tề Bắc nghe tiếng “loảng xoảng” bên trong, sau đó là tiếng kêu đau của Tát Kỳ Nhi.

- Kỳ Nhi...

Tề Bắc liền giật mình, chạy đến gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời.

Đến lúc này thì hắn cũng không quan tâm nhiều nữa, đá văng cánh cửa xông vào bên trong. Bên trong, Tát Kỳ Nhi đang nằm dưới sàn nhà, quần lót chỉ kéo lên một nửa, cặp mông trắng treo lơ lửng ra hơn nửa.

Nhưng, lúc này Tề Bắc cũng không rảnh để ngắm nhìn, hắn lập tức diu Tát Kỳ Nhi dậy, phát hiện mặt nàng tái nhợt, trên trán còn dấu vết va chạm sưng đỏ, có cả vết máu ứa ra.

Tề Bắc gọi mấy tiếng nhưng nàng vẫn không phản ứng gì, hắn liền dùng tay đặt lên trán của nàng, đưa một tia nội lực vào bên trong, phát hiện cũng không có gì khác thường, chỉ là khi chạm đến ý thức hải của nàng thì mới phát hiện có chút khác thường.

Đúng lúc này thì Tát Kỳ Nhi chợt mở mắt, hít một hơi dài, bàn tay khẽ vô lên vết thương trên trán, nói :

-Đau chết mất !

Tỉnh dậy là tốt rồi, Tề Bắc liền thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt liền khẽ lướt xuống dưới, hai con ngươi chợt mở lớn, yết hầu co rút, nuốt từng ngụm nước miếng.

Chỉ thấy được dưới bụng nhỏ của nàng, nơi một nửa quần lót bị lộ, một đám cỏ non xoắn tít chói mắt xuất hiện.

- A !

Một tiếng thét chói tai vang lên !

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Long Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.